BÁC SĨ
cầm thú
ĐỂ TÔI ĐI!
CHỌI
RỒ MÔN
HÀO
ĐƯỜNG TÂM
https://ngucanhuyen.wordpress.com/

Mục lục

Chương 1: Một Trò Chơi, Một Giấc Mộng

Chương 2: Hóa Ra Em Cũng Ở Đây

Chương 3: Thuở Ban Đầu Quen Nhau

Chương 4: Cảm Thấy Có Hứng Thú Với Cô

Chương 5: Chuyến Đi Tới Giang Ninh (1)

Chương 6: Chuyến Đi Tới Giang Ninh (2)

Chương 7: Có Tin Tôi “Làm” Em Ngay Tại Đây Hay Không?

Chương 8: Bị Anh Đè Lên Người

Chương 9: Duyên Phận Hay Là Phân Vượn?

Chương 10: Hay Là Đêm Nay Chúng Ta Thử Xem?

Chương 11: Bị Đuổi Ra Khỏi Trường

Chương 12: Bị Lợi Dụng

Chương 13: Bị Làm Người Thay Thế

Chương 14: Đi Theo Tôi

Chương 15: Anh Coi Tôi Là Cái Gì?

Chương 16: Cậu Thích Cô Ấy À?

Chương 17: Không Muốn Làm Thế Thân

Chương 18: Nơi Này Có Gì Tốt?

Chương 19: Lần Thứ Hai Gặp Mặt

Chương 20: Rượu Giao Bôi

Chương 21: Thiếu Chút Nữa “Thất Thân”*

Chương 22: Dùng Nụ Hôn Thay Cho Thù Lao

Chương 23: Nụ Hôn Này Không Phải Là Cho Không 9207.950X0.Jpg

Chương 24: Tỏ Tình

Chương 25: Nói Rõ Ràng

Chương 26: Nụ Hôn Dịu Dàng

Chương 27: Bữa Cơm Ấm Áp

Chương 28: Cảm Xúc Đua Xe

Chương 29: Trong Ánh Mắt Tràn Đầy Dịu Dàng

https://thuviensach.vn

Chương 30: Tại Sao Anh Thích Em?
Chương 31: Thích Em Đâu Cần Phải Có Lý Do
Chương 32: Quý Tinh Trở Về
Chương 33: Đây Là Bạn Trai Tôi
Chương 34: Tôi Rất Thích Anh Ấy
Chương 35: Lần Đầu Tiên Hẹn Hò
Chương 36: Rung Động Trước Tình Yêu
Chương 37: Ở Cùng Cậu Ta Tốt Hơn So Với Tôi Sao?
Chương 38: Tại Sao Tôi Phải Giúp Em?
Chương 39: Người Của Tôi Mà Cậu Cũng Dám Trêu Chọc?
Chương 40: Hôn Trộm
Chương 41: Chúng Ta Đâu Có Vụng Trộm
Chương 42: Hai Người Rốt Cuộc Là Quan Hệ Thế Nào?
Chương 43: Người Đó Không Muốn Gần Cô?
Chương 44: Bạn Trai Tôi Muốn Mời Anh Ăn Cơm
Chương 45: Giữa Chúng Ta Không Cần Khách Sáo Như Vậy
Chương 46: Tôi Coi Cô Ấy Như Cháu Gái
Chương 47: Chú Khiêm À, Chú Ăn Nhiều Một Chút
Chương 48: Em Không Thích Chú Khiêm Sao?
Chương 49: Rời Khỏi Cám Dỗ
Chương 50: Sắp Mất Hết Kiên Nhẫn
Chương 51: Hình Như Đã Ngủ Cùng Người Đó?
Chương 52: Uống Rượu Xảy Ra Chuyện
Chương 53: Món Quà Thần Bí Của Cảnh Húc Nghiêu
Chương 54: Người Của Tôi, Không Ai Được Động Vào
Chương 55: Con Mãnh Thú Và Dòng Nước Lũ
Chương 56: Ngu Dật Thần
Chương 57: Anh Rể, Sao Anh Chịu Được Chị Em?
Chương 58: Ngu Dật Thần, Tên Nội Gián Này!
Chương 59: Cả Đêm Không Về
Chương 60: Theo Tôi Một Đêm
Chương 61: Không Phải Lần Đầu Tiên

https://thuviensach.vn

Chương 63: Vậy Em Để Trần Đi
Chương 63+64
Chương 65: Cưỡng Hôn
Chương 66: Tiếp Tục Làm Chuyện Chưa Làm
Chương 67: Em Còn Nhớ Tôi Ư?
Chương 68: Tên Nhóc Chuyên Phá Đám
Chương 69: Đã Có Chuyện Xảy Ra
Chương 70: Không Có Gì Cả
Chương 71: Tổng Giám Đốc Cảnh Rất Bận
Chương 72: Chỉ Là Để Đối Phó Với Cô
Chương 73: Chuyện Sống Chung
Chương 74: Hoài Niệm Hương Vị Thuộc Về Cô
Chương 75
Chương 76: Em Chán Ghét Nụ Hôn Của Tôi?
Chương 77: Diễn Trò "Lạt Mềm Buộc Chặt"
Chương 78: Cảm Giác Năm Mới
Chương 79: Cha Hiền Mẹ Nghiêm
Chương 80: Người Đàn Ông Đưa Con Về Là Ai?
Chương 81: Là Vì Đến Cứu Cô Ấy Nên Mới Đến Đây!
Chương 82+83
Chương 83: Chỉ Có Cô Ấy Mới Cứu Được
Chương 84: Tôi Không Muốn
Chương 85: Kiểm Tra Sức Khỏe
Chương 86: Hôn Tôi Rồi Tôi Đi!
Chương 87: Ngu Thế Minh Bị Điều Tra
Chương 88: Cô Ấy Không Phù Hợp!
Chương 89: Bệnh Tình Nguy Kịch!
Chương 91+92
Chương 93+94
Chương 95+96
Chương 97+98
Chương 94: Lúc Nãy Em Ngủ Cùng Với Hắn Ta?

https://thuviensach.vn

Chương 100+101

Chương 96: CạM Bẫy

Chương 103+104

Chương 105+106

Chương 107+108

Chương 109+110

Chương 101: Có Hai Quý Tinh!

Chương 102: Chỉ Muốn Sống Yên Ổn Cùng Em (Lời Khẩn Cầu Đầu Tiên)

Chương 103: Gọi "Cô Từ", Thật Dễ Nghe!

Chương 104: Cùng Sống Êm Ấm

Chương 105: Bạch Liên Hoa* Bên Cạnh Cậu Chủ Khiêm

Chương 106: Thật Giả Về Quý Tinh, Thân Thế Được Bật Mí

Chương 107: Từ Sau Này Sẽ Không Bao Giờ Buông Em Ra

Chương 108: Không Có Gì Quan Trọng Hơn Em!

Chương 109: Vô Cớ Không Thấy Quý Tinh

Chương 110: Phiên Ngoại Trò Chơi Hào Môn – Ký Sự Cầu Hôn Của Từ Khiêm

Chương 111: NgoạI TruyệN Từ Khiêm – Câu ChuyệN Ăn LẩU

Chương 112: Lễ Thất Tịch (Phiên NgoạI NgắN)

Chương 113: Cậu Và Cảnh Húc Nghiêu Có Quan Hệ Gì?

Chương 114: Gọi Là Bà Từ, Không Thích Hợp Với Tôi

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Một Trò Chơi, Một Giấc Mộng

Kim đồng hồ vừa chuyển sang qua mười hai giờ, có nghĩa là một ngày đêm đã kết thúc.

Ngu Dao ngồi ở bên giường, ngẩng đầu nhìn thời gian, đã nửa đêm. Trong khoảng thời gian này, người đàn ông càng ngày càng về muộn, thường thường là cô đã ngủ, anh mới về, ngày hôm sau, cô còn chưa dậy thì anh đã rời đi.

Thở dài một hơi, cầm lấy áo ngủ đặt trên giường, đang chuẩn bị đi tắm, chợt nghe thấy tiếng cửa mở, Ngu Dao mở cửa phòng, đi tới hướng phòng khách, vừa lúc thấy bóng người đang đứng ở chỗ đổi giày cạnh cửa.

“Còn chưa ngủ?” Người đàn ông thấy cô còn chưa ngủ, có ý hỏi.

Ngu Dao không nhìn anh, mà đi đến phía ghế sô pha ngồi xuống.

“Từ Khiêm, chúng ta nói chuyện đi.”

Người đàn ông khẽ cau mày, nhưng vẫn đi tới ngồi xuống bên cạnh Ngu Dao: “Nói? Nói chuyện gì?”

Thấy Từ Khiêm tới gần, Ngu Dao lại thấy không được tự nhiên, cô lui về phía sau một chút: “Từ Khiêm, chúng ta chia tay đi.”

“Dao Dao, em đang nói gì? Em biết không?” Giọng nói của Từ Khiêm lộ ra vẻ không vui.

https://thuviensach.vn

“Em biết. Từ Khiêm, chúng ta sống cùng nhau đã hai năm. Trong hai năm này, chúng ta chưa từng nói tới chuyện tương lai. Em đã 25 tuổi, em không thể cứ mãi như vậy.”

Ngu Dao đưa hai tay che mặt, hít sâu một hơi.

Từ Khiêm nhìn cô một chút, đứng dậy nói: “Ngu Dao, anh nghĩ đêm nay em không tỉnh táo. Đêm nay không thích hợp, hôm nào rồi hãy nói.”

Nói xong, Từ Khiêm đi vào phòng ngủ.

Ngu Dao ngồi ở phòng khách tới hơn nửa đêm, cho đến khi cảm giác toàn thân lạnh ngắt như không còn hơi ấm, mới đứng dậy về đến phòng.

Ngày hôm sau, Từ Khiêm rời khỏi nhà từ rất sớm, tự lái xe đi bệnh viện, hôm nay có hẹn với gia đình Nam Dạ Tước tới để kiểm tra sức khoẻ, vốn những chuyện nhỏ nhặt này chỉ cần dặn các bác sĩ khác cũng được.

Nhưng hôm nay anh không muốn ở nhà, không muốn nghe Ngu Dao nói tới chuyện chia tay.

Vừa tới bãi đỗ xe của bệnh viện thì gặp gia đình Nam Dạ Tước.

“Anh Khiêm, Đồng Đồng rất nhớ anh nha.”

Nam Tứ Đồng nhõng nhẽo, vừa nhìn thấy Từ Khiêm thì không thể không bám riết lấy anh.

Từ Khiêm thấy bé Đồng Đồng từ xa chạy tới, nhanh nhẹn đưa hai tay ra đón.

Nam Dạ Tước rất không hài lòng đối với chuyện con gái mình gọi Từ Khiêm là anh trai, vậy chẳng phải vai vế hoàn toàn bị đảo lộn sao.

https://thuviensach.vn

Dung Ân đưa con trai cho anh bế, Nam Dạ Tước một tay ôm con, một tay khoác vai vợ đi tới hướng thang máy.

Từ Khiêm đi cùng gia đình Nam Dạ Tước từ bãi đậu xe cho tới phòng làm việc của Từ Khiêm.

“Tước, cậu để Ân Ân đi kiểm tra trước đi.”

Nói xong, liền gọi một cuộc gọi nội bộ, nói trợ lý tới phòng làm việc để đưa Dung Ân tới phòng kiểm tra sức khoẻ.

Thông thường, kết quả xét nghiệm sẽ có sau một tuần nữa, nhưng, ai bảo Tước Thiếu là bạn của viện trưởng Từ của chúng ta chứ. Cho nên, xế chiều hôm đó kết quả kiểm tra sức khoẻ đã tới tay bác sĩ Từ, anh nhìn tờ kết quả mà y tá đưa tới một chút.

“Không có vấn đề gì, cứ kiểm tra theo định kỳ là được.”

Gia đình Nam Dạ Tước ở lại đó một lúc nữa rồi rời đi.

Từ Khiêm nhìn đồng hồ, đã đến giờ tan tầm, bây giờ anh lái xe tới công ty của Ngu Dao có thể gặp cô đi về, không có bất kỳ do dự nào, người đàn ông nhặt chiếc chìa khóa trên bàn làm việc lên, nhanh chóng đi tới bãi đỗ xe.

Ngu Dao ngồi ở trước bàn làm việc, màn hình máy tính vẫn đang duy trì trạng thái chờ 3D, ngồi cùng khung làm việc với cô là Lâm Ninh. Cô ấy đang nhìn dáng vẻ đứng ngồi không yên của Ngu Dao. Bất chợt Lâm Ninh đẩy ghế của mình qua một chút rồi đá vào bắp chân của cô, Lâm Ninh cũng không dùng nhiều sức, nhưng Ngu Dao bị đau thấp giọng kêu lên một tiếng: “Ninh Ninh, cậu muốn giết người à?”

Lâm Ninh có chút vô tội, mở to đôi mắt nhìn: “Dao Dao, cả ngày hôm nay cậu đang suy nghĩ gì đấy? Chị Trần bảo cậu làm bảng báo giá, cậu

https://thuviensach.vn

cũng không làm, cậu muốn bị mắng à?”

Lúc này Ngu Dao mới nhớ tới, công việc trong ngày hôm nay của cô, một phần cũng chưa xong, có chút bất đắc dĩ túm tóc mình, rồi đẩy Lâm Ninh quay về vị trí của mình: “Đi đi đi, đi làm việc. Sắp tan tầm rồi.”

Nói xong cũng di chuột, khiến màn hình máy vi tính sáng lên, vội vàng làm ngay việc được giao, không thì lại bị chị Trần xoi mói.

Còn chuyện chia tay với Từ Khiêm, chờ đêm nay về nhà rồi hãy nói.

Tới giờ tan sở, từ chối lời mời của Lâm Ninh, Ngu Dao mau chóng ra khỏi tòa nhà công ty, không nghĩ tới, mới vừa ra tới cửa, đã nhìn thấy chiếc xe Maserati màu trắng của Từ Khiêm nghênh ngang đậu ở cửa chính của công ty, những người đi qua đều chỉ trỏ.

Thường thì những người đỗ xe ở trước tòa nhà lớn như vậy cũng đều là thành phần tri thức cao cấp, không thiếu đàn ông có tiền. Nhưng, vừa có tiền để có thể lái nổi loại xe này, điểm quan trọng lại là một người đàn ông đẹp trai thì càng hiếm.

Từ Khiêm tựa tay vào cửa xe, anh đeo chiếc kính râm màu trà, cho tới khi bóng dáng nhỏ nhắn xuất hiện trước tầm mắt của anh, anh mới bỏ chiếc kính xuống, rồi bỗng dưng vươn tay ra ngoài cửa sổ xe, đánh Ngu Dao một cái rất mạnh, thái độ rất hung hăng.

Cho dù là ai cũng không nhìn ra được, một người đàn ông như vậy, lại là vị bác sĩ tốt trong mắt mọi người, ngược lại, bác sĩ mà, có mấy người không biến thái chứ?

Ngu Dao bất đắc dĩ mở cửa xe ngồi vào ghế phụ, vừa mới ngồi xuống, còn chưa thắt dây an toàn, bất chợt xe lao vọt đi, Ngu Dao kêu lên: “A! ! ! Từ Khiêm, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

https://thuviensach.vn

Anh nhìn dáng vẻ sợ chết của cô, khóe miệng nhếch lên, anh đột nhiên nhớ lại hai năm trước, bọn họ gặp nhau ở Cám Dỗ: “Dao Dao, chúng ta đi ra ngoại ô.”

“Không đi. Từ Khiêm, chúng ta chọn một quán cà phê, nói chuyện ha?”

Ngu Dao muốn cự tuyệt, nhưng trực giác của cô nói cho cô biết, hôm nay Từ Khiêm có chút biến thái, có chút điên cuồng.

Tuy rằng, bình thường anh vẫn rất biến thái! ! !

“Nói chứ, sao lại không nói chuyện. Nhưng, chúng ta đi tới một nơi trước đã, rồi bàn lại.”

Xe lao rất nhanh trên xa lộ, Ngu Dao nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, có chút xa lạ: “Từ Khiêm, rốt cuộc chúng ta tới chỗ nào ở ngoại ô?”

Anh vẫn chưa trả lời vấn đề của cô, chỉ chuyên tâm lái xe, chiếc xe nhanh chóng ngừng lại ở trước một hộp đêm.

“Xuống xe.” Nói xong, anh cởi thắt lưng an toàn ra, mở cửa xe xuống xe.

Ngu Dao không còn cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là xuống xe, đứng ở cửa ngẩng đầu nhìn thấy tấm bảng hiệu của hộp đêm: Bóng Đêm, quả nhiên rất hợp, bóng đêm ở đây thật đẹp.

Ngẩng đầu là có thể thấy sao, gần đây thành phố Bạch Sa đã bị sướng mù từ phương Bắc gây ảnh hưởng, âm u mấy ngày liền.

Người phục vụ đứng ở cửa thấy người tới, khom lưng rất cung kính: “Ngài Khiêm, ngài Vu và ngài Trần đang chờ ngài ở phòng VIP trên lầu ba.”

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm ném chìa khóa xe cho người đó: “Ừ. Đem xe ra phía sau đi.”

Sau đó lấy ví tiền ra đưa cho người đó mấy tờ một trăm tệ.

Từ Khiêm rất quen với nơi này, đi lên lầu ba đẩy cửa ra, bên trong đang vang lên tiếng cười nói của mấy người ở trong, Từ Khiêm chào hỏi xong đi vào, Ngu Dao đi theo sau lưng, đi vào ngắm nhìn xung quanh, trong phòng lắp đặt thiết bị rất xa hoa, tất cả giấy dán tường đều là màu vàng tới chói mắt, áp tường còn có một tủ rượu, bên trong là một loạt rượu whisky đỏ được đặt đan xen nhau.

Từ Khiêm kéo Ngu Dao ngồi xuống ghế sô pha, ngay bên cạnh tủ rượu.

“Ô, Từ đại thiếu, cuối cùng cậu cũng tới rồi. Tôi mong sự xuất hiện của cậu mỏi mòn ngày đêm.”

Một người đàn ông cất tiếng, trên tay đang cầm ly rượu chân dài, mỗi tay ôm một phụ nữ ăn mặc hở hang.

Từ Khiêm nghiêng người với lấy chai rượu đặt trên bàn trà, rót đầy ly, rồi cụng ly với người đàn ông vừa nói chuyện kia, uống một hơi cạn sạch: “Ngài Vu à, lời này là khách sáo rồi. Với địa vị của ngài đây, tôi muốn gặp, còn phải có thời gian.”

Nói xong nhìn thoáng qua Ngu Dao ngồi ở bên cạnh.

Vu Cẩm tựa như hiểu ra điều gì đó, liên tục gật đầu: “Hiểu rồi, hiểu rồi. Người đẹp, nhất định là đêm xuân rất có ý nghĩa.”

Ngu Dao ngồi ở một bên, nghe lời này có chút ngượng ngùng, cô cúi đầu, không muốn ngẩng đầu nhìn những người này nữa.

https://thuviensach.vn

“Không phải nói là còn có người muốn tới sao?”

Từ Khiêm tự rót cho mình một ly, như chợt nhớ tới điều gì đó, mở miệng hỏi.

“Vừa gọi điện thoại xong, cũng sắp đến rồi.”

Người đàn ông họ Trần ngồi ở chính giữa, lắc lắc chén rượu trong tay, trả lời.

Vừa mới dứt lời, cửa phòng liền mở ra: “Xin lỗi, chúng tôi tới muộn.”

Ngu Dao nghe được giọng nói này, đột nhiên ngẩng đầu, liền thấy một đôi nam nữ đứng ở cửa, Từ Khiêm bưng ly rượu lên, đưa lên mũi đung đưa, khiến cho mùi rượu đỏ ngập tràn cánh mũi.

Cảm giác có người đang nhìn mình chằm chằm; người đàn ông đứng trước cửa quét mắt một vòng quanh phòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Ngu Dao. Ngu Dao bị người đàn ông nhìn lại; cảm thấy không được tự nhiên, cô quay mặt đi chỗ khác.

“Tử Mặc! Tới trễ vậy?” Một vài người đã tới trước hỏi người đàn ông.

Bị gọi đúng tên nhưng người đàn ông ấy vẫn như không nghe thấy cho tới khi cô gái đứng cạnh kéo ống tay áo, anh ta mới hoàn hồn lại: “À… Diêm Nghiên có chút việc nên tới trễ.”

Nói xong hai người cũng đã bước vào trong, ngồi xuống bên cạnh Ngu Dao và Từ Khiêm.

Ngu Dao rõ ràng có hơi không thoải mái, cô hơi nhích người sang một bên, muốn duy trì một khoảng cách với Từ Khiêm. Thế nhưng, người đàn ông bên cạnh không cho cô được như ý, anh giơ tay kéo cô vào trong ngực đồng thời đặt một nụ hôn lên khuôn mặt cô, làm trong phòng dấy lên những

https://thuviensach.vn

tiếng cười đùa của mấy cô hầu rượu: “Anh Khiêm à, làm người ta đau lòng nha!”

Vu Cẩm có chút kinh ngạc với hành động này của Từ Khiêm. Nên hiểu rằng với những người như bọn họ, với phụ nữ, cưng chiều thì cưng chiều nhưng tuyệt đối sẽ không làm như vậy ở trước mặt người ngoài.

Anh ta không đoán được rốt cuộc quan hệ giữa bốn người này là thế nào; chỉ biết là, lúc xế chiều trước khi tối trời, Từ Khiêm có gọi điện tới nói muốn tới xem club anh ta mới khai trương, còn nhắn là muốn gặp mặt cô em họ Diêm Nghiên của anh ta và vị hôn phu của cô ấy.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hóa Ra Em Cũng Ở Đây

Vu Cẩm và Từ Khiêm biết nhau từ mấy năm trước ở thành phố Giang Ninh. Hồi ấy Từ Khiêm còn rất trẻ, chỉ mới là một sinh viên ngành y, có anh trai làm bí thư thành ủy thành phố Giang Ninh, ba đời làm quý tộc, hai đời làm thương nhân, nhưng hai cái mác đó vẫn chẳng thể khiến anh vinh hiển.

Vu Cẩm có thể quen anh nhờ vào một cuộc đua xe. Hai người thế đều lực địch, Từ Khiêm chỉ thắng nhờ hơn một giây. Sau cuộc đua đó, hai người không cần phải nói tự trở thành anh em.

Về chuyện Từ Khiêm, gia đình mấy đời đều là cán bộ cấp cao, sao lại đi làm bác sĩ ở thành phố Bạch Sa, Vu Cẩm cũng không rõ lắm; anh ta chỉ nghe nói, ban đầu đó là vì một người phụ nữ. Rốt cuộc người phụ nữ đó là ai ? Vu Cẩm liếc nhìn Ngu Dao, cảm thấy cũng có thể lắm.

“Anh Khiêm, anh đây là đang tự kéo thù về mình đấy! Biết là người cạnh anh theo anh đã hai năm nên rất được cưng chiều, nhưng cũng đâu cần phải vậy chứ!” Trần Dục Dương nãy giờ im lặng rõ ràng đang có chút không vui khi người phụ nữ cạnh mình nói Từ Khiêm sẽ làm phụ nữ thấy đau lòng.

Từ Khiêm nghiêng đầu, liếc nhìn Trần Dục Dương, đánh giá từ trên xuống dưới người phụ nữ ngồi cạnh anh ta: “Người phụ nữ của anh Trần cũng non mềm lắm. Xem ra tối qua chăm tưới không ít đây. ”

https://thuviensach.vn

Cô gái ngồi cùng Trần Dục Dương nghe như thế liền hơi xấu hổ, vùi đầu vào trong ngực anh ta.

Diệp Tử Mặc ngồi một bên, cặp mắt chăm chăm nhìn thẳng vào mắt Ngu Dao. Diêm Nghiên cảm giác tối nay Diệp Tử Mặc khá trầm lắng, cô ghé sát lại anh hạ thấp giọng nói: “Tử Mặc, có phải anh không quen với mấy tình huống này không? Nếu không, em nói với anh em một tiếng, chúng ta đi về? ”

Diệp Tử Mặc nghe thế liền thu lại ánh mắt trên người Ngu Dao: “Không có gì! Tối nay chính anh của em chủ động nói muốn gặp anh. Không phải em nói, trong nhà, lời của anh ấy không ai phản đối được ư? Chuyện của hai ta còn phải nhờ anh ấy giúp đỡ nhiều đấy. ”

Nghe được câu này của Diệp Tử Mặc, Diêm Nghiên không kìm được nở nụ cười.

Ngu Dao cảm thấy cứ tiếp tục ở trong bầu không khí này cô sẽ không thở nổi nữa, cô muốn thoát khỏi nơi này.

“Làm gì đó?”

Từ Khiêm cảm giác được người phụ nữ trong ngực mình đang cựa quậy, tựa đầu sát bên tai cô nhỏ giọng hỏi.

Hơi thở khi anh nói chuyện chui vào lỗ tai Ngu Dao, làm cả người cô yếu ớt, tê nhột. Cô uốn người né tránh: “Em đi rửa tay.”

Nói xong cô vùng thoát khỏi vòng tay của Tư Khiêm, đi ra khỏi phòng bao.

Ngu Dao đang rửa tay trong phòng, không ngừng lấy nước lạnh vỗ vào mặt mình, tinh thần còn chưa phục hồi lại từ lúc thấy Diệp Tử Mặc xuất hiện trong phòng.

https://thuviensach.vn

Cô thật sự không hiểu, hai năm trước, Diệp Tử Mặc không nói tiếng nào liền bỏ đi khỏi thành phố Bạch Sa. Vào lúc cô cần anh ta giúp đỡ nhất, anh ta lại bỏ đi, không nhắn lại một lời.

Ngu Dao cựa qua cựa lại trong toilet rất lâu, lại vỗ vỗ mặt rồi mới đi ra ngoài. Mấy tình huống này cô không ở lại nổi nữa; cô muốn rời khỏi nơi này, cho dù Từ Khiêm có muốn hay không, nhất định cô cũng sẽ bỏ về.

Đi tới góc cua, đang nghĩ ngợi, Ngu Dao chợt thấy Diệp Tử Mặc cũng đi ra ngoài, lại còn đi về phía dãy toilet. Ngu Dao dừng bước không đi tiếp. Gặp lại nhau dưới tình huống này cô chưa bao giờ nghĩ tới. Có thể nói, cô thậm chí chưa từng nghĩ sẽ gặp lại được Diệp Tử Mặc.

“Dao Dao, hai năm qua em sống tốt không?”

Câu mở đầu quá cũ rích.

Chính Diệp Tử Mặc cũng cảm thấy không ổn khi mở miệng nói câu này, nhưng lời nói cũng nói ra rồi .

Ngu Dao nhìn người nói chuyện với mình đang bước tới, cô hừ lạnh một câu: “Anh à, anh nhận lầm người rồi. Tôi cũng không quen anh.”

Nói xong, cô bước qua sát người anh, bỏ đi.

Vào lại phòng , cô lấy di động trong túi ra xem. Đã gần mười giờ, sáng mai còn phải dậy sớm, không thể đợi thêm nữa; cô kéo người đàn ông bên cạnh đang nói chuyện rất vui vẻ:“Từ Khiêm, em muốn về. Ngày mai em phải dậy sớm.”

“Không dậy nổi thì xin nghỉ. Chút tiền đó của em còn không đủ mua bộ quần áo trên người em đâu.”

https://thuviensach.vn

Người đàn ông không hề muốn cô đi làm, chút tiền lương đó thì làm được cái gì?

Ngu Dao đã biết người đàn ông sẽ trả lời như vậy, cô cũng bất chấp, cầm túi lên đứng dậy định đi. Từ Khiêm thấy Ngu Dao có vẻ nóng nảy liền vội vàng kéo cô lại: “Đợi lát nữa anh và em cùng về.”

“Không cần, tự em về được.”

“Đừng làm rộn! Chỗ này là ngoại ô, không phải là khu thành thị, nào dễ mà bắt được xe?”

Ngu Dao nghĩ một chút thấy cũng phải, vào giờ này, nhiều lái xe taxi cũng sẽ không chạy tới đây. Cô nhìn người đàn ông một cái, trong ánh mắt hàm ý anh nói đợi thì phải giữ lời đó, xong cô mới ngồi xuống .

“Ôi trời anh Khiêm, quý cô nhà anh không đợi được nữa, muốn có mộng đẹp với anh rồi cơ à?”

Trần Dục Dương tất sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để giễu cợt Từ Khiêm.

Từ Khiêm cười cười không nói gì , tự rót một ly rượu. Anh uống một hơi cạn sạch, thậm chí uống hết ba ly rồi mới lên tiếng: “Hôm nay cứ ghi sổ tên tôi nhé, tôi phải đi đã. Ba chén vừa rồi coi như là tôi tự phạt.”

Nói xong anh kéo Ngu Dao đi.

Vừa bước ra khỏi cửa phòng lại đụng phải Diệp Tử Mặc từ bên ngoài đi vào: “Anh Khiêm, về rồi à?”

“Phải! Ngày khác tụ tập!”

Nói xong không cho Diệp Tử Mặc đáp lời, anh liền kéo Ngu Dao bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Ở trong xe rồi Ngu Dao vẫn không lên tiếng. Chiếc xe lướt chạy với tốc độ cao trên đường. Ngu Dao nhìn ra ngoài cửa sổ, đèn màu vàng quất hai bên đổ bóng xuống đường tạo cảm giác không thật: "Từ Khiêm, chúng ta chia tay đi, không cần phải dây dưa với nhau nữa. Bên ngoài anh có nhiều phụ nữ như vậy, cần gì cứ một mực giữ em cạnh anh? "

"Ngu Dao, dẹp mấy tâm tư đó của em lại! Muốn chia tay thì cũng phải để anh nói. Lúc đầu khi em cầu xin anh bộ dáng đâu phải thế này?"

"Từ Khiêm, tiếp tục như vậy có gì hay ư?"

Ngu Dao xoay người, nhìn chằm chằm gò má người đàn ông: "Hai năm trước, chúng ta nói đã rõ: nếu bất kỳ bên nào muốn kết thúc, bên kia phải đáp ứng vô điều kiện."

Từ Khiêm cười lạnh một tiếng: "Dao Dao, sao em có thể ngây thơ như thế? Trò chơi một khi đã bắt đầu, chỉ anh mới có thể quyết định cho nó chấm dứt. Đến giờ em còn chưa hiểu sao? Nếu không phải anh muốn buông tay, thì em phải ngoan ngoãn ở bên cạnh anh."

Ngu Dao mệt mỏi, thở dài, bộ dạng hai năm trước của mình bỗng hiện lên trước mắt.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Thuở Ban Đầu Quen Nhau

Hai năm trước của Ngu Dao, chẳng qua là một sinh viên đang chờ tốt nghiệp cùng bốn người bạn chung phòng, cô chưa từng nghĩ đến, đi chơi cùng các bạn sẽ làm cô có mối quan hệ lằng nhằng với Từ Khiêm.

…

“Dao Dao, hôm nay Trường Xuân có thông báo tuyển người, cậu muốn đi sao?”

Thạch Hâm là bạn cùng phòng với cô, cô ấy đang chải tóc buộc thành đuôi ngựa, vừa nói vừa nhìn Ngu Dao vẫn còn nằm trên giường đọc truyện tranh.

Ngu Dao coi như chưa từng nghe thấy gì, chưa trả lời, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn vào quyển truyện.

Thạch Hâm chải xong tóc, dùng lược gõ vào Ngu Dao: “Này, tớ đang nói chuyện với cậu đấy.”

“A, có chuyện gì, Hòn đá nhỏ?”

Ngu Dao ngừng đọc truyện, vẻ mặt ngờ vực nhìn Thạch Hâm, coi như không biết chuyện gì.

Hòn đá nhỏ, là biệt hiệu mà bạn cùng phòng đặt cho Thạch Hâm, có thể là bởi vì Thạch Ham là người Đông Bắc, tính cách của cô rất phóng

https://thuviensach.vn

khoáng, hơn nữa dáng người có hơi béo, bạn cùng phòng liền đặt cho cô biệt hiệu như vậy.

Thạch Hâm bất đắc dĩ đảo cặp mắt trẻ con của mình: "Tớ nói, ngày hôm nay Trường Xuân có thông báo tuyển người, hỏi cậu có muốn đi hay không?"

Nói xong liền xoay người thu dọn lại giường chiếu một chút, chuẩn bị rời đi.

"Ờ, không đi nữa. Đợt trước, tớ có thực tập một thời gian ở Phúc Kiến, HR nói tớ tốt nghiệp xong có thể trực tiếp qua bên đó làm, tiền lương đãi ngộ cũng được. Hơn nữa, ngày làm tám tiếng, được nghỉ cuối tuần, thích hợp với tớ."

Ngu Dao nói xong liền quay lại đọc truyện tiếp.

Thạch Hâm ngẫm lại cũng thấy vậy, trong lúc Ngu Dao học đại học, vẫn làm thêm ở bên ngoài, nghỉ đông hay nghỉ hè đều như thế, cho nên trong lúc mọi người còn đang đau đầu tìm chỗ thực tập, cô là người đầu tiên tìm được chỗ thực tập, các cô học chuyên nghành Tiếng Anh, tốt nghiệp đại học xong sẽ đi nước ngoài làm phiên dịch, hoặc là làm giáo viên dạy Tiếng Anh, nhưng gia đình không có địa vị thì rất khó xin việc, làm việc trong siêu thị, tuy chuyên ngành không đúng, nhưng tốt xấu cũng là văn phòng, không có gì không tốt.

"Vậy cậu không đi, tớ đi .Tối nay, lớp trưởng đã đặt chỗ tốt để ăn cơm tốt nghiệp, cậu không được phép quên đâu đấy."

Trước khi đi Thạch Hâm còn quay lại nhắc nhở Ngu Dao chuyện này.

Ngu Dao ngồi một mình trong phòng đọc truyện, cô gấp quyển truyện lại chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, trong khoảng thời gian này, mỗi đêm mọi người đều nói chuyện phiếm cho tới khuya, gần đến tốt nghiệp, ai cũng có

https://thuviensach.vn

rất nhiều điều muốn nói, cho nên, cô muốn thừa dịp lúc này, nên ngủ bù một chút.

Tiếng chuông di động vang lên, Ngu Dao tỉnh giấc, cầm di động nên xem thời gian, đã bảy giờ tối, định buông điện thoại để tiếp tục ngủ.

Là Thạch Hâm gọi điện thoại tới: “Ngu Dao, cậu ở đâu? Chúng tớ đang ăn cơm tối, sao cậu còn chưa tới hả?”

Vừa mới nối máy, bên kia đầu dây liền truyền đến âm thanh của Thạch Hâm.

Vì hôm nay Thạch Hâm đi thi tuyển nên cũng đến trễ, tới nhà hàng, đã là sáu giờ bốn mươi, vẫn còn chưa thấy Ngu Dao tới đây?

Mọi người đã hẹn là sáu giờ bắt đầu, ai cũng không đợi, bởi vì trước kia, mỗi lần đi ăn liên hoan cứ phải chờ đợi, thành ra ăn cơm tối lại thành ăn khuya, cho nên lần này lớp trưởng cố ý nói, lần này, không đợi bất cứ ai, tránh khỏi giống như những lần trước.

“A, cái gì ở đâu? Tớ sao? Đương nhiên là ở phòng ngủ.” Ngu Dao mơ mơ màng màng nói.

Thạch Hâm nghe cô nói vẫn còn đang ở phòng ngủ, hận không thể đạp cô một cái ngay lúc này.

Giỏi thật, hôm nay, trước khi đi còn nhắc nhở cô ấy tối nay tới liên hoan lớp, để cô ấy không quên. Lúc này vẫn còn chưa thấy đâu.

“Bà cô ơi, không phải đã nói với cậu sao? Tối nay, ăn cơm chia tay, cậu nghe đi đâu vậy?”

“Tớ quên mất. Vậy hiện tại mọi người đang ở đâu? Tớ đến có kịp không?”

https://thuviensach.vn

Ngu Dao vừa nghe thấy thế, đang còn mơ hồ bật người dậy lập tức tỉnh táo, ngồi xuống cào cào tóc.

Thạch Hâm vốn định nói, lúc này sắp tan cuộc rồi, tới cũng không có ý gì nghĩa.

“Lớp trưởng vừa nói muốn đi chỗ khác chơi, mọi người đề nghị tới Cám Dỗ, cậu tới thẳng chỗ đó đi.”

“Vậy được. Tớ hiện tại liền rời giường.” Nói xong, không đợi Thạch Hâm liền ngắt điện thoại.

Cám Dỗ, là hộp đêm tốt nhất, xa hoa nhất thành phố Bạch Sa. Nghe nói ông chủ ở đây là Tổng Tài của Tước Thị, chính là Nam Dạ Tước.

Trong một phòng VIP.

Từ Khiêm vừa cùng mấy người bạn uống rượu xong, định bụng đi toilet rồi ra về, ngày mai còn có ca giải phẫu.

Mới vừa đi đến cửa, đụng vào một cô gái.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Ngu Dao vội vã xin lỗi, nếu không vội vàng tới, cũng sẽ không đụng vào người ta.

Từ Khiêm nghe âm thanh có chút quen tai, người kia ngẩng đầu lên, anh mới phát hiện là cô gái đụng xe anh lần trước ở đường…

“Này, cô không phải là người lần trước…”

Từ Khiêm còn chưa nói hết câu, cô liền ngắt lời: “Hả, cái gì lần trước?”

https://thuviensach.vn

Ngu Dao tựa hồ cũng nhớ đến cái gì, lần trước, cô đang kéo xe đi thực tập, không cẩn thận bị người đàn ông này đụng phải làm thủng lốp xe.

“A, cô gái, hôm nay còn giả bộ không biết tôi?”

Từ Khiêm cảm thấy có chút hứng thú, lần trước rõ ràng cô không nhường đường, còn nói là không truy cứu, cuối cùng còn nói anh vi phạm luật giao thông.

Ngu Dao không nghe Từ Khiêm nói xong, liền chạy nhanh vào Cám Dỗ, Từ Khiêm nhìn bóng dáng Ngu Dao, cảm thấy cô gái này có chút thú vị.

Lúc Ngu Dao chạy tới Cám Dỗ, mọi người cũng vừa đến chưa bao lâu. Thạch Hâm nhắn tin báo cho cô số phòng đã nói nên cô rất dễ tìm được.

“Ngu Dao, tới đây! Hôm nay cậu tới trễ như vậy, có phải phạt không đây?” Người lên tiếng là lớp trưởng Chu Dục.

“Lớp trưởng, đối xử như vậy với một cô gái được sao?”

Chu Dục cầm một chai bia, đi tới trước mặt Ngu Dao: “Trong lớp ai mà không biết Ngu Dao ngàn chén không say chớ!”

Ngu Dao cầm lấy chai bia, nghĩ thầm, hôm nay đúng là do mình, cũng không muốn quét sạch hưng phấn của mọi người:“Lớp trưởng, ngàn chén không say đó là nước lã thôi. Tớ còn chưa tới ‘trình’ đó đâu.”

Nói xong cô ghé vào miệng chai bia, uống một ngụm lớn .

Chu Dục thấy Ngu Dao hào sảng như thế liền vỗ tay bảo hay, còn đề nghị mọi người cùng nhau cạn một ly vì tình hữu nghị và duyên phận bốn năm đại học.

https://thuviensach.vn

Diệp Tử Mặc chỉ ngồi lẳng lặng ở một góc, vẫn nhìn Ngu Dao, ánh mắt không rời khỏi người cô.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Cảm Thấy Có Hứng Thú Với Cô

Ngu Dao hoàn thành xong một lượt với các bạn liền tìm một chỗ ngồi xuống: "Ổn không?"

Đột nhiên có tiếng hỏi, dọa Ngu Dao giật mình, nhảy lui một cái về sau. Nhìn rõ người nói chuyện rồi mới phát hiện hóa ra là Diệp Tử Mặc.

"Tử Mặc, anh làm em sợ muốn chết." Ngu Dao vỗ ngực, như thể tinh thần vẫn chưa phục hồi lại sau khi bị dọa như vậy: "Em không sao cả. Tí rượu này, case nhỏ ấy mà!"

Chút rượu này đối với Ngu Dao đúng là chuyện nhỏ. Gia cảnh nhà cô không tốt lắm, có thể lên được đại học đã là rất tốt rồi. Dưới cô còn một đứa em trai, vì để giảm bớt gánh nặng cho cha mẹ, từ khi vào đại học, Ngu Dao đã bắt đầu đi làm kiếm tiền phụ học phí.

Diệp Tử Mặc lấy cái ly trên khay, rót cho Ngu Dao một ly nước lọc, đẩy tới trước mặt cô: "Uống chút nước đi, sẽ thấy dễ chịu hơn. Con gái thì nên uống ít rượu thôi."

Ngu Dao đưa tay cầm cái ly cười cười, cũng không nói gì.

Bữa tụ tập này mãi đến hai giờ sáng mới kết thúc, mọi người đều uống nhiều như nhau. Ngu Dao và Thạch Hâm, hai người cuối cùng thuê xe về trường. Đại học năm tư, cô quản giáo cũng không thế nào quản bọn họ hết được.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, Ngu Dao xoa huyệt thái dương ngồi dậy. Xem giờ trên điện thoại, đã không còn sớm. Nhìn sang cái giường của Thạch Hâm thấy vẫn còn đắp chăn ngủ, cô cầm một cái gối ném sang.

Thạch Hâm bị đập cũng không có phản ứng, trở mình xong cứ tiếp tục ngủ. Ngu Dao hết cách, không thể làm gì khác hơn xuống giường trước. Phòng còn có hai người không phải là dân ở đây, quê ở Giang Ninh. Nghe nói nhà bọn họ cũng đã thu xếp được công việc cho họ, thế nên bọn họ đã về trước, chỉ còn đợi lấy hình tốt nghiệp và bằng tốt nghiệp nữa thôi.

—

Sáng sớm Từ Khiêm đã bận rộn xoay tới xoay lui chóng mặt. Tuy nói anh là viện trưởng, không cần tự mình phải làm hết mọi chuyện; nhưng mà người tới tìm Từ Khiêm khám bệnh kéo dài không dứt! Những người đó không phải có quyền thì có tiền, vì để tạo mối quan hệ tốt, bác sĩ Từ cũng đã dốc sức.Lúc này vừa tiếp xong người nhà của một quan chức chính phủ, mới từ phòng bệnh đi ra, anh đã nhìn thấy phụ tá của anh vội vã đi tới:”Anh Khiêm, ở nhà gọi điện thoại tìm anh.”

Từ Khiêm nhận di động, liếc nhìn dãy số gọi tới, là số điện thoại từ quân khu.

“Alo, bà Từ có gì chỉ giáo vậy ạ?”

Không sai, người gọi điện chính là mẹ của Từ Khiêm, Mộ Thanh.

“Con còn biết có người mẹ này sao?”

Đầu dây bên kia, giọng bà Từ muốn bao nhiêu khó chịu thì có bấy nhiêu.

Từ Khiêm cau mày:”Mẹ, con mà có quên tối hôm qua con ngủ ở đâu thì cũng sẽ không quên mẹ là mẹ ruột con đâu. Gần đây không phải lúc con

https://thuviensach.vn

bận rộn nhất sao? Lúc này không thể gọi điện thoại về được.”

“Tên nhóc thối. Ông nội và bà nội con nói con lâu lắm rồi không về, bảo con cuối tuần này về một chuyến, cũng để nói cho đàng hoàng về chuyện của con.”

Từ Khiêm muốn từ chối nhưng lãnh đạo tối cao trong nhà đã xuống chỉ thị nên không có cách gì, chỉ có thể quay về Giang Ninh một chuyến.

“Cậu hủy hết công việc của tôi trong tuần nay đi! Rồi đặt một vé bay về Giang Ninh.”

“Vâng , anh Khiêm!”

—

Mấy ngày gần đây, Ngu Dao và Thạch Hâm đã hết bận bảo vệ luận án, đang lên kế hoạch đi đâu chơi một vòng: “Hay là, chúng ta đi Giang Ninh đi? Không phải Thẩm Ninh Tịch nói Giang Ninh có rất nhiều thắng cảnh du lịch sao?”

Thạch Hâm đột nhiên nhớ tới, đề nghị với Ngu Dao.

Ngu Dao cũng là một người cực kỳ ham vui, nhưng bởi vì bận rộn với việc đi làm thêm nên lúc học đại học, cô rất ít khi đi chơi với mọi người, thỉnh thoảng khi lớp có những hoạt động tập thể bắt buộc cô mới xuất hiện.

“Được đó! Nếu Ninh Tịch biết hai chúng ta tới đó chắc chắn sẽ vui không chịu nổi.” Nghĩ tới cảnh ấy, Ngu Dao cũng có chút mong đợi.

Hai người dò tìm vé máy bay và vé xe lửa. Cảm thấy vé máy bay tương đối phải chăng, đang giảm giá mấy trăm tệ liền, phù hợp với nguyên tắc kinh tế của mình, cho nên Ngu Dao và Thạch Hâm mua vé đi Giang Ninh vào sáng sớm thứ bảy.

https://thuviensach.vn

Chẳng qua, ngàn vạn lần Ngu Dao cũng không nghĩ tới, chuyến đi tới Giang Ninh này sẽ làm cuộc sống của cô bắt đầu có chuyển biến lớn.

Đúng 6h sáng Ngu Dao liền tỉnh giấc, bởi vì chuyến xe buýt từ trường học đến sân bay cứ cách một giờ mới có một chuyến, nếu dậy muộn không kịp bắt chuyến lúc 7h tất nhiên là sẽ bị trễ, chính vì vậy bắt buộc phải là chuyến xe đó.

Đêm qua Thạch Hâm hưng phấn không ngủ được, cả đêm cứ lôi kéo Ngu Dao cùng nói chuyện phiếm, thành ra buổi sáng không dậy nổi, còn đang rúc mình trong chăn ngủ.

Ngu Dao thở dài lắc đầu rồi trực tiếp đến bên giường xốc mạnh chăn bông, làm cho gió lạnh có cơ hội chen vào. Tuy rằng lúc này là mùa hè, nhưng bởi vì ký túc xá nằm khuất bên trong, cho nên dù là mùa hè ngủ vẫn phải đắp chăn nếu không sẽ bị nhiễm lạnh.

“Dao Dao, cho tớ ngủ thêm 5 phút, 5 phút nữa thôi mà.” Thạch Hâm khoa tay múa chân một hồi lại tiếp tục trùm chăn mê man ngủ.

Ngu Dao không có cách nào khác, đành phải đi vào nhà vệ sinh rửa mặt trước, sau khi chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, lúc này Thạch Hâm mới từ từ đứng lên, vẻ mặt còn đang buồn ngủ cực độ, vứt chăn sang một bên, mới xoay người xuống giường.

Hai người vội vội vàng vàng chạy tới trạm xe buýt, may mắn là kịp thời bắt được đúng tuyến, vì còn sớm nên trên xe rất vắng người, Ngu Dao cùng Thạch Hâm mỗi người tìm một chỗ gần cửa ngồi xuống.

Xe buýt ven theo làn đường hướng sân bay mà đi, cho dù là cuối tuần, giao thông vẫn ùn tắc, mất 40 phút mới đến sân bay.

Hai người tay trong tay cười nói cùng tiến vào, chuẩn bị đi đăng kí thủ tục, Ngu Dao nghĩ mình sẽ đăng kí trước nên vội vàng hạ ba lô từ trên

https://thuviensach.vn

xuống, không may giấy tờ trong bao rơi xuống đất, Ngu Dao ngồi xổm xuống một tay cầm ba lô một tay định nhặt, bỗng nhiên có người bước lên vô tình đá một cước, trúng ngay bao giấy tờ, bị lực tác động lập tức văng về phía trước.

Từ Khiêm cảm giác được mình vừa đá một vật dưới chân, cúi đầu nhìn thoáng qua, thấy một cái bao hồng nhạt, mới từ từ nhặt lên, có một người cũng ngay lập tức tiến đến, chạy nhanh kiểm tra, vỗ vỗ bụi từ chỗ giày Từ Khiêm đạp trúng, Từ Khiêm nhìn thấy lại là cô gái đụng xe hôm trước, thật có duyên, trong vòng một tháng lại vô tình gặp nhau ba lần.

“Tôi nói, thành phố Bạch Sa nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, thế nào mà lại gặp cô ba lần?”

Từ Khiêm khẽ nhếch khóe miệng lên một chút, cười nhạt.

Ngu Dao không để ý mấy lời nói này, cô còn đang chăm chú xem giấy tờ cùng bao đựng của mình có bị tổn hại hay không?

Đây là cái túi cô mới mua, mua vì thích cái thiết kế của nó, còn không dùng quá vài lần.

“Tôi nói, không hiểu sao sáng sớm hôm nay đã bị xui xẻo như vậy? Hóa ra là ngài đây.” Ngu Giao mà nói ra thì không có ai cãi nổi, miệng lưỡi sắc sảo.

Từ Khiêm nghe xong lời này, lập tức mất bình tĩnh, lời này không phải là đang ám chỉ anh là điềm xấu của cô sao?

“Dao Dao, cậu không sao chứ?” Thạch Hâm nhìn thấy Ngu Dao cùng Từ Khiêm đang đối đầu với nhau, vội vàng chạy đến.

Ngu Dao nói không có việc gì rồi kéo cô ấy bước đi.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm nhìn bóng dáng Ngu Dao dần khuất, khóe miệng tràn ra một nụ cười, thật sự anh có chút hứng thú đối với cô gái này.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Chuyến Đi Tới Giang Ninh (1)

Thành phố Giang Ninh.

Vừa mới xuống máy bay, Ngu Dao đã nhắn tin trước cho Thẩm Ninh Tịch, thông báo là hiện tại các cô đã xuống máy bay, đang đến sảnh đón người thân.

Ngu Dao chạy nhanh thúc giục Thạch Hâm mau thu thập hành lí, mới vừa đến sảnh liền thầy Thẩm Ninh Tịch cầm tấm bảng, trên mặt bảng viết rõ họ tên Ngu Dao.

Thạch Hâm chạy nhanh đến, nhanh nhẹn giành lấy tấm bảng trong tay Thẩm Ninh Tịch.

“Ninh Tịch đã lâu không gặp.”

Thẩm Ninh Tịch còn chưa kịp phản ứng đã bị giật mất tấm bảng.

“Tớ nói, chỉ có cậu mới hành động như thế, chưa gì đã bị cậu cướp mất bảng.”

Nói xong, cả ba cô gái cùng ôm nhau cười.

“Đi thôi, Úy Lăng đã muốn ăn cơm rồi đấy.”

Thẩm Ninh Tịch nói xong liền kéo hai cô ra khỏi sân bay.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm mới từ sân bay đi ra, liền thấy ven đường có một chiếc xe Lexus màu đen, biển số xe vẫn là chữ A đứng đầu (xe công vụ).

Từ Khiêm vừa bước tiếp, phía trước có hai người mặc trang phục quân nhân.

“Khiêm thiếu, phu nhân lệnh cho chúng tôi đến đón ngài về đại viện.”

Từ Khiêm nghĩ thầm, mẹ anh thật sự có chủ đích, anh đã quay về Giang Ninh rồi, còn sợ là anh không trở về đại viện hay sao?

Chỉ có điều, quả thực lúc này anh không muốn quay về nhà.

“Được, đi thôi”. Nói xong liền lên xe.

Ngu Dao cùng hai người bạn dọc đường đi vẫn không ngừng cười nói, chẳng mấy chốc mà đến nơi hẹn với Úy Lăng, là một nhà hàng cá nướng, đây là món ăn mà cả bốn cô thích nhất.

Còn chưa đi vào trong, đã thấy Úy Lăng ngồi dựa bên tường, cúi đầu bấm điện thoại.

Thẩm Ninh Tịch đẩy cửa đi vào, liền đĩnh đạc cướp lấy di động, nhìn xem cô đang làm cái gì?

“Yêu, lại ngồi đây nhắn tin với người yêu cơ à?”

“Ohm, hóa ra Lăng Lăng giờ đã biết yêu? Có cả người yêu rồi.” Thạch Hâm cười nói.

Lúc trước các cô cùng học chung một trường cao trung, tình cảm rất tốt, ai có chuyện gì đều hỗ trợ nhau không toan tính, hiện tại đã tốt nghiệp, tất cả mọi người đều có cuộc sống riêng, nhưng là cái cảm giác êm đẹp này, vẫn là mãi mãi không thay đổi.

https://thuviensach.vn

Úy Lăng đoạt lại di động từ tay Thẩm Ninh Tịch.

“Khi nào thì có người yêu chứ? Hai cậu tốt nghiệp đại học ở thành phố Bạch Sa, có bao giờ nghĩ đến Giang Ninh đâu.”

“Này, không phải nghe hai ngươi nói Giang Ninh phong cảnh hữu tình à, chúng tớ đến xem sự thật có phải hay không nha?”

Ngu Giao vừa nói vừa chọn chỗ đối diện Úy Lăng ngồi xuống.

Bốn người đã lâu không gặp, tựa như có rất nhiều điều muốn nói, suốt cả bữa cơm đều ôn lại chuyện quá khứ cho đến khi qua giờ trưa đã lâu mới chấm dứt.

Thẩm Ninh Tịch muốn hai cô ở lại trong nhà mình, nhưng Ngu Dao thấy phiền toái, dứt khoát chọn một khách sạn ngay tại nội thành, ở lại đây bảy ngày, giá lại rẻ, vẹn cả đôi đường.

Thẩm Ninh Tịch cũng không cưỡng ép, để cho các cô đường xa đến nơi nghỉ ngơi tốt một chút, buổi tối còn đưa các cô đi quán bar Lệ Xá đẹp nhất thành phố Giang Ninh.

—

Từ Khiêm vừa mới về đại viện, bước vào phòng khách liền thấy mẹ cầm trên tay một tấm ảnh, không cần nghĩ cũng khẳng định được lại là tiểu thư con nhà quyền quý nào đó được bà nhắm trúng.

“Bà Từ, bà đang nhìn cái gì có vẻ thất thần?”

Bà Từ thấy đứa con mình đã trở lại, tháo cặp mắt kính xuống, để trên bàn trà.

“Còn có thể nhìn cái gì? Bác con đích thân tìm được cho con một cô gái tốt.”

https://thuviensach.vn

Từ gia đích thị là trang hoàng theo phong cách đậm chất Trung Quốc, đây là do ông Từ yêu cầu, từ phong cách đến cách bài trí đều là kiểu Trung, tấm màn, khung ảnh, đàn mộc cùng bàn trà, tất cả từ phòng khách đến các phòng khác đều theo kiểu xưa, hướng đến thanh tĩnh, yên bình muốn hoa có hoa, muốn tranh có tranh, lại còn cả thư pháp.

Từ Khiêm đi qua, ôm bà một cái: "Mẹ không cần gấp thế."

Bà nhìn anh bất mãn: "Còn không gấp? Trong nhà ai cũng đã yên bề gia thất, chỉ có mỗi con là thích làm gì thì làm, đến bây giờ vẫn còn độc thân."

Từ Khiêm ngồi xuống ngay cạnh mẹ mình, phân trần: "Mẹ à, không phải chính con đang dốc sức cho sự nghiệp của bản thân hay sao?"

"Con đừng tưởng mẹ không biết, con vẫn kiên trì ở Bạch Sa là chính nguyên nhân này, ông nội cho con đi Bạch Sa là để rèn luyện, đừng vì một cô gái không xứng đáng mà kiên quyết ở lại Bạch Sa không chịu quay về?"

Từ Khiêm mày chau hẳn rõ trên thái dương: "Mẹ! Lần này con về không muốn chỉ vì vấn đề này mà tranh cãi."

Nói xong Từ Khiêm đứng dậy đi thẳng lên lầu hai về phòng mình. Mới vừa đặt lưng xuống gường không bao lâu điện thoại liền vang lên.

"Có chuyện gì?"

"Cậu chủ Khiêm tối qua dục hỏa vẫn chưa tiêu tán đâu nha." Giọng nói một người đàn ông vọng lại trong điện thoại.

"Ít nói nhảm, vô việc chính đi."

"Bọn anh em đây biết hôm nay cậu chủ Khiêm quay về Giang Ninh, ngay lập tức đặt phòng bao ở Lệ Xá cho cậu đón gió à nha. Buổi tối 8h…"

https://thuviensach.vn

Chưa nói hết câu Từ Khiêm liền lập tức ngắt điện thoại. Nâng cổ tay nhìn đồng hồ, thời gian vẫn còn sớm, có thể tranh thủ nghỉ ngơi một lát.

—

Ngu Dao và Thạch Hâm ở khách sạn, tắm rửa và nghỉ hơi một lúc thì Thẩm Ninh Tịch và Úy Lăng cũng tới.

“Anh ấy nói tối nay anh ấy có thể đưa chúng ta tới Lệ Xá chơi đấy. Phải là hội viên mới có thể vào đó.” Thẩm Ninh Tịch rất đắc ý nói.

Úy Lăng nghe, cười nói: “ Thôi đi, trông cậu đắc ý kìa!”

“Sao không chứ! Anh tớ tới giờ chưa bao giờ cho tớ đi tới những chỗ đó, nói cái gì người ở đó rất phức tạp. Hôm nay tớ phải nói lâu lắm anh ấy mới cho phép, còn tốt bụng dẫn đi Lệ Xá nữa.”

Bốn người đang đứng ở cửa khách sạn, thuận tay bắt một chiếc taxi đi tới Lệ Xá.

Lúc tới Lệ Xá, anh của Thẩm Ninh Tịch là Thẩm Ninh Kiện cũng mới vừa đến, đang đứng ở cửa chờ bốn người các cô: “Ninh Ninh!”

Thấy có người xuống xe, Thẩm Ninh Kiện kêu một tiếng, vẫy tay với bọn cô.

Thẩm Ninh Tịch không kịp cản Ngu Dao trả tiền nên chạy qua: “Anh, đây là bạn em, Ngu Dao.”

Thẩm Ninh Tịch thấy có cơ hội liền vội vàng giới thiệu Ngu Dao cho anh: “Dao Dao, đây là anh tớ.”

Ngu Dao nhẹ vén tóc bên hai gò má, hơi ngại khi chào hỏi Thẩm Ninh Kiện: “Anh Thẩm, chào anh ạ.”

https://thuviensach.vn

Từ sau khi đi tới thành phố Bạch Sa học, mỗi lần về nhà, Thẩm Ninh Tịch đều nói nhỏ với anh rằng con bé có người bạn rất đẹp, muốn giới thiệu cho anh một lần.

Thẩm Ninh Kiện quan sát Ngu Dao một lượt. Quả thật rất đẹp. Một cô gái mới bước vào xã hội, trên mặt vẫn chưa vơi đi nét ngây thơ nào.

Ngu Dao bị Thẩm Ninh Kiện nhìn nên có hơi không được tự nhiên, cô kéo kéo Thẩm Ninh Tịch ở bên cạnh. Biết tâm tư của Ngu Dao, Thẩm Ninh Tịch quơ ngón tay mình trước mặt anh:“Anh! Dao Dao đẹp nhưng anh cũng không cần nhìn người ta chằm chằm như vậy chớ?”

Thẩm Ninh Kiện có chút xấu hổ, ho khan một tiếng: “Mấy em đi chơi đi. Hôm nay anh có buổi xã giao nên sẽ không quản các em.”

Vừa nói vừa rút trong bóp da ra tiền và tấm thẻ hội viên của Lệ Xá, đưa cho Thẩm Ninh Tịch.

Thẩm Ninh Tịch tự động cầm tiền và thẻ, cười rất vui vẻ: “Cảm ơn nha!!! Anh già.”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Chuyến Đi Tới Giang Ninh (2)

Từ Khiêm xoa huyệt Thái dương đi xuống lầu, vừa lúc thấy người quản gia đang bận rộn đi tới đi lui:“Vú Hứa, mẹ cháu đâu? ”

“Cậu Khiêm! Phu nhân đang ở trong phòng bà nội, nói là khi cậu dậy cũng phải tới đó.”

Từ Khiêm lặng lẽ gật đầu một cái. Vú Hứa thấy không còn chuyện gì liền đi ngay vào bếp để chuẩn bị cơm tối nữa.

Từ Khiêm vừa mới tới cửa phòng của bà nội đã nghe từ trong có tiếng nói:“Mẹ, mẹ nhìn xem! Cô gái nhà họ Chu này dáng dấp nhìn xinh đẹp và hoạt bát lắm; lại giống với A Khiêm nhà ta, không dựa dẫm gia đình mà có hẳn sự nghiệp bên ngoài đó.”

Bà Từ vừa nói vừa cười, ánh mắt không giấu được niềm vui.

Từ Khiêm vừa nghe câu này đầu muốn bùng ra. Anh gõ cửa một tiếng rồi đẩy cửa đi vào:“Bà nội , bà thấy khỏe không?”

Bà nội Từ Khiêm tháo cặp kính viễn ra, hơi bất mãn nói: “Hỏi han ân cần vậy mà cũng chẳng thấy cháu tôi đây ở bên cạnh hầu hạ.”

Từ Khiêm cười cười: “Bà nội, cháu bên ngoại ở cạnh bà nhiều như thế còn nói không có ai phục vụ sao.”

“Cháu bên ngoại có thể giống cháu trai ruột sao?”

https://thuviensach.vn

Vừa nói lại thấy giận: “Cháu cũng không còn bé đâu, lúc nào mới để cho bà nội ôm chắt đây?”

Nói xong lại đeo cặp kính viễn lại. Bà Từ cầm mấy tấm ảnh trong tay đưa Từ Khiêm tự nhìn thử: “Tìm lúc nào đó dùng cơm với mấy cô ấy! Nếu không thì đừng về Bạch Sa nữa.”

Từ Khiêm vừa định nói gì đấy thì vú Hứa tới gõ cửa nói rằng cơm tối xong rồi.

Ông nội và bố của Từ Khiêm đều có công việc, buổi tối không về ăn cơm được, trong nhà chỉ có ba người bọn họ.

—

Thẩm Ninh Tịch cùng đám Ngu Dao bốn người ở đại sảnh tìm được một chỗ liền ngồi xuống. Ngu Dao nhìn menu, mỗi người chọn một ly cocktail.

“Ai da! Cảm giác Lệ Xá là thế này à? Chẳng náo nhiệt gì hết!” Thạch Hâm nhìn thử thấy không có nhiều người ở đại sảnh nên có chút mất hứng.

Thẩm Ninh Tịch giơ đồng hồ trên tay mình tới trước mặt cô ấy: “Lúc này là mấy giờ hả? Thông thường cũng phải vào đêm mới là lúc hò dô nhất nhé!”

Thạch Hâm nghĩ thấy phải.

Câu lạc bộ đêm, câu lạc bộ đêm, không phải ban đêm sao có người đến chớ.

Không lâu sau phục vụ liền bưng cocktail tới cho bốn người họ. Cocktail của Ngu Dao màu lam nhạt, ánh đèn neon rọi xuống càng đẹp mắt

https://thuviensach.vn

hơn: “Mùi vị cũng không tệ, có vị bạc hà nhẹ, còn có một ít mùi rượu trắng nữa.”

Ngu Dao nếm thử một miếng rồi nói với các bạn.

“Tớ cũng muốn nếm thử của cậu, Dao Dao.” Úy Lăng không nhẫn nại nổi, muốn thử xem mùi vị đó rốt cuộc là thế nào.

Ngu Dao đẩy ly cocktail tới trước mặt cô ấy. Mọi người đổi cocktail cho nhau nếm thử xong thì đi ngay ra sàn nhảy đang bắt đầu sôi động.

—

Từ Khiêm ở nhà ăn cơm với bà và mẹ xong liền lái xe tới Lệ Xá.

Nhân viên phục vụ lập tức dẫn Từ Khiêm tới phòng VIP “Mê”, đây là phòng vip Cảnh Húc Nghiêu đã bao dài hạn.

“Ai da, Khiêm đại thiếu gia, còn tưởng cậu không tới!”

Chính là người gọi điện thoại cho Từ Khiêm, tất cả mọi người đều gọi anh ta là anh Cảnh.

Từ Khiêm tự tìm cho mình một chỗ ngồi xuống: “Tôi đã nói, cũng đều do cái tật xấu của cậu, không cho người khác cơ hội từ chối đã cúp máy rồi. Tôi còn có thể không tới ư?”

Cảnh Húc Nghiêu cầm ly rượu đi tới: “Anh Khiêm, đây không phải các anh em đang muốn đón gió tẩy trần cho anh sao? Thế nào, tối nay nhìn được cô em nào chưa?” Vừa nói vừa nhìn một vòng các cô tiếp rượu trong phòng.

Mấy cô gái này không phải như bình thường, tất cả cô gái ở Lệ Xá đều được an bài dựa vào lai lịch của khách. Hôm nay mấy vị thiếu gia có

https://thuviensach.vn

quyền, nhiều tiền nhất thành phố Giang Ninh sẽ tới, ông chủ ở đó còn không dâng những cô gái tuyệt nhất tới, người nào người nấy đều trẻ măng.

Từ Khiêm kéo một cô gái bên cạnh tới: “Mới tới sao có cơ hội nhìn kĩ được? Ừm, không tệ.”

Nói xong anh hôn xuống gò má cô gái, khiêu khích những tiếng cổ vũ liên hồi.

Cô bé kia hơi xấu hổ vùi đầu vào ngực Từ Khiêm: “Anh Khiêm, anh thật khéo nịnh khiến người ta vui.”

Giọng nói mềm mại, mang có một chút giọng con gái vùng Giang Nam; Từ Khiêm nghe mà cảm thấy hơi ngứa ngáy trong lòng.

“Vậy tối nay để anh Khiêm cho em càng vui vẻ hơn, được không?”

Từ Khiêm dính vào tai cô nàng nói. Trong lời nói có ám hiệu, không cần phải nhiều lời cô gái cũng hiểu, ngượng ngùng gật đầu một cái.

Cảnh Húc Nghiêu thấy người cũng đã tới đông đủ liền bắt đầu nâng ly rượu trước. Mọi người lần lượt mời rượu Từ Khiêm; ai cũng nói anh khó lắm mới về Giang Ninh một lần, không uống vài chén thật có lỗi với mấy anh em. Từ Khiêm hết cách, không thể từ chối mọi người.

—

Trên sàn nhảy tròn, mấy người đang nhảy điên cuồng, cảm thấy hơi mệt nên quay về chỗ ngồi:“Dao Dao, tớ uống hơi nhiều, đi với tớ tới toilet đi!”

Tửu lượng của Thạch Hâm không tốt lắm; uống một ly cocktail và một ly bia xong, bây giờ ly cocktail đã có tác dụng, làm cô ấy thấy chao đảo choáng váng.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao đỡ Thạch Hâm dậy, đi tới toilet: “Thạch Hâm, cậu nói tửu lượng của cậu không tốt mà còn uống cocktail, cậu muốn tối nay tớ cõng cậu về phải không?”

Thạch Hâm mơ hô cười ha ha: “Dao Dao, cậu biết không? Anh ta nói anh ta không thích tớ, anh ta thích một đứa sinh viên khác. ”

Ngu Dao hơi ngây ngốc, “anh ta” là ai ? Cho tới giờ vẫn chưa nghe Thạch Hâm nói cậu ấy có thích ai đâu?

“Cậu đang nói gì? Ai không thích cậu cơ?”

Vất vả kéo Thạch Hâm đã say như chết tới toilet, Ngu Dao đứng ở bồn rửa tay mở vòi nước cho cô ấy rửa mặt còn mình đi vào phòng vệ sinh trước, không ngờ khi đi ra lại chẳng thấy bóng dáng Thạch Hâm. Ngu Dao vội vàng quay về: “ Ô, sao có mình cậu thôi? Thạch Hâm đâu?”

Thẩm Ninh Tịch thấy chỉ mình Ngu Dao quay lại, thấy lạ liền hỏi.

Ngu Dao kể lại chuyện lúc nãy, Úy Lăng và Thẩm Ninh Tịch cũng hơi lo lắng. Người tới Lệ Xá rất phức tạp, không thể để người khác dẫn đi được, các cô bắt đầu đứng dậy đi tìm.

Ngu Dao chạy tới mấy phòng VIP trên lầu hai xem thử. Tất cả phòng VIP ở Lệ Xá chỗ đều có kính, từ bên ngoài có thể thấy một chút quang cảnh bên trong. Vừa tới chỗ quẹo, Ngu Dao đã thấy Thạch Hâm đẩy cửa một phòng VIP đi vào, cô vội vàng đuổi theo.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Có Tin Tôi "Làm" Em Ngay Tại Đây Hay Không?

Từ Khiêm đang liếc mắt đưa tình với cô gái trong lòng; tình ái đang cao trào, còn hôn môi, mặc kệ những người còn lại.

Cửa phòng VIP lúc này lại bị mở ra. Mọi người trong phòng còn tưởng là nhân viên mang rượu tới nên không ai để ý đến. Mãi khi cảm thấy có người ngồi xuống cạnh mình, Từ Khiêm mới phát hiện có điều không thích hợp: "Ô, sao hôm nay lại có người đẹp say rượu ở đây?"

Vừa lúc Cảnh Húc Nghiêu nghiêng mặt nhìn qua, phát hiện Từ Khiêm hai bên đều có mỹ nhân vây quanh, anh ta thấy Từ Khiêm cũng phong lưu thật. Một đêm mang cả hai cô nàng đi cũng không phải chuyện đại sự gì, vấn đề là Khiêm đại thiếu gia "tiêu hóa" hết được sao?

"Ai say? Cậu say thì có! Cậu cũng là mỹ nhân say rượu!" Thạch Hâm đầu óc choáng váng, nhìn thấy cái bóng lập lòe lại tưởng rằng mình vẫn đang nói chuyện với Ngu Dao.

Từ Khiêm nhìn người vừa nói mình, có chút dở khóc dở cười. Mọi người ngồi đây đều biết Từ Khiêm chán nhất là phụ nữ say xỉn. Cho dù ở các câu lạc bộ, có mang cô nào đi, anh cũng sẽ không mang những người chẳng nhận thức được người đang uống trước mặt mình là ai. Say tới như vậy, buổi tối còn làm ăn gì được?

"Cảnh Húc Nghiêu, qua đây mau! Có phải cô bé của cậu không?" Suy nghĩ duy nhất của Từ Khiêm chỉ có Cảnh đại thiếu gia!

https://thuviensach.vn

“Ơ hay, người phụ nữ của tôi ở trong ngực tôi này!”

Cảnh Húc Nghiêu buông cô gái trong lòng ra, bưng ly rượu đi tới: “Chà, cũng không phải cô nàng tôi cho gọi tới.” Nhìn thấy người không quen biết, Cảnh Húc Nghiêu hơi buồn bực. Cô gái này không phải là quà tặng miễn phí của Lệ Xá đấy chứ?

Từ Khiêm vừa nghe xong liền thấy đau đầu: “Mau, mang đi lẹ! Toàn là mùi rượu, ngộp chết đi được!”

Lúc này, Thạch Hâm đã nằm trên hai chân Từ Khiêm, hoàn toàn không biết gì, ngủ rất bình thản.

Cảnh Húc Nghiêu tiến tới định đỡ Thạch Hâm đi, ai ngờ vừa bước lên được một bước đã bị ói lên cả người, bắp đùi bẩn hết, một ít theo ống quần chảy thẳng xuống giày da.

“Chết tiệt. Ở đâu ra loại phụ nữ như thế này vậy?”

Nói xong anh ta định kéo mạnh cô gái say này đi, vừa lúc này cánh cửa lại được mở ra.

Thấy Thạch Hâm ngủ gục trên đùi một tên đàn ông không quen biết, Ngu Dao liền muốn đánh cô ấy một phát cho chết luôn.

Ở đây là thành phố Giang Ninh, không phải Bạch Sa, con nhỏ này sao lại không chú ý vậy? Cô bước nhanh tới, xin lỗi mấy người trong phòng: “Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Bạn tôi uống say quá nên đi nhầm phòng.”

“Đi nhầm phòng là có thể ói bẩn lên quần của anh Cảnh chúng tôi à?” Vài người ở đó bất mãn nói.

Ngu Dao nhìn quanh một lượt, thấy quần người đàn ông đứng cạnh Thạch Hâm đều là vết bẩn.

https://thuviensach.vn

“Thật xin lỗi, tôi thay mặt bạn tôi xin lỗi mọi người. Chiếc quần này bao nhiêu vậy ạ? Tôi sẽ đền tiền cho anh.”

“Mau. Mau mang người say rượu này đi cho tôi.” Cảnh Húc Nghiêu lười phải nói mấy câu vô nghĩa.

Ngu Dao vội vàng đi tới kéo Thạch Hâm dậy, nhưng kéo thế nào cũng chẳng thấy nhúc nhích. Thấy có người cứ động vào mình, Thạch Hâm hất tay Ngu Dao ra rồi hai tay ôm lấy eo của Từ Khiêm, ôm chặt không thả: “Đừng đụng vào tớ! Đại Bính, chúng ta đã nói đêm nay phải ngủ cùng nhau mà!”

Từ Khiêm mặt mày đen xì, đâu ra cái người phụ nữ điên này vậy!

“Cô kia, mau đem bạn cô đi cho tôi!!” Anh không nhịn được quay sang gầm lên với Ngu Dao.

Ngũ Đào bây giờ mới nhìn kỹ. Mẹ ơi! Yêu nghiệt này sao cũng ở đây?

“Sao anh cũng ở đây?”

Từ Khiêm không có thời gian để nói nhảm, hai chân anh bây giờ đều đã tê, muốn rút chân ra nhưng chẳng nhúc nhích được.

Người con gái nằm trên hai chân anh ăn đá sao? Nặng tới vậy!

Thạch Hâm cảm thấy người mình đang ôm muốn bỏ đi nên nắm chặt quần áo anh, không cho anh đi, luôn miệng lẩm nhẩm: “Sau này em sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh, được không? Em sẽ không chọc giận anh. Đại Bính, anh đừng bỏ em đi nha!”

Cảnh Húc Nghiêu thấy bộ dáng Từ Khiêm như muốn nổi cơn, vội vàng kéo mạnh Thạch Hâm ôm vào ngực. Ngu Dao đang định tới đỡ giúp,

https://thuviensach.vn

không ngờ Thạch Hâm không giữ được thăng bằng, đổ thẳng vào ngực Cảnh Húc Nghiêu.

Người kia không đứng vững, hai người đồng loạt ngã xuống đất.

Ngu Dao định chạy tới đỡ, không biết vấp phải chân ai, không cẩn thận lại ngã vào sopha, ngã nhoài vào trong lòng Từ Khiêm.

“Yo, chị em thương lượng xong rồi ư? Mỹ nhân say xỉn vừa mới được kéo đi, cô em đã vội vã muốn hiến thân rồi à?”

Từ Khiêm vừa đón được Ngu Dao, hai tay lập tức vòng ở eo cô, rất hài lòng với “cái ôm ấp yêu thương” của Ngu Dao.

Ngu Dao định đứng dậy lại phát hiện hai tay người đàn ông ôm rất chặt, gần như không cựa quậy được: “Ai muốn hiến thân cho anh? Mơ hay lắm! Mau thả tôi ra, đồ cầm thú!”

Từ Khiêm cười một tiếng, từ bị động thành chủ động đem Ngu Dao đặt xuống ghế sopha rồi đè xuống người cô: “Oh? Đó không phải ôm ấp yêu thương thì là cái gì?”

Từ Khiêm đánh giá Ngu Dao từ trên xuống dưới: “Lẽ nào em cũng muốn ngủ với tôi?”

Ngu Dao động đậy người, phát hiện mình không cách nào đứng dậy được: “Anh tránh ra nhanh.”

Từ Khiêm tất nhiên đâu có nghe lời như vậy: “Em nói tôi tránh thì tôi phải tránh?”

Nói xong còn thổi hơi vào tai Ngu Dao.

Ngu Dao chưa từng có những tiếp xúc thân mật, không khỏi run rẩy từng cơn. Mặc dù cô không biết nhưng dĩ nhiên cũng hiểu được động tác

https://thuviensach.vn

này biểu hiện cho điều gì.

“Anh……..Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Từ Khiêm nghe vậy thấy hơi buồn cười, cô gái này hỏi anh muốn thế nào?

“Tôi muốn thế nào, chẳng lẽ em còn không rõ ràng sao?”

Nói xong liền phủ lấy môi Ngu Dao.

Môi cô rất mềm, có một ít mùi vị thanh mát của bạc hà, một ít mùi vị của rượu. Từ Khiêm càng muốn tiến vào thăm dò nữa, thế nhưng chưa kịp thì đã thấy một cơn đau kéo tới.

Ha, cô gái này vừa mới cắn anh.

Có lẽ mùi máu tươi kích thích đầu óc, Từ Khiêm thừa dịp Ngu Dao há miệng cắn mà mãnh mẽ xâm nhập vào khoang miệng cô. Đầu lưỡi anh dùng sức cạy mở hàm răng cô, cùng đầu lưỡi cô triền miên.

Ngu Dao lúc này mới phát hiện mình cắn anh cũng đồng thời đã cho anh cơ hội tiến tới. Cô hối hận không thôi, muốn ngoảnh đi để thoát khỏi nụ hôn này nhưng Từ Khiêm một tay giữ chặt gáy cô lại, không cho cô một tia cơ hội tránh né.

Cho đến khi Ngu Dao cảm thấy hơi khó thở, Từ Khiêm mới buông cô ra: “Em gái, thể tích khí thở ra của em yếu quá. Làm sao em vượt qua mấy cuộc kiểm tra được đây?”

Ngu Dao đỏ mặt, đẩy anh ra.

Cô vội vàng ngồi dậy, để tránh người đàn ông kia lại nhào vào cô. Cô không quan tâm đến lời nói của Từ Khiêm.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao sửa sang lại mái tóc dài hơi lộn xộn, rồi chỉnh trang lại quần áo, cô thấy Thạch Hâm còn đè trên người Cảnh Húc Nghiêu.

“Này anh Khiêm! Sao cậu không đoái hoài cảm giác của anh em vậy? Cái cô này như hòn đá đè tôi mà cậu cũng không tới đỡ giúp.”

Từ Khiêm nghe vậy cũng chẳng động đậy, chỉ cười nhạt nói: “Anh Cảnh không phải thích ở trên sao?”

“Mẹ kiếp, cũng còn phải chấm người. Đặc biệt thế này sao chịu được, một lần gãy luôn.”

Nói xong Cảnh Húc Nghiêu nhìn về phía Ngu Dao: “Này, nhanh nhanh kéo bạn cô lên đi!”

Ngu Dao lúc này mới nhớ mình đến để tìm Thạch Hâm, vội vàng chạy tới đỡ người đang nằm trên Cảnh Húc Nghiêu dậy. Cô nói xin lỗi với anh ta rồi mau chóng đưa Thạch Hâm đi, còn ở nữa không chừng sẽ bị ăn sạch sẽ.

Nhìn cô gái nhỏ đi ra như chạy trốn, Từ Khiêm cầm cái ly chân cao trên khay, khẽ lắc, một ngụm uống hết.

“Anh Khiêm, cô gái ấy đã đi rồi, anh không đuổi theo sao?” Người đàn ông bên cạnh thắc mắc hỏi.

Theo lý mà nói, nếu đã nhìn trúng người phụ nữ nào, Từ Khiêm chắc chắn sẽ không để cô ấy đi dễ dàng như vậy; tối nay chuyện gì đã xảy ra vậy?

“Không vội. Sau này tôi và cô ấy còn gặp lại.”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Bị Anh Đè Lên Người

Ngu Dao dìu Thạch Hâm ra khỏi Lệ Xá. Sau khi ra khỏi cửa mới nhớ mình chưa báo qua cho Thẩm Ninh Tịch và Úy Lăng, cô lấy điện thoại di động ra. Ngu Dao gửi cho Thẩm Ninh Tịch một tin nhắn, đại khái nói là Thạch Hâm uống say, mình đưa cô ấy về khách sạn trước.

Ngày hôm sau, Thạch Hâm tỉnh dậy, xoa xoa đầu mình, thấy đầu hơi ong ong, suy nghĩ rất lâu mới nhớ tối qua mình uống rất nhiều cocktail. Sau khi say, có một số chuyện đã quên mất, nhưng cô ấy còn nhớ rõ mình cuối cùng đã đè lên người một người đàn ông. Khuôn mặt đó rất mê hoặc, rất đẹp trai.

Nhìn lại, thấy quần áo trên người mình đã được thay bằng áo ngủ, nhìn sang thấy Ngu Dao đang ngủ bên kia giường, cô ấy lập tức thấy an tâm hơn.

Ngu Dao bị điện thoại của Thẩm Ninh Tịch đánh thức, nói rõ là hôm nay sẽ đi tới vùng ngoại ô tham quan, chỗ đó có một khu nhà vườn kiểu cũ, gọi là U Cư Lăng. Nghe nói trước kia đó là nơi ở của một người vợ lẽ một nhà quân phiệt thời dân quốc. Nơi này được coi là chỗ ở thuộc thời dân quốc còn được bảo tồn khá tốt. Ngu Dao không biết từ lúc nào cô đã cảm thấy có hứng thú với những thứ cũ kỹ như thế này.

Sửa soạn xong, cô và Thạch Hâm đi xuống đại sảnh tập hợp với Thẩm Ninh Tịch.

https://thuviensach.vn

—

Tối qua Từ Khiêm cũng không ở lại Lệ Xá tới khuya. Cảnh Húc Nghiêu có giữ lại cho anh một cô gái nhưng anh cũng không dẫn theo về, chỉ nói ông nội ở nhà cho gọi anh về đây là vì chuyện hôn sự của anh. Gần đây anh phải lo an phận để tránh bị ông nội "khai đao" .

Từ nhỏ Từ Khiêm đã được ông nội dẫn dắt, sáng sớm nào cũng phải ra ngoài đi uốn dẻo, chạy bộ, rèn luyện thân thể một lúc.

Mấy năm nay ở Bạch Sa, anh đã sớm quên mùi vị của việc tập thể dục buổi sáng rồi. Sống ở Bạch Sa, ngày nào đêm nào anh cũng thổi ca đàn hát đêm đêm; giữ được cái dáng người này cũng nhờ bẩm sinh vóc dáng anh đẹp như người mẫu. Thế nên, khi Từ Khiêm cầm đồng hồ để ở trên tủ đầu giường lên xem thì cũng đã là chín giờ.

Rửa mặt xong xuôi anh xuống lầu, vừa đúng lúc đụng phải ông cụ Từ đi về: "Cho con ở ngoài bao lâu như vậy? Để có bộ dáng vậy hả? "

Câu này tất nhiên là nói đến chuyện dậy trễ của anh.

"U ôi, ông nội, cháu vừa mới trở về, có thể đừng thao thao như vậy không? Cho tai cháu được yên tĩnh hai ngày. Sống ở ngoài ngày nào cũng bị niệm như vậy, về nhà cũng không xong."

Từ Khiêm đi thẳng vào phòng ăn.

Vú Hứa bưng tới cho anh một chén cháo và một ít lương khô.

Vì sức khỏe của ông nội và bà nội, bữa ăn sáng của nhà họ Từ luôn khá chú trọng tới vấn đề dinh dưỡng; trừ phi đêm hôm trước đã được dặn dò riêng, bằng không, vú Hứa chắc chắn sẽ không chuẩn bị có một món. Vừa hay tối hôm qua Từ Khiêm uống hơi nhiều , bây giờ cơn đau lại hơi phát tác nên cần ăn chút cháo giải rượu .

https://thuviensach.vn

Ông Từ nghe thằng cháu mình thương nhất nói thế, vừa định nổi giận thì bên ngoài có tiếng còi hụ truyền tới. Tiếng của bà nội cũng truyền tới: "A Khiêm, dậy rồi sao? Tối qua sao về trễ vậy?"

Bà nội lại hỏi tiếp về vấn đề này.

"Ô, khó mà thấy được cả hai ông cháu ở nhà."

Bà nội Từ Khiêm vừa vào cửa đã thấy ông nội đang ngồi ở trong phòng khách, còn Từ Khiêm đang ngồi trong phòng ăn ăn cháo.

Từ Khiêm đặt nửa chén cháo còn lại xuống bàn: "Bà nội, sáng sớm thế này bà đã đi đâu rồi?"

"Bà à… thừa dịp buổi sáng trời không nóng nên đi ra ngoài vậy thôi."

Bà nội Từ Khiêm ngồi ở phòng khách: "Đúng rồi, sáng nay ra ngoài gặp con gái nhà ông Chu. A Khiêm đừng đi ra ngoài, bà hẹn người ta tới nhà ăn cơm đấy."

Từ Khiêm vừa định khước từ liền nghe bà nội nói: "Con khoan hãy từ chối, cứ xem thử đã; không được thì ta xem người khác. Chứ đừng chưa gặp đã nói không thích hợp! Con cũng không còn nhỏ, cho bà nội được yên lòng, sớm được ôm chắt."

Lãnh đạo cấp cao đều đã nói như vậy, nếu cứ tiếp tục thì e là dù mình không bằng lòng nhưng cũng không thể bác bỏ được tâm ý của bà nội. Không còn cách nào. Không thể làm gì khác hơn là ở nhà.

—

Nhóm Ngu Dao đi tới U Cư Lăng, đi vòng quanh rồi lại đi, cảm thấy chẳng giống ý định ban đầu. Lúc đầu nói là đi thăm quan quang cảnh, nhưng quang cảnh ở thực tế hoàn toàn khác nhau nên nhất thời cảm thấy

https://thuviensach.vn

mất hứng thú. Ở U Cư Lăng không bao lâu, Thẩm Ninh Tịch liền kêu la, nói ở đây chẳng có gì, muốn về lại thành phố.

Ngu Dao thấy ba người kia đều có ý muốn đi về, cũng leo lên xe đi về cùng họ. Trên xe, Thạch Hâm đề nghị đi xem phố cổ, dù sao Giang Ninh cũng đươc coi là một thành phố cổ, phố cổ cũng nhiều nhất. Xe dừng ở một ngõ, đường hẻm sâu, trông khá độc đáo.

Bốn người xuống xe ở ngõ Linh Cảnh, tìm đại một cửa tiệm để ăn chút gì đó. Nghĩ rằng buổi chiều đi tới phố cổ, nhất định là có rất nhiều đồ ăn vặt nên cả bọn không dám ăn quá nhiều.

Đi vào ngõ, ngay đầu hẻm bọn họ thấy một ông lão đang ngồi nặn tò he bằng bột đường, văn hóa này đã có từ rất xưa rồi. Bốn cô gái xem, chẳng ai muốn bỏ đi; sau đó mỗi người mua một con mới chịu đi.

Tuy nói Úy Lăng và Thẩm Ninh Tịch đều là dân địa phương nhưng từ nhỏ bọn họ sống ở khu thành thị nên rất ít khi chịu đi tới những phố cổ có tiếng này, tất nhiên cũng chưa từng thấy những thứ này.

—

Từ Khiêm và cô Chu Tịnh ấy sau khi ăn cơm trưa xong liền bị bà nội xua ra ngoài, nói là để mấy người trẻ bọn họ ra ngoài đi dạo một chút, nói một cách mĩ miều là bồi dưỡng tình cảm, thật ra là cho hai người bọn họ có nhiều thời gian tìm hiểu nhau hơn.

Chu Tịnh làm việc ở một tờ báo. Chủ đề kỳ này của tạp chí là tìm kiếm văn hóa đường phố; cô ấy tính đi xem một chút phố cổ và ngõ hẻm ở thành phố Giang Ninh, đi tìm thử những nền văn hóa lâu đời đã bị lưu lạc. Từ Khiêm tỏ ra là một quý ông rất có phong độ, dĩ nhiên nói rằng sẽ đưa cô ấy đi.

https://thuviensach.vn

Nơi dừng chân đầu tiên của Chu Tịnh cũng là ngõ Linh Cảnh. Từ Khiêm cho dừng xe thì thấy bốn người đang đứng đầu ngõ.

Hôm nay Ngu Dao mặc một bộ đầm màu hồng, đi giày đế xuồng cao, buộc tóc đuôi ngựa, trông cô rất nổi bật trong bốn người. Chu Tịnh vốn cho rằng Từ Khiêm không có hứng thú với những thứ này, vậy mà anh cũng xuống xe theo.

“Ô? Sao vậy? Anh Khiêm cũng có hứng thú với văn hóa xưa à?”

Ánh mắt Từ Khiêm vẫn nhìn chằm chằm người con gái đứng cách đó không xa: “Văn hóa xưa hay mới tôi đều có hứng thú. Đi thôi!”

Nói xong cũng tự bước về phía người con gái đang đứng.

Chu Tịnh đương nhiên vui mừng trong lòng. Không nói tới bối cảnh gia sản của Từ Khiêm, chỉ việc anh có hẳn một bệnh viện và gương mặt này cũng đủ làm cho bao nhiêu người phụ nữ bám vào anh.

Ngu Dao và Thẩm Ninh Tịch mua tò he đường ở đầu ngõ xong thì chuẩn bị rời đi, ai ngờ vừa mới quay người liền thấy người đàn ông đang đi về phía mình. Trong đầu đột nhiên nhớ lại cảnh tượng tối qua Từ Khiêm đè lên mình mà hôn, gương mặt Ngu Dao liền đỏ lên. Cô xoa xoa gương mặt nóng bừng của mình, vội vàng kéo kéo vạt áo Thẩm Ninh Tịch, ý bảo các cô ấy đừng làm trễ thời gian nữa, mau vào trong ngõ coi một chút.

Thẩm Ninh Tịch vội trả tiền, mọi người đi vào trong ngõ. Tối qua Thạch Hâm uống nhiều quá, về phần mình đã gây ra chuyện mất mặt gì đó dĩ nhiên là không biết.

Nhưng Ngu Dao thì không. Tối hôm qua với cô vẫn còn rất rõ rõ ràng ràng đấy.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Duyên Phận Hay Là Phân Vượn?

Chu Tịnh vừa đi vừa cầm máy ảnh, chụp những cơ sở hạ tầng và kiến trúc quanh ngõ. Hình đăng lên tạp chí sẽ rất đẹp, lúc ấy cô sẽ kêu gọi những người vốn yêu kiến trúc thành thị hơn.

“Mấy năm nay Giang Ninh thay đổi nhiều quá! Những gì còn nhớ lúc nhỏ đều không còn rồi.”

Chu Tịnh vừa chụp hình vừa thở dài nói: “Trước kia, nơi đây toàn là những kiến trúc và tứ hợp viện kiểu xưa; hiện tại, lắc mình một cái đều là nhà lầu cao ốc.”

Từ Khiêm nhìn chung quanh một lượt. Dĩ nhiên anh chẳng rõ về những chuyện này cho lắm, từ nhỏ lớn lên trong khu quân đội, đã khi nào được thấy những cảnh này?

Chẳng qua cũng có mấy lần cùng vài người bạn trong quân khu lén chạy ra ngoài chơi, trong trí nhớ anh chỉ toàn cảnh những người cảnh vệ đấu trí đấu dũng thế nào, còn chỗ nào nhớ được những kiến trúc này?

Sau khi chụp xong mấy tấm hình, Chu Tịnh cùng người đàn ông đi sâu hơn vào trong ngõ, chuẩn bị phỏng vấn mấy người lớn tuổi, nói về cái nhìn của họ đối với những kiến trúc mới của thành phố, và những ý tưởng để bảo tồn khu phố cổ.

—

https://thuviensach.vn

Vừa vào trong ngõ, Ngu Dao như một con chim được thả ra ngoài, chạy khắp nơi. Sau một hồi, cô dán người vào bức tường đá xanh để Thạch Hâm chụp hình cho mình. Những người còn lại ngồi xổm trước cửa, giống như một bầy chó Pug không có chỗ để đi, nhìn người đi qua đi lại trong ngõ.

“Thạch Hâm! Thạch Hâm! Cậu xem, cửa nhà này còn treo đèn lồng màu đỏ này!”

Ngu Dao sinh ra và lớn lên ở Bạch Sa, với những cảnh quan trên phố cổ dĩ nhiên là rất quen thuộc; nhưng ở Giang Ninh này, nơi hơi thở đô thị đang được gieo mầm, mà vẫn có thể thấy treo đèn lồng đỏ thì đúng là không dễ.

Thạch Hâm có chút không chịu nổi, bịt tai mình: “Cô nương, nhỏ giọng một chút! Tai tớ cũng sắp bị cậu làm rách rồi. Không phải chỉ là hai cái đèn lồng sao? Cậu ở Bạch Sa mà chưa từng thấy sao?”

Ngu Dao không để ý tới lời của cô ấy, hai mắt chỉ nhìn đèn lồng, nhắm cuối ngõ mà đi tới.

Thật ra thì, mấy cái ngõ đều giao nhau, đầu này đi vào thì đầu kia cũng có thể đi ra; nói mọi con đường đều dẫn tới La Mã, không phải cũng là thế này sao?

Bốn người đi cả một ngày, cũng mệt mỏi không chịu nổi. Cuộc hành trình tới ngoại ô buổi sáng hoàn toàn cắt đứt hết hăng hái của các cô, thật may chuyến đi tới cái ngõ xưa này còn tương đối đáng giá.

Bầu trời đã tối, bốn người tìm đại một quán ven đường, chuẩn bị giải quyết bữa tối. Thạch Hâm và Ngu Dao xứng danh ăn hàng; với mấy món trong nhà hàng, mấy cô không phải là vô cùng thích; trái lại, trước những hàng ăn vặt ven đường, bản chất ăn hàng lại bùng phát.

https://thuviensach.vn

—

Lúc Chu Tịnh ngẩng đầu lên thì trời không còn sớm, suy nghĩ muốn tìm một nhà hàng để ăn cơm; nhưng lần đầu tiên đi ra ngoài với Từ Khiêm, cứ như vậy có vẻ không quá giống tác phong thục nữ lắm nên cô cũng không đề cập tới vụ ăn cơm.

Cô nhìn Từ Khiêm xem anh có ý muốn cùng cô đi ăn tối không.

Sau một buổi chiều ở cạnh nhau, Chu Tịnh càng thêm thích người đàn ông này. Mỗi một động tác của người đàn ông này đều biểu dương một loại khí chất cao quý.

Từ Khiêm vốn định quay về Bạch Sa ngay trong đêm nay, nhưng người trong nhà không cho, nên anh đương nhiên phải ở lại thêm hai ngày.

Ngó thử đồng hồ thấy không còn sớm nữa, Từ Khiêm phong độ đàn ông, dĩ nhiên mời Chu Tịnh cùng đi ăn tối; Chu Tịnh tất nhiên đồng ý.

Xung quanh ngõ Linh Cảnh lại có rất nhiều đồ ăn ngon, nhưng với người hay ra vào các nhà hàng sang trọng như Từ Khiêm, dĩ nhiên không lọt vào mắt; vì thế, bọn họ lái xe tới chỗ khác.

—

Ngu Dao và Thạch Hâm rất thích ngồi ăn ở mấy quán hàng rong trong ngõ Linh Cảnh, nhưng biết làm sao, vì Thẩm Ninh Tịch đã đặt chỗ trước ở nhà hàng trong khu CBD*.

(CBD: viết tắt của Central Business District – là khu vực trung tâm hành chính và thương mại của một thành phố)

Trên giao diện tìm duyệt của điện thoại, các phông chữ màu sắc lớn nhỏ bắt đầu cuộn, tự động chạy tới trang CBD trên phần quốc mậu. Khu

https://thuviensach.vn

vực này tập trung giới cổ cồn trắng*, các công ty lớn cũng tọa lạc ở đây.

(Cổ cồn trắng/ lao động cổ trắng: tiếng anh gọi là white-collar worker, hiểu nôm na là lao động trí óc, có học vấn, kiến thức cao. Ngược lại, cổ cồn xanh được hiểu là giới lao động chân tay.)

Thẩm Ninh Tịch và Úy Lăng đặt chỗ tại một nhà hàng kiểu Tây nhỏ, phong cách, nằm trên tòa nhà trung tâm thương mại 88 tầng, nơi có thể thấy toàn bộ cảnh đêm thành phố Giang Ninh.

Bốn người tự gọi món cho mình, tiếng xì xào tám chuyện lại bắt đầu nổi lên.

“Ninh Tịch, chỗ này không rẻ đâu nhỉ?” Ngu Dao cầm cái đồng hồ cát trên bàn lên, hỏi.

Thẩm Ninh Tịch bưng ly nước chanh, hớp một ngụm nhỏ: “Ừ, mà không sao đâu! Dù sao hôm nay có người mời mà!”

“Ai thế? Rộng rãi quá cơ! Giá chỗ này không thấp, bình quân một người cũng chừng 600 tệ chứ?!”

Úy Lăng là dân ở đây, đương nhiên biết giá một bữa ăn đồ Tây ở tòa trung tâm thương mại 88 tầng này không hề rẻ.

Nghe có người đãi, Ngu Dao cũng trợn to hai mắt, nghĩ thầm, người quen của Thẩm Ninh Tịch thật hào phóng, cứ theo chuẩn bình quân một người 600 tệ, bữa ăn này chẳng phải gần 3000 tệ sao? Ăn một bữa cơm thôi mà, có nhất thiết phải xa xỉ thế không?

Thẩm Ninh Tịch lại chỉ cười thần bí, không nói gì.

—

https://thuviensach.vn

Ở bên kia, Chu Tịnh vốn muốn tới một nhà hàng nào đó có nét đặc trưng riêng dùng bữa, tìm kiếm mấy món ăn đặc sắc, nhưng cô suy nghĩ, Từ Khiêm đã theo mình đi thăm quan cả nửa ngày thu thập tài liệu, nếu cả buổi tối cũng không cho anh được ăn một bữa đàng hoàng thì thật không phải. Cô nhìn khung cảnh ngoài cửa xe, thấy xe tới khu CBD thì thầm hiểu, với thân phận của mình, đương nhiên anh sẽ tới đây để tiêu xài.

Từ Khiêm đậu xe dưới tầng hầm, sau đó đi thang máy thẳng lên nhà hàng.

“Ôi chao, cậu chủ Khiêm! Lâu lắm rồi không thấy tới!”

Vừa bước cửa đã nghe có người gọi. Từ Khiêm đưa mắt nhìn xung quanh, thấy Lisa vừa lúc từ trong phòng VIP bước ra.

Từ Khiêm đi tới, nghiêng người hôn xuống gò má trái của Lisa, đồng thời chào hỏi: “Đây là Chu Tịnh, một người bạn.”

Từ Khiêm chỉ sang Chu Tịnh, giới thiệu đơn giản với Lisa. Lisa như có như không liếc nhìn Chu Tịnh, nở nụ cười rõ ràng không có thiện ý: “Chào cô, tôi là Lisa, chủ nhà hàng Ella.”

Vừa nói cô ta vừa đưa tay ra.

Chu Tịnh cũng tự nhiên mà rộng lượng chào lại: “Chu Tịnh, rất hân hạnh được biết cô.”

“Bà chủ, nhóm cậu chủ Lý, bọn họ đang đợi chị trong phòng VIP.” Lúc này, một nhân viên nữ đi tới, cắt ngang những điều Lisa đang định nói.

Lisa vốn đang hầu chuyện với khách khứa trong phòng VIP, đi ra ngoài định rửa tay thì vừa lúc gặp Từ Khiêm.

https://thuviensach.vn

“Chị cứ đi đi, lúc nào hẹn gặp mặt.” Nói xong, Từ Khiêm tự động đi tới căn phòng đặt trước nằm phía trong cùng.

—

“Hahaa… nhưng mà hòn đá nhỏ à, tối qua cậu mất mặt lắm!”

Tay vừa chạm vào cánh cửa, Từ Khiêm chợt nghe thấy một âm thanh quen thuộc. Anh xoay người lại liền thấy đám Ngu Dao đang ngồi cạnh cửa sổ.

Nghe thì có vẻ các cô ấy đang nói chuyện tối hôm qua.

À, tối hôm qua?

Nhớ lại nụ hôn đó, Từ khiêm đưa tay lên, vuốt nhẹ đôi môi mình, một nụ cười mờ ám dâng lên.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Hay Là Đêm Nay Chúng Ta Thử Xem?

Edit: Lưu TinhTừ Khiêm đẩy cửa đi vào phòng, rất lịch sự kéo ghế ra giúp Chu Tịnh, ý bảo cô ngồi xuống.

Chu Tịnh có chút sửng sốt. Cô không phải chưa từng có bạn trai, bên cạnh cũng không thiếu những người đàn ông hào hoa, lịch lãm. Thế nhưng khi những người giàu có cùng tụ hội lại, chưa có ai để ý đến những chi tiết nhỏ này.

Rất nhiều người đàn ông sẽ cho rằng đa số phụ nữ trong trường hợp này đều sẽ có biểu hiện giống nhau, có chút ngượng ngùng. Chu Tịnh cũng không phải ngoại lệ, trong lòng cô vì hành động nhỏ này của Từ Khiêm mà bùng nổ sự hài lòng trong nháy mắt.

Cô ngượng ngùng vuốt lại mái tóc có chút rối của mình, đỏ mặt ngồi xuống.

Từ Khiêm kéo ghế ra giúp Chu Tịnh chỉ vì muốn thể hiện một chút phép lịch sự khi xã giao của người đàn ông.

Nếu như, sau đó anh lại biết rằng chỉ vì một động tác lịch sự mà cô sẽ mang đến cho anh những phiền toái không cần thiết, có lẽ anh sẽ rất muốn tự tát cho mình vài bạt tai?

“Tất cả phòng ở đây đều như vậy sao? Toàn bộ đều là cửa sổ sát đất, có thể nhìn thấy trọn vẹn cảnh sắc bên ngoài?” Chu Tịnh ngồi ở vị trí của

https://thuviensach.vn

mình, nhìn quanh phòng một chút, có chút ngạc nhiên.

Căn này phòng có một cửa sổ sát đất rất lớn, thu trọn toàn cảnh thành phố bận rộn vào bên trong.

Từ Khiêm nâng cốc rượu trước mặt lên, nhấp một ngụm nhỏ rồi nhẹ nhàng lắc chiếc cốc ở trong tay.

“Chỉ có phòng này mới có cửa sổ sát sàn lớn như vậy, những phòng khác không có.”

“Xem ra cô cũng rất biết hưởng thụ.” Từ Khiêm cười cười không nói gì thêm.

—

Ngu Dao và Thẩm Ninh Tịch ở phòng khác cùng nhau trò chuyện hăng say.

“Dao Dao, tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thạch Hâm truy hỏi tới cùng, quyết không buông tha.

Ngu Dao chỉ nở nụ cười bí hiểm, cũng không nói gì. Cô cúi đầu dùng dĩa chọc chọc vào món ăn I-ta-li-a trước mặt.

Cô đương nhiên sẽ không nói cho Thạch Hâm biết tối hôm qua cô ấy giở thói lưu manh ôm ghì lấy một người đàn ông không chịu buông, sau đó còn nôn ói bừa bãi làm bẩn quần áo của một người đàn ông khác.

Nhưng quan trọng hơn vẫn là Ngu Dao không muốn nhớ lại tối qua cô đã hôn người đàn ông kia.

Vừa nghĩ tới tối hôm qua, Ngu Dao liền đỏ mặt.

https://thuviensach.vn

Đó là nụ hôn đầu tiên của cô, lần đầu tiên hôn môi. Hơn nữa, đối với bất kì cô gái nào mà nói thì đối phương tối qua cũng đều là một tay có kinh nghiệm lão luyện trong chuyện này.

Đó hẳn là một điều hạnh phúc.

“Này, Dao Dao, cậu đang nghĩ gì? Sao lại đỏ mặt thế!” Úy Lăng như là phát hiện được điều gì, chỉ vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang ửng đỏ của Ngu Dao.

Ngu Dao lấy tay sờ soạng hai gò má, quả thật có chút hơi nóng lên, có chút mất tự nhiên, cô khẽ ho khan: “Không có gì. Có lẽ do trong này hơi nóng. Tớ đi toilet.”

Trong toilet, Ngu Dao dùng sức vỗ nước lên mặt mình, cố gắng giúp bản thân bình tâm trở lại. Cô sửa sang lại tóc tai, quần áo một chút, hít một hơi thật sâu, nhủ thầm trong lòng: “Không nên nghĩ đến chuyện tối hôm qua nữa, tất cả đều là chuyện ngoài ý muốn.”

Sau đó cô mới đi ra khỏi toilet.

Từ Khiêm cũng vừa trong toilet đi ra, liền nhận được một cú điện thoại.

“Toàn là gái mới lớn? Không đi. Gần đây bà nội quản tớ rất chặt, cần phải biết an phận. Bằng không, đừng hòng rời khỏi đây.”

Không biết người bên kia lại nói gì đó, Từ Khiêm cười mắng: “Chết tiệt! Một đêm bảy lần, cậu chịu được không? Có cần tớ cho cậu một liều thuốc tráng dương không?”

Ngu Dao vừa đi tới cửa phòng thì nghe được những lời đó, cô nhỏ giọng nói thầm: “Bắn liền bảy lần sao?”

https://thuviensach.vn

Ở bên kia, Từ Khiêm vừa cúp điện thoại, chợt nghe thấy tiếng nói của Ngu Dao.

“Hả, cô gái, cô vừa nói cái gì?” Nói anh bắn cái gì đó.

Ngu Dao biết là Từ Khiêm đang hỏi mình. Cô xoay người, liếc mắt nhìn anh.

“À, nói anh thận hư.” Nói xong, ánh mắt cô rơi xuống đúng vị trí đũng quần của anh, dán chặt tại đó không rời.

Từ Khiêm lại thấy bị chọc cười: “Tôi bị thận hư?”

Anh nghiêng người về phía trước, kề sát vào một bên tai Ngu Dao: “Cô đã từng thử qua chưa ? Chi bằng đêm nay chúng ta thử xem? Xem là tôi bị thân hư hay thể lực của cô yếu kém?”

Nói xong, anh thổi một hơi vào tai cô.

Ngu Dao bị dọa đến giật nảy mình, cô vội đẩy anh ra.

“Tôi sợ bị lây bệnh.” Dứt lời liền rời đi.

Sau khi ngồi trở lại vị trí của mình, tim Ngu Dao vẫn còn đập thình thịch. Vừa rồi anh ta chỉ thổi nhẹ vào tai cô thôi, như vậy cũng đủ khiến lòng cô lần nữa rộn lên vô cùng khó chịu.

“Ăn xong chưa? Chúng ta đi thôi.”

“Trời còn chưa tối, cảnh đêm còn chưa được xem, đi đâu nha?”

Thạch Hâm có chút không hiểu. Lúc này mới sáu giờ rưỡi, trời vẫn chưa tối hẳn. Bây giờ là mùa hè, sắc trời Giang Ninh vẫn còn sáng. Đó là chưa kể đến những ánh đèn nê ông bên ven đường cũng còn chưa sáng lên.

https://thuviensach.vn

“Ninh Tịch dẫn chúng ta tới đây không phải là để xem cảnh đêm sao?”

Ngu Dao nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cũng đúng, cảnh đêm còn chưa được ngắm, tại sao phải đi.

—

Lúc Từ Khiêm rời khỏi, bọn người Ngu Dao còn chưa đi. Sắc trời vừa mới tối, bốn cô gái vẫn mải mê trò chuyện hăng say.

“Bàn kia, ghi vào tài khoản của tôi.”

Nhân viên thu ngân của quầy bar nhìn một chút theo hướng Từ Khiêm chỉ, sau đó gật đầu ý bảo đã hiểu rõ.

Lúc nhân viên thu ngân về phía Ngu Dao, cô cũng cảm giác được có người đang nhìn mình. Cô thử quay đầu lại nhìn một chút, vừa đúng lúc Từ Khiêm chuẩn bị rời khỏi đó. Ánh mắt hai người vô tình chạm nhau, Ngu Dao nhanh chóng nhìn sang hướng khác.

“Người ở bàn kia, anh quen sao ?” Chu Tịnh có chút ngạc nhiên, mấy cô gái kia nhìn qua đều rất trẻ tuổi, trông như vừa tốt nghiệp đại học.

Từ Khiêm vừa rút chìa khóa xe ra, vừa đáp: “Ừ, đã gặp qua vài lần.”

Anh mở cửa bên ghế phụ, Chu Tịnh bước lên xe.

Đưa Chu Tịnh về nhà xong cũng đã hơn tám giờ. Từ Khiêm vốn định đi gặp mấy người bạn, nhưng nghĩ lại hiện tại anh cần biết an phận một chút cho đẹp lòng mấy vị tiền bối ở nhà.

Anh không muốn bà nội lại cằn nhằn không thôi. Lái xe lòng vòng một hồi, cuối cùng anh quyết định trở về đại viện.

https://thuviensach.vn

Nhóm Ngu Dao vẫn tiếp tục đợi đến tầm chín giờ tối mới rời đi. Lúc Thẩm Ninh Tịch đến quầy tính tiền, được nhân viên báo lại là bàn các cô đã có người thanh toán.

Thẩm Ninh Tịch có chút buồn bực, bữa tối đêm nay lẽ ra anh họ Thẩm Ninh Kiện cũng đến, sau lại gửi tin nhắn bảo là có việc bận không thể đến, mọi chi phí đêm nay anh sẽ phụ trách. Không lẽ anh họ đến chỗ này xã giao mà lại không ghé chào hỏi mọi người?

“Sao vậy?” Ngu Dao thấy Thẩm Ninh Tịch hơi thất thần, liền vỗ sau ót cô một cái.

“Có người thanh toán giúp chúng ta rồi.”

“Oa, thật vậy sao ? Ai mà hào phóng như thế? Mời chúng ta một bữa lớn như vậy.” Thạch Hâm không khỏi ngạc nhiên.

“Không biết nữa.” Thẩm Ninh Tịch cũng muốn biết là ai, thật là kì quái.

Ngu Dao bỗng nhiên nhớ đến lúc nãy trước khi Từ Khiêm đi đã đứng trước quầy thu ngân cùng nhân viên nói gì đó rồi chỉ tay về ướng này, đoán chừng chính là anh ta.

“Chúng ta cần gì quan tâm là ai đã trả tiền. Ăn chực một bữa còn không tốt sao? Sớm biết như vậy kêu nhiều một chút.”

“Đúng đó! Ninh Tịch, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Xem như hôm nay chúng ta tiết kiệm được một khoản.” Úy Lăng cũng cảm thấy được mời một bữa như vậy cảm giác thật không tệ.

Nói rồi bốn người cùng nhau rời khỏi nhà hàng, bàn tính xem ngày mai sẽ đi đâu chơi tiếp.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Bị Đuổi Ra Khỏi Trường

Edit: Ying

Ngu Dao và Thạch Hâm ở lại thành phố Giang Ninh chơi hơn một tuần lễ mới chịu quay trở về thành phố Bạch Sa.

Bởi vì còn chưa tới thời gian nhận bằng tốt nghiệp nên Thẩm Ninh Tịch và Úy Lăng cũng không về cùng, mà ở lại thành phố Giang Ninh chờ ngày nhận bằng tốt nghiệp mới về.

Ngu Dao vừa về tới phòng ngủ ở ký túc xa liền mang mấy thứ lặt vặt mua ở Giang Ninh ra, bày ở bàn để máy vi tính phía trên giường.

Thạch Hâm đã mệt không chịu được, nằm trên giường không nhúc nhích.

Lúc cô quản giáo tới, Ngu Dao đã thu dọn xong hành lý, đang ngồi ở một bên, lấy ra một ít đặc sản địa phương định gửi về cho bố mẹ.

“Ngu Dao, chỉ một mình ở phòng ngủ à?”

“Cô Hoàng, không phải đâu. Thạch Hâm đang ngủ ở phía trên.”

Cô quản giáo họ Hoàng nên tất cả mọi người đều gọi cô là cô Hoàng, cô nói xong dùng ngón tay chỉ vào Thạch Hâm đang ngủ ở trên giường. Cô Hoàng thấy đồ đạc của Thạch Hâm còn chưa kịp dọn dẹp, cười ha hả nói: “Đi ra ngoài chơi à?”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy. Vừa mới về ạ. Cô Hoàng, cô tới có chuyện gì không?”

Ngu Dao lấy một chai nước khoáng nhỏ mua ở trong căng tin đưa cho cô Hoàng, có chút tò mò hỏi.

Phòng ký túc của các cô ở tầng 7, cô Hoàng có chút béo, tuổi cũng cao, bình thường chỉ leo tới tầng 3 là cùng, sao hôm nay lại lên đây?

“Ai dà, là như vậy.” Cô Hoàng có chút khó xử, sau khi thở dài một hơi mới tiếp tục nói: “Hiệu trưởng nói, thường thì sinh viên năm thứ tư tốt nghiệp đại học, tất cả về nhà rồi đi tìm công việc, hoặc là dọn ra ngoài ở. Khóa này đã tốt nghiệp chỉ có mấy đứa còn chưa dọn đi, hỏi xem sao lại có chuyện như vậy? Con cũng biết, quy định của trường sau khi tốt nghiệp, con xem xem. . .”

Ngu Dao nghe được ý đó liền hiểu ra. Cô Hoàng là tới nói các cô dọn đi. Thời gian các cô chính thức tốt nghiệp còn hơn nửa năm nữa, trường đại học lại không muốn chờ đợi, bắt các cô dọn ra ngoài luôn.

Năm Ngu Dao bắt đầu bước vào trường đại học đã nghe một đàn chị năm thứ tư nói qua, cô cũng biết quy định của trường chính là như vậy. Sắp tới thời gian sinh viên mới nhập trường, hơn nữa năm nay rường chiêu sinh nhiều như vậy, nhất định là các phòng ký túc sẽ thiếu.

“Cô Hoàng, con biết rồi. Chờ Thạch Hâm dậy con nói với bạn ấy một chút, mấy ngày tới sẽ tìm phòng ở. Tranh thủ tuần này dọn ra ngoài.”

Ngu Dao cũng không biết cô Hoàng là truyền lời, cũng có thể quy định của trường từ xưa giờ đã như vậy.

Cô Hoàng nghe xong những lời này, nét mặt có chút rạng rỡ, đặt chai nước khoáng xuống, vội vàng nói: “Phải phải phải, vậy con mau tìm đi nhé, cô Hoàng không quấy rầy nữa.”

https://thuviensach.vn

Ngu Dao tiễn cô Hoàng ra đến cửa, lúc trở lại, Thạch Hâm đột nhiên từ trên giường ngồi dậy nói: “Cái trường này thật không có nhân tính gì hết. Đây chính là thời điểm cần chuẩn bị tốt nghiệp, chúng ta đi đâu tìm phòng bây giờ? Hơn nữa, còn chưa tốt nghiệp mà.”

“Vậy cậu nghĩ sao? Trước kia tớ có nghe nói qua, về điểm này, thực sự là trường không có tình người gì hết.”

Ngu Dao đem chai nước khoáng cô Hoàng còn chưa mở ra cất vào trong túi. Thạch Hâm xoay người bước xuống giường, có chút tức giận cách làm của trường.

“Nhà chúng ta đều ở dưới huyện, chẳng lẽ lại về đó? Lẽ nào cả đời vùi mình ở nơi đó sao?”

“Không có cách nào khác mà. Thời gian còn sớm, chúng ta đi tìm xem một chút đi.”

Không có cách nào khác, Thạch Hâm không thể làm gì khác hơn là tới toilet rửa mặt, theo Ngu Dao ra khỏi trường tìm xem cạnh đó có dán tờ rơi tin tức cho thuê phòng hay không.

Mãi cho đến thứ năm Từ Khiêm mới trở về thành phố Bạch Sa.

Bà nội vẫn bắt anh phải kết thúc chuyện bên này, trở lại thành phố Giang Ninh phát triển. Đương nhiên là ông nội cũng chỉ là tức giận quá nên nhất thời nhắc tới chuyện ngày trước, tất cả đã trôi qua được mấy năm nên cơn giận ngày đó đã phần nào nguôi ngoai.

Từ Khiêm vẫn là tùy thời cơ ứng phó. Quả thực là tất cả mọi thứ của anh vẫn ở Giang Ninh này, thời gian rời đi cũng không được bao lâu. Nhưng mà ở đâu quen dần rồi cũng sẽ có cảm tình, anh ở thành phố Bạch Sa lâu như thế, bảo anh từ bỏ tất cả quả thực là anh không nỡ.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm vừa xuống máy bay đã bị mấy cuộc gọi của trợ lý "oanh tạc".

"Chuyện gì vậy?"

"Anh Khiêm, may mà anh đã trở về." Trợ lý thấy anh nhận điện thoại, thiếu chút nữa thì khóc thét lên: "Anh mau tới bệnh viện đi. Cha của ngài Tăng được anh phẫu thuật lúc trước xảy ra chút chuyện."

"Được rồi. Đã biết." Nói xong Từ Khiêm liền cúp điện thoại, đi lấy xe vẫn gửi ở sân bay trước đó.

Từ Khiêm trở lại bệnh viện, xe còn chưa dừng hẳn, đã nhìn thấy trợ lý Trương Tiêu hoang mang chạy tới.

"Chuyện gì nữa?" Từ Khiêm đẩy cửa xe ra xuống phía dưới.

"Anh Khiêm, trước đó ông Tăng xuất hiện hiện tượng chảy máu não, không giải là anh đã giải phẫu mổ sọ sao? Trước khi anh quay về Giang Ninh, có giao bệnh nhân cho bác sĩ Hạ, mấy ngày nay tình trạng rất tốt. Tối hôm qua, không biết chuyện gì xảy ra, bệnh nhân rơi vào trạng thái hôn mê."

Hàng ngày Trương Tiêu đều thông báo một lần tình hình trong bệnh viện, nhất là ông Tăng này. Từ Khiêm không kịp quay về phòng làm việc, trực tiếp đi tới phòng bệnh.

"Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Trước khi tôi đi, tình trạng đã được khống chế rồi mà."

Bác sĩ Hạ cũng không biết nói như thế nào, tối hôm qua bệnh nhân đột nhiên lâm vào trạng thái hôn mê, anh ta đều làm những việc có thể làm rồi, sáng sớm lại xuất hiện hiện tượng suy hô hấp, lúc này đang đặt ống nội khí quản thì Từ Khiêm về.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm nhận lấy ống nghe Trương Tiêu đưa tới, xác định tim phổi không có vấn đề gì, rồi kiểm tra con ngươi một chút.

“Chuẩn bị phòng giải phẫu. Mổ não lần thứ hai.”

Người nhà vừa nghe vậy, nếu tiếp tục mổ não có chút sợ hãi: “Bác sĩ, cha tôi, hiện ở tình trạng này còn có thể giải phẫu sao?”

Từ Khiêm cũng không trả lời, đi thẳng ra khỏi phòng bệnh chuẩn bị đi giải phẫu.

Trương Tiêu ở lại giải thích với người nhà bệnh nhân: “Ở phương diện này bác sĩ Từ của chúng tôi rất có chuyên môn, mọi người yên tâm đi.”

Có thể tới tìm Từ Khiêm trực tiếp khám bệnh, ít nhiều cũng biết y thuật của Từ Khiêm như thế nào? Nên sau khi nghe Trương Tiêu nói xong họ cũng yên tâm được phần nào.

—

Mãi cho đến buổi tối Ngu Dao và Thạch Hâm cũng không tìm được phòng ở thích hợp. Chỗ thì quá đắt, chỗ thì quá xa không có phương tiện để đi làm. Các cô không thể làm gì khác hơn là ra về, dự định ngày mai đi xem tiếp.

“Hòn đá nhỏ, buổi tối tớ tới Cám Dỗ làm thêm, cậu về trước đi.” Ngu Dao uống hết canh trong bát xong, nói.

Đi ra ngoài bận rộn cả ngày, lúc này mới có thời gian ăn, để tiết kiệm, các cô tìm một quán ăn Trung Quốc nhỏ vào ăn.

Thạch Hâm biết, trước đây Ngu Dao đã đi làm ở quán bar để đóng tiền học phí nên cũng không hỏi nhiều, hai người ra cửa tiệm, rồi mỗi người đi một ngả.

https://thuviensach.vn

Lúc Ngu Dao chạy tới, quán bar vừa mới bắt đầu mở cửa, cô chỉ là sinh viên đi làm thêm nên chỉ có thể phục vụ ở phòng khách ngoài đại sảnh.

Ngu Dao nhìn đồng hồ, đã mười giờ, ở chỗ này trễ nhất cũng chỉ làm được tới chín giờ rưỡi. Cô mau chóng nói với quản lý mình phải về trường, cửa chính của các phòng ký túc sẽ đóng cửa lúc mười rưỡi, ngày hôm nay còn bị cô Hoàng tới tìm nên không thể không về ngay.

Từ Khiêm vừa thực hiện xong cuộc giải phẫu, vốn định về nhà nghỉ ngơi, bất đắc dĩ lại bị gọi tới Cám Dỗ, vừa đẩy cửa đi vào, lại gặp Ngu Dao đang đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Bị Lợi Dụng

Ngu Dao không hề để ý nhìn, cứ như vậy đi ra ngoài, không nghĩ tới lập tức đụng phải vòm ngực một người đàn ông.

“Tôi nói, từ trước đến nay, đây đã là lần thứ mấy cô em lợi dụng giở trò xằng bậy với tôi rồi?”

Chính Từ Khiêm cũng cảm thấy kì quái. Bất luận là ở đâu, mặc dù là cố ý hay vô tình, anh đều đụng phải cô gái này.

Ngu Dao vốn định nói xin lỗi với người mà mình vừa va vào, nhưng khi nhìn rõ người đang đứng trước mặt là Từ Khiêm, liền thay đổi ý định ngay lập tức.

Cô mồm miệng nhanh nhảu đối đáp với anh: “Đối với người đàn ông có vài giây như anh, tôi không có hứng thú.”

Nói xong liền muốn bỏ đi nhưng lại bị ai đó kéo cổ tay lại.

“Em gái, lẽ nào không có ai nói với em, không nên thảo luận cùng một người đàn ông khác vấn đề sức lực anh ta có bền bỉ hay không sao?”

Ngu Dao vằng ra, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của anh, vậy mà cô càng giãy dụa, anh càng nắm chặt hơn.

“Buông ra.” Ngu Dao không tránh được liền trở nên nóng nảy. Cô còn đang vội trở về trường.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm không thèm nghe cô nói, cứ như vậy lôi kéo cô đến trước một gian phòng.

“Ồ, cậu chủ Khiêm đích thân dẫn người tới?”

Cánh cửa vừa mở ra, tất cả nam nữ bên trong đều dừng lại mọi hoạt động, nhìn về phía hai người họ.

Từ Khiêm cũng không trả lời, kéo Ngu Dao vào phòng, tìm một chỗ trống ngồi xuống. Lúc này anh mới buông lỏng bàn tay nãy giờ vẫn một mực nắm chặt lấy cổ tay Ngu Dao.

Ngu Dao được thả ra, lập tức xoa xoa cổ tay bị anh nắm đến phát đau. Ban ngày bị trường đuổi học còn chưa đủ xui xẻo, buổi tối lại gặp phải người đàn ông này.

Cô lấy điện thoại ra nhìn, bây giờ đã mười giờ hai mươi, không thể quay về kí túc xá được nữa rồi. Cô buộc lòng phải gửi tin nhắn cho Thạch Hâm, nói rằng mình bận đi làm thêm ca tối, sáng mai sẽ về.

Kể từ lúc không thể quay trở lại trường được nữa, Ngu Dao cũng không muốn nghĩ nhiều. Tuy rằng cô rất muốn tìm một công việc, nhưng đó chẳng qua là công việc bán thời gian tính theo giờ. Cô là sinh viên đại học, hơn nữa còn làm việc không cố định giờ giấc, nếu có cơ hội làm việc tốt hơn thì thật cảm ơn trời đất.

Cô nhìn quanh khắp gian phòng một chút, nội thất bên trong đều hết sức xa hoa. Vách tường được nạm vàng vô cùng lấp lánh trong khung cảnh lập lòe sáng tối.

Từ Khiêm đưa cô tới đây, cũng không chú ý tới cô, để cô tùy ý ngắm nghía căn phòng.

https://thuviensach.vn

Mãi cho đến rạng sáng, Từ Khiêm mới chuẩn bị rời đi. Anh ngoảnh lại nhìn Ngu Dao, không ngờ cô đã thiếp đi lúc nào không hay.

Trong hoàn cảnh xung quanh ồn ào, náo loạn, người người đều ca hát, rượu chè say sưa, vậy mà cô gái này lại còn ngủ được. Thật đúng là người phụ nữ không tim không phổi mà.

“Này, đi thôi.” Từ Khiêm dùng chân đá cô một cái.

Ngu Dao choàng tỉnh, dụi dụi mắt. Lúc này cô mới biết ban nãy mình đã ngủ thiếp đi.

“Em ở đâu? Tôi đưa em về.”

“Không thể về nữa rồi. Kí túc xá đã sớm đóng cửa.” Ngu Dao xoa nhẹ hai mắt, vừa nói vừa đứng dậy.

Cô lấy điện thoại ra xem giờ, đã qua hai tiếng đồng hồ. Đêm nay là ca của quản lý Lâm phụ trách, nói với cô ấy một tiếng chắc là có thể xin ở lại một đêm.

“Vậy em định tối này thế nào?” Từ Khiêm có chút kinh ngạc, cô vẫn còn là sinh viên mà.

Bất kể là lần đầu tiên đâm vào xe anh, hay là hai lần vô tình chạm mặt sau này, anh đều cho rằng cô là thành phần tri thức cốt cán của thế hệ trẻ gương mẫu.

Ngu Dao nghĩ đến người đàn ông đang đứng trước mặt cô đây là người đã hại cô không thể quay về kí túc xá, phải ngủ lại trên ghế sô pha thế này thì liền nổi giận: “Còn có thể làm sao? Ngủ trên ghế sô pha ở đây. Chẳng lẽ đến nhà anh?”

https://thuviensach.vn

“Nếu không chê tôi thận hư, rất hoan nghênh em đến nhà tôi.” Từ Khiêm đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “thận hư”.

Ngu Dao lại không phải kẻ ngốc, đương nhiên cô hiểu người đàn ông này còn ôm hận trong lòng.

“Tôi chỉ sợ làm cho anh kêu như vịt.”

Từ Khiêm bị cô làm cho nghẹn họng đến nói không nên lời. Sắc mặt anh trở nên vô cùng khó coi.

“Em gái, không cần khiêu khích tôi, chỉ thiệt cho em mà thôi.”

Anh vừa cầm lấy túi xách của Ngu Dao, vừa kéo cô đứng dậy, lôi thẳng ra ngoài.

Cho đến khi bị nhét vào trong xe, Ngu Dao mới kịp lấy lại phản ứng: “Này, rốt cuộc anh muốn làm gì vậy?”

Từ Khiêm hung hăng đóng cửa xe lại, không trả lời cô. Anh đi vòng qua bên ghế lái, ngồi vào trong rồi anh vẫn dứt khoát không mở miệng nói lấy nửa câu, chỉ im lặng lái xe.

Trời vừa rạng sáng, dọc trên đường đi đã không còn thấy một bóng người qua lại. Lát sau Từ Khiêm lái xe thẳng về nhà mình.

“Đi tắm đi!”

Vừa về đến nhà, Từ Khiêm đã đẩy Ngu Dao vào phòng tắm.

Ngu Dao còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì người đàn ông đã đóng sầm cửa lại.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì? Đêm hôm khuya khoắt như vậy lại mang một cô gái về nhà, anh là loại người gì thế hả?” Cô hét lên, dùng sức đập

https://thuviensach.vn

mạnh vào cánh cửa.

Từ Khiêm cũng không để ý tới cô. Anh ngồi trong phòng khách cho đến khi từ trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, anh mới trở về phòng ngủ của mình, chuẩn bị tắm rửa.

Ngu Dao kêu một hồi lâu cũng không ai để ý tới mình, cô không thể làm gì khác hơn là đành phải thuận theo.

Bây giờ đang là mùa hè, cả ngày hôm nay đều chạy đôn chạy đáo ở bên ngoài, khắp người đã sớm cảm thấy ngứa ngáy khó chịu. Thôi thì cứ tắm cho sạch sẽ trước đã.

Khi cô tắm xong mới phát hiện mình không có quần áo sạch để thay. Cô quấn khăn tắm, cẩn thận hé cửa phòng tắm, ló đầu ra ngoài nhìn chung quanh một lượt. Hình như trong phòng khách không có ai, chỉ có mỗi ánh sáng phát ra từ chiếc đèn tường.

Cô thử gọi, cũng không có ai đáp.

Cô buông lỏng sự cảnh giác, với tay lấy hai chiếc mắc áo, treo quần áo lên, định mang ra ngoài ban công phơi một đêm, sáng mai hẳn là có thể mặc lại được.

Khi cô bước vào thì thấy trong nhà có hai phòng ngủ, cô nghĩ rằng có lẽ mình sẽ ngủ ở phòng khách. Sau khi treo quần áo bên ngoài ban công xong, cô trở vào phòng khách. Trước ngực chợt có cảm giác lành lạnh, ra là khăn tắm quấn quanh người bị lỏng, suýt chút nữa đã tụt xuống. Cô vừa định sửa sang lại thì chợt nghe thấy tiếng của Từ Khiêm vang lên: “Hóa ra bây giờ sinh viên đại học đều tùy tiện như vậy.”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Bị Làm Người Thay Thế

Cô làm sao cũng không nghĩ tới mình chỉ định ra ngoài phơi quần áo thôi mà lại xảy ra cơ sự thế này.

Vừa rồi lúc ngoài ban công, cô định là phơi xong mới chỉnh lại khăn tắm cũng không muộn, nhưng lại quên mất hiện giờ mình đang ở nhà một người đàn ông độc thân. Khi cô còn chưa kịp trở vào phòng tắm thì chiếc khăn đáng ghét đã không chịu ở yên một chỗ, và hiện giờ đã hoàn toàn trượt khỏi người cô rồi.

Lúc này Ngu Dao chỉ ước mọc thêm hai cánh tay, để có thể che chắn thật kĩ toàn thân từ trên xuống dưới.

Sau khi tắm xong, Từ khiêm định đi xem cô gái kia thế nào rồi. Làm sao anh cũng không nghĩ tới lại bắt gặp cô trong bộ dạng mê người thế này.

“Ồ, hóa ra cô em đang đợi tôi sao?” Từ Khiêm thích thú nhìn mỹ nhân trước mặt mình, anh huýt sáo buông lời trêu chọc.

Ngu Dao nghe ra được sự châm biếm trong lời nói của anh. Nhất thời cô định đưa tay ra muốn che mắt anh lại nhưng chợt nhớ ra làm vậy không ổn, tốt nhất vẫn nên che chắn trước ngực cho cẩn thận. Cô hung hăng trừng mắt, khom lưng nhặt chiếc khăn tắm lên.

Bây giờ có nói gì thì cũng coi như xong rồi, lời giải thích cũng không cần thiết nữa.

https://thuviensach.vn

Ngược lại, Từ Khiêm đối với thân hình kiều diễm của mỹ nhân trước mặt lại tỏ vẻ rất hài lòng. Toàn bộ thân thể cô hiện ra rõ như ban ngày, vô cùng sống động, nõn nà và mềm mại. Anh vẫn không có bất kì phản ứng gì không có nghĩa là anh bị yếu thận.

Ngu Dao xoay người định quay trở lại phòng tắm. Đứng trước mặt người đàn ông này mà điều chỉnh khăn tắm, chuyện to gan như vậy cô không dám làm. Tuy rằng vừa rồi đã bị anh thấy hết nhưng cô vẫn không cho phép bản thân phóng túng như thế, cứ mặc cho người ta nhìn ngắm.

Từ Khiêm liền đưa tay kéo lấy vạt khăn tắm của cô. Hai người cứ như vậy lôi kéo qua lại. Sức lực của Ngu Dao đương nhiên không bằng anh, kết quả là cô bị ngã vào trong lòng anh.

“Anh mau buông tôi ra.” Ngu Dao vừa hét lên, vừa cố gắng kéo cao chiếc khăn tắm lên che chắn người mình.

Ánh mắt Từ Khiêm mê mẩn, anh cúi đầu tham lam hít lấy mùi hương thơm ngát sau khi tắm gội sạch sẽ bên cổ cô. Cảm giác thật là dễ chịu. Rõ ràng là cùng một nhãn hiệu, nhưng tại sao lại không giống nhau? Tại sao mùi hương trên người cô lại tạo cho anh cảm giác thích thú như vậy?

“Tinh Tinh…” Anh khẽ gọi.

Tinh Tinh? Là bạn gái cũ của anh sao?

Ngu Dao đoán có lẽ là vậy. Cô càng ra sức giãy giụa. “Tôi không phải Tinh Tinh, anh mau buông tôi ra.”

Anh giả vờ như không nghe thấy, mắt điếc tai ngơ trước sự kháng cự của cô. Anh càng ôm cô chặt hơn, Nhu Dao cứ thế bị anh nhấn chìm trong từng đợt sóng.

https://thuviensach.vn

Những nụ hôn của anh liên tiếp rơi xuống làn tóc đen mượt, rồi lại đến cần cổ xinh xắn của cô. Ngu Dao giống như bị điểm huyệt, cô không thể động đậy. Mãi cho đến khi cô cảm thấy trước ngực mình có chút ướt át, mới phát hiện nụ hôn của anh đã dần rơi xuống đó.

Lúc này Ngu Dao mới giật mình, dứt khoát vung tay cho anh một cái tát vào mặt.

Từ Khiêm trợn tròn mắt, dường như không thể tin được cô gái này lại dám đánh anh. Lửa giận trong lòng trỗi dậy, anh đùng đùng lôi Ngu Dao về phòng ngủ chính.

Ngu Dao bị anh mạnh mẽ đẩy ngã xuống giường. Cho dù chiếc giường kia có mềm mại, êm ái đến đâu thì hiện giờ nó cũng không khác gì một vật cứng nhọn đâm sâu vào lòng khiến cô đau nhói, vô thức muốn trốn chạy khỏi đó.

Bởi vì bất cứ ai cũng có thể hiểu rằng chuyện gì sắp xảy ra.

Ngu Dao cảm nhận được ngọn lửa hừng hực sau lưng mình.

Người đàn ông này quá dã man, anh ta xem cô như bạn gái trước đây của mình, chẳng khác gì xem thường cô.

“Anh nhìn cho kĩ đi, rõ ràng tôi không phải Tinh Tinh gì đó của anh ! Tôi tên là Ngu Dao!!!”

Từ Khiêm đâu còn nghe lọt tai nữa, anh đè chặt Ngu Dao dưới thân mình. Ttrong ánh mắt mắt anh tồn tại những cảm xúc hỗn độn, phức tạp mà người khác không thể hiểu được.

“Tinh Tinh, tại sao lại rời xa anh?”

Tiếng “Tinh” ngọt như mật rót vào bên tai Ngu Dao.

https://thuviensach.vn

Cô chưa từng thấy người đàn ông nào nặng tình như thế.

Lúc làm việc ở quán bar, cô từng gặp nhiều người đàn ông thất tình, bị bỏ rơi, mà tất cả đều có chung một lý do đó là không có đủ tiền để chu cấp cho người yêu.

Thế nhưng người đàn ông đang ở trước mặt cô đây, bất kể là cách ăn mặc, hay là chiếc xe anh lái, … nhìn thế nào cũng không giống người không có tiền.

Lẽ nào anh ta đúng thật là ‘‘bất lực’’, không có khả năng thỏa mãn bạn gái trước đây, cho nên mới bị người ta đá sao?

Ngu Dao nghĩ vậy, cảm thấy anh ta thật đáng thương.

Từ Khiêm lại ngửi mùi thơm dễ chịu trên tóc cô. Tâm trí anh đang lạc đến khu nhà trọ nhỏ ở Giang Ninh.

Quý Tinh thích nhất là sau khi tắm xong quấn một chiếc khăn lông trắng quanh người, rồi ngồi trước bàn trang điểm sấy tóc. Và rồi anh sẽ ngồi xuống bên cạnh sấy tóc cho cô. Một mùi hương thơm ngát sẽ len lỏi vào trong cánh mũi anh.

Chính vì thế mà anh cảm thấy vô cùng kì lạ. Tại sao cùng một loại dầu gội, cùng một nhãn hiệu, mà sử dụng trên hai người khác nhau lại tạo nên mùi hương khác nhau đến vậy ?

Anh từng hỏi Quý Tinh, có phải sau lưng anh cô đã lén bôi thứ gì lên người hay không. Quý Tinh chỉ cười hì hì rồi nói: “A Khiêm, chúng ta không giống nhau. Anh là đàn ông, em là phụ nữ, cơ địa khác nhau, đương nhiên mùi hương sẽ khác nhau.”

Cho tới bây giờ anh mới hiểu, đúng là không giống nhau.

https://thuviensach.vn

Giống như đêm nay, mái tóc Ngu Dao mang một mùi hương hoàn toàn khác biệt, khiến cho anh tưởng là Quý Tinh đã trở lại rồi.

Cho dù anh hiểu rõ người phụ nữ trước mắt anh không phải là Quý Tinh, thế nhưng bản thân lại không cách nào dừng lại, cứ muốn chiếm lấy mùi hương đó.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Đi Theo Tôi

Ngu Dao cứ như vậy lẳng lặng nằm yên trong ngực anh, cô cũng không chống cự nữa. Cô biết nếu anh đã muốn thì có cống cự cũng vô ích.

Đêm nay cô bị người đàn ông này xem như bạn gái trước đây của mình, đây chính là sự sỉ nhục lớn nhất.

“A Khiêm, chúng ta phải chia tay thôi, từ đây mỗi người một ngả.”

Trong đầu đột nhiên vang lên lời nói đó, Từ Khiêm lập tức bình tĩnh lại. Lúc này anh mới phát hiện Ngu Dao vẫn đang bị anh đè ép dưới thân. Anh đột nhiên tỉnh táo, xoay người nằm vật xuống bên cạnh cô, lấy tay xoa xoa mi tâm của mình. Không hiểu sao đêm nay lại nhớ Quý Tinh như vậy.

Ngu Dao được trả lại tự do, vội vàng bọc khăn tắm lại quanh người che lại cảnh xuân. Cô gần như là tháo chạy khỏi căn phòng phòng đó, lao thẳng ra ban công giật lấy quần áo của mình mang vào phòng tắm. Cô bất chấp quần áo vẫn còn ướt sũng, vội vàng mặc vào rồi nhanh chóng rời khỏi đó.

Ngu Dao ở dưới lầu thật lâu cũng không đón được xe. Gió đêm mùa hè vô tình thổi vào người cô, sao lại lạnh như thế? Cô hắt xì một tiếng, đoán chừng chắc là mình bị cảm rồi.

Từ Khiêm nằm trên giường một lát thì ngồi bật dậy, đi ra khỏi phòng. Anh nhìn khắp nơi cũng không thấy Ngu Dao, có lẽ cô đã đi rồi.

https://thuviensach.vn

Ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ cổ treo trong phòng khách, đã hơn một giờ sáng rồi. Một cô gái yêu đuối lang thang một mình trong đêm lỡ xảy ra chuyện gì thì sao?

Anh không nghĩ thêm nữa, vơ lấy chiếc áo khoác, vội vàng đi xuống dưới lầu.

Vừa xuống tới dưới, anh đã thấy Ngu Dao đang chuẩn bị ngồi vào một chiếc taxi. Anh định ngăn cô lại nhưng không kịp nữa, phút chốc cả người và xe đã đi mất hút.

Ngu Dao cũng không biết phải đi đâu, về đâu. Trường học nhất định là không thể về rồi, dù muốn hay không thì hiện giờ chắc chắn đã khóa cổng. Cô không thể làm gì khác hơn là đi loanh quanh gần trường học.

Có rất nhiều khách sạn nhỏ gần trường, cô định bụng tạm thời nghỉ lại ở đó một đêm chắc cũng không quá đắt.

Ngu Dao đi đến một khách sạn, tiếp tân trực ca đêm nói hiện tại đang là mùa cao điểm, không có phòng trống cho khách thuê nghỉ theo giờ. Ít nhất cô phải thuê đến 2 giờ 30 chiều mỗi ngày mới là thời gian khách trả phòng.

Ngu Dao tính toán thời gian một chút, kí túc xá trường đúng 6 giờ 30 sẽ mở cửa, từ giờ đến đó còn hơn 2 tiếng đồng hồ thôi, cô cảm thấy như vậy thì không được kinh tế cho lắm, nên định rời đi. Cô hơi cúi mặt, vô tình trông thấy một dãy ghế sô pha.

“Tôi có thể ngồi đây nghỉ một lúc được không ? Khi trời vừa sáng tôi sẽ đi ngay.”

Tiếp tân nhìn Ngu Dao một cái, liền hiểu cô không có tiền thuê phòng, anh ta tốt bụng nói: “Cô cứ ngồi đó nghỉ đi, ở đây chúng tôi có wifi, cô có thể giải trí giết thời gian cũng được.”

https://thuviensach.vn

Ngu Dao vội vàng gật đầu cảm ơn người tiếp tân, sau đó ngồi xuống chiếc ghế sô pha. Được như vậy thật quá tốt rồi.

Cô ngồi nghỉ tại khách sạn khoảng 3 tiếng đồng hồ mới đứng dậy rời đi.

Lúc cô trở lại kí túc xá, cô Hoàng đang kéo mở cổng chính.

“Ngu Dao? Sao bây giờ mới về?”

“Vâng, tối hôm qua con trực ca đêm, tan ca trễ quá nên không thể về kí túc xá được.” Ngu Dao mệt mỏi đáp.

Đã lâu rồi cô không thức trắng đêm như thế, lúc này đầu cô đang đau nhức muốn chết.

Cô Hoàng thấy sắc mặt Ngu Dao không tốt lắm, liền giục cô tranh thủ còn sớm mau trở về phòng chợp mắt, nghỉ ngơi một chút.

Ngu Dao trở về phòng, nhẹ nhàng lau rửa mình, sau đó uống hai viên thuốc cảm, uể oải chui lên giường trùm kín chăn lại.

Ngày hôm sau, Từ khiêm nhờ bạn bè ở Bạch Sa điều tra thông tin về Ngu Dao. Sau khi tài liệu về cô được gửi tới bệnh viện, anh lập tức lái xe đến trường cô.

Thạch Hâm là người hiểu rõ Ngu Dao nhất. Cả đêm cô không trở về chắc chắn là đã rất mệt mỏi tìm phòng nghỉ gần trường rồi. Buổi trưa, Thạch Hâm mua thức ăn mang về phòng, sau đó gọi Ngu Dao dậy.

“Dao Dao, làm sao bây giờ? Chung quanh đây chỗ nào cũng cho thuê với giá đắt như vậy, chúng ta làm sao thuê nổi?” Thạch Hâm cầm mấy tờ poster quảng cáo của vài khách sạn trong tay, có chút buồn bực nói.

https://thuviensach.vn

Nơi này là thành phố Bạch Sa nổi tiếng đắt đỏ, đương nhiên giá thuê phòng cũng không rẻ.

“Chúng ta thử tìm mấy chỗ ở ngoại ô xem sao.”

“Haizz, cũng chỉ có thể như vậy. Tớ tìm cả buổi cũng chưa tìm được chỗ nào thích hợp, thật là phiền phức.” Thạch Hâm thở dài.

Ngu Dao ăn xong, đứng bên cửa sổ trông ra xa.

“Ở ngoại ô cũng tốt, còn hơn phải ở đầu đường xó chợ.”

“Cũng đúng.”

Hai người thu dọn đồ đạc xong, cùng xem bản đồ một chút rồi chuẩn bị rời đi đến vùng ngoại ô tìm thuê phòng trọ.

Từ Khiêm vừa dừng xe trước cổng trường Ngu Dao đã nhìn thấy cô cùng một cô bạn từ trong đó đi ra. Anh nhận ra cô gái kia, chính là người đêm đó ở quán bar một mực ôm chặt lấy anh, say rượu làm loạn.

Ngu Dao vốn định đến trạm xe buýt, vậy mà giữa chừng đã bị người cản đường.

“Này, anh muốn làm gì vậy?” Thạch Hâm dĩ nhiên không nhớ những việc mất mặt mình đã làm, vì thế lúc bị Từ Khiêm cản đường, cô không chút xấu hổ mà còn hung hăng quát anh.

Từ Khiêm không màng trả lời cô ấy, ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào Ngu Dao.

Thạch Hâm cảm thấy không được bình thường: “Dao Dao, cậu quen người này sao?”

https://thuviensach.vn

“Không quen.” Nói xong cô cũng kéo Thạch Hâm đi lướt qua Từ Khiêm.

Từ khiêm đương nhiên sẽ không để cho Ngu Dao đi, anh nhanh tay bắt lấy cổ tay cô.

“Tôi có chuyện cần nói.”

Dứt lời, anh kéo Ngu Dao lên xe của mình.

Ngu Dao giãy giụa không chịu thỏa hiệp với anh, thế nhưng sức lực của người đàn ông này luôn quá lớn, cô không còn cách nào khác.

“Tôi không hề có chút liên quan gì với bạn gái trước đây của anh. Anh rốt cuộc là muốn làm gì hả??”

Đến giờ Ngu Dao còn không biết người mà anh ta miên man gọi tên là ai.

Từ Khiêm chỉ từ tốn nói: “Ngu Dao, 22 tuổi, sinh viên đại học, trong nhà còn một em trai đang học cao trung …”

“Anh rốt cuộc là muốn làm gì?”

Từ Khiêm liếc mắt nhìn cô một cái, thấy sắc mặt cô lộ vẻ đau đớn, anh mới nhớ vừa rồi mình đã hơi mạnh tay với cô.

“Ngu Dao, đi theo tôi.”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Anh Coi Tôi Là Cái Gì?

Ngu Dao nghe thấy lời này của anh, đôi mắt càng trừng lớn hơn.

Anh ta nói cái gì? Đi theo anh ta ư? Đi theo anh ta cái gì?

Ngu Dao không hiểu.

Anh thấy được vẻ nghi hoặc trong mắt cô, cười thầm trong lòng, đây là giả bộ sao? Một cô gái làm ở Cám Dỗ mà còn không hiểu câu nói này có ý gì sao?

“Sao vậy? Giả bộ không hiểu sao?”

“Giả bộ không hiểu cái gì? Tôi thực sự không hiểu. Đến tận bây giờ ngay cả anh là ai tôi còn không biết nữa.” Ngu Dao có chút buồn bực nói.

Từ Khiêm bật cười: “Tiểu nha đầu, em đã làm ở Cám Dỗ bao lâu rồi?”

“Anh hỏi cái này làm gì?”

“Mặc dù tôi có kém hơn so với Nam Dạ Tước và Duật Tôn, nhưng tốt xấu gì cũng coi như là nhân vật nhất nhì thành phố, em thật sự không biết tôi là ai sao?”

Ngu Dao trợn trắng mắt, cô chỉ biết Nam Dạ Tước mà thôi, còn Duật Tôn là ai? Cô thực sự không biết.

https://thuviensach.vn

Có thể biết đến tên Nam Dạ Tước là sau khi vào làm trong Cám Dỗ, lúc này cô mới biết anh ta là ông chủ đằng sau nơi này. Còn về người tên Duật Tôn thì cô thực sự không biết.

Đương nhiên Từ Khiêm cũng không bỏ qua hành động này của cô, anh nghĩ có lẽ cô thật sự không biết thật.

“Tôi tên Từ Khiêm, còn về nghề nghiệp thì em không nên biết thì hơn.”

Nếu chính cô đã nói không biết mình, thì anh sẽ không để bụng, tự giới thiệu cho cô biết là được.

Ngu Dao thật sự thấy bất lực, ai muốn quen anh ta chứ? Từ lần gặp mặt đầu tiên cho đến giờ phút này, mỗi khi gặp phải anh ta sẽ đều gặp phải chuyện không may xảy ra.

“Ngài Từ, bất kể ngài có là nhân vật tầm cỡ cỡ nào, có phải người hay động vật hay không cũng đều không liên quan đến tôi. Tôi cũng không muốn quen biết ngài, cũng không muốn đi theo ngài.”

Người đàn ông trước mặt nghe được những lời cô nói, trên khuôn mặt cũng không biểu hiện vẻ tức giận, nhưng điều này cũng không thể hiện rằng anh tiếp nhận lời thuyết giáo này của cô. Không biểu hiện vui buồn, đây đã là thói quen từ nhỏ của anh.

“Ngu Dao, em vẫn chưa suy nghĩ thông suốt nhỉ. Tôi biết, hiện nay trường học bắt em phải dọn ra ngoài, còn em vẫn chưa tìm được chỗ ở phù hợp. Nếu tôi đoán không nhầm, thì vừa rồi em đi ra ngoài tìm phòng ở phải không?”

Chiếc xe dừng trước cửa một khu chung cư nhỏ, Từ Khiêm rút chìa khóa xe, quay đầu liếc mắt nhìn sang Ngu Dao đang ngồi ở ghế phụ lái.

https://thuviensach.vn

Thân thể Ngu Dao bỗng cứng lại, nhòm lên phía trước, muốn biết xem đây là nơi nào.

Từ Khiêm xuống xe, ra dấu cho Ngu Dao cùng xuống theo.

Đây là Thịnh Thế Tân Giang, tòa nhà náo nhiệt nhất của thành phố Bạch Sa, một thương nhân đã phát hiện ra mảnh đất này, bởi vì nó có địa thế gần hồ, cho nên mới tiêu phí một khoản tiền lớn để mua lại nó, xây dựng nên khu nhà ở dựa trên hồ đầu tiên của thành phố Bạch Sa, đầu đường khu phố chính là trường tiểu học trọng điểm, rất nhiều người đã nhìn trúng nơi này, bên ngoài ngoại trừ khu phòng học ra thì chính là cây xanh bao phủ và phương tiện được đồng bộ hóa (dùng chung một loại phương tiện đi lại trong khu vực này).

“Anh đưa tôi tới đây làm gì?” Ngu Dao có phần không hiểu rõ, rốt cuộc Từ Khiêm đưa cô tới nơi này với mục đích gì.

Người đàn ông trước mặt cũng không trả lời ngay, chỉ thản nhiên đi đến cổng lớn của khu nhà, lấy trong túi quần ra một cái thẻ, quẹt thẻ ở ngay cửa chính, một tiếng “tút” vang lên, rồi sau đó đi vào.

“Còn đứng sững ở đó làm gì nữa? Mau vào đi.” Anh thấy Ngu Dao còn chưa đuổi theo thì liền quay đầu lại lớn tiếng gọi.

Ngu Dao thật hết cách, đành cất bước đi theo anh đi vào.

Thịnh Thế Tân Giang là do người bạn nối khố của Từ Khiêm là Cảnh Húc Nghiêu khai thác tại đây.

Mặc dù Cảnh Húc Nghiêu luôn luôn ở thành phố Giang Ninh, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ tới đây giám sát hạ tầng, thời kì đầu xây dựng tiểu khu này, Cảnh Húc Nghiêu đã giữ lại một phòng cho Từ Khiêm, nhưng Từ Khiêm đã có nơi ở cố định ở thành phố Bạch Sa rồi, cho nên sau khi cho sửa sang lại toàn bộ căn nhà này thì vẫn để trống.

https://thuviensach.vn

Tối hôm qua, Từ Khiêm nằm ở trên giường, trong đầu vẫn luôn hiện lên hai khuôn mặt, một là người đang ở trước mặt anh – Ngu Dao này, người thứ hai đương nhiên không phải ai khác mà chính là Quý Tinh.

Anh cảm thấy có thể là do bên cạnh mình đã lâu chưa có một người phụ nữ nào, cho nên mới như vậy.

Sáng sớm nay khi xem tài liệu mà người bạn đưa tới về Ngu Dao, anh đã tìm lại chìa khóa của căn nhà này, anh quyết định nuôi người tình ở đây.

Thang máy dừng lại ở tầng 33, đây là tầng cao nhất, căn phòng được trang trí cũng giống như những căn phòng khác.

“Em thấy nhà này nên mua những vật dụng gì?” Từ Khiêm suy nghĩ gì đó quay sang hỏi Ngu Dao.

Căn phòng này từ khi được xây lên đến giờ anh vẫn chưa qua ở lần nào, cho nên điều tất nhiên chính là nó trống rỗng. Chiếc ghế sô pha đơn giản nhất cũng không có.

Ngu Dao cảm thấy có phần kì quái: “Anh Từ, tôi không phải nhà thiết kế nội thất, sao hỏi tôi?”

“Em sẽ là chủ nhân tương lai của nơi này, không hỏi em thì hỏi ai?”

Ngu Dao cảm thấy bản thân và con người này không thể hiểu được suy nghĩ của nhau. Người đàn ông này hoàn toàn làm ra bộ dạng đang sống trong chính thế giới của bản thân (giống tự kỉ). Cô xoay người muốn rời khỏi đây, cô cảm thấy thật mất thời gian khi cùng anh tới nơi này.

“Ngu Dao, tôi không muốn tốn thời gian kiên nhẫn với em nữa đâu.” Từ Khiêm nói vọng lại đằng sau lưng.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao cảm giác trong câu nói này có ý tứ gì đó, nhưng trong phút chốc không thể nghĩ ra.

Anh ta không kiên nhẫn nữa, có liên quan gì đến mình sao? Không có nha.

“Anh Từ, tôi cho rằng có thể khi anh còn nhỏ không có học văn học tốt cho lắm. Từ đầu đến cuối tôi cũng chưa có đáp ứng anh bất kì điều gì cả.” Ngu Dao vốn định cứ như vậy mà rời khỏi đây, nhưng suy nghĩ lại, có mấy lời nên nói rõ ràng ra thì tốt hơn.

“Ngu Dao, em có biết không? Một người phụ nữ nên biết chừng mực. Tôi có thể chịu đựng em giả ngây giả dại, nhưng diễn loại xiếc này quá nhiều sẽ chỉ có kết quả ngược lại.” Tiếng nói trầm của người đàn ông xuống thấp hơn, âm sắc trầm lắng, nghe qua lại vô cùng thoải mái.

“Từ Khiêm, rốt cuộc anh coi tôi là cái gì? Thế thân của người yêu cũ? Hay là THÚ CƯNG anh nuôi bên người?”

Từ Khiêm nghe vậy, khẽ bật cười: “Em quá coi trọng chính bản thân mình rồi. Thế thân, em không xứng. Còn về phần Vật Cưng? Tôi nghĩ nếu em nguyện ý dùng từ này để thay thế chính bản thân mình, thì tôi không ngại.”

Ngu Dao xoay người nhanh chóng rời đi, cô không muốn nói chuyện, cùng đứng một chỗ với một kẻ chướng mắt như thế này.

Cô đi ra cửa, bấm thang máy, mở wechat hỏi xem Thạch Hâm đang ở đâu? Định cùng cô ấy đi tìm phòng trọ phù hợp.

Từ Khiêm thấy cô đi, cũng không ngăn cô lại. Anh lấy điện thoại ra, soạn một cái tin nhắn gửi tới cho Ngu Dao.

https://thuviensach.vn

“Ngu Dao, tôi cho em một tuần. Hi vọng, một tuần sau em ngoan ngoãn ở chỗ này chờ tôi. Tôi cho rằng em cũng không muốn tôi dùng tới thủ đoạn để bức bách em ở lại bên cạnh tôi đấy chứ? Chần chừ ít thôi, qua rồi sẽ không còn gì thú vị nữa.”

Khi Ngu Dao nhận được tin nhắn này là khi cô đang ngồi trên taxi, chuẩn bị gặp Thạch Hâm. Liếc qua tin nhắn, cô không hề nghĩ ngợi, trực tiếp xóa đi.

Cô vẫn luôn cảm thấy Từ Khiêm chỉ tìm cô để cô trở thành sản phẩm thay thế cho bạn gái cũ mà thôi.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Cậu Thích Cô Ấy À?

Ngu Dao cùng với Thạch Hâm đi tìm mất hai ngày, cuối cùng cũng tìm được một căn phòng trọ thích hợp.

Từ đây đến đường cái, cách nơi cô làm việc chỉ có hai trạm xe buýt công cộng, quan trọng nhất chính là rất tiện lợi. Hai phòng ngủ một nhà, một tháng 1000 tệ. Tính ra cô và Thạch Hâm mỗi tháng mỗi người chỉ cần chi ra 500 là đủ.

Vốn chủ cho thuê cần ba người thuê một nhà, nhưng thấy các cô còn đi học, nên cho phép các cô thuê một phòng một.

Tìm xong phòng ở rồi, Ngu Dao và Thạch Hâm cùng sắp xếp hành lí, chuẩn bị dọn nhà. Trong phòng thứ đồ gì cũng có, không cần mua thêm bất cứ thứ gì, hiện tại chỉ cần xách va li vào ở là được.

“Dao Dao, cậu nói xem tớ nên tìm công việc gì thì được?” Thạch Hâm vừa sắp xếp hành lí vừa hỏi.

Cô còn chưa nghĩ ra mình sẽ làm gì, mặc dù điều kiện gia đình cũng không tệ lắm, nhưng còn hơn nửa năm nữa mới tốt nghiệp, đâu thể liên tục nhàn rỗi được.

Ngu Dao đang thu thập đồ dùng của mình đáp lời: “Tự xem đi, cậu cũng biết chuyên ngành của chúng ta rất khó tìm được việc. Tớ thấy chi bằng cậu tự học làm giáo viên tự thi lấy chứng chỉ ở nhà đi.”

https://thuviensach.vn

Thạch Hâm cảm thấy mặc dù làm giáo viên cũng được, nhưng quá mức buồn chán, cả ngày đối mặt với cả đám con nít, cô tự thấy bản thân còn chưa kiên nhẫn đến mức đó, tốt nhất là không làm.

Hai người dọn dẹp đã được hơn nửa ngày, cuối cùng cũng làm xong. Địa điểm phòng thuê cách trường học rất xa, các cô tính nếu tự khuân đồ thì tiền đi xe buýt của hai cô cộng lại cũng đủ để gọi một chiếc xe rồi, cho nên quyết định gọi một chiếc taxi đi một chuyến duy nhất chuyển toàn bộ đồ đạc đi.

Vừa mới chuyển tới khu vực nhà mới đã đụng phải người quen.

“Diệp Tử Mặc?” Thạch Hâm không xác định rõ nên thử gọi người đang đi lên cầu thang kia.

Người đàn ông đi phía trước khi nghe thấy có người gọi mình thì liền quay đầu lại.

“Thạch Hâm, Ngu Dao?”

Diệp Tử Mặc là bạn học cùng đại học của hai cô, quan hệ không thể nói là quá tốt, nhưng khi gặp mặt thì cũng có thể nói chuyện phiếm với nhau vài câu.

Cũng bởi vì vào kỳ học trước, tất cả ngày nghỉ của Ngu Dao đều trôi qua ở chỗ làm, cho nên hầu như tất cả quan hệ với các bạn học đều luôn bảo trì khoảng cách không quá thân thiết. Ngược lại, Thạch Hâm lại rất nhiệt tình với một số bạn nam.

“Cậu cũng ở đây sao?” Ngu Dao hỏi có phần nghi ngờ.

Theo cô được biết, thì gia cảnh của Diệp Tử Mặc cũng không tệ lắm, đáng lẽ ra sẽ không ở tại khu nhà nhỏ như thế này mới đúng.

https://thuviensach.vn

Mặc dù giá phòng ở đây khá tốt, nhưng dù sao cũng là khu nhà cũ, hoàn cảnh cũng như phương tiện đi lại cũng không thể bằng bên phía Kim Tượng Thành được. Theo như hoàn cảnh gia đình của Diệp Tử Mặc thì cho dù cậu ta không ở Kim Tượng Thành thì cũng phải tìm được khu nhà cũ tốt hơn một chút.

Diệp Tử Mặc nhún vai, nói: “Nơi này giá phòng khá rẻ.”

Thấy các cô xách theo va li đựng đồ, lại hỏi: “Các cậu cũng ở nơi này sao? Tầng mấy?”

“Tầng 3.” Thạch Hâm nhanh miệng trả lời trước.

“Tớ ở tầng 5.” Diệp Tử Mặc nói, sau đó đi qua giúp hai cô xách hành lí trong tay.

“Khu nhà cũ như thế này sẽ không có thang máy đâu, hai cô nàng nhỏ bé như hai người dọn nhà sao lại không tìm người giúp đỡ?”

Thạch Hâm rất tự nhiên đưa những túi đồ trong tay cho Diệp Tử Mặc cầm, còn Ngu Dao chỉ là có chút ngại ngùng, đổi một bên túi dồn sang xách một tay, không để cho Diệp Tử Mặc cầm giúp.

“Chuyện như thế này tớ có thể làm được, không muốn làm phiền đến người khác.”

Diệp Tử Mặc thấy Ngu Dao không chịu đưa đồ cho anh cầm, cũng không bắt ép.

“Đi thôi. Nếu khó quá thì tớ sẽ giúp các cậu. Để hai người các cậu tự làm thì không biết đến lúc nào mới xong nữa?”

Sau khi ba người chuyển toàn bộ đồ đạc lên tầng, Ngu Dao lấy khăn tay từ trong túi ra, đưa cho “vị lực sĩ” Diệp Tử Mặc.

https://thuviensach.vn

“Lau mồ hôi đi.”

“Cảm ơn.”

“Chúng tớ nên cảm ơn cậu. Bằng không thì không biết đến bao giờ mới chuyển xong được?” Ngu Dao liếc nhìn từng bao lớn túi nhỏ chiếm toàn bộ phòng khách, có hơi đau đầu.

Thạch Hâm vừa vào nhà cũng đã chọn xong gian phòng cho mình, lúc này đang sắp xếp trang trí lại các ngóc ngách.

“Diệp Tử Mặc, buổi tối chúng tớ mời cậu ăn cơm nhé, coi như cám ơn cậu đã giúp tụi này dọn nhà.”

Diệp Tử Mặc vội nói: “Không cần đâu, chỉ tiện tay thôi mà, coi như là gặp bạn học khác thì cũng sẽ giúp thôi.”

“Đừng khách sáo. Cho dù không phải cậu mà là người khác giúp đỡ, thì cũng phải cảm tạ chút công sức chứ.” Thạch Hâm đi từ trong phòng ra, cười nói.

Diệp Tử Mặc cũng không nỡ từ chối nữa: “Vậy thì các cậu dọn dẹp trước đi. Bây giờ mới bốn giờ, bảy giờ chúng ta ra ngoài.” Anh giơ cổ tay liếc nhìn thời gian, vẫn còn sớm.

Ngu Dao cũng nghĩ như vậy, trong nhà quá loạn. Dù sao lúc này cũng còn sớm, dọn dẹp một chút rồi tắm rửa là đi được rồi.

“Sáu giờ đi. Dao Dao, buổi tối còn phải đi làm nữa.” Dường như Thạch Hâm nghĩ đến điều gì đó, nhắc nhở.

Ba người đã thống nhất được thời gian, Diệp Tử Mặc liền trở về phòng trên tầng của mình.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao và Thạch Hâm chuyển đồ qua phòng của mỗi người, sau đó thua dọn thỏa đáng, dọn dẹp đồ đạc chung một lần, xuống dưới tầng mua cây lau nhà, chổi quét nhà, dọn dẹp sạch sẽ trong ngoài nhà mới coi như xong chuyện.

“Hòn đá nhỏ, tớ đi tắm rửa trước. Một thân toàn mồ hôi thúi hoắc.” Ngu Dao lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian, đã năm giờ rưỡi rồi, phải đi tắm rửa thay bộ đồ là đến giờ.

Thạch Hâm cũng muốn tắm rửa, không ngờ lại bị Ngu Dao vọt lên trước.

“Này, cậu nhanh lên đi, tớ cũng muốn đi tắm.”

Đúng sáu giờ, Diệp Tử Mặc xuất hiện trước cửa phòng Ngu Dao.

Ngu Dao và Thạch Hâm là điển hình của người không cay không vui, sau đó hỏi Diệp Tử Mặc, biết anh cũng thích ăn cay, nên cả ba người quyết định đi ăn món Hồ Nam.

Ngu Dao và Thạch Hâm đều là sinh viên, đương nhiên tiền tiêu cũng không đủ để đến những nhà hàng cao cấp, cho nên chỉ có thể ngồi ở một tiệm cơm Hồ Nam cách nhà không xa.

“Ngu Dao, buổi tối cậu đi làm ở đâu vậy?” Diệp Tử Mặc pha trà cho hai cô gái trước mặt hỏi.

Ngu Dao nhận lấy tách trà Diệp Tử Mặc đưa tới, đáp: “Cám Dỗ. Người giúp việc theo giờ.”

Đương nhiên Diệp Tử Mặc biết Cám Dỗ, đây là hộp đêm nổi danh nhất thành phố Bạch Sa, cho dù chưa từng đi qua thì cũng có từng nghe tiếng.

https://thuviensach.vn

Những sinh viên là nam nhất định hiểu rõ những hộp đêm như thế này. Huống chi, khi liên hoan lớp, bọn họ đều đã từng tới Cám Dỗ một lần. Cũng đã kiến thức qua thế nào là tiêu xài hoang phí cùng với xã hội thối nát.

Sau khi mọi người ăn xong thì cũng đã hơn bảy rưỡi rồi.

“Này, tới đi trước đây. Hòn đá nhỏ, cậu và Tử Mặc cũng về đi.”

Sau khi ba người ăn xong, Ngu Dao đứng ở cửa chính bên trái của cửa hàng, Thạch Hâm và Diệp Tử Mặc đứng bên phải, ba người đi theo hướng khác nhau.

“Không cần tớ đưa cậu đi sao?” Lúc ăn cơm, Diệp Tử Mặc đã đề nghị đưa Ngu Dao đến Cám Dỗ.

“Có phải trẻ nhỏ đâu, đưa tiễn gì. Hai người trở về đi. Tớ đi trước đây.”

Ngu Dao dứt lời cũng xoay người đi theo hướng ngược lại về trạm xe buýt. Từ đây đi tới Cám Dỗ, ngồi xe buýt cũng tới gần nửa tiếng, tám giờ mới đến nơi. Diệp Tử Mặc nhìn bóng lưng Ngu Dao đã đi xa, định thần lại, nói với Thạch Hâm đứng bên cạnh.

“Chúng ta cũng trở về đi.”

“Diệp Tử Mặc, thật ra cậu thích Dao Dao à.”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Không Muốn Làm Thế Thân

Diệp Tử Mặc nghe Thạch Hâm nói như vậy, có chút không được tự nhiên, ho khan một tiếng: “Thạch Hâm, cậu nói cái gì vậy?”

Thạch Hâm cười cười: “Cậu không cần che giấu, tớ đã sớm đã nhìn ra.”

Diệp Tử Mặc nghe Thạch Hâm nói như vậy, đã cảm thấy không cần phải giấu nữa, một người đàn ông thích một cô gái, không cần thiết phải giấu giấu giếm giếm như vậy.

“Rất rõ ràng sao? Tớ cho là mình đã che giấu rất tốt chứ.”

“Ừm, tớ nghĩ, Dao Dao, cái người luôn chậm nửa nhịp này, hẳn là còn chưa biết đâu.”

Hai người bàn tính xong, liền thẳng hướng về nhà. Lúc về đến nhà, Diệp Tử Mặc còn đang dặn dò Thạch Hâm, không nên nói cho Ngu Dao biết chuyện anh thích cô ấy. Thạch Hâm bảo đảm lần nữa, miệng của mình đóng rất chặt, để anh yên tâm.

Lúc này Diệp Tử Mặc mới lên lầu, trở về nhà mình.

Vừa đúng tám giờ Ngu Dao mới đến Cám Dỗ. Hôm nay, Cám Dỗ vẫn nghe tiếng người ồn ào như mọi khi.

https://thuviensach.vn

“Ngu Dao, hôm nay tới trễ vậy nha.” Tửu Bảo nhìn thấy Ngu Dao, liền trêu ghẹo. Mấy phút trước bọn họ còn mới nhắc đến cô.

“Đúng vậy, có chút việc nên đến trễ. Tôi đi thay quần áo đã.” Nói xong cô đi tới phòng thay quần áo.

Ngu Dao thay quần áo xong, lúc này mới bắt đầu thời gian đi làm tối nay.

Từ Khiêm đến Cám Dỗ, vừa lúc đụng phải quản lý.

“Cậu chủ Khiêm đã tới. Ông chủ đang chờ ngài ở phòng VIP số 1.”

Người đàn ông gật đầu, ý bảo tự mình biết rồi.

Ánh mắt nhìn quanh đại sảnh tìm kiếm bóng dáng quen thuộc. Đúng như dự đoán, tối nay cô thật sự ở đây.

Phòng VIP số 1, là phòng ông chủ của Cám Dỗ, phòng bao cá nhân của Nam Dạ Tước. Mọi người đều biết, Nam Dạ Tước cùng vợ anh ta quen biết nhau ở gian phòng này.

Không biết, có phải là trong lòng người đàn ông muốn quấy phá, Nam Dạ Tước sau khi kết hôn cùng Dung Ân, phòng VIP số 1 rất ít sử dụng để tiếp khách.

Từ Khiêm đẩy cửa phòng, đã nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trên ghế sa lon bằng da thật của Italy. Tai trái đeo hoa tai kim cương, dưới ánh đèn chiếu rọi, càng thêm lóng lánh.

“Tối nay làm sao bỏ được vợ con mà đến đây?” Từ Khiêm sau khi tiến vào, tìm một chỗ ngồi xuống.

Người đàn ông nghe anh nói, cười cười, đưa cho anh một ly rượu đỏ, hỏi: “Nghe nói, cậu nhìn trúng một cô gái?”

https://thuviensach.vn

“Nghe nói? Nghe ai nói?” Từ Khiêm không đáp mà hỏi ngược lại.

Nam Dạ Tước nhìn thẳng vào mắt anh: “Còn giả bộ? Cậu cho người điều tra chuyện của cô ta, vậy cũng đủ biết rồi.”

Cái vòng luẩn quẩn lại lớn như vậy, Từ Khiêm tìm người hỏi thăm chuyện của Ngu Dao, đã sớm truyền tới tai Nam Dạ Tước.

Đương nhiên là anh sẽ không hỏi tới chuyện về phụ nữ của Từ Khiêm.

Ban đầu, khi Từ Khiêm tới thành phố Bạch Sa, người đầu tiên quen biết chính là Nam Dạ Tước.

“Ha, cậu chủ Tước à, tớ cũng chỉ là học theo thôi.”

Nam Dạ Tước tự nhiên biết, lời này của Từ Khiêm có ý gì. Anh cũng không nói thêm nữa.

Hai người ngồi ở Cám Dỗ một lát, Nam Dạ Tước liền nhận được điện thoại, đi trước. Trước khi đi, anh còn nói với Từ Khiêm: “Chơi, có thể. Có chuyện gì cũng đừng làm mọi chuyện ồn ào. Dù sao, đây không phải là địa bàn của cậu. Chơi đùa rồi, cũng không thu dọn sạch được.”

Từ Khiêm ngồi một mình ở phòng VIP số 1 một lúc lâu sau mới rời đi.

Anh đã biết, thời gian Ngu Dao đi làm ở đây. Lúc trước là buổi tối sáu giờ đến chín giờ, hiện tại ra khỏi trường học, nên đổi thành tám giờ đến mười một giờ, mỗi đêm ba giờ.

Từ Khiêm cũng không muốn lãng phí thời gian với cô, giống như Nam Dạ Tước nói, thành phố Bạch Sa dù sao cũng không phải địa bàn của anh, nếu gây ra chuyện lớn, cũng không nên.

Ngu Dao mới vừa ra khỏi Cám Dỗ đã nhìn thấy một chiếc Maserati ngừng lại ven đường, người đàn ông đứng dựa vào phía trước mui xe, cúi

https://thuviensach.vn

đầu, trong tay như đang nghịch điện thoại di động.

Cô vốn định đi lướt qua, xem như không thấy. Ai ngờ cô còn chưa kịp xoay người, người đàn ông đã ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô.

Người đàn ông vươn tay, hướng cô vẫy vẫy, ý bảo cô đi qua.

Ngu Dao nghĩ thầm, tôi cũng không phải thú cưng của anh. Tại sao anh ngoắc tay, tôi phải lập tức đi đến.

Coi như không nhìn thấy, Ngu Dao vẫn xoay người, tính toán đi đến trạm xe, ngồi xe buýt về nhà. Mới vừa đi không bao xa, điện thoại di động trong túi rung lên, cô lấy ra nhìn, là một dãy số lạ.

“Alo?”

“Tới đây!”

“Ai vậy ạ?” Ngu Dao không nghe ra âm thanh nam giới.

“Tôi chờ em ở ven đường, nhanh tới đây. Đừng nói nhảm.” Nói xong liền cúp máy.

Ngu Dao nghe thấy câu này mới biết đây là số điện thoại di động của Từ Khiêm.

Vừa nãy nhìn lướt qua, cảm thấy rất quen mắt. Ngu Dao sẽ không đem lời người đàn ông kia để trong lòng đâu. Cúp điện thoại, tiếp tục đi tới trạm xe buýt.

Từ Khiêm đợi vài phút vẫn không thấy Ngu Dao đến, anh liền nhắn qua: “Nếu còn muốn đến Cám Dỗ làm việc thì mau tới đây.”

Rõ ràng là đâm trúng điểm yếu của Ngu Dao.

https://thuviensach.vn

Mặc dù mỗi đêm cô làm ở Cám Dỗ chỉ có ba giờ đồng hồ, nhưng một tháng, không tính thêm tiền boa cũng thu nhập khoảng gần 2000 tệ. Ngu Dao khẽ cắn răng, vì không muốn mất đi công việc này, cô rất không khí phách, quay đầu trở lại Cám Dỗ.

“Từ Khiêm, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Người đàn ông cũng không nói gì, mở cửa xe, ý bảo cô lên xe. Ngu Dao không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là lên xe, mới vừa ngồi vững vàng, còn chưa kịp cài chắc dây an toàn, chiếc xe đã nhanh chóng phóng đi.

Hướng chiếc xe đang đi, vừa đúng là hướng phòng cô mới chuyển đến.

“Làm sao anh biết nhà tôi ở đâu?”

“Tôi có thể biết trường học của em và thời gian đi làm ở Cám Dỗ, còn có thể không biết em dọn nhà đến đâu?”

Ngu Dao liếc mắt, thật sự là có tiền có thể sai bảo ma quỷ nha.

Biết được địa chỉ phòng mới, là anh ta hỏi thăm ra, hay rốt cuộc là tìm thám tử tư hoặc là sắp xếp người theo dõi mình chứ.

“Chuyện tôi đã nói với em, em tốt nhất nên suy nghĩ kỹ càng. Tôi không có nhiều kiên nhẫn đâu, cho em kỳ hạn một tuần, không còn mấy ngày đâu.”

Người đàn ông nhìn động tác trợn mắt của cô, chợt cảm thấy phiền muộn.

Ngu Dao không nói chuyện, có cái gì tốt mà phải suy nghĩ, tất nhiên là không đồng ý rồi. Cô cũng không phải là tượng gỗ, người khác nói cái gì

https://thuviensach.vn

thì phải làm cái đó.

“Từ tiên sinh à, ngài hãy tìm người khác đi. Chuyện làm thế thân này, tôi thật sự không làm được.”

Từ Khiêm nghe lời này, cũng không nói gì, chẳng qua là im lặng lái xe, rất nhanh đã đến chung cư Ngu Dao ở.

Cô mở cửa xe, chuẩn bị xuống xe, người đàn ông lúc này mới mở miệng nói: “Tôi nhớ là, thân thể em trai em, không được tốt đúng không? Còn nữa, công việc của cha em. . .”

Từ Khiêm nói còn chưa hết, Ngu Dao đã ngắt lời: “Đừng đi tìm người nhà của tôi gây phiền phức.”

“Vậy thì phải xem em có chấp nhận làm việc này không.”

Ngu Dao còn muốn nói tiếp thì người đàn ông đã lái xe rời đi.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Nơi Này Có Gì Tốt?

Diệp Tử Mặc đứng trên ban công, thấy Ngu Dao trở lại, anh vốn muốn đi đón Ngu Dao tan việc, nhưng sợ quá đột ngột nên không đi, vẫn đứng ở trên ban công chờ Ngu Dao về.

Ban công nhà anh có thể vừa vặn nhìn thấy bên trong tiểu khu, có thể thấy được người nào mở cửa lầu dưới. Diệp Tử Mặc thấy Ngu Dao móc chìa khóa ra, chuẩn bị đi vào, lúc này mới quay vào nhà.

Anh đã thấy chiếc xe đưa cô trở về, là Maserati.

Mặc dù trong tiểu khu ánh sáng đèn đường không phải là rất tốt, anh cũng có thể nhận ra được biển số chiếc xe kia. Diệp Tử Mặc nghĩ không ra, Ngu Dao làm sao quen biết những người đi loại xe này?

Anh chỉ có thể an ủi mình, đây là khách ở Cám Dỗ, thấy cô về muộn, không có xe nên thuận đường đưa cô về.

Ngu Dao về đến nhà, Thạch Hâm còn chưa ngủ, hai người ngồi ở phòng khách nói chuyện một lát, Ngu Dao mới đứng dậy vào phòng tắm rửa mặt.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngu Dao mới dậy đã nghe đến tiếng chuông cửa, cô cho là thợ sửa nước tới. Cho nên, ngay cả áo ngoài cũng không khoác thêm, mặc luôn đồ ngủ đi mở cửa. Vậy mà, vừa mở cửa liền nhìn thấy người đứng ở bên ngoài là Diệp Tử Mặc.

https://thuviensach.vn

“Tử Mặc? Sao sớm vậy?” Ngu Dao nhớ tới mình đang còn mặc đồ ngủ, chưa rửa mặt cũng không chải đầu, có phần xấu hổ cào nhẹ tóc.

Diệp Tử Mặc cũng lúng túng đỏ mặt, anh thấy hiện tại đã chín giờ, ra cửa tiểu khu mua chút đồ ăn sáng đem tới cho các cô.

“Ách, các cậu còn chưa dậy à?”

“Đúng vậy. Tối hôm qua tán gẫu cùng Thạch Hâm hơi muộn.” Ngu Dao nói rồi giấu mình ở phía sau cửa, lộ một chút khe hở, đủ cho người ngoài cửa bước vào.

Diệp Tử Mặc hai tay xách đồ ăn sáng, vừa nói vừa giơ đồ trong tay lên: “Các cậu vừa dọn đến, hẳn là còn không quen thuộc hoàn cảnh ở đây, cửa phía nam chung cư, có bán đồ ăn sáng, tớ mua về cho các cậu, sau này các cậu có thể tự đến đó mua.” Nói xong đưa đồ trong tay cho Ngu Dao.

Ngu Dao nhận lấy đồ ăn sáng cất vào phòng bếp, xoay người nói với Diệp Tử Mặc: “Cậu ngồi chơi một chút, tớ đi thay quần áo.”

Diệp Tử Mặc vừa ngồi xuống ghế sa lon, Thạch Hâm đang ngáp, từ phòng mình đi ra ngoài.

“Diệp Tử Mặc? Cậu đến sớm vậy?” Thạch Hâm dụi dụi mắt, xác định trên người ngồi trên ghế sa lon, có chút không dám tin!

Diệp Tử Mặc vẫy tay với cô, coi như là chào hỏi.

Ngu Dao đổi một bộ quần áo khác rồi vào phòng vệ sinh rửa mặt, sau đó đem sữa đậu nành, bánh quẩy, trứng gà Diệp Tử Mặc mua vẫn còn nóng hổi đặt trên bàn ăn.

Ba người đơn giản ăn sáng, Diệp Tử Mặc hỏi cô hôm nay có cần làm gì không?

https://thuviensach.vn

“Đi mua một ít đồ dùng hằng ngày. Trong nhà không có gì cả.” Ngu Dao mở cửa, đem đồ bỏ đi thả ra ngoài cửa, đợi lát nữa ra ngoài, có thể cùng nhau mang đi.

“Vậy đi cùng nhau đi. Hôm nay tớ cũng không bận.” Diệp Tử Mặc đề nghị.

Ngu Dao cảm thấy có chút kỳ quái, thắc mắc: “Cậu còn chưa tìm được chỗ thực tập sao?”

“Ừ, còn chưa, người nhà muốn tớ trở về Hứa Châu, tớ chưa muốn trở về. Có lẽ muốn ở lại thành phố Bạch Sa.” Diệp Tử Mặc là người Hứa Châu, nhà buôn bán chút vật liệu xây dựng cũng có tiếng tăm, cũng tính là gia đình tiểu tư sản.

Ngu Dao gật đầu không nói gì, hỏi qua ý kiến Thạch Hâm, ba người liền ra cửa.

“Ngu Dao, cậu định làm cố định ở Cám Dỗ luôn sao?” Diệp Tử Mặc che bên ngoài, tránh cho cô bị xe đụng vào.

“Không có, lúc trước có thử việc ở siêu thị, nói có thể được nhận làm nhân viên chính thức. Chờ tháng chín rồi nói sau. Hiện tại cũng giữa tháng tám rồi.”

Ba người đi cửa hàng ở chung cư bên cạnh, vừa lớn và đa dạng về hàng hoá dịch vụ, mua một chút đồ dùng cuộc sống cơ bản cần thiết nồi niêu chén đĩa cùng đồ để nấu cơm.

Lúc ở nhà Ngu Dao vẫn hay nấu thức ăn cho em trai, cho nên nấu cơm đối với cô mà nói không phải là việc gì khó.

Tối hôm qua, bàn qua cùng Thạch Hâm xong xuôi, hai người ở nhà nấu cơm, như vậy có thể tiết kiệm được một chút tiền, bây giờ có thể tiết

https://thuviensach.vn

kiệm thì nên tiết kiệm.

Diệp Tử Mặc thấy Ngu Dao mua đồ dùng phòng bếp, có chút kinh ngạc hỏi: “Các cậu tính toán nấu cơm?”

“Đúng vậy.” Thạch Hâm cũng có thể hiểu vì sao anh kinh ngạc. Dù sao, hiện tại sinh viên Đại Học có thể tự nấu cơm không có mấy người.

“Dao Dao nấu cơm ăn rất ngon. Diệp Tử Mặc, cậu có muốn nộp tiền cơm hay không, tới nhà chúng tớ cùng ăn.”

Ngu Dao nghe được Thạch Hâm nói như vậy, có chút xấu hổ dùng cánh tay đụng nhẹ Thạch Hâm.

“Đừng nói lung tung.”

Diệp Tử Mặc cười cười: “Tốt quá. Như vậy tớ không phải ăn cơm ngoài nữa rồi.”

Ba người cười cười nói nói, trong thoáng chốc đã đến buổi trưa. Trở về nhà trọ cất đồ xong, Ngu Dao mời Diệp Tử Mặc ở lại ăn cơm trưa, coi như tân gia nhà mới của cô, gia tăng không khí.

Diệp Tử Mặc tất nhiên sẽ không cự tuyệt.

Ngu Dao làm bốn món ăn một món canh, rau xào thịt, cà chua xào trứng, rau muống xào tỏi, thịt bò xào cùng với súp nấm. Thạch Hâm múc cho Diệp Tử Mặc một chén canh trước. Diệp Tử Mặc ngửi thử, cảm thấy không tệ, nếm thử một ngụm, nói thẳng Ngu Dao có thể mở tiệm được rồi.

Thạch Hâm ở bên cạnh trêu ghẹo nói: “Có phải rất muốn lấy Dao Dao nhà chúng tớ về nhà hay không?”

Diệp Tử Mặc nghe được câu này, vừa lúc đang uống một muỗng súp liền bị sặc, liên tục ho khan. Ngu Dao thấy thế, nhanh tay đưa cho anh giấy

https://thuviensach.vn

ăn cùng một ly nước lạnh, để cho anh thông cổ họng.

“Thạch Hâm, cậu nói cái gì đấy?”

Thạch Hâm lè lưỡi, cười: “Nói giỡn thôi mà. Không cần kích động như thế chứ?”

Diệp Tử Mặc có cảm giác, kể từ tối hôm qua sau khi Thạch Hâm biết mình thích Ngu Dao, cô luôn là vô tình hay cố tình đem đề tài dẫn đến chuyện này.

“Không có chuyện gì.” Nói rồi Diệp Tử Mặc dùng khăn giấy lau miệng.

Ngu Dao vẫn còn có chút tức giận trừng mắt liếc Thạch Hâm, Thạch Hâm tự biết mình đuối lý, bất đắc dĩ rụt cổ một cái, vùi đầu ăn cơm của mình.

Bởi vì xế chiều Thạch Hâm có một số việc, cho nên cơm nước xong, ngay cả bát đũa cũng không dọn liền đi ngay.

Trong nhà cũng chỉ còn hai người Diệp Tử Mặc cùng Ngu Dao. Không có Thạch Hâm ở nhà, không khí có chút lúng túng, Ngu Dao thu dọn bát đũa.

“Tớ đi rửa chén đây.”

Diệp Tử Mặc muốn giúp đỡ, Ngu Dao vẫn nói không cần, anh cũng không khăng khăng nữa, ngồi ở phòng khách đánh giá căn phòng từ trên xuống dưới.

Cách trang trí không có gì khác với trên tầng năm anh đang ở, cũng lắp đặt những thiết bị cũ kỹ, vách tường đã bong đi vài lớp.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao dọn dẹp lại phòng bếp, lúc đi ra đã nhìn thấy Diệp Tử Mặc ngồi xổm bên cạnh vách tường phòng khách, có chút kỳ quái hỏi: “Sao vậy?”

“Không có chuyện gì, chỉ nhìn xung quanh thôi.” Nói rồi Diệp Tử Mặc liền đứng lên.

Hai người đột nhiên không nói chuyện gì nữa, cũng cảm giác rất lúng túng. Diệp Tử Mặc cũng cảm thấy mình không nên ngồi lâu, lấy cớ rời khỏi đây.

Ngu Dao nhìn đồng hồ vẫn còn sớm, suy nghĩ muốn đi ngủ một lát, buổi tối đến thẳng Cám Dỗ làm.

Hôm nay Từ Khiêm đến bệnh viện, kiểm tra mấy bệnh nhân quan trọng xong, liền chuẩn bị rời đi. Tối hôm qua đột nhiên nhận được điện thoại của Cảnh Húc Nghiêu, nói là hôm nay sẽ từ Giang Ninh đến thành phố Bạch Sa.

Từ Khiêm đã tới quán rượu Cảnh Húc Nghiêu, vừa lúc đụng phải Cảnh Húc Nghiêu từ trên xe bước xuống. Người đàn ông mặc một thân trang phục Armani thoải mái, không giống như đến vì công việc, giống khách du lịch hơn.

“Sao cậu lại đến đây?” Từ Khiêm có chút không hiểu.

Cảnh Húc Nghiêu vốn ở thành phố Giang Ninh, lúc trước bởi vì công việc đã đến thành phố Bạch Sa một lần, ở lại có ba ngày đã không chịu nổi.

Cảnh Húc Nghiêu gỡ mắt kính xuống cài trước ngực, nói: “Đến đây nhìn xem, rốt cuộc là ở đây có cái gì tốt mà có thể làm cho cậu chủ Khiêm đây không nỡ trở về Giang Ninh.”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Lần Thứ Hai Gặp Mặt

Từ Khiêm không đáp lời Cảnh Húc Nghiêu, tự mình tìm chỗ trong phòng ngồi xuống. Người đàn ông thấy anh cũng không muốn nói chuyện này, nên cũng không hỏi lại nữa, mà lấy ra một bao thuốc lá từ trong túi áo âu phục, mở ra, ném cho Từ Khiêm một điếu.

Từ Khiêm nhận lấy điếu thuốc, sau đó châm lửa, nhưng cũng không hút, chỉ để cho nó tự cháy.

“Rốt cuộc cậu tới đây để làm gì?”

“Ông cụ hạ lệnh cho tôi phải làm hạng mục này nếu không cậu nghĩ tôi muốn tới đây?”

Từ Khiêm nhìn anh ta một cái, nói: “Ông cụ nhà cậu cũng thật là hài hước, bất động sản ở thành phố Giang Ninh ‘chơi’ còn chưa hết, mà tay đã muốn với tới tận bên này.”

Cảnh Húc Nghiêu ngẫm nghĩ rồi gật đầu một cái, biểu hiện rất tán thành với lời Từ Khiêm nói. Ông cụ ngay cả một khối mỡ béo bở như thành phố Giang Ninh còn chưa ăn xong, đã bắt đầu ặp miếng xương bên này, thật sự chỉ nghĩ rằng đầu tư vào một miếng đất thì liền có thể kiếm tiền từ bất động sản sao?

“Ban đêm tới Cám Dỗ nhé, tôi đã chuẩn bị một bàn đón tiếp cậu.”

https://thuviensach.vn

Nói xong, điếu thuốc còn chưa cháy hết, Từ Khiêm dụi mạnh vào gạt tàn, đứng dậy rời đi.

—

Ngu Dao tỉnh giấc, ngoài trời nhá nhem tối, ánh đèn đường le lói cũng vừa được thắp sáng đèn. Cầm điện thoại, một tin nhắn gửi đến dự báo sẽ có một cơn mưa rất lớn trên diện rộng.

Đứng dậy đem quần áo ở ban công đem vào phòng, sau đó nấu cháo cho mình, cho vài miếng hành để thơm ngon, bữa tối coi như xong.

Thạch Hâm thường không ăn vào ban đêm, nói muốn giảm béo. Mặc dù hiệu quả không lớn, nhưng cũng kiên trì đến tận nửa năm.

Ra cửa, Ngu Dao nhìn lên bầu trời mờ mịt, cảm thấy chán nản. Quay lại trở về nhà lấy một cây dù bỏ vào túi, sau đó khóa cửa, rồi đi đến Cám Dỗ.

Mặc dù trời đổ mưa lớn nhưng không phải vì đó mà giảm lượng khách. Thạch Hâm vừa đến đúng lúc gặp Ngu Dao vừa mới đi làm.

“Cậu sao lại tới đây?”

Thật kỳ lạ, tại sao hôm nay Thạch Hâm lại chạy tới chỗ này.

Thạch Hâm nhìn xung quanh, kéo Ngu Dao đến chỗ không có ai.

“Dao Dao, tớ tình cờ gặp người bạn cũ nói là tối nay muốn mời mình ăn tối và ca hát, tớ không mang theo nhiều tiền, cậu có thể cho tớ mượn chút tiền không?”

Ngu Dao hỏi cô cần bao nhiêu? Thạch Hâm nói cần một ngàn là đủ rồi, bữa tiệc này hóa đơn chia cho nên không tốn nhiều tiền.

https://thuviensach.vn

Thạch Hâm đem tiền bỏ trong túi, sau đó đi đến người bạn ở bên phía kia.

Ngu Dao cũng biết Thạch Hâm trước kia có quen biết vài người bạn, cho nên không nghĩ nhiều, trở về đại sảnh, tiếp tục làm việc.

Sau khi Thạch Hâm trở về chỗ, vừa thấy Lê Bằng được một vài người bạn rót rượu, cô đi lên đấy, đoạt lấy ly rượu.

“Đại Bính, anh không thể uống rượu, anh đã quên rồi sao?”

Lê Bằng, lớn lên trông rất cao gầy, nhìn dáng vẻ trông khá nho nhã, thư sinh, nhưng trong thể thao lại rất giỏi nên mọi người quen gọi là Đại Bính.

Thạch Hâm cùng vài người bạn xem trận thi đấu bóng rổ nên biết nhau. Sau đó, thường xuyên qua lại và liên lạc, Thạch Hâm đối với anh ta, rõ ràng là có ý tứ.

Trước khi đi Giang Ninh, cô còn đặc biệt hẹn Lê Bằng để tỏ tình, nào ngờ, Lê Bằng lại từ chối.

“Thạch Hâm, cô nói như vậy, là muốn thay Bính Ca uống rượu sao?” Ngồi ở đó là một đàn ông mái tóc vàng ồn ào nói.

Thạch Hâm nâng ly rượu lên, không nói lời nào, liền uống ngay.

“Ồ, tửu lượng quả là không tệ nha. Nhưng mà đó chỉ là bia, nên uống thì ít nhất phải uống ba ly mới chắc chắn nha.” Một người khác nói thêm vào.

Thật sự là náo nhiệt không thể chê vào đâu.

Thạch Hâm vẫn tiếp tục muốn uống hết, nào ngờ bị Lê Bằng ngăn lại: “Em là con gái, uống say rồi phải làm thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Em không sao, uống say rồi…” Thạch Hâm còn chưa nói xong, đã bị thằng nhóc tóc vàng cướp lời: “Bính Ca, cô ấy uống say rồi, anh tự đưa về nha.”

Quả thật trong lời nói ẩn ý rõ ràng, mọi người nghe qua đều hiểu.

Lê Bằng nghe xong lời này, trừng mắt nhìn tên nhóc kia, không nói gì, liền đem chai bia kia nốc cạn. Thạch Hâm nhìn anh uống hết chai, còn điềm nhiên như không, đưa tay huơ huơ trước mặt anh, hỏi: “Anh không sao chứ?”

Lê Bằng đang muốn nói gì đó, nào ngờ, trong miệng lại tràn ra mùi vị khác, dùng tay che miệng lại, nói: “Thật xin lỗi!”

Sau đó chạy ra ngoài.

Thạch Hâm thấy thế liền đi theo, cô ngay từ đầu đã biết anh không biết uống rượu.

“Đại Bính, anh không sao chứ?” Thạch Hâm đuổi theo phía sau, lo lắng hỏi.

Cám Dỗ lúc này là giờ cao điểm, cực kỳ ồn ào, ngồi gần nhau cũng phải la lớn mới có thể nghe thấy, huống gì, cô còn cách Lê Bằng có năm mét.

Cảnh Húc Nghiêu theo hẹn đã đến Cám Dỗ, vừa mới đẩy cửa vào, trong phòng toàn mùi thuốc lá, nhất thời không thở nổi, anh đi đến nhà vệ sinh rửa mặt.

Cho dù anh hút thuốc như ống khói nhưng cũng chịu không nổi. Huống gì, khói thuốc lá ở trong này còn thoang thoảng mùi nước hoa của phụ nữ. Đang rửa mặt, anh bị một người đàn ông nôn mửa xông tới, đụng vào một bên, phía sau còn một cô gái đi theo sau.

https://thuviensach.vn

“Đại Bính, anh không sao chứ?” Thạch Hâm một bên ở phía sau vỗ nhẹ lưng anh, một bên lấy khăn tay lau cho anh. Hoàn toàn không để ý đây là nhà vệ sinh nam, bên cạnh còn có một người đàn ông.

Ban đầu Cảnh Húc Nghiêu cũng không chú ý tới Thạch Hâm, nhưng khi nghe cô nói chuyện mới chú ý đến cô.

Chính là người đã ói lên người anh ở Lệ Xá

Ngay sau đó, Cảnh Húc Nghiêu đã lập lời thề, nếu gặp lại cô, thì nhất định phải trừng trị cô một trận nên thân.

Chưa có người nào uống say, không nói không rằng ói thẳng lên người anh như vậy. Chỉ có người phụ nữ này khiến anh thiệt hại như vậy, nói xem cô gái này tội nặng đến mức nào?

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Rượu Giao Bôi

Cảnh Húc Nghiêu cuối cùng cũng biết được, lần trước cô uống rượu say, trong miệng gọi "Đại Bính" thì ra chính là tên nhóc vô dụng này.

Không biết uống bao nhiêu, lại biến thành cái dạng này? Thật mất mặt.

Thạch Hâm mở vòi nước, xối lên đầu Lê Bằng, muốn dùng nước lạnh, để cho cậu tỉnh táo lại một chút, ai ngờ mới vừa xối lên, gặp phải nước lạnh, liền lắc đầu liên tục.

Nước đọng trên tóc, bắn tung tóe ra xung quanh.

Cảnh Húc Nghiêu vốn muốn nhìn một chút, người phụ nữ này khi nào mới có thể nhớ tới anh, cho nên, không có lập tức rời khỏi. Vậy mà, tên nhóc kia, lại ngoe nguẩy cái đầu khiến nước văng lên mặt anh.

Anh tỏ vẻ chán ghét, rút ra hai tờ khăn giấy từ cái hộp đặt trên tủ lau mấy giọt nước đọng trên mặt.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, cậu ấy uống hơi nhiều. Thật ngại quá." Thạch Hâm thấy những người bên cạnh, bị nước văng trúng người, cuống quít nói xin lỗi.

Lần trước ở Lệ Xá cô đã sớm say bất tỉnh nhân sự. Tự nhiên sẽ không nhớ được người đàn ông này, đã từng đè cô xuống.

https://thuviensach.vn

Cảnh Húc Nghiêu dùng sức lau mặt, đem khăn giấy ném vào thùng rác, không nói gì bỏ đi.

Khi trở lại phòng VIP số 1 lần nữa, người ở bên trong cũng đã sớm ầm ĩ lên rồi. Từ Khiêm tự nhiên là biết khẩu vị Cảnh Húc Nghiêu, đã sớm để quản lý giữ hai cô gái lại cho anh, theo anh vui vẻ.

Từ Khiêm thấy Cảnh Húc Nghiêu đi vào, sắc mặt biến thành màu đen, đẩy họ ra ngồi xuống bên cạnh anh.

“Đi, bồi cậu chủ Cảnh của chúng tôi cho thật tốt, hầu hạ tốt, lợi ích nhất định là không thể thiếu.”

Vốn hai người vẫn ngồi bên cạnh Từ Khiêm, nghe nói như thế, cười cười, bưng ly rượu thủy tinh trên bàn, đi về phía Cảnh Húc Nghiêu.

“Anh Cảnh à, em tên là Lily, em mời anh một ly.” Mái tóc dài của cô ả được uốn gợn sóng thành từng lọn lớn, mặc quần lụa mỏng dài màu trắng, cất bước, trực tiếp ngồi lên đùi của người đàn ông.

Cảnh Húc Nghiêu đối với phụ nữ đẹp, tất nhiên là ai đến cũng không cự tuyệt. Chơi đùa mái tóc dài của cô ả, thân thể nhổm về trước, cầm lên một ly rượu đỏ vẫn đặt trên bàn, chạm nhẹ vào ly của Lily, uống một hơi cạn sạch.

Đổi thành người phụ nữ kia tự nhiên cũng không cam lòng bị bỏ rơi phía sau, cô bưng ly rượu, từ phía sau nam nhân, ghé vào bên tai, nhẹ nhàng nói một câu: “Anh Cảnh, nào, em cũng mời anh uống một chén, như thế nào?”

Cảnh Húc Nghiêu nhẹ nhàng nghiêng đầu sang chỗ khác, dùng ánh mắt hỏi cô ta, cô muốn dùng biện pháp gì uy anh uống rượu?

https://thuviensach.vn

Cô ta vốn ăn mặc quần áo hở hang, dây thắt lưng đen bó sát người, gắt gao dán tại ngực. Nhìn xuống một chút là chiếc váy đen gắn, đem đôi chân dài hoàn mỹ phô diễn ra ngoài. Người đàn ông chỉ cần nghiêng đầu một chút là có thể nhìn thấy nội y màu tím mặc bên trong.

“Anh Cảnh, không biết anh đã nghe nói qua hay không, trên thế giới có ba loại rượu giao bôi thường thấy nhất?” Cô ta kề sát mặt anh hỏi.

Cảnh Húc Nghiêu hơi động khóe miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng lời còn chưa nói ra, đã bị người phụ nữ giành trước rồi.

“Loại thứ nhất nha, dĩ nhiên là là mọi người đều biết, tay giao bôi, đây là thường thấy nhất, cũng là lễ phép nhất. Loại thứ hai nha, chính là hai người ôm, vòng qua cổ, này, loại thứ ba nha, chính là. . .”

Cô ta dừng lại một chút, nâng ly rượu lên, uống một hớp Whisky, hôn lên môi người đàn ông, cứ như vậy, đem chất lỏng trong miệng mình, mớm cho anh.

Cảnh Húc Nghiêu là ai chứ?

Ở thành phố Giang Ninh, phụ nữ đã chơi qua, ngay cả Từ Khiêm cũng cảm thấy không bằng …, ba loại rượu giao bôi này, anh tất nhiên đều biết.

Nuốt chất lỏng trong miệng xuống, Cảnh Húc Nghiêu đẩy Lily đang ngồi trên đùi anh đứng lên, Lily vừa đứng dậy, Cảnh Húc Nghiêu liền dùng sức, người phụ nữ vốn vẫn dán sau lưng anh, trở tay ôm ngồi lên đùi.

Đầu ngón tay của hắn vuốt qua gương mặt người phụ nũ, trầm thấp nói: “Cô tên là gì?”

Cô gái mỉm cười cúi xuống, kề vào tai anh, nói: “Anh Cảnh, em tên là Hi Hi.”

https://thuviensach.vn

“Hi Hi? Tên rất hay. Vậy cô có biết, trên thế giới này còn có một loại rượu giao bôi khác hay không?”

Hi Hi lắc đầu, cô là người mới ở đây, ba loại rượu giao bôi này, là Mama, tạm thời dạy cô.

Cảnh Húc Nghiêu thấy vẻ mặt mờ mịt của Hi Hi, cúi đầu bên tai cô nói: “Tối nay đi theo tôi, tôi dạy cho cô loại rượu giao bôi thứ tư?”

Hi Hi nghe nói như thế, sửng sốt một lát, Cảnh Húc Nghiêu cho là cô không muốn, sắc mặt lập tức đen lại: “Làm sao? Không muốn?”

“Không phải, không phải. Có thể được cậu chủ Cảnh nhìn trúng, là phúc của Hi Hi.”

Cảnh Húc Nghiêu lúc này mới lộ ra nụ cười, bàn tay to ở phía sau lưng của cô ta, như có như không nhẹ vỗ về.

“Lúc này mới ngoan chứ.”

Từ Khiêm nhìn tâm tình Cảnh Húc Nghiêu tốt lên, lúc này mới cười cười, kéo cô gái vừa mới ngồi xuống lại bên cạnh.

Mãi cho đến mười một giờ Ngu Dao vẫn không thấy Thạch Hâm đi ra ngoài. Gọi điện thoại cô cũng không nhận, nhắn tin cũng không thấy trả lời, cũng không biết cô ở đâu. Không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn một mình đi ra.

Vừa mới ra khỏi Cám Dỗ, liền phát hiện phía ngoài mưa to như trút nước. Cũng không biết Thạch Hâm có mang dù hay không, vừa không liên lạc được với cô ấy.

Ngu Dao lấy cây dù từ trong túi, vừa bước ra ngoài, đã nghe thấy có người gọi cô.

https://thuviensach.vn

“Ngu Dao.”

Cô quay đầu lại, đã nhìn thấy Diệp Tử Mặc cầm một cây dù đen, đứng ở đường đối diện Cám Dỗ. Cô nhanh nhẹn đi qua, có chút nghi ngờ hỏi: “Tử Mặc, sao cậu lại ở đây?”

Diệp Tử Mặc cũng là tạm thời nảy lòng tham muốn đến đón cô tan việc. May là ông Trời không tệ, lúc này đổ mưa xuống, vừa lúc có thể lấy cớ.

“Sợ cậu không mang dù, cố ý tới đón cậu.” Nói xong giơ cây dù chưa dùng tới đang cầm trong tay lên.

“Tớ xem tin tức khí tượng rồi, cho nên có mang dù theo. Ngại quá, hại cậu đi một chuyến vô ích.”

Diệp Tử Mặc nói không có chuyện gì. Hai người nói xong, cùng nhau đi đến trạm xe buýt.

Từ Khiêm đợi Ngu Dao tan việc, đứng ở ven đường chờ cô. Vậy mà, vừa ra tới, đã gặp phải cô cùng một người đàn ông đi cùng nhau.

Sắc mặt Từ Khiêm u ám có chút đen lại. Trong tư liệu về Ngu Dao, cũng không có nói, cô có bạn trai. Từ Khiêm dùng sức đập tay lái, bởi vì dùng lực quá lớn, thế nên nện vào kèn trên tay lái.

Tiếng còi xe chói tai, vang lên trong đêm mưa yên tĩnh.

Ngu Dao vốn cùng Diệp Tử Mặc đứng ở trạm chờ xe, nghe tiếng còi chói tai, có chút ngạc nhiên nhìn sang đường. Rốt cuộc là xe của ai mà không có ý thức công cộng như vậy chứ, lúc nửa đêm còn kêu lớn như vậy? Vậy mà, vừa nhìn lại thấy được là xe của Từ Khiêm.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Thiếu Chút Nữa "Thất Thân"*

Lúc này, Từ Khiêm vừa vặn ngẩng đầu, đúng lúc chạm phải ánh mắt Ngu Dao.

Khi Ngu Dao phát hiện ra ánh mắt của người đàn ông, lập tức quay đầu lại, tiếp tục cùng Diệp Tử Mặc cười cười nói nói.

Thật ra thì, ngay từ lúc Diệp Tử Mặc chờ Ngu Dao, anh đã phát hiện chiếc Maserati dừng lại ven đường, chính là chiếc xe đã đưa Ngu Dao về muộn hôm trước.

Đàn ông đa nghi, thực ra còn đáng sợ hơn so với phụ nữ.

Anh có trực giác, chủ nhân của chiếc xe này nhất định là có quan hệ không bình thường cùng Ngu Dao.

Quả nhiên, chính là như vậy.

May là lúc này, một chiếc xe buýt chạy nhanh tới, Ngu Dao cùng Diệp Tử Mặc trước sau lên xe, tìm hai chỗ trống gần nhau ngồi xuống.

Từ Khiêm thấy hai người kia thân mật cười cười nói nói, cùng nhau lên xe. Người đàn ông đó quan tâm giúp Ngu Dao thu dù, anh lấy điện thoại di động ra trực tiếp gọi cho Ngu Dao.

Vậy mà đối phương lập tức ngắt máy. Gọi lần nữa, lại bị ngắt máy.

https://thuviensach.vn

Không có biện pháp, Từ Khiêm không thể làm gì khác hơn nhắn cho cô một tin ngắn: “Xuống xe. Tôi ở đoạn đường phía trước chờ em, có lời muốn nói với em.”

“Từ tiên sinh, cái gì nên nói, đêm đó, tôi đều nói rõ ràng cả rồi.” Ngu Dao trả lời rất nhanh.

“Đêm đó em đã nói gì hả? Tôi không nhớ rõ?”

“Từ tiên sinh, tôi nghĩ, ngài nếu tìm tìm tình nhân mà nói…, nhất định là có rất nhiều phụ nữ tự nguyện, bỏ qua cho tôi đi. Tôi không làm được.” Ngu Dao biết cứng rắn là không được, không thể làm gì khác hơn là mềm mỏng.

Đàn ông mà, cô càng đối nghịch với anh ta, anh ta càng tàn nhẫn.

Từ Khiêm ngồi bên trong cửa sổ, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ tay lái, ánh mắt nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại di động.

Ngu Dao không thấy tin nhắn đáp lại, mới đem điện thoại di động bỏ vào trong túi, tiếp tục cùng ngồi bên cạnh Diệp Tử Mặc tán gẫu về chuyện cũ.

Hai người nói từ thời gian lên đại học cho đến hiện tại đã tốt nghiệp đại học, các bạn học đi làm cái gì?

Ngu Dao mới giật mình quái lạ phát hiện, thì ra là mình đối với các bạn học đại học một chút cũng không biết. Ngay cả điều cơ bản nhất, mọi người hiện tại đang làm gì, cô đều không biết.

Trong lớp, cô đã quen một mình, trước kia, chỉ có lớp trưởng thông báo các hoạt động, cô mới tham gia, hiện tại căn bản không gặp nhau nữa.

https://thuviensach.vn

Rất nhanh, đã đến khu chung cư của bọn họ. Lúc này, mưa không còn lớn như lúc nãy, chẳng qua là có chút mưa phùn bay bay. Ngu Dao lười bung dù, định đội mũ áo khoác chạy nhanh vào.

Diệp Tử Mặc thấy vậy, không thể làm gì khác hơn là mở dù của mình, kéo cô che cùng, một tay nắm chuôi, một tay ôm Ngu Dao. Hai người giống như người đang yêu cầm tay nhau, đi trong mưa, không biết, phía sau có một chiếc xe vẫn đi theo bọn họ.

Từ Khiêm nhìn hai người trước mặt thân mật ở chung một chỗ, sắc mặt càng trở nên khó coi. Anh nhấn còi ô tô to đến nỗi mọi người trong chung cư đều có thể nghe thấy.

Diệp Tử Mặc cùng Ngu Dao đang nói đến ngày mai đi đến nhà cô ăn cơm, đã bị tiếng còi này cắt ngang.

“Buổi tối ai lại làm phiền đến người khác như vậy?” Diệp Tử Mặc nhướng mày nói.

Hiện tại cũng đã mười một giờ rưỡi rồi, đã khuya, bấm còi lớn như vậy là tạp âm, cũng không sợ bị mấy bà lão trong chung cư mắng.

Ngu Dao còn muốn nói điều gì, chỉ nghe thấy trên lầu, từ sân thượng truyền tới thanh âm: “Tối như vậy, có để cho người ta ngủ hay không?”

Từ Khiêm lấy điện thoại di động ra, anh gọi cho Ngu Dao lần nữa. Ngu Dao còn chưa nói gì, anh đã cướp lời: “Người bạn chung phòng với em, dường như cô ấy đang ở Cám Dỗ phải không? Không muốn cô ấy gặp chuyện không may, thì tới đây cho tôi.”

Nói xong liền cúp. Ngu Dao còn không có lấy lại tinh thần, đã kết thúc.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao nhớ tới, Thạch Hâm đúng là ở Cám Dỗ còn chưa về, trước khi cô đi, có gọi điện cho Thạch Hâm mấy lần, cũng không thấy bắt máy.

Ngu Dao không biết Từ Khiêm làm sao biết Thạch Hâm ở Cám Dỗ. Nhưng là, người đàn ông này đã nói vậy, tỏ ra anh nhất định biết Thạch Hâm, lần trước chuyện xảy ra ở Lệ Xá còn như rõ mồn một ngay trước mắt.

“Tử Mặc, cậu về trước đi. Tớ còn có việc, phải đi ra ngoài một chuyến.” Ngu Dao lấy điện thoại lại, suy tư một lát sau đó nói với Diệp Tử Mặc.

Diệp Tử Mặc nhìn cô như vậy, cũng biết người gọi điện này, nhất định là người đàn ông mới nhấn còi kia. Anh vốn muốn nói cùng đi với Ngu Dao. Nhưng vừa nói ra ngoài xong, Ngu Dao đã xoay người rời đi rồi.

Anh nhìn Ngu Dao đi về phía chiếc xe của người đàn ông kia.

Xe của Từ Khiêm dừng ở cách đó không xa, thấy Ngu Dao tới đây, anh mở cửa xe, đi xuống.

“Hừ, xem ra, em cũng rất để ý người bạn kia?”

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Từ Khiêm không nói chuyện, chẳng qua là đi tới bên người cô, một tay bỏ trong túi quần tay, một cái tay khác lau nước mưa cho cô.

Một lúc lâu, Từ Khiêm mới đi đến tay lái phụ, mở cửa xe, để Ngu Dao lên xe. Bởi vì mới đứng trong mưa một lát, người Ngu Dao hơi ẩm ướt, dính trên người cực kỳ không thoải mái, còn có chút lạnh.

Từ Khiêm không biết từ đâu lấy ra một cái khăn lông màu trắng, ném cho Ngu Dao.

“Lau khô sạch sẽ, tránh làm dơ xe.”

https://thuviensach.vn

Ngu Dao nhận lấy khăn lông, trước tiên đem mái tóc dài của mình, cẩn thận lau một lần, rồi mới lau trên người. Bởi vì bên trong xe mở điều hòa ấm áp, cho nên, lúc này, không còn cảm thấy lạnh.

Từ Khiêm đem xe lái thẳng đến chỗ ở của anh, Ngu Dao vừa nhìn, có chút đề phòng hỏi: “Tại sao lại tới nhà anh? Không phải đi Cám Dỗ sao?”

“Bộ dạng em thế bày, đi Cám Dỗ?” Từ Khiêm dừng hẳn xe lại, liền mở cửa xe bước xuống.

Ngu Dao nhìn lại mình, quả thật rất bết bát. Toàn thân cũng ẩm ướt, ống quần dính bùn, cái bộ dáng này đi Cám Dỗ, quả thật dễ làm cho người ta suy nghĩ miên man. Đi theo bước chân người đàn ông, cô lần nữa trở lại nơi thiếu chút nữa thì “thất thân”*.

(* Đại ý là các cô gái không giữ được trinh tiết, không giữ được mình)

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Dùng Nụ Hôn Thay Cho Thù Lao

Vào nhà, Từ Khiêm lấy ra từ phòng ngủ của mình cho cô một bộ đồ ngủ, bảo cô vào phòng tắm tắm rửa bằng nước nóng, tránh bị cảm.

Nhớ tới chuyện lần trước, trong lòng Ngu Dao vẫn còn sợ hãi, cô nhận lấy đồ ngủ người anh đưa tới, cúi đầu nói "Cám ơn" rồi đi vào phòng tắm.

Từ Khiêm nhìn cô vào phòng tắm xong, mới thu hồi tầm mắt. Anh không đứng trong mưa quá lâu cho nên quần áo anh không bị ướt, lúc này anh đột nhiên rất muốn hút thuốc lá, cần một chút nicotine.

Anh móc ra hộp thuốc lá, lấy ra điếu thuốc, đốt, hung hăng hít một hơi. Nicotine tiến vào phổi, làm người ta không tự chủ được buông lỏng, anh chậm rãi phun ra một vòng khói đẹp mắt.

Trước kia, khi ở chung với Quý Tinh, cô ấy không thích anh hút thuốc lá, nhưng cũng rất thích xem dáng vẻ của anh khi phun ra từng vòng từng vòng khói. Khi đó, Quý Tinh đã nói: "A Khiêm, khi anh khép hờ hai mắt mắt, từ từ phun ra một vòng khói, rất đẹp trai nha."

Chết tiệt thật, gần đây luôn nhớ đến trước kia, cũng không biết là chuyện gì xảy ra?

Trong phòng tắm, Ngu Dao xác nhận quần áo không có vấn đề gì mới dám mở cửa, vừa đi vào phòng khách cô đã ngửi thấy mùi khói thuốc nồng nặc.

https://thuviensach.vn

Nói thật, cô rất ghét mùi thuốc lá.

Trước kia, lúc vẫn còn ở nhà, cô sẽ không cho phép cha Ngu hút thuốc lá, mỗi lần cha Ngu thèm hút một điếu, ông sẽ cõng cô trên lưng, ở bên ngoài hút xong, chờ mùi thuốc lá tan hết, mới có thể vào nhà. Nhưng mũi Ngu Dao rất thính, mỗi lần đều phát hiện được, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhúm nói: "Ồ, ba ba, ba vừa len lén hút thuốc lá phải không. Thối quá nha." Nói xong đưa tay bịt mũi.

Ngu Dao đi vào ghế sa lon, chọn chỗ xa anh nhất, ngồi xuống.

Gian phòng mờ sáng, chỉ có một chiếc đèn vàng nhạt. Ánh đèn trên tường lóe lên, lộ ra vẻ rất hài hòa.

"Từ tiên sinh, tôi nghĩ, lần trước tôi đã nói rất rõ ràng." Ngu Dao hai tay bất an đặt song song, chà xát tới lui trên đùi.

Từ Khiêm dùng khóe mắt liếc cô một cái, sau đó hít một hơi thuốc cuối cùng, rồi vùi vào gạt tàn thuốc. Sau đó anh mới mở miệng nói: "Tôi chỉ là đơn thuần thích em, có quan hệ gì đến việc thế thân hay không chứ?"

"Anh Từ à, anh đừng kể chuyện cười. Anh là ai? Mà tôi là người như thế nào chứ?" Ngu Dao nghe được Từ Khiêm nói thích mình, cảm giác có chút buồn cười.

Không phải là cô không biết thân phận của Từ Khiêm là gì?

Loại đàn ông này, dạng phụ nữ nào mà chưa từng thấy? Sẽ thích loại cô bé như cô sao? Cũng không phải quá không thực tế rồi.

Từ Khiêm nhìn cô cười khẽ, nói: "Tôi là đàn ông, em là phụ nữ? Có cái gì không đúng sao?"

https://thuviensach.vn

Ngu Dao không nói thêm gì nữa, cô cảm thấy, người đàn ông này đang né tránh chuyện chính. Cô không tin, người đàn ông đã từng trải như anh lại không hiểu lời cô nói có ý gì.

Qua một lúc lâu, Ngu Dao cảm thấy sắp ngủ thiếp đi.

“Anh Từ, anh mới vừa nói, anh nhìn thấy bạn tôi ở Cám Dỗ?”

Từ Khiêm gật đầu. Tại sao anh biết Thạch Hâm ở Cám Dỗ? Tình cờ trong lúc chờ Ngu Dao tan việc, anh đến phòng rửa tay nhìn thấy cô nàng đó đỡ một người đàn ông uống say, từ phòng vệ sinh đi ra ngoài.

“Anh Từ, anh có thể đưa tôi về Cám Dỗ một chuyến được không? Tôi rất lo lắng cho cô ấy.” Ngu Dao thỉnh cầu anh.

Lần trước cô đã tới nơi này, tất nhiên biết nơi này gọi được xe taxi rất khó. Ngày thường cũng không dễ đón xe, nói chi bây giờ trời đang mưa.

Từ Khiêm nhìn cô một cái, hỏi ngược lại: “Tại sao? Vừa rồi tôi đâu nói muốn đưa em đến Cám Dỗ?”

“Anh Từ? Rõ ràng anh đã nói. . .”

Ngu Dao còn chưa nói hết, Từ Khiêm đã cắt ngang: “Em nên nhớ kỹ lại, tôi mới nói cái gì?”

Nhớ lại hai chữ này, được nhấn rất mạnh.

“Tôi nhớ được, người bạn kia của tôi dường như còn ở Cám Dỗ đúng không?”

Không sai. Từ Khiêm chưa nói qua muốn đưa cô đến Cám Dỗ, từ đầu tới đuôi cũng không đề cập tới một chữ muốn đưa cô đi.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao không thể làm gì được. Thời điểm cô còn ở phòng tắm, vừa gọi điện thoại cho Thạch Hâm, nhưng không có ai bắt máy, cô rất lo lắng Thạch Hâm lại gặp phải tình huống như lần trước ở Lệ Xá.

Cô đứng dậy, rất trịnh trọng đi đến trước mặt người đàn ông, nói: "Anh Từ, coi như tôi cầu xin anh. Anh đưa tôi trở về Cám Dỗ một chuyến đi. Cùng lắm thì tôi trả tiền xe cho anh?"

Thạch Hâm đối với Ngu Dao mà nói, là người bạn thân khó có thể tìm được. Tình bạn bốn năm đại học, cộng thêm bây giờ còn ở cùng một chỗ, lo lắng cô ấy sẽ gặp chuyện, cũng là bình thường.

Từ Khiêm không còn tiếp tục cười nữa. "Em cảm thấy tôi quan tâm đến chút tiền này sao?"

"Không, tôi biết anh không cần. Nhưng là tôi rất quan tâm bạn của tôi." Nói xong, cô trở về phòng tắm.

Lúc tắm, cô phát hiện phòng tắm xuất hiện thêm một cái máy sấy tóc, cho nên sau khi tắm xong cô sấy khô đầu tóc, sấy khô luôn cả quần áo. Hiện tại mặc lên người chắc cũng không đến nỗi khó chịu lắm.

Cô thay quần áo xong đi ra ngoài, nhìn thoáng qua người đàn ông vẫn ngồi ở trên ghế sa lon. Cô há miệng như muốn nói điều gì, cuối cùng cũng không có mở miệng, đi đến cửa, chuẩn bị rời đi.

Người đàn ông thấy cô muốn đi, lúc này mới nói chuyện: "Đưa em đi, có thể. Nhưng mà em phải cho tôi một khoản thù lao được chứ?"

"Thù lao?" Ngu Dao không rõ lời anh nói có ý gì.

Mới vừa anh còn nói không cần chút tiền này, hiện tại còn nói phải lấy thù lao, là có ý gì?

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm đứng dậy đi tới cửa trước, nhìn bộ dạng cô còn có chút nghi ngờ, anh vươn tay ôm chầm lấy eo nhỏ của cô, một tay khác giữ chặt gáy cô, khom lưng hôn xuống.

Ngu Dao há mồm muốn nói, nhưng không thốt nên lời nào, lại phát hiện đầu lưỡi người đàn ông tiến thẳng vào khoang miệng của cô, quấn quýt.

Cuốn lưỡi của cô, người đàn ông dùng sức mút thỏa thích, cho đến khi phát hiện Ngu Dao hít thở không thông, lúc này mới nhả ra.

“Đây chính là thù lao mà tôi muốn.”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Nụ Hôn Này Không Phải Là Cho Không 9207.950X0.Jpg

Khi Ngu Dao cảm giác tự do, vội vàng hít vài ngụm không khí mới mẻ. Gương mặt của cô có chút hồng, giống như quả táo mới vừa hái xuống, hồng tươi sáng bóng. Từ Khiêm nhìn thấy vậy muốn hôn cô thêm một lần nữa, nhưng anh cưỡng chế ham muốn nội tâm,, không ngừng tự nhắc nhở bản thân, làm như vậy sẽ làm cô sợ. Mặc dù bình thường anh không hề để ý những điều này.

Vì để dời đi lực chú ý của mình, Từ Khiêm cầm lấy chìa khóa xe đặt ở cửa trước, đổi giày, liền nắm tay Ngu Dao đi ra ngoài.

Thời điểm đợi thang máy, qua kính trong thang máy Ngu Dao thấy môi của mình có chút sưng đỏ. Cô có chút mất tự nhiên cắn cắn môi dưới, sau đó mím môi, dùng đầu lưỡi liếm quanh môi, mong cảm giác tê dại vừa rồi có thể nhanh biến mất.

Từ Khiêm vừa tới đại sảnh Cám Dỗ, đã thấy quản lý đi tới nói: “Anh Khiêm, anh Cảnh còn ở phòng VIP, vẫn chưa đi. Anh muốn vào đó sao?”

Từ Khiêm ghé vào bên tai Ngu Dao, nói nhỏ: “Bạn của em đang ở phòng chữ Thiên. Tự mình cẩn thận một chút.”

Nói xong, khẽ hôn lên tai một cái, đi vào phòng VIP.

Quản lý thấy Từ Khiêm cùng Ngu Dao, lại cử chỉ thân mật, nhanh chóng phỏng đoán hai người này có mối quan hệ như thế nào?

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ Ngu Dao bị cậu chủ Khiêm bao nuôi sao? Nhìn qua không giống. Nếu như bị bao nuôi, làm sao còn có thể vẫn làm ở Cám Dỗ. Nhưng nếu như không phải, động tác thân mật vừa rồi, là như thế nào? Quản lý đoán không ra, cũng không suy nghĩ nữa.

Cô không phải mới ra ngoài xã hội, đạo lý kinh doanh cô vẫn hiểu. Cái gì nên biết, cái gì không nên biết. Nhất là những người giống như Từ Khiêm.

“Ngu Dao? Cô muốn ở đại sảnh uống hay đi đâu?” Quản lý thấy Ngu Dao vừa bị hôn khẽ vẫn còn chưa lấy lại tinh thần.

Ngu Dao phản ứng có chút chậm chạp. “Dạ? Quản lý, không cần. Tôi tới tìm bạn.” Nói xong không nhìn quản lý phản ứng như thế nào, liền trực tiếp đến phòng chữ Thiên.

Cô ở Cám Dỗ lâu như vậy, vị trí mấy phòng bao bình thường, cô vẫn biết. Cho nên rất dễ dàng tìm ra phòng ngoài cùng bên trái ở lầu hai.

Thạch Hâm còn bị người trong phòng bao ồn ào bắt uống rượu. Lê Bằng đã không trụ nổi, ngã trên ghế sa lon ngủ thiếp đi. Những người này tụ tập ở đây tối nay, mục đích chính là muốn Thạch Hâm quá chén, sau đó mang ra ngoài mướn phòng.

Ngay từ lúc Thạch Hâm hay theo bọn họ uống rượu, những người này liền có những ý nghĩ không tốt đối với cô. Nào biết Thạch Hâm có tính cảnh giác rất cao, hẹn nhiều lần đi ra ngoài chơi cô đều từ chối. Hoặc có tới cũng chỉ ngồi đến mười giờ đã đi, một chút cơ hội cũng không có.

Người mới vừa ồn ào chính là Hoàng Mao, cũng sớm không nhịn được, nghĩ gấp gáp muốn chuốc say cô để mang ra ngoài.

“Thạch Hâm, chúng ta tiếp tục chơi đoán số đi.” Hà Mãnh thấy Thạch Hâm có chút chống đỡ không nổi nữa, hắn vừa nói vừa nháy mắt với

https://thuviensach.vn

Hoàng Mao.

Mấy vòng chơi đoán số trước, Thạch Hâm đã sớm say, lúc này là gắng gượng, đã sớm muốn tìm cớ đi. Nhưng Hà Mãnh vẫn không cho đi, thấy Lê Bằng cũng say ngã ở một bên, Thạch Hâm không có biện pháp bỏ mặc anh, cho nên không thể làm gì khác hơn là tiếp tục chơi cùng bọn họ.

Thạch Hâm còn muốn nói điều gì, ánh mắt đã sớm mơ hồ, cô dùng sức mở to hai mắt, muốn làm mình tỉnh táo hơn. Nhưng cuối cùng không chống lại được sức mạnh của rượu, lúc đứng dậy muốn đi rửa tay, ngã xuống trên ghế sa lon.

Hà Mãnh lấy tay vỗ vỗ gương mặt Thạch Hâm, gọi cô mấy tiếng, thấy cô cũng không phản ứng, cười cười với mấy tên bên cạnh, rung chuông gọi phục vụ thanh toán.

Lúc phục vụ đóng cửa, vừa lúc Ngu Dao đến bên ngoài, liền thấy được Thạch Hâm ngã ở trên ghế sa lon bên trong. Cô đẩy phục vụ còn chưa kịp đóng cửa phòng sang một bên, nhanh chóng chạy đến trước mặt Thạch Hâm, quỳ trên mặt đất dùng sức vỗ vào mặt Thạch Hâm.

“Thạch Hâm! Thạch Hâm! Cậu tỉnh lại đi!”

Đáng tiếc, điều nghe được chẳng qua là tiếng ậm ừ của Thạch Hâm.

Hà Mãnh thấy người lạ tiến vào, hỏi: “Cô là ai? Ai cho cô vào đây?”

Ngu Dao đứng lên, có chút tức giận nói: “Tôi là bạn của cô ấy, anh là ai? Chuốc say cô ấy, muốn mang cô ấy đi đâu?”

Ngu Dao biết Thạch Hâm là người biết kiềm chế, trừ phi tâm tình không tốt, nếu không sẽ không uống nhiều rượu.

https://thuviensach.vn

Hà Mãnh thấy ngu Dao chỉ là một nữ sinh, ánh mắt quay một vòng, trong lòng nghĩ ra một kế. “Hi, em gái, chúng tôi cũng là bạn của bạn em. Nếu hữu duyên gặp nhau, không bằng chúng ta cùng đi vui vẻ?”

Nói xong, bàn tay bẩn thỉu của Hà Mãnh liền duỗi tới.

Ngu Dao thấy tay Hà Mãnh sắp đưa tới, không chút suy nghĩ, liền trực tiếp cho Hà Mãnh một bạt tai.

“Cút ngay.”

Đây không phải là lần đầu tiên cô đụng phải loại người như vậy ở những nơi như thế này. Ngày thường ở đại sảnh đụng phải những loại người chuốc say người khác, cô có thể dễ dàng tránh ra, hoặc là xin nam phục vụ đi phục vụ những người khách như vậy. Nhưng là tối nay, cô không biết chuyện gì xảy ra, không chút suy nghĩ đã cho Hà Mãnh một bạt tai.

Hà Mãnh tự nhiên không ngờ rằng người phụ nữ này lại ra tay như vậy.

“Cô, cô dám đánh tôi?”

Nói xong cũng tiến lên túm lấy cổ tay Ngu Dao, gằn lên: “Tối nay, cô không đi cũng phải đi.”

Sau đó muốn lôi kéo Ngu Dao chuẩn bị đi khỏi phòng bao.

Vừa vặn, đụng phải Từ Khiêm đến tìm Ngu Dao.

Sau khi Từ Khiêm trở lại phòng VIP, Cảnh Húc Nghiêu sớm đã bị Hi Hi dụ dỗ vui vẻ, hai người ôm nhau, tình chàng ý thiếp. Anh vào đó ngồi một lát, nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã trễ rồi, ngày mai anh còn muốn đi bệnh viện, cho nên cắt ngang Cảnh Húc Nghiêu.

https://thuviensach.vn

“Cậu tiếp tục, tôi còn có việc, đi trước.” Từ Khiêm nói xong, không chờ phản ứng của Cảnh Húc Nghiêu, đã đi trước.

Anh không biết Ngu Dao đã đi chưa cho nên trước hết đi tới đại sảnh hỏi. Quản lý nói không thấy Ngu Dao rời đi, cho nên Từ Khiêm kết luận nhất định là Ngu Dao còn đang ở phòng chữ Thiên.

Đúng thật, lên đến lầu hai, anh mới vừa đi tới khúc quanh đã nghe được tiếng của Ngu Dao. Vậy mà đi tới gần nhìn, có một người đàn ông đang muốn lôi Ngu Dao đi.

“Mày muốn mang các cô ấy đi đâu?” Từ Khiêm liếc nhanh một cái, người đàn ông còn đang nắm tay Ngu Dao.

Hà Mãnh nhìn thoáng qua người đàn ông trước mặt, lộ ra một tia rét lạnh, ánh mắt nhìn thoáng qua tay đang nắm của hắn, cũng không buông ra.

“Cô ta là người của tao, tao muốn mang đi đâu phải hỏi mày sao?”

Nói xong lướt qua Từ Khiêm muốn mang Ngu Dao rời đi.

“Hừ, người của mày? Mày chắc chứ?”

“Chẳng lẽ, mày muốn nhìn bọn tao biểu diễn cảnh nóng ở đây?”

Từ Khiêm hiển nhiên là bị những lời này kích động, một tay anh dùng sức bắt lấy cánh tay của người đàn ông, bẻ ra ngoài, người đàn ông lập tức thả tay Ngu Dao, hắn đau đến nỗi kêu oai oái.

Từ Khiêm chán ghét nhìn Hà Mãnh một cái, sau đó hất ra, người đàn ông ôm lấy cánh tay vừa bị nắm đau lui về sau một bước.

Từ Khiêm kéo Ngu Dao qua, đem cô che chở ở phía sau mình, đơn giản kiểm tra cô một chút, không có việc gì, chẳng qua là cổ tay có chút máu ứ đọng.

https://thuviensach.vn

“Đem người phụ nữ phía sau, thả xuống.”

Thấy người phía sau Hà Mãnh còn đang ôm lấy Thạch Hâm, anh mở miệng nói.

Hà Mãnh cũng không phải là ngày đầu tiên ra ngoài chơi, tự nhiên biết, người đàn ông này không dễ chọc, dám ở Cám Dỗ động thủ đánh người như vậy, không có mấy người. Nháy mắt với đám anh em phía sau, mọi người đem Thạch Hâm dùng sức đẩy vào Từ Khiêm, mang theo anh em của mình rời khỏi Cám Dỗ.

Ngu Dao đỡ lấy Thạch Hâm lên người mình mình, cô vỗ vỗ Thạch Hâm, thấy cô ấy không có phản ứng, không thể làm gì khác hơn là nói với người đàn ông: “Tối nay, cám ơn anh. Từ tiên sinh.”

Cô biết rõ, tối nay, nếu như không phải có Từ Khiêm ở đây…, kết cục của cô cùng Thạch Hâm, nhất định là không thể tưởng tượng được.

Cô cũng cảm thấy rất may mắn, mình tối nay chạy tới Cám Dỗ, đem Thạch Hâm cứu trở lại.

“Thu thù lao của em, tất nhiên phải làm chút chuyện rồi.” Từ Khiêm điểm nhẹ lên đôi môi của mình, nói với Ngu Dao, cái này, không phải là cho không.

Nhớ tới nụ hôn sâu kia, khuôn mặt vốn tức giận của Ngu Dao càng thêm đỏ.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tỏ Tình

Từ Khiêm đưa Ngu Dao và Thạch Hâm về chỗ các cô ở.

Đến chỗ tầng dưới của khu nhà, Ngu Dao cố hết sức đem Thạch Hâm từ ghế sau xuống, Từ Khiêm thấy cô như vậy, hỏi, có cần đưa hai cô lên lầu không?

Ngu Dao vội vàng cự tuyệt. Thời điểm này, cô không muốn làm phiền Từ Khiêm, tối nay đã đem đến cho anh nhiều phiền toái lắm rồi.

Từ Khiêm thấy cô có chút đề phòng, gật đầu: "Được rồi. Tôi ở đây đợi các em lên, sẽ đi."

Anh biết, một lần không thể tiến lên quá nhiều. Tối nay, đã tiến thêm rất nhiều bước rồi.

Một cuộc đi săn lâu dài, đối với một người đàn ông lãng mạn mà nói, anh có đủ thời gian và lòng kiên nhẫn để chờ đợi một người phụ nữ, nhất là người phụ nữ giống như Ngu Dao.

"Được, vậy chúng tôi lên trước." Ngu Dao nói xong đỡ Thạch Hâm đã uống rượu say, nửa lôi nửa kéo đi lên lầu.

Từ Khiêm vẫn đợi, đến khi đèn phòng khách các cô sáng một lúc lâu rồi, mới lái xe rời đi.

https://thuviensach.vn

Trên sân thượng lầu năm, Diệp Tử Mặc vẫn chờ Ngu Dao về, chẳng qua là khi mượn ánh đèn yếu ớt từ khu chung cư nhìn ra xa thấy được chiếc xe tới. Không biết tại sao, anh lại quay vào nhà, cho đến khi nghe được tiếng xe rời đi anh mới dám đi ra ngoài sân thượng lần nữa.

Diệp Tử Mặc vẫn nhìn phương hướng người đàn ông rời đi, trong tay cầm một ly nước lọc, anh không có thói quen uống cà phê hay rượu vào ban đêm.

Ngu Dao đỡ Thạch Hâm vào nhà, đem quần áo và giầy của cô ấy cởi ra, vào phòng tắm lấy một chậu nước, lau mặt và tay cho cô, mới giúp cô đổi quần áo, để cô có thể ngủ ngon.

Ngày hôm sau, Thạch Hâm xoa xoa huyệt thái dương đau nhức thức giấc, mới đầu có chút hoảng hốt tự hỏi mình ở kia?

Nhìn một vòng, mới biết được đây là phòng của mình. Tối hôm qua, cô nhớ mình ở Cám Dỗ cùng Lê Bằng, còn có mấy người bạn uống rượu, cuối cùng mình uống rượu say, làm sao về nhà, thật một chút ấn tượng cô cũng không có.

Cô xuống giường, mở cửa phòng ngủ, thấy Ngu Dao đang nằm ngủ trên ghế sa lon ở phòng khách, có chút kỳ quái, đi tới, lay nhẹ Ngu Dao.

“Dao Dao, làm sao cậu lại nằm ngủ ở phòng khách vậy hả?”

Ngu Dao xoa hai mắt tỉnh lại, tối hôm qua bận rộn đến khuya, cô mệt mỏi nên ngồi nghỉ ngơi trên ghế sa lon, nghĩ chỉ ngồi một lát rồi đi tắm trở về phòng ngủ, thật không nghĩ đến, ngồi trên ghế sa lon liền ngủ thiếp đi.

“Tỉnh rồi à? Có đau đầu không? Tớ đi khuấy chút nước mật ong cho cậu uống.” Nói xong liền muốn đứng lên vào phòng bếp.

https://thuviensach.vn

Nghe ngu Dao nói vậy, Thạch Hâm liền hiểu rõ, tối hôm qua nhất định là Ngu Dao mang mình về, chẳng qua là, cô làm sao biết mình ở phòng bao nào? Cô nhớ, mình không nói cho cô ấy biết mà?

Thạch Hâm đè Ngu Dao đang muốn đứng dậy, nói: “Không cần, mình tự làm, cậu đi nghỉ một chút, tắm rửa, sau đó lại trở về phòng ngủ một giấc.”

Sắc mặt Ngu Dao không tốt lắm, Thạch Hâm đoán chừng cô không nghỉ ngơi tốt. Ngu Dao rất ít khi thức đêm, trước kia ở trường học, cho dù có đi làm thêm cũng khoảng mười một giờ đi ngủ.

Tối hôm qua, cô nghĩ Ngu Dao nhất định là mệt đến ngay cả trở sức đi về phòng cũng không có, cho nên mới ngủ ngay trên ghế sa lon.

“Dao Dao, buổi trưa tớ sẽ nấu cơm. Cậu muốn ăn cái gì? Tớ sẽ đi chợ.”

“Cái gì cũng được, tớ không kén ăn.” Ngu Dao trở về phòng cầm khăn tắm cùng đồ ngủ, đi phòng tắm tắm rửa.

Lúc đi ra, cô cảm thấy có chút nghẹt mũi, không biết có phải do tối qua gặp mưa hay không, uống một ly nước ấm rồi đi ngủ một giấc.

Thời điểm tỉnh lại lần nữa, đã hơn ba giờ chiều rồi, cô cầm điện thoại trên đầu giường, có một tin nhắn thoại, là của Thạch Hâm nhắn lại.

“Dao Dao, xem cậu ngủ ngon như vậy, mình không nỡ đánh thức, thức ăn ở phòng bếp, cậu tự hâm lại là ăn được ngay, tớ quên nói cho cậu biết, tớ tìm được việc làm rồi, hôm nay nhận việc. Buổi tối về sẽ nói cho cậu.”

“Tít tít tạch.”

Ngu Dao nghe xong cười cười, rồi đứng dậy đi vào bếp.

https://thuviensach.vn

—

Hôm sau, lúc Từ Khiêm đang ở bệnh viện thì nhận được điện thoại của Cảnh Húc Nghiêu, nói anh sẽ ở lại thành phố Bạch Sa lâu dài, muốn mua một căn phòng ở đây, hỏi Từ Khiêm có ý kiến gì.

“Tôi cũng không phải người phụ nữ của cậu, tôi có thể có ý kiến gì chứ?”

Cảnh Húc Nghiêu bị câu nói của anh chặn họng, tức tối nói: “Ông đây là hỏi cậu, căn hộ tốt nhất ở thành phố Bạch Sa là ở đâu?”

“Cậu không biết tự tìm phòng sao? Không biết hả?” Từ Khiêm hỏi ngược lại một câu.

“Hôm nay cậu ăn thuốc nổ hả?”

“Cậu quản được tôi ăn hay không sao. Không nói nữa, có việc bận, cúp đây.”

Nói xong không đợi Cảnh Húc Nghiêu có phản ứng, Từ Khiêm đã cúp điện thoại.

Cảnh Húc Nghiêu thấy thông báo kết thúc cuộc trò chuyện, có chút căm tức, mới sáng sớm Từ Khiêm đã nói chuyện khiến người khác nghẹn như vậy, chỉ có một nguyên nhân, tối hôm đã “làm” rồi.

Từ Khiêm chỉ khi tâm tình tốt, mới có thể nói chuyện “độc ác” như vậy.

Bên kia, Từ Khiêm ngồi trong phòng làm việc của mình, xem bệnh án, khóe miệng mang nụ cười khẽ khó gặp, làm trợ lý Trương Tiêu đứng bên cạnh có chút kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Từ lúc nào mà anh Khiêm luôn nghiêm túc, trong lúc đang xem bệnh án lại lộ ra nụ cười rồi?

Ngày hôm nay tâm tình Từ Khiêm tốt như vậy, tự nhiên là có nguyên nhân.

Tối hôm qua cùng Ngu Dao có tiến triển lớn như vậy, có thể không vui vẻ sao?

—

Ngu Dao ăn xong món cháo tình yêu của Thạch Hâm, ở nhà dọn dẹp một lát, xem thời gian, mới khoảng năm giờ.

Nghĩ tới mình còn muốn làm chút việc, đã nghe đến tiếng gõ cửa.

“Tử Mặc.” Mở cửa ra nhìn, là Diệp Tử Mặc.

Diệp Tử Mặc cũng không có động tác muốn đi vào, đứng ở cửa, nói: “Ngu Dao, giờ cậu có rảnh không? Tớ có lời muốn nói với cậu.”

Ngu Dao thấy vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Tử Mặc. “Có chuyện gì đi vào rồi nói.”

“Không được, tớ chờ cậu ở vườn hoa dưới lầu, cậu thay quần áo xong thì xuống đây đi.” Diệp Tử Mặc nói xong thì đi xuống lầu.

Ngu Dao không biết Diệp Tử Mặc đang muốn làm gì, trở về phòng thay quần áo rồi đi xuống vườn hoa của khu chung cư.

Diệp Tử Mặc từ xa đã nhìn thấy Ngu Dao đi tới, trên người mặc áo T-shirt màu trắng, phía dưới là quần jean màu sáng bó sát, chân mang một đôi giày thể thao, lúc này, vừa lúc mặt trời ngã về tây, những tia nắng yếu ớt còn sót lại rơi trên người Ngu Dao, giống như phủ lên người cô một vầng hào quang màu vàng.

https://thuviensach.vn

Diệp Tử Mặc nhìn có chút si mê, ngay cả Ngu Dao đã đứng ở trước mặt anh, anh cũng không biết.

“Tử Mặc? Diệp Tử Mặc?” Ngu Dao đưa tay quơ quơ trước mắt anh, anh mới lấy lại tinh thần.

Diệp Tử Mặc thấy thế, mặt có chút ửng đỏ, anh mất tự nhiên ho khan một tiếng: “Ngu Dao, cậu đã đến rồi.”

Ngu Dao gật đầu: “Có chuyện gì, không thể nói trên lầu sao?”

Diệp Tử Mặc không trả lời, ở trong lòng tự cổ vũ hồi lâu, lúc này mới mở miệng: “Ngu Dao, anh thích em. Từ năm hai đại học đã bắt đầu thích em.”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Nói Rõ Ràng

Ngu Dao nghe Diệp Tử Mặc nói xong, sửng sốt một lúc lâu, mới lấy lại tinh thần, cô không nghe lầm chứ? Diệp Tử Mặc thích cô? Còn thích từ hai năm trước, lâu như vậy.

Ngu Dao không ngốc, Diệp Tử Mặc lớn lên cao ráo, tính cách tốt, cười lên còn có hai má lúm đồng tiền nhỏ, bạn nữ trong lớp, không ít người thích anh. Chẳng qua là cô làm sao cũng không nghĩ đến Diệp Tử Mặc sẽ thích mình.

“Tử Mặc, cậu đang đùa đấy à?”

Diệp Tử Mặc đã sớm đoán được Ngu Dao sẽ phản ứng như thế, dưới tình thế cấp bách anh cầm lấy hai tay Ngu Dao.

“Ngu Dao, anh biết, đối với em chuyện này rất đột ngột, nhưng, anh cũng không nói đùa.” Anh nói xong, còn kiên định gật đầu. Tựa hồ muốn chứng mình lời mình nói là thật.

Ngu Dao thoáng cái không biết phải phản ứng như thế nào. Cô không nghĩ ra, bốn năm đại học này, cô cùng Diệp Tử Mặc cùng xuất hiện đã ít lại càng ít. Đừng nói cùng Diệp Tử Mặc, là bạn cùng lớp, bọn họ cũng rất ít gặp nhau, chẳng qua chỉ là giao tiếp cơ bản.

Ngu Dao muốn tránh thoát tay Diệp Tử Mặc. “Tử Mặc, chuyện này. . . Thật quá đột ngột.”

https://thuviensach.vn

“Ngu Dao, anh biết, em rất khó có thể đồng ý với anh ngay lập tức. Anh tình nguyện cho em thời gian suy nghĩ.”

Thời gian hai năm cũng chờ rồi, Diệp Tử Mặc cũng không quan tâm thêm chút thời gian nữa. Anh cũng không biết tại sao mình sẽ thổ lộ với Ngu Dao dưới tình huống như thế.

Chẳng qua là, anh biết, nếu như, nếu không cùng Ngu Dao nói rõ tỉnh cảm của mình…, rất có thể, mình ngay cả cơ hội thổ lộ cũng không có.

Người đàn ông lái chiếc xe Maserati kia, từ lúc bắt đầu Diệp Tử Mặc đã cảm thấy đó chính là tình địch của anh.

Hai người ở trong vườn hoa khu chung cư ngây người không bao lâu, Ngu Dao lấy cớ có chuyện về nhà trước.

Cảnh tượng này quá lúng túng rồi, Diệp Tử Mặc nhìn Ngu Dao trở về phòng, anh cũng đi theo Ngu Dao trở về nhà.

Ngu Dao ngồi trên ghế sa lon, đến khi tối mịt, cũng không đi mở đèn phòng khách. Lúc Thạch Hâm trở lại, còn tưởng rằng Ngu Dao không có ở nhà. Vừa mở đèn đã bị Ngu Dao đang ngồi trên ghế sa lon dọa cho sợ hết hồn.

“Dao Dao, cậu ở nhà, sao không mở đèn? Làm mình sợ muốn chết.”

Thạch Hâm thấy cô không có phản ứng, đổi giày, đẩy đẩy cô, lúc này Ngu Dao mới có phản ứng: “A? Hòn đá nhỏ? Về rồi à?”

“Cậu đang làm gì thế? Gọi cậu cũng không có phản ứng?”

Ngu Dao xoa mặt, đáp: “Không có chuyện gì, nghĩ đến chút chuyện nên xuất thần thôi.”

https://thuviensach.vn

“Tối nay cậu không đến Cám Dỗ sao?” Thạch Hâm thấy kỳ quái. Cũng đã hơn bảy giờ, làm sao cô ấy còn đang nhà.

Được Thạch Hâm nhắc nhở, lúc này Ngu Dao mới nhớ tới, tối nay còn phải đến Cám Dỗ. Cô từ trên ghế salon đứng lên xông về phòng của mình lấy túi, nói “Tạm biệt” cùng Thạch Hâm liền đi ngay.

Thạch Hâm đuổi theo phía sau, hỏi cô đã ăn cơm chưa? Đáp lại cô chỉ có hành lang trống rỗng và âm thanh đi xuống lầu.

Thời điểm Ngu Dao đến Cám Dỗ, may không bị trễ. Cô ở đại sảnh không bao lâu, đã thấy Từ Khiêm một mình tới đây.

“Sau khi tan việc, tôi chờ em trước cửa.” Từ Khiêm đi tới bên cạnh Ngu Dao, nói một câu bên tai cô, rồi lên lầu hai.

Ngu Dao bưng khay, còn muốn nói điều gì, Từ Khiêm cũng đã lên lầu.

“Người mới vừa rồi, là cậu chủ Khiêm sao?” Tiếu Tiêu cũng phục vụ ở đại sảnh, đi lên trước, hỏi.

“Ừ, Đúng vậy.”

Tiếu Tiêu nhìn theo bóng lưng của Từ Khiêm, bộ dạng si mê. “Quả nhiên rất tuấn tú nha. Rất ít có thể tiếp xúc những người này ở khoảng cách gần như vậy. Ai dà, làm sao cô quen vậy?”

Ngu Dao không biết trả lời thế nào, nói vài câu qua loa rồi đi làm việc.

Hôm nay Từ Khiêm đến đây, là do Cảnh Húc Nghiêu hẹn anh. Sắp đến giờ hẹn, Cảnh Húc Nghiêu lại gọi tới nói: “Mình có chuyện, phải về Giang Ninh một chuyến, hẹn lại lần sau.” Từ Khiêm vốn muốn chuyển hướng về nhà, nhưng lại nghĩ đến tối nay Ngu Dao sẽ ở Cám Dỗ, anh vẫn đến.

https://thuviensach.vn

Anh một mình ở trong phòng bao, cũng không phải phòng VIP. Anh lẳng lặng ngồi bên trong uống rượu đỏ, anh đang nghĩ, như thế nào mới có thể nhanh chóng đem Ngu Dao bắt lại?

Trải qua khoảng thời gian tiếp xúc, anh phát hiện, cô bé này thích mềm không thích cứng, nếu như vậy, cũng chỉ có thể mềm xuống.

Ngu Dao nhanh chóng tan việc, nhận được tin nhắn của Từ Khiêm, nói anh ở trước đợi cô, bảo cô sau khi tan việc trực tiếp đi ra ngoài là được.

Nhưng mới vừa thay quần áo xong, Diệp Tử Mặc đã gọi điện thoại tới: "Ngu Dao? Em tan việc rồi sao?"

"Ừ, Tử Mặc, mình mới vừa tan việc, có chuyện gì sao?" Ngu Dao không chắc lúc này Diệp Tử Mặc có chờ mình ở trước cửa Cám Dỗ hay không.

Quả nhiên, đầu bên kia nghe cô nói đã tan việc, vui vẻ nói: "Anh ở trạm xe buýt chờ em, em đi ra ngoài, chúng ta cùng đi ăn một chút gì rồi về."

Ngu Dao khó khăn nói: "Ừ, Tử Mặc, ngày mai đi. Hôm nay mình có hẹn rồi." Nói xong không đợi bên kia đáp lại, cô liền cúp điện thoại.

Thu dọn đồ xong Ngu Dao chần chừ khoảng mười phút, cho đến khi Từ Khiêm gọi đến thúc giục lần nữa cô mới ra khỏi Cám Dỗ.

Vừa ra khỏi cửa, từ xa cô đã nhìn thấy xe của anhm dừng ở bên đường, cô nhìn sang trạm xe buýt, cũng không thấy Diệp Tử Mặc, đoán chừng có thể anh đã đi rồi, liền đi về phía chiếc xe của người đàn ông đang ngừng lại.

Hôm nay cô tính nói rõ ràng cùng Từ Khiêm.

https://thuviensach.vn

Bao gồm chuyện tối ngày hôm qua.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Nụ Hôn Dịu Dàng

Ngu Dao đi tới cạnh xe, người đàn ông trong xe nghiêng người qua ghế lái phụ, mở cửa xe ra giúp cô. Ngu Dao vừa chui vào xe, chưa kịp ngồi vững, chiếc xe đã lao đi như bay.

Ngu Dao bị hù sợ, thét lên chói tai: “Aaaá!!! Chạy chậm thôi! Chạy chậm thôi!”

Khóe miệng người đàn ông cong lên, cười cười, bấy giờ anh mới giảm tốc độ lại.

“Sao ra trễ thế? Lề mà lề mề!”

“Thay đồ cũng phải cần thời gian, được chưa?” Ngu Dao vẫn chưa hoàn hồn sau màn kinh sợ vừa nãy, có chút không vui, nói.

“Lại còn học cách trả treo rồi đấy!” Từ Khiêm để một tay lên đầu Ngu Dao, đầu tiên là dịu dàng sửa lại tóc cho cô, sau đó lại vò vò mạnh trên đầu cô.

Ngu Dao bị anh vò tóc thấy hơi đau, cô giơ tay đánh bàn tay anh vẫn đang để trên đầu cô một cái.

“Anh làm gì đấy? Bỏ xuống!”

Nghe giọng cô nho nhỏ lẩm bẩm, cái miệng dễ thương làm sao, người đàn ông bèn bật cười.

https://thuviensach.vn

Lần này Từ Khiêm rất an phận, đưa Ngu Dao về lại nhà cô. Trước khi xuống xe, Ngu Dao ngồi trong xe, bẻ bẻ ngón tay, cô hơi khó khăn mở miệng: “Cậu chủ Khiêm!”

Đây là lần đầu tiên cô gọi anh như vậy, mỗi lần thấy anh cô đều trước sau gọi “anh Từ” hoặc “Từ Khiêm”.

Nghe cô gọi như vậy, người đàn ông cảm thấy không quen. Anh nhìn cô, nhướng nhướng hai hàng lông mày, ý bảo cô có gì thì nói đi, đừng lằng nhà lằng nhằng.

Ngu Dao hít một hơi thật sâu sau đó mới mở miệng nói tiếp: “Chuyện tối hôm qua, tôi thay mặt bạn tôi xin cảm ơn anh. Có cơ hội, chúng tôi sẽ mời anh bữa cơm để cảm ơn ơn cứu mạng của anh tối hôm qua. Tối qua, nếu không có lời nói của anh, Thạch Hâm có thể đã…” Ngu Dao không nói ra câu sau, cô nghĩ người đàn ông sẽ hiểu ý cô.

Từ Khiêm đương nhiên hiểu, gật đầu: “Được.”

Anh hiểu, cô gái này rất rạch ròi trong mọi chuyện, đúng là đúng, không phải tức là không phải. Anh lại ưng dáng vẻ này của cô, dù lần đầu tiên gặp mặt chẳng có gì vui vẻ.

Ngu Dao còn định nói thêm nhưng cô cảm thấy bầu không khí trong xe không hợp cho lắm, thậm chí còn có hơi mập mờ. Hơi thở mờ ám, đôi mắt rất có thần của người đàn ông vẫn chăm chú nhìn cô. Cô hơi mất tự nhiên, quay đầu sang chỗ khác nhưng người đàn ông giữ cằm cô lại, không cho cô tránh đi, bắt cô phải nhìn thẳng vào mình. Rồi đột nhiên, người đàn ông cứ thế mà hôn tới.

Không phải nụ hôn bá đạo như những lần trước đó, lần này anh hôn rất dịu dàng. Anh hôn phớt lên ngoài môi cô, nụ hôn như chuồn chuồn lướt trên mặt nước. Như cảm thấy chưa đủ, anh lại tiến tới khóe môi cô, hôn lên. Hôn một hồi anh mới cởi dây an toàn ra cho cô.

https://thuviensach.vn

“Lên nhà đi, không còn sớm nữa.”

Ngu Dao ngây ngốc gật đầu, nói với người đàn ông câu: “Ngủ ngon!”, rồi đi lên lầu. Đợi đến khi thấy đèn phòng cô sáng lên, người đàn ông mới lái xe đi.

Lúc lái xe đi, Từ Khiêm suy nghĩ, nếu cái Ngu Dao cần chỉ là những lời yêu thương bình dị, điều đó cũng chẳng có gì là không được.

Hai người cứ như thế, hàng ngày ăn cơm, tan làm, về nhà, thỉnh thoảng hôn trộm nhau, lại tuyệt vô cùng.

Chỉ có điều, thế này lại tựa như hồi anh và Quý Tinh mới vừa yêu nhau. Từ Khiêm hai tay cầm tay lái, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhàn nhạt.

Diệp Tử Mặc lại trở về vào đúng lúc này.

Sau khi nhận được tin nhắn của Ngu Dao, anh ta đợi rất lâu cũng không thấy Ngu Dao đi ra. Có lẽ vì gấp gáp muốn biết có chuyện gì nên khi thấy xe bus tới, anh ta đã leo lên xe để về nhà; vậy mà, khi vừa xuống xe, anh ta lại thấychiếc Maserati màu trắng đi vào khu nhà.

Anh ta biết, Ngu Dao chắc chắn đang ngồi trên chiếc xe đó, có điều anh ta không có dũng khí gọi điện để xác nhận.

Lên lầu, lúc đi ngang qua cửa nhà Ngu Dao, anh ta đột nhiên rất muốn tiến lên gõ cửa, rất muốn biết câu trả lời của Ngu Dao; nhưng anh ta cũng biết, chiều nay mình vừa ngỏ lời với Ngu Dao, bây giờ nếu muốn cô cho câu trả lời, thì giống như anh ta đang ép cô rồi.

Bàn tay định gõ cửa ngưng ở trong không trung. Trốn tránh hồi lâu, anh ta sải bước qua, lên lầu về phòng mình.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao cũng không biết mình bị làm sao. Cô vốn đã suy tính kỹ lưỡng, tối nay sẽ nói rõ ràng với Từ Khiêm, rằng hai người sẽ không thể cùng nhau để anh đừng phí thời gian, có điều, lời đã tới miệng nhưng cô lại không nói ra được.

Lăn qua lăn lại trên giường hồi lâu, cô nằm trong chăn ngây ngốc một hồi lâu, sau đó vén chăn lên, nói một câu: “Nên hay không cứ thuận theo tự nhiên đi! Ngủ!”

Hôm sau, Ngu Dao dĩ nhiên dậy trễ. Hôm nay thứ sáu, cô gọi một cuộc điện thoại cho quản lý ở siêu thị Carrefour, sau khi nắm được thời gian làm việc rồi cô mới đứng dậy, đi vào bếp xem có gì ăn không

.Trước đó, bởi vì người quản lý phải đi training nên Ngu Dao chưa thể tới siêu thị làm việc được.

Hôm qua, cô nhận được tin nhắn của quản lý nói mình đã về và bảo cô thứ sáu liên lạc lại; vì thế, hôm nay Ngu Dao điện thoại cho quản lý. Người quản lý bảo cô đầu tháng Chín đi làm, bây giờ đã là sau giữa tháng Tám, không mấy ngày nữa sẽ sang tháng Chín rồi.

Ngu Dao bật bếp, tính nấu chút cháo; vẫn còn một túi bánh bao nhân ngọt, coi như cũng được một bữa; bữa tối thì chờ Thạch Hâm về rồi tính.

Sau khi rửa mặt mũi xong, cô từ phòng tắm đi ra thì cháo cũng sắp được rồi. Ngu Dao thong thả bắc nước sôi để hấp bánh bao, chờ nước sôi, bánh bao sẽ chín rồi ăn một bữa cho hoành tráng.

Ngu Dao đầu đầy mồ hôi. Mới dọn nhà nên phải toàn quét với dọn, Ngu Dao ngồi không không được liền lấy cây lau nhà ra, lau sạch sẽ cả phòng khách và phòng ngủ của mình và Thạch Hâm.

Vừa ngồi xuống lại nghe chuông điện thoại reo, nhìn thì thấy là Từ Khiêm. Ngu Dao không biết anh tìm mình lúc này là có việc gì nên nghe

https://thuviensach.vn

máy. “Alo?”

“Không phải tối hôm qua nói sẽ mời tôi dùng cơm à?”

“Hở?” Suy nghĩ một hồi Ngu Dao mới nhớ lại, tối hôm qua đúng là mình có nói vậy.

“Anh muốn ăn món gì?”

Từ Khiêm ngồi trong phòng làm việc của mình, trong tay anh lúc này là tài liệu về Ngu Dao.

“Nghe nói em biết nấu cơm, vậy cứ tới nhà em ăn đi!”

“Hả? Thôi hay ăn ở ngoài đi. Tôi nấu không được đâu.” Ngu Dao từ chối, nói.

“Tôi không cần biết. Đúng sáu giờ, tôi tới nhà em.” Từ Khiêm không muốn nghe Ngu Dao khước từ nên cúp máy luôn.

Thấy điện thoại báo cuộc gọi đã kết thúc, Ngu Dao vội vàng nhắn tin cho Thạch Hâm, bảo cô ấy tan việc lập tức về nhà, buổi tới nhà có khách. Nếu đã là tiệc cảm ơn thì cái người trong cuộc kia nhất định phải có mặt nha!

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Bữa Cơm Ấm Áp

Ngu Dao thử nhìn đồng hồ thấy đã hơn ba giờ chiều, cô liền thay bộ đồ, đi ra chợ cạnh khu nhà mua đồ ăn. Lúc về đã hơn bốn giờ, vội vội vàng vàng thay bộ đồ mặc ở nhà, đi ngay vào bếp chuẩn bị bữa tối.

Cô biết những người có tiền như Từ Khiêm chắc chắn đã ăn rất nhiều các món nổi tiếng, đắt đỏ rồi, vì thế, cô tính làm đại mấy món cơm nhà hay ăn, nào là salad cà chua, tôm ướp muối tiêu, thăn bò hầm khoai tây, cá chép om, rau muống xào tỏi và một món chè.

Lúc Thạch Hâm về nhà, liếc thấy Ngu Dao đang bưng ra phòng ăn rất nhiều món liền la to: “Wow, Dao Dao, buổi tối ai tới mà làm nhiều món ngon vậy?” Nói xong liền bốc một miếng thăn bò trong niêu cho vào miệng.

“Này, cậu rửa tay đi!” Ngu Dao đang bưng món cuối cùng ra, đúng lúc nhìn thấy Thạch Hâm đang ăn vụng, cô đập vào tay cô ấy một cái, nói.

Thạch Hâm cũng không thèm quen tâm, nhìn cô khinh bỉ.

“Rốt cuộc là ai tới ăn cơm? Thịnh soạn thế này cơ mà?”

“Người đã cứu cậu ở Cám Dỗ ấy!” Ngu Dao vừa nói lại vừa đi ngay vào coi nồi chè.

https://thuviensach.vn

Đúng sáu giờ Từ Khiêm tới, khi tới anh có mua một ít trái cây. Phép lịch sự này anh hiểu, tới nhà làm khách mà tới tay không thì vẫn không hay.

Người mở cửa là Thạch Hâm, trong trí nhớ của cô nàng, người đàn ông đứng ở cửa đây hình như đã từng gặp ở đâu trước rồi.

“Anh là người hôm ở sân bay?”

Lần đi Giang Ninh trước đó, Ngu Dao và người đàn ông này đã có một cuộc tranh cãi nhỏ, trí nhớ của Thạch Hâm cũng không tệ lắm.

“Cô khỏe không? Tôi là Từ Khiêm.” Người đàn nói xong liền đưa giỏ trái cây tới.

Thạch Hâm ngẩn người, ngây ngốc nhận giỏ trái cây người đàn ông đưa, lách sang một bên cho anh vào nhà.

Cô nàng vẫn chưa hiểu lắm, người hôm ở sân bay đã gây lộn với Ngu Dao sao lại tới chỗ bọn họ dùng cơm?

Ba người vây quanh một cái bàn. Ngu Dao đã chuẩn bị sẵn một chai nước cam.

Cô không mua nổi mấy chai rượu vang đắt đỏ kia, cũng chẳng mua được mấy chai rượu ngoại ngon, nếu đã mời người ta dùng cơm mà cho người ta uống bia cũng không tốt, cho nên cô cũng chỉ chuẩn bị nước cam.

Cô rót một ly đầy cho Từ Khiêm, nói: “Anh Từ, rất cảm ơn anh lần trước ở Cám Dỗ đã cứu tôi và Thạch Hâm.”

Từ Khiêm nhìn cái ly được rót đầy nước cam của mình, đã khi nào có ai “kính rượu” anh mà lại dùng nước cam chưa?

A! Cũng là khó được gặp!

https://thuviensach.vn

Anh cầm ly lên, đưa lại gần cái ly Ngu Dao đang cầm, cụng nhẹ một cái.

“Cũng không có gì lớn lao cả.”

Thật ra Thạch Hâm vẫn còn thấy hơi mờ mịt, nhưng từ những lời Ngu Dao nói, cô nàng có thể kết luận, đêm đó ở Cám Dỗ, nhất định mình đã gặp chuyện gì đó. Cô nàng hơi lúng túng, không biết phải nói thế nào.

Nếu thật đêm đó ở Cám Dỗ đã xảy ra chuyện, thì nhất định người đàn ông đang ở trước mặt đây đã cứu mình và Ngu Dao, nếu không Ngu Dao đã chẳng phải phí công phiền phức mời người ta tới nhà ăn cơm. Cô nàng trong lòng cứ thầm mắng Ngu Dao, bảo mình về ăn cơm mà chẳng kể cho mình nghe đêm đó đã xảy ra chuyện gì. Lúng túng quá!

Thế nhưng, dù chưa được nghe đầu đuôi câu chuyện thế nào, Thạch Hâm vẫn đứng dậy, hướng về phía Từ Khiêm, nói: “Anh Từ, hôm ở Cám Dỗ, tôi uống say không biết, Dao Dao sau đó cũng không kể lại với tôi đã xảy ra chuyện gì. Tôi nghĩ, nếu cậu ấy đã không nói cũng là có lý do. Đêm đó, cho dù đã xảy ra chuyện gì thì vẫn rất cảm ơn anh!”

Từ Khiêm khá ngạc nhiên, cô gái bạo dạn bày tỏ tình cảm này không biết gì sao?

Anh liếc nhìn Ngu Dao ngồi bên phía tay trái anh một cái, thấy Ngu Dao vẫn bình tâm gắp đồ ăn cho anh mà không biết anh đang nhìn mình, anh liền thu hồi ánh mắt.

“Sau này có đi Cám Dỗ thì đừng có uống quá nhiều rượu với đàn ông. Không tốt.”

Thạch Hâm dĩ nhiên gật đầu, ngồi xuống ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Thật ra, Từ Khiêm muốn tới đây ăn cơm là do đột nhiên hứng chí, anh thấy trong tài liệu về Ngu Dao có viết cô hay nấu cơm ở nhà nên muốn nếm thử xem mùi vị thế nào. Anh gắp một miếng thăn bò, bỏ vào miệng, mùi vị ngon ngoài dự liệu của anh.

Anh sinh ra trong gia đình quan chức, từ nhỏ chỉ có bảo mẫu cùng anh ăn cơm, có đôi khi mẹ anh cũng ăn cơm chung với anh nhưng cũng chỉ là thỉnh thoảng. Trong trí nhớ của anh, một nhà bốn người nhưng tới bây giờ vẫn chưa có một bữa cơm nhà hoàn chỉnh, dù là đêm 30 cũng chưa từng.

Sau đó, anh trưởng thành, đi ra khỏi nhà rồi cũng rất ít khi quay về. Sau đó là thời gian anh quen Quý Tinh, một năm khó lắm mới về một lần; khi chuyển tới Bạch Sa rồi, dĩ nhiên số lần trở về càng lúc càng ít.

Anh nhìn cảnh trước mặt mình, Ngu Dao và Thạch Hâm gắp đồ ăn cho nhau, trong lời nói có sự quan tâm, anh đột nhiên rất hâm mộ những buổi tối thế này, đã bao lâu rồi anh không được cảm nhận bầu không khí ấm áp của một gia đình bình thường.

Bữa cơm này tới gần tám giờ mới ăn xong. Ngu Dao dọn dẹp sạch sẽ, lại rót cho Từ Khiêm một chén trà, rồi bưng một dĩa trái cây đặt lên bàn trà chỗ sofa.

Từ Khiêm thấy sắp tới giờ cô phải tới Cám Dỗ nên hỏi: “Hôm nay em không tới Cám Dỗ à?”

“Ừ, buổi chiều đã nói với quản lý rồi, tối nay không đi.”

Sau khi nghe Từ Khiêm nói sẽ tới nhà, Ngu Dao liền gọi điện thoại cho quản lý, nói hôm nay mình không khỏe, tối nay không đi được. Dù gì cũng chỉ làm bán thời gian, tiền lương theo giờ nên quản lý cũng không nói gì, liền đồng ý.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm hiểu, gật đầu: “Hai người buổi tối làm ổ trong nhà à? Không đi ra ngoài chơi sao?”

Anh thấy hơi kì lạ, cuộc sống của Ngu Dao nói chung chẳng có gì. Trong tài liệu viết, bất cứ hôm nào được nghỉ, cô đều đi làm bán thời gian kiếm tiền.

“Sinh viên đại học bây giờ cũng chẳng giống bọn em.”

“Ừ, thì cũng có lúc ra ngoài tản bộ một chút với Thạch Hâm.” Ngu Dao dĩ nhiên là đang gạt anh.

Tản bộ? Không có thêm thời gian để mà làm thêm, nói chi là thời gian đi tản bộ.

Từ Khiêm cũng không vạch trần cô, chỉ cười cười, cầm chén trà lên, uống một ngụm rồi nói: “Thay đồ đi! Tôi đưa em ra ngoài lang tha lang thang.”

Ngu Dao hơi sửng sốt: “Hả? Đi đâu cơ?”

“Thì đi rồi biết. Thay quần áo đi!” Từ Khiêm cũng không nói cho cô biết, chỉ bảo cô đi thay đồ.

Ngu Dao thay quần áo xong đi ra, nói qua với Thạch Hâm rồi cùng Từ Khiêm ra ngoài.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Cảm Xúc Đua Xe

Từ Khiêm dẫn Ngu Dao tới trường đua F1 của thành phố Bạch Sa, tối nay, tại nơi này sẽ có cuộc đua diễn ra.

Ngu Dao thấy Từ Khiêm dẫn mình tới trường đua xe liền muốn về nhà, nhưng lời còn chưa nói ra thì người đàn ông đã nói trước: “Tối nay cho em được thả lỏng một chút. Đi thay quần áo trước đi!”

Không cho Ngu Dao cơ hội cự tuyệt, Từ Khiêm liền đưa cô tới phòng VIP. Anh đưa cho Ngu Dao một bộ đồ đua xe để cô mặc vào. Ngu Dao vốn đã có khuôn mặt xinh xắn, tối nay mặc bộ đồ màu đỏ càng làm tôn lên sắc đẹp của cô. Rất đẹp!

Bộ đồ đua xe không chỉ giúp nhan sắc cô tăng thêm mấy phần, nhiều hơn thế là một loại dụ hoặc đối với đàn ông, chỉ rất ít phụ nữ mặc đồ đua có thể toát ra được một loại hấp dẫn, và Ngu Dao là một trong số đó.

Người đàn ông thì khác cô, mặc một bộ đồ suit màu đen, cũng không trang bị gì nhiều, chỉ vừa đủ. Có một số đàn ông trời sanh đã là cái móc quần áo, bạn cho anh ta mặc bộ đồ ngủ, anh ta vẫn có thể cho bạn cảm giác đang nhìn anh ta mặc bộ vest; vừa khéo Từ Khiêm là người như thế.

Thấy cô đi ra, người đàn ông đưa cho cô một cái mũ bảo hộ cùng màu, ý bảo cô đội lên, đội xong mới đi được. Hai người một trước một sau đi ra khỏi phòng VIP, bước vào đường đua.

https://thuviensach.vn

Thật ra, cuộc đua tối nay là do con em cán bộ cấp cao tự tổ chức, chỉ là một trò chơi, không có bất kì quy tắc nào, tất cả chỉ đang tìm kiếm một sự kích thích.

Từ Khiêm vốn sống trong xã hội thượng lưu, chuyển tới Bạch Sa sống anh vẫn có quan hệ tốt như với bên kia, chơi với nhau rất hợp.

Đứng ở khán đài đường đua là một người đàn ông, thấy Từ Khiêm mang một cô gái tới đây thì có hơi ngạc nhiên, mở miệng hỏi: "Yêu rồi? Cậu chủ Khiêm, hôm nay ly kì gì thế này? Anh đưa phụ nữ tới đây?"

Người đàn ông đang nói là Trần Cảnh Thịnh, là nhị thế tổ điển hình, ỷ vào gia cảnh nên thường ăn uống chơi bời bên ngoài mà không làm chính sự.

Anh ta cũng mới biết Từ Khiêm không lâu, nhưng nghe nói gia cảnh của Từ Khiêm không đơn giản, anh ta vẫn muốn giao thiệp. Ai biết, người khác cũng chẳng quan tâm.

Ai cũng biết trong xã hội hiện nay, thêm bạn còn hơn thù, nếu Trần Cảnh Thịnh đã muốn kết bạn với Từ Khiêm thì cũng là do nhìn trúng cái gia cảnh của Từ Khiêm. Việc làm ăn của nhà anh ta dù vẫn chưa trải tới Giang Ninh nhưng sau rồi cũng sẽ mở rộng qua bên đấy, nếu có thể tạo mối quan hệ tốt với mấy nhân vật hô phong hoán vũ ở Giang Ninh trước cũng là điều tất nhiên.

Mặc dù anh ta không làm chính sự nhưng vẫn có quan hệ với mấy việc làm ăn trong nhà nên anh ta sẽ để ý hơn một chút. Dù gì anh ta vẫn phải dựa vào tiền trong nhà mới có thể ra ngoài ăn chơi.

Từ Khiêm liếc nhìn Trần Cảnh Thịnh, cũng chẳng ồn ào nhiều với anh ta, trong lòng anh rất rõ Trần Cảnh Thịnh đang có ý gì.

https://thuviensach.vn

Trước kia, anh cũng tham gia nhiều những cuộc đua thế này, có điều anh rất ít khi dẫn phụ nữ theo. Dù có hàng vạn bông hoa, nhưng sau khi xuống giường, anh rất ít khi có thể giữ liên lạc với họ.

Chọn xe xong, hai người ngồi vào xe.

Đua xe F1 không giống như đua xe thường, tất cả đều phải diễn ra trên đường đua chuyên nghiệp. Ngu Dao ngồi vào xe, cảm thấy không khí trong xe thật ngột ngạt.

Không gian của xe đua F1 vốn chật hẹp, một người lớn ngồi vào trong thôi đã thấy ngột ngạt hướng gì hai người chen vào trong.

“Thấy không thoải mái? Đợi khi xe xuất phát rồi là sẽ thấy tốt thôi.”

Từ Khiêm thấy cô khó chịu, muốn há miệng để thở. Biết tối nay mà không ở cùng cho anh chơi cho đã thì đừng hòng được về nha, Ngu Dao chỉ có thể gật đầu. Phía trước đường đua là cô người mẫu đang phất cờ, còi vang lên, mấy chiếc xe vọt đi như bay.

Cuộc so tài sẽ là chạy ba vòng trường đua, Từ Khiêm là người ở vị trí xuất phát thấp nhất nhưng lại hoàn thành ba vòng đua đầu tiên. Anh lái xe về nhất, gần như không để ý tới Ngu Dao ngồi bên cạnh, người lần đầu tiên chơi đua xe.

Sau ba vòng đua, khuôn mặt Ngu Dao trắng bệch như tờ giấy. Từ Khiêm mở cửa xe cho cô, ôm cô xuống, để cô ngồi trên khán đài nghỉ ngơi một lúc, còn đưa chai nước cho cô uống cho bớt sợ.

Phía sau nhiều người lục tục hoàn thành vòng đua. Từ Khiêm đứng cạnh cô, thấy sắc mặt cô đã tốt hơn một chút mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cậu chủ Khiêm, anh đâu cần phải ác thế chứ! Một chút cơ hội cũng không cho.” Trần Cảnh Thịnh nhảy phóc qua lan can, đi tới khán đài bên

https://thuviensach.vn

này.

“Hừ! Đã chơi thì phải chơi cho đàng hoàng chứ! Hôm nay tôi là về còn chậm đấy.”

Trong lòng anh rất hiểu, Ngu Dao lần đầu tiên chơi đua xe nên khi qua góc cua, anh không dùng lực độ như mọi lần, chỉ chơi vui.

Trần Cảnh Thịnh dĩ nhiên biết lời này của Từ Khiêm là có ý gì, trước giờ anh ta chỉ thấy với những tay đua khác, Từ Khiêm như luôn liều mạng.

Không đợi kết quả được công bố, Từ Khiêm đã dẫn Ngu Dao đi rồi.

Cho đến khi thay quần áo xong rồi, Ngu Dao vẫn chưa tỉnh hồn. Trò này thật đáng sợ quá, ngồi trong xe mà Ngu Dao cảm tưởng như mình sắp chết rồi, cứ nhìn hết vòng này tới vòng khác vèo qua.

Hai người ra khu để xe, Từ Khiêm thấy sắc mặt cô vẫn còn hơi khó coi.

“Vẫn chưa thở nổi à?”

“Đương nhiên, trò này là bạt mạng mà đua đấy chứ!” Ngu Dao không vui, nói.

“À, chơi đùa một chút thôi mà, đâu cần phải nghiêm túc vậy.”

“Từ Khiêm, anh là ‘chơi đùa một chút’, nhưng đây là chơi đùa tính mạng đó!” Ngu Dao nhìn anh, cô đã biết trước, hai người họ không cùng một thế giới.

“Tôi quý mạng mình lắm.” Nói xong cô liền đi ra ngoài.

Từ Khiêm thấy cô giận thì không nói gì, kéo cô tới cạnh xe. Ngu Dao bây giờ thấy xe là sợ, ngồi cũng không dám ngồi.

https://thuviensach.vn

“Tôi đợi xe buýt.”

“Nhưng đây là ngoại ô, lấy đâu ra xe buýt? Lên xe, tôi đưa em về.”

Ngu Dao ngẫm nghĩ thấy đúng, nhưng cô thà thuê xe về còn hơn ngồi vào xe của Từ Khiêm.

“Thôi bỏ đi, tôi sợ.”

Từ Khiêm tức mình, bật cười. Anh giơ tay ra búng một cái vào trán Ngu Dao.

“Tôi cũng không phải thứ bỏ mạng đâu. Lên xe!” Vừa nói anh vừa nắm cổ tay cô, kéo lên xe.

Ngu Dao ngồi trong xe, tay vẫn nắm chặt dây an toàn, chỉ lo Từ Khiêm lại đột ngột phóng đi.

Từ Khiêm nhìn thấy bộ dạng cô như vậy, phảng phất, nhìn nghiêng qua má cô thấy được dáng vẻ của Quý Tinh.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Trong Ánh Mắt Tràn Đầy Dịu Dàng

Sau khi đưa Ngu Dao về nhà, Từ Khiêm cũng không ở lại lâu mà cho xe đi ngay luôn. Ngu Dao đang định quay lên lầu thì đụng Diệp Tử Mặc đi xuống đổ rác. Ngu Dao giật mình lúng túng, gật đầu một cái rồi nhấc chân định lên lầu.

“Ngu Dao, chúng ta đi dạo một chút đi!” Diệp Tử Mặc gọi giật lại.

Ngu Dao hơi ngạc nhiên, định khước từ nhưng cảm thấy như vậy không hay nên xoay người lại nói “được” với anh ta. Hai người đi dạo trong hoa viên của khu nhà. Giờ là mùa hè, trong vườn hoa tựa hồ còn nghe được âm thanh cười đùa của bọn trẻ. Lúc này cùng lắm là mười giờ, lại là nghỉ hè, bọn trẻ dĩ nhiên cũng không phải đi ngủ sớm.

Ngu Dao nhìn về phía bọn trẻ đang chạy chơi trong vườn, miệng cong lên nụ cười nhẹ. Cô thật hâm mộ bọn trẻ này đó, chẳng có điều gì để phiền não.

Bất chợt cô lại nhớ em trai và bố mẹ.

Nhớ cứ mùa hè, cô thích nhất là được cùng em trai ngồi trong cái sân nhỏ nhà mình, một trái một phải xúm xít quanh bố mẹ nghe kể chuyện ma. Ngu Dao lá gan hơi nhỏ nhưng vẫn thích nghe kể chuyện, mỗi lần sợ không dám đi rửa tay là thằng em lại phải đi với cô, còn núp ở cửa để chọc cô, giả ma kêu hù cô.

https://thuviensach.vn

Kể từ khi lên đại học, cô rất ít khi về nhà, đương nhiên không còn được ngồi trong sân với em, nghe bố mẹ kể chuyện.

Diệp Tử Mặc đứng cạnh cô, nhìn thấy nụ cười của cô thì cũng không nén được cười. Chỉ cần cô vui vẻ là được rồi.

“Nghĩ gì mà vui vậy?”

Ngu Dao giật mình tỉnh lại từ những hồi ức, tóc bị gió thổi ra sau tai. “Không có gì, nhớ lại chút chuyện ấy mà.”

Diệp Tử Mặc thấy cô không muốn nói nhiều nên cũng không hỏi nữa. “Tối nay em phải làm thêm à?”

“Không, đi ra ngoài với một người bạn.”

Thật ra anh ta biết, tối nay cô ra ngoài với người đàn ông lái chiếc Maserati kia. Khoảng chín giờ anh ta có xuống lầu tìm cô, Thạch Hâm nói cô đã ra ngoài với một người đàn ông.

Anh ta cũng biết đó chắc chắn là người đi xe Maserati. Nghe cô nói ra một cách tự nhiên như vậy, Diệp Tử Mặc chợt cảm thấy hết rồi. Anh ta tưởng Ngu Dao sẽ giả bộ nói mình đi làm thêm, tuyệt nhiên không nghĩ cô lại thẳng thắn thừa nhận.

“Ngu Dao, hôm đó, anh nói với em…”

“Tử Mặc, hãy cho em suy nghĩ kỹ càng.” Ngu Dao biết anh ta muốn nói gì.

Hiện tại Ngu Dao cũng không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể tranh thủ thời gian để mình có thể suy nghĩ kỹ lưỡng hơn.

Cô rất rõ, cô và Từ Khiêm không có khả năng. Tầng lớp, cuộc sống của hai người hoàn toàn khác nhau, sao có thể đi cùng nhau đây? Huống hồ

https://thuviensach.vn

cô biết rõ, trong lòng Từ Khiêm còn một người phụ nữ, mà cô ở phương diện nào đó lại rất giống người đó. Còn Diệp Tử Mặc, cô nên đáp lại thế nào đây?

Mặc dù cả hai là bạn bốn năm đại học nhưng Ngu Dao chưa hiểu Diệp Tử Mặc nhiều. Bản thân Ngu Dao cũng không biết mình có điểm gì để Diệp Tử Mặc thích.

Hai người đứng trong vườn hoa rất lâu, mãi đến khi bị muỗi cắn nhiều quá không chịu được, Ngu Dao bèn nói đi về.

Diệp Tử Mặc đưa cô tới cửa. Ngu Dao không có mời Diệp Tử Mặc vào chơi; anh ta cũng không nói gì, đi về phòng mình.

Vào nhà, Thạch Hâm vẫn còn ở trong phòng lên net, Ngu Dao mở cửa phòng cô ấy để chào một tiếng rồi quay về phòng mình.

Đầu cô hiện giờ rất loạn, Từ Khiêm và Diệp Tử Mặc, hình ảnh hai người ấy cứ không ngừng chồng chéo trong đầu cô. Cô cũng không biết mình bị làm sao mà tối nay Từ Khiêm, người đàn ông ấy lại chạy được vào trong đầu mình.

Sau một đêm ngủ mê man say giấc, ngày hôm sau Ngu Dao bị chuông điện thoại đánh thức. Cầm lên xem, là Thẩm Ninh Tịch.

“Ninh Tịch? Gì thế?” Ngu Dao mới tỉnh dậy, giọng nói mềm nhũn.

“Haiz, Dao Dao, bọn cậu dọn ra ngoài rồi à?”

“Ờ. Không phải lần trước trong đám có nói rồi sao? Đồ đạc của các cậu, tớ và Thạch Hâm xách theo tới đây rồi. Khi nào các cậu tới Bạch Sa lại thì cứ tới đây lấy.” Ngu Dao ngồi dậy, xoa xoa một bên mắt, thật đúng bộ dạng của người chưa tỉnh ngủ.

https://thuviensach.vn

“Dao Dao, công ty anh tớ thiếu một trợ lý, hay cậu tới Giang Ninh đi?” Thẩm Ninh Tịch nói ra mục đích cuộc gọi hôm nay.

Lần trước ở Giang Ninh, anh của Thẩm Ninh Tịch, Thẩm Ninh Kiện, đã để ý Ngu Dao.

Hôm nay, lúc Thẩm Ninh Tịch nói chuyện phiếm với anh mình, nói Ngu Dao và mấy người bạn đã chuyển ra ngoài trường, Thẩm Ninh Kiện đã nói một câu: “Hay là em thử hỏi Ngu Dao xem có muốn tới Giang Ninh không? Công ty anh vừa lúc đang thiếu một trợ lý, lương cũng không tệ.”

Thẩm Ninh Tịch đương nhiên biết ý tứ của anh trai, cũng rất vui khi giúp anh trai se sợi tơ hồng này, vì thế cô ấy vội vàng gọi điện thoại cho Ngu Dao.

“Không được rồi, Ninh Tịch, tớ tìm được việc rồi, cũng làm trợ lý, ở ngay Bạch Sa. Cậu biết đấy, gần nhà tớ.”

Ngu Dao từ chối ý tốt của Thẩm Ninh Tịch ngay lập tức. Thẩm Ninh Tịch định khuyên cô nhưng rồi lại nghĩ, gia đình Ngu Dao ở gần Bạch Sa hơn, nếu không phải là một công việc có vị trí thật tốt, Ngu Dao sẽ không đổi việc, muốn khuyên cô ấy thì hơi khó.

Thẩm Ninh Tịch không nói gì, hai người hàn thuyên mấy câu rồi cúp máy.

Ngu Dao nhìn đồng hồ, sắp đến giờ cơm trưa, cô định ngồi dậy xem có gì cho bữa trưa không. Ngu Dao vừa rửa mặt xong điện thoại lại reo, lần này là Từ Khiêm.

“Anh Từ?”

Đầu dây bên kia, Từ Khiêm đang tựa vào cửa sổ xe, hút thuốc. Nghe giọng cô, anh từ từ nhả ra một vòng khói rồi mới nói một câu: “Xuống!

https://thuviensach.vn

Chúng ta củng đi ăn cơm.”

Ngu Dao buồn bực. Xuống? Xuống gì?

“Anh đang ở dưới lầu?”

“Ừ, xuống đây đi!” Nói xong là cúp điện thoại.

Ngu Dao nghĩ bụng, sự cống hiến của cái di động chỉ có vầy thôi sao? Mỗi lần nói chuyện toàn nói mấy giây, nói thêm mấy câu không được à? Dù gì vẫn mất tiền thôi. Hết cách, cô không thể làm gì hơn ngoài việc thay đồ, xuống lầu.

Hôm nay Từ Khiêm mặc một bộ đồ thoải mái của Armani. Bộ đồ anh mặc không khác phong cách thường ngày bao nhiêu, nhưng Ngu Dao lại thấy hôm nay trông anh được mắt hơn hẳn.

Có thể bây giờ là ban ngày, c.ầ.m.t.h.ú. ban ngày đều được mắt cả, Ngu Dao thầm nghĩ. Cô lên xe, vừa thắt dây an toàn xong, Từ Khiêm liền khởi động xe. “Mới dậy?”

“Ừ, đúng vậy.”

Từ Khiêm cười một cái, đưa tay xoa đỉnh đầu cô, trong mắt tràn đầy tình cảm dịu dàng.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tại Sao Anh Thích Em?

Ngu Dao hơi mất tự nhiên bèn quay đầu, bàn tay Từ Khiêm cứ như vậy để giữa không trung.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Ngu Dao tìm chủ đề nói tiếp.

Từ Khiêm rút tay mình về, khởi động xe. “Đưa em đi ăn cháo, có chỗ bán cháo khá ngon.”

Ngu Dao gật đầu, thực ra vào mùa hè ăn cháo lạnh cũng không tệ, mùa hè tại Bạch Sa rất nóng, đặc biệt là vào hoàng hôn, Ngu Dao muốn ngồi không trong nhà mà không muốn ra đường. Nhưng cô còn phải đi làm.

Từ Khiêm lái xe đưa Ngu Dao tới quán ăn ở nội thành, bước vào, Ngu Dao đã muốn ăn bát cháo đậu xanh và bánh bột lọc, nhưng bị Từ Khiêm ngăn cản.

“Cô gái à, ăn đồ ăn lạnh quá cũng không tốt.”

Khuôn mặt nhỏ của Ngu Dao xị xuống. “Nóng như vậy, anh sẽ không cho tôi ăn nóng phải không?”

“Em có thể ăn nó sau.” Từ Khiêm đưa đôi đũa cho Ngu Dao.

Ngu Dao không lên tiếng nhận lấy đôi đũa, cuối cùng Từ Khiêm tự chọn hai món cháo, một ít rau trộn và món chính.

https://thuviensach.vn

Cháo được mang tới nhanh, vẫn là cháo đậu xanh Ngu Dao chọn, chỉ là bánh bột lọc đổi thành bánh bao nhân thịt và xíu mại, chuẩn theo bữa trưa truyền thống của người Quảng Đông. Từ Khiêm chậm rãi ăn cháo, thỉnh thoảng gắp cho Ngu Dao một miếng xíu mại, Ngu Dao cũng không từ chối, cô quả thực là rất đói bụng.

“Em hãy suy nghĩ về sau đừng đến Cám Dỗ làm việc nữa?” Qua một lúc Từ Khiêm mới mở miệng hỏi.

Ngu Dao có hơi bất ngờ, mới kịp hiểu anh nói gì. “Không, tôi đã tìm được một công việc toàn thời gian, khi nào được nhận thì không làm ở đây nữa.”

“Sao không thi để học tiếp. Em còn trẻ, đọc nhiều sách rất tốt.”

“Con gái, đọc nhiều sách để làm gì?”

Những lời này mẹ Ngu thường nói, sau khi Ngu Dao tốt nghiệp trung học, mẹ cô không cho cô học tiếp. Bà nói con gái học vừa vừa thôi, mai sau này tìm tấm chồng tốt mới là chuyện chính.

Hoàn tất trung học, Ngu Dao thi đậu mấy trường cấp ba ở địa phương, mẹ cô không muốn cô đi. Cuối cùng cha cô thuyết phục mẹ rất lâu, bà mới miễn cưỡng đồng ý. Cho nên khi lên đại học, Ngu Dao đều kiến quyết muốn làm thêm ngoài giờ, không muốn lấy tiền từ gia đình.

Nhìn thấy em trai muốn học đại học, cô muốn ra ngoài làm việc để có thể nuôi thêm em ăn học. Cha mẹ cô hiện tại không còn nguồn thu nhập ổn định, cha cô ra ngoài ai kêu gì làm đó hoặc là ở nhà trồng trọt lấy lương thực.

Ngu Dao ăn hết cháo, cuối cùng ăn luôn hết bánh bao nhân thịt, sau đó bỏ đũa xuống. Đây là thói quen ăn uống của cô, hoàn toàn không để thức ăn thừa còn sót lại, đây là những điều cha cô cô dạy bảo từ nhỏ.

https://thuviensach.vn

Hai người ở quán ăn cũng không lâu, lập tức rời đi.

Khi lên xe, Từ Khiêm hỏi Ngu Dao muốn đi đâu, Ngu Dao chỉ muốn về nhà. Từ Khiêm không nói gì, đi về hướng nhà Ngu Dao. Trên đường, Từ Khiêm nhận cú điện thoại.

“Xin chào.” Bởi vì Từ Khiêm đang lái xe, không tiện nghe máy, nên mở loa.

Đầu bên kia là giọng nói phụ nữ: “ A Khiêm, em đang ở thành phố Giang Ninh, anh có ở nhà không?”

Là Quý Tinh.

Từ Khiêm ngây ra một lúc, có chút hối hận ban nãy không nhìn điện thoại.

“À, anh không ở Giang Ninh.”

“Vậy anh đang ở đâu?” Quý Tinh hỏi lại.

“Anh đang ở thành phố Bạch Sa, hiện tại đang lái xe, không thuận tiện trả lời điện thoại, tối anh gọi lại cho em.”

Nói xong, ngắt điện thoại.

Từ Khiêm có chút bất ngờ, Quý Tinh làm thế nào bất chợt quay trở về? Lúc trước không phải nói có chết cũng không về sao?

Đưa Ngu Dao về nhà, Từ Khiêm suy nghĩ muốn lên ngồi một chút, nhưng nói bóng gió nhiều lần, nhưng Ngu Dao chưa hiểu ra, cho nên liền bỏ đi.

Khi Ngu Dao xuống xe, liền nói cảm ơn, rồi quay đầu lên lầu.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm nhìn bóng lưng Ngu Dao, cho đến khi biến mất, mới khởi động xe đi.

Trên đường đi, Từ Khiêm nghĩ Quý Tinh đã gọi cho anh là có ý gì? Lúc trước, người nói lời chia tay lại chính là cô. Hiện tại, người đột nhiên quay về lại chính là cô.

Một tuần trước từ lúc Từ Khiêm nhận được tin nhắn của Quý Tinh gửi tới, nói cho anh anh biết rằng cô sắp về nước rồi, muốn gặp lại anh một lần nữa.

Từ Khiêm nhìn thoáng qua tin nhắn, chẳng để ý. Ai ngờ, cô đã thật sự trở về.

Từ Khiêm quay sang gọi cho trợ lý Trương Tiêu, hỏi gần đây có lịch trình quan trọng như thế nào, liền cách một ngày đặt vé máy bay, trở về một Giang Ninh một chuyến.

Ngu Dao sau khi trở về, ngồi ở trong phòng chơi máy tính một lát, lại có cảm giác buồn ngủ. Sắp tối, chờ Thạch Hâm về, hai người cùng nhau ăn hết bữa tối, Ngu Dao liền chuẩn bị đi tới Cám Dỗ.

Đi bộ xuống cầu thang, trông thấy Diệp Tử Mặc dưới hành lang. Ngu Dao nhìn Diệp Tử Mặc một hồi, anh cảm giác có người nhìn mình, liền ngẩng đầu lên, thấy Ngu Dao mỉm cười.

Diệp Tử Mặc đi bên cạnh cô.

“Dao Dao.” Anh liền bắt chước Thạch Hâm gọi cô.

Ngu Dao có chút không thích ứng được người đàn ông gọi mình, mãi đến khi Diệp Tử Mặc dừng chân lại, cô mới có chút phản ứng lại: “Hả?” Ngu Dao phản ứng, mở to hai mắt.

https://thuviensach.vn

“Anh tiễn em đi.” Diệp Tử Mặc liền nói nhưng sợ cô từ chối, thuận miệng nói thêm: “Vừa mới ăn cơm xong, vừa vặn đi cho tiêu cơm.”

Ngu Dao không nói gì, mà không nói chuyện cũng không được. Hai người cứ như thế im lặng đi sóng vai bên nhau.

Ban đêm, đèn neon bắt đầu sáng lên, hai người đợi ở trạm xe buýt rất lâu nhưng cũng không có nhiêu xe. Ngu Dao biết đã muộn rồi, không mau mau đi là toi.

Diệp Tử Mặc thấy cô như vậy, liền lấy ra điện thoại, ấn mở khóa, gọi chiếc xe.

Xe đến rất nhanh. Diệp Tử Mặc đưa Ngu Dao vào ghế sau, tự mình ngồi ghế lại phụ, nói với người tài xế đưa anh đến Cám Dỗ.

May mắn là buổi tối nên không bị kẹt xe. Không quá hai mươi phút, xe dừng trước cửa Cám Dỗ. Ngu Dao chuẩn bị đưa tiền cho người tài xế, nào ngờ Diệp Tử Mặc nói đã thanh toán xong. Ngu Dao nhìn đồng hồ, cũng may còn hai mươi phút, chưa muộn.

Ngu Dao đi vào Cám Dỗ, Diệp Tử Mặc vẫn đứng ở cửa, nhìn cô chăm chăm. Ngu Dao cảm giác một quả cầu lửa phía sau lưng đang lăm lăm lao vào mình. Ngu Dao xoay người, đi về phía Diệp Tử Mặc, nhìn thẳng vào mắt anh và hỏi: “Tại sao anh thích em?”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Thích Em Đâu Cần Phải Có Lý Do

Diệp Tử Mặc nghe Ngu Dao hỏi anh như thế, thoáng cái không biết trả lời như thế nào?

Anh bất an dùng tay quẹt ở dưới mũi, làm bộ ho khan.

Ngu Dao nhác thấy anh như vậy, cũng không hỏi tiếp, lập tức đi vào Cám Dỗ. Ngu Dao cả đêm suy nghĩ về lý do tại sao Diệp Tử Mặc lại thích cô như thế.

Tuổi tác của cô không lớn, luận chuyện yêu đương cũng rất bình thường, muốn nói cô đối với Diệp Tử Mặc không có một chút tình cảm cũng là giả. Dù sao, Diệp Tử Mặc cũng không tệ, tính cách rất nhã nhặn, dáng người cao lớn. Khi mới vào học, quả là có chút say mê, nhưng khi lao đầu vào làm việc, loại say mê này cũng rất nhanh biến mất. Bây giờ ngẫm lại có một quãng thời gian cô đã từng say mê người ta, Ngu Dao cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Buổi tối Từ Khiêm về đến nhà, tắt hết đèn phòng khách. Anh ngồi trên chiếc ghế dài ở trước cửa sổ và một ly rượu vang đỏ trên bàn. Anh sống ở tầng cao nhất, từ cửa sổ vừa vặn nhìn thấy xe cộ lưu thông ở trên đường, nhìn đèn xe lui lui tới tới bên ngoài.

Anh không nghĩ ra, tại sao Quý Tinh gọi cuộc điện thoại đó.

https://thuviensach.vn

Hai người gần hai năm không có liên lạc, từ khi cô ta rời khỏi Giang Ninh, còn anh đến thành phố Bạch Sa. Mấy bạn bè biết chuyện đều tránh nhắc tới những việc có liên quan đến Quý Tinh, mà ngay cả Cảnh Húc Nghiêu đều rất ít ở trước mặt anh nhắc tên cô ta.

Anh cầm ly rượu đỏ trên bàn, uống ngụm lớn.

—

Cám Dỗ.

Diệp Tử Mặc nhìn Ngu Dao đi vào trong, anh cũng không rời đi. Anh tìm một quán bán hoành thánh, ngồi đó chờ Ngu Dao tan ca.

Sắp hết giờ làm của Ngu Dao, Diệp Tử Mặc liền đi tới.

“Ngu Dao, chúng ta đi về cùng nhé.”

Lúc chiều, anh gọi cô là Dao Dao, cô thật lâu lắm mới kịp phản ứng lại, Diệp Tử Mặc ngại nên đành gọi đầy đủ tên cô.

Ngu Dao khẽ gật đầu, mấy đêm hôm trước vừa mới mưa, dù cho ban ngày độ ẩm vẫn cao, nhưng ban đêm sẽ có gió mát thổi, cả người đều thoải mái.

Hai người đi song song dưới bóng cây, đèn đường kéo dài bóng hai người, nhìn lên bóng phía trên, hai người thật sự rất giống đôi tình nhân đang yêu.

“Ngu Dao, buổi tối em có hỏi anh, tại sao lại thích em?” Diệp Tử Mặc mở lời.

Ngu Dao dừng bước lại nhìn anh một cái, nói ra: “Em biết rất rõ về bản thân mình, không đẹp, cũng không gọi là tốt tính…” Ngu Dao nói xong

https://thuviensach.vn

dừng một chút, nói tiếp: “Hơn nữa anh rất tốt, có rất nhiều người thích, em nghĩ mãi vẫn không hiểu.”

Diệp Tử Mặc vốn đang cúi đầu, anh ngẩng đầu lên nhìn cô với ánh mắt chân thành. “Ngu Dao em rất tốt, không đẹp, không tốt. Nhưng anh lại thích.”

“…”

“Anh …” Anh quay mặt sang hướng khác, ngượng ngùng, “Thích em không cần lý do.”

Ngu Dao không có gì để nói, đành tiếp tục cúi đầu bước đi, hai người cách xe buýt không xa, sau khi thấy xe liền lên xe.

Đến dưới lầu, Ngu Dao chuẩn bị bước lên lầu liền bị Diệp Tử Mặc kéo tay lại.

“Ngu Dao, lần đầu tiên gặp em, anh đã thích em rồi, lúc đó em mang giày trắng, mặc quần jean màu trắng, áo thun màu hồng, tóc dài đến vai, kéo chiếc vali đến báo danh. Trong giây phút ấy, anh liền động tâm. Đã bốn năm, không phải không nghĩ đến chuyện thổ lộ với em, chỉ là không có cơ hội.”

Ngu Dao kinh ngạc, ngày đi báo danh cô không nhớ mình mặc quần áo ra sao, vậy mà Diệp Tử Mặc còn nhớ rất rõ.

Ngu Dao không biết trả lời như thế nào, sau đó, chỉ nói: “Em sẽ suy nghĩ cặn kẽ.”

Nói xong thoát khỏi Diệp Tử Mặc, đi lên lầu.

Về đến nhà, liền đóng cửa lại, Ngu Dao dựa vào cánh cửa, tim vẫn còn đập nhanh, cô vỗ khuôn mặt đỏ ửng và đang nóng lên của mình.

https://thuviensach.vn

Diệp Tử Mặc đi ngang qua nhà Ngu Dao, dừng lại trước cửa một chút mới đi lên lầu.

—

Ngày hôm sau, Từ Khiêm trở về bệnh viện, sắp xếp sự việc một chút, liền đi đến sân bay.

Sau khi đáp máy bay, Từ Khiêm trực tiếp đi tới bãi đậu xe, gọi điện thông báo cho Cảnh Húc Nghiêu tới đón mình.

Chuyến này trở về anh không muốn để cho mọi người biết, vì vậy anh không về đại viện, mà là tới căn nhà thuê ở Giang Ninh.

Nhà trọ Tinh Hải nằm ở ngoại ô, là Cảnh Húc Nghiêu mấy năm trước thành lập, để lại cho anh và mấy người bạn thân vài gian phòng nhỏ. Đây là vùng ngoại ô, rất yên tĩnh, ở đây rất thích hợp.

Từ sân bay đến nhà trọ Tinh Hải khá xa, Cảnh Húc Nghiêu nhìn Tử Khiêm ở bên cạnh, mở miệng hỏi: “Cậu đột nhiên lại muốn quay về đây?”

Cảnh Húc Nghiêu cảm thấy kỳ quái, hai năm trước cậu ấy tới Bạch Sa, Từ Khiêm cũng rất ít trở về Giang Ninh, nếu không phải người trong nhà nhiều lần thúc giục, Từ Khiêm căn bản cũng không muốn trở về.

Từ Khiêm không nói chuyện, chỉ rút điếu thuốc ở trên xe, đốt thuốc. Anh quay cửa kính xe xuống rồi mới lên tiếng: “Cô ấy về rồi.”

Cảnh Húc Nghiêu có chút lơ mơ, không kịp phản ứng, nhin Từ Khiêm hỏi: “Cô ấy là ai?”

Trong đầu lục lọi rất lâu, mới tìm ra được đáp án: “ Cậu nói Quý Tinh?”

Từ Khiêm gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Cô ấy quay trở lại làm gì?”

“Tôi làm sao biết được cô ấy quay trở lại làm gì?” Từ Khiêm hít một hơi, thở ra một cái.

Anh phải biết rằng, Quý Tinh trở lại để làm gì? Như thế không cảm thấy phiền phức sao?

Cảnh Húc Nghiêu thấy anh như vậy, có chút không chắc chắn. “Cậu sẽ không có tình cảm lại với cô ấy chứ. Câu đã quên, lúc trước ba mẹ cậu phản đối hai người như thế nào sao?”

Chuyện lúc trước, Cảnh Húc Nghiêu đều chứng kiến tận mắt, từ nhỏ đến lớn Từ Khiêm cũng không phải là người si tình. Thậm chí Quý Tinh đã đi hai năm, lẽ ra,Từ Khiêm từ lâu đã không còn quan tâm đến cô ta chứ?

“Có ý gì?”

Cảnh Húc Nghiêu bỗng bị hỏi lại như thế, liền không biết trả lời như thế nào, đanh im lặng lái xe.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Quý Tinh Trở Về

Editor: Huyết Vũ

***

Cảnh Húc Nghiêu đưa Từ Khiêm về chung cư Tinh Hải, cũng không có ở lại lâu. rời đi ngay sau đó. Anh từ Ứng Thù đến đến sân bay đón người, lúc này đã đưa người về nhà, bây giờ phải quay trở về Ứng Thù.

Từ Khiêm ở trên lầu, mở cửa lớn, ban công mang theo hương vị tươi mới. Căn phòng này anh rất ít ở, nhưng đều có người giúp việc, đúng giờ làm tới dọn dẹp, cho nên phòng ở vô cùng sạch sẽ.

Anh vào phòng, căn phòng rất lớn. Trên giường là ga giường mới, rõ ràng là mới đổi qua.

Anh ưa thích ga giường màu đen, viền màu vàng, anh dùng một tay che mắt, bức rèm chưa được kéo lên, có ánh sáng chiếu tới, có chút chói mắt.

Sáng sớm Ngu Dao lại nhận được tin nhắn hỏi thăm từ Diệp Tử Mặc. Hỏi cô đã thức dậy chưa? Đi ăn không? Muốn ăn sáng với cô ... vân vân, hỏi cô rất nhiều. Ngu Dao trả lời một câu: "Vừa mới bắt đầu nấu cơm."

Đem di động ném trên giường, búi tóc dài lên cao, rồi đi vào phòng bếp.

https://thuviensach.vn

Diệp Tử Mặc nhìn thoáng qua tin hồi âm của Ngu Dao. Không nhiệt tình, không lãnh đạm, cười cười, gấp lại điện thoại. Diệp Tử Mặc biết rõ cái gì gọi là có chừng mực.

Ngu Dao tùy tiện ăn chút gì, liền trở về phòng tiếp tục xem hoạt hình. Gần đây mọi thứ đã an tĩnh trở lại, đợi đầu tháng chín là có bằng tốt nghiệp rồi.

Từ Khiêm vốn chỉ là muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, ai ngờ khi tỉnh lại, bên ngoài đã tối đen rồi. Anh vuốt vuốt trán, lấy điện thoại ra, vậy mà không có ai điện, đều là Cảnh Húc Nghiêu gọi.

Anh đi rửa mặt rồi mới quay vào. Cảnh Húc Nghiêu chỉ nói là tất cả đã chờ anh rồi.

Từ Khiêm quanh năm không ở lại thành phố Giang Ninh, ở đây bạn bè biết rõ anh đã trở về rồi, tự nhiên không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để rủ anh đi.

Từ Khiêm vốn là không muốn đi, sợ người trong nhà biết anh đã trở về, nhưng không chịu nỗi những người kia làm quá, lúc này mới không tình nguyện xuống lầu lái xe đi.

Trước kia anh tới thành phố Bạch Sa, tất cả xe đều để lại trong đại viện, chỉ đem mỗi chiếc xe Maserati kia tới Bạch Sa.

Xe taxi liền nhanh đưa anh đến cổng, người giữ cửa trông thấy người đi tới, thậm chí cúi đầu 90o, thấp giọng gọi một tiếng: "Cậu chủ Khiêm." Rồi kéo cửa ra, để anh bước vào.

Từ Khiêm đến nơi này không ít lần, đương nhiên là biết Cảnh Húc Nghiêu đang ở đâu, quanh năm bao trọn gói căn phòng này.

https://thuviensach.vn

Anh nhẹ nhàng đi một vòng đến cửa phòng, giơ chân lên đá văng cửa ra, bên trong toàn mùi rượu, thuốc lá tất cả xông vào mặt. Từ Khiêm rất ghét nên bỗng chốc quay đầu, dùng tay che chóp mũi.

Anh đợi một lúc lâu mới đi vào phòng, liếc mắt nhìn thấy người đàn ông đang ngồi ở bên trong là Cảnh Húc Nghiêu.

"Ô. Đã đến. Còn tưởng rằng cậu không muốn tới đây đấy." Cảnh Húc Nghiêu nhìn Từ Khiêm, lập tức buông mỹ nữ ở trong ngực, đứng dậy đưa ly rượu cho Từ Khiêm, nói.

Từ Khiêm đi qua một người, đến chỗ Cảnh Húc Nghiêu, nhận lấy ly rượu rồi ngồi xuống.

Một phòng toàn là người, sau khi nhìn Từ Khiêm tới thì lên tiếng chào hỏi, toàn bạn chơi với nhau. Tôn Quân Trác đến bên cạnh quầy bar lấy một ly rượu đem tới.

Anh, Từ Khiêm và Cảnh Húc Nghiêu cũng sống gần nhau từ nhỏ, cả ba cảm thấy tình cảm cá nhân không tồi. Lần trước, lúc Từ Khiêm về, anh có việc nên không ở lại Giang Ninh cho nên cũng không gặp được Từ Khiêm.

Tôn Quân Trác vỗ một cái vào lưng Từ Khiêm, nói: "A Khiêm, có cơn gió nào thổi à? Thậm chí thổi cậu về đây rồi hả?"

Từ Khiêm liếc mắt nhìn anh, cười chế nhạo một tiếng: "Gió Tây Nam."

Anh nhẹ nhàng nhấp một chút rượu, mở miệng nói: "Cậu không phải đang ở nước ngoài hay sao? Trở về lúc nào thế?"

Lần trước về, có nghe nói qua cậu ta đang mở rộng kinh doanh ở nước ngoài, không biết lúc nào trở về.

https://thuviensach.vn

"Trở về hai ngày. Đêm nay vốn là không có chuyện gì, lại bị cậu ấy kéo tới đây." Nói xong nhìn qua Cảnh Húc Nghiêu.

"Này, tôi bỏ tiền để cho mấy anh em tụ tập, hóa ra cũng không tệ lắm nhỉ."

Từ Khiêm và Tôn Quân Trác đều không nói chuyện, chỉ là cười cười, nâng ly cũng một cái.

Chơi ở Lệ Xá đến sau nửa đêm đám người mới tản đi, gần đến cánh cửa ra vào, Tôn Quân Trác vốn nghĩ là nên đưa Từ Khiêm về, nhưng Từ Khiêm từ chối, lôi Cảnh Húc Nghiêu lên xe của anh.

"Nghe nói Quý Tinh đến vào buổi sáng ngày mai." Cảnh Húc Nghiêu vừa lên xe, chưa khởi động xe, liền nói ra những lời này.

Từ Khiêm ngồi ở chỗ phía sau vốn đang nhắm mắt, nghe câu nói này, mở mắt ra nhìn người đang điều khiển xe, rầu rĩ nói: "Ừ" một tiếng.

Cảnh Húc Nghiêu lại muốn nói điều gì lại bị cắt ngang. "Lái xe, đưa tôi trở về."

Cảnh Húc Nghiêu nghe thấy liền khởi động xe, đưa Từ Khiêm về chung cư Tinh Hải, cuối cùng còn dặn dò Từ Khiêm một câu: "Không quan tâm những chuyện kia trải qua thế nào, cậu cùng Quân Trác có thể làm bạn bè, cũng nói lên chuyện Quý Tinh không quan trọng đến như vậy."

Từ Khiêm đang chuẩn bị xuống xe, dừng lại một chút, dùng sức đóng cửa lại.

Lên lầu, Từ Khiêm tắm rửa, mặc áo choàng tắm màu trắng, dùng khăn màu xanh lau tóc, anh nhớ lại lời Cảnh Húc Nghiêu nói.

"Quý Tinh không quan trọng đến như vậy."

https://thuviensach.vn

Không quan trọng sao? Từ Khiêm tự hỏi chính mình.

Ngu Dao tan làm đi ra, thấy Diệp Tử Mặc đứng bên kia đường.

Anh dựa lưng vào hàng rào bảo vệ bên kia đường, trên lan can màu trắng, cúi đầu chơi điện thoại. Ánh sáng da cam bên ven đường chiếu lên người anh, thậm chí trông như một loại ảo giác. Ngu Dao đi tới, "Tử Mặc", cô nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Diệp Tử Mặc ngẩng đầu nhìn Ngu Dao, anh cất điện thoại đi.

"Tan làm rồi sao?"

Trên đường về nhà, hai người vẫn không nói gì. Cũng như cũ, Diệp Tử Mặc đưa Ngu Dao đến tận nhà, chờ cô cửa đóng lại rồi mới lên lầu.

Loại tình huống như thế, liên tục kéo dài suốt một tuần.

Kể cả Thạch Hâm cũng biết chuyện Diệp Tử Mặc đang theo đuổi Ngu Dao rồi, Thạch Hâm ở ngoài cổ vũ cho Diệp Tử Mặc.

Bởi vì Thạch Hâm nói: "Ngu Dao, người ta đã theo đuổi cậu như vậy, cậu có nên đáp lại họ không?"

Ngu Dao chỉ là vỗ đầu Thạch Hâm một cái, cười cười không nói chuyện.

Từ Khiêm đang ở thành phố Giang Ninh đã hơn một tuần rồi, anh không dồn hết tâm sức đi tìm Quý Tinh, cũng không có ý trốn tránh cô, chỉ là sau khi Quý Tinh thông báo cho anh, cũng không có tin tức.

Theo lời nói của Cảnh Húc Nghiêu, Từ Khiêm đã biết rõ Quý Tinh đã trở về rồi, chỉ là cô không muốn xuất hiện mà thôi.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm nhường anh ta vé máy bay quay lại thành phố Bạch Sa, anh ở Giang Ninh quá lâu, không thể không đi. Nào ngờ, buổi tối hôm đó Tôn Quân Trác tổ chức tụ tập, gặp được người đã hai năm không gặp, Quý Tinh.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Đây Là Bạn Trai Tôi

Editor: Dế Mèn

***

Trong sảnh tiệc của khách sạn Quốc Tế ở Giang Ninh, Từ Khiêm gặp Quý Tinh. Cô ta mặc một bộ áo liền quần màu trắng, thanh thoát đi tới.

"A Khiêm, đã lâu không gặp!" Nụ cười thấp thoáng, cô ta chẳng bận tâm ai, chào Từ Khiêm.

Tối nay mười mấy người bạn đến đây đều biết nhau, có người từ nhỏ lớn lên cùng nhau, có người là bạn làm ăn.

Tôn Quân Trác lăn lộn thương trường nhiều năm, đã tạo được một mạng giao thiệp nhất định. Tối nay đánh tiếng là hô hào cờ hiệu, tụ tập bạn bè nhưng thực ra tới đây cũng là để nói chuyện làm ăn.

Cảnh Húc Nghiêu vừa tới chưa được bao lâu đã bị lôi sang chuyện làm ăn.

Từ Khiêm dù không sống ở Giang Ninh, cũng không dính tới việc làm ăn, nhưng cái danh Nhị công tử nhà họ Từ cũng làm giới chính trị và thương gia biết nhiều đến anh.

Từ Khiêm cũng chỉ cầm ly rượu, khẽ cụng ly với Quý Tinh, nở nụ cười nhàn nhạt, nói: "Đã lâu không gặp."

https://thuviensach.vn

Quý Tinh còn định nói điều gì đó, thế nhưng Từ Khiêm chỉ còn thiếu điều ra dấu ngắt lời.

"Tôi đi tìm Húc Nghiêu, không trò chuyện với cô được." Nói xong, Từ Khiêm đi về phía Cảnh Húc Nghiêu đang đứng.

Mấy cuộc chuyện trò trước khi khai tiệc luôn dông dài và nhàm chán.

Từ Khiêm chào Cảnh Húc Nghiêu một tiếng xong liền đi ra ngoài. Sảnh tiệc nhà hàng Quốc Tế nằm ở tầng 12, bên phải gần sảnh tiệc có một hoa viên nho nhỏ ngoài trời. Từ Khiêm cảm thấy không khí bên trong hơi ngột ngạt nên đi ra ngoài.

Anh đặt ly rượu xuống khay trà, dựa cả người vào lan can, nghiêng người xuống dưới nhìn dòng xe cộ nườm nượp.

Chợt nhớ tới Ngu Dao, anh móc điện thoại ra, tìm số Ngu Dao và gọi, vậy mà điện thoại reo rất lâu nhưng chẳng thấy bắt máy.

Từ Khiêm nhìn đồng hồ, mới hơn sáu giờ, vào giờ này Ngu Dao hẳn là vẫn còn ở nhà.

Mấy phút sau anh lại gọi lần nữa, lần này không phải không có ai nhận máy mà là ngắt máy luôn.

Từ Khiêm ngó di động, khóe miệng nở một nụ cười mang hàm ý thích thú.

Lúc Quý Tinh tới đây, đúng lúc thấy Từ Khiêm đang cầm di động cười cười.

"Gì thế?" Quý Tinh đứng ở lối vào hoa viên, sau một lúc mới bước vào.

https://thuviensach.vn

Nghe âm thanh, tầm mắt Từ Khiêm chuyển từ di động sang người đang vừa tới, anh cất di động, lạnh nhạt nói một câu "Không có gì", sau đó xoay lưng lại.

Quý Tình tới cạnh anh. "A Khiêm, anh đang tức giận sao?"

"Tức giận gì cơ?"

"Hai năm trước, em bỏ đi là..."

"Là có nỗi khổ tâm? Quý Tình, mấy câu như thế thường quá rồi. Cô nghĩ tôi sẽ tin sao?"

Quý Tinh biết Từ Khiêm sẽ không tin cái lý do này.

Nhưng đó là thật, nguyên nhân thật sự đúng là như thế.

Khi đó bà Từ đã tìm tới nhà cô và nói một đống những lời khó nghe, cho dù Từ Khiêm luôn luôn nói với cô không cần để tâm lời mẹ anh nói, chỉ cần tin tưởng anh là được, nhưng Quý Tinh vẫn rất để ý.

Chẳng cô gái nào có thể chịu đựng nổi khi mẹ chồng tương lai cứ tìm mọi cách gây khó khăn cho mình, cho dù đó có là mẹ ruột của người mình yêu.

Khi đó, cũng vì chuyện nghề nghiệp của mình mà Từ Khiêm gần như gây lộn với người trong nhà. Anh muốn học Y, đại học Y năm năm, không muốn học gì khác; nhưng ông Từ cho anh hoặc chính trị, hoặc kinh doanh, chọn một trong hai.

Vì chuyện làm ăn mà gần như ngày nào Từ Khiêm cũng thấy người trong nhà tranh cãi. Rồi sau này, mỗi lần Quý Tinh kể khổ với anh cũng chỉ được nghe câu: "Đợi một thời gian nữa, sẽ được thôi."

https://thuviensach.vn

Quý Tinh không biết cái "Đợi một thời gian nữa, sẽ được thôi." đó là cái gì, lâu ngày kìm nén, cuối cùng cô cũng bùng phát.

Cô bảo với Từ Khiêm rằng mình đến Giang Ninh, nguyên nhân bởi vì ở bên cạnh anh, cô không còn cảm nhận được sự kích tình như thuở ban đầu.

Từ Khiêm đã giải thích với cô rất lâu, rằng hai người ở cùng nhau thì kích tình cũng sẽ qua đi bớt.

Tình cảm của quãng ngày đó, những gì còn lại chỉ là cuộc sống nhạt phèo như nước lọc.

Sau đấy, Quý Tinh bắt đầu ban đêm không về.

Từ Khiêm cũng muốn để cô suy nghĩ thấu đáo nên cũng không gọi điện hàng ngày cho cô nữa. Cho đến một lần, Từ Khiêm từ đại viện về trễ, trước cổng khu nhà, anh thấy Quý Tinh và một người đàn ông đang hôn nhau khó mà rời. Từ Khiêm ngồi trên xe, không nhấn còi cũng không xuống xe. Đợi đến khi hai người ấy hôn đủ rồi, môi lưỡi buông nhau ra, Từ Khiêm mới nhìn rõ người đàn ông kia là Tôn Quân Trác.

Khi ấy, bàn tay cầm lái của Từ Khiêm trắng bệch.

Sau đó, Quý Tinh bỏ đi, Từ Khiêm cũng không nói gì. Chuyện của cô ta và Tôn Quân Trác anh cũng không hỏi. Quý Tinh cứ nghĩ mình che dấu giỏi nhưng không ngờ Từ Khiêm đã biết hết.

"A Khiêm, em thật sự..."

Từ Khiêm không muốn nghe nữa, anh đi xuống.

Mới vừa rồi bị Ngu Dao ngắt điện thoại, lửa giận chưa có chỗ bùng phát, anh chỉ muốn quay về ngay Bạch Sa hỏi người phụ nữ kia vì sao lại

https://thuviensach.vn

ngắt điện thoại của anh.

Quý Tinh thấy Từ Khiêm muốn đi liền kéo vạt áo anh. Từ Khiêm nhìn cô ta một cái, Quý Tinh lập tức thả tay ra.

Quay vào sảnh tiệc, Từ Khiêm nói qua với Cảnh Húc Nghiêu một câu rồi mới đi.

Trên đường ra sân bay, Từ Khiêm bảo Trương Tiêu đổi vé máy bay của anh sang tối nay, từ Giang Ninh về Bạch Sa, giờ bay khoảng hai tiếng rưỡi nữa.

Nhận được điện thoại của sếp, Trương Tiêu lập tức đổi vé sang chuyến gần nhất.

Khi máy bay hạ cánh xuống Bạch Sa đã là mười giờ tối. Từ Khiêm ngay cả nhà cũng không về, đi thẳng tới Cám Dỗ.

Ngu Dao cuối cùng cũng đưa được chai rượu cuối cùng trong tay mình cho khách. Đã sắp mười một giờ, cô báo với quản lý mình chuẩn bị ra về.

Thay quần áo xong, cô đi về.

Diệp Tử Mặc từ trong một bóng cây chui ra, dọa Ngu Dao giật mình.

Ngu Dao rõ ràng bị dọa, cô vỗ vỗ ngực mình. Qua một lúc lâu, hai người mới vừa cười vừa nói cùng đi về phía trạm xe buýt gần đó.

Từ Khiêm vừa xuống xe liền thấy bóng lưng Ngu Dao và một người đàn ông đang đi về.

Hừm, khó trách không nhận điện thoại của anh.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm chỉ thấy bóng lưng, không biết rằng người đàn ông này mình đã gặp qua. Anh lại lấy điện thoại ra, gọi cho Ngu Dao.

Ngu Dao cảm thấy điện thoại trong túi rung. Cô lấy ra xem, thấy màn hình hiển thị "Anh Từ", định ngắt thì Diệp Tử Mặc lại nói: "Nghe đi. Chắc có chuyện gì đó."

Cuộc điện thoại này tối nay Diệp Tử Mặc thấy đã ba lần. Ngu Dao bất đắc dĩ, chỉ còn cách bắt máy.

"Alo?"

"Đang ở đâu?"

"Đang về nhà." Ngu Dao thành thật trả lời.

"Một mình?"

"Với bạn trai."

Cái này cũng đâu bị xem là lời nói xạo nhỉ? Diệp Tử Mặc hiện tại cũng coi như là bạn trai cô rồi.

Từ Khiêm còn định nói gì đó nhưng Ngu Dao đã nói trước: "Anh Từ, không có chuyện gì vậy tôi cúp máy đây, bạn tôi vẫn đang đứng đây chờ tôi."

Thấy điện thoại bị cúp, Từ Khiêm nổi đóa. Một tuần mình không ở đây, tiểu nha đầu này đã muốn làm ông Trời rồi.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tôi Rất Thích Anh Ấy

Ngu Dao và Diệp Tử Mặc cũng không trễ nãi mà nhanh chóng về đến nhà. Diệp Tử Mặc vẫn đưa cô về tận cửa, nhìn cô đi vào nhà rồi mới đi lên lầu.

Ngu Dao vào nhà, vừa định thay đồ ngủ thì di động lại vang lên. Tưởng Diệp Tử Mặc, cô không nhìn điện thoại mà bắt máy luôn.

"Không phải đã bảo về rồi thì đi nghỉ cho khỏe đi?" Ngu Dao bĩu môi, rất không vui.

Cô và Diệp Tử Mặc xác định quan hệ yêu đương cũng chưa bao lâu, mới vài ngày, nhưng trong lòng Ngu Dao cảm thấy rất ngọt ngào.

Lần đầu tiên được nếm tư vị của tình yêu, khiến cô không cách nào kiềm nén được cảm giác yêu đương này.

Mỗi ngày đều sẽ có người đưa đón đi làm, sẽ chăm chú nhìn mình khi ăn hay ngủ, có lúc sẽ giúp mình làm chút việc mình không làm được.

Tối qua, Ngu Dao và Diệp Tử Mặc đã bắt đầu thói quen trò chuyện với nhau trước khi đi ngủ. Cô lúc đó chỉ thuận miệng nói một câu: "Em rất thích ăn hạt dưa nhưng lại ghét phải nẻ. Sao không có người nào bán hạt dưa nẻ rồi nhỉ?"

https://thuviensach.vn

Cô chẳng qua chỉ thuận miệng kêu ca một câu, không ngờ chiều hôm nay, lúc Diệp Tử Mặc đi xuống tìm cô đi dạo đã mang cho cô một bịch đầy hạt dưa đã nẻ sẵn. Lúc Diệp Tử Mặc đưa cái bịch đầy hạt dưa, Ngu Dao cảm động không nói được gì.

Cho tới lúc này vẫn chưa có ai làm như vậy cho cô, ngay cả bố mẹ ở nhà vẫn luôn thương chiều cô mà còn chưa làm vậy.

Ngu Dao biết cái này là Diệp Tử Mặc đã dùng tay mà rút từng hạt ra cho cô, vì thế hốc mắt cô lúc ấy cũng ươn ướt.

Từ Khiêm ở đầu dây bên kia nghe được âm thanh nũng nịu của Ngu Dao thì trong lòng lập tức mềm đi.

Ngu Dao đã bao giờ nói chuyện với anh như thế? Cho dù là lúc anh cứu cô ở Cám Dỗ cũng chưa được nghe cô làm nũng êm ái như thế đấy.

Ngu Dao hồi lâu vẫn không nghe thấy anh đáp nên gọi to vào điện thoại: "Tử Mặc, sao anh không nói gì?"

Từ Khiêm bấy giờ mới phản ứng lại được, cũng bởi vì giọng nói nũng nĩu mà êm ái của Ngu Dao làm anh cũng quên nói chuyện.

Anh làm bộ ho khan một tiếng, thờ ơ nói: "Là tôi."

"Anh Từ?" Ngu Dao không chắc chắn lắm. Cô đưa di động ra trước mặt xem, thấy đúng là trên điện thoại hiển thị "Anh Từ", cô lập tức nghiêm túc nói: "Trễ thế này rồi, có việc gì sao?"

Cái giọng điệu xa cách này, Từ Khiêm thiếu chút nữa là ném di động.

"Xuống đây! Tôi ở dưới nhà em."

"Có chuyện gì cứ nói qua điện thoại đi, muộn lắm rồi." Ngu Dao từ chối, nói.

https://thuviensach.vn

"Sợ bạn trai không vui à? Tôi không ngại lên đó đâu." Từ Khiêm chỉ có thể uy hiếp.

Ngu Dao ôm trán, sao cô lại gặp thứ vô lại đó nhỉ?

"Đợi lát, tôi xuống ngay."

Ban đêm hơi lạnh. Một tuần nay, Bạch Sa liên tiếp mưa to, không khí lạnh kéo đến, buổi tối Ngu Dao không dám mặc độc một bộ đồ nên tìm một cái áo khoác vào thêm rồi đi xuống.

Quả nhiên như vậy, vừa mở lớp cửa chống trộm ra đã thấy một người đàn ông đang đứng trong màn đêm hút thuốc.

Từ Khiêm mới châm điếu thuốc, còn chưa hút hơi nào đã thấy Ngu Dao xuống.

"Có chuyện gì vậy?" Ngu Dao khoác một cái áo thể thao màu vàng cam, hai tay đút trong túi.

Từ Khiêm thấy cô xuống nhanh như vậy cũng không nói gì, chỉ xoay ngoài bước đi ra phía ngoài khu nhà, Ngu Dao đi theo sau anh, đi được một đoạn thì cô không đi nữa. Thấy cô không bước tiếp, người đàn ông quay đầu lại, nhìn cô một cái, ý hỏi sao cô không đi tiếp.

Ngu Dao không muốn đi với anh nữa, cô nhìn thẳng vào đôi mắt sáng và thấu suốt của anh.

"Rốt cuộc có chuyện gì?"

"Đi với tôi một lúc, tản bộ."

"Anh Từ, bây giờ gần mười hai giờ rồi, có ai đi tản bộ vào giờ này?"

Từ Khiêm bĩu môi. "Có nhà tôi đó."

https://thuviensach.vn

Ngu Dao thật hết ý kiến, cô thật sự muốn vứt Từ Khiêm lại mà đi về; nhưng, cứ nghĩ lần trước ở Cám Dỗ, anh ta cứu mình và Thạch Hâm, cô lại ngại.

Người đàn ông trước mặt đã cứu mình và con bạn, mặc dù đã mời cơm anh ta nhưng Ngu Dao biết, bữa cơm đó, trong mắt người đàn ông căn bản chẳng là gì. Huống hồ, đêm đó nếu không có anh ta, mình và Thạch Hâm sẽ ra sao, trong lòng cô hiểu rất rõ.

Chẳng còn cách nào, cô chỉ có thể tiếp tục đi dạo cùng anh. Từ Khiêm vẻ như đi dạo hoàn toàn không có mục đích, đi hết một vòng rộng lớn quanh khu nhà. Mí mắt Ngu Dao đang đánh vào nhau, cô mỏi mệt hết sức.

Cả ngày cô ở cùng Diệp Tử Mặc khi anh đi tìm việc nên đã sớm mệt hết chịu nổi, chỉ muốn đi nghỉ sớm, ai mà biết người này còn kéo cô đi tản bộ. Ngu Dao chẳng e lệ thục nữ chút nào, lại ngáp cái nữa. Nước mắt chảy ra vì ngái ngủ, cô lấy tay xoa xoa mí mắt.

Từ Khiêm dừng bước, xoay người lại, thấy Ngu Dao cứ vỗ vỗ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, vẻ mặt rất mệt mỏi. Anh đưa tay xoa xoa đầu cô. "Lên ngủ đi."

"Thật sao?" Nghe câu này, mắt Ngu Dao liền sáng lên.

Cô chạy về phía dãy nhà, đột nhiên nhớ tới cái gì lại chạy tới chỗ Từ Khiêm, nói: "Anh Từ, tôi rất cảm kích lần trước ở Cám Dỗ anh đã ra tay cứu giúp. Tôi cũng biết nếu đêm đó không có anh, tôi và bạn tôi sẽ chẳng có kết cục gì tốt." Ngu Dao vừa nói vừa xem sắc mặt Từ Khiêm mới lại nói tiếp: "Những lời anh nói với tôi lúc trước, tôi có thể xem là lời nói đùa. Có điều là, sau này, anh đừng tìm tôi nữa ạ. Tôi đã có bạn trai. Tôi cũng biết, người trước của anh... Cũng đã quay về rồi."

Qua cuộc điện thoại hôm đó, chỉ nhìn vẻ mặt của Từ Khiêm, Ngu Dao cũng không khó đoán ra người gọi điện là ai.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm hơi sửng sốt, không nói gì.

"Còn nữa, tôi rất thích bạn trai tôi. Cho nên, anh Từ, sau này anh cũng không cần tìm tôi nữa."

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Lần Đầu Tiên Hẹn Hò

Editor: Dế Mèn

***

Nghe Ngu Dao nói vậy, Từ Khiêm cơ bản không có phản ứng gì, chỉ nhìn cô chằm chằm.

Ngu Dao bị anh nhìn như vậy thì có hơi đờ đẫn. Cho là khuôn mặt mình dính bẩn, cô thiếu tự nhiên, giơ tay lên sờ sờ mặt mình một cái, rồi quệt tới quệt lui. Nhìn thấy cô như vậy, Từ Khiêm không nhịn được mà cười.

Anh giơ tay cầm lấy bàn tay thon nhỏ của cô, nói: "Đừng quệt nữa, mặt đỏ luôn rồi kìa. Không còn sớm nữa, đi lên đi." Nói xong, anh xoay người bỏ đi.

Ngu Dao nhìn bóng lưng dài của Từ Khiêm dưới ánh trăng, từ góc nhìn của cô, trông có một chút bi thương và cô đơn. Ngu Dao vỗ vỗ đầu mình, nghĩ gì vậy? Anh mà cô đơn được sao? Sau đó cô xoay người đi, về nhà.

Trở về nhà mình từ chỗ Ngu Dao, Từ Khiêm ngay cả đèn phòng khách cũng không bật, mò mẫm trong bóng đêm đi về phòng. Anh dễ dàng lấy

https://thuviensach.vn

được chai rượu vang trong tủ rượu, cầm cái ly đế cao bên cạnh, rót đầy rượu.

Anh vẫn ngồi ngoài ban công trước cửa sổ sát đất, nhìn xe cộ thỉnh thoảng lướt qua bên dưới, thẫn thờ.

Từ Khiêm cũng không biết mình bị làm sao, tối nay lại muốn cô đi dạo với mình trong khu nhà mấy vòng lâu như vậy, thật ra anh chỉ muốn được ở yên tĩnh một lúc với Ngu Dao, cảm giác đó rất dễ chịu.

Uống một ngụm rượu, điện thoại lại bắt đầu rung. Từ Khiêm lấy điện thoại ra nhìn, là Cảnh Húc Nghiêu gọi.

"Ừm?" Từ Khiêm nhận điện thoại, tâm trạng anh cũng không có gì không tốt.

Cảnh Húc Nghiêu mới từ đâu đó bước ra, khắp người tản ra mùi rượu nồng nặc; tài xế thấy anh ta bước ra, vội vàng mở cửa xe.

"Cậu về lại Bạch Sa rồi à?"

"Ờ." Từ Khiêm lại uống một hớp sau đó mới hỏi: "Có chuyện à?"

"Không phải cậu rất muốn gặp Quý Tinh sao? Tối nay gặp rồi, cảm giác thế nào?" Nội tâm của Cảnh Húc Nghiêu hẳn phải là của một cô gái nhỏ nên mới thích hóng hớt như vậy.

"Chẳng có cảm giác gì."

"À à... Được đó. Không có cảm giác thì tốt rồi."

Từ Khiêm không muốn nói chuyện với anh ta nữa, lấy đại một cái cớ rồi cúp máy.

https://thuviensach.vn

Đúng vậy đó. Nhìn thấy Quý Tinh, anh đã không còn cảm giác gì rồi. Ban đầu, khi cô ta bỏ đi, Từ Khiêm đã rất hận; nhưng hôm nay, khi gặp lại, cảm giác lại rất bình thản.

Từ Khiêm đứng ở cửa sổ sát đất một hồi, uống hết ly rượu mới trở về phòng tắm rửa.

Hôm sau là cuối tuần.

Sáng sớm Diệp Tử Mặc đã gọi điện cho cô, bảo cô mau dậy. Tối nay là cuộc hèn hò đầu tiên của hai người, Diệp Tử Mặc không kìm được phấn khích.

Tối qua Ngu Dao ngủ rất muộn, khi Diệp Tử Mặc tới gõ cửa cô vẫn còn chưa tỉnh.

"Không phải gọi điện bảo em dậy rồi sao?" Nhìn bộ dạng ngái ngủ, mắt nhắm mắt mở của Ngu Dao, Diệp Tử Mặc có chút không vui, nói.

Bữa nay là buổi hẹn hò đầu tiên của hai người, bộ dạng Ngu Dao hiện giờ thật như không muốn đi vậy.

Ngu Dao thấy Diệp Tử Mặc đã hơi giận, liền kéo anh ta vào nhà, đóng cửa lại rồi nói: "Xong ngay thôi. Anh ngồi một lúc đi."

Sau đó, cô quay về phòng mình thay quần áo rồi đi ra phòng tắm rửa mặt.

Thạch Hâm đầu tóc bù xù bước ra thì Ngu Dao đã dọn dẹp đâu ra đấy, sắp đi ra ngoài với Diệp Tử Mặc.

"Thạch Đầu, bọn tớ ra ngoài, hôm nay cậu tự kiếm gì chơi đi nhé!" Ngu Dao ngồi ở cửa thay giày, nói với Thạch Hâm vẫn còn chưa tỉnh ngủ.

https://thuviensach.vn

Thạch Hâm chậm chạp đi tới sofa, thả phịch người xuống, khoát tay một cái ý bảo biết rồi, cứ yên tâm ra ngoài đi. Thấy cô nàng như vậy, Ngu Dao cũng không nói gì liền đi ra ngoài.

Diệp Tử Mặc và Ngu Dao tới tiệm ăn trước khu nhà ăn sáng trước. Mỗi người mua một ly đậu nành và một cái bánh kếp để ăn, sau đó đứng chờ xe buýt tới.

Hôm nay họ tính tới công viên giải trí chơi đu quay đứng.

Hai người đi xe tới hồ Kim Kê, kế cạnh đu quay đứng của công viên. Diệp Tử Mặc đi mua vé, sau đó hai người đi xếp hàng. Lúc đấy, người chơi đu quay không nhiều; nhân viên ở đấy nói, phải ít nhất ba người ngồi một cabin mới chơi được; vì vậy, hai người đi chơi các trò khác trước.

Họ chơi tàu xoay cao tốc, tàu lượn siêu tốc... chơi xong hết các trò cũng đã tới trưa. Lúc này mặt trời đã lên cao, Diệp Tử Mặc bảo Ngu Dao ngồi dưới bóng cây nghỉ ngơi, còn mình đi tới quầy hàng trong công viên mua cho Ngu Dao loại nón kết che nắng, lại mua cho cô một cốc kem, nước suối, bánh mì và bánh quy.

"Woa, kem! Cho em!" Ngu Dao lúc này đã nóng nực không chịu nổi, thấy Diệp Tử Mặc đi tới thì vô cùng vui mừng.

Hai tay đón lấy cốc kem Diệp Tử Mặc đưa, Ngu Dao nôn nóng mở nắp ra ăn, dĩ nhiên không quên đút cho Diệp Tử Mặc một miếng.

Hai người ngồi nghỉ một lúc, ăn đại chút bánh mỳ, uống ít nước sau đó mới đi tới chỗ trò đu quay đứng.

Lúc này mọi người đã tập trung về đây, hai người chờ một lúc mới tới ngồi lên được.

https://thuviensach.vn

Lúc cabin của cô ngồi quay lên điểm cao nhất, Ngu Dao thấy sợ, không dám nhìn xuống. Diệp Tử Mặc lại hù cô, bảo sẽ chụp hình cho cô nhưng Ngu Dao vẫn không dám nhìn.

Diệp Tử Mặc cười, trêu cô: "Lúc đầu là ai nói muốn chơi đu quay? Bây giờ lại không dám mở mắt?"

Ngu Dao nhìn anh ta một cái, không dám phản bác. Ban đầu, do chưa bao giờ được ngồi đu quay, nên khi nghe Diệp Tử Mặc đề nghị cuối tuần này đi chơi, cô mới nói mình muốn chơi đu quay. Sớm biết trò đu quay này đáng sợ vậy, cô đã không nói rồi.

"Dao Dao, em nhìn xem, cảnh đẹp làm sao!" Diệp Tử Mặc kéo kéo Ngu Dao, muốn cô nhìn quang cảnh bên dưới.

Lúc này, Ngu Dao mới từ từ mở mắt ra, đầu tiên, cô nhìn phong cảnh ngay bên ngoài, sau đó mới dám cúi đầu từ từ, nhìn phía bên dưới.

Nhìn những khung cảnh ấy, Ngu Dao ngây người.

Thật sự là quá đẹp!

Bạch Sa vốn nổi danh là thành phố với những khu vườn kiểu rừng, hiện tại là mùa hè, cây cối xum xuê mơn mởn, lâu lâu còn thấy chim chóc bay ra từ mấy lùm cây.

Ngu Dao phấn khích túm Diệp Tử Mặc nói: "Đẹp quá! Đẹp quá đi thôi!"

Diệp Tử Mặc khoác tay lên vai cô, chỉ cười cười, không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Rung Động Trước Tình Yêu

Editor: Dế Mèn

***

Khi Ngu Dao và Diệp Tử Mặc đi ra khỏi công viên thì đã là bốn giờ chiều. Phong cảnh quanh đó không tệ, lúc này mặt trời cũng sắp xuống núi, vừa lúc có thể đi dạo một vòng quanh hồ rồi đi ăn cơm tối.

Cánh tay trái của Diệp Tử Mặc khoác lên vai Ngu Dao, hai người vô cùng thân mật đi cạnh bờ hồ. Xa xa có thể thấy bánh xe đu quay và tàu siêu tốc, Ngu Dao lấy gậy selfie ra, chụp cho mình và Diệp Tử Mặc một tấm, thấp thoáng sau lưng họ là bánh xe đu quay.

Diệp Tử Mặc bảo Ngu Dao đem tấm hình này tải lên weixin làm ảnh bìa. Ngu Dao không chịu, vì trên weixin của cô có rất nhiều bạn học và người thân, cô không dám gióng trống khua chiêng thể hiện tình cảm như vậy.

Ngu Dao không chịu được việc Diệp Tử Mặc cứ huyên thuyên, bèn gửi hình qua weixin cho cậu ta.

"Cho anh đi mà thể hiện tình cảm, nhưng không được để lộ mặt em đâu đấy!"

https://thuviensach.vn

Sau khi nhận được hình, Diệp Tử Mặc mở hình ra coi, quả nhiên thấy Ngu Dao đã che mặt cô lại. Diệp Tử Mặc hết cách, không thể làm gì hơn là chuyển phát hình tới bạn bè, còn viết câu "Ngọt ngào dạo bên hồ Kim Kê. Yêu thương đi hết đoạn đường này." Ngu Dao nhìn thấy status mới của Diệp Tử Mặc cho bạn bè thì nuốt ực nước miếng.

"Sao? Không được à?" Thấy bộ dạng Ngu Dao như vậy, Diệp Tử Mặc làm bộ mặt nặng, hỏi.

Ngu Dao ôm miệng cười cười rồi mới lên tiếng: "Không có, viết hay lắm."

Diệp Tử Mặc không tin, hai tay vòng cổ cô, đè cô xuống. "Nói mau! Vừa rồi em cười gì hả?"

"Thật không có gì mà!" Ngu Dao vừa nói vừa muốn thoát khỏi lồng ngực cậu ta.

Hai người nói nói cười đùa, tiếp tục đi về phía bên kia hồ, đi dạo hết một vòng. Thấy trời dần dần tối, hai người bàn bạc xem buổi tối ăn gì. Ngu Dao nói về nhà ăn cơm, như vậy tiết kiệm được kha khá. Diệp Tử Mặc lại không đồng ý, nói buổi hẹn hò đầu tiên thì phải hẹn hò đàng hoàng, không cần tiết kiệm quá.

Diệp Tử Mặc sử dụng trang mua theo nhóm Meituan để mua một phiếu giảm giá ở trung tâm mua sắm gia đình gần đó, là món cá nướng Ngu Dao yêu thích.

Tiệm ăn gia đình này cũng không cách Cám Dỗ bao xa, bây giờ hai người qua đó, ăn xong là cũng gần tới giờ Ngu Dao đi làm.

Hai người đi xe tới trung tâm mua sắm, vào thang máy đi thẳng lên tiệm Grandma's House dùng món cá nướng. Khách đứng trước cửa tiệm

https://thuviensach.vn

khá đông, thật may là không có bao nhiêu khách đợi bàn hai người, vì vậy hai người nhanh chóng được đi vào.

Ngồi vào chỗ xong, Diệp Tử Mặc để cho Ngu Dao xem thực đơn còn mình đi rửa tay.

Ngu Dao cầm thực đơn, thoan thoát chỉ chỉ món cá nướng và các món đi kèm. Mấy bữa nay ở cạnh nhau, Ngu Dao biết Diệp Tử Mặc cũng giống mình, không cay không thích, cả món ăn kèm cũng là nấm kim châm, nấm mèo, củ sen và tàu hủ ky mà cô và Diệp Tử Mặc thích. Cô còn gọi thêm một món nộm và một ly kem xoài.

Lúc Diệp Tử Mặc rửa tay xong đi ra ngoài, Ngu Dao đã gọi món xong, chỉ chờ phục vụ bưng lên. Hai người ngồi đối diện nhau, đều lấy di động ra xem. Ngu Dao lướt lướt một vòng xem bạn bè, thấy dưới bức ảnh Diệp Tử Mặc đăng có rất nhiều người hỏi cô gái kia là ai, Diệp Tử Mặc để câu trả lời cho mọi người đoán.

Cô thấy Thạch Hâm bình luận bằng icon lửa phừng phừng, không biết là có ý gì.

Hai người, một bên thì lướt mạng xem bạn bè, một bên đang tán gẫu, cá nướng cũng nhanh chóng được bưng lên.

Diệp Tử Mặc rất cẩn thận, gỡ xương cá cho Ngu Dao rồi bỏ vào dĩa cho cô.

Bởi vì đồ ăn quá cay nên miệng của Ngu Dao nhanh chóng đỏ cả lên, vì ánh sáng trên ánh đèn trong phòng chiếu rọi xuống, nên có muốn giấu cũng không được.

Cũng may Ngu Dao và Diệp Tử Mặc ăn cay rất lợi hại nên mới không bị đau dạ dày, bằng không, hết ăn cay xong rồi lại ăn kem, dạ dày còn chịu được mới lạ.

https://thuviensach.vn

Hai người dùng bữa cũng nhanh, Cám Dỗ cũng cách đó không xa. Ăn xong, Ngu Dao nói mình phải tới Cám Dỗ rồi, Diệp Tử Mặc nói được, hai người lại tay trong tay cùng đi qua đấy.

Lúc tới nơi vừa đúng 7h50, Diệp Tử Mặc bảo cô mau đi vào, kẻo muộn.

Ngu Dao chỉ muốn dựa vào lòng Diệp Tử Mặc, không muốn đi vào. Diệp Tử Mặc vuốt tóc cô, hôn một cái lên trán cô, nói: "Ngoan, mau vào đi."

Lúc đó cô mới nghe lời đi vào.

Từ Khiêm vừa bước xuống xe lại thấy cảnh này.

Cô gái bé nhỏ dựa vào lòng bạn trai không muốn rời xa, cho đến khi được một nụ hôn vững lòng mới chịu đi.

Nhìn thấy cảnh này, không hiểu thế nào mà Từ Khiêm cảm thấy hơi nhói đau. Anh khóa kỹ xe rồi bước tới cửa ra vào của Cám Dỗ, còn cố ý liếc nhìn Diệp Tử Mặc.

Diệp Tử Mặc cũng nhìn người đàn ông một cái, không nói gì, sau đó bỏ đi.

Đi vào trong Cám Dỗ, Từ Khiêm trước tiên quét mắt nhìn một lượt xem có bóng dáng của tiểu nha đầu kia không, không ngờ thấy thật. Cô đã thay đồng phục làm việc, đang nói chuyện vui vẻ với một cô em tiếp thị bia ở quầy bar. Lúc này ở đại sảnh không có ai, hai cô gái trẻ liền tán gẫu ở đó.

Người đàn ông liếc mắt nhìn rồi lập tức lên phòng VIP trên lầu hai.

Bữa tối nay là của những người trong nhóm đua xe F1 lần trước.

https://thuviensach.vn

Thấy Từ Khiêm đi vào, Trần Cảnh Thịnh liền đứng dậy. Hắn đẩy cô gái cạnh mình ra, bảo các cô khác tránh đi, chớ đứng trước mặt cản trở, để Từ Khiêm ngồi xuống. Các cô gái rất biết chuyện, liền lui tới quầy rượu của phòng VIP tự ăn chơi.

Từ Khiêm chọn đại một chỗ, ngồi xuống. Trần Cảnh Thịnh tỏ ra tốt, đi tới châm thuốc cho người đàn ông.

"Cậu chủ Khiêm mới từ Giang Ninh trở về à?"

Chẳng biết Trần Cảnh Thịnh lấy đâu ra được tin này, biết Từ Khiêm vừa từ Giang Ninh về lại Bạch Sa liền hẹn anh ngay.

Người đàn ông lạnh nhạt, nhả một vòng khói, nhìn hắn một cái.

"Phải. Có việc sao?"

Từ Khiêm còn không biết suy nghĩ trong lòng Trần Cảnh Thịnh? Ông già họ Trần muốn mở rộng bất động sản sang Giang Ninh nên định thông qua anh để gặp giới bất động sản và giới chính trị ở Giang Ninh.

Cảnh Húc Nghiêu rất nổi danh trong giới bất động sản ở Giang Ninh, chỉ cần Từ Khiêm nói tốt cho thì việc làm ăn của nhà họ Trần sẽ có thể tiến sang Giang Ninh; có điều, chuyện này, Từ Khiêm không muốn giúp.

Anh và Trần Cảnh Thịnh chẳng có giao tình gì cả, tại sao anh phải giúp hắn? Anh không phải Đấng Cứu Thế.

"A, không có gì! Không phải đã mấy ngày không thấy cậu chủ Khiêm nên mới hẹn gặp cho mọi người vui vẻ sao?" Nét mặt Trần Cảnh Thịnh nghiêm túc, hoàn toàn không thấy vẻ ngang ngược phóng túng như lần trước.

https://thuviensach.vn

Hắn cũng là nhận lệnh người nhà phải lo cái tên Từ Khiêm này, nếu không sẽ vô hiệu hóa tất cả các thẻ tín dụng của hắn. Không có tiền, hắn lấy gì chơi đây?

Từ Khiêm ngồi trong phòng VIP một lúc, cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì, muốn đi về. Cả buổi Trần Cảnh Thịnh nói lảm nhảm bên tai, anh nghe mà đau đầu; vì thế, anh trông có vẻ thiếu kiên nhẫn, đá khay trà trước mặt một cái, nói: "Tôi không phải người làm ăn, vì vậy đừng có chuyện gì cũng đến tìm tôi."

Nói xong, anh liếc nhìn Trần Cảnh Thịnh rồi đi ra khỏi phòng VIP.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Ở Cùng Cậu Ta Tốt Hơn So Với Tôi Sao?

Editor: Lưu Tinh

***

Khi Từ Khiêm đi tới đại sảnh cũng đúng lúc gặp phải Ngu Dao vừa phục vụ xong một bàn khách. Anh liếc nhìn nhiệt độ trên máy điều hòa, nhiệt độ đã thấp thế này mà cả người cô còn đổ đầy mồ hôi.

Anh rút trong túi ra một tờ khăn giấy đưa cho cô. Ngu Dao nhìn tờ giấy đưa đến trước mặt mình, có chút ngạc nhiên. Cô ngẩng đầu lên, không ngờ là Từ Khiêm.

Từ Khiêm dùng ánh mắt ý bảo cô nhận lấy. Cô đưa tay ra đón lấy, sau đó khách sáo nói: "Cảm ơn anh."

Cô quay đầu đi, khẽ lau mồ hôi trên trán.

"Còn không cần tôi giúp cô tìm việc làm sao?"

"Mười một giờ rồi, nhanh lên."

Người đàn ông không lên tiếng, ngồi xuống đợi Ngu Dao phục vụ mình. Anh gọi một tá bia, anh biết rõ khách gọi càng nhiều bia thì nhân viên phục vụ càng được tiền hoa hồng cao.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao không biết anh có ý gì, nhưng khi anh đã ngồi xuống tức là khách, cô không thể phớt lờ anh được, thậm chí là cô còn phải để ý sắc mặt anh thế nào mà cư xử cho đúng. Rất nhanh, Ngu Dao mang ra một tá bia đặt trên bàn cho anh.

"Ngồi xuống." Người đàn ông thấy cô mang bia lên xong muốn đi ngay, anh lên tiếng yêu cầu: "Ngồi đây uống với tôi một ly."

Ngu Dao dừng bước, cô xoay người chống lại tầm mắt của anh, vừa vặn nhìn thấy một chiếc ly thủy tinh do anh đưa tới trước mặt cô.

Không còn cách nào khác, Ngu Dao không thể từ chối anh, muốn lãnh tiền hoa hồng nào có dễ dàng?

Nêu không mời khách vài ly, làm sao họ có hứng thú, làm sao họ nhiệt tình ủng hộ?

Ngu Dao nhận lấy ly rượu, cũng không ngồi xuống cạnh anh. Lần trước cô đã nói rõ với Từ Khiêm, hiện tại, cô và Diệp Tử Mặc đang xác định mối quan hệ yêu đương. Làm việc ở Cám Dỗ không nhiều thời gian, Ngu Dao không muốn xảy ra xích mích với Từ Khiêm. Sau khi cô rời khỏi đây hai người cũng sẽ không còn bất cứ liên lạc nào nữa. Uống hết ly rượu, Ngu Dao khẽ lắc chiếc ly trong tay.

"Thưa ngài, tôi đã uống xong. Ngài cứ từ từ thưởng thức."

Nói xong cô liền quay lưng đi thẳng, không một lần quay đầu lại.

Từ Khiêm nhìn bóng lưng Ngu Dao rời đi, không biết vì sao lại rất muốn bắt cô trở lại, hỏi cho rõ ràng rốt cuộc cô và cái tên sinh viên mới tốt nghiệp kia vì sao lại ở chung một chỗ?

Chẳng lẽ ở bên hắn thì có cơ hội cầu tiến hơn hay sao?

https://thuviensach.vn

Vì sao không chịu ở bên cạnh anh?

Những gì cô muốn, anh không thể đáp ứng nổi hay sao?

Càng nghĩ thì lửa giận trong long càng ngùn ngụt bốc lên. Một tá bia kia chẳng mấy chốc anh đã uống sạch.

Gần hết giờ làm việc, Ngu Dao nhận được tin nhắn của Diệp Tử Mặc bảo rằng cậu không thể đến đón cô được, cô hãy tự đón xe về, trên đường đi nhớ cẩn thận, khi về đến nhà hãy nhắn tin cho cậu ta biết. Lý do là vì hiện giờ cậu ta đang có chuyện với bạn, cần phải qua bên đó xem sao.

Ngu Dao gửi tin nhắn trả lời: "Em biết rồi. Anh cũng nhớ về sớm đấy." Sau đó cô thu dọn đồ đạc, thay quần áo chuẩn bị ra về.

Ra đến cổng chính liền trông thấy xe của Từ Khiêm đậu ở đầu đường, Ngu Dao làm như không thấy, đi thẳng đến nhà chờ xe bus. Từ Khiêm ấn còi kêu inh ỏi, Ngu Dao cũng không thèm quay đầu lại. Từ Khiêm chưa từ bỏ ý định, lại tiếp tục ấn còi nhưng Ngu Dao trước sau vẫn không một lần ngoảnh đầu lại. Lần này, anh không thể ngồi yên nữa. Anh mở cửa xe, đi thẳng tới bên cạnh Ngu Dao, nắm lấy cổ tay cô, lôi cô lên xe.

"Từ Khiêm, anh làm cái gì vậy?"

Cổ tay bị người đàn ông nắm chặt, Ngu Dao hốt hoảng la lên.

Người đàn ông căn bản không thèm để ý đến sự phản kháng của cô, anh đóng của xe lại, sau đó vòng qua bên buồng lái, khởi động xe chạy thẳng đến khu nhà trọ của Ngu Dao.

Đi được nửa đường, anh mới mở miệng: "Em lo bạn trai em nhìn thấy sao?" Giọng điệu của anh vô cùng chua chát.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao nhìn anh một cái, không trả lời anh, chỉ im lặng tiếp tục nhìn cảnh đêm bên ngoài. Đúng lúc này, điện thoại trong túi xách cô reo lên.

Ngu Dao lấy điện thoại ra xem, đúng là Diệp Tử Mặc.

"A lô." Ngu Dao cười híp mắt, nghe điện thoại.

"Lên xe rồi sao?" Diệp Tử Mặc đang đứng phía ngoài cổng nơi cô làm việc, cậu ta gọi cho cô chỉ muốn hỏi mội chút, thực sự lên xe đi rồi sao? Phỏng chừng lúc này chiếc xe bus cũng chỉ vừa mới tới, đã mười một giờ hai mươi, đây là thời điểm chuyến xe bus cuối cùng chạy về đến khu nhà trọ của họ.

"Em sắp về đến nhà rồi."

Diệp Tử Mặc có chút ngạc nhiên: "Nhanh vậy sao?"

"Ừ, hôm nay xài sang một tí, em bắt taxi về."

Nói rồi, Ngu Dao nhìn thoáng qua người đàn ông đang lái xe.

Từ Khiêm nghe vậy, gương mặt điển trai nãy giờ vốn không chút biểu cảm của anh liền tối sầm lại. Thì ra trong mắt cô, anh cũng chỉ như một tên tài xế taxi?

Diệp Tử Mặc hoàn toàn tin tưởng lời cô nói, dặn dò thêm vài câu rồi cúp máy.

Người đàn ông thấy cô cúp điện thoại rồi mà còn lưu luyến một lúc mới cất điện thoại vào túi xách.

"Làm gì mà quyến luyến dữ vậy?"

"Dĩ nhiên. Tình yêu cuồng nhiệt đến thế cơ mà."

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm im lặng không nói gì, mãi cho đến khi xe về đến dưới nhà Ngu Dao.

"Từ tiên sinh, cám ơn anh."

Ngu Dao bước xuống xe, khách sáo nói lời cảm ơn với Từ Khiêm, sau đó định đóng cửa xe lại.

"Ngu Dao, ở cùng cậu ta tốt hơn so với tôi sao?"

Nghe được câu này, Ngu Dao sửng sốt một chút, cô cười lạnh: "Dĩ nhiên." Nói xong, cô dứt khoát đóng cửa xe, xoay người đi lên lầu.

Thật lâu sau đó Từ Khiêm cũng không rời khỏi, trong đầu anh cứ xuất hiện hình ảnh buổi tối hôm đó Ngu Dao và gã kia quấn quýt ôm nhau. Bọn họ lưu luyến không rời, mặc kệ người đi đường qua lại chỉ trỏ. Ai ai cũng biết họ là một đôi tình nhân đang yêu nhau say đắm.

Qua một lúc lâu, Từ Khiêm mới khởi động xe, rời đi.

Lên lầu, Ngu Dao nhắn tin báo cho Diệp Tử Mặc biết đã về nhà, sau đó cô cầm quần áo đi tắm. Lúc cô về đến phòng, kiểm tra thấy điện thoại có mấy cuộc gọi nhỡ, đều là của Thạch Hâm. Cô gọi lại nhưng Thạch Hâm không nghe điện thoại. Trong long Ngu Dao mơ hồ dự cảm có điều không hay.

Ngu Dao đứng ngồi không yên, cô gọi cho Diệp Tử Mặc, vậy mà di động của anh cũng không ai nghe máy. Ngu Dao lập tức hoang mang lo sợ. Cô ngơ ngác ngồi ở phòng khách, nghĩ xem Thạch Hâm có thể đi đâu? Đột nhiên một hồi chuông điện thoại vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Ngu Dao. Cô liền cầm điện thoại lên, đúng là Thạch Hâm.

"A lô, Thạch Hâm, cậu đang ở đâu?" Ngu Dao vội vàng hỏi.

https://thuviensach.vn

Vậy mà bên kia không phải giọng của Thạch Hâm.

"Cô là bạn của cô ta?"

Ngu Dao nghe thấy giọng nói một người đàn ông, bên kia đầu dây còn xen lẫn rất nhiều âm thanh ồn ào.

"Đúng vậy, tôi là bạn của cô ấy. Anh là ai?"

"Xin chào. Bạn của cô ở quán bar uống rượu đến say khướt rồi này, phiền cô tới đón bạn mình về đi."

Ngu Dao vội vã ghi lại địa chỉ, thay quần áo rồi đi ra ngoài. Cô không ngờ, lại gặp phải một vị khách không mời mà đến ở quán bar đó.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tại Sao Tôi Phải Giúp Em?

Editor: Lưu Tinh

***

Khi Ngu Dao chạy tới quán bar, vừa vào cửa liền nhìn thấy Thạch Hâm đang ngồi uống rượu một mình. Cô tức đến nói không nên lời. Tuy rằng quán bar này cũng khá "sạch sẽ" không có gì mờ ám nhưng đã trễ thế này mà một cô gái lại còn đi uống rượu một mình, rất dễ gặp chuyện không may.

Cô đi tới trước mặt Thạch Hâm, bảo người phục vụ lấy cho cô một ly nước lọc. Sau đó Ngu Dao đỡ Thạch Hâm dậy, cho cô ấy uống nước.

"Thạch Hâm, dậy đi nào, tớ đưa cậu về nhà."

Sau khi cho Thạch Hâm uống xong ly nước, cô ấy liền ngã người nằm sõng soài lên quầy rượu, dường như đã thiếp đi.

Ngu Dao vỗ vỗ vào mặt cô, cũng không thấy phản ứng gì. Ngu Dao xin lỗi người phục vụ của quán: "Thật ngại quá, bạn của tôi uống đến say mèm, làm phiền cho mọi người rồi."

Người phục vụ đẩy gọng kính lên, lắc lắc ly rượu trong tay, nói: "Không có việc gì. Bạn của cô có lẽ đã ngủ rồi. Chờ cô ấy tỉnh lại rồi đưa về cũng không sao."

https://thuviensach.vn

Ngu Dao gật đầu cảm ơn.

Người phục vụ phải mang rượu cho khách ở bàn khác nên cũng không nán lại thêm.

Nhìn bộ dạng của Thạch Hâm khi ngủ với dáng vẻ mệt mỏi, gương mặt đỏ hồng vì say, Ngu Dao đoán chắc chắn cô ấy không thể tỉnh rượu trong chốc lát được. Cô nhắn tin cho Diệp Tử Mặc, báo cho cậu ta biết mình ở quán bar Phong Lâm, bảo cậu ta về nhà rồi thì nghỉ ngơi trước. Vậy mà, tin nhắn vừa gửi đi không bao lâu, Diệp Tử Mặc liền gọi tới.

Trong quán, ca sĩ bắt đầu hát, xung quanh đều rất ồn ào. Ngu Dao sợ nói điện thoại nghe không rõ nên nhờ một người phục vụ giúp cô trông chừng bạn mình, sau đó ra ngoài đề nghe điện thoại.

"A lô, Tử Mặc?"

Diệp Tử Mặc thấy Ngu Dao lâu như vậy mới nghe máy nên có chút lo lắng, vội vàng hỏi: "Em đang ở chỗ nào? Không có việc gì chứ? Có cần anh đến đón về không?"

Cậu ta cũng vừa mới về đến nhà, không thấy Ngu Dao, vừa định gọi cho cô thì nhận được tin nhắn.

"Không cần đâu. Thạch Hâm uống say quá, hiện giờ đã ngủ gục trên quầy bar. Chờ cậu ấy tỉnh thì bọn em sẽ đón xe về." Ngu Dao vội vàng ngăn cản.

"Vậy hai người phải cẩn thận đấy." Diệp Tử Mặc nói xong liền cúp điện thoại.

Ngu Dao cảm thấy Diệp Tử Mặc có chút kì lạ. Cô nghĩ có lẽ vì mình không cho cậu ấy tới đón nên giọng điệu cậu ấy mới có vẻ không vui. Cô

https://thuviensach.vn

quay trở vào quán bar. Thạch Hâm đã ngủ được một lúc, dường như có gì đó khó chịu mà cô ấy hơi nhíu mày một chút.

Ngu Dao thấy vậy liền gọi: "Thạch Hâm? Thạch Hâm?"

Rất may là lúc này Thạch Hâm đã tỉnh táo đôi chút.

"Mau dậy về nhà thôi. Cậu không định ngủ luôn ở đây chứ?" Ngu Dao thấy cô mở mắt, liền vội vàng nói.

Thạch Hâm cảm thấy đầu đau nhức, cô nhìn quanh một lúc lâu mới nhớ ra mình đang ở ngoài. Cô đoán mình đã uống nhiều rồi, sau đó bảo người phục vụ gọi cho Ngu Dao giúp mình. Cô ngồi dậy, lấy ví tiền trong túi xách ra, chuẩn bị thanh toán.

Ngu Dao đỡ Thạch Hâm đi ra ngoài. Vậy mà đúng lúc này lại đụng mặt Trần Cảnh Thịnh. Gần đây hắn để ý một cô gái trong quán bar Phong Lâm nên thường xuyên lui tới đây, cũng đã trở thành khách quen.

"Ái chà, đây không phải là là người lần trước cậu chủ Khiêm dẫn theo đua xe sao?" Trần Cảnh Thịnh nhận ra Ngu Dao, hắn cười xấu xa.

Ngu Dao cũng cảm thấy người trước mặt nhìn rất quen mắt, nghe hắn ta nhắc đến cuộc đua xe thì liền nhớ ra đây là người lần trước cùng Từ Khiêm đua xe F1.

"Tiên sinh, bạn tôi uống nhiều rồi, chúng tôi phải về ngay thôi."

Tối nay Trần Cảnh Thịnh đã bị Từ Khiêm chọc tức rồi mới đến đây. Có gì đặc biệt hơn người chứ, không phải cũng chỉ là dòng họ cán bộ cao cấp của Giang Ninh thôi sao? Nếu không trong nhà có lệnh không được đụng tới Từ Khiêm, hắn cũng đã không phải mất mặt như vậy.

https://thuviensach.vn

Xem thường hắn đến vậy à? Có ý gì chứ? Lúc này trông thấy người phụ nữ của Từ Khiêm, hắn có thể dễ dàng bỏ qua vậy sao?

"Ồ, không phải vừa thấy tôi đã muốn bỏ đi đấy chứ?" Trần Cảnh Thịnh đưa tay vuốt ve cằm mình, ánh mắt không có ý tốt chăm chú quan sát cô.

Ngu Dao bị hắn nhìn đến khó chịu, cô nghiêng người tránh ánh mắt của hắn.

"Tiên sinh, chúng tôi thật sự phải đi rồi."

"Đợi đã, tôi đã nói các người được phép đi rồi sao?"

Trần Cảnh Thịnh ngoắc tay một cái, vài người đàn ông từ phía sau hiểu ý, ngay lập tức sấn tới chắn trước mặt Ngu Dao.

Ngu Dao bất đắc dĩ không biết phải giải quyết thế nào. Cô liếc nhìn Trần Cảnh Thịnh.

"Tiên sinh, nếu đã làm gì thất lễ, mong tiên sinh bỏ qua."

Cô còn tưởng rằng người đàn ông này hiểu lầm cô và Từ Khiêm có quan hệ gì. Lần trước đua xe thua, muốn tìm cô để trả thù.

Trần Cảnh Thịnh bỏ ngoài tai lời cô nói.

"Dẫn theo bạn của cô qua đây uống cùng tôi vài ly, tôi sẽ để các người đi."

Nói xong, hắn ra hiệu cho bọn người kia kéo Ngu Dao và Thạch Hâm trở vào quán bar.

Nhân viên của quán bar đều biết rõ Trần Cảnh Thịnh, hắn là nhị công tử của Trần gia, nổi tiếng trong giới thượng lưu ở thành phố Bạch Sa này.

https://thuviensach.vn

Hắn vừa bước vào, mọi người đều đứng ra nghênh tiếp.

"Cậu chủ Trần tới rồi." Người phục vụ bày ra vẻ mặt nịnh hót, xum xoe bên cạnh Trần Cảnh Thịnh. Nhưng nhìn thấy bọn người Ngu Dao cùng theo vào thì họ cảm thấy có chút kì lạ.

Trần Cảnh Thịnh khoát tay, tự mình chọn một bàn.

Quán bar Phong Lâm không có những phòng bao VIP, đây vốn là một quán rượu bình thường. Người đến đây chủ yếu là uống rượu, nghe hát.

Người phục vụ thấy bọn họ đã ngồi vào bàn, tận tình mang đủ loại rượu lên để bọn họ tùy ý chọn. Trần Cảnh Thịnh bảo mở một chai dương tửu, nhưng lại đẩy ly rượu đến trước mặt Ngu Dao.

Ngu Dao thấy vậy, tự biết mình khó tránh khỏi. Bây giờ còn phải uống thay Thạch Hâm. Không còn cách nào khác, cô uống hết ly này tới ly khác. Thạch Hâm từ lúc ngồi xuống ghế dài đến giờ liền nằm gục trên bàn rượu.

Rượu rất nhanh lại được mang lên. Ngu Dao uống xong một ly, viện cớ phải đưa Thạch Hâm về nhà. Thế nhưng Trần Cảnh Thịnh căn bản không để cho cô đi. Hắn còn muốn cô gọi điện thoại gọi Từ Khiêm ra đây, cùng nhau ngồi uống rượu một chút.

Ngu Dao đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần rằng giữa mình và Từ Khiêm không có bất kì quan hệ gì, nhưng Trần Cảnh Thịnh không tin. Ngu Dao hết cách, đành phải ra toilet, gọi cho Từ Khiêm.

Khi Từ Khiêm nhận được điện thoại của Ngu Dao, anh cũng cảm thấy rất khó hiểu. Tại sao tự dưng cô lại chịu gọi cho anh? Nhưng sau khi nghe Ngu Dao kể rõ sự tình, anh liền cảm thấy vô cùng thú vị, chẳng phải cô đang cầu cứu nhờ anh giải vây đó sao?

"Tại sao tôi phải giúp em?"

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Người Của Tôi Mà Cậu Cũng Dám Trêu Chọc?

Editor: Tiểu Huyền Vũ

***

Từ Khiêm trả lời hờ hững, giống như chuyện này không có bất cứ liên quan gì đến anh vậy. Thế nhưng thật sự không có liên quan gì sao? Cũng đâu phải Từ Khiêm bảo Trần Cảnh Thịnh đi tìm Ngu Dao đâu. Hơn nữa bây giờ không phải cô cũng có bạn trai đấy sao? Sao khi xảy ra việc không đi tìm bạn trai cô, lại quay sang tìm anh làm gì?

Ngu Dao nghe thấy những lời Từ Khiêm nói, trong chốc lát không nói được bất cứ điều gì.

Đúng vậy, dựa vào cái gì mà anh ta phải giúp cô?

"Thật ngại quá, đã quấy rầy anh rồi, anh Từ." Dứt lời, Ngu Dao lập tức cúp điện thoại.

Cô ở trong phòng rửa tay, đứng một hồi lâu, nghĩ xem làm thế nào để ra ngoài, làm thế nào để thoát khỏi con người kia, toàn mạng đưa cả cô và Thạch Hâm ra ngoài.

Cô đứng trong phòng rửa tay vắt óc suy nghĩ hết nửa ngày cũng không nghĩ ra được cách xử lí vẹn toàn nhất cho đôi bên. Cô chỉ có thể rửa mặt đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Thật ra Trần Cảnh Thịnh cũng không chắc chắn Ngu Dao có thể mời được Từ Khiêm tới. Dù sao Từ Khiêm vốn có tiếng là người không gần nữ sắc. Chẳng qua ở trường đua xe tối hôm đó, Từ Khiêm đều thể hiện sự quan tâm và thân thiết đối với Ngu Dao, khiến hắn ta cảm thấy có tư vị mập mờ quanh đây.

Hoặc là người phụ nữ này phải chăng là ngoại lệ?

Từ Khiêm nhìn điện thoại bị cúp đột ngột, tức giận ném điện thoại lên ghế sô pha, con nhỏ này nói nhẹ không nghe, muốn chết phải không?

Mặc dù trong điện thoại anh từ chối Ngu Dao, nhưng đến cuối cùng anh vẫn tức giận, gọi một cú điện thoại cho Trần Cảnh Thịnh.

Trần Cảnh Thịnh nhìn thấy điện thoại của Từ Khiêm gọi tới thì liếc nhìn sang Ngu Dao, ý tứ không nói ra cũng đủ hiểu.

Ngu Dao bị hắn ta liếc nhìn mà run lên một cái, cảm thấy không tự nhiên liền quay sang nhìn lên ca sĩ đang hát trên sân khấu. Trần Cảnh Thịnh rời khỏi vị trí, tìm một chỗ yên tĩnh, nhận cuộc gọi của Từ Khiêm.

"Các người đang ở đâu?" Từ Khiêm trực tiếp hỏi.

"Đường Thượng Đường quán bar Phong Lâm." Trần Cảnh Thịnh cũng không vòng vo với anh, trực tiếp nói địa chỉ. Từ Khiên cúp máy, xuống lầu lấy xe đi về phía hồ.

Đường Thượng Đường và Cám Dỗ ở hai hướng hoàn toàn khác nhau, Từ Khiêm hoàn toàn không hiểu, rõ ràng chính anh đã đưa cô về đến tận nhà, tại sao chỉ trong nháy mắt cô ấy đã đến Thượng Đường rồi? Nghĩ đến đây, Từ Khiêm không do dự đạp mạnh chân ga.

Từ nhà của Từ Khiêm đến Thượng Đường, lái xe cũng phải mất 40 phút, vậy mà anh lại mất chưa tới 20 phút, may mắn bây giờ đang là buổi

https://thuviensach.vn

đêm, xe đi trên đường cũng không nhiều lắm.

Vừa vào cửa, Từ Khiêm đã phải vội vàng che tai lại vì tiếng nhạc đinh tai nhức óc, đợi hồi lâu, sau khi đã thích ứng được với không khí nơi đây, anh mới từ từ đi vào.

Henry thấy chỉ có một mình anh thì lễ phép hỏi anh muốn thứ gì. Từ Khiêm không trả lời, nhìn xung quanh một vòng, sau đó phát hiện không thấy thân ảnh của Ngu Dao, ngay khi anh đang muốn gọi điện thì liền nhìn thấy Trần Cảnh Thịnh ngồi ở trong góc vẫy tay gọi anh.

Từ Khiêm đi qua đó, người đàn ông đang ngồi ở bên cạnh Ngu Dao lập tức đứng dậy nhường chỗ ngồi, tự giác ngồi sang bên cạnh.

Ngu Dao còn đang cảm thấy kì lạ, sao người này lại đứng dậy ngồi sang chỗ khác?

Đến khi nhìn thấy người ngồi xuống cạnh mình là ai, lúc này cô mới nhìn rõ đó là Từ Khiêm.

Vị trí này có hơi nghiêng một chút, đèn trong quán bar lại quá tối, nếu không nhìn cẩn thận thì căn bản không thể biết được người đến là ai. Ngu Dao thấy Từ Khiêm đến đây, nỗi bất an còn lại trong trái tim, trong nháy mắt liền ổn định lại.

"Anh đã đến rồi." Ngu Dao mất tự nhiên mở miệng.

Cô còn tưởng rằng người đàn ông này sẽ không tới nữa.Ngu Dao vừa mới mở miệng, Từ Khiêm đã ngửi thấy mùi rượu phả ra.

"Em đã uống bao nhiêu rồi?"

Cô nhóc này đã uống bao nhiêu mà mùi rượu đã nồng nặc đến vậy rồi.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao không hiểu tại sao Từ Khiêm lại hỏi như vậy, cô mới chỉ uống có một hai chén chứ mấy.

"Không nhiều lắm, hai ly cocktail."

Sau khi uống hai ly hồng trà đá xong, Trần Cảnh Thịnh lại kêu cho cô một ly nữa, vừa rồi khi ngồi xuống, Ngu Dao cảm thấy hơi khát nước nên cứ thế mà uống nhiều thêm một chút.

Từ Khiêm nhíu mày một cái, cô nhóc này tửu lượng cũng tốt ghê. Hai ly cocktail mà đầu óc vẫn còn thanh tỉnh được đến mức này. Trần Cảnh Thịnh thấy Từ Khiêm tới, rất tự giác gọi cho anh một ly Whisky, cho thêm một viên đá vào trong cốc của anh.

"Anh Khiêm, đến thật là nhanh, có phải sợ chúng tôi tiếp đãi không tốt hay không?" Trần Cảnh Thịnh cũng không nghĩ rằng Từ Khiêm lại đến nhanh đến vậy, hắn từng nghe nói qua địa chỉ nhà của Từ Khiêm cách nơi này cũng không phải là gần.

Từ Khiêm liếc mắt nhìn Ngu Dao, cảm thấy có chút buồn phiền. Anh lấy bao thuốc lá từ trong túi ra, lấy một điếu thuốc, Trần Cảnh Thịnh ngồi bên cạnh tinh mắt nhanh chóng cho anh chút mồi lửa, Từ Khiêm nhàn nhã nhả ra một vòng khói, nói: "Anh đã chuốc cho cô ấy đến mức này rồi, nếu tôi còn đến muộn thêm chút nữa, không biết các người sẽ còn làm gì cô ấy nữa?"

Lời anh nói không có ý tứ gì khác, chẳng qua cảm thấy Trần Cảnh Thịnh biết rõ Ngu Dao là người của anh, lại còn dám cho cô ấy uống nhiều như vậy, cảm thấy có phần tức giận mà thôi. Vậy mà Trần Cảnh Thịnh lại hiểu sai theo một chiều hướng khác.

"Ha ha, làm sao có thể như vậy được, chỉ muốn cho em gái uống ít rượu thôi, chẳng phải góp chút công trợ hứng cho cậu chủ Khiêm tối nay hay sao?" Trần Cảnh Thịnh nở nụ cười làm lành.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm không trả lời lại, rút một điếu thuốc ra, dí điếu thuốc hút hết vào trong gạt tàn thuốc, sau đó mới mở miệng: "Có chuyện gì, đến mai hẵng nói. Hôm nay muộn rồi. Hai cô gái này tôi đưa đi trước."

Ý tứ đêm nay của Trần Cảnh Thịnh, Từ Khiêm đã sớm đoán được. Anh vốn cũng không muốn nói lại, nhưng lúc này Ngu Dao đã uống nhiều như vậy rồi, nếu còn tiếp tục nữa thì không biết đến bao giờ sẽ gục. Anh muốn đưa người về trước đã, sau đó mới nói chuyện cùng Trần Cảnh Thịnh.

Trần Cảnh Thịnh thấy Từ Khiêm nói như vậy, cười cười nói: "Được, anh Khiêm, anh đi trước đi. Ngày mai chúng ta sẽ liên lạc lại."

Ngu Dao dìu Thạch Hâm đi, lẽo đẽo theo phía sau Từ Khiêm, ra khỏi quán rượu. Vốn Ngu Dao muốn tự bắt taxi, liền bị Từ Khiêm chặn họng ngay cho một câu: "Em coi tôi là tài xế taxi à? Gọi điện thoại một cái liền đến sao."

Ngu Dao không thể nói được gì hơn, đành phải lên xe của Từ Khiêm.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Hôn Trộm

Editor: Tiểu Huyền Vũ

***

Ngu Dao thả Thạch Hâm ở ghế sau, để cô được nghỉ ngơi một chút, còn cô chỉ có thể lên ngồi ở ghế lái phụ mà thôi. Trong xe rất yên tĩnh, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng hít thở rất mạnh của Thạch Hâm, Ngu Dao không biết phải làm sao để mở miệng nói chuyện cùng người đàn ông này đêm nay.

Qua một lúc lâu sau, Ngu Dao phát hiện chiếc xe vốn dĩ không có bất cứ dấu hiệu khởi động nào, cô quay đầu liếc nhìn người đàn ông đang ngồi ở ghế lái. Sau khi lên xe, Từ Khiêm hạ cửa kính xe xuống, đốt một điếu thuốc, thật ra anh rất muốn nói chuyện với Ngu Dao.

Sao đầu óc cô lại đần như vậy?

Nếu như không phải tối nay Trần Cảnh Thịnh có việc muốn nhờ anh, thì rất có thể tối nay cô đã bị người đàn ông này ăn tươi nuốt sống rồi.

Trần Cảnh Thịnh là dạng người dễ đối phó đến vậy sao? Bình thường thấy anh thì kiếm cớ thoái thác ba lần bảy lượt, sao đến tối nay thì lại không thấy kiếm cớ nữa? Hút xong một điếu thuốc, Từ Khiêm mới khởi động xe, quyết định đưa hai người con gái này về nhà.

https://thuviensach.vn

Suốt cả đoạn đường không nói một câu gì, Ngu Dao cảm thấy bầu không khí trong xe vô cùng lúng túng, cô lề mề một lúc lâu, cuối cùng mới mở miệng nói: "Cái đó... Chuyện đêm nay, cám ơn anh."

Bản thân cô cũng biết nếu như tối nay Từ Khiêm không xuất hiện, thì cô và Thạch Hâm khó có khả năng bình yên rời khỏi nơi đó.

Từ Khiêm nghe thấy lời nói của cô, cũng không đáp lại.

Ngu Dao cũng không biết nên làm thế nào tiếp theo đây, loại cảm giác này giống như ngồi hát trong cô độc vậy. Cô mấp máy môi, bất lực nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Lúc này trời đã về đêm, xe cộ qua lại trên đường cũng rất ít, Ngu Dao cảm thấy được bầu không khí trong xe quá ngột ngạt, cô hạ cửa kính xe xuống, để cho làn gió lạnh thổi vào trong xe, cô thò đầu ra ngoài cửa sổ. Buổi tối cô đã uống vài ly cocktail, lúc này mới bắt đầu cảm thấy có tác dụng, đầu hoa mắt choáng, mặt đỏ ửng giống như đít khỉ. Cô véo vài cái trên khuôn mặt mình, cảm thấy trên mặt đã bắt đầu nóng lên rồi.

Từ Khiêm liếc nhìn người bên cạnh, những cửa chỉ vô cùng bình thường nhưng cũng vô cùng ngây thơ ấy khiến cho lửa giận trong lòng anh cũng tiêu tan đi không ít.

Anh biết lúc này Ngu Dao cảm thấy có phần không được thoải mái, cho nên cũng không làm khó việc cô thò đầu ra ngoài cửa kính xe. Lúc này đã là buổi đêm, thò đầu ra ngoài một chút cũng không có việc gì.

Từ Thượng Đường về đến nhà trọ của Ngu Dao đúng lúc sẽ phải đi qua một cửa hàng thịt nướng rất lớn ở chợ đêm. Cái mũi của Ngu Dao giống như chó nghiệp vụ vậy, ngửi được mùi đồ ăn thôi thì không vui là không thể nào. Cô vội vã vỗ vỗ tay lái xe của Từ Khiêm, bảo anh nhanh chóng đỗ xe.

https://thuviensach.vn

"Đỗ xe, đỗ xe."

Từ Khiêm không rõ nguyên do, đành phải đỗ xe lại. Xe vẫn chưa dừng lại hẳn, Ngu Dao đã không chờ đợi thêm được nữa mà lập tức xuống xe, chạy đi trước tới một quán thịt nướng. Những thứ mà Ngu Dao ăn lúc tối đã sớm bị tiêu hóa hết cả rồi, lúc này lại ngửi thấy mùi thịt nướng thơm lừng trong không khí, tất nhiên sẽ đói đến mức chịu không nổi nữa rồi.

Trước kia cô cũng hay cùng Thạch Hâm tới quán ăn ven đường cạnh trường học để ăn mực nướng cùng với những món nướng khác, thỉnh thoảng cũng có khi sẽ hoang phí một bữa mà đi ăn đồ quay.

"Bà chủ, cho mười xiên thịt gân và mười xiên thịt xay. Còn cả năm món cuốn nữa."

Ngu Dao nhìn lướt qua đống đồ ăn đặt trên kệ, nhanh chóng lựa chọn thực đơn.

"Được." Bà chủ thuần thục nhanh chóng lấy những món ăn mà Ngu Dao yêu cầu, đặt trên bếp lửa bắt đầu nướng.

Sau khi Từ Khiêm xuống xe theo Ngu Dao, mới nghĩ ra là cô nàng nghịch ngợm này chắc đói rồi. Từ trước đến nay anh chỉ đứng nhìn mà không tiến lại gần trước những hàng quán ven đường kiểu này.

Anh vốn dĩ muốn đưa cô đi uống rượu, nhưng cô bé này lại đã gọi đồ ăn mất rồi, đành chịu vậy.

Ngu Dao lúc này mới sực tỉnh, phát hiện ra không phải chỉ có một mình cô, cô xoay người đúng lúc nhìn thấy Từ Khiêm đứng sau mình.

"Anh muốn ăn cái gì?" Ngu Dao cười cười hỏi.

Từ Khiêm khoát tay, ra dấu không cần.

https://thuviensach.vn

Lúc này, bà chủ hỏi: "Cô gái, cô muốn ăn ở đây luôn hay mang về?"

Ngu Dao muốn nói là ăn ở đây luôn, ngày hè ăn thịt xiên nướng ở ven đường mới thích, mới ngon nhất, thế mà lại có người nhanh hơn cô một bước.

"Cầm về."

Bà chủ cười nói đã biết. Ngu Dao ngu ngơ nhìn Từ Khiêm, muốn hỏi anh tại sao không ăn ở đây xong rồi hẵng lên xe đi về?

Người đàn ông nào đó đã đoán được suy nghĩ của cô.

"Trên xe vẫn còn một tiểu quỷ say rượu nữa."

Lúc này Ngu Dao mới nhớ tới còn có Thạch Hâm ngồi ghế sau nữa. Không bao lâu sau, đồ nướng của Ngu Dao cũng đã được nướng xong, bà chủ cho cô một cái túi xách, Từ Khiêm móc ví ra, hỏi bao nhiêu tiền, trả tiền, sau đó lôi kéo Ngu Dao đi.

Vừa lên xe, Ngu Dao đã không thể chờ thêm được nữa mà mở cái túi to ra, lấy một que xiên thịt nướng ra. Đã lâu lắm rồi cô không được ăn thịt xiên nướng, ngửi được mùi vị kia thì đã không thể kiềm lòng được nữa rồi.

Sau đó cô bắt đầu ăn ngấu nghiến giải quyết toàn bộ số đồ nướng kia, hài lòng vỗ vỗ cái bụng nhỏ tròn tròn của mình.

Người nào đó thấy cô đã ăn xong liền lấy chai nước hoa trong xe, phun vài cái trong không khí.

Mùi hương thịt nướng trong xe khiến Từ Khiêm đã sớm mất kiên nhẫn. Cho dù đã dùng nước hoa, nhưng mùi vị trong xe vẫn không giảm bớt đi được chút nào, ngược lại càng khó ngửi hơn. Từ Khiêm bị cỗ mùi hương hòa quyện này bị sặc đến muốn chửi người rồi.

https://thuviensach.vn

Hết cách, anh chỉ đành khởi động xe, để gió thổi vào đây làm tiêu tán cái mùi này đi. Chiếc xe rất nhanh đã dừng lại trước tầng lầu nhà trọ Ngu Dao ở. Từ Khiêm định nói với Ngu Dao là đã tới rồi. Nào biết vừa quay đầu lại thì đã thấy cô nàng vô tâm này đã ngủ từ bao giờ.

Uống hai ly cocktail, cộng thêm việc tối qua ngủ muộn, lại còn chơi đùa cả một ngày, cô đã sớm cảm thấy mệt rồi. Cộng với một bữa no nê nữa, cho nên ngay từ lúc xe được khởi động, thì cô đã đi tìm Chu công đánh cờ rồi (ngủ say như chết).

Từ Khiêm cởi dây an toàn của mình, nương theo ánh trăng, anh nhìn thật kỹ khuôn mặt của Ngu Dao một chút.

Cô sinh ra đã xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn, vì uống nhiều rượu mà cần cổ trắng nõn ửng hồng như trái táo đỏ. Cái miệng nhỏ nhắn nhờ ăn thịt nướng mà ửng hồng bóng loáng.

Không biết có phải vì được ăn thứ gì đó ngon ngon trong mộng đẹp hay không, mà Ngu Dao vô thức liếm môi vài cái. Điều này lại trở thành sự dụ dỗ vô cùng lớn đối với Từ Khiêm, anh đã kiềm chế dục vọng rất lâu rồi, lý trí đã sắp không còn khống chế nổi nữa rồi. Anh giúp Ngu Dao lau mồ hôi trên trán, sau đó hôn lên môi cô, cùng cô quấn quýt triền miên.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Chúng Ta Đâu Có Vụng Trộm

Editor: Dế Mèn

***

Ngu Dao vì cảm thấy khó thở nên tỉnh táo, vừa mở mắt cô liền thấy khuôn mặt một người đàn ông. Nếu không phải gương mặt này cô vô cùng quen thuộc, Ngu Dao khó đảm bảo mình sẽ không vung một cái tát.

Nhưng mà, cứ cho là người đàn ông này cô rất quen đi, nhưng anh ta hôn cô thế này thì cô cũng phải làm thế chứ? Ngu Dao lập tức tỉnh táo, dùng hết sức lực cho Từ Khiêm một cái tát.

Cô nhìn bàn tay mình còn chưa rút về, lại chợt thấy hình bàn tay hằn đỏ trên má trái người đàn ông.

"Tôi... Tôi, tôi không có cố ý đâu." Ngu Dao rụt tay lại, ấp úng nói.

Thật ra một tát đó của Ngu Dao không mạnh lắm, cô say rượu chưa tỉnh hẳn nên dĩ nhiên sức lực yếu hơn thường ngày rất nhiều. Cho dù là vậy, gò má người đàn ông vẫn hằn năm dấu ngón tay.

Từ Khiêm nheo mắt nhìn cô, phát ra tín hiệu nguy hiểm. "Hừm, không cố ý, vậy thì là có ý nhỉ?"

Người đàn ông cố tình bẻ sai ý cô. Ngu Dao há miệng định giải thích nhưng ngẫm nghĩ mình chẳng làm gì sai cả, người này thừa lúc mình ngủ

https://thuviensach.vn

mà chiếm lợi từ mình, bây giờ còn nói cô sai.

"Là anh sai trước, anh ỷ mạnh hôn tôi."

"Tôi chẳng qua chỉ muốn nói cho cô là tới nhà rồi." Không phải ỷ mạnh mà hôn, nhưng là ngay thẳng mà hôn.

Ngu Dao lại chẳng ngốc. "Tôi uống nhiều chứ không có điếc."

"Tôi gọi to mấy lần nhưng em đâu có đáp lại, miệng còn chóp chép, làm sao tôi biết ý em là gì?"

Ngu Dao nghĩ bụng, anh còn vô sỉ hơn được nữa không?

Không muốn nói tiếp với anh nữa, Ngu Dao cởi dây an toàn, định xuống xe. Đẩy cửa xe ra, Ngu Dao nhìn qua kính chiếu hậu thấy môi mình sưng đỏ. Cô lấy tờ khăn giấy sau đó dùng sức mà lau, hệt như thể môi mình dính phải thứ gì bẩn lắm, rồi vứt tờ giấy xuống sàn. Xuống xe xong, Ngu Dao không quên Thạch Hâm đang ở ghế sau.

Cô vỗ vỗ mặt cô ấy, thấy cô ấy không có phản ứng, đoán chừng ngủ say như chết rồi. Ngu Dao đành phải dùng chiêu cuối cùng là bóp mũi để cô ấy không thể thở. Ai ngờ, Thạch Hâm chẳng cần dùng mũi mà há miệng để hít thở luôn. Ngu Dao giận không chịu được nhưng cô không thể để mặc cô ấy, một mình đi về được.

Qua kính chiếu hậu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang rầu rĩ của Ngu Dao, Từ Khiêm suy nghĩ, cuối cùng quyết định mình sẽ làm người tốt. Thế nên, anh mở cửa xe, đi ra phía sau xe, ra hiệu bảo Ngu Dao tránh ra rồi liền ôm Thạch Hâm từ trong xe ra.

"Đóng cửa xe rồi đi mở cửa nhà đi!" Từ Khiêm bế ngang Thạch Hâm ra khỏi xe rồi nói với Ngu Dao.

https://thuviensach.vn

Mặc dù nơi cô sống là khu dân cư lâu đời, nhưng các biện pháp an ninh vẫn còn vô cùng tốt, mỗi một tầng đều có cửa chống trộm, phải cà thẻ hoặc dùng chìa khóa mở mới ra vào được.

Trên cửa chống trộm cũng dán câu khẩu hiệu: Không nên tùy tiện mở cửa cho người lạ.

Ngu Dao vội vàng đóng cửa xe sau đó phi nhanh tới lối ra vào của tầng, móc chìa khóa ra mở cửa phòng. Cô lách người qua cho Từ Khiêm vào trước, còn mình thì đóng cửa lại rồi theo anh đi lên.

Dưới sự hướng dẫn của Ngu Dao, người đàn ông để Thạch Hâm nằm vào phòng cô ấy. Từ Khiêm nhìn chằm chằm người đang ngủ trên giường, nghĩ thầm: Biết là cô nàng này nặng, nhưng chẳng nghĩ cô ta nặng như vậy, rốt cuộc là ăn cái gì vậy chứ?

Ngu Dao đi vào bếp, rót một ly nước rồi đưa cho anh. Từ Khiêm cầm lấy, uống một ngụm lớn, bởi vì vừa bị rút sức lực nên anh đã sớm khát nước. Người đàn ông đi vào phòng khách, ngồi xuống ghế sofa. Ngu Dao thấy anh đã uống xong ly nước, chưa chịu về mà còn ngồi xuống nên hơi có ý định đuổi người, hỏi: "Sao anh chưa về?"

Nghe thế, Từ Khiêm không giận mà còn vui vẻ. "Ơ, dù gì tôi cũng cứu hai người về." Vừa nói anh vừa móc bao thuốc lá, lấy một điếu ra châm lửa.

"Ngồi ở nhà em thì thế nào?"

Anh không nghiện thuốc lắm nhưng không biết sao đêm nay đã hút liền mấy điếu. Anh là bác sĩ, đương nhiên biết thuốc lá không tốt cho sức khỏe nên bình thường rất khắc chế bản thân.

"Cũng trễ thế này rồi, anh không về nhà sao?" Ngu Dao chưa từ bỏ ý định, hỏi.

https://thuviensach.vn

Dù anh ta cứu mình hai lần nhưng điều đó không có nghĩa anh ta có thể ngồi lại nhà mình thế này. Trời đã tối khuya mà một người đàn ông ngồi trong nhà một cô gái thì được xem là gì? Huống chi, Diệp Tử Mặc sống ở lầu trên, lỡ như bị hàng xóm trông thấy, truyền tới tai anh thì không hay.

Từ Khiêm hút thuốc, đốm lửa ở đầu ngón tay mang theo một ít khói trắng. "Sợ bạn trai biết?"

"Sợ gì cơ? Tôi đâu có làm chuyện gì có lỗi với ảnh."

"Chính nó! Chúng ta đâu có vụng trộm, sợ gì chứ?"

Ngu Dao không nói, vẫn đứng trước mặt người đàn ông, nhìn anh. Đợi khi hút xong điếu thuốc, anh mới thong thả đứng dậy. "Được rồi, đi đây!"

Từ Khiêm mở cửa, đi xuống lầu. Anh ngồi vào trong xe, một tay gác lên tay lái, đầu ngón tay còn lại quét qua đôi môi, dư vị này thế nào nhỉ?

Anh nhếch miệng cười vui vẻ, đầu óc nhớ lại đôi môi mềm nhũn của Ngu Dao khi anh hôn cô. Bởi vì trước đó cô ăn đồ nướng xiên que nên anh cũng có thể nếm được vị của ớt và thì là Ai Cập.

Mùi vị ấy, anh cũng không thấy có gì khó chịu, ngược lại còn rất ngon miệng. A, xem ra, đồ ăn lề đường cũng không đến nỗi làm người ta chán ghét. Đợi đến khi thấy đèn trong phòng Ngu Dao sáng lên, Từ Khiêm mới lái xe rời đi. Trên ban công lầu năm, Diệp Tử Mặc đã thu hết những cảnh tượng ấy vào trong mắt.

Bởi vì cửa sổ xe không đóng, cậu tất nhiên cũng thấy người đàn ông kia hôn Ngu Dao và phản ứng của cô sau đó. Nếu cậu không phải là bạn trai của Ngu Dao, cậu đã nghĩ mình đang thấy một đôi tình lữ trêu nhau.

Diệp Tử Mặc đứng trên ban công, tay cầm cốc cà phê. Bởi vì đã qua một lúc nên cà phê đã nguội từ lâu, cậu không đổ mà uống hết, cuối cùng,

https://thuviensach.vn

cậu dùng sức ném mạnh cái cốc vào tường.

Cái cốc làm bằng sứ, đập vào tường phát ra âm thanh trong trẻo và vang xa, vỡ tan ngay thành những mảnh vụn rải rác trên nền nhà. Diệp Tử Mặc không dọn dẹp những mảnh vỡ đó mà quay về phòng mình.

Ngày hôm sau, mãi đến buổi chiều Ngu Dao mới tỉnh dậy, vớ điện thoại xem thì thấy đã hết pin. Cô bèn tìm đồ sạc, cắm điện, đợi một lúc mới mở máy lên được.

Sau khi máy có tín hiệu kết nối, Ngu Dao thấy có biểu tượng cuộc gọi nhỡ trên máy. Cô mở ra xem thì thấy có Diệp Tử Mặc gọi ba cuộc, còn lại đều là điện thoại của người quản lý của siêu thị Carrefour.

Ngu Dao gọi cho người quản lý siêu thị trước, xác định lại thời gian một lần nữa, nói vài câu với người quản lý rồi cúp điện thoại. Sau đó, cô lập tức gọi cho Diệp Tử Mặc.

Thời gian ba cuộc gọi nhỡ kia đều vào lúc cô đang ở quán rượu tối hôm qua, khi về đến nhà cô cũng quên nhắn tin lại cho Diệp Tử Mặc. Điện thoại reo hồi lâu mới có người nhận.

"Tử Mặc, thật sự xin lỗi, tối qua ở ngoài đường ồn ào quá, không nhận điện thoại của anh được." Ngu Dao vội vàng xin lỗi.

Đầu dây bên kia không nói gì. Ngu Dao cho là mình gọi nhầm số nên đưa điện thoại ra trước mặt coi thử. Rõ ràng cô không nhầm số mà, điện thoại cũng đâu có bị ngắt. "Alo, Tử Mặc, anh có đấy không?"

Diệp Tử Mặc chưa tỉnh ngủ. Cậu ta vuốt mặt một cái rồi mới lên tiếng: "Nghe. Không có việc gì đâu."

"Ồ, vậy thì tốt."

https://thuviensach.vn

Tối hôm qua, sau khi về lại phòng, Diệp Tử Mặc không chợp mắt, trong đầu toàn lởn vởn hình ảnh người đàn ông kia hôn Ngu Dao. Cuối cùng, cậu ta mở tủ lạnh lấy bia ra, rót liền mấy lon mới từ từ thấy buồn ngủ.

"Dao Dao, đợi tí anh xuống tìm em, anh có chuyện muốn nói." Một lát sau, Diệp Tử Mặc mới lạnh nhạt mở miệng.

Ngu Dao chỉ nói được rồi cúp điện thoại. Trong lòng cô hơi bất an, không biết Diệp Tử Mặc muốn nói gì với mình.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Hai Người Rốt Cuộc Là Quan Hệ Thế Nào?

Editor: Dế Mèn

***

Mãi đến chiều Diệp Tử Mặc mới xuống dưới tìm Ngu Dao. Ngu Dao đã dậy từ sớm nấu cháo cho Thạch Hâm. Đối với việc mình tới quán rượu rồi uống say để Ngu Dao phải đưa về, Thạch Hâm cảm thấy vô cùng có lỗi; thế nhưng, Ngu Dao vẫn không hỏi cô ấy nguyên nhân tại sao tối qua lại uống say như vậy.

Thật ra Ngu Dao cũng có thể đoán được chút, hẳn là có liên quan tới người con trai mà cô ấy thích. Ngu Dao chính là muốn cho Thạch Hâm hiểu, chuyện tình cảm như vậy, không ai có thể giúp mình được.

Lúc Diệp Tử Mặc xuống, Ngu Dao vừa tiễn Thạch Hâm đi ra ngoài xong. Thạch Hâm nói trưa hôm nay mình có chút chuyện cần ra ngoài giải quyết. Bởi vì tối hôm qua uống quá nhiều nên hôm nay Thạch Hâm xin nghỉ, không đi làm.

Trước khi đi, Thạch Hâm mang một bộ mặt rất quyết tâm. Ngu Dao cũng không nói gì thêm ngoài việc nhắc cô ấy đi đường chú ý, có chuyện gì phải lập tức gọi điện cho cô. Thạch Hâm ôm Ngu Dao, nói Biết rồi xong liền đi.

https://thuviensach.vn

"Thạch Hâm đâu?" Diệp Tử Mặc đứng trong phòng khách nhìn xung quanh một vòng, không thấy bóng Thạch Hâm nên hơi ngạc nhiên, bèn hỏi.

Rót cho Diệp Tử Mặc ly nước xong, Ngu Dao ngồi xuống sofa. Cô bắt chéo chân, mang kính vào, xem tivi trong phòng khách.

"Ra ngoài rồi."

Tivi đang chiếu bộ "Hoa Thiên Cốt" đang "hot" dạo gần đây. Đang không có gì để xem lại được xem đúng đoạn hay nhất, cô đương nhiên không có tâm tình nói chuyện phiếm với Diệp Tử Mặc.

Diệp Tử Mặc thấy Ngu Dao mang kính thì hơi ngạc nhiên. Cô bị cận sao? Sao đến mình cũng không biết nhỉ?

"Em cận à?"

"Ừ, xem tivi thì mang kính, cũng không nặng."

Hồi năm nhất, lúc về nhà ăn Tết, cô đã cắt sẵn một cặp kính cận. Dạo này ngủ không ngon nên xem tivi hay bị mờ mắt, cô mới lấy kính ra đeo.

Hồi đó rất thịnh hành mốt da báo nên Ngu Dao còn cố ý chọn gọng kính có vân da báo. Diệp Tử Mặc ngồi xuống cạnh cô, cùng xem tivi. Căn phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng người nói trong tivi và tiếng hít thở của hai người họ.

Một tập phim nhanh chóng được chiếu xong, lúc này, Ngu Dao mới quay qua Diệp Tử Mặc ngồi bên cạnh, hỏi: "Anh nói tìm em có việc à?"

Trong điện thoại cậu đã nói vậy, Diệp Tử Mặc cũng không muốn chơi trò đoán chữ với Ngu Dao nên lập tức nói thẳng vào điểm chính: "Tối qua, mấy giờ thì em về nhà?"

"Gần hai giờ thì phải." Ngu Dao nhớ là giờ đó.

https://thuviensach.vn

"Với Thạch Hâm? Hai người bọn em?"

"Không, là một người bạn đưa bọn em về."

Ngu Dao nghĩ cô và Từ Khiêm là quan hệ rất bình thường, không cần phải giấu diếm, vì thế cô không hề ngại nói cho Diệp Tử Mặc biết.

"Bạn nào?" Diệp Tử Mặc truy tận cùng không bỏ.

Ngu Dao thấy hơi phản cảm, cô cảm thấy Diệp Tử Mặc có gì đó không phải. "Có vấn đề gì không?"

Cứ coi như hai người là người yêu của nhau đi, nhưng cô vẫn nghĩ mình nhất định cũng phải có khoảng không gian riêng tư.

"Là một người đàn ông, đi chiếc Maserati?"

Ngu Dao mở to hai mắt nhìn Diệp Tử Mặc. Cô không biết dòng xe của Từ Khiêm là gì, nhưng cô cũng biết đó là xe xịn. Diệp Tử Mặc đã nói ra rồi, còn nói luôn cả tên dòng xe.

"Anh theo dõi em?" Cô chỉ nghĩ ra được khả năng này.

Diệp Tử Mặc lúc này đã có chút giận dữ. Cậu biết, Ngu Dao không phải hạng con gái ham tiền, nhưng là một người đàn ông, thấy bạn gái mình nửa đêm nửa hôm đi về cùng người đàn ông khác, hơn nữa ở trong xe còn... thì đều sẽ tức giận. Cậu cũng thấy Ngu Dao bị hôn và cả phản ứng sau đó của cô, nhưng cậu không thể nguôi giận, đó là lòng đố kị của đàn ông.

"Anh nhìn thấy." Diệp Tử Mặc đáp.

"Anh thấy ở đâu?"

"Đương nhiên là ở tại nhà anh. Em đâu có nói cho anh biết em ở đâu, sao anh theo dõi em được?" Diệp Tử Mặc đương nhiên nói ra cho hết.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao im lặng, chỉ nhìn cậu ta chăm chú, không nói một lời.

Bị cô nhìn như vậy, Diệp Tử Mặc có chút nhột. "Tối hôm qua, anh đứng trên ban công đợi em về nên đã thấy mọi chuyện bên trong xe."

"Cho nên anh tức giận?" Ngu Dao hỏi.

Cô hiểu, nếu Diệp Tử Mặc đã nhìn thấy hết mọi chuyện trong xe, như vậy anh cũng đã nhìn thấy Từ Khiêm hôn mình, anh tức giận cũng đúng.

"Anh không thích em tiếp xúc với hắn."

"Không phải vậy! Không phải như anh nhìn thấy đâu!" Ngu Dao không biết phải giải thích thế nào. "Tối qua, lúc em tới đưa Thạch Hâm về đã đụng phải bọn lưu manh. Bọn chúng biết Từ Khiêm nên mới để anh ta đưa bọn em đi."

"Sao em không gọi cho anh?" Vừa nghe Ngu Dao đụng phải bọn lưu manh, Diệp Tử Mặc vội vàng hỏi, còn kéo tay cô xem có bị thương không.

"Bọn chúng bảo Từ Khiêm mà tới thì chúng mới để bọn em đi, nên em đâu thể làm gì ngoài việc gọi cho anh ta." Ngu Dao đem chuyện tối qua kể lại cho Diệp Tử Mặc.

Diệp Tử Mặc bấy giờ mới biết rõ ngọn nguồn ngóc ngách, cậu ôm Ngu Dao vào trong ngực, tựa cằm lên đỉnh đầu cô. "Anh không thích ánh mắt hắn nhìn em, lộ rõ ý muốn chiếm làm của riêng."

Ngu Dao cười cười. "Em lại chẳng thích anh ta."

Những lời này của cô đã trấn an trấn an nội tâm Diệp Tử Mặc.

"Hai người rốt cuộc là quan hệ thế nào?" Diệp Tử Mặc đã muốn hỏi từ lâu, cậu đã nhìn thấy sự thích thú của Từ Khiêm đối với Ngu Dao trong ánh mắt của anh ta. Đều là đàn ông, cảm giác đó chắc chắn không sai, chưa kể

https://thuviensach.vn

anh ta biểu lộ sự yêu thích đối với Ngu Dao rất nhiệt tình, dốc lòng dốc sức.

Ngu Dao rời khỏi ngực người đàn ông, ánh mắt cô nhìn vào mắt người đàn ông, nói: "Bọn em chẳng qua chỉ là quan hệ bạn bè thôi. Nếu anh không thích, sau này em không liên lạc với anh ta nữa."

Cô vốn cũng không muốn có liên hệ gì với Từ Khiêm. Lần trước, khó khăn lắm cô mới có thể nói hết rõ ràng, không ngờ chuyện của Thạch Hâm lại kéo bọn họ lại.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Người Đó Không Muốn Gần Cô?

Editor: Dế Mèn

***

Diệp Tử Mặc dĩ nhiên không thích Ngu Dao tiếp xúc nhiều với Từ Khiêm.

Thế nhưng, dù gì tối hôm qua người đàn ông kia đã cứu bạn và bạn gái mình, nếu cứ trở mặt làm như không quen thì không phải cho lắm.

"Cứ tìm thời gian đi, chúng ta mời anh ta đi ăn cơm, chúng ta sẽ thay mặt cậu ấy cảm ơn." Diệp Tử Mặc đưa tay vuốt vuốt mái tóc Ngu Dao, vẻ thành khẩn, nói.

Ngu Dao chưa hiểu vì sao Diệp Tử Mặc lại muốn mời Từ Khiêm ăn cơm.

"Tại sao?"

Cứ coi là để cảm ơn thì cũng phải do cô và Thạch Hâm làm, sao lại liên quan tới anh?

"Em là bạn gái của anh. Chuyện cảm ơn dĩ nhiên phải do anh làm."

Đầu óc Ngu Dao xoay vòng, suy nghĩ một chút thấy đạo lý này cũng đúng. Hơn nữa, nếu để Diệp Tử Mặc ra mặt, Từ Khiêm sẽ phải thức thời

https://thuviensach.vn

mà không được gây phiền toái cho mình nữa.

Ngu Dao gật đầu, cảm thấy Diệp Tử Mặc nói chí lí. "Được, vậy thì tối nay đi!"

"Ừ."

Diệp Tử Mặc cũng muốn giải quyết sớm cho xong chuyện.

Sau khi rời khỏi đó, Thạch Hâm gọi điện cho Lê Bằng, hẹn gặp nhau gần biệt thự bờ hồ.

Bởi vì Bạch Sa đã vô cùng thành công trong việc "xanh hóa" thành phố, cho nên, phong cảnh xung quanh các biệt thự gần hồ rất đẹp. Thạch Hâm tới đó trước, đang tìm một chỗ gần hồ để ngồi xuống.

Cô để hai thõng hai chân xuống phía lòng hồ, lấy di động ra và chụp một tấm, tiện tay up lên mạng cho bạn bè xem. Vừa ngẩng đầu lên, cô thấy có người mặc áo cưới, đang chụp hình ở nhà thờ gần đó.

Thạch Hâm khóe miệng mang nụ cười, mãi nhìn cặp vợ chồng mới ấy đang đứng trước nhà thờ chụp hình. Rất nhiều người xung quanh đứng xem, khi cặp đôi kia chụp cảnh hôn, mọi người lại hú hét om sòm.

Cô cũng định tới đó tham gia cho náo nhiệt, nhưng vừa đứng lên thì Lê Bằng tới.

Hôm nay anh ta mặc áo sơ mi màu trắng, quần jean wash trắng bệch, đi một đôi giày NB, đầu tóc chải chuốt cẩn thận. Thạch Hâm nhìn người đi tới, hơi ngẩn người, cô nhớ lại dáng vẻ của Lê Bằng khi cô gặp anh lần đầu.

Khi đó, cô và mấy người bạn đi xem một trận đấu bóng rổ hữu nghị. Trên sân đấu, Lê Bằng đứng rũ rũ mồ hôi, người đã thực hiện cú ném ăn ba

https://thuviensach.vn

điểm đẹp mắt cuối cùng, làm Thạch Hâm hâm mộ.

Sau đó, cô thường kiếm cớ đi xem Lê Bằng thi đấu, cô cũng nghĩ rất nhiều cách để làm quen với anh ta. Rồi sau này, bởi vì một dịp mà cô đã làm quen được với Lê Bằng.

Đó là lần đầu tiên cô không thấy Lê Bằng mặc quần áo mùa thu. Lần đó anh ta mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, đi giày thể thao Adidas, cười hỏi với Thạch Hâm. Khoảnh khắc đó, Thạch Hâm biết trái tim mình đã hoàn toàn bổ nhào vô Lê Bằng.

Sau đó, tiếp xúc nhiều, Thạch Hâm cũng biết vì sao người đàn ông này gầy nhưng mặc quần áo trông lại đẹp như vậy.

Lê Bằng là mẫu người điển hình của người mặc đồ thì nhìn gầy nhưng khi cởi ra lại có da có thịt.

"Chờ lâu rồi hả?" Thanh âm của Lê Bằng kéo cô trở lại từ trong hồi tưởng.

Thạch Hâm lắc đầu với anh ta. "Không có."

"Cậu tìm tôi có chuyện gì sao?" Hôm nay Lê Bằng vẫn phải đi làm, nhưng vì Thạch Hâm nói có việc gấp muốn gặp nên anh ta xin nghỉ, đi ra ngoài.

Thạch Hâm chợt nhớ ra mình có chuyện cần gặp anh ta. "Cậu và Hà Mãnh còn liên lạc không?"

Lần trước ở Cám Dỗ, Hà Mãnh muốn chuốc say cô rồi cùng cô lên giường, chuyện này sau khi tỉnh rượu cô mới biết.

Đêm hôm đó, Thạch Hâm đã cảm giác được có chuyện gì không đúng, Hà Mãnh cứ rót rượu nhưng chính hắn lại không uống bao nhiêu. Chuyện

https://thuviensach.vn

đã qua, Lê Bằng đang ở đây nên Thạch Hâm cũng không suy nghĩ nhiều.

"Không có. Sao vậy?" Lê Bằng cũng đã rất lâu rồi không liên lạc với Hà Mãnh.

Kể từ sau hôm uống rượu say ở Cám Dỗ, ngày hôm sau Hà Mãnh biến mất dạng, điện thoại không gọi được, tới nhà cũng không gặp ai.

Thạch Hâm không tin lắm, cô nhìn Lê Bằng một cái, anh ta với Hà Mãnh quan hệ tốt lắm mà, làm sao lại không liên lạc? "Cậu không gạt tôi đấy chứ?"

"Tôi gạt cậu làm gì. Thật sự là vậy, điện thoại không được, trong nhà cũng không thấy, cũng chẳng biết là đi đâu!"

"Được rồi."

Lê Bằng cũng không cần lừa cô làm gì, Thạch Hâm chọn cách tin tưởng anh ta.

Hai người đi dọc theo bờ hồ một vòng.

"Cậu và bạn gái có tốt không?" Thạch Hâm hỏi.

Từ sau lần tỏ tình và bị cự tuyệt, Thạch Hâm vẫn muốn hỏi lại vấn đề này.

Tối hôm qua là sinh nhật Lê Bằng, cô vốn định mời Lê Bằng đi ăn cơm. Thế nhưng, khi chạy tới căn nhà Lê Bằng thuê, cửa không khóa, cô thấy một đôi tình lữ đang hôn nhau. Nhìn bóng lưng, Thạch Hâm biết cặp đôi ấy chính là Lê Bằng và bạn gái.

"Cũng được."

"Ồ, vậy thì tốt!"

https://thuviensach.vn

Bởi vậy tối hôm qua Thạch Hâm mới không thấy thoải mái, một mình chạy tới quán rượu gần nhà Lê Bằng, uống say. Hai người lại im lặng không nói gì. Đúng lúc này, hai người đã đi tới chỗ nhà thờ cặp vợ chồng lúc nãy vừa chụp hình.

Lúc này họ đã chụp xong, người vây quanh để xem cũng đã tản đi, Thạch Hâm bây giờ mới có thể quan sát ngôi giáo đường cổ này.

Nghe nói, ngôi giáo đường cổ này không mở cửa cho bên ngoài vào, chỉ có ngày Chúa Nhật, các tín đồ Cơ Đốc giáo mới đến đây để đọc kinh, ca hát và dâng lễ.

Vì hôm nay không phải Chúa Nhật, cửa sổ và cửa chính của nhà thờ đều được đóng kín, Thạch Hâm muốn xem thử cách bài trí bên trong nhưng có cách.

Lê Bằng thật ra không có hứng thú với những thứ này, buổi tối anh ta còn có việc nên đành hỏi Thạch Hâm: "Thạch Hâm, nếu không có chuyện gì, tôi đi trước nhé?"

Thạch Hâm vẫn đang xem thử cửa sổ có bị khóa không, để cô nhìn phong cách kiến trúc trong nhà thờ một chút; nghe Lê Bằng nói vậy, cô nhất thời mất hứng.

"Cậu đi đâu à?"

"Tôi có hẹn Phỉ Phỉ buổi tối đi ăn cơm."

Phỉ Phỉ là bạn gái Lê Bằng, hai người là bạn học hồi cấp 2, Lê Bằng vẫn luôn thích cô ấy.

Nghe Lê Bằng nói có hẹn với bạn gái, Thạch Hâm chỉ có thể cười nói: "Không sao! Ngại quá, làm trễ giờ của cậu."

https://thuviensach.vn

"Không có gì! Hà Mãnh chắc có chuyện phải ra ngoài. Đợi khi nào cậu ấy về, tôi sẽ báo cho cậu."

Lê Bằng cũng không quên lý do hôm nay Thạch Hâm hẹn mình. Không đợi Thạch Hâm trả lời, Lê Bằng đã đi rồi. Anh ta vừa xem đồng hồ, mới hơn hai giờ, lúc này mà chạy về công ty cũng không bị tính là xin nghỉ, coi như không bị mất tiền lương.

Lương của thực tập sinh vốn đã ít đến đáng thương, nếu như Thạch Hâm hẹn ra chỉ để hỏi chuyện của Hà Mãnh thì Lê Bằng chắc chắn đã không ra ngoài. Nhìn bóng lưng chạy như điên của Lê Bằng, khóe mắt Thạch Hâm hơi ướt, ở với cô một lúc mà người ấy cũng thật sự không muốn đến vậy ư?

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Bạn Trai Tôi Muốn Mời Anh Ăn Cơm

Editor: Dế Mèn

***

Thạch Hâm lê thân xác mỏi mệt về nhà.

Ngu Dao và Diệp Tử Mặc đã bàn bạc xong, ngày mai sẽ mời Từ Khiêm đi ăn cơm để cảm ơn. Thấy Ngu Dao đã về, Ngu Dao nhìn về phía Diệp Tử Mặc, ý nói anh cứ về trước đi.

"Thạch Hâm, cậu về rồi, vậy tôi về nhé!" Diệp Tử Mặc đứng dậy, nói.

Thạch Hâm cũng muốn nói chuyện với Ngu Dao nên cũng không khách khí giữ Diệp Tử Mặc ở lại. Tiễn Diệp Tử Mặc xong, Ngu Dao đi vào phòng Thạch Hâm.

"Cậu khóc à?" Từ lúc bước vào phòng, Ngu Dao liền phát hiện ra mắt Thạch Hâm đo đỏ.

Thạch Hâm xoa xoa hai mắt, cười nói: "Đâu có! Chắc lúc về có con gì bay vào mắt rồi."

Ngu Dao bước vào, tiện tay đóng cửa phòng lại, sau đó ngồi xuống mép giường của Thạch Hâm.

"Tối hôm qua cậu sao thế?" Ngu Dao không nhịn được, hỏi.

https://thuviensach.vn

Thạch Hâm cũng không định gạt Ngu Dao, hôm nay cô cũng định nói với Ngu Dao chuyện này.

"Dao Dao, cậu có từng thầm mến ai chưa?" Thạch Hâm nhìn Ngu Dao, hỏi.

Ngu Dao lắc đầu. Từ khi cô hiểu chuyện, cô cũng chưa bao giờ gặp qua chuyện này. Hiện tại quen Diệp Tử Mặc, cô mới cảm nhận được điều tốt đẹp của tình yêu, nhưng nếu thầm mến thì cô thật sự chưa từng.

"Năm hai đại học tớ đã thích anh ấy rồi, cho tới tận bây giờ. Hôm qua là sinh nhật anh ấy, tớ vốn định tổ chức tiệc mừng cho anh ấy nên mới tới nhà tìm, vậy mà, anh ấy lại ở cùng bạn gái. Nhìn thấy anh ấy và bạn gái ở cùng một chỗ tớ rất đau lòng nên mới tới quán rượu gần nhà anh ấy uống rượu."

Thạch Hâm ngồi trên giường, hai chân co lên, vùi đầu vào đầu gối. Ngu Dao ngồi nghe Thạch Hâm kể, không nói câu nào.

Cô biết, chỉ cần Thạch Hâm nói ra được hết thì sẽ ổn thôi.

"Ba năm nay tớ chỉ nghĩ tới anh ấy, chưa từng gặp gỡ người nào khác. Anh ấy nói anh ấy không yêu tớ, từ chối tớ, tớ hiểu. Nhưng tại sao, tớ chỉ muốn được ở cùng anh ấy một lúc mà anh ấy cũng không muốn?"

Chỉ cần nhắm mắt lại là Thạch Hâm sẽ nghĩ đến bóng lưng chạy như điên của Lê Bằng. Cô ấy thật sự không hiểu, ngồi với cô một lúc khó khăn đến vậy ư?

Nghe Thạch Hâm nói, Ngu Dao đại khái cũng đoán được chút ít, đoán chừng lần trước ở Giang Ninh, cô ấy say, cũng liên quan đến chuyện này.

"Rốt cuộc cậu thích ai thế?" Ngu Dao không kìm được.

https://thuviensach.vn

Cô ấy nhiều lần uống say cũng đều liên quan tới người thầm thương này.

Nếu chỉ là một lần, Ngu Dao cũng chẳng quan tâm, nhưng lần nào cũng đều liên quan như vậy, Ngu Dao nhất định muốn biết người đó là ai.

"Anh ấy học trường khác, cậu không biết đâu. Tớ cũng vì có dịp đi ra ngoài nên mới biết anh ấy."

Ngu Dao đột nhiên ôm lấy Thạch Hâm, vỗ nhẹ lưng cô ấy, nói: "Hòn Đá Nhỏ à, chúng ta rồi sẽ phải gặp rất nhiều người, thích hay không thích. Nhưng bọn mình cũng không thể bởi vì những người bọn mình thích mà làm rối loạn cuộc sống của mình."

Thạch Hâm hiểu ý của Ngu Dao.

"Cậu nhất định phải mạnh mẽ lên, đủ để anh ấy thích cậu, đó là điều quan trọng nhất. Dù người ấy đã có bạn gái, nhưng chúng ta không thể tự nhiên đi làm người thứ ba." Ngu Dao tiếp tục nói.

Cô tin Thạch Hâm hiểu những đạo lý này. Hai người nói chuyện rất lâu, cho tới khi trời âm u. Ngu Dao đứng dậy, bật đèn phòng Thạch Hâm mới thấy đồng hồ báo thức trên bệ cửa sổ đã chỉ gần 8 giờ.

Vì đèn quá sáng, Thạch Hâm chưa kịp thích ứng, cô ấy lấy tay che mắt mình.

"Thạch Hâm, không còn sớm nữa, tớ phải đi Cám Dỗ rồi." Ngu Dao vừa nói vừa mở cửa đi ra phòng khách. Cô tìm điện thoại của mình, gọi một cú điện thoại cho quản lý trước, hỏi liệu tối nay mình có thể đến trễ, mong được đổi ca từ 9 giờ đến rạng sáng. Người quản lý đồng ý, lúc này Ngu Dao mới thở phào nhẹ nhõm. Cô đi vào bếp xem có gì ăn không.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao làm đại mấy món trứng chiên, rau xào, sau đó đi gọi Thạch Hâm ăn cơm.

"Dao Dao, cậu tính làm ở Cám Dỗ tới lúc nào?" Thạch Hâm gắp miếng trứng, hỏi.

"Cuối tháng sẽ không làm nữa, tối nay tớ sẽ nói rõ với quản lý."

Ngu Dao thật tình không muốn nghỉ làm ở Cám Dỗ. Mặc dù Cám Dỗ là chốn rồng rắn hỗn loạn, nhưng một đêm ba tiếng ở Cám Dỗ cô đã có thể cầm được 100 nhân dân tệ tiền lương, chia ra một tiếng được hơn 30 nhân dân tệ, đó là chưa tính hoa hồng tiền bán rượu và tiền tip của khách. Hơn nữa, cô phục vụ ở quầy sảnh cũng được chút tiền phí nho nhỏ của khách, chẳng qua không nhiều thôi.

Lúc được nhất, cô có thể sẽ kiếm được 300 nhân dân tệ một đêm, chia đều một tháng cô cũng được 4000 mà chỉ làm ba tiếng một đêm. Nhưng dù sao, chuyện này cũng không phải kế hoạch lâu dài.

Thạch Hâm nhanh chóng lùa hết đồ ăn trong chén, sau đó dọn dẹp chén đũa vào bếp, mở vòi nước, đổ nước rửa chén ra, bắt đầu rửa chén.

"Dao Dao, hiện giờ cậu với Diệp Tử Mặc thế nào?"

Ngu Dao ở trong phòng dọn dẹp, nghe Thạch Hâm hỏi thì bỏ cái chăn trong tay xuống.

"Cũng tốt."

Rửa chén xong, tay Thạch Hâm toàn xà phòng, cô ấy rửa sạch sẽ xong rồi cất chén đĩa vào trong chạn. Thạch Hâm lau khô hai tay, đi vào phòng khách. "Tối hôm qua, người đàn ông đưa chúng ta về là Từ Khiêm phải không?"

https://thuviensach.vn

Tối hôm qua, mặc dù ngủ say như chết nhưng cô ấy vẫn biết người đưa mình về nhà không phải Diệp Tử Mặc. Ngu Dao không trả lời, ngầm thừa nhận câu nói của Thạch Hâm.

"Anh ta thích cậu." Thạch Hâm khẳng định.

"Anh ta thích chẳng qua vì tớ rất giống cô bạn gái cũ." Ngu Dao sửa lại lời của Thạch Hâm.

Về điểm này Ngu Dao rất rõ, cho nên ngay từ đầu Ngu Dao đã không muốn tiếp xúc nhiều với Từ Khiêm.

"Đúng rồi, Tử Mặc nói, tối mai mời anh ta ăn cơm, cậu cùng đi chứ? Dù gì người ta cũng đã hai lần giúp chúng ta." Ngu Dao đột nhiên nhớ tới chuyện Diệp Tử Mặc nói hôm nay nên nhắc cho Thạch Hâm.

Thạch Hâm gật đầu một cái, ý bảo mình hiểu. Hai người hàn huyên một lúc nữa, lúc Ngu Dao nhìn đồng hồ thì cũng tới giờ tới Cám Dỗ.

Diệp Tử Mặc vốn định đưa cô đi làm nhưng Ngu Dao không đồng ý. Diệp Tử Mặc tối hôm qua chẳng được nghỉ ngơi, cô muốn anh ở nhà nghỉ cho khỏe, cô có thể tự mình tới Cám Dỗ, buổi tối tan làm anh tới đón cô cũng được, Diệp Tử Mặc hớn hở đồng ý.

Lúc Ngu Dao tới Cám Dỗ, vẫn chưa tới 9 giờ. Cô thay đồ xong liền đi tìm quản lý.

Nghe Ngu Dao nói tới cuối tháng sẽ không tới là việc nữa, quản lý cũng rất tiếc, chị ta vốn định thuyết phục Ngu Dao ở lại làm nhân viên chính thức, sẽ điều cô lên vị trí phụ trách khách phòng VIP, lương cao hơn rất nhiều so với lương văn phòng ở ngoài. Hơn nữa, ông chủ câu lạc bộ này là Nam Dạ Tước, khách khứa sẽ không dám làm khó nhân viên.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng, Ngu Dao trả lời mình đã tìm được chỗ làm rồi. Người quản lý cũng không nài ép nữa, chỉ nói, nếu sau này có gì khó khăn vẫn có thể tới đây tiếp tục làm việc.

Năng lực làm việc của Ngu Dao rất giỏi, hầu như số lượng rượu phải bán ra bao nhiêu cô căn bản đều có thể hoàn thành. Một số loại rượu mới nhập bán không tốt lắm, nhưng trong một đêm Ngu Dao cũng có thể bán được không ít, cải thiện doanh thu rất nhiều.

Nói chuyện với quản lý xong, Ngu Dao trở về phòng nghỉ. Cô lấy di động ra, gửi một tin nhắn cho Từ Khiêm, nội dung là: "Anh Từ, tối mai bạn trai tôi muốn mời anh ăn cơm, để cảm ơn hôm qua anh đã cứu giúp ạ."

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Giữa Chúng Ta Không Cần Khách Sáo Như Vậy

Editor: Miu Béo

***

Lúc Từ Khiêm nhận được tin tức của Ngu Dao, anh đang bàn chuyện cùng Trần Cảnh Thịnh ở Cám Dỗ.

Tối hôm qua, đi đón ngu Dao, anh đã đồng ý bàn với Trần Cảnh Thịnh về việc Trần Thị tiến quân vào Giang Ninh. Thấy tin nhắn, Từ Khiêm không xem ra gì cười cười.

Trần Cảnh Thịnh ngồi bên cạnh Từ Khiêm, tự nhiên cũng thấy được nội dung tin nhắn.

"Này, con bé kia có bạn trai rồi?" Trần Cảnh Thịnh có chút kinh ngạc. Anh ta vẫn cho là, Ngu Dao nói mình và Từ Khiêm không liên quan chỉ là nói vậy thôi, vậy mà lại là thật.

Từ Khiêm thu hồi điện thoại di động, có chút không vui nhìn anh ta một cái, cũng không nói cái gì.

Trần Cảnh Thịnh dĩ nhiên biết, Từ Khiêm đang mất hứng, cũng không hề nhiều lời nữa: "Cậu chủ Khiêm, anh xem, công ty của chúng tôi muốn mua mảnh đất trống ở Giang Ninh kia, chính phủ có thể phê duyệt không?"

https://thuviensach.vn

Trần Cảnh Thịnh nói mảnh đất kia, Từ Khiêm tất nhiên biết. Là một khu nhà cũ gần ngoại thành thành phố Giang Ninh. Bởi vì tàu điện ngầm và trung tâm thương mại phát triển, nên nghiễm nhiên kéo theo khu vực này thành khu phát triển tốt nhất.

Xung quanh có rất nhiều chi nhánh của các trường học danh tiếng và trụ sở chính của công ty lớn của nước ngoài đều đặt ở đây. Cho nên, giá phòng luôn tăng, tốt nhất khu vực, nhanh chóng vượt qua giá cả ở nội thành. Lúc trước, chính quyền thành phố Giang Ninh đã muốn thu mua, xây thành chung cư cao cấp, nhưng bởi vì phá bỏ và di dời đi nơi khác cần một số lớn phí dụng, báo cáo vừa nộp lên trên, không được phê duyệt.

Chỉ có điều, cấp trên không muốn phát triển khu vực này, tự nhiên cũng không nghĩ đến việc phá bỏ và di dời đi nơi khác. Muốn giữ lại để cho các doanh nghiệp phát triển bỏ ra số tiền kia, sau đó chính phủ chen vào một chân, từ đó thu hồi ích lợi.

Một năm trước Cảnh Húc Nghiêu cũng chọn trúng mảnh đất này, nhưng lúc ấy chính phủ còn chưa bắt đầu khai thác quyền sử dụng của mảnh đất này, cho nên, anh vẫn đang đợi cơ hội.

Gần đây, chính phủ đã bắt đầu rục rịch có động tĩnh rồi, Cảnh Húc Nghiêu đã kìm nén không được nữa. Từ Khiêm nghe Trần Cảnh Thịnh cũng chọn trúng mảnh đất này, cũng có chút không dễ làm rồi.

"Cảnh Thị ở thành phố Giang Ninh cũng chọn trúng mảnh đất này, anh cảm thấy, Trần Thị của các anh, lấy cái gì tranh giành với bọn họ?" Từ Khiêm nâng ly rượu trên bàn lên, nhìn Trần Cảnh Thịnh một cái.

Đây là lời nói thật.

Cảnh Thị, tạm thời không nhắc đến quan hệ với nhà họ Từ, chỉ cần nhìn một cách đơn thuần ông nội Cảnh đã từng là người làm ở trung ương lập nhiều công lao hiện tại lui xuống nghỉ ngơi, cấp dưới của ông, trải rộng

https://thuviensach.vn

các thành thị, nhận các chức vị quan trọng, người quản lý mảnh đất này, vừa vặn từng là cấp dưới của ông Cảnh, Cảnh Húc Nghiêu muốn lấy được tài liệu nội bộ, không khó chút nào.

Huống chi, còn có anh trai Từ Khiêm, Từ Diễn hỗ trợ.

"Cậu chủ Khiêm, tin tức của anh thật là nhanh nhạy." Trần Cảnh Thịnh còn chưa biết Cảnh Thị chọn trúng khối tiền này.

Anh ta cũng từng nghe nói về Cảnh Thị ở thành phố Giang Ninh, nhưng không có tiếp xúc với những người liên quan, tự nhiên cũng không biết quan hệ của Từ Khiêm và Cảnh Húc Nghiêu.

Lúc này nghe Từ Khiêm nói đến đây, cũng tự cho là Từ Khiêm nghe được từ Giang Ninh.

Từ Khiêm dùng khóe mắt xem xét Trần Cảnh Thịnh một cái, không nói chuyện. Kẻ lỗ mãng này, hiển nhiên là còn không biết quan hệ lợi hại bên trong chuyện này. Còn tưởng rằng mình chỉ có một thân phận cậu hai nhà họ Từ.

"Ừ, tôi cùng người quản lý Cảnh Thị hiện giờ cũng có chút liên lạc, chờ anh ta tới đây, giới thiệu cho các anh quen nhau, về phần mảnh đất này, các anh tự mình đi nói đi." Một lát sau Từ Khiêm mới lên tiếng.

Trần Cảnh Thịnh tất nhiên là mừng rỡ tự tại, ông cụ ở nhà chỉ nói, muốn đánh vào thị trường bất động sản thành phố Giang Ninh, cũng không có nói nhất định phải lấy được quyền sử dụng mảnh đất này, giám đốc hiện tại của Cảnh Thị, ở thị trường bất động sản thành phố Giang Ninh không thể nghi ngờ là lão đại, có thể tạo quan hệ bằng con đường này, đối với Trần Thị bọn họ sau này muốn đánh vào Giang Ninh, chỉ có chỗ tốt.

"Đây là tất nhiên." Trần Cảnh Thịnh cười làm lành nói.

https://thuviensach.vn

Thuận thế mời Từ Khiêm một điếu thuốc, giúp anh châm.

Chuyện này, như vậy là đã xong.

"Tối hôm qua, hai người phụ nữ kia, sau này nhìn thấy, tránh xa chút." Từ Khiêm dĩ nhiên không có quên mục đích tối nay ngoài thực hiện hứa hẹn tối qua, quan trọng nhất là để sau này anh ta cách Ngu Dao xa một chút.

Thành phố Bạch Sa nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ , khó tránh khỏi sẽ đụng phải, giống như tối hôm qua ...

Chuyện kia, Từ Khiêm nhất quyết không cho phép xảy ra lần nữa. Cho dù, bên cạnh Ngu Dao đã có bạn trai, nhưng chẳng qua là tạm thời. Anh đối với Ngu Dao, đó là tình thế bắt buộc. Hiện tại tất cả, trong mắt anh, bất quá chỉ là chơi trò chơi nhỏ với Ngu Dao. Trò chơi chơi đã lâu, tự nhiên cũng muốn thu tâm trở lại bên cạnh anh rồi.

Trần Cảnh Thịnh nhận được lời hứa của Từ Khiêm, dĩ nhiên sẽ không có ngốc đi đến đụng vào giới hạn của Từ Khiêm. Tối hôm qua đụng phải Ngu Dao cũng là chuyện ngoài dự liệu, hiện tại có Từ Khiêm đáp ứng, đương nhiên là anh ta sẽ không lại đi chọc vào những người không chọc nổi.

Từ Khiêm là nhân vật nào chứ, Trần Cảnh Thịnh cho dù thế nào cũng không thể trở thành người hữu dụng được, anh ta biết được sau lưng Từ Khiêm là thế lực nào sao?

Hai người vẫn ngồi ở Cám Dỗ đến rạng sáng mới đi.

Từ lúc Từ Khiêm đi vào, chắc đã hỏi quản lý, hôm nay Ngu Dao mấy giờ thì đi. Quản lý trả lời, hôm nay cô làm ca chín giờ đến mười hai giờ, cho nên sẽ muộn. Đợi đến thời gian không sai biệt lắm, Từ Khiêm mới đứng dậy, than thở mấy câu với Trần Cảnh Thịnh, rồi bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao ra khỏi Cám Dỗ, không thấy bóng dáng Diệp Tử Mặc, cô lấy điện thoại di động ra gọi cho Diệp Tử Mặc, đối phương vẫn còn ngủ say, nói hiện tại liền dậy đi đón ngu Dao, Ngu Dao vội vàng ngăn cản.

"Hiện tại cũng hơn mười hai giờ, anh đừng tới nữa. Em tự bắt xe trở về."

Thời gian này, đã sớm qua giờ hoạt động của các phương tiện công cộng.

"Anh vẫn nên đến đón em thôi. Muộn quá rồi." Diệp Tử Mặc hiển nhiên không yên lòng.

Ngu Dao cười cười: "Không có chuyện gì, em sẽ về đến nhà rất nhanh, rồi điện thoại cho anh. Cúp nhé."

Sợ Diệp Tử Mặc tiếp tục dài dòng, Ngu Dao không cho anh cơ hội nói chuyện, trực tiếp cúp điện thoại.

Từ Khiêm đứng phía sau Ngu Dao, anh tất nhiên nghe được tiếng Ngu Dao nói chuyện điện thoại. Suy đoán người bạn trai kia không thể tới đón cô.

"Tôi đưa em về." Từ Khiêm phe phẩy chìa khóa xe, đi tới bên cạnh Ngu Dao.

Ngu Dao muốn cự tuyệt, vậy mà còn chưa kịp mở miệng đã bị Từ Khiêm giành trước.

"Quá muộn, một cô bé không an toàn. Thêm nữa, chúng ta coi như là bạn bè, đưa em về nhà cũng không sao. Huống chi, không phải em nói bạn trai em muốn mời tôi ăn cơm, vừa lúc bàn địa điểm một chút." Từ Khiêm nói có lý như vậy. nếu Ngu Dao tiếp tục cự tuyệt thì rõ là tỏ vẻ mình không hợp tình hợp lý rồi.

https://thuviensach.vn

"Vậy, trước hết cám ơn Từ tiên sinh."

Từ Khiêm cười cười: "Không sao, giữa chúng ta không cần khách sáo như thế."

Nói xong, bước một bước lớn, ghé vào bên tai Ngu Dao, thản nhiên nói.

Ngu Dao giật mình kinh ngạc, thân thể tự nhiên lui về sau một bước, Từ Khiêm thấy động tác này của cô, cười nói thêm: "Đi thôi. Xe ở phía trước."

Nói xong liền đi trước một bước, Ngu Dao theo sát phía sau.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Tôi Coi Cô Ấy Như Cháu Gái

Editor: Dế Mèn

***

Hai người lên xe thì không nói gì nữa.

Từ Khiêm xe nhẹ đường quen* đưa Ngu Dao về nhà. Lúc Ngu Dao định mở cửa xe đi xuống, giọng nói của người đàn ông vang lên: "Tối mai ăn cơm ở nhà em đi! Tay nghề nấu ăn của em không tệ."

(*) 驾轻就熟 – giá khinh tựu tục: cưỡi xe nhẹ đi đường quen, ý chỉ sự thành thạo, quen tay quen làm việc gì đó.

Ngu Dao ngây người một lúc mới phản ứng được. "Được. Chiều mai năm giờ rưỡi."

Ngu Dao cố ý lùi thời gian sớm hơn một chút.

Đợi Ngu Dao xuống xe xong, Từ Khiêm liền lái xe đi.

Khi cô lên nhà, Thạch Hâm đã đi ngủ, trong phòng khách vẫn bật chiếc đèn bàn nhỏ, ánh đèn màu vàng cam trong nháy mắt sưởi ấm lòng Ngu Dao.

Ngu Dao ngồi trên sofa nhắn tin cho Diệp Tử Mặc nói mình đã về đến nhà rồi, cũng nhắn thêm rằng ngày mai có hẹn Từ Khiêm năm rưỡi đến nhà

https://thuviensach.vn

ăn cơm để anh nhớ tới đúng giờ. Xong xuôi, cô bỏ di động và túi xuống đó, đi tắm.

Hôm sau, lúc Ngu Dao thức dậy là đã gần mười rưỡi. Cô vẫn chưa muốn dậy nên nằm dựa vào giường một lúc xem điện thoại. Thấy có mấy tin nhắn chưa đọc của Diệp Tử Mặc, cô mở từng tin ra xem. Diệp Tử Mặc nói hết giờ làm anh sẽ về, bảo Ngu Dao mua nhiều nhiều thức ăn, tiền để tối anh về sẽ cho cô.

Ngu Dao cười cười, thoát khỏi mục tin nhắn rồi gửi tin nhắn cho Thạch Hâm về chuyện tối nay. Một mình cảm thấy chán, cô lại mở weibo xem mấy tin nóng trong ngày.

Vẫn là mấy chuyện phong trần của các minh tinh, người nào người nào kết hôn, ai, kẻ nào là tiểu tam, ai nhúng tay vào chuyện tình cảm của ai, hay chuyện các nữ diễn viên vì tranh vai chính mà dùng quy tắc ngầm, chuyện lộ ảnh.

Ngu Dao lướt sơ qua, tắt weibo rồi mới ngồi dậy, xuống giường.

...

Từ Khiêm vừa tới bệnh viện, anh đang lật xem các ca bệnh nặng, quan trọng mà Trương Tiêu đã lọc ra cho anh. Đang định xem thì di động lại reo.

Là Cảnh Húc Nghiêu.

"Chuyện gì?" Nhận điện thoại nhưng đôi mắt Từ Khiêm vẫn không rời khỏi tập hồ sơ bệnh nhân.

Cảnh Húc Nghiêu mới vừa tới đây từ Giang Ninh.

"Tớ tới Bạch Sa rồi, trưa nay ăn cơm đi!"

Từ Khiêm đúng lúc cũng có chuyện cần gặp anh ta nên liền đồng ý.

https://thuviensach.vn

Trước giờ trưa, Từ Khiêm vẫn đi xem bệnh như thường lệ. Có một bệnh nhân tương đối đặc biệt, là bạn hữu của ông cụ Từ. Trước đó, bệnh nhân này đột nhiên liên tục thấy nhức đầu và choáng váng, người nhà vội đưa ông ấy tới bệnh viện tốt nhất của Bạch Sa để kiểm tra, kết quả là bướu não. Nhớ ra cháu ông cụ Từ là chuyên gia lĩnh vực này, họ liền chuyển ông ấy qua bệnh viện tư nhân của Từ Khiêm.

Cứ cho là ông cụ Từ thế nào cũng không đồng ý cho cháu mình theo cái nghề này, nhưng ở trước mặt người khác, ông cụ chưa bao giờ thấy chán khi khoe về đứa cháu đáng tự hào này của mình; cho nên, miệng người tương truyền, rồi truyền ra trong giới thượng lưu ở Bạch Sa; vì vậy, người tìm đến Từ Khiêm cũng rất nhiều. Bởi người ở đâu, giới nào cũng đều có nên Từ Khiêm mới cố ý cho Trương Tiêu sàng lọc đi sàng lọc lại các ca bệnh.

Bệnh viện này bác sĩ chuyên gia nhiều như vậy mà cứ để anh chuyện gì cũng phải ra tay không phải sẽ mệt chết anh sao?

Buổi trưa, đúng giờ, Từ Khiêm đến chỗ đã hẹn với Cảnh Húc Nghiêu.

Đó là một quán ăn Đông Nam Á.

Cảnh Húc Nghiêu có khẩu vị khác lạ, anh ta thích nếm thử hương vị ẩm thực của các quốc gia khác nhau. Trước đây, anh ta mê mẩn món cà ri Thái, nên mỗi lần Từ Khiêm ăn cơm chung đều thấy có món cà ri đó.

Với người không thích ăn cà ri như Từ Khiêm mà nói, anh căn bản không thể chịu được mùi cà ri. Nếu bữa cơm đó không cần thiết, nếu có thể không đi thì Từ Khiêm sẽ không đi.

Đối với mấy món ăn nhẹ mang hương vị Đông Nam Á, Từ Khiêm đã từng tới Việt Nam một lần nên anh vẫn có thể ăn được.

https://thuviensach.vn

Bước vào nhà hàng, Từ Khiêm vừa nói tên Cảnh Húc Nghiêu, phục vụ liền đưa anh tới căn phòng VIP.

Người phục vụ lễ phép gõ cửa một tiếng, đợi người ở trong cho phép mới mở cửa giúp cho Từ Khiêm đi vào.

Lúc Từ Khiêm đi vào, thấy Cảnh Húc Nghiêu đang cầm xem máy tính bảng, nghiên cứu gì đó, anh đến gần thì thấy đó là mấy bản vẽ.

"Bản đồ quy hoạch mấy khu đất lần trước cậu nhắm?" Từ Khiêm đoán. Cũng chỉ có khả năng này mới có thể khiến Cảnh Húc Nghiêu dù đang lúc dùng cơm vẫn phải bề bộn công việc.

Cảnh Húc Nghiêu có chút ngạc nhiên, trước giờ Từ Khiêm chưa bao giờ hỏi về công việc của anh ta. "Sao cậu biết?"

"Có nghe cậu nói nên nhớ."

Cảnh Húc Nghiêu cất máy tính bảng đi, gọi người phục vụ đứng ngoài cửa, ý bảo có thể dọn món lên rồi.

Hai người cũng không gọi rượu, nhà hàng liền đưa trà.

Cảnh Húc Nghiêu vì buổi chiều còn phải quay về bên công ty con để họp nên không uống rượu được, còn Từ Khiêm thì không muốn uống.

Hai người yên lặng dùng bữa, Từ Khiêm gắp một miếng sườn heo sốt Sa-cha. "Khu đất kia bắt đầu đấu giá rồi?"

Khu đất Từ Khiêm hỏi dĩ nhiên cũng chính là khu đất Trần Cảnh Thịnh đang nhắm tới.

Cảnh Húc Nghiêu cảm thấy quái lạ, một bữa cơm mà Từ Khiêm đã hai lần hỏi về chuyện làm ăn của anh ta, nhưng anh ta cũng không giấu diếm gì.

https://thuviensach.vn

"Sắp rồi. Mấy hôm trước đi dùng cơm có gặp anh cả trên cục, anh cả có nhắc với tớ."

Anh cả mà Cảnh Húc Nghiêu nói chính là anh trai của Từ Khiêm, Từ Diễn.

Ở Giang Ninh, anh ấy phụ trách toàn bộ việc thu hút kinh doanh, đầu tư. Cảnh Húc Nghiêu muốn nắm được khu đất đó, chỉ cần Từ Diễn tiết lộ một chút thì không cần phải bàn thêm.

Từ Khiêm nghe xong thì không nói gì nữa, chỉ yên lặng dùng cơm.

Một lúc lâu sau, Từ Khiêm buông đũa, cầm khăn giấy lau khóe miệng, nói: "Có người ở Bạch Sa tìm tớ, nói là rất coi trọng khu đất ấy. Có thời gian thì dùng cơm chung, nói chuyện một chút." Nói xong, Từ Khiêm không nhìn vẻ mặt của Cảnh Húc Nghiêu mà liền mở cửa đi ra ngoài.

Anh vẫn nhớ bữa cơm với Ngu Dao nên không ăn quá nhiều. Cả một buổi chiều, Từ Khiêm chỉ nghiên cứu trường hợp ca bệnh của người bạn hữu mà ông nội giới thiệu tới, rất nhức đầu.

Không phải vì bệnh tình phức tạp mà vì bệnh nhân đã cao tuổi. Phẫu thuật mở hộp sọ không phải là một loại phẫu thuật bình thường. Người trẻ tuổi khi làm tiểu phẫu nguyên khí cũng đã bị tổn thương nặng nề chứ đừng nói người cao tuổi.

...

Tại nhà, Ngu Dao một mình bận rộn tới lui chuẩn bị rất nhiều món.

Đúng 5h20, Diệp Tử Mặc tới nhà Ngu Dao. Chỗ cậu thực tập cách đó không xa nên cậu về sớm.

Thấy cái bàn đầy thức ăn, Diệp Tử Mặc rất hài lòng.

https://thuviensach.vn

Cậu vốn định mời Từ Khiêm ra ngoài ăn, nhưng người ta đã nói muốn ăn ở nhà thì cũng phải ăn ở nhà như chuyện cơm bữa vậy.

Từ Khiêm đúng năm rưỡi tới nơi, anh hình như không có thói quen trễ giờ.

Diệp Tử Mặc mở cửa, tiếp đón anh rất nhiệt tình, rót trà rồi bưng trái cây.

"Anh Từ, chuyện đêm đó cảm ơn anh." Diệp Tử Mặc không biết Từ Khiêm có hút thuốc không, hút loại nào nên không tiện mời anh điếu thuốc, vì thế, cậu mang ra cho Từ Khiêm một tách trà.

Từ Khiêm nhận tách trà Diệp Tử Mặc đưa. "Chẳng có gì to tát cả."

"Đêm đó may nhờ có anh, nếu không cũng không biết Dao Dao sẽ xảy ra chuyện gì." Giọng nói tràn đầy lo lắng nhưng Diệp Tử Mặc cũng đã vô hình trung tiết lộ ý tứ Ngu Dao là bạn gái cậu.

Từ Khiêm ngẩng mắt, nhìn Diệp Tử Mặc một cái, nói: "Tôi coi cô ấy như cháu gái tôi, không cần khách khí thế."

Nghe câu này của Từ Khiêm, Ngu Dao ở trong phòng khách chuẩn bị chén đũa bị dọa sợ tới nỗi suýt làm vỡ chén.

Trích đoạn vui:

Từ Khiêm: Dao Dao, Khiêm thúc đối với em có tốt không?

Ngu Dao: Không biết xấu hổ! Lớn hơn em có bảy, tám tuổi, cũng không biết xấu hổ mà chiếm "tiện nghi" của người ta.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm: Wow, không muốn làm cháu gái, vậy kêu anh (ca ca) nghe chút nào.

Ngu Dao: ...

Lưu ý:

1. Các bạn đọc lại giới thiệu truyện giúp mình, tránh rất nhiều người hỏi cùng một câu hỏi, mình sẽ không rep những câu hỏi chung chung như vậy.

2. Truyện do tác giả Đường Tâm sáng tác, Thánh Yêu đã từng nói chị ấy sẽ không viết truyện về Khiêm (mình đã có thông báo đính chính trên Thánh Yêu Fanpage) Đường Tâm chỉ mượn tên nhân vật của Yêu để sáng tác theo văn phong của riêng mình nên hy vọng không có bất cứ sự so sánh nào giữa các nhân vật.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Chú Khiêm À, Chú Ăn Nhiều Một Chút

Editor: Dế Mèn

***

Ngu Dao ở bên này dọn bàn xong liền gọi Diệp Tử Mặc và Từ Khiêm vào ngồi.

Mọi người vừa ngồi vào chỗ thì Thạch Hâm cũng vừa lúc về đến nhà. Cô ấy mở cửa đi vào.

"Woa! Dao Dao, ở dưới lầu đã nghe thấy mùi thơm rồi. Thơm quá đi!" Còn chưa đóng cửa, Thạch Hâm đã vừa rút chìa khóa vừa nói to.

Ngu Dao vội vàng đứng dậy, đi lấy chén đũa cho Thạch Hâm, vì không biết mấy giờ cô nàng mới về Ngu Dao không dọn chén đũa cho Thạch Hâm.

Thạch Hâm lịch sự chào Từ Khiêm và Diệp Tử Mặc một tiếng rồi đi ngay vào phòng tắm rửa tay.

Lau khô tay xong, Thạch Hâm quay ra phòng khách, thấy trên bàn rượu có rượu trắng thì hơi bất ngờ.

"Hôm nay Tử Mặc sẽ uống cùng với anh Từ."

Thấy ánh mắt thắc mắc của Thạch Hâm, Ngu Dao giải thích.

https://thuviensach.vn

Thạch Hâm vốn cũng định sẽ uống với Từ Khiêm, coi như báo đáp ơn anh ta hai lần cứu mạng, nhưng Ngu Dao và Diệp Tử Mặc đã ngăn cản.

"Tửu lượng của cậu đã không tốt còn uống rượu làm gì?" Ngu Dao có chút không vui, nói.

Diệp Tử Mặc ở cạnh đó cũng lên tiếng khuyên nhủ: "Đúng vậy! Thạch Hâm, đừng để buổi tối Dao Dao lại phải lo cho cậu."

Những lời này đương nhiên là sự thật. Chỉ cần Thạch Hâm uống say, dù là ở nhà, Ngu Dao cũng sẽ không yên tâm để cô ấy ở nhà một mình.

Thấy ai cũng nói như vậy, Thạch Hâm bèn đặt ly rượu xuống, cảm thấy có hơi không phải với Từ Khiêm, người nãy giờ vẫn chưa nói câu nào.

"Anh Từ, thật không phải, vậy tôi đành phải lấy nước thay rượu vậy." Nói xong liền rót cho mình một ly nước cam, cạn ly với Từ Khiêm.

Uống xong ly rượu trong tay, Từ Khiêm nhàn nhạt nói một câu: "Không sao, thành ý tôi nhận."

Lúc này, bầu không khí lại được thổi lên, mọi người cũng bắt đầu thoải mái dùng bữa.

Suốt bữa, Diệp Tử Mặc luôn trò chuyện với Từ Khiêm, Từ Khiêm đều lịch sự trả lời lại, không khiến người khác cảm thấy mình khó tiếp xúc, hay quá khó khăn để lại gần.

Ngu Dao luôn cảm nhận được ánh mắt Từ Khiêm vẫn luôn đảo qua trên người mình. Cô thấy hơi không được tự nhiên, không ngừng gắp đồ ăn cho Diệp Tử Mặc và Thạch Hâm.

"Vợ à, em ngoan lắm, biết anh phải uống rượu nên cố ý gắp đồ ăn cho anh." Diệp Tử Mặc uống có hơi nhiều, cười híp mắt nhìn về phía Ngu Dao,

https://thuviensach.vn

nói.

Ngu Dao vừa gắp cho cậu một búp rau diếp, để cậu ăn được nhiều thêm.

Diệp Tử Mặc cười, nuốt xuống miệng, còn không quên tán dương một câu. Những động tác và lời nói ấy dĩ nhiên cũng lọt vào trong mắt người đàn ông ngồi đối diện Diệp Tử Mặc.

Anh ung dung thản nhiên, tiếp tục uống rượu và ăn món trong chiếc đĩa để trước mặt mình.

Thạch Hâm nghĩ Từ Khiêm ngại gắp đồ ăn nên liền tự động cho anh một miếng cá.

"Anh Từ, anh ăn nhiều lên."

"Cảm ơn."

Nhưng Từ Khiêm vẫn không đụng vào miếng cá Thạch Hâm đã gắp cho.

Đột nhiên Diệp Tử Mặc cầm ly rượu đứng dậy, ánh mắt vì uống say mà hơi mơ mơ, hướng về phía Từ Khiêm nói: "Anh Từ, nếu anh đã nói anh xem Dao Dao như cháu chắt mà đối đãi; vậy, tôi cũng như là cô ấy, tôi sẽ gọi anh một tiếng 'chú'!"

Vừa nói xong cậu liền bước ra khỏi chỗ, đi vòng qua Ngu Dao rồi dừng lại trước mặt Từ Khiêm. Tay khoác lên vai Từ Khiêm, cậu tiếp tục nói: "Bất kể là trước kia hay hiện tại, tôi cũng luôn phải cảm ơn anh. Lúc trước, ở Cám Dỗ, nếu không phải có anh, Dao Dao có thể đã gặp phiền toái. Đêm đó, nếu không phải anh không quản thời gian chạy tới, thì Dao Dao có thể đã bị đám người kia khi dễ. Dù anh khăng khăng nói những

https://thuviensach.vn

chuyện đều không đáng phải nhắc; nhưng, bất kể thế nào, ly rượu này, tôi vẫn phải kính anh!"

Diệp Tử Mặc nói năng rất hào sảng, đồng thời nâng ly rượu lên, uống cạn.

Coi là Từ Khiêm không ưa Diệp Tử Mặc đi, nhưng công phu ngoài mặt anh vẫn làm được.

Nhưng vẫn chưa nhắc đến một chuyện, gã đáng ghét này hiện tại trên danh nghĩa là bạn trai của Ngu Dao; nếu hắn cả gan gọi anh một tiếng 'chú' thì anh sẽ phải hứng chịu cái tiếng làm ông chú này.

Từ Khiêm cũng cầm ly rượu, đứng dậy.

Anh cao hơn Diệp Tử Mặc nên khi anh vừa đứng lên, Diệp Tử Mặc liền có loại cảm giác bức bách. Cho dù Từ Khiêm nhìn qua giống mẫu đàn ông trắng trẻo thư sinh nhưng khí chất trên người không phải vậy.

"Nếu cậu gọi tôi một tiếng 'chú', vậy ly rượu này, không uống cũng phải uống rồi?" Nói xong liền đưa rượu lên bên miệng, uống.

Ngu Dao nghe thấy tiếng "chú" ấy thì cả người không được tự nhiên.

Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì vậy?

Từ Khiêm thành chú của cô từ hồi nào chứ?

Ông chú nhà nào lại ôm tư tưởng khác với cháu gái mình chứ? Hơn nữa còn định làm loạn với cháu mình nữa?

Thạch Hâm nghe vậy cũng lơ mơ không rõ, thế nào mà người đàn ông có có khí thế bức người ở trước mặt đây lại trở thành chú của Dao Dao rồi?

Cô nàng liếc qua Ngu Dao, ánh mắt không mang ý đàng hoàng.

https://thuviensach.vn

Bây giờ "chú" với "cháu gái" có gì không tốt nào? Thạch Hâm dĩ nhiên hiểu điều này.

Uống xong ly rượu, hai người đàn ông ai nấy đều ngồi xuống.

"Dao Dao, gắp đồ ăn cho "chú" đi!" Diệp Tử Mặc không biết cố tình hay vô tình mà đặc biệt nói to với Ngu Dao.

Nghe cái tiếng "chú" ấy, Ngu Dao lại đỏ mặt.

Cô hơi ngại, dùng đôi đũa chung gắp cho Từ Khiêm một con tôm, cũng có nói thêm câu: "Chú Khiêm, chú ăn nhiều một chút, đừng khách khí!"

Nghe Ngu Dao ở trước mặt mọi người gọi mình là "chú Khiêm", bụng dưới của Từ Khiêm liền có phản ứng.

Anh nhận con tôm, ánh mắt nhìn Ngu Dao có chút lim dim mê hoặc. Ăn tôm xong, anh mỉm cười, nói với Ngu Dao: "Cảm ơn cháu, rất ngon."

Trái tim Ngu Dao vất vả lắm mới bình tĩnh được, giờ lại nổi sóng gió.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Em Không Thích Chú Khiêm Sao?

Editor: Dế Mèn

***

Ở một bên nhìn ba người tung hứng, Thạch Hâm vẫn luôn cảm thấy bầu không khí có gì đó không đúng.

Tửu lượng của Diệp Tử Mặc không tốt, uống chưa được mấy ly đã say, Ngu Dao bèn đỡ cậu vào phòng mình, để cậu ngủ một lúc cho thoải mái hơn.

Từ Khiêm uống rượu, trong đôi mắt anh có một sự biến động tâm tình không nói được. Anh thản nhiên nhìn Ngu Dao dìu Diệp Tử Mặc về phòng cô, tới giường của cô.

Trong phòng khách cũng chỉ còn lại hai người Từ Khiêm và Thạch Hâm.

Rất an tĩnh. Thạch Hâm có chút không quen, cô ấy lúng túng cười cười với Từ Khiêm, sau đó lại cúi đầu, yên lặng ăn phần của mình.

Lo xong xuôi cho Diệp Tử Mặc, Ngu Dao đi ra ngoài.

"Anh Từ, ngại quá, Tử Mặc, tửu lượng của anh ấy không tốt." Ngu Dao áy náy giải thích với Từ Khiêm.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm không lên tiếng, có điều có gật đầu một cái.

Ba người lại yên tĩnh dùng cơm, thỉnh thoảng vẫn có thể nghe Thạch Hâm và Ngu Dao trao đổi, thảo luận với nhau về kỹ năng làm bếp.

Bữa cơm xong xuôi cũng không còn sớm, đã gần bảy giờ.

Thạch Hâm phụ Ngu Dao lau dọn bàn ăn, lấy nilon bọc đồ ăn còn dư lại, để trong tủ lạnh. Thạch Hâm rửa chén, đứng quay lưng lại với Ngu Dao, vừa tám chuyện với cô.

"Dao Dao, cậu không ra ngoài với ông chú kia của cậu à?" Thạch Hâm cố ý nói như vậy.

Cô ấy cũng muốn được nghe câu trả lời thật lòng từ miệng Ngu Dao, thế nào mà mới có mấy ngày không gặp, anh Từ kia đã thành chú của Ngu Dao rồi?

"Nói gì đó?! Anh ta chỉ thuận miệng nói thế thôi, chứ không sao người ta tại sao ba lần bốn lượt giúp tớ? Có lẽ tớ cũng xêm xêm với cháu gái ở nhà nên người ta coi tớ như cháu thôi mà." Ngu Dao không muốn Thạch Hâm hiểu lầm, cô suy nghĩ rất lâu, đem ý nghĩ trong lòng nói ra.

"Được rồi, cậu mau đi đi. Để người ta ngồi một mình trong phòng khách cũng không tiện."

Ngu Dao nghĩ ngợi thấy đúng thật, thế nên, cất hết đồ ăn xong cô liền rửa tay rồi đi ra ngoài.

Thật ra thì, tối nay Từ Khiêm uống cũng hơi nhiều. Lúc này, anh đang dựa vào ghế sofa, nhắm mắt tịnh dưỡng.

Kể từ khi chuyển tới thành phố Bạch Sa, anh rất ít khi uống rượu trắng như thế này; cùng lắm cũng chỉ là cùng bạn bè ra ngoài uống chút rượu

https://thuviensach.vn

vang mà thôi; loại rượu trắng này anh cơ hồ không đụng tới.

Nghĩ đến đây, anh đoán có lẽ là do cậu bạn trai nhỏ của Ngu Dao, sợ mua rượu vang không ngon cho anh uống thì ngại, cho nên đành mua một chai Mao Đài, số năm cũng không được coi là lâu.

Ngu Dao đi tới trước mặt Từ Khiêm, thấy Từ Khiêm mặt ửng đỏ, cô đoán chừng do uống rượu trắng nên vậy. Cô xoay người đi vào bếp, lấy mấy lát chanh và mật ong từ trong tủ lạnh ra, rót cho Từ Khiêm một tách nước chanh pha mật ong, sau đó bưng ra ngoài. Cô vỗ nhẹ vào tay Từ Khiêm một cái.

"Chú Khiêm, chú uống nước đi!"

Ngu Dao cũng chẳng biết tại sao cái tiếng "Chú Khiêm" này cứ vậy mà được gọi ra.

Thật ra thì, như thế cũng tốt vô cùng. Hai người biết nhau lâu như vậy, nếu cứ một mực "Anh Từ, anh Từ" mà kêu thì quá khách sáo; còn nếu gọi anh ta là "Từ Khiêm", lại cảm thấy hai người vẫn chưa thân quen tới mức độ vậy; tiếng "chú" này là vừa đúng.

Ngu Dao cũng là có tính toán, gọi một tiếng "Chú Khiêm" sẽ có thể nhắc nhở người đàn ông này không được có bất kỳ suy nghĩ nào không đúng phận với mình; trong mắt cô, anh ta là một vị trưởng bối mà thôi.

Từ Khiêm mở mắt ra, đập vào mắt chính là khuôn mặt của Ngu Dao, nhìn sang tiếp liền thấy chiếc tách cô bưng ra cho mình.

Hình như cô ấy mới vừa gọi mình là "Chú Khiêm!"

Từ Khiêm rất hài lòng khi cô gọi mình như thế. Anh đưa tay nhận chiếc tách Ngu Dao đưa, anh để dưới chóp mũi ngửi một cái. Có mùi

https://thuviensach.vn

hương chanh. Anh theo bản năng liền định từ chối, lý do vì, anh cảm thấy chắc chắn rất chua.

"Cháu đã cho thêm mật ong vào cho chú, có thể giải rượu đấy." Ngu Dao thấy anh định để tách lại lên khay trà liền mau chóng đoán được anh đang nghĩ gì.

Nghe Ngu Dao nói như vậy, bấy giờ Từ Khiêm mới đưa lên miệng mình, nhấp thử một ngụm nhỏ. Có vẻ cũng không tệ. Lúc này anh mới há miệng uống.

Sau khi có nước mật ong vào trong bụng, Từ Khiêm lập tức thấy tỉnh táo không ít, có vẻ cách này còn có tác dụng hơn thuốc giải rượu.

"Em cũng hay pha cho bạn trai?"

Nhìn tửu lượng của Diệp Tử Mặc đó, Từ Khiêm cho rằng Ngu Dao cũng thường xuyên chăm sóc cho cậu ta.

"Không, Tử Mặc không uống rượu. Hôm nay cám ơn chú mới uống một chút."

Thấy Từ Khiêm uống hết cả một tách lớn, Ngu Dao cầm cái tách, lại đi lấy thêm nước cho anh.

"Hồi trước bán bia, cháu thường xuyên phải uống nhiều, nghe bạn nói mật ong có thể giải rượu nên có để sẵn trong nhà."

Từ Khiêm biết rất rõ. Anh nhớ, trong tập tài liệu về Ngu Dao trong tay anh hình như có một mục nói cô trước kia từng tiếp thị bia rượu.

Chẳng biết sao trong lòng anh chợt có chút đau lòng cho cô bé này.

Trong khi các cô gái cùng lứa chỉ toàn đang so bì nhau những bộ cánh hay mỹ phẩm, cô lại đang ra sức đi kiếm tiền.

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ, gia cảnh của cô không được tốt sao?

"Sao mới năm nhất em đã bắt đầu đi làm thêm rồi? Bố mẹ em không lẽ không lo cho em sao?"

Ngu Dao không muốn nói cho Từ Khiêm quá nhiều chuyện trong nhà nên chỉ thuận miệng nói một câu: "Không phải, bố mẹ rất thương cháu, cháu chỉ là muốn rèn luyện mình thôi."

Sự thật thì Ngu Dao cũng không gạt Từ Khiêm. Nếu không phải do em trai quá thích đọc sách thì lên năm hai cô cũng sẽ thử đi làm thêm, chỉ là thời gian sớm hơn một chút thôi.

Cho tới khi Thạch Hâm rửa chén xong đi ra, Ngu Dao mới sực nhớ sắp tới giờ phải tới Cám Dỗ rồi.

Cô đứng dậy đi trong phòng ngủ, liếc mắt nhìn Diệp Tử Mặc. Thấy cậu đang ngủ say cũng không tiện quấy rầy, cô lui ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa phòng. Cô nói với Thạch Hâm: "Thạch Đầu này, tớ đi trước. Nếu Tử Mặc dậy, cậu nói anh ấy buổi tối đừng tới đón tớ, tớ sẽ tự về."

Thạch Hâm gật đầu. "Được. Cậu ấy, phải chú ý an toàn!"

"Được."

Từ Khiêm nhìn đồng hồ đeo tay, nói với Ngu Dao nói: "Không còn sớm, tôi đưa em tới Cám Dỗ nhé? Nếu không sẽ không kịp đâu."

"Nhưng mà tối nay chú uống rượu rồi."

"Chẳng có gì đáng ngại, cũng tiêu tán gần hết rồi." Không cho Ngu Dao từ chối, Từ Khiêm mở cửa đi xuống lầu luôn.

Ngu Dao đành phải cầm túi, đi theo Từ Khiêm xuống lầu.

https://thuviensach.vn

Anh chở Ngu Dao tới Cám Dỗ, cô đang định mở cửa xuống xe thì Từ Khiêm gọi cô lại: "Ngu Dao!"

Cô xoay người, ánh mắt có chút không hiểu, nhìn anh. "Sao vậy ạ?"

"Lẽ nào em không thích chú Khiêm, dù chỉ một chút thôi sao?" Từ Khiêm vẻ mặt vô cùng thành khẩn hỏi Ngu Dao.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Rời Khỏi Cám Dỗ

Editor: Dế Mèn

***

Ngu Dao sợ cứng người.Cô tưởng là, sau những chuyện này, Từ Khiêm sẽ buông tha ý định với mình, ai mà ngờ, anh chẳng những không buông ra, ngược lại càng thêm mãnh liệt.Thấy cô cúi đầu không nói lời nào, Từ Khiêm cũng không hỏi tới."Em vào làm đi." Từ Khiêm nhìn cô nói một câu.Ngu Dao nghe được câu này thì như được nghe bùa chú cứu mạng, lập tức cởi dây an toàn ra, xuống xe.Từ Khiêm nhìn theo bóng lưng cô, anh lấy ra một điếu thuốc, châm lửa. Anh hạ cửa sổ xuống, nhìn bàn tay mình đang kẹp điếu thuốc, anh đưa tay ra phía ngoài cửa sổ.Hút xong một điếu thuốc, bấy giờ Từ Khiêm mới không nhanh không chậm cho xe chạy đi.Anh cũng không về nhà mà đi tới chỗ ở của Cảnh Húc Nghiêu. Bởi vì đã nhắm mấy dự án dài hơi ở Bạch Sa trong tương lai, nên Cảnh Húc Nghiêu đã mua một lô chung cư nhỏ. Dù sao anh ta cũng không định cư ở đây, chỉ để có chỗ dừng chân mà thôi.Lúc Từ Khiêm tới nhà Cảnh Húc Nghiêu, anh ta cũng vừa từ một bữa tiệc trên cục trở về.Cảnh Húc Nghiêu cũng không thích qua lại với người trên chính phủ, nhưng đã làm bất động sản, sao có thể thiếu việc giao thiệp với đám người đó. Ở Giang Ninh anh ta còn có ít người giúp đỡ lót đường; nhưng ở nơi này, mấy lần tiếp xúc với đám người đó, anh ta đều chán ghét.Cũng chẳng hiểu sao ban đầu lại muốn tới đây phát triển nữa?Mới vừa dừng xe trong bãi đậu, qua kính chiếu hậu, Cảnh Húc Nghiêu liền thấy xe của Từ Khiêm đi vào."Này! Cậu nghĩ sao mà tới chỗ tớ

https://thuviensach.vn

vậy?" Cảnh Húc Nghiêu mở cửa xe, khóa xe đàng hoàng xong liền dựa người vào xe.Từ Khiêm đậu xe vào chỗ trống cạnh xe anh ta, nhờ cánh cửa sổ xe không đóng nên mới nghe rõ lời nói của Cảnh Húc Nghiêu."Không phải sợ cậu cô đơn quạnh quẽ nên mới tới với cậu sao?"Nói chuyện như thật!Chờ Từ Khiêm đậu xe xong, hai người cùng nhau đi vào thang máy dưới tầng hầm, đi thẳng lên trên.Cảnh Húc Nghiêu thích ở trên tầng cao, có thể trông thấy toàn bộ cảnh đêm thành phố, cho nên anh ta mua nhà tất nhiên sẽ lựa tầng cao nhất, nơi có tầm nhìn tốt nhất.Mở cửa vào nhà, đập vào mắt là tấm cửa sổ sát sàn rất lớn. Cảnh Húc Nghiêu đổi giày xong liền lấy một chai rượu vang trong tủ rượu ra, rót một ly cho cái người đang đứng trước cửa sổ sát đất.Từ Khiêm cầm ly rượu, nhấp một ngụm rồi liếc mắt nhìn ly rượu, lại liếc nhìn Cảnh Húc Nghiêu."Sao thế?" Cảnh Húc Nghiêu còn tưởng rượu có vấn đề. Anh ta cũng uống một hớp, xác định không có gì vấn đề đâu.Từ Khiêm lắc đầu một cái sau đó xoay người, đặt ly rượu lên quầy bar cách đó không xa.Cảnh Húc Nghiêu đã cảm thấy Từ Khiêm hôm nay có cái gì không đúng mà! Đầu tiên là hỏi tình hình chuyện làm ăn chuyện của mình, sau đó tối đêm lại chạy tới nhà, cái gì cũng không nói."Cậu lạ lắm đấy! Thế nào? Quý Tinh tới tìm cậu à?" Đây là nguyên nhân duy nhất anh ta có thể nghĩ tới."Không có. Chỉ là có chút chuyện nghĩ không hiểu thôi."Cảnh Húc Nghiêu nghe nói như thế liền cười. "Chà, cậu cũng có chuyện nghĩ không ra?"Trong bọn họ, Từ Khiêm nổi danh đầu óc mau lẹ, nếu không phải do anh khăng khăng một mực muốn theo nghề y thì trên thương trường anh đã là một nhân vật đáng sợ."Cậu nói coi, có phải đối tốt với một phụ nữ quá thì cô ấy sẽ hờ hững cậu?"Cảnh Húc Nghiêu không hiểu ý anh là gì, nhưng anh ta có thể kết luận được ít rằng, chuyện Từ Khiêm bứt rứt nghĩ không ra có liên quan tới phụ nữ."Cậu nhìn trúng ai rồi?""""Liên quan gì tới cậu?""Có vậy tớ mới phân tích rõ hơn cho cậu được chứ!" Cảnh Húc Nghiêu bày vẻ mặt đứng đắn, nói.Từ Khiêm nhìn anh ta một cái, có mà quỷ mới tin được cậu ta. "Tớ đi đây!"Cảnh Húc Nghiêu thấy Từ Khiêm cứ vậy mà định đi, chút thông tin cũng chưa đào được, anh ta nhất thời cảm thấy tối nay mình chẳng thu hoạch được chút gì.---Tối nay là đêm cuối cùng của Ngu Dao ở Cám Dỗ; thế nên, làm xong tối nay ngày

https://thuviensach.vn

mai cô sẽ không tới nữa.Trước khi đi, cô tìm quản lý, trao đổi với quản lý ít câu liền chuẩn bị thu dọn đồ đạc đi về.Thật ra cũng không có gì để chuẩn bị, chỉ có một ít đồ dùng hàng ngày. Quản lý cứ nói đi nói lại với cô rằng, sau này nếu muốn thì có thể quay lại bất cứ lúc nào.Ngu Dao rất cảm kích chị quản lý bởi vì từ lúc vừa mới bắt đầu tới Cám Dỗ, vẫn là chị quản lý luôn luôn che chở cho cô, nên cô mới không bị cuốn vào những lầm lạc. Cô còn nhớ rõ, khi đó, ngay cả rượu thường bán được nhất mà cô cũng không bán được, cho đến bây giờ, khi gặp ai nên nói gì, cũng đều do chị quản lý chỉ dạy từng li từng tí.Ngu Dao chào hỏi xong mấy cô phục vụ rượu mà cô quen biết, nhìn đồng hồ thấy đã không còn sớm liền chuẩn bị đi về.Vừa bước ra khỏi Cám Dỗ, cô có cảm giác mình như thể mình được sống lại. Sau này sẽ không phải chịu đựng những bàn tay như thịt heo muối nữa, cũng không cần nói nhiều lời với mấy tên đàn ông bủn xỉn vì mớ tiền hoa hồng.Ngu Dao len lén nhìn bốn phía một vòng, không thấy xe Từ Khiêm. Chắc về rồi. Cô ngâm nga một khúc hát, đi tới trạm xe buýt phía bên kia.Có điều, xe buýt chưa kịp thấy thì đã thấy một chiếc xe quen thuộc đang đậu trên làn đường vốn dành cho xe buýt.Ngu Dao đang thắc mắc ai mà lớn lối như vậy nhỉ? Vừa nhìn lại hóa ra là xe của Từ Khiêm.Từ Khiêm hạ cửa sổ xe bên ghế lái phụ xuống, nói với Ngu Dao: "Lên xe đi! Tôi đưa em về."Ngu Dao không nghĩ ngợi liền từ chối, vừa lúc phía sau có một chiếc xe buýt chạy tới. "Không cần đâu. Xe buýt tới rồi, tôi tự về cũng được.""Nếu em không sợ xe buýt không lái vào đây được thì cứ ở đây chờ xem." Từ Khiêm cũng không nài ép cô...Ngu Dao suy nghĩ một chút thấy đúng, nếu xe anh không lái ra thì xe buýt không thể vào được.Hết cách, ở trạm còn có rất nhiều người đang chờ xe, cô đành mở cửa xe bên ghế lái phụ, khom người ngồi vào.

Từ Khiêm không đợi cô ngồi vững đã lập tức lái xe đi. Ngu Dao bị giật mình, hét lên, thế mà Từ Khiêm không nhịn được cười.

Ngu Dao tức giận trừng mắt nhìn anh một cái rồi mới thắt dây an toàn.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Sắp Mất Hết Kiên Nhẫn

Editor: Miu Béo

***

Ngu Dao bởi vì chuyện vừa rồi, bị dọa thật lâu mới hoàn hồn. Từ Khiêm tất nhiên không thể đứng một bên cười đùa.

"Gan nhỏ như vậy sao?"

"Em rất tiếc mạng, chú Khiêm ạ."

Kể từ khi Từ Khiêm nói anh đối xử với Ngu Dao như cháu gái, cô vẫn luôn kêu Từ Khiêm là chú Khiêm. Đối với cách gọi này Từ Khiêm rất thích. Đây là một kiểu xưng hô rất đặc biệt.

"Anh sẽ không để cho em gặp chuyện không may." Từ Khiêm tiếp lời.

Chưa được ở cùng một chỗ với cô, sao có thể cam lòng để cô gặp chuyện không may chứ?

Ngu Dao không đáp lời, an tĩnh nhìn đường phía trước. Đường về nhà này, Ngu Dao đi lâu như vậy, tất nhiên không xa lạ gì rồi, nhưng lần đầu tiên cô phát hiện, thì ra ven đường có nhiều cảnh đẹp như vậy.

Ví dụ như, không biết từ lúc nào trên cây ven đường treo đầy đèn nhỏ màu lam và màu đỏ, đến ban đêm sẽ sáng lên, rũ xuống giữa những nhánh

https://thuviensach.vn

cây thật đẹp.

Còn nữa, bên cạnh còn rất nhiều quán ven đường và người đi đường. Lúc đầu bánh tiêu, bánh rán chỉ buổi sáng mới có, nhưng giờ buổi tối cũng có. Còn có những món ăn vặt kia, bánh bột mì nướng, đậu hũ thối, bánh bao thịt và những món ăn khác.

Trước kia, khi về nhà, vừa lên xe buýt cô sẽ chọn vị trí cạnh cửa sổ, dựa đầu vào cửa, đeo tai nghe điện thoại, sau đó nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Tất nhiên là không phát hiện được thì ra con đường về nhà này xuất hiện nhiều thứ như vậy.

Ban ngày, nếu không nhìn kỹ, căn bản là không nhìn thấy đèn màu trên cây, đồ ăn vặt ven đường, ban ngày bởi vì có đội giữ trật tự đô thị nên cũng không biết những hàng quán này.

Trong lòng Ngu Dao cảm thán đời người bất đắc dĩ không như ý, may mắn trong gia đình mình, vì có công việc của cha, cho nên tất cả mọi người có thể sống tương đối an ổn. Cô chưa từng nghĩ đến, sau này một ngày nào đó, cô đứng ở đường phố đối diện, nhìn bóng dáng cha bận rộn dưới ánh đèn đường, vừa phải tránh né đội giữ trật tự an ninh đô thị. Dĩ nhiên, đây đều là chuyện sau này.

Từ Khiêm cảm giác được người bên cạnh đang thở dài, anh thấy rõ phía trước không có xe cũng không có đèn đỏ, nghiêng người, nhìn thoáng qua Ngu Dao, thấy trong mắt cô đều là phiền muộn, nhìn những xe hàng rong anh vừa chạy lướt qua, liền hiểu nguyên nhân cô than thở.

"Mỗi người đều có cách sống riêng của mình, em không cần chỉ vì mấy gánh hàng rong này mà cảm thấy cuộc sống không dễ dàng. Có lẽ, thu nhập của những người này còn cao hơn so với em đó?" Từ Khiêm liếc mắt nhìn ra ngoài cửa xe, nhàn nhạt nói.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao cũng hiểu đạo lý này, cô cũng là thương cảm cho những quán ven đường kia thôi, sao cô không biết những quán đó thu nhập cao như thế nào chứ? Chẳng qua là, biết là một chuyện, cảm giác trong lòng cô lại là một chuyện khác.

Rất nhanh, xe liền lái đến chung cư Ngu Dao ở. Xe dừng lại, Từ Khiêm liền khóa cửa xe, Ngu Dao đẩy một lúc lâu cửa xe vẫn không mở ra.

"Chú Khiêm? Đến nhà em rồi." Ngu Dao nhắc nhở.

Đương nhiên là Từ Khiêm biết đã đến nhà cô, chẳng qua là anh không muốn để Ngu Dao đi về.

Ngu Dao thấy Từ Khiêm không nói lời nào, cô cho là âm thanh của mình quá nhỏ, cho nên kề sát vào một chút, lúc này mới nhắc lại: "Chú Khiêm, em về đến nhà rồi. Anh mở cửa xe đi, để em đi xuống."

Hơi thở lúc nói chuyện, phun vào cổ người đàn ông, lại là người vừa uống rượu vào ban đêm, lập tức có chút phản ứng. Sắc mặt Từ Khiêm ửng đỏ, mặt không được tự nhiên, quay cửa kính xe xuống, từ trong xe tìm được hộp thuốc lá, móc ra một điếu thuốc, đốt. Một lúc lâu, sự rung động mới bình phục, dần dần tản đi.

"Ngu Dao, sự kiên nhẫn của anh sắp bị em mài hết." Từ Khiêm nói một câu không đầu không đuôi như vậy.

Ngu Dao không kịp phản ứng? Cái gì gọi là sự kiên nhẫn của anh sắp bị mình mài hết? Cô không hiểu. Cô không biết làm sao đáp lại, cho nên không định nói tiếp nữa.

Từ Khiêm gạt tàn thuốc, dùng ngón tay búng ra ngoài, phun ra vòng khói cuối cùng. Đợi khói tản ra rồi, anh mới quay người lại, nhìn thẳng vào Ngu Dao, nói: "Dao Dao, đàn ông không chịu được trêu đùa. Anh cho rằng

https://thuviensach.vn

những hành động gần đây của em chỉ là những trò đùa trong tình cảm, nhưng, chơi nhiều sẽ không tốt."

"Có ý gì?"

"Em cùng Diệp Tử Mặc ấy. Anh không muốn nói quá nhiều. Nhưng em phải hiểu được, từ lúc bắt đầu anh đã coi trọng em, không nghĩ tới buông tay. Gần đây xảy ra nhiều chuyện, anh cho rằng em đang đùa giỡn anh. Nhưng, anh chờ đợi đã quá lâu rồi, sự kiên nhẫn của người đàn ông một khi không còn, em sẽ không tưởng tượng được hậu quả như thế nào đâu."

Từ Khiêm chỉ cần vừa nghĩ tới, buổi tối Ngu Dao nhường giường của mình cho Diệp Tử Mặc ngủ, cả người liền không được thoải mái. Anh tất nhiên biết rõ, Ngu Dao cùng Diệp Tử Mặc là trong sạch, cũng bởi vì sự trong sạch này, cho nên anh không cho phép bất kì vật gì của Ngu Dao bị nhiễm hơi thở của người đàn ông xa lạ, nhất là giường.

Ngu Dao nhìn Từ Khiêm, đột nhiên cảm thấy anh thay đổi. Anh không phải là chú Khiêm, đối với cô rất dịu dàng, không phải là người lúc cô gặp khó khăn, vươn tay giúp đỡ.

Thì ra là, tất cả đều là anh ngụy trang, chỉ là vì làm cho mình dỡ xuống phòng bị đối với anh. Nhưng anh không phải nên giả vờ cho đến cuối cùng sao? Tại sao, hiện tại đã lộ ra nguyên hình rồi? Cô nghĩ không ra.

Từ Khiêm nhìn cô thật lâu, cũng không nói chuyện. Những lời vừa rồi, đủ để cô giật mình rồi, anh biết, Ngu Dao là một người thông minh. Đắn đo cũng được, điểm mấu chốt, Ngu Dao sẽ là của anh, rất nhanh thôi.

Một lúc lâu, Từ Khiêm đè xuống khóa xe, Ngu Dao nghe được tiếng mở khóa, cô biết có thể xuống xe rồi, chỉ cần nhảy xuống xe cô có thể thoát.

https://thuviensach.vn

Sau này, mình sẽ không bao giờ có bất kỳ liên hệ gì cùng người đàn ông này nữa. Ngu Dao không hề nghĩ ngợi, lập tức mở cửa xe, giống như đang chạy trốn khỏi xe.

Từ Khiêm ngồi bên trong xe, nhìn bóng lưng Ngu Dao, khóe miệng khẽ nhếch, cười cười, mới lái xe rời đi.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Hình Như Đã Ngủ Cùng Người Đó?

Editor: Miu Béo

***

Ngu Dao ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, sau đó mới đến phòng hành chính của Carrefour báo cáo. Bởi vì trước đây đã từng làm một thời gian ngắn, cho nên cũng không lâu, cô đã có thể đảm nhiệm công việc.

Quản lý cũng tương đối quan tâm cô, Ngu Dao cảm thấy công việc ở đây có lẽ tương đối thoải mái, cho nên cùng một hoàn cảnh, nhưng thật ấm áp.

Hai ngày nghỉ ngơi này, cô chưa từng gặp Từ Khiêm, cũng không nhận được bất kỳ cuộc điện thoại nào từ anh. Cô và Diệp Tử Mặc giống như mọi ngày, sẽ ra ngoài đi một chút, dạo quanh ngắm phong cảnh thành phố Bạch Sa và khu vui chơi. Buổi tối cùng về nhà ăn cơm.

"Ngu Dao, em đem báo giá mới nhất từ OA tải về đi." Đồng nghiệp ngồi phía trước, tên là Đường Lăng, đến người cũng không quay lại, lấy tay trực tiếp đưa tới một chồng giấy A4.

Ngu Dao nhận lấy, lật xem một chút, sau đó nhanh chóng lên OA background của mình, tải bản báo giá mới nhất về, đưa cho đồng nghiệp ngồi phía trước. Những thứ này, đều là báo giá hàng hóa xuất nhập khẩu của bộ thương mại, bởi vì gần đến hai ngày lễ Trung thu và Quốc Khánh,

https://thuviensach.vn

những hàng hóa này sẽ tăng giá, thúc đẩy các hoạt động trong dịp lễ này. Cho nên, thời điểm có bất kỳ một hoạt động nào, máy đánh chữ của bộ phận hành chính sẽ bận rộn lạch cạch hoạt động không ngừng. Đem giá xuất nhập khẩu được niêm yết mới nhất của bộ thương mại in ra, Ngu Dao cho người khác đưa qua.

Lúc này mới nhìn thời gian, sắp đến mười hai giờ, nên đi ăn cơm trưa thôi.

Ngu Dao vì cuộc sống tiết kiệm thành thói quen, đều tự mình mang theo cơm trưa. Có một lần, Đường Lăng muốn nếm thử tài nấu nướng của Ngu Dao, cho nên ăn một chút thức ăn Ngu Dao làm, cảm thấy hương vị rất ngon, liền xin Ngu Dao cũng làm cho mình một phần, cô ấy có thể đưa tiền.

Ngu Dao vốn muốn cự tuyệt, nhưng Đường Lăng ở trước mặt cô giả bộ đáng thương, Ngu Dao liền mềm lòng đáp ứng. Dù sao mỗi ngày cô cũng phải nấu cơm, chỉ cần làm nhiều một chút là được. Hơn nữa, gần công ty cũng thật sự không có gì ăn ngon, thức ăn ngon ở lầu dưới đã sớm ăn chán rồi. Cho nên, mỗi ngày cô lấy giá 15 nhân dân tệ một phần cơm trưa của Đường Lăng. Cơ bản đều là hai món chay một món mặn.

Buổi trưa hôm nay, Ngu Dao đem thịt kho tàu, bắp cải xào và một phần khuấy đậu khô dầu. Đem phần ăn của mình và Đường Lăng sang lò viba trong phòng hội nghị để đun nóng xong, Ngu Dao mới đến phòng làm việc, gõ lên bàn Đường Lăng, nhắc nhở cô ấy nên ăn cơm trưa.

Đường Lăng lớn hơn hai tuổi so với Ngu Dao, học vấn cao đẳng, làm việc tại Carrefour sớm hơn rất nhiều so với Ngu Dao. Ban đầu là một nhân viên bán hàng, chậm rãi bò đến vị trí hiện tại ở bộ phận hành chính.

Cô ấy là cô gái phương Nam điển hình, vóc dáng không cao, da trắng nõn, một mái tóc gợn sóng, hôm nay vì để hợp với y phục, nên đặc biệt đội

https://thuviensach.vn

một cái mũ ngũ giác, nhìn qua rất dễ thương nhưng cũng không kém phần thành thục.

Cô thấy Ngu Dao gõ lên bàn mình, lúc này mới nhìn thoáng qua đồng hồ góc bên dưới bên phải máy tính, đã hơn mười hai giờ. Cô đẩy mắt kiếng của mình trên sống mũi, xoa nắn eo, lúc này mới đứng dậy đi ăn cơm. Trong phòng làm việc, chỉ có hai người là những cô gái trẻ, cho nên, tự nhiên quan hệ không tệ.

Cứ như vậy, hai người chung sống một tuần, có thể xem là hiểu rõ lẫn nhau, thứ sáu lúc Đường Lăng tan việc, hẹn Ngu Dao Chủ nhật đi ra ngoài dạo phố. Ngu Dao nghĩ đi nghĩ lại, Thạch Hâm Chủ nhật đi công tác, Diệp Tử Mặc cũng có chuyện phải về nhà một chuyến, liền đáp ứng lời mời của Đường Lăng.

Một tuần này, Từ Khiêm cũng không có ở thành phố Bạch Sa, nhưng lại biết được nhất cử nhất động của Ngu Dao.

Kể cả trong lúc đi công tác, trong tay anh đều có tài liệu.

Mấy ngày hôm trước, nhận được điện thoại nhà, nói thân thể bà nội không tốt, Từ Khiêm liền cố ý trở về Giang Ninh một chuyến. Chính mình là bác sĩ, hỏi thăm cặn kẽ tình hình sức khỏe của bà nội một chút, lúc này mới an tâm.

"A Khiêm, nếu lần này trở về rồi thì cũng đừng đi gấp." Bà nội ngồi ở trong nhà họ Từ, hướng về phía Từ Khiêm nói.

Bà nghĩ cháu mình đến thành phố Bạch Sa xa xôi như vậy thì đau lòng. Vì Từ Khiêm tính tình bướng bỉnh, mới đầu là giận ba và ông nội nên mới đi, ngoảnh lại đã nhiều năm như vậy rồi.

Từ Khiêm hai chân bắt chéo, vô cùng không có quy củ ngồi ở trên ghế sa lon, thân thể dựa vào lưng ghế sa lon.

https://thuviensach.vn

"Bà nội, con lần này sẽ ở lại cùng bà một thời gian ngắn."

Anh quả thật nên dùng nhiều thời gian ở Giang Ninh. Dù sao, ông bà nội năm nay cũng đã lớn tuổi, anh trai Từ Diễn thường xuyên không ở nhà, mình lại được hai ông bà yêu quý, tất nhiên muốn ở lại bên cạnh hai ông bà nhiều hơn.

Bà nội thấy Từ Khiêm vui vẻ đáp ứng như vậy, mặt mày hớn hở.

Tối thứ sáu, Cảnh Húc Nghiêu đột nhiên từ thành phố Bạch Sa bay trở lại, nói là đã xảy ra chuyện, gọi Từ Khiêm buổi tối đi ra ngoài, mình có chuyện tìm anh.

Từ Khiêm ở nhà cùng mẹ và bà nội dùng cơm xong, nghỉ ngơi một lát rồi lái xe đi ra ngoài.

Bởi vì bình thường không ở Giang Ninh, nên anh tùy tiện lái một chiếc xe từ trong gara đi ra ngoài, là Audi A6L. Là chiếc xe đầu tiên của Từ Diễn.

Nơi Cảnh Húc Nghiêu hẹn vẫn là chỗ cũ Lệ Xá. Từ Khiêm đến phòng đã được đặt trước, đẩy cửa đi vào, liền thấy Cảnh Húc Nghiêu ngồi một mình bên trong.

"Rốt cuộc tại sao?" Từ Khiêm rất ít thấy Cảnh Húc Nghiêu như vậy.

Một người ngồi ở trong góc uống rượu. Trên mặt có cảm xúc không biết tên. Cả người, nhìn qua giống như là bị một loại cảm xúc tối tăm bao phủ.

Cảnh Húc Nghiêu ngẩng đầu thấy Từ Khiêm tới, ý bảo anh ngồi xuống. Từ Khiêm tùy ý chọn lấy một vị trí ngồi xuống, cầm lên một ly rượu vang đỏ, nhẹ nhàng lay động trong tay.

https://thuviensach.vn

Mùi thơm rượu vang đỏ trăm năm liền thấm vào mũi, Từ Khiêm híp mắt, xuyên qua thành cốc nhìn người đang ngồi đối diện.

Cảnh Húc Nghiêu uống cạn một ly rượu sau, rầu rĩ mở miệng nói: "Trước đây, ở Lệ Xá, người đụng phải chính là người phụ nữ kia, cậu biết chứ?"

Từ Khiêm nghe được lời nói Cảnh Húc Nghiêu, thật lâu không kịp phản ứng, suy nghĩ kỹ càng, mình và cậu ấy ở Lệ Xá đụng qua một người phụ nữ, dường như chính là ngu Dao.

"Cậu nói hai cô gái đó?"

"Đúng." Cảnh Húc Nghiêu đáp.

"Thì sao?"

Từ Khiêm không rõ, sao đột nhiên Cảnh Húc Nghiêu lại nhắc tới Ngu Dao.

Cảnh Húc Nghiêu vừa tự rót đầy ly rượu, sau đó móc ra một điếu thuốc từ hộp thuốc lá trên bàn thủy tinh, châm lửa. Hít sâu một cái, phun ra một vòng khói, bộ dáng có vẻ mỏi mệt nhắm hai mắt, thân thể ngã về phía sau, đầu tựa vào trên ghế sa lon Italy, nói: "Dường như mình đã ngủ cùng cô ấy."

Từ Khiêm nghe được lời Cảnh Húc Nghiêu nói bỗng giật mình, đột nhiên ly rượu đang cầm trong tay rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng "Xoảng".

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Uống Rượu Xảy Ra Chuyện

Editor: Miu Béo

***

Cảnh Húc Nghiêu còn đang nhắm mắt, nghe âm thanh thủy tinh vỡ, lập tức mở mắt ra. Đầu tiên anh nhìn vào tay Từ Khiêm cầm ly, nhưng trong tay đã không còn cái ly nữa.

"Sao vậy?" Cảnh Húc Nghiêu cảm thấy có cái gì không đúng.

Từ Khiêm từ từ hoàn hồn, đầu tiên anh nhìn thoáng qua mẩu ly thủy tinh dưới chân mình, sau đó bình tĩnh đứng dậy, anh khom lưng lấy điếu thuốc từ trong hộp đặt trên bàn, châm lửa.

"Không có chuyện gì."

Anh hít mạnh một hơi, sau đó phun ra một vòng khói. "Làm sao cậu đụng vào cô ấy?"

Từ Khiêm nghĩ mãi mà không rõ, Cảnh Húc Nghiêu sao có thể đụng vào Ngu Dao?

Còn Cảnh Húc Nghiêu vẫn không nghĩ ra, mình chỉ là đi tham gia một buổi xã giao không cần thiết, làm sao lại gặp phải cô gái này chứ?

https://thuviensach.vn

Buổi tối thứ sáu, Cảnh Húc Nghiêu nhận điện thoại từ giám đốc Lý của chi nhánh công ty, nói chuyện tổng giám đốc vẫn cùng hợp tác với bọn họ nghe nói cuối cùng cũng đến thành phố Bạch Sa. Tối nay muốn mời anh ăn một bữa cơm, xin anh nhất định phải có mặt. Bởi vì công ty này vẫn cùng Cảnh Thị hợp tác rất tốt, cho nên Cảnh Húc Nghiêu cũng đồng ý, nói đi nói lại cùng lắm cũng chỉ là một cuộc xã giao mà thôi.

Cảnh Húc Nghiêu đúng giờ đến khách sạn Quốc Tế, Lý Tiếu từ chi nhánh công ty cũng tới đây theo Cảnh Húc Nghiêu tham gia lần xã giao này.

Vừa vào cửa đã thấy một cô gái nhỏ ngồi ở trên bàn ăn đưa lưng về phía anh. Bóng lưng tinh tế, tóc dài xõa trên vai, trên người mặc một chiếc áo sơ mi màu ngó sen, phía dưới là một chiếc quần jean trắng. Nghe phía cửa có động tĩnh, cô gái mới xoay người nhìn ra cửa. Cảnh Húc Nghiêu nhìn thấy cô gái trước mặt, cảm thấy có chút quen thuộc, dường như đã từng gặp nhau ở nơi nào đó? Nhưng chính là nghĩ không ra.

Tổng giám đốc của công ty đối tác họ Cố, tên là Cố Thành. Ông cũng đứng dậy lên, vươn tay bắt tay với Cảnh Húc Nghiêu. Cảnh Húc Nghiêu lập tức cùng ông bắt tay, Cố Thành dùng ánh mắt ám hiệu cho cô gái bên cạnh, cũng cùng Cảnh Húc Nghiêu lễ phép bắt tay một lần.

Cô gái nhỏ tựa hồ không quen trường hợp này, cô lúng túng vươn tay, tay trái vươn tới muốn cùng Cảnh Húc Nghiêu bắt tay một chút, lại phát hiện đối phương cũng đưa tay trái. Cô đỏ mặt cúi đầu, vươn ra tay phải của mình. Hàn huyên một lúc mới cùng nhau ngồi xuống.

Trên bàn rượu đã sớm bày đầy món ăn cùng rượu, giống như chỉ chờ người đến là có thể bắt đầu rồi. Cảnh Húc Nghiêu tùy ý chọn lấy một vị trí ngồi xuống. Vừa đúng ngồi đối diện với cô gái nhỏ. Anh híp mắt, nhìn cô gái này, tựa hồ vẫn cúi đầu, bộ dáng rất xấu hổ.

https://thuviensach.vn

Ăn một bữa cơm, Cảnh Húc Nghiêu cùng Cố Thành hàn huyên rất nhiều. Anh nổi tiếng kinh doanh bất động sản, dĩ nhiên là hợp tác nhiều nhất với những người làm xây dựng.

Công ty của Cố Thành chính là công ty nổi tiếng ở thành phố Bạch Sa về kiến trúc xây dựng. Cảnh Húc Nghiêu không muốn nuôi không những người chỉ cầm giấy chứng nhận mà không biết làm việc, cho nên Cảnh Thị không có một phòng kiến trúc xây dựng đầy đủ, vẫn luôn cùng công ty bên ngoài hợp tác làm việc.

Thạch Hâm tìm đơn vị thực tập, chính là thư ký tại công ty của Cố Thành. Xã giao tối nay, vốn người đến là nhân viên phòng quan hệ xã hội, nhưng người đi cùng Cố Thành đến lại đột nhiên có việc gấp xin nghỉ phép, phòng làm việc cô bé có vẻ thùy mị, tính cách tương đối khá cũng là chỉ có Thạch Hâm thôi.

Lúc này Cố Thành mới lôi Thạch Hâm tới đây làm người tiếp khách. Thật ra thì Thạch Hâm hoàn toàn không có ấn tượng gì với Cảnh Húc Nghiêu.

Về phần, tại sao cô lại đỏ mặt? Đó là bởi vì cô chưa từng tham dự qua loại xã giao thương mại này. Mặc dù tính cách cô khá cởi mở, nhưng tiếp xúc cùng người khác phái rất chậm lụt, cũng không biết sao họ lại chú ý đến cô, kéo cô tới đây làm người tiếp khách chứ?

Thạch Hâm ăn cơm, toàn bộ quá trình đều cúi đầu, đến khi có người gọi cô, cô mới ngẩng đầu lên thấy người đàn ông ngồi đối diện.

"Tiểu Thạch, đứng lên mời tổng giám đốc Cảnh một ly rượu." Cố Thành thấy Thạch Hâm cả tối chưa từng nói chuyện, cảm thấy không biết nói gì, cho nên ông đặc biệt nhắc Thạch Hâm.

Thạch Hâm nghe ông chủ phân phó, lúc này mới bưng ly rượu lên, từ chỗ ngồi, đi đến bên cạn Cảnh Húc Nghiêu, hít sâu một hơi, nói: "Tổng

https://thuviensach.vn

giám đốc Cảnh, tôi mời ngài một chén."

Nói xong, liền uống hết ly rượu cầm trong tay. Trước khi đến Cố Thành đã nói, nếu cô không thể uống rượu sẽ xảy ra chuyện.

Cố Thành thấy trong công ty còn những người khác cũng có thể đi, nên cũng không miễn cưỡng Thạch Hâm, cho nên tối nay ông vẫn chỉ uống nước chanh.

Cảnh Húc Nghiêu bên này không chỉ có Lý Tiếu bồi rượu, còn có những quản lý của các phòng ban khác, thấy Thạch Hâm tới đây mời rượu, là nước chanh, mọi người liền mở miệng nói: "Tổng giám đốc Cố, công ty của ngài không có thành ý rồi, tại sao có thể dùng nước chanh?"

"Đúng vậy. Tổng giám đốc Cảnh chúng tôi đối với người đẹp đều là ai đến cũng không cự tuyệt đâu."

"Cô bé, mời rượu cũng nên có chút thành ý. Đổi một ly rượu trắng."

Thạch Hâm thấy mọi người nói như vậy, cô bất đắc dĩ quay người lại nhìn thoáng qua Cố Thành ngồi bên cạnh cô. Đối với sự bất mãn của mọi người, Cố Thành cũng không biết làm sao từ chối: "Tiểu Thạch, cô hãy uống một ly đi."

Một ly rượu, chắc không sao. Lại nói, bên cạnh đều là người công ty mình đang nhìn. Thạch Hâm thấy Cố Thành mở miệng, thời điểm muốn từ chối, liền thấy Cố Thành đã cho rót đầy rượu đưa tới cho cô rồi. Thạch Hâm biết, bản thân chạy trời không khỏi nắng rồi. Cô chỉ có thể chịu đựng nhận lấy ly rượu trắng, trong lòng yên lặng động viên chính mình: "Thạch Hâm, ngàn vạn lần đừng làm trò cười cho thiên hạ."

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Món Quà Thần Bí Của Cảnh Húc Nghiêu

Edit: Dế Mèn

***

Cảnh Húc Nghiêu nhìn gương mặt bày vẻ anh dũng của cô đột nhiên cảm thấy khá buồn cười, nếu không muốn uống rượu cần gì phải đứng ra mời? Về điểm này Cảnh Húc Nghiêu thật lòng không hiểu nổi, phụ nữ bây giờ chẳng lẽ đều là mặt ngoài một vẻ, sau lưng một vẻ ư?

Thạch Hâm đương nhiên không biết trong lòng Cảnh Húc Nghiêu đang nghĩ gì về cô, cho nên cô im lặng hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên, nhìn về phía Cảnh Húc Nghiêu, nói: "Tổng giám đốc Cảnh, ly rượu này tôi xin mời ngài."

Nói xong, cô nắm cặp mắt lại, uống liền một hơi. Cô cũng có thể coi là đã uống vô số rượu, nhưng đây cũng là lần đầu tiên cô uống rượu trắng, loại mùi vị cay độc đó làm Thạch Hâm sặc, nước mắt chảy cả ra, lồng ngực như vướng dị vật muốn nôn hết ra. Cô vội vàng để ly rượu xuống, luôn miệng nói: "Thật sự xin lỗi!" Cô bịt miệng mình, chạy tới phòng vệ sinh.

Cô đứng ở bồn rửa tay, nôn ra một mớ bầy hầy. Bởi gần như chưa ăn gì cho nên cô nôn ra toàn là nước chua. Cô mở vòi nước, lấy tay vốc nước rửa mặt, sau đó lại súc miệng. Thạch Hâm ngẩng đầu lên, nhìn mình trong gương. Khuôn mặt còn chưa ráo nước, gương mặt ửng đỏ, hồng hồng như trái táo, mái tóc hơi rối, đuôi tóc mai còn dính tí nước.

https://thuviensach.vn

Thạch Hâm cảm thấy chốn công sở thật sự là nơi tốt xấu lẫn lộn, bước ra khỏi trường học sẽ phải học cách đọc sắc mặt người ta. Ví dụ như hôm nay, cô vốn cũng không nghĩ mình sẽ tham dự vào loại chuyện mời rượu như thế này, đây cũng không phải là điểm mạnh của cô, không biết sao cấp trên nhất định bảo mình tới đây. Trong phòng vệ sinh, Thạch Hâm rửa mặt lại lần nữa mới quay lại phòng VIP.

Mới vừa vào cửa đã nghe Cố Thành cười với Cảnh Húc Nghiêu, nói: "Tổng giám đốc Cảnh, Tiểu Thạch của chúng tôi là người mới, chưa hiểu chuyện, anh đừng trách. Tôi thay mặt cô ấy xin lỗi cùng anh."

Hóa ra Cố Thành đang xin lỗi giúp Thạch Hâm. Điều này cũng khó trách, trong các trường hợp mời rượu, chuyện không thể nhìn nổi chính là, mời người ta uống, trong khi khách chưa kịp uống thì mình đã phun ra hết rồi. Đổi lại là ai cũng sẽ cảm thấy có chút khó chịu, chưa kể Cảnh Húc Nghiêu là người thế nào.

Có điều Cảnh Húc Nghiêu cũng chỉ khoát khoát tay, ý bảo không bận tâm, cũng không có nói thêm gì. Ngồi bên tay phải Cảnh Húc Nghiêu, Lý Tiêu thấy rõ ràng lúc Thạch Hâm chạy ra ngoài, trên mặt Cảnh Húc Nghiêu cũng không có bất cứ vẻ khó chịu gì, trái lại lại có nét lo lắng.

"Tổng giám đốc Cố đừng đa lễ quá! Tổng giám đốc Cảnh của chúng tôi sẽ không làm khó một cô bé đâu!"

Thạch Hâm đứng ở cửa đã nhìn thấy hết thảy. Cô biết, nếu cô không uống hết ly rượu này trắng vào bụng, e là sẽ không qua ải nổi, cho dù vị tổng giám đốc Cảnh này không làm khó mình nhưng cũng khó bảo đảm Cố Thành sẽ không trách cứ.

Thạch Hâm lại đi tới cạnh Cảnh Húc Nghiêu. Cô cầm ly rượu mình để trên bàn lúc nãy lên, tìm chai rượu rồi rót cho mình một ly.

https://thuviensach.vn

"Tổng giám đốc Cảnh, ngại quá, đây là lần đầu tiên tôi mời rượu, có chút chỗ không đúng xin ngài thứ lỗi."

Thấy cô đã quay về mà vẫn phải uống rượu, Cảnh Húc Nghiêu cũng không tiện nói thêm gì. Anh chỉ cầm ly rượu của mình, đứng dậy và cụng nhẹ với ly rượu trong tay Thạch Hâm một cái.

"Không có gì phải ngại, xin tùy cô Thạch, tôi cũng uống xong rồi." Vừa nói thì cũng liền uống hết ly rượu trắng trong tay.

Thạch Hâm thấy người ta uống xong, cũng đành phải uống cho xong. Dù người ta nói tùy mình, nhưng cứ nghe theo như vậy sao được? Uống xong ly rượu trắng, dạ dày Thạch Hâm nóng như đốt, sắc mặt lập tức thay đổi. Cô đè nén cơn khó chịu trong người, nuốt hết rượu trắng vào.

Cảnh Húc Nghiêu cũng đã đem hết thảy nhìn vào mắt. Anh không tỏ vẻ gì, đưa một ly nước lọc để cho Thạch Hâm uống để cô thấy khá hơn chút.

Thạch Hâm vội vàng nhận lấy. "Cám ơn ngài!"

Cô uống ừng ực hết ly nước. Nhìn thấy sự tương tác qua lại của hai người bọn họ, Lý Tiêu cùng với Cố Thành và mấy người đang ngồi đó ai nấy cũng đều nhìn nhau, sau đó lại bắt đầu trò chuyện, bảo nhau dùng bữa, uống rượu, ca hát.

Một buổi mời rượu kết thúc, Cố Thành tự nhiên lấy được các phương án công trình mới nhất của Cảnh thị ở thành phố Bạch Sa. Trong lòng Cố Thành rất rõ, công này toàn bộ thuộc về Thạch Hâm.

Lúc ra khỏi khách sạn, Cố Thành thấy Thạch Hâm có chút mơ mơ màng màng nên mở miệng nói: "Tiểu Trương, cậu đi thuê một phòng để Thạch Hâm nghỉ đêm."

https://thuviensach.vn

Tiểu Trương là tài xế của Cố Thành, thấy bọn họ đi ra lập tức mở cửa xe cho Cố Thành.

"Vâng!" Tiểu Trương gật đầu một cái, lập tức đi vào khách sạn, nhanh chóng thuê một phòng suit thượng thạng cho Thạch Hâm. Anh ta đưa thẻ phòng cho Thạch Hâm, Thạch Hâm định từ chối: "Tổng giám đốc Cố, không sao đâu ạ! Tôi về nhà được, không phải lãng phí tiền đậu ạ!"

"Đi đi! Công ty sẽ chi trả mà. Tối nay cô có công lớn nhất! Ngày mai cho cô nghỉ một ngày, khi nào tỉnh ngủ cô hãy về nhà."

Cố Thành hiếm khi hào phóng. Lâu nay, nhân viên bộ phận PR mỗi lần cùng hắn ra ngoài mời rượu dù uống tới say không thể về nhà, hắn đều chưa bao giờ bảo họ nghỉ lại khách sạn hôm sau hãy đi làm, chứ nói gì việc cho Thạch Hâm nghỉ làm ngày hôm sau.

Thạch Hâm suy nghĩ một chút thấy đúng, tối nay mình cũng đã vì công ty mà bỏ ra nhiều sức. Hơn nữa, nếu mình cứ thế này trở về cũng không an toàn, Ngu Dao thấy bộ dáng này của mình cũng sẽ lo lắng. Vì thế, cô cũng không từ chối nữa, cầm thẻ phòng, nói với Cố Thành một câu: "Tổng giám đốc Cố, anh đi thong thả ạ!" Rồi quay vào khách sạn.

Cố Thành đứng ở cửa chính khách sạn, nhìn Thạch Hâm đi vào thang máy, hắn lấy di động ra, gọi cho Lý Tiêu một cú điện thoại.

Lý Tiêu và Cảnh Húc Nghiêu cũng vừa ra khỏi khách sạn, vẫn còn đang ở dưới tầng hầm để xe, chưa đi.

"Tổng giám đốc Cố? Còn chuyện gì ư?" Lý Tiêu rất lấy làm lạ. Cố Thành cũng đã lấy được hợp đồng, theo lời mà nói lẽ ra hắn là mình phải gọi cho ông ta.

Cố Thành ở đầu dây kia cười ha hả, nói: "Anh Lý à, hôm nay tôi có chuẩn bị lễ vật cho Tổng giám đốc Cảnh. Mới vừa nãy quên nói, ở phòng

https://thuviensach.vn

1038 của khách sạn."

Lý Tiêu nghe xong lập tức hiểu, qua kính chiếu hậu, anh ta liếc nhìn người đàn ông đang nhắm mắt dưỡng thần.

"Hiểu rồi." Xong, anh ta liền cúp điện thoại.

Cố Thành hài lòng cúp máy. Hắn đã sớm nhìn ra Cảnh Húc Nghiêu có ý khác với Thạch Hâm nên mới cố ý cho Tiểu Trương thuê phòng cho Thạch Hâm, bảo cô đi nghỉ, dụng ý đã quá rõ ràng.

Hắn lăn lộn trong thương trường nhiều năm như vậy đương nhiên nhìn một cái đã có thể nhìn ra ý tứ khác lạ lóe lên trong mắt Cảnh Húc Nghiêu.

Lý Tiêu đang suy nghĩ nên mở miệng thế nào vơi Cảnh Húc Nghiêu thì người đàn ông ngồi phía sau đột nhiên mở mắt ra.

"Thế nào?"

"Tổng giám đốc Cảnh, Cố Thành nói đã chuẩn bị cho anh một lễ vật, ở phòng 1038." Lý Tiêu thành thật trả lời.

Cảnh Húc Nghiêu giật mình, rõ ràng vẫn chưa bắt kịp được phản ứng, qua một lúc lâu anh ta mới hiểu.

"Vậy à?"

Đây không phải lần đầu tiên anh ta gặp loại chuyện như vậy. Trước nay, ở Giang Ninh, trong giới bất động sản có rất nhiều người vì muốn cùng anh ta bắt tay làm ăn nên thủ đoạn gì cũng dùng qua; loại này, nói thẳng ra là gặp không xuể.

"Vậy thì đi xem một chút." Kể từ khi Cảnh Húc Nghiêu tới Bạch Sa cũng kìm nén thật lâu, vì thế anh ta cũng không muốn lãng phí ý tốt của Cố Thành.

https://thuviensach.vn

Vậy mà, khi nhìn người ngủ trên giường, vẻ rực cháy trong đôi mắt liền bùng lên. Thì ra, tất cả hành động của anh ta trên bàn rượu, Cố Thành cũng nhìn thấy cả.

Cho tới bây giờ anh ta không phủ nhận, mình đối với Thạch Hâm có một cảm xúc khác. Đó là loại cảm xúc nguyên thủy nhất, dục vọng của người đàn ông với phụ nữ.

Nhìn cô gái đang ngủ trên giường, Cảnh Húc Nghiêu quẹt ngón tay qua khóe miệng. Món lễ vật này, anh ta rất thích.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Người Của Tôi, Không Ai Được Động Vào

Edit: Dế Mèn

***

Cảnh Húc Nghiêu tắm xong, từ phòng tắm đi ra, mặc áo choàng tắm của khách sạn, áo choàng màu trắng. Cảnh Húc Nghiêu cũng không thắt dây lưng đàng hoàng, thả lỏng lẻo bên hông, làm lộ cơ ngực đẹp đẽ do được tập luyện lâu ngày, làn da màu lúa mạch. Cơ ngực, bắp tay không hề nhỏ.

Mới vừa tắm xong, tóc còn ẩm, Cảnh Húc Nghiêu dùng đại khăn lông lau một cái sau đó liền vứt khăn lông xuống đất. Bởi vì nhiệt độ trong phòng hơi cao, cô gái đang nằm ngủ trên giường bỗng cởi đồ ra, vứt đại ở mép giường. Vì quần jean hơi bó người nên từ khi vào phòng, Thạch Hâm đã cởi ra, ném qua một bên; lúc này áo sơ mi cũng đang bị chính cô nàng lột ra.

Cảnh Húc Nghiêu đứng ở cửa phòng rửa tay, nhìn cô gái trên giường cởi hết quần áo mình ra, trong mắt anh có loại ngọn lửa ham muốn không rõ đang bập bùng cắn nuốt anh.

Anh lại gần chiếc giường. Nhìn gương mặt ửng đỏ hồng hồng như quả táo của cô gái, anh có chút không kìm được, cúi người, khẽ cắn một bên gò má Thạch Hâm. Anh không khống chế được mà hôn từ gò má hôn lên trán,

https://thuviensach.vn

sống mũi, sau đó là cằm. Anh nhìn Thạch Hâm đang ngủ, lại cố ý cắn cái cằm nhọn nhỏ nhỏ của cô.

Thạch Hâm cảm giác được một tia đau nhói, nhưng dù vậy cô nàng vẫn không mở mắt ra chút nào, chỉ đưa đầu lưỡi liếm thử xuống phía cằm, thử coi là cái gì thì vừa hay đụng phải đôi môi người đàn ông.

Cảnh Húc Nghiêu vốn không định hôn môi cô, là chính cô lúc này đang tự mình dâng biếu, lẽ dĩ nhiên sao có thể bỏ qua?

Cảnh Húc Nghiêu luồn tay dưới đầu Thạch Hâm, để cô tựa vào khuỷu tay của mình. Anh dán dính môi mình dọc theo khóe môi cô, đầu lưỡi sau đó liếm đôi môi Thạch Hâm một cái.

Cảm giác trên môi mình có cái gì đó ướt ướt lướt qua tới lui, Thạch Hâm định đưa tay sờ thử. Cô muốn mở mắt xem thử là gì nhưng không biết sao cả cơ thể không có sức lực, cả sức mở mắt cũng không có, cô chỉ có thể dùng đầu lưỡi.

Vậy mà, mới vừa hé miệng, chưa kịp đưa đầu lưỡi ra thì Cảnh Húc Nghiêu đã đi trước cô một bước, đưa lưỡi mình vào khoang miệng cô tìm lưỡi cô, bắt đầu quấn quýt. Thạch Hâm mơ mơ màng màng, căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra.

Cô cho là mình đang nằm mơ, cô vốn là một cô gái khát vọng có được một tình yêu. Vào lúc này, gặp được loại mộng này, trong lòng cô dĩ nhiên càng thêm thoải mái; cô vươn hai tay, ôm lấy cổ Cảnh Húc Nghiêu.

Sau đó, cô chủ động cùng Cảnh Húc Nghiêu bắt đầu một nụ hôn nóng bỏng. Qua một lúc lâu, Thạch Hâm đã hơi không thở nổi.

"Ưm.. Mệt!" Cô tựa như con mèo khe khẽ kêu. Cảnh Húc Nghiêu híp mắt cười giễu. "Con mèo nhỏ lười biếng, đã được lâu đâu mà mệt?" Nói xong anh cũng tha cho cô.

https://thuviensach.vn

Mặc dù nói bỏ qua cho cô, nhưng người đàn ông cũng chỉ là không bắt cô hôn mình, mà là để tiếp tục chuyện khác.

Gò má, chóp mũi, vầng trán... Những chỗ vừa hôn lúc nãy, Cảnh Húc Nghiêu lại thăm dò lần nữa.

Lần này khi Cảnh Húc Nghiêu hôn xuống, Thạch Hâm chỉ cảm thấy như có con muỗi ở trên mặt mình. Cô giơ tay sờ chỗ bị "con muỗi" đụng qua, sau đó lầm bầm một tiếng, cô đập một phát rồi tiếp tục ngủ.

Bởi vì trước đó uống rượu trắng, nhiệt độ trong phòng lại hơi cao nên Thạch Hâm cảm thấy hơi khát nước. Cô mơ màng mở mắt ra, nhìn chung quanh một vòng, sau đó lại nhắm mắt, đưa tay quơ chai nước suối trên tủ đầu giường. Cô vặn mở nắp chai, kê miệng uống gần nửa chai nước, sau đó để chai nước lại chỗ cũ rồi lại ngủ.

Cảnh Húc Nghiêu đem hết thảy nhìn vào mắt. Thấy Thạch Hâm ngay cả lúc uống nước cũng nhắm cả hai mắt, anh không khỏi bật cười.

"Nhóc mơ màng, lỡ dốc sai chỗ thì sao đây?" Cảnh Húc Nghiêu lắc đầu.

Nằm trên giường uống nước thôi cũng dễ bị sặc chứ nói gì còn nhắm mắt uống nước, rất dễ dốc vào lỗ mũi. Thạch Hâm đã say lắm rồi.

Cảnh Húc Nghiêu thật sự không ngờ tửu lượng của Thạch Hâm lại kém như vậy, mới vừa rồi anh đang có hưng phấn, bây giờ hoàn toàn không còn.

Dù có bao lâu phải kiềm chế mình, rất muốn phát tiết, nhưng vào lúc này Cảnh Húc Nghiêu cũng không muốn xxoo với một cô nàng say mèm.

Nếu đã không thể làm loại vận động nguyên thủy ấy, vậy chiếm một chút tiện nghi chắc không sao chứ? Không phải Cố Thành đã muốn tặng

https://thuviensach.vn

người này cho anh sao?

Cảnh Húc Nghiêu vòng qua cuối giường, nằm xuống phía bên kia giường. Anh giơ tay tắt đèn, trong phòng thành một màn đen nhánh. Anh đưa tay kéo Thạch Hâm đang ngủ vào lòng mình, mặt anh kề sát cạnh đầu cô.

Anh khẽ hôn lên đuôi mắt Thạch Hâm một cái, sau đó nhè nhẹ vỗ lưng cho Thạch Hâm, từ từ chìm vào giấc ngủ. Sáng sớm ngày hôm sau, ánh mặt trời xuyên qua tấm rèm cửa sổ bằng lụa mỏng trắng vào trong phòng.

Cảnh Húc Nghiêu hay dậy sớm, anh có thói quen tự lập, cảm giác cạnh khuỷu tay mình còn có một người nữa, anh nghiêng mặt sang, nhìn thấy Thạch Hâm đang ngủ say bên cạnh. Tất cả những chuyện tối qua, từng cái một đều hiện rõ ràng trong đầu anh. Anh cong khóe miệng cười cười, khom lưng hôn một cái lên trán cô.

Thạch Hâm vẫn còn đắm chìm trong mùa xuân của tối hôm qua. Trong mơ, cô thấy người tối qua cùng mình hôn nhau là Lê Bằng.

"Đại Bính!" Cô nỉ non gọi.

Cảnh Húc Nghiêu nghe không phải tên mình thì ngạc nhiên, lần đầu tiên anh nghe người phụ nữ ngủ cạnh mình gọi tên một người đàn ông khác. Nhưng chính cái giọng nức nở ấy của cô làm Cảnh Húc Nghiêu nhớ ra anh đã gặp Thạch Hâm ở đâu. Cách đây không lâu, ở Lệ Xá Giang Ninh, người phụ nữ này đã đè lên người mình.

Cảnh Húc Nghiêu còn nhớ rõ, cô đã ôm Từ Khiêm, không chịu buông tay, đêm đó hình như cô đã gọi "Đại Bính".

Cảnh Húc Nghiêu cả người kích động tinh thần, anh lập tức từ giường đứng dậy, không để ý người đang gác trên khuỷu tay mình. Anh đi phòng tắm thay đồ rồi bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Thứ bảy bận rộn xong mọi việc anh liền bay trở về Giang Ninh, hẹn gặp Từ Khiêm, anh không ngủ với người đã từng lên giường của bạn mình, nhưng cũng chỉ là trò chơi vui vẻ giữa mấy anh em, các cô ấy cũng chỉ được gọi đến để góp vui, cũng không có tình cảm gì nhiều.

Thế nhưng, đối với với Thạch Hâm, Cảnh Húc Nghiêu chắc chắn là không như vậy. Lần gặp ở Lệ Xá, tuy anh rất giận nhưng vẫn không bộc phát cơn giận dữ, hình như còn để một cô gái khác ở từ ngoài chạy tới đưa người đi.

Từ Khiêm sau khi nghe Cảnh Húc Nghiêu kể xong, sắc mặt mới dần dần khôi phục lại bình thường. Anh lại rót một ly vang.

"Cái cô Thạch Hâm mà cậu nhìn nhắm không phải là người của tớ."

Ý này nghe rất rõ ràng, không phải người của tôi, anh cứ tới tùy thích, chuyện này không liên quan tới người của tôi. Người của tôi, đừng có ai đụng, có đụng cũng không được.

"Lần sau tiếp cận cô ấy nhớ khách khí một chút. Cô ấy là bạn của người phụ nữ tớ nhìn trúng đấy."

Sau khi rõ vấn đề, anh đã cảm thấy bớt khổ sở khó chịu. Giải thích một hồi, mới thấy vấn đề thật đơn giản. Trong lòng Cảnh Húc Nghiêu lúc này mới nhẹ nhõm.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Con Mãnh Thú Và Dòng Nước Lũ

Edit: Dế Mèn

***

Từ Khiêm cũng không ở lại Giang Ninh quá lâu, anh tính sáng thứ hai sẽ bay về lại Bạch Sa.

"A Khiêm, cháu ở Bạch Sa đã hai năm, chuyện gì cũng đều đã qua." Bà cụ Từ ngồi trên sofa trong phòng khách, tay nắm chặt nạng.

Một thời gian trước, ở trong bệnh viện bà vấp phải hòn đá nên chân bị trẹo, phải chống nạng. Vừa nói, trong mắt bà cụ tựa hồ có nước mắt, bà vốn yêu thương đứa cháu này hơn hẳn.

Từ nhỏ đến lớn bà đều thương anh nhiều nhất. Sau đó anh vì một cô gái mà tranh cãi với cả nhà, một mình tới Bạch Sa, mặc dù không phải là nơi hoang vu hẻo lánh nhưng không có người quen biết, cũng sẽ không nhớ nhung được.

Từ Khiêm dĩ nhiên biết bà nhớ mình, nhưng trước mắt anh không có ý định quay về Giang Ninh.

"Bà nội, từ Bạch Sa về Giang Ninh cũng chỉ mấy tiếng, sau này cháu sẽ về thường xuyên."

https://thuviensach.vn

Bà cụ biết Từ Khiêm trong lòng vẫn còn tức giận chuyện năm đó, nên bà chỉ thở dài một tiếng rồi không nói gì nữa.

Cảnh Húc Nghiêu về cùng chuyến bay với Từ Khiêm. Cảnh Húc Nghiêu về vốn là để giải quyết một số công việc ở Giang Ninh, nhưng trong lòng lại nhớ cô nhóc mơ màng Thạch Hâm; cho nên, cuối tuần, sau khi ở lại làm thêm, xử lý cho xong một ít trường hợp quan trọng cần gấp, anh ta lại cùng Từ Khiêm bay trở về.

Từ Khiêm trong lòng tất nhiên cũng nhớ nhung Ngu Dao. Rời Bạch Sa lâu như vậy, anh chưa gọi cho Ngu Dao cuộc điện thoại nào, cũng không biết dạo này cô thế nào. Anh có sắp xếp người cạnh Ngu Dao, nhất nhất lưu ý động tĩnh của cô, nhưng có thế nào cũng không bằng tự mình ở cạnh. Vì vậy vừa xuống máy bay, Từ Khiêm liền nhắn tin cho Ngu Dao: "Sau khi tan làm tôi đến đón em."

Lúc nhận được tin nhắn của Từ Khiêm, Ngu Dao còn hơi ngạc nhiên.

Tình huống này là sao đây? Không phải đã nói rõ hết rồi? Không phải chính anh đã nói, sự kiên nhẫn của anh đã bị mài mòn rồi sao? Bây giờ lại nhắn tin là có ý gì?

"Ngu Dao! Trong giờ họp phải chú ý!" Quản lý bộ phận hành chính, Lâm Tịch, gõ mặt bàn, khá là không vui, nhìn cái người đang vùi đầu vào điện thoại.

Ngu Dao vội ngẩng đầu, nói Thật xin lỗi, cuộc họp mới lại tiếp tục.

Vào nhóm rồi Ngu Dao mới phát hiện, làm trong siêu thị quá mệt. Dù cô chỉ là một nhân viên của bộ phận hành chính, không cần ra tuyến trước, nhưng chỉ thế này cũng đủ khiến Ngu Dao mệt ngất ngư.

Lúc trước, khi thực tập cô thường thấy mọi người bận trước bận sau, chẳng biết là bận cái gì, bây giờ, khi đã thành nhân viên chính thức mới

https://thuviensach.vn

biết.

Hàng tháng, siêu thị đều có các hoạt động khuyến mãi lớn nhỏ, giá mỗi mặt hàng đều dao động hoặc nhiều hoặc ít. Như vậy, các cô phải in một loạt tem giá mới cho các mặt hàng, các tập sách thúc đẩy tiêu thụ và các tờ rơi quảng cáo khuyến mãi. Đây cũng là thời gian một số các mặt hàng chỉ sản xuất số lượng nhỏ sẽ được tuyên truyền và tung ra thị trường; cũng như làm việc với các đơn vị đứng đầu trong lĩnh vực tuyên truyền, Weibo, Weixin, về các hàng hóa được khuyến mãi đặc biệt và các chi tiết của hoạt động.

Những việc này dù không phải chỉ có mình Ngu Dao làm, nhưng trước mắt, bộ phận hành chính chỉ có bốn người, Ngu Dao, Đường Lăng, Doãn Sam và Lâm Tịch.

Lâm Tịch là quản lý, những việc này dĩ nhiên chỉ ra lệnh chứ không làm; vì thế chỉ có nhóm ba người Ngu Dao làm những việc đó. Bộ phận hành chánh của siêu thị không phải chỉ ngồi trong văn phòng là xong, gặp lúc không đủ nhân lực còn phải giúp kiểm lại hàng hóa, phát hàng, giao hàng đều có.

Đêm qua Ngu Dao làm tới 11 giờ mới xong việc. Lý do bởi vì người phụ trách các mặt hàng sữa xin nghỉ phép, còn đụng phải siêu thị đang có khuyến mãi đặc biệt cho các sản phẩm về sữa - mua 1 tặng 1. Hàng trong kho không đủ, phải đợi sau khi siêu thị đóng cửa, bên giao hàng giao đầy đủ, Ngu Dao kiểm lại xong xuôi mới có thể tan việc. Xong cuộc họp, Ngu Dao phờ cả người. Lại phải tăng ca liên tục, hoạt động lần này lớn hơn, Ngu Dao phụ trách hoạt động của hai mặt hàng là bánh Trung Thu và rượu thuốc.

Cô cần phối hợp với người của bộ phận phát hành tờ rơi hai sản phẩm, thay tem giá mới và tuyên truyền sản phẩm với các đơn vị trong lĩnh vực tuyên truyền. Bánh Trung Thu thì may rồi, dù gì cũng là thực phẩm, nói tốt

https://thuviensach.vn

như nào cũng được; nhưng thuốc lá với rượu sẽ không dễ nói, dù sao cũng có hại cho sức khỏe.

Ngu Dao một mình ở trong phòng làm việc, làm thêm đến chín giờ mới thu dọn đồ đạc về nhà. Siêu thị chín giờ rưỡi đóng cửa, cho nên lúc này cô đang đi từ cổng chính ra. Từ Khiêm từ rất xa đã thấy Ngu Dao đi ra, anh đẩy cửa xe, đi tới trước mặt Ngu Dao, nói: "Không phải sáu giờ tan làm ư? Trễ vậy?"

Anh nhớ người của anh báo sáu giờ là tan việc, sao cô lại ra trễ thế này?

Ngu Dao thấy Từ Khiêm thì vẫn chưa kịp lấy lại tinh thần, cái người biến mất hơn một tuần lễ này sao lại xuất hiện ở trước mắt mình? Một lúc lâu cô mới phản ứng được, anh có nói sẽ đón mình khi tan làm.

"Công việc gần đây tương đối nhiều."

Thật ra Ngu Dao muốn hỏi: "Sao anh biết tôi làm ở chỗ này?" Nhưng cô vừa lúc nghĩ, ở Bạch Sa không có chỗ nào anh không biết, nên sẽ không biến mình thành trò cười.

"Lên xe, đưa em về." Từ Khiêm vốn định cùng cô đi ăn cơm tối nhưng giờ này cũng tối đêm rồi. Hơn nữa, tạm thời anh sẽ không rời Bạch Sa nên muốn nói chuyện với cô, cũng không vội.

Ngu Dao rất nghe lời, lên xe bởi cô biết phản đối cũng vô ích, chi bằng im lặng đón nhận, có tài xế miễn phí, không cần trả tiền, không cần trả tiền đó!

Từ Khiêm dọc đường đi cũng muốn nói chuyện với Ngu Dao, dù tán gẫu thôi cũng được, nhưng vừa lên xe Ngu Dao đã tựa vào cửa sổ xe ngủ thiếp đi, vẻ như rất mệt mỏi. Về tới lầu dưới mà Ngu Dao vẫn không tỉnh dậy, Từ Khiêm cứ như vậy nhìn Ngu Dao.

https://thuviensach.vn

Dưới mắt cô có quầng thâm nhàn nhạt, không biết do công việc quá mệt mỏi hay do mải mê tâm sự tình yêu. Ngu Dao tỉnh dậy lúc Từ Khiêm đang định vỗ vỗ cô dậy, cô hơi giật mình, hoảng.

"A, tới rồi! Tôi phải về gấp đây, gặp lại sau!" Cô tháo dây an toàn ra, xuống xe rất lẹ.

Thật sự coi mình là taxi miễn phí. Nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của Ngu Dao đang tháo chạy, Từ Khiêm bật cười. Cô nương này, cho rằng anh là con thú dữ và dòng nước lũ mà!

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Ngu Dật Thần

Edit: Dế Mèn

***

Chờ Ngu Dao lên lầu rồi, Từ Khiêm mới lái xe đi.

Như bình thường sau khi tan việc, Ngu Dao có lúc đi dạo bên ngoài một vòng cùng Diệp Tử Mặc. Nếu tan việc sớm lời, cô sẽ nấu và ăn cơm nhà với Diệp Tử Mặc, sau đó cả hai sẽ cùng tay trong tay xuống lầu tản bộ.

Gần tới hai ngày lễ lớn, bởi vì Trung Thu năm nay gần lễ Quốc Khánh, cách nhau hai ngày, thế nên rất nhiều xí nghiệp và trường học cho gộp số ngày nghỉ lại.

Lúc Ngu Dao đang ở trong văn phòng ăn cơm thì mẹ cô báo: "Thứ sáu em con tới Bạch Sa, nhớ đi đón nó một cái!"

Ngu Dao có một em trai tên là Ngu Dật Thần, năm nay 17 tuổi, nhỏ hơn Ngu Dao năm tuổi, năm nay học lớp mười một.

Ngu Dao và em trai rất thân thiết, có thể nói, thằng em này từ nhỏ do Ngu Dao nuôi lớn. Hồi đó, mẹ Ngu Dao vẫn còn làm nông, việc nấu cơm và ngay cả bón cơm cho em đều là Ngu Dao làm. Sau khi lớn lên, Ngu Dao dẫn em đi học, giặt quần áo, cùng đi học tan học, cho nên Ngu Dao rất cưng chiều em.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao nhắn lại cho mẹ: "Con biết rồi. Mẹ nói em lên xe rồi thì nhắn tin cho con, đến giờ con sẽ đi đón."

Hai hôm nay, sau khi đi làm về là Ngu Dao dọn dẹp phòng, mua một ít đồ ăn vặt mà Ngu Dật Thần thích. Cô cũng đã chuẩn bị yogurt, đồ uống có ga, v.v... đầy đủ.

Dù gì cũng đang làm việc ở siêu thị, có gì cần cô cứ đi xuống dưới mua về nhà là xong.

Đúng hôm Ngu Dật Thần đến, Ngu Dao lại hơi bận nên nói Diệp Tử Mặc đi ra bến xe đón. Cô nói trước với Ngu Dật Thần rằng mình hơi bận, có nhờ một người bạn ra đón nó rồi, vì thế Ngu Dao rất yên tâm.

Lúc Diệp Tử Mặc đến bến xe phía nam thành phố Bạch Sa, xe chở Ngu Dật Thần cũng vừa vào bến. Cả hai đã nói chuyện qua điện thoại trước nên Ngu Dật Thần cũng không cảm thấy xa lạ với Diệp Tử Mặc. Cả hai đều là nam, dĩ nhiên không gặp chướng ngại gì khi nói chuyện với nhau. Ngu Dật Thần gặp Diệp Tử Mặc ở đầu bến xe.

"Anh Tử Mặc, em chào anh! Em là Ngu Dật Thần." Nhìn thấy Diệp Tử Mặc, Ngu Dật Thần rất lễ phép chào một tiếng, sau mới giới thiệu đơn giản một chút về mình.

Diệp Tử Mặc cầm lấy hành lý trong tay Ngu Dật Thần, cười nói: "Chào em, Dật Thần! Ngồi xe mệt không? Đi, bây giờ chúng ta về nhà."

"Chị em đâu ạ?"

"Tan việc xong chị em về nhà, chúng ta đi về trước chờ cô ấy."

Hai người đứng ở đầu đường, đón một chiếc taxi, đi thẳng về nhà.

https://thuviensach.vn

Khi Ngu Dao về nhà đã thấy Ngu Dật Thần và Diệp Tử Mặc đang ngồi trên sàn nhà phòng khách chơi game.

"Anh Tử Mặc, tới cứu em!" Là giọng Ngu Dật Thần.

Hai người ấy đang hợp thành một đội chơi CF, là một game mà nam sinh nào cũng thích. Diệp Tử Mặc trở về phòng mình trên lầu để mang máy tính của mình xuống, còn Ngu Dật Thần thì dùng máy tính của Ngu Dao.

Ngu Dao nhìn hai người kia chơi vui quên trời quên đất, thậm chí còn không phát hiện ra cô đã về.

"Ngu Dật Thần!"

Bình thường gọi em trai, Ngu Dao toàn gọi đủ họ tên.

Nghe giọng của chị mình, Ngu Dật Thần ngồi dưới đất vội vàng bật dậy.

"Chị! Chị về rồi!"Vừa nói liền ôm lấy Ngu Dao.

Đã gần nửa năm Ngu Dật Thần chưa gặp lại Ngu Dao, dĩ nhiên thấy nhớ không chịu được. Hai chị em tình cảm rất tốt, bình thường không có gì cũng hay gọi điện thoại, nhắn tin. Ngu Dật Thần lớn rồi, dĩ nhiên khi có di động rồi đều nhắn tin cho chị mỗi ngày.

Ngu Dao nhấc Ngu Dật Thần lên. "Nặng rồi! Lớn thật rồi!"

Cô để Ngu Dật Thần xuống, thỉnh thoảng lại ngắm nghía thằng em nhà mình một cái, thật sự cao hơn không ít!

Ngu Dật Thần bây giờ đã 1m80, gương mặt nhỏ, rất trắng, kiểu trắng nõn giống Ngu Dao. Cậu học hành rất chăm chỉ nên sớm có một cặp kính gọng mảnh, màu vàng gác trên sống mũi cậu, nhìn qua trông có dáng vẻ học thuật.

https://thuviensach.vn

"Bố mẹ ở nhà thế nào?" Ngu Dao hỏi sang chuyện bố mẹ.

"Rất khỏe! Nhưng mà, bố rất nhớ chị."

"Chị cũng rất nhớ bố mẹ."

Diệp Tử Mặc ở một bên lái sang một câu: "Vậy về nhà đi!"

Ngay trên đường về, Ngu Dật Thần đã hỏi rõ ràng quan hệ giữa Diệp Tử Mặc và Ngu Dao.

"Anh Tử Mặc, cùng về đi! Bố mẹ em nhất định sẽ rất thích anh." Nói xong liền ra sức nháy mắt với Ngu Dao.

Ngu Dao giơ tay gõ đầu Ngu Dật Thần một cái. "Thằng khỉ, không được nói nhảm! Chị đi nấu cơm."

Tan việc, cô đã đi siêu thị mua cánh gà, củ sen, nấm kim châm, thịt ba chỉ, tính làm vài món thết đãi Diệp Tử Mặc và thằng em ở xa tới.

"Hai người chơi tiếp đi." Ngu Dao để bọn họ tiếp tục chơi game còn mình thì đi ngay vào bếp.

Diệp Tử Mặc biết Ngu Dao thích tự nấu cơm một mình; còn Ngu Dật Thần sao không biết thói quen nấu cơm của chị mình chứ, thế nên cậu lại cùng Diệp Tử Mặc chơi game tiếp.

Lúc Thạch Hâm về, Ngu Dao cũng vừa làm xong món cuối cùng. "Mau rửa tay ăn cơm!"

"Dao Dao, đây chính là em cậu à?" Thạch Hâm cũng biết hôm nay Ngu Dật Thần tới. Nhìn thấy có cậu trai lạ mặt đang ngồi trong phòng khách, cô ấy liền biết là ai.

https://thuviensach.vn

"Đúng!" Ngu Dao đáp. "Ngu Dật Thần, đây là Thạch Hâm. Chào chị Thạch Hâm đi!" Cô giới thiệu bạn cùng phòng với Ngu Dật Thần.

Ngu Dật Thần ngọt miệng, từ nhỏ đã như vậy. "Chị Thạch Hâm, quấy rầy chị rồi ạ!"

"Không sao!"

Bốn người vây quanh bàn ăn cùng ăn bữa cơm tối đơn giản. Diệp Tử Mặc biết Ngu Dật Thần tới, Ngu Dao sẽ muốn ở với em trai lâu lâu nên anh cũng không ngồi lâu. Cơm nước xong, chờ khi Ngu Dao không còn bận bịu nữa thì anh cũng về.

"Chị, em cảm thấy anh Tử Mặc đối với chị thật sự không tệ." Ngu Dật Thần ngồi trên ghế sofa, hai chân gác trên bàn trà trước mặt, trong tay còn cầm một trái táo gặm.

Ngu Dao bưng một khay trái cây ra, đánh vào chân Ngu Dật Thần một cái. "Ngồi đàng hoàng lại cho chị! Bỏ chân xuống!"

Ngu Dật Thần nghe lời bỏ chân xuống, ngồi đàng hoàng. Hai chị em ngồi trong phòng khách ăn trái cây. Ngu Dao gọi Thạch Hâm ra ăn trái cây, Thạch Hâm bảo có việc, cứ ngồi trong phòng bận công chuyện, Ngu Dao cũng không quấy rầy cô ấy. Ngu Dao chỉ biết sau khi trở về từ buổi tiệc mời rượu kia, Thạch Hâm có gì đó thay đổi. Ngu Dao cũng bận rộn nên không để ý hỏi được.

Ngu Dật Thần ăn trái cây xong thì thấy no. "Chị, em xuống dưới chạy hai vòng xong rồi về."

Ngu Dao biết thói quen của cậu. "Nhớ chú ý an toàn, đi sớm rồi về." Nói xong cô cho cậu đi.

Xuống lầu, Ngu Dật Thần liền gọi cho ông Ngu.

https://thuviensach.vn

"Bố, chị có bạn trai!" Ngu Dật Thần là tên nội gián điển hình.

Lúc ăn trái cây, Ngu Dao còn dặn Ngu Dật Thần không được nói chuyện mình có bạn trai với người ở nhà, mà lúc này cậu đã lập tức bán đứng chị mình.

Ông Ngu ở đầu dây bên kia nghe được liền rất hứng khởi, cứ hỏi thêm cho rõ vấn đề. Ngu Dật Thần đem những gì mình biết kể hai năm rõ mười cho ông Ngu.

"Ba, ba yên tâm đi. Bạn trai của chị tốt với chị lắm!"

Cả buổi tối, Ngu Dật Thần luôn quan sát Diệp Tử Mặc. Tận trong lòng cậu cảm thấy Diệp Tử Mặc là ứng cử viên số một cho vị trí anh rể mình, không có số hai.

"Được, vậy thì tốt!" Ở đầu dây bên kia, ông Ngu cao hứng gật đầu.

Hai cha con nói chuyện điện thoại xong, Ngu Dật Thần ở dưới lầu chạy một vòng xong mới về. Ngu Dao đã dọn giường cho Ngu Dật Thần xong, sau đó mới lấy khăn tắm và bàn chải cho cậu.

Ngu Dật Thần tắm xong đi ra thì đã là 11 giờ.

"Đi ngủ sớm đi, ngày mai dẫn em ra ngoài chơi." Ngu Dao nhường phòng mình cho Ngu Dật Thần, mấy ngày này cô có thể chen chúc với Thạch Hâm, không có vấn đề gì cả. Nghe sẽ được đi chơi, Ngu Dật Thần sung sướng, nằm trên giường lăn lộn.

"Chị, em nghe bạn em nói gần đây có quán bar Cám Dỗ đặc biệt đẳng cấp, chị dẫn em đi đi!"

Mấy cậu trai tuổi như Ngu Dật Thần ao ước nhất là được vào bar, càng không cho đi thì chúng càng muốn đi, suy nghĩ rất đơn giản.

https://thuviensach.vn

Nghe Ngu Dật Thần nói muốn đếm Cám Dỗ, sắc mặt cô hơi gượng gùng. Chuyện cô đi làm ở bar, trong nhà không biết, vẫn nghĩ là cô đi làm bán thời gian, dạy kèm tại nhà.

"Chị! Chị!" Thấy Ngu Dao không trả lời, Ngu Dật Thần liền gọi cô hai tiếng.

Ngu Dao lấy lại tinh thần. "Để ngày mai rồi hãy nói."

Nói xong liền đóng cửa phòng đi ra ngoài.

~ Hết chương 56 ~

Chú ý:

1. Không thúc giục hay comment gây khó chịu. Nhóm không có lịch post cố định, khi nào có chương mới là post ngay không câu view nên mong mọi người không thúc giục.

2. Nhóm không yêu cầu phải vote hay like mới post truyện nên mong mọi người tôn trọng công sức của nhóm.

3. Không truyện do nhóm edit để đăng ở các trang khác.

4. Nếu các bạn không đủ kiên nhẫn để chờ hoặc muốn đọc convert, điều đó là tùy các bạn nhưng yêu cầu không hỏi bản convert/raw.

5. Mình KHÔNG đồng ý cho bất cứ bạn nào muốn chuyển tất cả các truyện do nhóm Edit sang fanfic/đam mỹ, nên các bạn không cần hỏi, vì câu trả lời của mình là KHÔNG.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Anh Rể, Sao Anh Chịu Được Chị Em?

Editor: Dế Mèn

***

Hôm sau.

Lúc Ngu Dật Thần thức dậy, Ngu Dao đã chuẩn bị xong bữa ăn sáng.

Cô biết Ngu Dật Thần đã ăn phát ngán mấy món rau mặn cháo lạt của nhà mình cho nên sáng sớm cô đặc biệt xuống lầu mua chéo quẩy và bánh bao hấp xửng tre, tự ép một bình sữa đậu nành lớn bằng máy làm sữa đậu nành trong nhà, chia cho ba người.

Thạch Hâm sáng sớm cơm nước xong liền đi ra ngoài, nói là có công chuyện, phải tới công ty xử lý.

"Sớm vậy chị!" Ngu Dật Thần uể oải duỗi người, đi ra khỏi cửa phòng.

Sau khi mua đồ ăn về, Ngu Dao đã ở trong bếp dọn dẹp cả buổi sáng, cô liếc người mới vừa dậy một cái. "Còn sớm? Đã mười giờ rồi."

"Nghỉ mà! Ngủ nhiều là bình thường thôi." Ngu Dật Thần đưa tay cầm một cái bánh bao, bỏ vào miệng ăn.

Cậu biết, số đồ ăn sáng trên bàn này nhất định là của cậu hết.

https://thuviensach.vn

"Đi rửa mặt đánh răng! Không được ở bẩn!" Thấy cậu ngay cả răng cũng chưa đánh, Ngu Dao dĩ nhiên không cho ăn sáng.

Ngu Dật Thần bất đắc dĩ bỏ cái bánh bao xuống, đành phải xoay người đi vào phòng tắm. Rửa mặt xong cậu đi ra, im lặng ăn sáng, xong lại quay về phòng tiếp tục chơi game.

Diệp Tử Mặc cũng được nghỉ hai kỳ lễ. Ngu Dao đã gọi điện thoại trước với anh, bảo anh xuống ăn cơm; vì thế, đúng mười một giờ, Diệp Tử Mặc tới.

Ngu Dật Thần vừa nghe tiếng Diệp Tử Mặc liền từ trong phòng lao ra. "Anh Tử Mặc, nhanh! Giúp em trả thù! Sáng nay em bị phe khác giết không còn mảnh giáp."

Game Ngu Dật Thần thích chơi là lol.

Tối qua, sau khi làm quen với Diệp Tử Mặc xong, cậu bắt đầu chơi game này với Diệp Tử Mặc, hai người hợp lại thành một phe đi đánh để thăng cấp. Hôm nay bởi vì không có Diệp Tử Mặc ở đây, Ngu Dật Thần đành một thân một mình đi thăng cấp, ai ngờ đụng phải phe hôm qua bị mình đánh nên bị đánh lại tơi tả.

Diệp Tử Mặc bất đắc dĩ nhìn Ngu Dao. Ngu Dao gật đầu một cái, ngầm đồng ý cho Diệp Tử Mặc cùng chơi game.

Đối với việc Ngu Dật Thần chơi game, Ngu Dao vẫn rất yên tâm. Ngu Dật Thần rất tự giác trong việc học, căn bản không để bố mẹ phải hao tâm, chơi game chỉ là xen kẽ chơi với học. Ngày nghỉ cậu mới được chơi game ở nhà, hoặc tới mấy quán internet chơi cùng bạn bè, chủ yếu cho có không khí.

Thành tích của Ngu Dật Thần ở trường luôn luôn nằm trong danh sách top mười, vì thế, về chuyện này Ngu Dao luôn thoải mái, không bắt Ngu

https://thuviensach.vn

Dật Thần chết dí trong việc học.

Sau khi Diệp Tử Mặc bị Ngu Dật Thần lôi đi, Ngu Dao liền đưa laptop của Thạch Hâm cho Diệp Tử Mặc, để anh và Ngu Dật Thần chơi với nhau.

Mãi đến lúc ăn cơm trưa, hai người ấy nói về game vẫn chưa đã miệng.

"Được rồi, Ngu Dật Thần, ăn cho đàng hoàng!" Ngu Dao gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn, để thằng nhóc lắm lời Ngu Dật Thần này im lặng ăn cơm.

Ngu Dật Thần lam mặt quỷ với Ngu Dao, lè lưỡi một cái, bất mãn nói: "Anh rể, chị em bá đạo thế này mà sao anh chịu được thế?" Thằng nhóc này đã nhanh chóng thăng cấp cho Diệp Tử Mặc từ "anh Tử Mặc" lên "anh rể."

Ngay cả nói chuyện khi ăn cơm mà cũng bị quản, Ngu Dật Thần rất lo cho cuộc sống sau này của Diệp Tử Mặc.

Ngu Dao không biết Ngu Dật Thần đã đổi xưng hô với Diệp Tử Mặc, chợt nghe thế nên cô hơi không tự nhiên, hơn thế nữa là ngượng ngùng.

"Ngu Dật Thần!" Trong thanh âm của Ngu Dao tràn đầy ý cảnh cáo.

"Được rồi, ăn cơm!" Diệp Tử Mặc canh đúng thời cơ, gắp cho Ngu Dao một viên thịt.

Ngu Dao chỉ có thể trừng mắt với Ngu Dật Thần một cái.

Bữa cơm này cuối cùng vẫn trôi qua trong tiếng ồn ào nhao nhao.

Cơm nước xong, Ngu Dật Thần lên net tra những địa điểm thăm quan ở Bạch Sa ngay.

https://thuviensach.vn

Lần này Ngu Dật Thần tới Bạch Sa không phải chỉ đi thăm chị, mà hơn đó là đi thăm quan danh lam thắng cảnh. Chỉ một năm nữa cậu sẽ tham dự kì thi tốt nghiệp phổ thông, cậu học ban tự nhiên, không nắm chắc lắm về môn Văn của kì thi trung học phổ thông. Trong bài kiểm tra hàng tháng, điểm môn Văn của cậu luôn chỉ được 35 điểm, cao nhất là 50. Chủ nhiệm lớp lại là giáo viên dạy Văn rất quan tâm Ngu Dật Thần, không muốn cậu vì môn Văn mà mất đi điểm số, sẽ dẫn tới việc mất lợi thế trong kì thi tốt nghiệp, vì thế, cô chủ nhiệm liền đề nghị cậu đi đây đó nhiều hơn một chút, gặt hái kỹ năng tả của mình qua nhân văn, địa lý.

Ngu Dao dĩ nhiên cũng biết điểm yếu của em mình, cô đề nghị: "Chúng ta tới bảo tàng xem đi! Nghe hướng dẫn viên ở đó giảng giải cũng biết được không ít kiến thức."

Cô đề nghị đi tới bảo tang là vì có một năm, đề thi tốt nghiệp phổ thông liên quan tới lịch sử, cô sợ đề tài lịch sử lại được lồng vào nên không muốn để Ngu Dật Thần bỏ lỡ cơ hội, mặc dù việc ra đề trùng nhau cũng không nhiều.

Từ Khiêm hôm nay có một cuộc hội nghị hàn lâm. Sau khi hội nghị kết thúc, anh bị những người ở đó kéo đến bảo tàng của Bạch Sa.

Với những địa điểm tràn ngợp hơi thở lịch sử, anh rất không thích. Những lịch sử ban đầu mà anh được biết đều dựa vào sự mù lòa và che đậy, sao anh có thể thích những chỗ thế này?

Biết làm sao được? Người kéo anh đi lại là bạn học của anh, Phương Hạo Kỳ.

Phương Hạo Kỳ là người thành phố Lâm An, bạn học cùng khoa với Từ Khiêm ở Đại học Y Giang Ninh.

https://thuviensach.vn

Năm đó, ở Đại học Y Giang Ninh, anh ta và Từ Khiêm không phân được cao thấp.

Mỗi lần thi cử, không phải Từ Khiêm thì là Phương Hạo Kỳ đứng nhất, hai người thế đều lực địch. Cả trường đều cho rằng hai người bọn họ không chỉ là đối thủ trong việc học, mà cũng sẽ là đối thủ trong đời thường; vậy mà, quan hệ của hai người đã làm cả trường không ngờ, hai người họ là anh em rất tốt.

Gia cảnh của Từ Khiêm cả trường ai cũng biết, sao anh kết bạn với người không có tiền như Phương Hạo Kỳ, mọi người không ai nghĩ ra được.

Nguyên nhân trong này đoán chừng cũng chỉ có Từ Khiêm và Phương Hạo Kỳ hai người họ biết.

Phương Hạo Kỳ là người yêu thích văn hóa và con người, đi đến đâu nhất định cũng sẽ đi tới bảo tàng ở nơi đó trước tiên. Thế nên lần này tới Bạch Sa khai mạc hội thảo học thuật, anh ta đương nhiên sẽ kéo Từ Khiêm cùng đi thăm bảo tàng.

Từ Khiêm cho xe dừng xong thì rút chìa khóa. "Cậu tự đi đi, tớ ngồi ở quán cà phê ven đường đợi cậu." Anh thật sự không thích những chỗ không khí nặng nề không có sinh khí như bảo tàng.

Thà một người đi uống cà phê chứ không chịu đi vào bảo tàng.

Thấy bộ dáng này của anh, Phương Hạo Kỳ chỉ còn cách giựt lấy chìa khóa trong tay anh. "Không đi thì hôm nay cậu đừng hòng lái được xe đi."

Quen biết Từ Khiêm nhiều năm như vậy, anh ta sao lại không biết chiếc Maserati này là chiếc anh thích nhất, có "con tin" này trong tay còn sợ gì Từ Khiêm không vào bảo tàng với anh ta?

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm bất đắc dĩ xuống xe, đi với anh ta vào bảo tàng.

Ai ngờ ở trong bảo tàng lại gặp được nhóm ba người Ngu Dao dẫn em đi thăm quan.

Anh nhìn thấy Ngu Dao và Diệp Tử Mặc tay trong tay thân mật đi cùng nhau, bên cạnh còn có một cậu con trai lạ mặt đi cùng. Nhìn Ngu Dao híp mắt cười nhìn cậu con trai lạ mặt kia, sắc mặt Từ Khiêm nhất thời liền thay đổi.

Nụ cười trên mặt Ngu Dao lúc này Từ Khiêm chưa từng được thấy.

Đó là nụ cười mang ý cưng chiều với người yêu thương.

****

Bản edit thuộc quyền NCU Team.

Mẩu truyện nhỏ

Mỗi năm khi Tết đến, bốn người Nam Dạ Tước, Duật Tôn, Minh Tam thiếu, Từ Khiêm lại xúm lại đánh mạt chược.

Có mình Từ Khiêm thua thảm nhất, một mình thua cả ba nhà.

Ngu Dao gọi ăn cơm, Từ Khiêm lập tức vứt mạt chược, tiền trong tay cứ thua rồi lại thua.

"Tôi nghỉ. Hôm nay tôi thua sáu ngàn rồi đấy!" Từ Khiêm rên.

Ba con người kia cũng chẳng nói gì, chút tiền lẻ này đối với bọn họ mà nói cũng không là gì.

Ngu Dao ở trong bếp nghe được Từ Khiêm rên rỉ bèn hắng giọng: "Từ Khiêm, tối hôm qua ngủ cạnh em anh đã nói gì với em? Trong người chỉ có

https://thuviensach.vn

một ngàn! Năm ngàn hôm nay ở đâu ra?"

Từ Khiêm thầm mắng mình: "Trông cái mồm của mày, lộ hết rồi!"

"À à... vợ à, cái này, mượn người ta." Từ Khiêm xạo.

Còn lâu Ngu Dao mới tin ấy, tay chỉ chỉ Từ Khiêm, ý kia rất rõ ràng.

Phần sau không nói, các bạn tự hiểu.

Bác sĩ Từ không có quỹ đen. [Ha Ha]

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Ngu Dật Thần, Tên Nội Gián Này!

Editor: Miu Béo

***

Ngu Dao ở thành phố Bạch Sa lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cô tới bảo tàng địa phương này.

Cô nhớ trước đây lớp học đã từng tổ chức hoạt động tương tự, mọi người cùng đi ra ngoài chơi. Nhưng khi đó vừa bận học ở trường học còn phải làm thêm bên ngoài cho nên cơ bản là cô không tham dự những hoạt động này, đương nhiên cũng chưa từng tới chỗ này.

Ngu Dật Thần càng không cần phải nói, cậu vốn là lần đầu tiên đến thành phố Bạch Sa, đối với những thứ ở nơi này đều tràn ngập tò mò.

Đi vào nhà bảo tàng, nhìn đông nhìn tây, xem một chút có văn vật nào hấp dẫn ánh mắt hay không. Nhưng mà đi dạo một vòng lại phát hiện cũng không có cái gì đặc sắc.

Diệp Tử Mặc nhìn bộ dạng thiếu niên hăng hái, không khỏi bật cười: "Dật Thần, đi dạo bảo tàng cũng không phải xem như vậy."

Anh coi như là người tương đối yêu thích những đồ vật này, đối với lịch sử văn vật, có một chút yêu thích, hiểu rõ một chút lịch sử truyền thống của thành phố Bạch Sa.

https://thuviensach.vn

Lúc mua vé vào cổng, Ngu Dao thấy ở cửa có cho thuê thiết bị giải thích, Ngu Dao dự định thuê một cái để Dật Thần có thể nghe giảng giải về nơi này một chút, nhưng bị Diệp Tử Mặc ngăn cản.

"Không cần những thứ này, anh có thể giới thiệu một chút cho Dật Thần."

Ngu Dao cùng Diệp Tử Mặc quen biết lâu như vậy, còn không biết ngay cả những thứ này anh cũng hiểu.

Từ Khiêm vẫn đi theo phía sau ba người bọn họ, nhìn Ngu Dao luôn cười tươi như hoa, đã cảm thấy tức giận.

Khi nào thì cô cũng sẽ như vậy đối với mình?

Ngu Dật Thần luôn mở miệng gọi anh rể, làm Diệp Tử Mặc như nở hoa trong lòng, lại càng thích người em trai này.

Từ lời nói của cậu thanh niên kia với Diệp Tử Mặc, Từ Khiêm mới biết người xa lạ này chính là em trai của Ngu Dao, nếu không làm sao sẽ gọi Diệp Tử Mặc là anh rể chứ?

Chẳng qua là, tiếng anh rể này không phải nên là anh sao? Làm sao cuối cùng lại rơi vào trên người Diệp Tử Mặc chứ?

Anh ta cũng đáp lại tự nhiên vô cùng, cũng không sợ gặp báo ứng à.

Hạo Kỳ bên cạnh Từ Khiêm, nhìn sắc mặt Từ Khiêm trở nên xám xịt, hỏi: "Cậu quen họ?" Ánh mắt anh nhìn về phía ba người đi cách đó không xa.

Phương Hạo Kỳ cảm thấy kỳ quái, cô gái đi phía trước, mặc dù anh không thể thấy rõ mặt, nhưng từ bóng lưng, cũng cảm thấy chỉ là một người

https://thuviensach.vn

phụ nữ bình thường, không có gì đặc biệt, làm sao lại khiến Từ Khiêm thần hồn điên đảo đến như vậy?

Trước kia, phụ nữ bên cạnh Từ Khiêm, mặc dù anh chưa gặp hết trăm phần trăm, nhưng dầu gì cũng thấy qua không ít, dựa theo khẩu vị của Từ Khiêm, chắc chắn sẽ không để ý đến những cô gái trẻ như thế kia.

"Anh còn nhìn cái gì đó? Không được nhìn, đi thôi." Từ Khiêm rất giận căm phẫn nói.

Nếu không phải người ở bên cạnh này lôi kéo mình tới đây cái gì mà khám phá viện bảo tàng, làm sao anh gặp phải một màn này? Làm sao phải nghe tiếng gọi chói tai như vậy? Làm sao sẽ thấy trên mặt Ngu Dao là nụ cười mà chẳng bao giờ mình thấy qua?

Phương Hạo Kỳ có chút bất đắc dĩ sờ sờ đầu mũi, mình thật giống như đụng phải mìn rồi. Tự nhận xui xẻo, không thể làm gì khác hơn là cùng Từ Khiêm ra khỏi viện bảo tàng, mặc dù còn chưa thấy được thứ gì bên trong.

Bên này, một nhóm ba người Ngu Dao, cũng ngắm được tương đối nhiều thứ.

"Chúng ta đi thôi." Ngu Dật Thần đã không còn kiên nhẫn đi tiếp.

Mặc dù, Diệp Tử Mặc giảng giải rất cặn kẽ cũng rất hấp dẫn người nghe, nhưng hăng hái của cậu cũng không lớn.

Ngu Dao thấy em trai nói muốn trở về, vốn là muốn khuyên cậu xem thêm chút nữa, dù sao cũng tiêu 100 đồng tiền vé vào cửa. Ba người chính là 300 đấy. Còn không có xem hết đã đi ra, thật sự là lãng phí, cô có chút đau lòng, vẫn là Diệp Tử Mặc bên cạnh ngăn cô, nhìn cô lắc đầu.

Ý là, đừng nói, cứ theo cậu ấy đi.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao đành phải thôi, ba người ra khỏi viện bảo tàng, Diệp Tử Mặc có chuyện phải rời đi trước, chỉ còn lại có chị em hai người.

Vừa vặn lúc này, có chiếc xe lái đến bên cạnh hai người bọn họ, Phương Hạo Kỳ quay cửa kính xe xuống. "Người đẹp, để tôi đưa cô về nhà nha." Anh ngả ngớn nói.

Còn huýt sáo một cái, bộ dáng kia, muốn lưu manh bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Ngu Dao nhìn anh một cái, không nói lời nào, mặt không đổi sắc, nhìn đằng xa có chiếc taxi nào chạy tới không. Ngu Dật Thần rất hứng thú với chiếc xe này, nhưng đối với người bên trong xe lại không có hứng thú.

Tính cách bọn con trai, vốn là thấy xe hai mắt sẽ sáng lên, hơn nữa, đây còn là chiếc Maserati mà cậu vẫn thích.

"Chị, là Maserati đó." Ngu Dật Thần lôi kéo tay áo Ngu Dao, miệng có chút kích động nói. Cậu chỉ mới thấy chiếc xe này trên máy tính.

Có lần, cậu tra tài liệu, đột nhiên có một cửa sổ hiện ra, chính là đặc biệt giới thiệu về xe, cậu còn nhớ đến lúc ấy cũng có một chiếc Maserati, giá bán thấp nhất cũng là trăm vạn. Điều này đối với một cậu con trai còn đang đi học mà nói, là giá trên trời. Hôm nay, chiếc xe này đang dừng ở trước mắt mình, tự nhiên càng muốn nhìn nhiều thêm mấy lần rồi.

Ngu Dao cảm thấy Ngu Dật Thần phản ứng quá lớn, cô trừng mắt liếc Ngu Dật Thần, ý bảo cậu im lặng.

Từ Khiêm ở trong xe, thấy Ngu Dao thật giống như căn bản không nhìn thấy mình, anh vượt qua trước Phương Hạo Kỳ, mở miệng nói: "Ngu Dao, lên xe."

Lúc này Ngu Dao mới quay người lại, nhìn thấy Từ Khiêm.

https://thuviensach.vn

Mới vừa rồi cô đã cảm thấy chiếc xe này rất quen thuộc, còn nghĩ là Từ Khiêm. Thấy cửa sổ xe quay xuống mà không thấy Từ Khiêm mới thấy an tâm. Thì ra là vừa rồi Phương Hạo Kỳ ngồi che khuất người đàn ông ngồi bên ghế lái.

Ngu Dao có chút do dự, nếu như hiện tại chỉ có một mình cô cũng không có ý kiến gì. Nhưng hôm nay bên cạnh còn có em trai, cô cũng không muốn cho em ấy biết quá nhiều chuyện.

Cô đang muốn mở miệng từ chối, vậy mà tên nhóc Ngu Dật Thần đã hưng phấn kêu lên: "Chị, mọi người quen biết à. Vậy lên xe thôi."

Ngu Dật Thần cảm giác mình quả thực quá may mắn, mới vừa rồi còn đang suy nghĩ, mình lúc nào mới có thể ngồi Maserati?

Vậy mà chủ nhân chiếc xe này lại quen biết chị mình.

Ngu Dao đột nhiên cảm thấy thật nhức đầu. "Ngu Dật Thần, em là tên nội gián à, em là muốn hại chết chị mới chịu bỏ qua sao." Bất đắc dĩ, Ngu Dao không thể làm gì khác hơn là kéo tên nhóc Ngu Dật Thần này lên xe của Từ Khiêm.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Cả Đêm Không Về

Editor: Miu Béo

***

Ngu Dật Thần vừa lên xe, hưng phấn nhìn chung quanh, chiếc xe con này có chỗ nào khác những chiếc xe khác?

Nhưng người đối với xe không am hiểu như Ngu Dật Thần không biết, loại xe này cao cấp chính là ở tính năng và hệ thống chống sốc của xe, đối với loại hành khách như cậu, hẳn là không cảm nhận được những tính năng ưu vệt của chiếc xe trăm vạn này.

Từ Khiêm xuyên qua kính chiếu hậu, thấy Ngu Dật Thần tỏ vẻ hưng phấn, anh nhìn người trong gương, khóe miệng câu lên cười như có như không.

Anh nổ máy xe, chở Ngu Dao đến dưới lầu chung cư.

Phương Hạo Kỳ ngồi bên cạnh thấy Từ Khiêm như ngựa quen đường cũ nhẹ nhàng đưa người về nhà, có lẽ Từ Khiêm và Ngu Dao không chỉ quen biết đơn giản như vậy.

Ngu Dao xuống xe, đặc biệt chạy đến buồng lái, gõ lên cửa sổ xe, Từ Khiêm quay cửa kính xe xuống, không rõ cô muốn làm gì.

"Có chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

"Cảm ơn anh đã đưa tôi và em trai về nhà." Ngu Dao chân thành nói.

Từ Khiêm cũng không có nói cái gì, vẫn là Phương Hạo Kỳ ngồi bên cạnh mở miệng: "Tiện đường mà thôi, người đẹp không cần cảm ơn." Nói xong huých cánh tay Từ Khiêm, giống như đang nói: "Tôi nói đúng không?"

"Lên đi. Em trai em hình như đã đợi không kịp." Từ Khiêm nhìn thoáng qua Ngu Dật Thần đang đứng ở một bên.

Cậu vẫn không ngừng nhìn thời gian trên điện thoại di động, tựa hồ có chút không nhịn được. Không biết gấp gáp về nhà làm cái gì?

Ngu Dao cũng nhìn thoáng qua Ngu Dật Thần, cũng không nói gì, hướng về phía Từ Khiêm nhẹ nhàng gật đầu, liền xoay người lôi kéo Ngu Dật Thần lên lầu.

Từ Khiêm thấy bóng dáng chị em Ngu Dao khuất trong tòa nhà, lúc này mới lái xe rời đi.

Trên đường trở về, Phương Hạo Kỳ nhìn chằm chằm vào Từ Khiêm.

"Nhìn cái gì?" Từ Khiêm bị nhìn có chút sợ hãi, thấy con đường phía trước không có xe, nhìn thoáng qua người bên cạnh.

Phương Hạo Kỳ khóe miệng mang ý cười: "Lần đầu tiên tôi biết, thì ra cậu chủ Khiêm nổi tiếng đây, còn có thể quan tâm người khác, còn chờ không kịp nữa không đây?"

Anh vừa thấy Từ Khiêm nói như vậy, đã cảm thấy kỳ quái.

Lúc nào, Từ Khiêm có thể không nhịn được quan tâm người khác? Ngu Dao này, không đơn giản.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm không nói lời nào, chỉ liếc mắt nhìn Phương Hạo Kỳ một cái, ý tứ chính là, anh nhiều chuyện quá rồi.

Phương Hạo Kỳ cũng không quan tâm, dù sao lần này đến thành phố Bạch Sa một chuyến cũng có thu hoạch.

Buổi tối, Từ Khiêm hẹn Cảnh Húc Nghiêu cùng Trần Cảnh Thịnh bàn chuyện, Phương Hạo Kỳ tự nhiên là không tiện tham dự. Anh vốn là muốn trở về Lâm An, nhưng bởi vì thật lâu không gặp Từ Khiêm, cho nên mới đặc biệt đem vé máy bay đổi thành tối thứ ba mới đi, nhưng thấy Từ Khiêm bận rộn như vậy, coi như thứ ba đi.

Từ Khiêm cũng không có thời gian để ý mình, cho nên anh đã đem vé lùi lại, trực tiếp mua vé sáng chủ nhật mới trở về.

Từ Khiêm đưa anh trở lại khách sạn, khi anh xuống xe, chỉ nói một câu: "Có chuyện liên lạc, trên đường chú ý an toàn."

Đã làm bạn bè nhiều năm rồi, không cần thiết nói mấy lời vô ích.

Trần Cảnh Thịnh đặt phòng bao ở lầu ba khách sạn Quốc Tế thành phố Bạch Sa.

Từ Khiêm gần như là tới cũng lúc với Cảnh Húc Nghiêu. Nhân viên nữ ở đại sảnh hỏi bọn họ có đặt trước hay không.

"Trần Cảnh Thịnh." Từ Khiêm trực tiếp báo tên.

Nhân viên lật xem ghi chép, xác nhận có đặt phòng liền dẫn Từ Khiêm và Cảnh Húc Nghiêu đi vào.

Trần Cảnh Thịnh đã sớm biết Cảnh Húc Nghiêu đến thành phố Bạch Sa, nhiều lần nói với Từ Khiêm muốn gặp Cảnh Húc Nghiêu đều bị Từ Khiêm từ chối.

https://thuviensach.vn

Lần này, không biết chuyện gì xảy ra, Từ Khiêm thế nhưng chủ động hẹn mình.

Từ Khiêm đẩy ra cửa phòng bao, liếc mắt liền thấy người đang ngồi bên trong. Trong phòng người không nhiều lắm, chỉ có bốn người, ba nam một nữ, đoán chừng người phụ nữ duy nhất này, là Trần Cảnh Thịnh đặc biệt tìm đến .

Trần Cảnh Thịnh vừa nhìn thấy người ở cửa, lập tức đứng lên: "Anh Khiêm, Cảnh tổng, rốt cuộc các anh đã đến." Hắn ta mang vẻ mặt tươi cười tiêu sái đi qua, cùng hai người bắt tay.

Đơn giản bắt tay xong, mấy người mới ngồi xuống.

Trần Cảnh Thịnh để cho người bên cạnh, đi báo với nhà hàng có thể mang thức ăn lên rồi.

Cảnh Húc Nghiêu thật ra đã sớm biết xí nghiệp Trần thị ở thành phố Bạch Sa muốn được chia "một chén canh" bất động sản ở thành phố Giang Ninh. Trần thị ở thành phố Bạch Sa có thể được coi là xí nghiệp lớn số một số hai, nhưng trong mắt Cảnh thị căn bản là không có giá trị gì. Còn muốn chia mối làm ăn bất động sản ở thành phố Giang Ninh, quả thực là nằm mơ.

Lần này không phải Từ Khiêm mở miệng, căn bản ngay cả xã giao với Trần Cảnh Thịnh anh cũng không có tâm tư.

Từ Khiêm lần này chủ động hẹn Trần Cảnh Thịnh đi ra ngoài, chủ yếu chính là đem chuyện đều nói rõ ràng một lần, tránh cho Trần Cảnh Thịnh cả ngày gọi điện thoại cho anh, khiến cho cuộc sống bình thường của anh cũng rối loạn.

"Cảnh tổng, đã sớm nghe đến đại danh của anh mà vẫn không có thời gian đi chào hỏi, thật là áy náy."

https://thuviensach.vn

Thời gian gần đây Trần Cảnh Thịnh một mực ở công ty nhà mình học tập, đối với mấy lời xã giao khách sáo trên thương trường, đã sớm quen thuộc nhất rồi. Những lời nịnh hót như thế này, tự nhiên cũng là thuận miệng nói ra.

Cảnh Húc Nghiêu nghe thấy chẳng qua chỉ cười cười, cũng không nói gì, tựa hồ căn bản không muốn giao tiếp với Trần Cảnh Thịnh. Tới bữa tiệc này, chỉ là vì cho Từ Khiêm một chút mặt mũi mà thôi.

Trần Cảnh Thịnh thấy thái độ này của Cảnh Húc Nghiêu, đột nhiên có chút lúng túng, hắn đang lo không biết làm sao, thì người phục vụ gõ cửa, muốn đưa thức ăn lên, giúp hắn thoát khỏi lúng túng.

Sau khi thức ăn được đem lên đầy đủ, Trần Cảnh Thịnh trước sau mời Từ Khiêm và Cảnh Húc Nghiêu mỗi người một ly, lần này Cảnh Húc Nghiêu rất nể tình, nâng ly lên uống.

Chẳng qua là bữa tiệc tàn đến một nửa, Từ Khiêm liền lấy cớ rời đi trước, để một mình Cảnh Húc Nghiêu ở lại. Từ Khiêm từ bữa tiệc đi ra ngoài, đột nhiên nghĩ đến Ngu Dao, anh lái xe trực tiếp đến nhà Ngu Dao.

Lúc này Ngu Dao đang cùng em trai xem xong một bộ phim. Thời điểm nhận được điện thoại của Từ Khiêm, Ngu Dao mới vừa đẩy Ngu Dật Thần đi tắm rửa.

Xem phim xong, Ngu Dật Thần còn muốn chơi trò chơi, Ngu Dao liền tắt máy tính, để cho Ngu Dật Thần tắm rửa rồi đi ngủ, cô rất lo lắng Ngu Dật Thần chơi trò chơi đến nghiện, mặc dù tự chủ của cậu rất tốt, nhưng Ngu Dao vẫn rất lo lắng, lúc nào cũng xem chừng cậu.

"Anh Từ, em trai tôi ở nhà một mình, tôi không tiện đi ra ngoài."

Ngu Dao dùng em trai để lấy cớ, không muốn đi gặp Từ Khiêm. Đã sớm nói xong, sau này sẽ không liên hệ gì nữa, nếu không phải hôm nay có

https://thuviensach.vn

Ngu Dật Thần ở đó, hôm nay cô căn bản cũng không nghĩ lên xe Từ Khiêm.

Từ khiêm đột nhiên nghe ra ý tứ trong lời nói. "Vậy tôi đi lên cùng bồi em trai tốt của em."

"Không được." Ngu Dao thật sợ bản thân nói chậm một chút, người này sẽ lên đến nơi. Vừa rồi trong điện thoại cô cũng nghe thấy âm thanh mở cửa xe.

"Nếu không muốn tôi đi lên vậy em xuống đi."

Ngu Dao vì không muốn Từ Khiêm đi lên, bất đắc dĩ phải đi xuống gặp Từ Khiêm. Cô nghĩ Ngu Dật Thần mới vừa đi tắm, một lúc nữa mới ra, mình xuống gặp Từ Khiêm cũng không mất mấy phút, liền đi luôn mà không nói gì với Ngu Dật Thần.

Đâu biết là lần này đi xuống, chính là cả đêm không trở về.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Theo Tôi Một Đêm

Editor: Miu Béo

***

Từ Khiêm vẫn ở dưới chờ Ngu Dao xuống.

Khí trời tháng mười, thành phố Bạch Sa đã bắt đầu chuyển lạnh, ban ngày nhiệt độ vẫn còn rất cao, đến buổi tối đã có chút lạnh lẽo rồi. Lúc Ngu Dao xuống lầu vốn định khoác thêm một chiếc áo khoác nữa, nhưng suy nghĩ một chút, dù sao cũng không ở dưới lầu quá lâu cho nên mặc luôn quần áo ban ngày đi.

Thời điểm Từ Khiêm nhìn thấy Ngu Dao, trên người cô mặc áo sơ mi, chân kẻ ca rô, quần jean bó, một đôi giày thể thao, trong trí nhớ của anh, dường như Ngu Dao vĩnh viễn luôn mặc trang phục như vậy.

Ngu Dao xuống lầu, vừa lúc nhìn thấy Từ Khiêm đốm lửa giữa ngón tay vừa tắt. Từ Khiêm đi tới bên cạnh xe, mở cửa bên tay lái phụ.

"Lên xe."

Ngu Dao sửng sốt một chút, đây là muốn đi ra ngoài?

"Từ tiên sinh, có chuyện gì, nói ở đây luôn đi."

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm đã sớm nghĩ tới Ngu Dao sẽ cự tuyệt, ánh mắt anh nhìn lên lầu, không biết là nhìn phòng Ngu Dao, hay là nhìn phòng của Diệp Tử Mặc.

"Liệu phía trên có nhìn thấy không nhỉ?"

Cái gì phía trên, Từ Khiêm không cần nói rõ, Ngu Dao tất nhiên cũng biết là có ý gì? Em trai của cô cùng bạn trai, cũng ở trên lầu. Chỉ là một lầu hai, một lầu năm mà thôi.

"Chúng ta cũng không làm việc gì trái với lương tâm, sợ cái gì?"

"Ừm, vậy cũng được." Từ Khiêm gật đầu cười nói.

Ngu Dao thấy Từ Khiêm như vậy, còn tưởng rằng anh sẽ không mang mình đi ra ngoài, vậy mà Từ Khiêm sải bước, đi tới sau gót chân cô, một tay ôm hông của cô, khuôn mặt mờ ám dán sát mặt cô.

"Em nói, cái tư thế này, bọn họ thấy có thể cho là chúng ta đang làm gì đấy hay không?"

Cái tư thế này, người nhìn từ trên lầu dĩ nhiên sẽ nghĩ lung tung, có thể nghĩ đây là một cặp tình nhân đang lưu luyến không rời.

Ngu Dao muốn tách ra, nhưng bàn tay bên hông rất có lực, cô căn bản không cách nào nhúc nhích.

"Buông ra."

"Không buông. Trừ phi, em theo tôi một đêm."

Ngu Dao thật muốn trực tiếp cho anh một bạt tai.

"Từ tiên sinh, thì ra là, chú thích cùng cháu gái mình, loạn luân."

https://thuviensach.vn

"Tôi không có cháu gái nào lớn như em."

"Anh. . ." Ngu Dao á khẩu không trả lời được.

Dĩ nhiên là cô nhớ, lần trước Từ Khiêm chỉ nói là anh chăm sóc cô giống như cháu gái, mà không phải nói cô chính là cháu gái của anh.

Đó là hai loại khác nhau.

Giằng co thật lâu, Ngu Dao cuối cùng vẫn bị Từ Khiêm ôm lên xe.

Tại sao bị ôm lên xe? Bởi vì Ngu Dao muốn chạy trốn, bị Từ Khiêm phát hiện còn bị bắt trở lại, vì phòng ngừa Ngu Dao chạy về nhà lần nữa, Từ Khiêm không thể làm gì khác hơn là đem cô ôm lên xe, sau đó khóa cửa xe lại, tránh cho thời điểm cửa xe mở, cô lại chạy ra ngoài.

Từ Khiêm lên xe, nổ máy, sau đó lấy điện thoại di động đưa cho Ngu Dao.

"Cho gọi điện thoại cho em trai, nói tối nay em không về nhà."

Anh đoán được, Ngu Dao xuống lầu căn bản không nói cho em trai cô biết. Ngu Dao nhận lấy điện thoại di động, suy nghĩ phải nói thế nào với Ngu Dật Thần, mình tối nay không trở về nhà. Rốt cuộc dùng cớ gì đây?

Suy nghĩ hồi lâu, Ngu Dao gọi điện thoại cho Ngu Dật Thần.

"Alo?" Ngu Dật Thần vừa mới tắm rửa xong, đang chuẩn bị nghỉ ngơi, lúc ra phòng khách anh không thấy ai, cho là Ngu Dao đã trở về phòng rồi, không định quấy rầy cô, tự mình trở về phòng.

"Dật Thần." Ngu Dao mở miệng nói. Cô nhìn sang người đàn ông đang lái xe một cái. "Một người bạn chị có chút việc, tối nay chị không ở nhà, em ở một mình nhớ chú ý an toàn."

https://thuviensach.vn

"Chị, chị đến nhà anh rể?" Ngu Dật Thần cười xấu xa nói.

Người đàn ông lái xe bên cạnh, tự nhiên cũng nghe được những lời này.

Thời điểm anh đưa điện thoại di động cho Ngu Dao, cố ý mở âm lượng lớn hơn, vừa đúng hai người nói chuyện, anh cũng có thể nghe được nhất thanh nhị sở, nghe Ngu Dật Thần gọi anh rể, sắc mặt người đàn ông liền thay đổi.

Anh cố ý thắng gấp, Ngu Dao bị làm cho sợ kêu lên: "A. . ."

"Chị?" Ngu Dật Thần nghe được tiếng kêu của Ngu Dao ở trong điện thoại, cậu có chút lo lắng. "Chị, chị làm sao vậy? Chị đang ở đâu?"

"Không có chuyện gì, chị đang ở cùng bạn, em nghỉ ngơi sớm một chút, chú ý an toàn." Nói xong, không để cho Ngu Dật Thần trả lời, Ngu Dao liền cúp điện thoại.

Ngu Dao đưa điện thoại di động cho người đàn ông, nhưng anh cũng không cầm lấy.

"Em thường xuyên đến nhà bạn trai ở?" Người đàn ông đối với câu nói vừa rồi, vẫn còn có chút để ý.

"Hả?" Ngu Dao không kịp phản ứng, anh nói vậy là có ý gì.

Từ Khiêm đem xe ngừng ở ven đường. "Ngu Dao, cô không có tự trọng sao."

Thật ra thì người đàn ông càng muốn nói "Ngu Dao, cô thật bẩn.", nhưng lời nói đến khóe miệng, lại sửa lại.

Ngu Dao nổi giận: "Từ tiên sinh, tôi và bạn trai hẹn hò bình thường, thỉnh thoảng ở cùng một chỗ, có vấn đề gì sao. Hiện tại hơn nửa đêm tôi bị

https://thuviensach.vn

mang ra ngoài, đây mới gọi là không có tự trọng."

Từ Khiêm nghe cô nói, giật mình, anh trở tay nắm cằm cô.

"Em lặp lại lần nữa?"

Người đàn ông nghe câu nói kia, thỉnh thoảng ở cùng một chỗ gì chứ, anh thấy tức giận.

Ngu Dao là của anh, từ lúc mới bắt đầu, vì anh mềm lòng nên mới để Diệp Tử Mặc có cơ hội chen vào giữa.

Sức tay người đàn ông rất lớn, rất nhanh đã làm cằm Ngu Dao đỏ một mảnh, lan đến gương mặt. Nhưng người đàn ông vẫn không buông tay. Anh muốn Ngu Dao nhớ kỹ, tốt nhất là sau này đừng nói lời khó nghe như vậy trước mặt anh. Lúc trước anh đối tốt với cô nhưng cũng không có nghĩa là anh không biết nổi giận.

Ngu Dao cắn chặt hàm răng, từng đợt cảm giác đau từ cằm truyền tới, cô không muốn mở miệng cầu xin người đàn ông buông tay, không thể làm gì khác hơn là cắn chặc đôi môi, bật cả ra máu. Lúc này Từ Khiêm mới buông tay. Cằm của Ngu Dao đã sưng đỏ, đôi môi cũng bị cắn đến máu chảy không ngừng.

Người đàn ông thấy đôi môi cô đang chảy máu, rút mấy tờ giấy trong hộp, muốn giúp cô lau vết máu trên môi. Vậy mà lại bị Ngu Dao né tránh. Điều này làm Từ Khiêm càng thêm nổi giận, một tay anh bắt lấy đầu Ngu Dao, sau đó tay còn lại đưa về phía đôi môi Ngu Dao, dùng sức lau môi cô, sức lực mạnh làm Ngu Dao đau đến chảy nước mắt.

Ngu Dao không hiểu nổi người đàn ông này, rốt cuộc tại sao anh ta lại đối xử với mình như vậy?

https://thuviensach.vn

Cô vẫn cho là Từ Khiêm là một người đàn ông dịu dàng, vậy mà đằng sau vẻ dịu dàng đó là một bộ mặt hung ác.

Có lẽ Ngu Dao còn không thấy được cái gì mới thật sự gọi là hung ác?

Người đàn ông lau đến khi môi cô không chảy máu nữa mới buông đầu cô ra.

Một lúc lâu, mới nổ máy xe lần nữa, đưa Ngu Dao về nhà.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Không Phải Lần Đầu Tiên

Editor: Miu Béo

***

Từ Khiêm lái xe về chung cư anh đang ở. Anh trực tiếp lái xe vào ga ra tầng hầm, sau đó từ dưới tầng hầm nhà để xe đi thang máy trực tiếp trở về nhà. Ngu Dao thấy xe dừng hẳn lại, người đàn ông đã đi trước một bước, cởi dây an toàn ra rồi xuống xe, cô vẫn không muốn xuống xe.

Cô liền lẳng lặng ngồi trong xe, không có bất cứ động tĩnh gì.

Từ Khiêm thấy cô ngay cả dây an toàn cũng không mở ra, trực tiếp từ đầu xe đi vòng qua tới trước cửa xe của cô, mở cửa xe ra.

"Xuống xe."

Ngu Dao ngẩng đầu nhìn người đàn ông một cái, cô thật giống như không nghe thấy lời của anh nói, vẫn không có bất kỳ động tác nào.

Từ Khiêm không biết cô tự nhiên lại làm sao, cũng không phải là lần đầu tiên đến nhà anh qua đêm.

Anh thô lỗ mở dây an toàn trên người Ngu Dao, sau đó một phen túm lấy Ngu Dao, trực tiếp kéo cô xuống xe, sau đó dùng sức đóng cửa xe.

https://thuviensach.vn

Thời điểm cửa xe khép lại, phát ra thanh âm rất lớn. Ngu Dao cuối cùng là bị Từ Khiêm lôi kéo đi lên lầu. Tay đàn ông sức lực lớn, dùng sức không chú ý, rất nhanh, cổ tay của cô đã đỏ lên một mảng. Người đang kéo cô tất nhiên không phát hiện ra, mà Ngu Dao cũng không kêu đau.

Về đến nhà, mở đèn phòng khách, Từ Khiêm dùng sức, đã đem Ngu Dao ném lên ghế sa lon còn mình thì trở về phòng.

Bị ném mạnh, Ngu Dao cảm thấy đầu váng mắt hoa, cả người cô bị đụng vô cùng đau, cô từ từ ngồi dậy, thấy rõ mình đang ngồi dưới đất, cô đem tiếng kêu "đau" nuốt xuống.

Đối đãi với người đàn ông vô sỉ, biện pháp tốt nhất, chính là không nói lời nào.

"Làm sao? Tính giả bộ câm?"

Từ Khiêm dường như đã trở về phòng thay một bộ quần áo mới. Lúc này, anh mặc một bộ quần áo ở nhà màu trắng, đứng ở trước mặt cô.

Ngu Dao vẫn như cũ không để ý tới anh. Không phải chỉ là ở nhà anh một đem thôi sao? Trước kia, cũng không phải là chưa từng ở.

Ngu Dao tự đứng lên đi vào nhà vệ sinh, sau đó đi ra cửa trước đổi giầy, sau đó quay lại nhà vệ sinh khóa cửa lại. Mới vừa rồi lúc vào nhà, cô chưa thay giày. Mặc dù sàn nhà không cần cô lau nhưng nếu đi giày vào phòng vệ sinh rửa mặt, giày sẽ bị ẩm.

Từ Khiêm thấy Ngu Dao tự giác đi đến phòng vệ sinh, tâm tình lúc này mới tốt lên chút ít. Lúc trước, nghe Ngu Dao nói những lời đó, anh thật sự bị chọc tức.

Cái gì gọi là"Thỉnh thoảng sẽ đến nhà Diệp Tử Mặc ở?"

https://thuviensach.vn

Cả người Ngu Dao đều là của anh, từ lần đầu tiên mang cô về anh không nên mềm lòng bỏ qua cho cô, nếu không, lúc này sao lại có chuyện Diệp Tử Mặc xen vào?

Người đàn ông đi tới trước cửa sổ sát sàn, đốt một điếu thuốc, nhìn cảnh đem bên ngoài cửa sổ. Một lúc lâu, khói cũng tan hết, Ngu Dao còn chưa đi ra. Người đàn ông đi tới, gõ cửa.

"Ngu Dao."

Không có phản ứng, người đàn ông vặn tay nắm cửa mấy lần cũng không mở được cửa, anh biết người ở bên trong đã khóa trái cửa phòng rồi.

Anh cũng không lớn tiếng đập cửa phòng, bảo Ngu Dao ra ngoài mà trở lại thư phòng, tìm một chùm chìa khóa trên giá sách ở thư phòng, dễ dàng liền mở cửa phòng đang bị khóa ra.

"Anh, làm sao anh có thể." Ngu Dao đã sớm rửa mặt, lúc này đang ngồi ở trên bồn cầu.

Thấy cửa phòng bị mở ra, cô hoảng sợ đứng lên, hổn hển nhìn người đàn ông đang đứng ở cửa. Trên tay anh vẫn đang cầm một chùm chìa khóa.

Ngu Dao thầm mắng mình ngu ngốc, làm sao lại như vậy, nơi này là nhà anh, anh nhất định là có chìa khóa của tất cả các phòng.

Từ Khiêm mở ra thấy phía sau cánh cửa, Ngu Dao đang ngồi trên bồn cầu, liền đoán được, cô cố ý.

Cố ý không ra, cố ý không trả lời anh.

Ngu Dao đứng lên, vẫn ngó chừng Từ Khiêm, cũng không nói chuyện, cũng không nhúc nhích.

"Em tính ngủ ở đây?" Người đàn ông mở miệng hỏi.

https://thuviensach.vn

"Không được sao?" Ngu Dao là muốn nói, chỉ cần không nói chuyện với anh, ngủ ở đâu cũng không thành vấn đề.

Nhưng sợ lời này nói ra lại chọc giận người trước mặt thì mình cũng không được tốt đẹp, hay là không nói thì hay hơn.

Từ Khiêm nhìn lướt qua phòng vệ sinh nhà mình, ừ, bồn tắm có thể đủ chỗ ngủ cho một người, chẳng qua là không biết có bị vẹo cổ hay không?

Nhìn lại một cái, ngồi ở trên bồn cầu ngủ một đêm cũng không có vấn đề gì, chẳng qua là ngày mai đứng lên còn có thể nâng cổ lên được sao.

Người đàn ông nhìn một vòng nhà vệ sinh xong, cười nói: "Không thành vấn đề, tùy em cao hứng."

Sau đó liền xoay người rời khỏi nhà vệ sinh, đi chưa được mấy bước thì quay trở lại.

"Để tôi đóng cửa giúp em."

Cẩn thận nhẹ nhàng đóng cửa phòng vệ sinh lại, lúc này mới rời đi.

Ngu Dao hận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể cắn nát Từ Khiêm ngay lúc này.

Cô ở phòng vệ sinh một lúc sau đó mới mở cửa đi ra.

Trong phòng khách đã không còn bóng dáng người đàn ông kia, chỉ chừa một chiếc đèn bàn nhỏ vẫn sáng.

Ngu Dao đã tới nơi này mấy lần, cô nhớ mang máng, phòng Từ Khiêm là ở tận cùng bên trong, bên cạnh là thư phòng, phòng ở đối diện thư phòng là phòng dành cho khách.

https://thuviensach.vn

Về phần tại sao Ngu Dao lại nhớ được phòng của Từ Khiêm ở tận cùng bên trong, đó là bởi vì, tới đây mấy lần, mỗi lần trở lại, Từ Khiêm cũng sẽ vào gian phòng kia thay một bộ quần áo sau đó mới trở ra. Anh cũng không phải là phụ nữ, không cần thiết phải có một phòng riêng để cất quần áo đó chứ?

Dựa vào cảm giác này, Ngu Dao mới kết luận phòng ngủ của Từ Khiêm chính là phòng ở tận cùng bên trong.

Cô cẩn thận đi qua, cố gắng làm cho bước chân của mình không phát ra âm thanh, lặng lẽ mở cửa phòng, bên trong là một khoảng không tối đen, cô đưa tay mò tới vách tường, có công tắc. Bật công tắc, bên trong phòng nháy mắt sáng lên.

Ngu Dao đi vào, phát hiện gian phòng này thật lớn, có một cửa sổ lớn, hơn nữa trong phòng có một hàng giá sách và một bàn đọc sách.

Trên bàn sách có đặt một bản bút ký, trông giống như không có ai dùng đến, trên bàn còn có một ít đồ vật đặt tán loạn.

Cách bàn đọc sách không xa là một cái giường, trên giường trải chăn cùng gối ngăn nắp, người đàn ông này thích loại màu sắc trang nhã.

Trên tủ đầu giường có hai ngọn đèn nhỏ, trên tủ đặt vài cuốn sách và một cặp mắt kiếng, Ngu Dao cũng không quá để ý trên tủ đầu giường đặt vật gì hay có loại sách gì? Cô cũng không nghĩ tới Từ Khiêm sẽ ngủ ở phòng này, tự nhiên cũng sẽ không để ý quá nhiều.

Ngu Dao sau khi nhìn quanh một vòng, ngạc nhiên phát hiện, phòng dành cho khách còn có phòng vệ sinh riêng.

Cô giật mình than thầm, người có tiền thật khác biệt, ngay cả mua nhà ở một mình thôi mà cũng là hai phòng ngủ, một phòng khách, ba phòng vệ sinh, một bếp.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao nhìn một vòng sau đó cảm giác buồn ngủ ùa tới, cô cũng không quản nhiều như vậy, bò lên giường đi ngủ.

Từ Khiêm ở thư phòng làm việc xong, lúc này mới nhớ tới có người tính ngủ trong phòng tắm. Anh ra khỏi thư phòng, đến phòng tắm nhìn lại phát hiện bên trong đã không còn một bóng người, nhìn lại cửa trước, giày của Ngu Dao vẫn còn, người không thể nào rời đi.

Nhà anh không có phòng khách, ban đầu có một gian phòng khách, khi anh chuyển đến đã sớm đổi thành phòng thay đồ rồi, anh không thích thay đồ trong phòng ngủ của mình.

Anh có chút nghi ngờ nghĩ, Ngu Dao đã đi nơi nào?

Trong phòng tắm không có, phòng khách cũng không có, khả năng lớn nhất có thể chính là có thể cô không thay giày mà đã bỏ đi.

Nghĩ đến khả năng này, Từ Khiêm có chút tức giận, anh đẩy cửa phòng mình ra, định đi lấy chìa khóa xe.

Ai ngờ, mở cửa phòng liền thấy trên giường của mình nhô lên một khối. Đến gần nhìn kỹ, dĩ nhiên là Ngu Dao đang ngủ trên giường của anh.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Vậy Em Để Trần Đi

Editor: Miu Béo

***

Ngu Dao đã ngủ rồi.

Bởi vì cô đắp chăn ngủ cho nên gương mặt bị trùm kín đỏ rực lên, trên mặt còn có vài sợi tóc lộn xộn. Từ Khiêm giúp cô gạt tóc trên trán xuống, khuôn mặt cô cũng được lộ rõ.

Người đàn ông nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt, có chút xuất thần. Một lúc lâu, người đàn ông mới tung chăn nằm lên giường.

Lúc ngủ Ngu Dao thích ôm như một đứa con nít, trên giường của cô có một con gấu bông khoảng một mét Diệp Tử Mặc tặng cho cô. Cậu ta bảo rằng ban đêm có thể xem con gấu bông này như anh, ôm ngủ, cho nên Ngu Dao đặt tên cho con gấu kỷ niệm này là Mặc Mặc. Bởi vì đó là Diệp Tử Mặc tặng cô.

Lúc này, Từ Khiêm ngã người lên giường, động tĩnh rất nhỏ. Anh nằm bên cạnh Ngu Dao, giờ phút này anh rất muốn đem cô gái nhỏ này ôm vào ngực nhưng lại sợ đánh thức cô. Vậy mà anh mới vừa nằm lên giường nhưng Ngu Dao đã chủ động đưa tay ôm lấy thắt lưng anh. Trong miệng còn lẩm bẩm: "Mặc Mặc..."

https://thuviensach.vn

"Em gọi tôi là gì?" Từ Khiêm cho là mình nghe lầm.

"Mặc Mặc." Ngu Dao vừa thấp giọng lầm bầm một câu.

Từ Khiêm lúc này mới nghe rõ ràng. Hóa ra cô gái này cho rằng anh là bạn trai cô.

Như vậy, nếu không làm chút chuyện bạn trai thường làm với bạn gái, chẳng phải là uổng phí tâm tư để Ngu Dao ngủ trên giường anh sao.

Từ Khiêm chỉ cần vừa nghĩ đến vừa nãy Ngu Dao gọi mình thành "Mặc Mặc" liền tức giận. Anh nghiêng người, hai tay cố định đầu Ngu Dao, đôi môi trực tiếp phủ xuống.

Ngu Dao cảm giác như mình đang rơi vào cơn ác mộng, mơ thấy mình bị một con quái thú ăn mất, cô sợ đến nỗi mở mắt ra, một khuôn mặt đàn ông đang kề sát trước mắt cô.

Lúc này Ngu Dao mới có phản ứng, mình căn bản không phải là đang nằm mơ, mà là thật sự bị quái thú ăn.

Con quái thú này, chính là người đàn ông ở trước mắt - Từ Khiêm. Ngu Dao lấy tay đẩy anh, phát hiện là không đẩy ra nổi.

Cô muốn dùng chân đá anh, lúc này mới thấy hai chân đang bị người đàn ông đè ép không có chút sức lực nào.

"Aaa, chú. . ." Ngu Dao kêu lên.

Từ Khiêm nhắm trúng thời cơ, biến thành một nụ hôn sâu. Ngu Dao giống như miếng thịt đặt trên thớt, bị ăn sạch sẽ. Ngu Dao cảm thấy sợ hãi, cô khóc lên.

Từ Khiêm cảm giác được người trong ngực đang ngọ nguậy, anh mở mắt ra, vừa nhìn đã thấy Ngu Dao đang khóc.

https://thuviensach.vn

Lúc này anh mới dừng lại động tác trên tay, buông cô ra, thấp giọng hỏi: "Tại sao?"

Quá lâu không nói chuyện, tiếng nói hết sức trầm thấp. Ngu Dao không trả lời, chỉ khóc, cũng không nói chuyện. Từ Khiêm đưa một tay giúp cô lau nước mắt.

"Ngoan, đừng khóc nữa. Rốt cuộc tại sao?"

Anh không rõ tại sao Ngu Dao lại khóc?

Chẳng lẽ là mình làm không tốt? Nhưng, không thể nào.

Mặc dù anh không phải là người dịu dàng nhưng đối với cô gái nhỏ như Ngu Dao, vẫn hết sức cẩn trọng.

"Dao Dao, chẳng lẽ không thích chú Khiêm làm như vậy với em sao?" Từ Khiêm thấp giọng hỏi.

Ngu Dao chỉ cần nghĩ đến động tác vừa rồi của Từ Khiêm, cô liền sợ. Cô muốn chạy trốn khỏi chỗ này.

Cô bật người dậy, cách xa Từ Khiêm, từ trên giường nhảy xuống. Bởi vì không có quần áo ngủ cho nên Ngu Dao không thay áo, chẳng qua là lúc ngủ đã cởi quần dài ra.

Lúc Từ Khiêm vào phòng, phát hiện đèn phòng ngủ không tắt mà anh cũng không tắt đi.

"Màu này, rất thích hợp với em." Tiếng nói của Từ Khiêm vẫn trầm thấp như cũ.

Da của cô trắng, mặc nội y màu nhạt, vừa lúc có thể tôn lên làn da.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao lúc đầu không kịp phản ứng lời Từ Khiêm nói là có ý gì, chờ trên đùi hơi lạnh lẽo, cô mới phát hiện ra là mình không mặc quần.

Cô hét lên một tiếng, trốn đằng sau rèm cửa sổ, dùng rèm cửa sổ che kín mình, chỉ chừa lại một cái đầu thò ra ngoài.

Từ Khiêm bật cười, cảm thấy động tác này của Ngu Dao thật dễ thương.

"Ra đi. Tôi cũng đã thấy hết rồi." Anh thấp giọng dụ dỗ.

"Sắc lang."

"Tiểu nha đầu, môn ngữ văn của em không được giỏi à. Em biết cái gì là sắc lang không?"

Hiển nhiên, người đàn ông đang bất mãn vì bị cô gọi như vậy.

"Sắc lang, không phải là loại người như anh sao."

"Bắt buộc em cởi cho anh ta nhìn mới gọi là sắc lang. Mới vừa rồi là em chủ động cởi đó chứ." Từ Khiêm thay cô giải thích.

Ngu Dao căn bản không để ý đến anh.

"Đi ra ngoài."

"Đây là phòng của tôi."

"Cái gì mà phòng anh, đây rõ ràng là phòng cho khách."

Ngu Dao mới không tin lời anh nói đâu.

Từ Khiêm cũng biết, Ngu Dao đang nghĩ như vậy.

"Dựa vào bên trong, là phòng thay đồ." Anh tiếp tục giải thích.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao cảm thấy thật sự giống như mơ. Cô vẫn tính toán sai lầm rồi. Cô thật muốn khóc lên.

"Chú Khiêm, chú đi ra ngoài có được hay không?"

Không phải đàn ông đều ăn mềm không ăn cứng sao?

Mặc dù bây giờ vẫn đang là tháng mười, nhưng nhiệt độ ban đêm đã rất thấp rồi. Lúc này cô để chân trần bên ngoài lâu như vậy, nhất định sẽ lạnh.

Nhưng bảo cô đứng trước mặt đàn ông mặc quần, Ngu Dao cũng không dám. Nhất là người đàn ông này, đôi mắt cứ nhìn chằm chằm vào mình.

Từ Khiêm cũng không nhúc nhích, anh chính là muốn nhìn bộ dạng Ngu Dao mặc quần áo trước mặt mình, khẳng định rất đáng yêu.

"Là muốn chú Khiêm giúp em sao?" Từ Khiêm cố ý nói.

Ngu Dao không có cách nào, cô thật sự khóc thét lên: "Chú Khiêm, chú đi ra ngoài có được hay không? Mặc quần áo vào xong, tôi liền đi."

Ai đó đã nói, nước mắt của phụ nữ là vũ khí tốt nhất để đối phó với đàn ông.

Nhưng vẫn không có tác dụng trước mặt Từ Khiêm.

"Mặc trước mặt tôi đi."

Lúc này hai chân Ngu Dao đã đông lạnh đến run lên, nói chuyện cũng không lưu loát nữa: "Anh mau đi ra."

"Vậy em để trần đi." Từ Khiêm nói xong, liền ngả người xuống giường ngủ.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 63+64

Edit: Huyết Vũ

Ngu Dao như con mèo trốn sau bức màn, nhìn chăm chú vào lưng của người đàn ông, xác định anh đã ngủ say rồi, mới dám bước ra từ sau bức màn, cẩn thận đi tới phía giường, lấy tay với chiếc quần của mình.

Cô sợ mình gây tiếng động, đánh thức người đàn ông trên giường.

Ngu Dao đưa tay lấy quần, rồi lại trốn sau chiếc màn.

Cô sợ người đàn ông trên giường tỉnh lại.

Thực ra, Từ Khiêm nằm trên giường không ngủ, anh không muốn cho Ngu Dao rời khỏi phòng này, vì không để cho cô xấu hổ, anh đành tiếp tục giả vờ ngủ.

Ngu Dao mặc quần rất nhanh, rồi cô mới đi ra ngoài.

Từ Khiêm nghe được tiếng động, mới trở mình, híp mắt nhìn Ngu Dao một chút.

Ừm, tiểu nha đầu này động tác rất nhanh, không chỉ mặc áo quần xong xuôi, mà còn chỉnh tề nữa đấy.

Anh ngồi dậy, trong ánh mắt còn vương chút ngọn lửa dục vọng, nhìn lướt qua cô: "Em phải đi?"

https://thuviensach.vn

Tiếng nói Từ Khiêm vẫn trầm ấm khác thường, lại vào ban đêm, âm thanh càng quyến rũ.

Ngu Dao cúi đầu, không nói lời nào.

Cô đương nhiên là muốn trở về nha. Ở đây quá nguy hiểm. Khó bảo toàn Từ Khiêm lại giở thú tính lần thứ hai. Chuyện đêm nay cô đã sợ đến mức chưa hoàn hồn lại.

Từ Khiêm ngó bộ dạng cô lúc này có chút đáng thương, như là một tiểu nha đầu làm sai, cúi đầu không nói lời nào.

Lòng anh mềm nhũn, quay người xuống giường.

"Đi thôi, tôi đưa em về."

"Thật sao?" Ngu Dao nghe được Từ Khiêm nói như vậy, ánh mắt lập tức sáng lên.

Từ Khiêm thấp giọng bật cười, thật sự như một đứa bé, vừa rồi còn làm bộ muốn khóc, bây giờ nghe có thể trở về nhà lại cao hứng như vậy.

"Nhanh lên. Nếu không tôi lại đổi ý, lại cho em ngủ cũng một chỗ với tôi." Nói xong, còn làm ra bộ dạng muốn lên giường nằm.

Ngu Dao thấy anh như vậy, lập tức nói: " Đi chứ. Nhất định đi." Nói xong còn chủ động tiến tới ôm cánh tay anh.

Từ Khiêm tới tầng hầm lấy xe, sau đó chở Ngu Dao về.

Sắp xuống xe, Từ Khiêm nói: "Ngu Dao, cùng Diệp Tử Mặc nói cho rõ ràng. Bằng không, chờ tôi ra tay, em sẽ không biết hậu quả thế nào đâu."

Hiện tại Ngu Dao muốn xuống xe, cô căn bản không có tâm tư để nghe Từ Khiêm nói gì, cô cũng gật đầu nói: "Được!"

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm thấy cô nói qua loa, trong lòng có chút tức giận.

Nhưng hết cách rồi, không có biện pháp, chỉ có thể dạy dỗ một chút.

Ngày hôm sau khi Ngu Dật Thần thức dậy trông thấy chị mình từ căn phòng sát bên bước ra thì giật nảy mình.

Tại sao lại ra khỏi phòng lúc này???

"Chị qua nhà anh rể mà về sớm vậy sao?"

"Đến rồi."

Ngu Dật Thần vẫn cho là Ngu Dao ở nhà Diệp Tử Mặc.

Ngu Dao cảm thấy buồn ngủ, cô ngáp một cái: " Chớ nói lung tung. Nói cho em biết, tối hôm qua chị ở nhà một người bạn." Nói xong, liền đi về phía bếp coi có gì ăn không, nấu bữa sáng cho Ngu Dật Thần.

Lục lọi toàn bộ tủ chén, đều không có gì để ăn. Lúc trước trong tủ lạnh còn chút sữa và bánh, nhưng Ngu Dật Thần mỗi đêm đều kêu đói bụng, hai ngày trước đã sớm ăn sạch đồ dự trữ mà chưa kịp đi siêu thị mua đồ.

"Không có gì để ăn. Chúng ta xuống lầu ăn bữa sáng ha." Ngu Dao đảo một vòng, thật sự phát hiện không có gì để ăn rồi.

Ngu Dật Thần nghe xong, liền hướng tới ghế sô pha ngồi, rõ ràng không muốn đi.

"Ai da, không muốn."

Nếu không phải bị Ngu Dao ép buộc, Ngu Dật Thần cơ bản là không muốn ăn bữa sáng.

"Không được, phải ăn."

https://thuviensach.vn

Lúc hai người đang giằng co, có người đến gõ cửa.

"Ai mà tới sớm như vậy." Ngu Dao thoáng nhìn đồng hồ báo thức, mới hơn tám giờ, liền mở cửa, thấy Diệp Tử Mặc tay cầm nhiều đồ ăn đem vào.

"Anh tới sớm vậy?"

"Đúng vậy." Diệp Tử Mặc đi tới, thấy Ngu Dật Thần ngồi phịch trên sô pha.

"Em làm gì thế này?"

"A. Anh rể, anh đúng là cứu tinh của em." Ngu Dật Thần nghe thấy tiếng của Diệp Tử Mặc, lập tức vui vẻ trở lại.

Diệp Tử Mặc có chút không hiểu. "Sao vậy?"

Ngu Dật Thần cũng không muốn nói nhiều, lúc này Ngu Dao mới giải thích: "Có phạm nhân lười, không muốn xuống lầu ăn sáng. Liền thấy anh mang đồ ăn đến, còn không phải gặp vị cứu tinh sao?"

Diệp Tử Mặc hiểu rõ, nhìn thoáng Ngu Dật Thần, cũng không nói gì thêm. Thật sự, Ngu Dật Thần điển hình là một trạch nam, trong nhà chỉ cần máy vi tính và game là cậu ta có thể một tháng không ra khỏi nhà, chỉ cần mì gói là đủ.

Thế nhưng, thật ra Ngu Dật Thần không hẳn là một trạch nam, có đôi khi cậu ta còn thích chơi bóng nữa. Cho nên, chính vì lẽ đó, Ngu Dao thật sự không hiểu nổi em mình, chỉ là xuống lầu ăn bữa sáng mà khó khăn đến vậy sao?

Tình nguyện ở nhà ngồi đói cũng không muốn ra khỏi nhà ăn no bụng.

https://thuviensach.vn

Diệp Tử Mặc đến sớm có mua chút cháo ở dưới lầu, bánh bao và còn có bánh quẩy. Ba người ăn xong bữa sáng, Ngu Dao dọn dẹp bát dĩa, ba người đang bàn bạc xem hôm nay đi đâu chơi.

Kỳ thực, Ngu Dật Thần không muốn đi đến viện bảo tàng hay phòng trưng bày gì đó của địa phương. Diệp Tử Mặc cũng biết cậu vẫn còn trẻ con, khẳng định đối với thành phố này không có chút thiện cảm, cho nên nói với Ngu Dao: " Hôm nay chúng ta đi Lâm Viên nha."

Ngu Dao đương nhiên không từ chối, lần này Ngu Dật Thần đến, chủ yếu chính là vì muốn thoải mái, quá ép buộc cậu, ngược lại không tốt.

Ngu Dật Thần nghe nói đi Lâm Viên chơi, không hứng thú chút nào, nếu muốn cậu nói chẳng đi đâu hết, ở nhà là tốt nhất.

Cậu đến thành phố Bạch Sa này, thật ra nguyên nhân lớn nhất là không muốn ở nhà nghe mẹ lải nhải cho nên mới tới đến đây.

"Lâm Viên rất vui, đi xem sẽ biết." Diệp Tử Mặc thấy bộ dáng của cậu, đã biết rõ cậu không muốn đi.

Ngu Dật Thần còn muốn nói gì đó nhưng liếc qua chị của mình, sắc mặt có chút lúng túng cho nên không nói gì nữa.

Ngu Dao thay quần áo đi ra, điện thoại vang lên, xem qua là Từ Khiêm gọi đến, cô nhấn phím từ chối.

Diệp Tử Mặc có chút tò mò: "Điện thoại của ai vậy?"

"Không biết nữa, đoán chừng là quảng cáo thôi."

Diệp Tử Mặc gật đầu, anh cũng thường xuyên nhận mấy cuộc gọi này cho nên cũng không suy nghĩ nhiều.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, Ngu Dao có thấy tin nhắn đến: "Cùng anh ta nhanh chóng chia tay, đừng bắt tôi ra tay." Ngu Dao nhìn thấy tin nhắn này, trong lòng cười cười, nghĩ chút rồi xóa, sau đó ba người xuất phát đi đến Lâm Viên.

***

Chương 64: Bị cho vào blacklist

Edit: Huyết Vũ

Lâm Viên nhiều màu sắc, nơi này mới tới tháng mười, không nhiều phong cảnh đẹp lắm, cũng may thành phố Bạch Sa này ở phía Nam, thời tiết cũng coi như tốt, lúc này cây cối coi như rậm rạp rồi, nếu là ở phương Bắc thì chỉ còn nhìn thấy cây lá trụi trơ.

Ngu Dật Thần đối với mấy loại cây cao này không có chút hứng thú nào, nhưng lại không thể không đi. Đối với thời kỳ còn thiếu niên này, tới đây coi như là văn hóa lắm rồi, quả thực là tàn phá.

"Chị, chúng ta còn đi bao lâu nữa?" Ngu Dật Thần đã sớm mệt, lúc này, cơ bản không chịu đi nữa.

Ngu Dao tương đối hào hứng, xem là xem say sưa. "Đợi một chút, sẽ đi nhanh thôi."

Ngu Dật Thần nhìn quanh quất, thấy một bồn hoa liền ngồi xuống. Ngồi trên bồn hoa, cậu không muốn động đậy, chị cậu muốn ngắm cảnh đi cùng anh rể là được rồi.

Ngu Dao nhìn thoáng Ngu Dật Thần, đi đến mấy nơi thế này cũng gây khó dễ cho nó, đành nói: "Buổi tối muốn dẫn em đi chơi, em có muốn đi không?"

https://thuviensach.vn

Ngu Dật Thần trước khi đến nghe thấy cuộc sống thành phố Bạch Sa, nhưng khi đến đây, đã đến hai ngày rồi, Ngu Dao cũng không dẫn cậu ra ngoài, nên hôm nay dẫn cậu ra ngoài.

"Cám Dỗ." Đây là nơi Ngu Dật Thần muốn đi nhất ở thành phố này.

Ngu Dao nghe thấy, sắc mặt liền thay đổi. "Đổi chỗ khác."

Cái chỗ này, cô căn bản không muốn Ngu Dật Thần cùng đi vào, cậu cũng là thanh niên mới lớn, không thích hợp đi đến chỗ này.

"Chị, em muốn đến chỗ đó." Ngu Dật Thần kéo quần áo của Ngu Dao, cậu thật sự muốn đi đến Cám Dỗ một chút rồi về. Cám Dỗ về đêm, đối với người trẻ tuổi như bọn họ quả thật là hấp dẫn nhất đấy.

Diệp Tử Mặc ở phía sau đại khái đã nghe được chuyện gì rồi. "Cứ để cho cậu ấy đi. Anh đi theo hai người, sẽ không xảy ra chuyên gì đâu."

Anh biết rõ trong lòng Ngu Dao đang lo lắng chuyện gì, điều Ngu Dao lo lắng cũng chính là điều anh do dự, cho nên anh quyết tâm đi chung với hai người bọn họ.

Ngu Dao thấy Diệp Tử Mặc nói như vậy, thầm nghĩ có Diệp Tử Mặc sẽ không xảy ra chuyện gì, cho nên gật đầu đồng ý với Ngu Dật Thần.

Thấy chị đã đồng ý, cậu cao hứng nhảy dựng lên, ôm lấy Ngu Dao xoay một vòng, còn hôn trên mặt một cái: "Chị, em biết chị tốt với em nhất."

Diệp Tử Mặc ở một bên nhìn có chút ghen tị. Đều lớn như vậy rồi, như vậy ở trước mặt mọi người, xem chị của mình ở đâu đây? Nếu người nhìn không biết, còn tưởng rằng đây là một đôi tình nhân. Trong lòng Diệp Tử Mặc nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng lại không nói gì thêm.

https://thuviensach.vn

Sáng Từ Khiêm gọi cho Ngu Dao nhưng lại bị từ chối, anh trực tiếp gởi tin nhắn qua.

Lúc chiều, Cảnh Húc Nghiêu đột nhiên đến.

"Cậu tới làm làm gì?" Từ Khiêm đang ngồi nghiên cứu phương án, trông thấy người đến là anh ta nên chẳng thèm đứng dậy, vẫn cúi đầu tiếp tục công việc.

Cảnh Húc Nghiêu tự giác tìm chỗ ngồi xuống. "Này, Trần Cảnh Thịnh là người như thế nào, lại muốn cùng tôi đoạt mảnh đất kia?"

Đêm đó, Trần Cảnh Thịnh ăn cơm cùng với Cảnh Húc Nghiêu, cũng trực tiếp nói ý định của mình. Cảnh Húc Nghiêu nghe xong, trong lòng thầm mắng Từ Khiêm một trận.

Tin tức mảnh đất kia ở thành phố Giang Ninh cũng chỉ mấy người biết rõ, Trần Cảnh Thịnh làm sao mà biết được, đương nhiên không cần suy nghĩ nhiều, chắc chắn là do Từ Khiêm nói rồi.

Cảnh Húc Nghiêu không rõ lắm, từ trước tới nay Từ Khiêm không bao giờ nhúng tay vào những chuyện thế này.

Ban đầu ở Giang Ninh, nhà họ Từ bàn bạc sự việc, thiếu chút nữa náo loạn rồi, cuối cùng Từ Khiêm chạy tới thành phố Bạch Sa này làm bác sĩ, anh đều không thỏa hiệp, hôm nay, vì cái gì mà giúp cho Trần Cảnh Thịnh.

Cảnh Húc Nghiêu nghĩ không ra.

"Như một cậu chủ ăn chơi." Từ Khiêm nhàn nhạt trả lời câu hỏi.

Cảnh Húc Nghiêu thiết chút nữa tức hộc máu, anh đương nhiên biết rõ, Trần Cảnh Thịnh là một cậu chủ ăn chơi rồi. Đêm đó đã kêu người điều tra Trần Cảnh Thịnh, đương nhiên là có hết thông tin về anh ta, điều kiện

https://thuviensach.vn

rất tốt, xe đua, chơi gái, bao dưỡng tiểu minh tinh, quan hệ với người phụ nữ có chồng, ngược lại có nhiều vụ kiện không ít.

Những loại người như thế này, Từ Khiêm đều không dính dáng tới. Cảnh Húc Nghiêu không hiểu, anh và Từ Khiêm có quan hệ khá tốt, vậy mà cậu ta đem tin tức đưa cho hắn ta.

"Mảnh đất kia, tôi đã nghiên cứu qua, đối với Cảnh thị mà nói, chưa có lợi gì cả."

Điều này khiến Cảnh Húc Nghiêu giật mình. "Cậu đã nghiên cứu bản vẽ rồi à?"

"Kỳ lạ sao?"

"Trần Cảnh Thịnh cho cậu ăn bùa mê gì mà cậu phải tốn công tốn sức như thế?"

Cảnh Húc Nghiêu rất muốn biết. Từ Khiêm đương nhiên sẽ không để ý đến anh ta.

"Chính cậu xử lý đấy."

Dù sao đáp ứng sự tình của Trần Cảnh Thịnh, hắn ta làm được, lúc trước cũng không nói, anh nhất định sẽ giúp hắn ta đoạt lấy mảnh đất này.

Cảnh Húc Nghiêu cảm giác mình tới đây một chuyến hoàn toàn tự rước lấy nhục, một chút tin tức cũng không có, ngược lại thiếu chút nữa là mất một mảnh đất nha.

Tuy nhiên mảnh đất kia, như Từ Khiêm đã nói, lợi nhuận không lớn, nhưng là thị trường khả quan, anh là một người làm ăn, tự nhiên sẽ không buông tha những cơ hội này để kiếm tiền một chút.

https://thuviensach.vn

Cảnh Húc Nghiêu không ở lại phòng Từ Khiêm lâu, trước khi đi, để lại lời nói: "Trần Cảnh Thịnh tôi để cho cậu, đêm nay đi Cám Dỗ."

"Được." Từ Khiêm lên tiếng, xem như đã biết.

Sau đó Cảnh Húc Nghiêu rời đi.

Cảnh Húc Nghiêu đi rồi, Từ Khiêm để lại bản phẫu thuật ra phía sau, nhìn thoáng qua điện thoại, không thấy tin nhắn, không có cuộc gọi, cô nhóc Ngu Dao kia rốt cuộc là đang làm gì đấy.

Anh gọi qua cho Ngu Dao, đầu dây bên kia bận máy, Từ Khiêm cúp điện thoại.

Khoảng 20 phút, Từ khiêm gọi cho cô bốn lần, đều báo máy bận.

Anh dùng văn số văn phòng gọi tới, thoáng cái không bắt máy, anh cúp điện thoại, sắc mặt càng thêm khó coi rồi, có lẽ cô nhóc cho mình vào blacklist rồi.

Giáo huấn vẫn chưa đủ, anh mở cặp lấy tư liệu nhìn thoáng qua.

Hừm! Ngu Dao, chính em bức tôi.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Cưỡng Hôn

Editor: Tiểu Huyền Vũ

Ngu Dật Thần thấy được lần này tới thành phố Bạch Sa, thu hoạch lớn nhất mà cậu nhận được chính là nhờ quan hệ với chị gái mà lần đầu tiên có thể được vào Cám Dỗ.

Mặc dù phần lớn thời gian đều phải thấy bản mặt của cái tên Diệp Tử Mặc này, nhưng tất cả những điều đó đều không thể làm lu mờ đi tâm tình vô cùng tốt của Ngu Dật Thần, cậu ta vẫn luôn rất vui vẻ suốt quãng đường từ công viên về đây.

Được đi đến nơi nổi tiếng như Cám Dỗ, thì phải đi buổi tối mới có ý nghĩa.

Cũng cùng lúc đó, Thạch Hâm cũng đúng lúc trở lại.

"Hả, đã về rồi sao?"

Ngu Dao thấy Thạch Hâm đang ăn mì tôm ở nhà, cảm thấy có phần kì quái, cô nàng này là người rất ít khi ăn mì tôm, tại sao trong ngày nghỉ lại ngồi nhà ăn mì như thế này?

"Sao cậu không nấu cơm?"

"Mệt quá, chẳng muốn động tay, nên mua mì tôm ngay tại cửa tiểu khu mang về." Thạch Hâm giống như người mệt sắp chết đến nơi, vô lực

https://thuviensach.vn

đến mức nói không ra hơi.

Ngu Dật Thần đi theo đằng sau đi thẳng vào nhà, nhìn thấy bộ dạng này của Thạch Hâm liền khẽ quát lên.

"Chị Thạch Hâm, tối nay bọn em định đi Cám Dỗ, cùng đi đi."

"Đúng đấy. Cậu cũng đi cùng đi. Qua ngày nghỉ sẽ phải tăng ca, cứ xem như là đi ra ngoài thư giãn một chút vậy." Ngu Dao phụ họa nói theo.

Thạch Hâm vốn định cự tuyệt, nhưng thấy Ngu Dao rất hào hứng, hơn nữa Ngu Dật Thần cũng hiếm khi tới đây, người ta đã mời mình nhiệt tình đến vậy, cự tuyệt xem ra không được hay ho cho lắm.

"Được rồi."

"Cậu cũng đừng ăn mì tôm nữa. Tớ mua ít nguyên liệu rồi, đợi chút rồi làm cơm ăn là được." Ngu Dao nhanh chóng giật lấy bát mì đang ăn dở của Thạch Hâm.

Thạch Hâm cũng không có ý giành lại, dù sao cũng tới giờ cơm tối rồi, chỉ đói thêm chút nữa thôi, buổi tối ăn nhiều thêm một chút cũng tốt.

"Diệp Tử Mặc đâu? Không cùng trở về với hai người các cậu sao?"

"Anh rể về nhà thay bộ quần áo khác rồi." Ngu Dật Thần cướp lời đáp.

"Cũng đâu có phải đi gặp Nữ hoàng Anh đâu mà phải đến mức đấy?" Thạch Hâm chế nhạo.

Ngu Dao mỉm cười, không mở miệng nói chuyện, đi tới phòng bếp chuẩn bị cơm tối. Ngu Dật Thần thì làm ổ trên ghế sô pha, chat QQ trên điện thoại khoe khoang với đám bạn tối nay sẽ tới Cám Dỗ chơi.

https://thuviensach.vn

Bọn bạn cùng lớp có vài kẻ đã từng tới Cám Dỗ, khi quay trở lại trường học thường khoe với mọi người cái này thế này cái kia ra sao, khiến bản thân Ngu Dật Thần ngứa ngáy trong lòng, cũng muốn thử tới một lần xem sao. Lần này lại thật đúng như ý nguyện.

Bệnh viện.

Khi Từ Khiêm đi ra từ trong phòng bệnh đúng lúc gặp trợ lý Trương Tiêu cầm theo điện thoại đi tới.

"Anh Khiêm."

"Hả? Có chuyền gì?"

"Phu nhân gọi điện thoại tới." Trương Tiêu thật thà khai báo.

Vừa nghe thấy thông báo là điện thoại của Từ phu nhân gọi tới, Từ Khiêm bỗng nhiên cảm thấy đau đầu, anh nhắm mắt lại, rồi mới chậm rãi tiếp điện thoại trong tay Trương Tiêu.

"Mẹ?"

"Quý Tinh đã trở lại?" Từ phu nhân quả nhiên là người thẳng tính, mới mở miệng đã nói thẳng vào chủ đề chính.

Từ khi biết Quý Tinh trở về, Từ Khiêm cũng không giấu diếm chuyện này, dù sao người trong nhà sớm muộn gì cũng biết, dù có giấu cũng vô dụng, đã sớm nói rõ ràng anh và cô đã sớm không còn quan hệ gì nữa rồi.

"Vâng."

"Đây là nguyên nhân con từ chối thiên kim của nhà họ Chu?"

https://thuviensach.vn

"Mẹ. Hiện giờ con không muốn kết hôn."

Từ sau lần ăn cơm gặp mặt đầu tiên với Chu Tịnh thì vẫn không liên lạc lại với nhau, Từ phu nhân biết chắc chuyện này đã không còn bất cứ hi vọng gì nữa rồi.

Từ phu nhân cảm thấy khó thở nói: "Con đã bao nhiêu tuổi rồi? Còn chưa muốn kết hôn sao?"

"Trên con còn có một người anh trai, muốn thúc hôn thì thúc anh ấy trước đi."

Hiện tại chỉ cần thấy Từ phu nhân nhắc tới chuyện này là Từ Khiêm lại thấy bực bội.

"Kì nghỉ lễ quốc khánh, bà nội kêu con trở về một chuyến, tự con giải quyết đi." Dứt lời, Từ phu nhân liền trực tiếp cúp điện thoại.

Từ Khiêm khẽ bật cười, đưa điện thoại cho Trương Tiêu.

"Đặt một vé khứ hồi buổi tối về Giang Ninh."

Bà nội đã lệnh cho anh phải về, anh nào dám không quay về cơ chứ.

Trương Tiêu gật đầu, ra dấu đã biết. "Anh Khiêm, cậu hai nhà họ Trần gọi điện thoại tới nói tối nay ở Cám Dỗ có hoạt động, mời anh qua đó."

Đương nhiên Trần Thịnh vốn không có số cá nhân của Từ Khiêm, chỉ đành liên lạc với trợ lý Trương Tiêu, nhờ cậu chuyển lời thay.

Từ Khiêm đã sớm biết chuyện này. "Được, tôi biết rồi. Cậu về sớm chút đi."

"Vâng." Trương Tiêu trả lời một tiếng rồi rời đi.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm đi tới bãi đỗ xe lấy xe, anh vốn muốn trực tiếp tới chỗ Ngu Dao, xe cũng bắt đầu chuyển bánh rồi, anh nhanh chóng quẹo đầu đổi hướng.

Đối với Ngu Dao, mặc dù Từ Khiêm rất muốn đến chỗ cô, nhưng cũng không phải là nhất thời. Anh muốn Ngu Dao phải tới cầu xin anh.

Trước kia quả thật đã quá nuông chiều Ngu Dao rồi, cho nên cô mới bỏ ngoài tai hết lần này tới lần khác những lời anh nói, lần này, Từ Khiêm sẽ không nương tay nữa rồi.

Đoàn người Ngu Dao sau khi ăn tối xong, dọn dẹp gọn gàng xong cũng chưa tới bảy giờ, giờ mà đến Cám Dỗ có phần hơi sớm quá.

Giờ này Cám Dỗ đã mở cửa rồi chắc? Mặc dù Ngu Dật Thần muốn đến sớm một chút, nhưng cậu cũng biết giờ buôn bán ở nơi đó cũng phải bắt đầu từ chín giờ.

Ngu Dật Thần liền cuốn lấy Diệp Tử Mặc cùng sát phạt tứ phương, sau đó lại ngồi cười ngây ngô.

Diệp Tử Mặc không thể từ chối sự nhiệt tình cuốn lấy người này của Ngu Dật Thần, cũng đành phải cùng ngồi chơi điện tử với cậu, còn hai người Ngu Dao và Thạch Hâm ngồi bên cạnh vừa xem phim vừa nói chuyện phiếm.

"Hòn đá nhỏ, sao tớ lại cảm thấy gần đây cậu an tĩnh đi nhiều nha."

Ngu Dao thấy Thạch Hâm xem phim vô cùng an tĩnh.

Trước kia Thạch Hâm thích nhất là vừa xem phim vừa đoán nội dung của bộ phim, cái miệng liến thoắng không ngừng, vậy mà hôm nay lại an tĩnh vô cùng, Ngu Dao thấy có chút không quen.

https://thuviensach.vn

Thạch Hâm khẽ sửng sốt: "Có sao? Có thể là do mệt quá thôi."

"Lần trước đi xã giao có phải cả đêm cậu không về đúng không." Ngu Dao dường như nhớ tới điều gì đó.

Cô vẫn luôn muốn hỏi Thạch Hâm, nhưng sau đó lại quá bận bịu, sau đó Ngu Dật Thần tới thành ra cũng quên mất luôn.

Bỗng nhiên bị nhắc tới lần xã giao trước, thân thể Thạch Hâm rõ ràng hơi khựng lại, sắc mặt có phần khó coi.

"Ừ, uống nhiều quá, nên ngủ luôn ở khách sạn."

Sáng hôm đó sau khi tỉnh dậy, Thạch Hâm phát hiện trên người mình có rất nhiều dấu hôn, sau đó đến công ty, Cố Thành không có ý tốt niềm nở với mình, Thạch Hâm liền hiểu ra.

Cô đã bị Cố Thành tính kế.

Lúc đó, cô thật sự muốn đánh cho Cố Thành một trận, nhưng con dấu thực tập của cô vẫn cần Cố Thành đóng dấu, cho nên không thể hành động thiếu suy nghĩ, cũng may, Thạch Hâm không có tổn thất nhiều, cô cắn răng nhẫn nhịn.

Ngu Dao thấy Thạch Hâm không muốn nói nhiều về chuyện này cũng không tiếp tục nữa, chờ sau khi Ngu Dật Thần đã chơi đã, bốn người liền gọi taxi tới Cám Dỗ.

Cám Dỗ vẫn giống như trước kia, vẫn vô cùng náo nhiệt, giờ này vẫn chưa có nhiều người, bốn người tìm một vị trí ngồi ở đại sảnh.

"Mọi người chọn mấy món trước đi, tôi vào toilet một chút." Thạch Hâm thả túi xách ở trên ghế, đứng dậy chuẩn bị vào toilet.

https://thuviensach.vn

Tối nay Cảnh Húc Nghiêu vốn không định đến Cám Dỗ, nhưng vẫn muốn biết rốt cuộc tại sao Từ Khiêm lại giúp một tên playboy con ông cháu cha, cho nên anh ta vẫn tới.

Trong phòng bao, sau khi đã nốc vài chén rượu, Cảnh Húc Nghiêu cảm thấy bầu không khí bên trong quá ồn liền đi ra ngoài.

Nào biết, vừa mới xuống đại sảnh liền nhìn thấy Thạch Hâm, cũng liền theo đuôi Thạch Hâm tới cửa toilet.

Anh đốt một điếu thuốc, đứng chờ Thạch Hâm bên ngoài cửa, trong lòng bỗng nhớ lại tư vị xúc cảm mềm mại của Thạch Hâm.

Thạch Hâm vừa rửa tay xong, rút giấy lâu khô, ném vào thùng rác, sau đó đi ra, nào ngờ tới cửa đã bị một sức mạnh kéo lại, một mùi hương quen thuộc truyền vào chóp mũi, môi bị người chặn lại.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Tiếp Tục Làm Chuyện Chưa Làm

Editor: Tiểu Huyền Vũ

Thạch Hâm bị dọa đến mức hai mắt trừng lớn.

Rốt cuộc người đàn ông này là ai?

Cô dùng hết sức đánh lên lồng ngực của người đàn ông, thế nhưng dường như nó không có chút tác dụng nào, người đàn ông trước mặt vẫn không buông cô ra, ngược lại còn tăng thêm lực ôm.

Thạch Hâm bị hôn đến choáng váng mới được người đàn ông trước mặt buông tha.

"Nhớ ra tôi chưa?" Cảnh Húc Nghiêu hôn rất lâu sau đó mới buông cô ra, đôi mắt híp lại tự thấy bản thân đã khiến cho người khác lạc mất hồn phách.

Ngay khi người đàn ông này cất tiếng nói cũng là lúc Thạch Hâm nhớ ra rốt cuộc con người trước mặt mình này là ai. Lần xã giao trước khi Cố Thành bảo cô đi, người này chính là tổng giám đốc của công ty đó.

Hình như tên là tổng giám đốc Cảnh, Cảnh Húc Nghiêu.

Thạch Hâm không nói gì, chỉ nhìn anh ta, cô không rõ vì sao người đàn ông này lại hôn mình?

https://thuviensach.vn

"Xem ra em vẫn chưa nhớ ra tôi? Vậy thì tôi cũng không ngại giúp em nhớ lại một chút." Dứt lời, Cảnh Húc Nghiêu vừa cởi cúc áo của Thạch Hâm, ngón tay như vô tình quét qua cần cổ của cô, dường như vô tình mà cũng như cố ý muốn cô lấy lại trí nhớ.

Toàn thân Thạch Hâm run lên, cảm giác này dường như rất quen thuộc? Tối đó ở khách sạn, dường như cô đã có một giấc mộng vô cùng chân thực.

Chỉ có điều, bản thân trong mộng rõ ràng là triền miên dây dưa. Thế nhưng sáng hôm sau khi tỉnh lại, cô lại phát hiện bên cạnh không có người, dấu hôn quả thực xuất hiện trên người, coi như đã tự nhắc nhở bản thân đã trải qua một giấc mộng xuân chân thực.

Như một giấc mộng.

Thạch Hâm không ngốc, loại cảm giác này vô cùng quen thuộc, tuy nhiên với thái độ của Cố Thành thì cũng có thể thấy được.

"Đêm hôm đó, người ở khách sạn, là anh?"

Trong lòng cô vốn có một tảng đá đè nặng nay cuối cùng cũng có thể buông xuôi được rồi.

Mấy ngày nay, tâm tình của cô vẫn bất ổn, ngoại trừ việc bị Cố Thành tính kế ra, có khổ mà không thể nói, thì điều quan trọng hơn chính là bản thân không biết có bị người đàn ông kia chiếm tiện nghi hay không?

Đến ngày hôm nay, khi người đàn ông đó đang xuất hiện ngay trước mắt mình, thì tảng đá nặng nề trong lòng Thạch Hâm mới từ từ hạ xuống.

"Nhớ ra rồi?" Cảnh Húc Nghiêu bật cười.

https://thuviensach.vn

"Rốt cuộc là vì sao?" Lúc này bỗng dưng Thạch Hâm lại hỏi câu hỏi này.

Cố Thành muốn kí kết được hợp đồng, nên mới tặng phụ nữ cho Cảnh Húc Nghiêu, cô có thể hiểu được. Nhưng, tại sao lại là cô? Nói về sắc đẹp, thì cô cũng chỉ tính là mi thanh mục tú (khuôn mặt thanh thoát, sáng sủa), Cố Thành muốn tặng cũng đâu thể chọn người như cô chứ?

"Bởi vì em rất hợp khẩu vị của tôi."

Đã ăn nhiều những bữa tiệc lớn, thỉnh thoảng thưởng thức cháo trắng rau xanh có lợi đối với dạ dày đó chứ. Huống chi, trong mắt Cảnh Húc Nghiêu, Thạch Hâm cũng không khác biệt với những cô nàng trước kia từng hẹn hò với anh ta.

"Tại sao không làm hết?"

Nếu biết bản thân hợp khẩu vị của anh ta, vậy thì tại sao hôm đó không tiếp tục làm chuyện đó cho hết.

Đêm đó, Thạch Hâm biết giới hạn xa nhất cũng chỉ đến hôn mà thôi, thân thể vẫn không tổn hại gì.

"Bởi vì không muốn làm chuyện đó với quỷ say." Cảnh Húc Nghiêu nói qua loa sau đó gục đầu trên cần cổ của cô.

Thạch Hâm muốn né tránh, nhưng cơ thể lại bị ôm chặt, không tài nào trốn tránh được, đành phải để mặc cho anh ta muốn làm gì thì làm.

"Em muốn tôi làm hết sao?" Giọng nói của Cảnh Húc Nghiêu mang theo vẻ buồn bực hỏi.

Thạch Hâm không đáp, đương nhiên cô không hi vọng như vậy rồi. Điều này còn phải hỏi sao? Chỉ là, đêm đó Cảnh Húc Nghiêu có thể tới

https://thuviensach.vn

gian phòng đó, chắc chắn Cố Thành đã nói cho anh biết, chẳng phải anh ta cũng đã hiểu rõ ý đồ của Cố Thành rồi hay sao?

Sao lại lãng phí một cơ hội tốt đến vậy?

"Chi bằng tối nay chúng ta tiếp tục, thế nào?"

Thạch Hâm nghe được câu này, phản ứng đầu tiên đương nhiên là từ chối rồi, tối nay cô uống cũng không nhiều, cũng không bị người khác tính kế, thì sao cô có thể đồng ý được, cô ra sức lắc đầu. "Không, không được."

Đại sảnh Cám Dỗ

Ngu Dao và mọi người đã gọi đồ uống được một lúc lâu, nhưng cũng chưa thấy Thạch Hâm quay lại.

"Không phải cô ấy đi lạc đấy chứ." Ngu Dao lo lắng hỏi.

Cô sợ sẽ xảy ra chuyện giống như ở thành phố Giang Ninh lần trước, đi nhầm phòng hoặc đại loại như vậy.

Nhưng tối nay Thạch Hâm đâu có uống rượu, đâu đến mức độ đó được.

"Chi bằng em đi xem một chút đi." Diệp Tử Mặc cũng bận tâm đôi chút, nơi này đen trắng lẫn lộn, không thể biết trước sẽ xảy ra chuyện gì.

Ngu Dật Thần thì đã sớm vui mừng đến phát điên rồi, điên cuồng chạy ra giữa sàn nhảy nhót ầm ĩ.

"Anh ở lại đây trông coi Dật Thần, em vào toilet tìm Thạch Hâm đi."

Ngu Dao liếc mắt nhìn thoáng qua người trên sàn nhày, gật đầu. "Được."

https://thuviensach.vn

Đi mất một khoảng thời gian, Ngu Dao cũng không thấy bóng dáng của Thạch Hâm ở bất cứ đâu, cô đi đến trước cửa toilet, lần lượt gõ cửa từng ô một, cũng không thấy có người đáp lời, "Thạch Hâm?"

Ngu Dao cảm thấy kì quái, một người đang sống sờ sờ, vậy mà chỉ thoáng một cái sao đã không thấy tăm hơi đâu rồi?

Cảnh Húc Nghiêu đã sớm mang Thạch Hâm đi trước khi Ngu Dao tới, dù sao bên ngoài cửa toilet cũng không phải nơi hay ho gì, cho nên anh thông báo cho quản lí để cho anh một căn phòng riêng.

Ngu Dao tìm một vòng hoàn toàn không thấy người cần tìm, cô chỉ có thể trở lại chỗ mình ngồi.

"Không tìm thấy sao?" Diệp Tử Mặc thấy chỉ có mình cô trở về, không thấy bóng dáng của Thạch Hâm đâu cả.

"Đúng vậy." Ngu Dao đáp lời sau đó lập tức lấy di động của mình ra, quyết định gọi điện thoại cho Thạch Hâm.

Cũng may, Thạch Hâm có một thói quen, điện thoại nhất định phải mang theo bên mình, dù có để ở trong túi, nếu như sắp đi đâu thì điện thoại cũng phải lấy ra đem theo.

Ngu Dao bấm gọi số điện thoại của Thạch Hâm, ngược lại kết nối được, nhưng lại không có người bắt máy.

Sau khi bị Cảnh Húc Nghiêu dắt tới phòng riêng, anh cũng không làm gì Thạch Hâm cả, hai người chỉ cùng uống vài ly rượu mà thôi.

Khi điện thoại của Ngu Dao gọi tới, Thạch Hâm muốn nghe máy, nào biết Cảnh Húc Nghiêu đã nhanh hơn một bước, cướp đi.

https://thuviensach.vn

"Dao Dao?" Cảnh Húc Nghiêu liếc nhìn tên người gọi hiển thị trên màn hình, chắc là con gái.

"Bạn của em?"

"Anh đưa di động cho tôi." Thạch Hâm vươn tay muốn lấy lại điện thoại, Cảnh Húc Nghiêu giơ cao tay khiến Thạch Hâm không thể với tới được.

"Bạn của tôi không tìm được tôi sẽ rất lo lắng."

Thạch Hâm cũng không quên ba người Ngu Dao còn đang ngồi ở tầng dưới đợi mình, đi toilet đã lâu như vậy, Ngu Dao không thấy cô trở về, chắc chắn sẽ lo lắng biết chừng nào.

"Vậy thì sao?"

"Anh trả lại điện thoại di động cho tôi." Hai mắt Thạch Hâm nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt.

Cảnh Húc Nghiêu cảm thấy Thạch Hâm bây giờ cực kì đáng yêu. Cho tới bây giờ, không có một người phụ nữ nào thể hiện toàn bộ bản chất như vậy trước mặt hắn, tất cả mọi người đều đeo mặt nạ ngụy trang.

Thạch Hâm phồng má, khuôn mặt hiện giờ trông thật giống một cái bánh bao. Cảnh Húc Nghiêu thấy vậy, cười to.

"Được rồi, trả điện thoại lại cho em. Báo bình an cho bạn bè mình đi."

Thạch Hâm nhận lại điện thoại, lập tức gọi lại cho Ngu Dao.

"Thạch Hâm? Cậu đang ở đâu?" Ngu Dao vừa thấy người gọi tới là Thạch Hâm, lập tức nghe máy hỏi liên tiếp.

https://thuviensach.vn

"Dao Dao, tớ vừa gặp được một người bạn cũ trong phòng bao, túi xách của tớ chốc nữa cậu đem về giúp tớ nhé."

Thạch Hâm không muốn để Ngu Dao phải lo lắng, chỉ nói là mình gặp được một người bạn.

"Không sao chứ?" Bởi vì trước đây Thạch Hâm cũng đã từng gặp phải loại chuyện này, thiếu chút nữa bị người ta...

"Không sao, là đồng nghiệp thôi, đợi lát nữa khi về nhà, nhớ phải mang túi xách của tớ về đấy."

Thạch Hâm không nói chuyện quá lâu với Ngu Dao, lập tức ngắt điện thoại, Ngu Dao nhìn cuộc gọi kết thúc đột ngột, vẻ mặt phiền muộn.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Diệp Tử Mặc bên cạnh thấy Ngu Dao đã nói điện thoại xong, lại mang vẻ mặt không vui, có chút lo lắng hỏi: "Thạch Hâm không sao chứ?"

"À, không sao. Cô ấy nói gặp được người quen."

"Vậy là tốt rồi." Diệp Tử Mặc thở dài.

Nhưng Ngu Dao vẫn không hiểu, rốt cuộc Thạch Hâm gặp ai? Tại sao chỉ đi toilet thôi mà đã không thấy đâu rồi?

Hơn nữa, lần trước ở Cám Dỗ cũng như thế này. Có phải là cùng một người hay không? Ngu Dao nhất thời không nghĩ ra.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Em Còn Nhớ Tôi Ư?

Editor: Lữ

Đám người Ngu Dao ở lại Cám Dỗ đến hơn mười một giờ khuya mới rời khỏi, trong lúc đó Thạch Hâm vẫn chưa trở về. Gửi tin nhắn liền nhận lại một câu "Chỉ là một người bạn, không có chuyện gì", sau đó không còn gì khác.

Ngu Dao về đến nhà, vẫn không yên tâm, định gọi điện cho Thạch Hâm, không nghĩ đến lại có người gọi cho cô trước, điện thoại nhấp nháy, là một số lạ. Bình thường, dưới tình huống này, Ngu Dao thường sẽ không nhận, chỉ sợ đó là điện thoại lừa gạt hoặc là chào bán thứ gì đó.

Thế nhưng, hôm nay cô lo lắng Thạch Hâm không mang theo di động, mượn của người khác, để gọi cho cô, cho nên, không chút do dự nhận lấy.

Vậy mà, đối phương lại không phải là Thạch Hâm.

"Alo? Thạch Hâm?" Ngu Dao không chắc lắm hỏi một câu.

Người ở đầu bên kia nở nụ cười trầm thấp: "Tìm bạn à? Không gặp?"

"Từ Khiêm?" Ngu Dao nghe được giọng nói này, hơi chần chừ hỏi.

"Hóa ra em vẫn còn nhớ tôi."

https://thuviensach.vn

"Từ tiên sinh, anh có chuyện gì ư? Nếu như, không có việc gì, tôi cúp đây. Tôi đang đợi một cuộc gọi rất quan trọng."

Nếu Ngu Dao biết cuộc gọi xa lạ này chính là của Từ Khiêm, đánh chết cô, cô cũng sẽ không nhận cuộc điện thoại này.

"Tôi biết bạn của em ở đâu? Tôi ở dưới lầu chờ em." Từ Khiêm nói xong, liền cúp điện thoại.

Ngu Dao không quá nghĩ ngợi, nhưng trong lòng lại rất lo lắng. Trái lại không phải cô sợ Từ Khiêm lừa gạt cô. Chỉ là, trước đây mỗi lần Từ Khiêm tìm cô, đều không có kết quả tốt.

Rầu rĩ cả nửa ngày, Ngu Dao gọi điện thoại cho Diệp Tử Mặc, muốn cậu ấy cùng đi với mình, nhưng ngày mai Diệp Tử Mặc phải về nhà, dường như trong nhà có chuyện. Gần dây, Diệp Tử Mặc vì chuyện trong nhà, cũng vô cùng bận bịu, Ngu Dao nghĩ tới nghĩ lui: "Ngu Dật Thần, em ra đây."

Cái tên này, từ Cám Dỗ trở về một cái là, chui tọt vào trong phòng, không biết để làm gì.

"Làm gì." Ngu Dật Thần vốn đang đeo tai nghe, nhưng âm lượng không mở quá lớn, cho nên khi Ngu Dao gọi cậu, cậu vẫn có thể nghe thấy.

"Em ra đây mau cho chị."

Ngu Dật Thần không thể làm gì khác đành tháo tai nghe ra, đứng dậy đi ra ngoài: "Làm gì đấy?"

"Đi, theo chị xuống lầu." Không thể tìm đến Diệp Tử Mặc, không có nghĩa là không thể tìm em trai.

Ngu Dao nghĩ, nếu có Ngu Dật Thần ở đây, có thể sẽ khá hơn một chút.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm ngồi trong xe đợi rất lâu, không thấy Ngu Dao đi xuống, anh cũng không nóng vội, chỉ tắt máy xe, hạ cửa kính xuống, châm một điếu thuốc, bàn tay cầm thuốc, thò ra khỏi cửa.

Hôm nay, có thể đụng mặt Thạch Hâm, xem như vừa khéo. Từ Khiêm vẫn còn đang suy nghĩ, bản thân nên tìm lý do gì để gặp Ngu Dao, không ngờ, Cảnh Húc Nghiêu lại giúp cho mình một việc lớn.

Cảnh Húc Nghiêu và Từ Khiêm, trước sau theo đến Cám Dỗ, khi Từ Khiêm vừa đi vào, Cảnh Húc Nghiêu vào toilet, rất lâu chưa quay lại, Từ Khiêm còn tưởng rằng anh chạy mất, liền gọi điện thoại cho cậu ta.

Vậy mà, Cảnh Húc Nghiêu lại nói mình đang ở ngay phòng bao bên cạnh, Từ Khiêm cảm thấy kỳ lạ: "Sao lại vòng vo như vậy?"

"Không có gì, đụng phải một người, muốn ngồi một mình một lúc."

"Phụ nữ?" Từ Khiêm không cần nghĩ cũng biết.

"Không có gì thì cúp đấy."

Từ Khiêm cảm thấy có chút quái lạ, anh sai người đi kiểm tra số phòng của Cảnh Húc Nghiêu một chút, tự bản thân mình đi qua.

Thời điểm bước vào, Cảnh Húc Nghiêu đang uống rượu với Thạch Hâm, Thạch Hâm được Cảnh Húc Nghiêu rót cho vài ly, đã sớm choáng váng, nhìn đồ vật vốn đã lẫn lộn, bây giờ nhìn người càng thêm mơ hồ.

Đối với sự xuất hiện của Từ Khiêm ở phòng bao, Cảnh Húc Nghiêu không mấy bất ngờ.

Nơi này, là một người bạn của Từ Khiêm mở ra, cậu ta muốn kiểm tra ra phòng bao này, dễ như trở bàn tay.

https://thuviensach.vn

"Cậu rót cho người ta bao nhiêu rồi?" Ban đầu Từ Khiêm nhìn thấy Thạch Hâm, chỉ cảm thấy có hơi quen mắt, mặc dù có vài lần cùng nhau ăn cơm, cũng gặp mặt mấy lần, nhưng mà, trong lòng anh cũng không nhớ rõ.

"Vài ly thôi."

Từ Khiêm không muốn quản quá nhiều chuyện của cậu ta, Cảnh Húc Nghiêu là một người có chừng mực, ở Giang Ninh cũng sẽ không làm càn, đừng nói đến ở Bạch Sa này: "Cậu chú ý một chút. Cùng phụ nữ uống say, còn có thể làm gì?"

"Cậu không hiểu, có vài phụ nữ chính là phải say mới được." Ngay từ đầu Cảnh Húc Nghiêu cũng cho rằng như vậy, cùng với một người phụ nữ say sưa, căn bản cũng không có chuyện gì để chơi.

Chỉ có điều, nhìn qua dáng vẻ của Thạch Hâm khi say, Cảnh Húc Nghiêu có vài tia mong chờ, cảnh tượng cùng cô XXOO sau khi say.

Mặc dù không thể nói rõ sự kích động, nhưng hẳn là sẽ rất tuyệt đi.

Từ Khiêm chuẩn bị đi ra, liếc mắt qua khuôn mặt đỏ ửng của Thạch Hâm một cái, lúc này cô đang ôm một bình rượu đỏ vừa uống hết, nghiêng ngả trên ghế sô pha, trong miệng thỉnh thoảng lầm bẩm điều gì đó, Từ Khiêm chợt nhớ ra: "Đây không phải là..."

"Đúng, chính là lần trước uống say ở Lệ Xá, cô gái ôm tay cậu không chịu buông."

Cảnh Húc Nghiêu cho rằng anh đã nhớ ra, lần đó ở Lệ Xá. Dễ dàng nhận thấy, Cảnh Húc Nghiêu đã sớm quên mất, lần trước Từ Khiêm đã nói với anh, người phụ nữ này, sau khi đụng phải, cử chỉ nên khách sáo một chút.

https://thuviensach.vn

Thật ra, Từ Khiêm đã nhớ lại, người kia là bạn của Ngu Dao, lần trước cũng bởi vì anh, bản thân mới cùng Trần Thành làm một cuộc giao dịch.

"Sao cậu gặp được cô ta?" Từ Khiêm cảm thấy hơi lạ.

Theo bản tính của Thạch Hâm thì, căn bản sẽ không đến Cám Dỗ: "Cô ta..."

"Đi cùng bạn của cô ấy." Cảnh Húc Nghiêu giải thích.

Từ Khiêm ngẫm nghĩ một chút cũng biết, người bạn này chính là Ngu Dao: "Bạn của cô ta?"

"Đi rồi." Cảnh Húc Nghiêu giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, đã sắp mười một giờ.

Từ Khiêm cũng nhìn lướt qua đồng hồ trên cổ tay của mình, anh nghĩ có lẽ đêm nay Ngu Dao dẫn theo em trai đến, nếu không thì, anh biết tính tình của cô, cũng sẽ không cũng Thạch Hâm hai người đơn độc đến Cám Dỗ này: "Đừng làm loạn đến xảy ra chuyện."

Cảnh Húc Nghiêu gật đầu một cái, anh chính là muốn rót cho Thạch Hâm chút rượu, sau khi rời khỏi quán rượu, về phần chuyện này có thành hay không, phải nhìn xem đêm nay Thạch Hâm sẽ điên loạn đến mức nào.

Từ Khiêm thoáng thấy Cảnh Húc Nghiêu vẫn còn đang rót rượu cho Thạch Hâm, anh ra khỏi phòng, lấy điện thoại gọi cho Ngu Dao, phát hiện đường dây đang bận, lúc này mới nhớ ra, số của mình đã bị cô cho vào black list.

Anh cầm theo điện thoại của Cảnh Húc Nghiêu, sau đó lái xe tới dưới lầu nhà Ngu Dao.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao lôi theo Ngu Dật Thần xuống dưới lầu, vừa đúng lúc Từ Khiêm hút xong thuốc, anh mở cửa xe, đi xuống: "Tôi còn tưởng rằng em sẽ không xuống đấy."

"Thạch Hâm ở đâu?" Ngu Dao cũng không muốn nói điều gì khác với anh, trực tiếp hỏi.

Từ Khiêm cũng không vòng vo với cô: "Lên xe."

Đây chính là thứ Từ Khiêm trông thấy sau khi người phụ nữ Cánh Húc Nghiêu đụng trúng là Thạch Hâm, nguyên nhân cũng vì chưa đưa cô ta trở về.

Ngộ nhỡ Thạch Hâm đã được đưa về rồi, Ngu Dao sẽ không cho anh bất kỳ khuôn mặt vui vẻ nào, vậy anh được gì? Mặc dù có thêm một Ngu Dật Thần đi theo, nhưng không có tí ti ảnh hưởng nào.

Ngu Dao, tựa hồ như đang suy nghĩ có nên lên xe hay không, trái lại Ngu Dật Thần ở một bên không đợi được, vỗ vào cánh tay cô một cái, dường như muốn nói điều gì.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Tên Nhóc Chuyên Phá Đám

Editor: Miu Béo

***

Ngu Dật Thần xuống lầu, vừa thấy xe của Từ Khiêm, mắt cũng không chớp.

Đời trước chị cậu đã làm được chuyện tốt gì? Thậm chí có nhiều người bạn giàu có như vậy. Mặc dù cậu không giống mấy nữ sinh chỉ thích tỉ mỉ nghiên cứu về những nhãn hiệu được ưa chuộng nhưng cũng có thể nhìn ra, bất kể là Từ Khiêm hay là Diệp Tử Mặc, hắn là điều kiện gia đình rất tốt.

Nhất là hiện tại, người đàn ông trước mắt này.

"Em làm gì thế?" Ngu Dao nhỏ giọng hỏi Ngu Dật Thần.

Người này liều mạng kéo quần áo của cô như vậy, không chừng không có chuyện tốt.

"Chị, đây không phải là chiếc xe lần trước đưa chúng ta về sao?"

"Câm miệng." Ngu Dao nhỏ giọng quát cậu một câu.

"Thạch Hâm đâu?" Ngu Dao nhìn bên trong xe một cái, căn bản không có ai, vậy có thể thấy rõ Thạch Hâm khẳng định không có ở trong xe.

https://thuviensach.vn

"Lên xe, tôi liền nói cho em biết." Từ Khiêm giúp cô mở cửa xe, ý bảo hai người bọn họ lên xe.

Ngu Dao không có biện pháp, cô rất lo lắng cho Thạch Hâm, nếu như tối nay không gặp mà về nhà, đoán chừng cô cũng khó ngủ, cô nhìn Ngu Dật Thần một cái,

Ánh mắt cậu nhìn chằm chằm vào xe của người kia, giống như bị mê hoặc.

"Em nhìn cái gì vậy?"

"Không có gì." Ngu Dật Thần thu hồi ánh mắt của mình.

Thật ra vừa rồi cậu đang suy nghĩ, tối nay mình có cơ hội lái chiếc xe này một lần không. Cậu đã sớm biết lái xe rồi, chỉ là vẫn chưa có bằng mà thôi.

"Cậu muốn lái xe?" Từ Khiêm nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Ngu Dật Thần.

"Cho cậu lái đó." Anh đem chìa khóa xe ném cho Ngu Dật Thần.

Ngu Dật Thần nhận lấy chìa khóa Từ Khiêm ném tới, có chút vui mừng.

"Có thể không?"

Hôm nay thật là may mắn rồi.

"Nhưng, tôi không có bằng lái."

"Không có chuyện gì. Tùy tiện lái, xảy ra chuyện gì, tôi chịu." Mặc dù ở đây không tính là địa bàn của Từ Khiêm, nhưng chỉ là không bằng lái, anh vẫn có thể giải quyết được.

https://thuviensach.vn

Ngu Dật Thần nghe anh nói như vậy, vui vẻ ngồi vào xe.

"Chị, lên xe, em chở chị đi hóng gió." Cậu tựa hồ quên mất chị cậu còn đang do dự không muốn lên xe.

Lúc này Ngu Dao thật muốn giết Ngu Dật Thần. Cậu mù sao. Không nhìn thấy mình đang do dự sao? Đảo một cái, vừa ngồi vào xe đã đem mình bán đi rồi. Em trai của mình cũng đã lên xe, còn nói muốn dẫn mình đi hóng gió, cô có thể không lên xe sao?

"Dật Thần, em không biết đường, để cho người khác lái." Ngu Dao thấy Từ Khiêm muốn ngồi ở phía sau với mình, mở miệng nói.

Cô không cần ngồi cùng mộ chỗ phía sau với Từ Khiêm đâu.

Ngu Dật Thần có chút không vui, nhưng chị mình nói cũng đúng, cậu quả thật chưa quen thuộc đường xá ở thành phố Bạch Sa.

"A...." Không tình nguyện trả lời.

"Cậu lái đi, tôi chỉ đường." Từ Khiêm làm sao có thể bỏ qua bất kỳ cơ hội một mình chung đụng với Ngu Dao chứ.

Mặc dù phía trước có một tài xế cản trở, nhưng chỉ cần cùng nhau ngồi ở phía sau, Từ Khiêm đã thỏa mãn rồi.

Ngu Dao thấy thế, tính toán ngồi vào chỗ tay lái phụ, vậy mà...

"Chị, em là tay mới, ngồi phía sau, an toàn hơn."

Ngu Dật Thần, cậu lợi hại nha. Cô bất đắc dĩ ngồi vào chỗ phía sau, Từ Khiêm nở nụ cười.

Sau khi lên xe, Ngu Dao muốn cùng Ngu Dật Thần nói chuyện, cũng bị cậu từ chối nói: "Chị, em đang lái xe. An tĩnh chút."

https://thuviensach.vn

"Ngu Dật Thần!" Nếu không phải Ngu Dao thấy cậu đang lái xe, đã sớm dùng hai tay véo cậu rồi.

"Có lời gì, em có thể nói với tôi." Từ Khiêm dĩ nhiên sẽ không để ý Ngu Dao cùng mình nói chuyện phiếm rồi, anh còn ước gì được thế.

Ngu Dao nhìn anh một cái, không có để ý đến anh nữa, tự nhìn phong cảnh bên ngoài.

Một chút này có phong cảnh gì đáng nhìn chứ, chẳng qua chỉ là biển người còn chưa tan và đèn đường còn chưa tắt mà thôi.

Từ Khiêm chỉ đường cho Ngu Dật Thần, cũng may lúc này đã là buổi tối rồi, không có nhiều xe, cũng càng không có người kiểm tra giấy phép lại xe.

Rất nhanh, xe liền dừng ở cửa Cám Dỗ.

Ba người vừa xuống xe, thì tiếp tân đứng ở cửa đã đi tới.

"Anh Khiêm? Anh có cần người đem xe đi đỗ không?"

Tiếp tân thấy người bước xuống từ trên xe là Từ Khiêm có chút giật mình. Trước đây, Từ Khiêm đều tự mình đỗ xe, rất ít khi cần người đem xe đi đỗ, bởi vì, Từ Khiêm ghét người khác đụng vào xe của anh.

Nhưng hôm nay vừa nhìn thấy người lái xe là một thanh niên, biểu tình trên mặt phục vụ có thể nói là muôn màu muôn vẻ.

"Ừ."

Từ Khiêm nhận chìa khóa xe từ tay Ngu Dật Thần, đưa cho tiếp tân, rồi dẫn hai người bọn họ vào Cám Dỗ.

Ngu Dật Thần thấy biển hiệu Cám Dỗ cũng u mê.

https://thuviensach.vn

"Chị, chúng ta tới đây làm gì?"

Lúc trước Từ Khiêm chỉ đường cho cậu, cậu còn rất vui vẻ, bởi vì chính mình được lái chiếc xe mơ ước đã lâu. Nào còn có thể nghĩ tới chuyện đang lái xe đi đâu nữa, hơn nữa, cậu cũng không biết đường.

Ngu Dao liếc cậu một cái, không nói chuyện, lôi kéo cậu đi vào.

Chính cô cũng đã từng làm ở Cám Dỗ, biết thời gian này là lúc Cám Dỗ náo nhiệt nhất. Ngu Dật Thần còn nhỏ, vốn là ôm ảo tưởng rất lớn với Cám Dỗ, mới có thể yêu cầu mình dẫn cậu tới nơi này, mặc dù hôm nay đã tới một lần rồi, nhưng cùng Cám Dỗ hiện tại, hoàn toàn không phải cùng cấp độ.

Cô không muốn em trai của mình thấy những thứ không nên nhìn.

Bước vào Cám Dỗ, Ngu Dật Thần còn có chút hưng phấn, Cám Dỗ bây giờ và thời điểm trước đó, hoàn toàn không giống nhau

Lúc này người càng thêm dày đặc, trong sàn nhảy nam nam nữ nữ đều điên cuồng giống nhau, lắc lư thân thể.

Ngu Dao nhìn thoáng qua sàn nhảy, quả nhiên giống như ăn thuốc kích thích, cô vội vàng lôi kéo Ngu Dật Thần, đi qua sàn nhảy.

Đi theo Từ Khiêm lên lầu hai, Từ Khiêm dẫn họ tới cửa một căn phòng riêng thì lại.

"Tự vào xem một chút." Từ Khiêm đứng ở trước cửa, hất hàm ý bảo Ngu Dao đi vào.

Ngu Dao suy nghĩ một chút, cô tiến lên một bước, lấy tay đẩy cửa ra, đáng tiếc, bên trong phòng, đã không còn một bóng người.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Đã Có Chuyện Xảy Ra

Editor: Miu Béo

***

Ngu Dao đẩy cửa đi vào, thấy trong phòng bao đã không còn ai.

"Người đâu?"

Cô dám khẳng định, Từ Khiêm nhất định biết Thạch Hâm đang ở đâu? Nếu không, anh sẽ không tới tìm mình.

Chẳng qua là, lúc này, người làm sao có thể biến mất?

Từ Khiêm đi vào trong phòng bao, thấy bên trong không có ai, cũng có chút sửng sốt, trước khi anh đi đã quên bảo Cảnh Húc Nghiêu chờ mình trở lại.

Lúc này, trong phòng bao đã không còn ai rồi.

Anh lấy điện thoại di động, lập tức gọi cho Cảnh Húc Nghiêu một cú điện thoại, ai ngờ Cảnh Húc Nghiêu cũng không nhận điện thoại của mình, ngược lại còn từ chối nhận điện thoại của anh.

Từ Khiêm ý thức được, chuyện có thể không tốt lắm. Mặc dù, anh đã dặn Cảnh Húc Nghiêu, sau này nhìn thấy Thạch Hâm, tốt nhất nên khách khí một chút. Nhưng Cảnh Húc Nghiêu lúc ấy giống như căn bản không có

https://thuviensach.vn

để ở trong lòng. Nhìn tình huống ngày hôm nay, Cảnh Húc Nghiêu hẳn là đối với Thạch Hâm có hứng thú sâu sắc. Nếu không, cũng sẽ không đang giữa buổi xã giao, lại tự mình chạy đến phòng bao, chỉ vì muốn ở cùng Thạch Hâm.

Từ Khiêm xoay người ra khỏi phòng bao, bắt được một người phục vụ đi ngang qua. "Lập tức gọi quản lý của các người đến đây."

Hiện tại cũng chỉ có thể tìm quản lý hỏi một chút, Cảnh Húc Nghiêu đi lúc nào?

Chỉ chốc lát sau, quản lý liền lên tới. "Cậu chủ Khiêm, ngài tìm tôi?"

"Người ở gian phòng kia, lúc nào tính tiền rời đi ?"

Quản lý mặc dù mỗi đêm đều trông coi ở đây, nhưng đối với khách lúc nào tính tiền rời đi, ông một chút cũng không biết, ông lập tức để cho người phục vụ cùng đi them lập tức đi kiểm tra.

Rất nhanh, liền tra xét được.

"Anh Khiêm, là mười hai giờ rưỡi."

Vậy là mình vừa rời đi không lâu, Cảnh Húc Nghiêu liền mang Thạch Hâm đi.

Ngu Dao hiện tại không muốn biết những thứ này, cô chỉ muốn biết Thạch Hâm đang ở chung với ai? Ở đâu?

"Từ Khiêm, nếu như, Thạch Hâm xảy ra bất kỳ chuyện, tôi sẽ không bỏ qua đâu."

Ngu Dao phẫn nộ nói với Từ Khiêm. Nói xong, xoay người kéo Ngu Dật Thần còn đứng ở cửa bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm không đuổi theo, nếu lúc này anh đuổi theo cũng không cách nào nói rõ ràng với cô.

Anh không phải không nghĩ đến dẫn Ngu Dao đến chỗ Cảnh Húc Nghiêu tìm người, nhưng, theo tính cách của Cảnh Húc Nghiêu, tuyệt đối không thể nào mang theo Thạch Hâm về nhà.

Khách sạn ở thành phố Bạch Sa, không nói toàn bộ, cấp năm sao ít nhất cũng có mấy chục chỗ, muốn tìm từng chỗ một cũng rất khó khăn, huống chi Cảnh Húc Nghiêu không cần thiết phải dùng thân phận của mình thuê phòng bao.

Lúc này Từ Khiêm mới nhớ đến Cảnh Húc Nghiêu có phụ tá, anh lấy điện thoại di động gọi cho phụ tá của Cảnh Húc Nghiêu, Tần Diệp.

"Anh Khiêm?" Tần Diệp nhận được điện thoại của Từ Khiêm, có chút kỳ quái.

"Cảnh Húc Nghiêu có bảo anh đặt phòng ở khách sạn nào cho cậu ấy không" Từ Khiêm cũng lười vòng vo, trực tiếp hỏi.

Tần Diệp còn không kịp phản ứng. "A?" Một lát sau, mới lên tiếng: "Không có. Thời gian ngắn gần đây, Cảnh tổng chưa từng bảo tôi đặt phòng khách sạn."

"Có phải là nhờ phụ tá khác đặt cho cậu ấy?"

"Tôi giúp ngài gọi điện thoại hỏi một chút." Tần Diệp ở bên cạnh Cảnh Húc Nghiêu đã nhiều năm rồi, chưa từng nhìn thấy Từ Khiêm gấp gáp đi tìm BOSS như vậy, tự nhiên anh cũng không dám chậm trễ.

Sau khi cúp điện thoại, lập tức gọi cho tất cả phụ tá và bí thư, điện thoại vừa thông, hỏi có người giúp Cảnh Húc Nghiêu đặt phòng hay không, câu trả lời vẫn là không có.

https://thuviensach.vn

"Anh Khiêm, tôi đã hỏi giúp anh rồi, cũng không có." Hiệu suất xử lý chuyện của Tần Diệp rất nhanh, không bao lâu đã điện thoại báo lại.

"Tôi biết rồi."

"Anh gấp gáp tìm Cảnh tổng như vậy, có phải có chuyện gì không?"

Tần Diệp sợ Từ Khiêm có việc gì gấp, nếu như tối nay tìm không được Cảnh Húc Nghiêu, sáng mai boss nhất định sẽ về công ty, đến lúc đó mình cũng có thể thay ngài ấy truyền đạt.

"Không có chuyện gì."

Từ Khiêm ngồi một mình trong phòng bao rất lâu, quản lý Cám Dỗ ở một bên ứa ra mồ hôi. Nhìn dáng vẻ Từ Khiêm hẳn là đang tìm một người phụ nữ, nhưng dường như người phụ nữ này bị đã mang đi, ông có chút thấp thỏm mở miệng: "Cậu chủ Khiêm, ngài xem. . ."

"Ông trước đi ra ngoài đi. Tôi muốn ở đây một mình." Từ Khiêm ngồi liệt ở trên ghế sa lon, có chút mệt mỏi day trán.

Quản lý thấy thế, lập tức cúi người lui ra ngoài, cùng thay anh đóng cửa lại.

Từ Khiêm một người ngồi trong phòng, hiện lên trong đầu anh đều là câu nói mới vừa rồi của Ngu Dao và vẻ mặt của cô lúc đó.

Từ thái độ của Ngu Dao, có thể thấy được hẳn là cô rất tức giận.

Thật ra thì Từ Khiêm cũng thật bất đắc dĩ, chuyện này không có quan hệ quá lớn với anh, nếu như tối nay Thạch Hâm thật sự xảy ra chuyện gì, đoán chừng Ngu Dao thật sự sẽ không bỏ qua mình.

Từ Khiêm đột nhiên cảm thấy mệt chết đi được, rõ ràng là muốn dùng người này kiềm chế lấy Ngu Dao, làm sao ngược lại rối loạn như vậy đây?

https://thuviensach.vn

Ngu Dao lôi kéo Ngu Dật Thần ra khỏi Cám Dỗ, lập tức thuê xe trở về nhà.

Dọc theo đường đi Ngu Dật Thần cũng muốn nói chuyện, nhưng cậu không dám mở miệng, bởi vì sắc mặt kia của chị cậu, đã khó coi đến cực hạn. Sợ mình mở miệng, còn dẫn đến dông bão.

Nhưng mà, Ngu Dật Thần từ những lời khi nãy cũng đoán được đại khái. Cậu chắc là có liên quan đến việc buổi tối chị Thạch Hâm đột nhiên biến mất ở Cám Dỗ.

Xe đến dưới chung cư, Ngu Dao để cho Ngu Dật Thần tự về nhà, còn cô trực tiếp đến nhà Diệp Tử Mặc.

Lúc này, cũng chỉ có thể tìm Diệp Tử Mặc thương lượng.

Gõ cửa nhà Diệp Tử Mặc, qua một lúc lâu, Diệp Tử Mặc mới đi ra ngoài.

"Dao Dao?" Diệp Tử Mặc còn đang nửa tỉnh nửa mơ, lúc này thấy ngu Dao đứng ở cửa có chút giật mình.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Không thấy Thạch Hâm đâu." Ngu Dao nói xong rồi khóc.

Thật giống như đem mọi khó chịu giấu trong lòng phát tiết ra ngoài.

Diệp Tử Mặc vừa nghe nói, Thạch Hâm không thấy, anh cũng sửng sốt.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Ngu Dao không thể làm gì khác hơn là đem chuyện đêm nay, kể một lần cho Diệp Tử Mặc.

https://thuviensach.vn

Diệp Tử Mặc nghe xong, đem Ngu Dao ôm vào ngực.

"Em đừng tự dọa chính mình, có lẽ cô ấy đã về nhà rồi. Em về nhà xem có không?"

Lúc này Diệp Tử Mặc, chỉ có thể nghĩ theo hướng tốt.

"Sẽ không." Ngu Dao thút tha thút thít. "Em đã gọi điện thoại cho cô ấy, điện thoại di động cũng tắt. Thạch Hâm vốn là người nghiện điện thoại, sẽ không bao giờ tắt điện thoại."

"Được. Như vậy, chúng ta đi xuống lầu dưới xem một chút, rồi hãy nói, có được hay không?" Diệp Tử Mặc dụ dỗ.

Hai người lúc này mới đi xuống lầu, mở cửa đi vào, trong nhà chỉ có một mình Ngu Dật Thần, cũng không thấy bóng dáng của Thạch Hâm.

"Làm sao bây giờ?" Ngu Dao cũng hi vọng về nhà có thể thấy Thạch Hâm, đáng tiếc, cũng không có.

Diệp Tử Mặc suy nghĩ một chút rồi nói: "Như vậy đi. Đến những khách sạn gần Cám Dỗ hỏi một chút, có lẽ sẽ có tin tức."

Diệp Tử Mặc hiện tại chỉ hy vọng, Thạch Hâm uống quá nhiều, không thể trở lại, tùy tiện ở khách sạn thuê một phòng để nghỉ ngơi.

Ngu Dật Thần sớm bị Ngu Dao dặn phải ở nhà, nếu như Thạch Hâm trở lại thì gọi điện thoại cho cô.

Hai người thuê xe đi tới phụ cận Cám Dỗ, hỏi một vòng cũng không có tin tức gì.

Thấy trời cũng nhanh sáng, Ngu Dao càng thấy nặng nề. Hình như cô có một loại cảm giác rất mãnh liệt, cảm thấy đã có chuyện gì xảy ra với Thạch Hâm rồi.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Không Có Gì Cả

Editor: Miu Béo

***

Lúc Thạch Hâm trở lại đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Ngu Dao cùng Diệp Tử Mặc cũng vừa trở lại không lâu, bọn họ đã đi hết những khách sạn xung quanh Cám Dỗ, bao gồm cả những khách sạn nhỏ không thu hút cũng đi, đáng tiếc không có bất kỳ tin tức nào.

Sau đó, vừa đến khách sạn năm sao ở thành phố Bạch Sa, Ngu Dao vốn cảm giác chuyện này thoát không khỏi quan hệ với Từ Khiêm. Nếu cùng Từ Khiêm có quan hệ, như vậy Thạch Hâm sẽ không có khả năng xuất hiện tại những khách sạn tầm thường này, khách sạn năm sao cao cấp không chỉ giá tiền không rẻ, ngay cả bí mật khách hàng cũng đều giữ rất tốt.

Bất luận Ngu Dao có cầu xin như thế nào, nhân viên tiếp tân vĩnh viễn luôn giữ nụ cười tiêu chuẩn trả lời cô: "Điều này không tốt lắm, chúng tôi không thể tùy ý tiết lộ thông tin khách hàng."

Cuối cùng vẫn là Diệp Tử Mặc nhìn không được nữa, lôi Ngu Dao đi, hai người đứng ở lối đi bộ, Ngu Dao ngẩng đầu nhìn hướng bầu trời, cảm giác như trở lại khi cô còn bé tìm không được đường về nhà, vừa bất lực vừa đáng buồn.

https://thuviensach.vn

Nghe được âm thanh chìa khóa mở cửa, Ngu Dao là người thứ nhất kịp phản ứng.

"Nhất định là Thạch Hâm." Cô vội vàng chạy tới mở cửa.

Quả nhiên liền nhìn thấy, người đang chuẩn mở khóa.

"Dao Dao? Cậu còn chưa ngủ?" Thạch Hâm có chút kỳ quái, lúc này còn chưa đến bảy giờ, Ngu Dao không thể nào dậy sớm như vậy, huống chi, Diệp Tử Mặc cũng ở trong nhà.

"Cậu đi đâu?" Ngu Dao kéo cô vào nhà, rất lo lắng hỏi.

Thạch Hâm có chút hữu khí vô lực nói: "Không có chuyện gì, tớ đây không phải đã trở lại sao?"

Tựa hồ không muốn nhắc đến chuyện tối qua.

Ngu Dao liếc mắt với Diệp Tử Mặc, Diệp Tử Mặc lập tức hiểu , anh đứng lên nói: "Thạch Hâm, cậu đã trở lại, tôi liền đi về trước đây. Ngu Dao tìm cậu cả đêm, cậu sau này cũng đừng làm cô ấy lo lắng."

"Ừ. Sẽ không." Thạch Hâm nghe Ngu Dao tìm cô cả đêm, hốc mắt lập tức đỏ, cô không muốn Ngu Dao nhìn thấy, cho nên lập tức cúi đầu, thanh âm có chút khàn khàn.

Ngu Dao đưa Diệp Tử Mặc ra cửa, xoay người thấy Thạch Hâm ngồi ở trên ghế sa lon.

"Thạch Hâm?" Ngu Dao đi tới, lấy tay quơ quơ trước mắt cô.

"Thạch Đầu? Cậu không sao chứ?"

"Không có chuyện gì. Tớ đi tắm trước đây." Thạch Hâm phục hồi tinh thần, đứng dậy trở lại gian phòng tìm đồ ngủ đi vào phòng vệ sinh.

https://thuviensach.vn

Thạch Hâm mở vòi sen, cô cầm quần áo đặt trên kệ phòng tắm, lúc này, cô mới đứng ở trên mặt đất, cũng không đè nén nữa mà khóc lên.

Một lúc lâu, Thạch Hâm khóc đủ rồi, mới ở dưới vòi sen, chuẩn bị tắm. Cô cảm giác trên người mình rất dơ, thật giống như từng bộ phận đều mang theo hơi thở của người đàn ông kia. Trước ngực, sau lưng, trên bả vai, khắp nơi đều là dấu vết do người đàn ông đó hôn qua, nhất là trên bả vai, còn có mấy dấu răng.

Tối hôm qua, lúc Từ Khiêm còn chưa rời đi, Thạch Hâm cũng đã say không còn cảm giác, nằm trên ghế sa lon, Cảnh Húc Nghiêu khi đó hình như muốn mang Thạch Hâm đi, nhưng ngại Từ Khiêm vẫn còn ở đây, Cảnh Húc Nghiêu vẫn không nói gì.

Sau đó, khi Từ Khiêm rời đi, Cảnh Húc Nghiêu liền mang Thạch Hâm đi.

Bọn họ đến khách sạn lúc trước, nhưng tên dùng để mướn phòng lại là tên một cấp dưới của anh ta.

Từ lần trước, Cảnh Húc Nghiêu và Thạch Hâm ở cùng phòng tối muộn cũng không có phát sinh cái gì, lúc sau không chú ý, anh thuê phòng này dài hạn. Cũng mượn tên Lý Tiêu, thuê cho Cảnh Húc Nghiêu. Chú ý sẽ thấy, Cảnh Húc Nghiêu vốn đã có ý tứ với Thạch Hâm, cho nên bỏ ra chút tiền thuê một căn phòng dài hạn, cũng không có gì.

Nếu như sau này Thạch Hâm đi theo Cảnh Húc Nghiêu, riêng danh sách của Cảnh Thị, cũng đủ nhận thấy ở thành phố Bạch Sa anh đã mở mấy khách sạn quốc tế rồi.

Quả nhiên, tối hôm qua đã bị Cảnh Húc Nghiêu "dùng" tới.

Cảnh Húc Nghiêu dẫn Thạch Hâm đến một khách sạn, sau đó ôm người trong ngực nhẹ nhàng đặt trên giường, nhìn mặt Thạch Hâm ửng

https://thuviensach.vn

hồng, anh khó có thể kiên nhẫn.

Anh khom lưng cúi xuống đôi môi đỏ mọng của Thạch Hâm, hôn một cái, sau đó phải đi phòng tắm tắm một lần.

Đi ra phòng tắm, anh liền thấy Thạch Hâm đem áo của mình mở lên, mơ hồ có thể thấy màu sắc áo lót, bụng dưới của người đàn ông trong nháy mắt liền vọt lên như có ngọn lửa thiêu đốt.

Anh thật muốn ngay lập tức ăn sạch sẽ người phụ nữ này.

Nhưng hành động khẩn cấp như vậy không giống tác phong của anh, cho nên anh tính toán từ từ thưởng thức tư vị của người phụ nữ này.

Đem mặc đai lưng áo tắm mặc trên người kéo chặc, anh đi tới bên giường, nhìn người phụ nữ ngủ ở trên giường thật giống như ngủ rất say sưa. Không biết cô mơ thấy cái gì, cô khẽ giương cái miệng nhỏ nhắn, đầu lưỡi liếm một vòng, động tác này tác động đến dục vọng của Cảnh Húc Nghiêu, anh cũng kìm nén không được nữa, tiếp tục tiến tới.

Thạch Hâm cảm giác được một trọng lượng lớn ngã xuống trên người của mình, cô muốn đem vật nặng này đẩy ra, nhưng mình tại sao đẩy hoài không ra.

Cô muốn bỏ cuộc.

Nụ hôn của Cảnh Húc Nghiêu, từ trán rơi xuống trước ngực, một tay anh cởi bỏ nút áo Thạch Hâm.

Thời điểm Thạch Hâm mở mắt ra, trời đã tờ mờ sáng rồi, cô cảm giác được có một đôi tay đặt ngang hông mình, cô vừa nhìn lập tức kinh hãi ngồi dậy, tiếp theo lay tỉnh người đàn ông kia.

"Tỉnh rồi?" Cảnh húc Nghiêu mơ hồ mở mắt ra.

https://thuviensach.vn

Thạch Hâm cúi đầu nhìn thoáng qua mình, người đầy dấu hôn, giữa hai chân đau nhức nhắc nhở cô tối hôm qua xảy ra chuyện gì?

"Thân thể còn đau?"

Cảnh Húc Nghiêu thấy sắc mặt Thạch Hâm tái nhợt, lập tức hỏi.

Cho đến một khắc kia, anh mới phát hiện đây này là lần đầu tiên của cô. Anh muốn dịu dàng, nhưng lại không làm được, không thể làm gì khác hơn là liều mạng.

Thạch Hâm cúi đầu không nói lời nào, cô biết dù cho nói gì cũng đã muộn.

"Tôi muốn về nhà." Đây là câu nói đầu tiên của Thạch Hâm.

Cô đứng dậy đi vào phòng tắm, dùng nước nóng tắm qua một lần, đi ra ngoài liền nói với người đàn ông như vậy.

Cảnh Húc Nghiêu cũng không nói gì, chẳng qua là gọi một cú điện thoại, sai người mang một bộ quàn áo tới đây. Quần áo ngày hôm qua của Thạch Hâm đã không thể mặc được nữa.

Quần áo rất nhanh được đưa tới, Thạch Hâm đổi quần áo, liền định rời đi.

"Cứ như vậy đi?" Cảnh Húc Nghiêu còn tưởng rằng Thạch Hâm sẽ khóc rống với anh, không nghĩ tới cô bình tĩnh như vậy, thật giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, làm trong lòng người đàn ông có chút khó chịu.

Thạch Hâm quay đầu lại, một đôi mắt to nhìn anh, thật giống như không rõ lời anh nói có ý gì.

https://thuviensach.vn

"Tôi đưa em về." Cảnh Húc Nghiêu cầm lấy chìa khóa xe đặt ở trên bàn, liền nắm tay Thạch Hâm, đi ra ngoài.

Thạch Hâm cũng không giãy dụa, chính là tùy ý để anh nắm.

Ngu Dao thấy hồi lâu mà Thạch Hâm vẫn chưa đi ra ngoài, có chút bận tâm, cô dùng sức gõ cửa phòng tắm.

"Thạch Hâm? Cậu không sao chứ?"

Qua một lúc lâu, Thạch Hâm mới mở cửa. "Không có chuyện gì."

"Tối hôm qua. . ." Ngu Dao muốn nói lại thôi.

Thạch Hâm trở về phòng, nằm xuống, nhắm hai mắt lại.

"Dao Dao, không có chuyện gì, tớ chính là mệt mỏi, ngủ trước."

Hiện tại cô chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon, cái gì cũng không nghĩ, tất cả cũng không muốn nghĩ.

Ngu Dao đứng ở cửa, một tay đặt trên tay nắm cửa, cô nhìn thấy Thạch Hâm, có chút đau lòng, cuối cùng cái gì cũng không nói, chẳng qua giúp cô ấy khép cửa phòng lại lui ra ngoài.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Tổng Giám Đốc Cảnh Rất Bận

Editor: Lữ

***

Thạch Hâm ngủ thẳng một giấc tỉnh lại, đã là năm giờ chiều, hình như trong phòng khách có tiếng nói. Thạch Hâm ngồi dậy, cảm thấy cơ thể khá hơn một chút, không còn cảm giác đau như lúc thức dậy ban sáng.

Cô khoác áo ra ngoài, liền trông thấy Ngu Dật Thần vẻ mặt khó chịu ngồi trên sô pha, trong miệng vẫn còn đang làu bàu cái gì đó, còn Ngu Dao thì đang lúi húi trong nhà bếp.

"Chị Thạch Hâm."

Ngu Dật Thần thấy Thạch Hâm đi ra, khuôn mặt trẻ con rũ xuống kêu cô một tiếng.

Cơ thể Thạch Hâm vẫn rất mệt, mệt chết đi được, uể oải nở một nụ cười với cậu: "Sao vậy? Mặt mày không vui? Lẩm bẩm một mình cái gì đấy?"

Cô đi đến bên cạnh Ngu Dật Thần, chọn một chỗ trống ngồi xuống, tay còn vò đậu cậu một cái.

Ngu Dật Thần vừa nghe đến chuyện này, rất không muốn mở miệng, nhưng vẫn lên tiếng: "Chủ nhiệm lớp bọn em vừa thông báo tin tin tức trên

https://thuviensach.vn

QQ, bảo chúng em tối mai trở lại trường học thêm."

Càng nói đến càng tức, kỳ nghỉ mới vừa bắt đầu thôi mà?

"Chị nói xem có phiền hay không?"

Nói xong còn nghĩ rằng Thạch Hâm cũng đứng trên lập trường của cậu, cùng nhau khinh bỉ chủ nhiệm.

Sau khi Thạch Hâm nghe được Ngu Dật Thần nói, cười cười: "Em cũng lớp mười một rồi, học thêm cũng phải."

Mới vừa rồi còn cùng với chị than phiền về thầy, chị cậu dường rất vui vẻ với việc cậu về trường học thêm, điều này khiến Ngu Dật Thần càng thêm khó chịu.

"Sao chị và chị em lại nói giống nhau thế." Ngu Dật Thần bất mãn nói.

Hiện tại cậu muốn tìm một người có cùng ý tưởng với anh vậy, cái loại hành động cùng ói vào một máng khiến cho cả chủ nhiệm cũng tức sôi cả ruột, nhưng mà, hai cô chị này, cũng không thèm quan tâm đến cậu.

Ngu Dao nấu xong từ nhà bếp đi ra, trông thấy ngay Thạch Hâm đang ngồi trên sô pha: "Dậy rồi à?"

"Ừm." Thạch Hâm đứng dậy đến bên cạnh Ngu Dao.

"Thật là đói, có được ăn không?" Cô nũng nịu nói.

"Nấu cháo táo đỏ cho cậu đấy, ăn đi."

Mặc dù không thăm dò được điều gì từ trong miệng của Thạch Hâm, thế nhưng, Ngu Dao từ tình trạng của cậu ấy thì đã biết được chút ít.

https://thuviensach.vn

Sau khi Thạch Hâm ngủ say, cô cố ý kéo áo ngủ của Thạch Hâm ra nhìn một chút, dấu hôn và vết răng trên cơ thể, nhìn thấy mà đau lòng.

"Được. Tớ thích nhất là ăn cháo táo đỏ cậu nấu." Thạch Hâm cười một hôn chụt một cái lên khuôn mặt của Ngu Dao, sau đó đi đến nhà bếp.

Ngu Dật Thần có phần chịu không nổi, cơ thể làm ra động tác phát run.

"Ngu Dật Thần, nhanh lên mạng đặt vé của em đi." Ngu Dao nhắc nhở một câu.

Lúc này Ngu Dật Thần bất đắc dĩ trở về phòng, chuẩn bị đăng ký vé, ngày mai phải về trường.

Thạch Hâm ăn hết một tô cháo đầy, lập tức có cảm giác máu huyết lưu thông trở lại.

"Sao vậy? Còn muốn ngủ nữa không?"

Sau khi Ngu Dao thấy Thạch Hâm ăn xong miếng cháo cuối cùng, quan tâm nói.

Thạch Hâm lắc đầu một cái, cười nói: "Tớ cũng không phải heo, sao có thể ngủ tiếp được."

Thạch Hâm trở về phòng, thay một bộ quần áo, Ngu Dao thấy vậy, hỏi: "Cậu định ra ngoài?"

Thạch Hâm đặc biệt mặc áo ngủ có tay không muốn để Ngu Dao trông thấy những thứ này, nhưng sau khi cởi áo ngực ra, tất cả đều là dấu hôn, chỗ nào cũng có.

"Ừm." Thạch Hâm sửa sang lại quần áo một chút.

https://thuviensach.vn

"Đi làm?"

"Có chút việc." Thạch Hâm vừa thay giày vừa nói: "Yên tâm đi, tớ không phải con nít."

Ngu Dao còn muốn nói thêm điều gì đó, nhưng lại chuyển sang suy nghĩ một chút, Thạch Hâm có suy nghĩ của riêng mình, bản thân không nên chuyện gì cũng hỏi đến rõ ràng tường tận, cần phải cho cô ấy một chút không gian, nhất là sau khi trải qua chuyện tối hôm trước: "Về sớm một chút."

"Được." Nói xong liền ra khỏi nhà.

...

Thạch Hâm sau khi xuống lầu, liền gọi cho Cố Thành một cuộc điện thoại.

"Alo." Cố Thành nhận điện thoại.

Trực giác cho Cố Thành biết, người con gái này chính là Thạch Hâm.

Lúc này Cố Thành đang ở nhà, trông thấy cuộc gọi của Thạch Hâm, có hơi chột dạ.

Bởi vì, đêm qua người của quán rượu gọi đến nói, Cảnh Húc Nghiêu đêm qua mang theo một người con gái đến quán rượu, Cố Thành vì anh vẫn luôn giữ lại một gian phòng, 1038.

"Tổng giám đốc Cố, rất xin lỗi đã quấy rầy ông. Tôi muốn nói chuyện một chút với ông, cách liên lạc với Cảnh Húc Nghiêu, tôi biết, ông có."

Thạch Hâm thật sự nói ra mục đích cuộc điện thoại của mình.

https://thuviensach.vn

Cố Thành không nghĩ đến lúc này Thạch Hâm lại cần số điện thoại của Cảnh Húc Nghiêu, nói thật, anh cũng không có.

"Số điện thoại cá nhân của tổng giám đốc Cảnh, thật sự tôi không có."

Tính đến nay, anh ta liên lạc đều là Lý Tiêu hoặc là trợ lý của Cảnh Húc Nghiêu, thật đúng là chưa từng gọi điện cho anh ta.

Thạch Hâm hít sâu một hơi: "Vậy thì trợ lý cũng được."

Cuối cùng Cố Thành dùng tin nhắn gửi số điện thoại của Tần Diệp đến.

Số điện thoại này chính là mấy hôm trước, Lý Tiêu cho anh.

Nói rằng trong khoảng thời gian Cảnh tổng ở Bạch Sa, có chuyện gì có thể trực tiếp liên lạc với trợ lý riêng của anh.

"Chào. Xin hỏi đây là...?"

Tần Diệp vừa từ trong cuộc họp đi ra, không biết hiện tại Cảnh tổng thế nào, lại mở hội nghị triệu tập lãnh đạo các bộ phận.

Mà đây, trong cuộc họp vẫn đang hung hăng mắng chửi bộ phận thị trường một trận, khiến cho các nhân viên tham gia, mỗi người đều cảm thấy bất an.

"Xin chào, tôi là Thạch Hâm, muốn tìm tổng giám đốc Cảnh của mọi người một chút." Thạch Hâm nói tên mình ra.

Tần Diệp vừa nghe giọng nói là của một cô gái, hơn nữa tên này anh cũng chưa từng nghe qua, liên tục từ chối: "Cảnh tổng đang bận, có chuyện gì, mời cô đến công ty đăng ký trước một chút."

"Phiền anh nói với tổng giám đốc Cảnh một chút, anh ấy biết tôi."

https://thuviensach.vn

Thạch Hâm chỉ sợ đối phương cúp điện thoại.

Từ trong giọng điệu của đối phương cô đã hiểu, người bên kia xem cô là một phụ nữ rầy rà. Thế nhưng, cô gọi cuộc điện thoại này thật sự không phải vì muốn quấy rầy Cảnh Húc Nghiêu, chỉ muốn gặp mặt Cảnh Húc Nghiêu một lần, sau đó cùng anh nói rõ ràng, chuyện đêm hôm qua chỉ là ngoài ý muốn.

Tần Diệp theo bên cạnh Cảnh Húc Nghiêu nhiều năm như vậy, cũng biết chút ít thói quen của anh.

"Thưa cô, chúng tôi thực sự rất vội, thật ngại quá." Nói xong trực tiếp cúp máy.

Trong lòng thầm oán trách nói, cũng không biết là kẻ nào, lại tiết lộ số điện thoại này ra ngoài. Sau này nhất định phải kiểm điểm nghiêm ngặt.

Sau khi Tần Diệp cúp điện thoại, mới bỏ văn kiện trong tay xuống, liền trông thấy Cảnh Húc Nghiêu đang day day huyệt thái dương của mình.

Thạch Hâm đứng trên lề đường, nhất thời có chút hoảng hốt.

Sau khi Thạch Hâm gọi điện thoại cho Tần Diệp, trống ngực vẫn còn đang gõ, không biết phải nói thế nào.

Thạch Hâm không gặp được Cảnh Húc Nghiêu, không thể làm gì khác buộc lòng phải về nhà.

Buổi chiều Cảnh Húc Nghiêu mới trở lại công ty, khi trở về một cái là mở ngay cuộc họp, Tần Diệp căn bản không có cơ hội nói chuyện này với Cảnh Húc Nghiêu.

Anh ta lập tức bước đến, nói nhỏ bên cạnh anh: "Cảnh tổng. Tối hôm qua cậu Khiêm tìm anh. Rất gấp, hình như có chuyện gì đó vô cùng cấp

https://thuviensach.vn

bách."

Cảnh Húc Nghiêu nghe xong, chỉ gật đầu một cái, tỏ ý bản thân đã hiểu, liền trở lại phòng làm việc.

Đầu anh hơi váng vất, có lẽ đêm qua ngủ quá ít, vả lại vừa rồi lại phải mở một hội nghị khá lâu, bây giờ cả người cũng đã lâng lâng.

Anh nghỉ ngơi đôi chút, lúc này mới lấy di động ra gọi cho Từ Khiêm.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Chỉ Là Để Đối Phó Với Cô

Editor: Lữ

***

Từ Khiêm nhận điện thoại: "Chuyện gì vậy?"

Lúc này Từ Khiêm vừa về đến nhà.

"Tần Diệp nói, tối qua cậu tìm tôi gấp?" Cảnh Húc Nghiêu lật tài liệu trong tay, nhưng chữ trên tài liệu, một từ cũng không thấy.

Từ Khiêm xoa xoa trán của mình: "Không có gì." Sau đó thì cúp điện thoại.

Anh bận rộn suốt từ sáng đến tối, hôm qua cũng vậy. Đêm không ngủ, ngây ngốc tới thẳng Cám Dỗ đến gần sáng, sau đó trực tiếp đến nhà Cảnh Húc Nghiêu, ấn chuông nửa ngày cũng không ai ra mở cửa, anh đành phải rời khỏi

Trên đường đi suy nghĩ chiếc xe lại rẽ một đường đến dưới lầu nhà Ngu Dao, anh trông thấy Ngu Dao bị Diệp Tử Mặc vác lên lầu.

Anh cũng không rời đi vội, mà đang bên trong hút thuốc. Không quá lâu, anh liền trông thấy Thạch Hâm trở lại, hơn nữa còn được Cảnh Húc Nghiêu đưa về.

https://thuviensach.vn

Anh không hề xuống xe, đợi đến khi Cảnh Húc Nghiêu lái xe đi, anh mới rời khỏi đó.

Không xuống xe tìm Cảnh Húc Nghiêu là bởi vì đã không còn cần thiết nữa.

Hết thảy chuyện này đều rất rõ rồi.

Hiện tại Từ Khiêm đau đầu chính là, làm sao để mở lời với Ngu Dao, từ việc sáng ra Cảnh Húc Nghiêu và Thạch Hâm đồng thời xuất hiện, cũng đủ biết chuyện có nên xảy ra hay không, hẳn là đã xảy ra rồi.

Hơn nữa anh là một người đàn ông, nhìn từ sắc mặt và dáng đi của Thạch Hâm, anh biết thừa, đêm qua hẳn là rất kịch liệt.

Cảnh Húc Nghiêu có chút buồn bực, tối qua vội vàng tìm anh như vậy, bây giờ thì lại cái gì cũng không nói.

Ngu Dật Thần đã đặt được vé xe về nhà, Ngu Dao đang thu dọn đồ đạc cho cậu.

"Sau khi trở về, nhất định phải học cho tốt, nghe chưa?"

Một mặt Ngu Dao bỏ quần áo của Ngu Dật Thần vào trong giỏ xách, một mặt căn dặn.

Ngu Dật Thần khó nhịn được nữa trả lời một câu: "Dạ."

Ngu Dao quay lại muốn xem xem Ngu Dật Thần đang làm cái trò gì?

Ai mà ngờ được, quay người lại liền trông thấy thằng nhóc vẫn còn đang chơi game. Lúc này cô tức lên, trực tiếp đi đến.

https://thuviensach.vn

"Cạch" một tiếng, khép máy tính lại.

"Vẫn còn chơi à? Mai đi học rồi."

"Chị làm gì đấy? Em sắp thắng rồi." Ngu Dật Thần tức tối rống lên với Ngu Dao.

"Em nói đi? Em có tí ti nào, cảm thấy bản thân vẫn còn là học sinh không?"

Kỳ thật Ngu Dao cũng rất hối hận khi tắt trò chơi của Ngu Dật Thần.

Trong lòng cô có ngọn lửa, vẫn luôn không có chỗ trút ra, cho nên khi trông thấy Ngu Dật Thần vẫn còn đang nhởn nhơ chơi game, cảm thấy bực dọc, liền tắt ngay máy tính.

Ngu Dật Thần nhìn Ngu Dao không nói lời nào, sau đó bất ngờ đứng dậy, đá cái ghế ra sau, tự mình ra khỏi phòng.

Bên này, Thạch Hâm không gặp được Cảnh Húc Nghiêu, tự mình về nhà.

Khi Thạch Hâm trở lại trông thấy Ngu Dao ở nhà một mình, hỏi: "Em trai cậu đâu?"

Ngu Dao cũng lười quản lý cậu chàng, hai chị em họ bình thường lúc nào cũng cãi nhau ầm ĩ, đã quen rồi.

"Không có ở phòng khách hả?"

Ngu Dao cũng cảm thấy kỳ lạ.

"Không có luôn."

Ngu Dao buồn bực, không ở phòng khách, có thể đi đâu?

https://thuviensach.vn

Cũng không nghe thấy tiếng mở cửa ra ngoài mà.

Thạch Hâm liếc mắt một cái ra cửa: "Chắc ra ngoài rồi."

Giày cũng không có ở đây.

"Để kệ nó đi. Lớn tồng ngồng thế rồi."

Gần mười giờ, Ngu Dật Thần mới về.

"Về rồi?" Lúc này Ngu Dao vừa nấu nước từ trong nhà bếp đi ra.

"Dạ." Ngu Dật Thần thò tay ra sau lưng đóng cửa lại, thay giày rồi đi vào nhà.

"Em lên lầu trên ngồi một lát." Ngu Dật Thần mở miệng giải thích.

Lầu trên là của Diệp Tử Mặc, Ngu Dao cũng đoán được. Ngu Dật Thần ở gần đây cái gì cũng không quen thuộc, đương nhiên sẽ không ra ngoài, đoán chừng là lên bốc phét với Diệp Tử Mặc thôi.

Ngu Dao cũng không thèm quản thằng bé, muốn đi tắm, bận rộn suốt một ngày cũng chưa tắm táp qua.

Tiếp đến Ngu Dao về phòng lấy cho Ngu Dật Thần một thứ để thay.

"Mau tắm một cái đi. Ngày mai còn phải dậy sớm."

Ngu Dật Thần 'ờ' một tiếng, cầm quần áo chuẩn bị đi tắm.

Bây giờ, sau khi Ngu Dật Thần trở về, cũng không cách thời gian phải đi là mấy, Ngu Dao cũng không có thời gian để về nhà, cho nên sáng tinh mơ cô đã mua đủ loại thuốc bổ cho ba mẹ nhét đầy trong túi của Ngu Dật Thần, để cậu nhỏ mang về.

https://thuviensach.vn

Mặc dù mẹ cô tương đối xốc nổi, lại yêu thương Ngu Dật Thần, song chỉ có điều, điểm này không ảnh hưởng đến tình thương của cô đối với mẹ.

Khi còn nhỏ, Ngu Dao rất không hiểu, tại sao trong nhà nhất định phải có một đứa em trai, có một mình cô không phải được rồi sao?

Sau này, khi cô trưởng thành, cũng có thể hiểu được, ba mẹ sợ cô sau này cô độc, nên muốn có người bầu bạn cùng cô đây mà.

Hôm sau, sau khi Ngu Dao tiễn Ngu Dật Thần đi, lên xe trở về nhà. Ngồi trên xe, cô vẫn còn suy nghĩ đến chuyện của Thạch Hâm. Tuy rằng, cô một lời cũng không nói, nhưng không có nghĩa là chuyện này, có thể cứ thế trôi qua.

Cho nên muốn biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể tìm Từ Khiêm.

Người đàn ông đã dẫn Thạch Hâm đi, đúng là bạn của anh. Nếu nói anh không biết, có đánh chết Ngu Dao cũng không tin.

Ngu Dao đã đắn đo rất lâu, cho đến khi trở về nhà vẫn còn đang suy nghĩ chuyện này.

Thật ra cô không phải nghĩ sẽ tìm Từ Khiêm như thế, nhưng mà nếu như không tìm anh, bản thân sao có thể biết được chuyện đêm đó. Nếu như hỏi Thạch Hâm, nhất định sẽ vạch trần chuyện đau lòng của cậu ấy.

Suy nghĩ rất lâu, cô vẫn rút di động ra gửi cho Từ Khiêm một tin nhắn.

"Chọn thời gian gặp mặt một lần, tôi có chuyện muốn hỏi anh."

"Đợi tôi quay lại, tôi tìm em."

Rất nhanh Ngu Dao nhận được tin nhắn trả lời.

https://thuviensach.vn

"Được. Tôi đợi điện thoại của anh."

Thạch Hâm vào nhà bếp rót một ly nước, sau đó an vị trên sô pha. Khi Ngu Dao đi ra trông thấy Thạch Hâm chăm chú xem TV, cô huơ huơ tay trước mặt Thạch Hâm, cũng không có phản ứng.

"Thạch Hâm? Thạch Hâm?"

"Hả? Chuyện gì?"

"Nghĩ gì vậy? Nhập tâm thế."

"Không có gì." Thạch Hâm uống một ngụm nước nói.

Từ Khiêm không ngờ trở lại Giang Ninh, còn có thể đụng mặt Cảnh Húc Nghiêu.

"Cậu cũng về nhà à?" Cảnh Khúc Nghiêu ở phòng chờ VIP trông thấy Từ Khiêm.

Từ Khiêm tháo kính râm xuống: "Bị bà cụ ở nhà réo, trở về một chuyến."

"Cậu trở về làm gì?" Từ Khiêm hỏi một câu.

Cảnh Khúc Nghiêu gấp tài liệu lại, đứng lên đáp: "Còn có thể là gì? Công việc."

Máy bay đáp xuống sân bay quốc tế Giang Ninh, Cảnh Húc Nghiêu hỏi: "Có người đón cậu?"

https://thuviensach.vn

Trừ khi Từ Khiêm tự mình trở về, bằng không mỗi lần anh bị người nhà gọi về cũng sẽ có người đến đón.

"Cậu đưa tớ về."

Vốn có người đến đón anh, nhưng sau khi gặp được Cảnh Húc Nghiêu ở sân bay, anh liền thông báo cho tài xế ở nhà không cần đến đón.

Hai người một xe đi xuống tầng hầm, xe ngừng lại một nơi anh vẫn thường đậu.

"Đưa cậu đến đâu?"

Từ Khiêm lên xe, thắt chặt dây an toàn.

"Đại viện."

Cảnh Húc Nghiêu khởi động xe, ra khỏi bãi đậu xe lên đến cao tốc Hoàn Kiều.

"Đêm đó, ở Cám Dỗ cậu đi đâu? Dẫn theo cô gái kia?" Rốt cục Từ Khiêm vẫn lên tiếng hỏi.

Từ trước đến giờ cậu ta chắc chắn sẽ không hỏi anh những chuyện này, yêu đương ồn ào thế nào cũng được.

Cảnh Húc Nghiêu hơi nhíu mày: "Khách sạn."

Vẫn nên thành thật trả lời.

"Quá trình."

"Cậu chưa bao giờ quan tâm đến những chuyện này của tớ, tại sao lại hứng thú với những thứ này?" Cảnh Húc Nghiêu có phần phiền muộn.

Từ Khiêm rất không bình thường.

https://thuviensach.vn

Bởi vì không phải thời gian cao điểm, đi đường cao tốc, cho nên rất nhanh đã đến đại viện.

Trước khi xuống xe, Từ Khiêm nói một câu: "Tớ chưa bao giờ quan tâm đến tình sử của cậu, cùng lắm chỉ để báo cáo lại mà thôi."

Từ Khiêm nói không sai, nếu không phải vì tin nhắn kia của Ngu Dao, anh sẽ không phải lo nghĩ đến những thứ này.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Chuyện Sống Chung

Editor: Miu Béo

***

Cảnh Húc Nghiêu đưa Từ Khiêm trở lại đại viện, rồi mới đi. Từ lúc anh tiếp nhận Cảnh thị, cũng rất ít trở về đại viện ở, xem như có trở về đây, cũng rất ít về nhà.

Từ Khiêm vừa vào cửa nhà, liền thấy bà nội cùng mẹ ngồi cùng một chỗ thương lượng cái gì đó?

"Bà nội, mẹ." Từ Khiêm lên tiếng.

Hai người đồng thời ngẩng đầu, "Về rồi." Từ Phu Nhân cười hỏi."Ăn cơm chưa?"

"Dạ. Đã ăn trên máy bay rồi."

Bà nội thả tờ báo trong tay xuống, gỡ cặp kính lão ra, "Còn tưởng rằng con hôm nay không trở lại đấy."

"Nào có. Bà nội, con biết mấy ngày nữa là sinh nhật bà rồi." Từ Khiêm cũng là lúc trên máy bay mới nhớ tới. Mấy ngày này bận quá rồi, ngay cả sinh nhật bà nội cũng quên mất không thấy bóng dáng.

Bà nội cười cười: "Anh của con cũng về, ở thư phòng trên lầu."

https://thuviensach.vn

Dạo này Từ Khiêm rất ít khi gặp anh hai của mình. Hơn nữa, Từ Diễn cũng rất ít trở lại đại viện ở, hai năm qua, anh vẫn ở biệt thự bên ngoài, có thể trở về nhà, đúng là hiếm thấy.

"Phải không? Con đi tìm anh ấy."

Từ Khiêm lên lầu, gõ cửa thư phòng phía bên phải trên lầu hai, một lúc lâu, bên trong mới vang lên một giọng nói. "Vào đi."

"Anh hai." Từ Khiêm đẩy cửa đi vào.

Giờ phút này, anh mặc một chiếc áo len vàng nhạt, phía dưới là quần dài cùng màu, trên sống mũi mang mắt kiếng gọng bạc, nhìn qua có chút giống một học giả kiến thức uyên bác.

Từ Diễn lớn hơn so với Từ Khiêm mấy tuổi, bởi vì anh thường xuyên xuống cơ sở, cho nên nước da so với Từ Khiêm đen hơn một chút. Nhưng mà nhìn qua rất khỏe mạnh.

Từ Diễn vốn đưa lưng về phía cửa thư phòng, đứng ở trước tủ sách đọc sách, lúc này nghe được âm thanh của Từ Khiêm, còn có chút bất đắc dĩ.

"Cậu về rồi à."

Từ Khiêm đi vào, trở tay đóng cửa phòng

"Nhìn cái gì đấy?" Anh tiến lên nhìn thoáng qua quyển sách trong tay Từ Diễn.

Là một quyển sách vớ vẩn không quan trọng.

"Nghe nói, anh có nhúng tay vào chuyện mảnh đất ở ngoại ô kia?"

https://thuviensach.vn

Chuyện này, cũng có lần Cảnh Húc Nghiêu gọi điện cho Từ Diễn có nhắc tới.

Đối với đứa em trai này, trong lòng Từ Diễn vẫn là có chút chắc chắn. Đừng xem anh ngoài mặt làm một bác sĩ bình thường ở thành phố Bạch Sa, thật ra thì suy nghĩ trong lòng luôn tinh không hơn người khác. Cùng lắm cũng chỉ là vì cơn giận lúc trước mới lựa chọn tiếp tục làm bác sĩ, nếu không hiện tại cũng là hòa mình trong vòng tròn kinh tế chính trị này rồi.

Từ Khiêm cầm lấy cuốn sách mà Từ Diễn ném cho anh.

"Không thể nào."

Anh ngồi trên ghế sa lon trong thư phòng, hai chân bắt chéo, gác lên bàn trà.

Từ Diễn cũng không tiếp tục hỏi anh, bởi vì biết hỏi anh cũng không nói thật, hai anh em liền thảo luận về mấy ngày sinh nhật của bà nội.

Ngu Dao cùng Thạch Hâm sợ ngày nghỉ người đông đúc, cho nên sau khi Ngu Dật Thần rời đi, hai người cũng không đi chơi.

Ngu Dao vẫn giống trước kia, thỉnh thoảng sẽ cùng Diệp Tử Mặc đi ra ngoài ăn một bữa cơm, xem phim, hai người buổi tối có cầm tay cùng tản bộ dưới lầu, sau đó về nhà ngủ.

Đêm nay, Diệp Tử Mặc cùng Ngu Dao như thường lệ xuống lầu tản bộ, Diệp Tử Mặc nắm tay Ngu Dao dao quanh trung tâm vườn hoa dưới chung cư.

"Dao Dao. . . . . ."

Tình cảm của hai người bị vây trong tình yêu cuồng nhiệt, tự nhiên có rất nhiều lời muốn nói, thời thời khắc khắc nghĩ dính lấy nhau, lập tức phải

https://thuviensach.vn

đi làm.

"Ừm."

Ngu Dao cầm trong tay một que kem, lúc trước ầm ĩ nói muốn ăn kem, Diệp Tử Mặc nói không lại cô, không thể làm gì khác hơn là mua cho cô một cây.

Diệp Tử Mặc tựa hồ có lời gì muốn nói, nhưng lại không biết nói như thế nào.

"Gì vậy?" Ngu Dao thấy anh vừa muốn nói ra suy nghĩ của mình, vừa lưỡng lự.

Diệp Tử Mặc suy nghĩ kỹ, mới mở miệng nói: "Dao Dao, em có cảm thấy chúng ta thuê phòng như vậy có chút lãng phí hay không?"

"Không." Ngu Dao không kịp phản ứng ý tứ của anh, không chút suy nghĩ trả lời.

Anh biết, Ngu Dao đối với loại chuyện này, luôn có chút bất đồng. Diệp Tử Mặc bất đắc dĩ. "Chúng ta ở lầu trên lầu dưới như vậy, đều mỗi người mướn một phòng, không bằng ở chung, còn có thể tiết kiệm ít tiền."

Diệp Tử Mặc đã nói trắng ra như thế rồi, Ngu Dao nếu không hiểu, vậy thì không phải là thần kinh không ổn định, cũng là bị u mê.

"Vậy Thạch Hâm làm sao bây giờ?"

"Nếu cậu ấy không ngại, có thể tiếp tục ở chung." Diệp Tử Mặc đã sớm nghĩ kỹ chưa.

Anh và Ngu Dao một gian phòng, Thạch Hâm một mình một phòng, vừa đúng. Chỉ cần Thạch Hâm không ngần ngại, anh cũng không có vấn đề gì. Lấy lòng bạn tốt của bạn gái, cũng là điều quan trọng.

https://thuviensach.vn

Thật ra Ngu Dao vẫn có chút kháng cự .

"Hay anh thử nói với cô ấy xem."

Theo như cái ý nghĩ này của Diệp Tử Mặc, chuyện phát sinh giữa hai người, cũng là sớm muộn thôi. Cô vẫn còn có chút mâu thuẫn, có phải quá nhanh.

Hai người đi một vòng quanh vườn hoa, Ngu Dao liền lấy cớ nói mình mệt mỏi, liền lên lầu.

Về đến nhà, Thạch Hâm vẫn ngồi ở phòng khách xem ti vi. Ngu Dao nói cho cô biết suy nghĩ của Diệp Tử Mặc.

"Ở cùng chỗ cũng rất bình thường. Nếu nói vậy, mình liền chuyển ra. Tránh cho, mình đây trở thành bóng đèn, khiến các cậu ngại ngùng nha." Thạch Hâm tỏ vẻ rất am hiểu.

Mới đầu, cô cho là Ngu Dao cùng Diệp Tử Mặc quen nhau, nhất định sẽ nhanh chóng ở chung. Không nghĩ tới, vẫn không như vậy.

"Dừng. Đã nói chúng ta phải ở cùng một chỗ. Hiện tại, mình bỏ lại cậu như thế nào được." Ngu Dao có chút bối rối kéo Thạch Hâm.

Thạch Hâm cười nói: "Cậu cũng đã có bạn trai, vẫn ở cùng mình, Diệp Tử Mặc sẽ ghen."

"Ăn dấm chua chứ sao. Bạn trai có quan trọng hơn nữa, cũng không hơn được người bạn thân thiết này nha."

Ngu Dao nói, mình không muốn bởi vì có Diệp Tử Mặc liền bỏ rơi Thạch Hâm một mình.

Chuyện này, cuối cùng vẫn là không giải quyết được gì rồi.

https://thuviensach.vn

Ngày nghỉ trôi qua rất nhanh, Thạch Hâm trở lại công ty, chuyện thứ nhất làm, chính là từ chức.

"Tại sao?" Cố Thành cầm lấy đơn xin từ chức của Thạch Hâm, có chút không hiểu.

Thạch Hâm hít sâu một hơi. "Cố tổng, tôi cảm thấy được tôi không thích hợp với công việc này."

Đây là lý do tốt nhất để từ chức.

Cố Thành không tin tưởng. "Cô ra ngoài trước đi. Cho dù muốn đi, cũng phải một tháng sau."

Thạch Hâm còn muốn nói gì đó nhưng Cố Thành đã không còn để ý đến cô, tập trung lật xem văn kiện. Không có biện pháp khác, cô chỉ có thể rời khỏi phòng làm việc.

Cố Thành nhìn Thạch Hâm đi ra ngoài, cầm lấy đơn xin từ chức của Thạch Hâm, một nhát xé bỏ, sau đó ném vào trong thùng rác.

"Mồi để câu con cá lớn Cảnh Húc Nghiêu này, muốn đi sao? Nào có dễ dàng như vậy."

Thạch Hâm là biện pháp duy nhất có thể làm cầu nối cho Cố Thành và Cảnh Húc Nghiêu, làm sao có thể dễ dàng để cô nghỉ việc đây?

Xế chiều, Cố Thành đã đưa dự án thiết kế hợp tác với Cảnh thị, cho Thạch Hâm đem đến Cảnh thị.

"Tại sao là tôi?" Thạch Hâm có chút kỳ quái.

Trước kia những việc bàn giao dự án thiết kế như thế này, luôn là người của bộ phận thiết kế hoặc là Cố Thành tự mình đưa qua. Cho dù lần

https://thuviensach.vn

này có thể tự mình đưa qua, cô cũng không muốn đi, bởi vì cô không muốn gặp lại Cảnh Húc Nghiêu.

Thư ký Linda vẻ mặt ghét bỏ. "Tôi chỉ bàn giao công việc, có chuyện gì cô hỏi ông ta ấy."

Sau đó hất tóc rời khỏi bàn làm việc của Thạch Hâm.

Thạch Hâm nhìn một vòng phòng làm việc của Cố Thành, không có người. Không còn cách nào khác là thu thập đồ đạc của mình, đem đề án thiết kế cất vào túi, xuống lầu thuê xe đến tòa nhà Cảnh thị.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Hoài Niệm Hương Vị Thuộc Về Cô

Editor: Miu Béo

***

Thời điểm Thạch Hâm đến Cảnh thị, vừa đúng hai giờ chiều.

Lúc này, tất cả mọi người cơm nước xong, lục tục trở lại đi làm.

"Xin chào, tôi là nhân viên ở phòng thiết kế thuộc công ty Tuyên Thành, đến để đưa một bản dự án thiết kế." Thạch Hâm nói với cô gái ở bàn tiếp tân biết mục đích của mình.

Tuyên Thành chính là công ty do Cố Thành mở. Bởi vì cùng hợp tác với một người bạn, cho nên tên công ty lấy từ tên của hai người họ.

Nhân viên tiếp tân của Cảnh thị cũng là rất có tố chất, cô rất nhanh nhấn một mã số, xác định có hẹn trước, cúp điện thoại.

"Tiểu thư, xin chào. Xin mời cô đi thang máy bên trái trực tiếp lên tầng mười, thư ký Tần sẽ chờ cô ở cửa thang máy."

Thạch Hâm cười với cô gái tiếp tân nói một tiếng "Cám ơn", sau đó đến cửa chờ thang máy.

Tần Diệp đúng lúc chờ ở cửa thang máy, thấy có người đi ra.

https://thuviensach.vn

"Xin chào. Xin hỏi cô từ công ty Tuyên Thành đến sao?"

"Đúng vậy, tôi tên là Thạch Hâm."

Tần Diệp cảm giác, cảm thấy tên này rất quen thuộc, nhưng là trong lúc nhất thời lại không nhớ nổi đã nghe qua ở đâu.

"Xin chào. Lý tổng đang họp, đặn tôi tới đây dẫn cô đến phòng họp bên cạnh chờ ngài ấy."

"Lý tổng?" Thạch Hâm cảm thấy rất kỳ quái. "Không phải là Cảnh tổng sao?"

"Dĩ nhiên không phải. Chút chuyện nhỏ, nếu như cũng cần Cảnh tổng tự thân xuất mã mà nói..., vậy chúng tôi cũng không cần làm việc nữa." Tần Diệp nói rất thẳng nói thật.

Nếu như chỉ là một người đến đưa dự án thiết kế cũng có thể gặp Cảnh Húc Nghiêu, không biết chừng anh bận rộn thành cái dạng gì đây.

Thạch Hâm thở phào nhẹ nhõm. "Vâng. Đã làm phiền anh."

Người cô sợ nhìn thấy nhất, không xuất hiện là tốt rồi.

Tần Diệp là phụ tá cá nhân của Cảnh Húc Nghiêu, nhưng hai ngày này bởi vì thư ký của Lý Tiêu xin nghỉ bệnh, cho nên tìm Cảnh Húc Nghiêu mượn Tần Diệp hai ngày, đợi thư ký của cô đi làm lại là có thể trở về.

Cảnh Húc Nghiêu tự nhiên không có dị nghị, dù sao Tần diệp có việc, hồi báo với ai cũng như vậy, chuyện riêng, gần đây Cảnh Húc Nghiêu thật đúng là không có chuyện riêng gì cần anh để ý.

Tần Diệp dẫn Thạch Hâm tới phòng họp tầng mười, để cô ngồi chờ.

"Lý tổng họp xong sẽ đến đây."

https://thuviensach.vn

"Tốt."

Tần Diệp thối lui khỏi phòng họp, chuẩn bị đón thang máy trở về lầu mười ba tiếp tục dự họp.

Mới vừa rồi, anh nhận được điện thoại của tiếp tân, sau đó rời khỏi hội nghị, lúc này, dàn xếp người xong, cũng có thể tiếp tục tham dự hội nghị .

"Cảnh tổng?" Tần Diệp thích đi thang bộ, chỉ có ba tầng, thời gian chờ được thang máy, anh cũng đã đến nơi.

Cảnh Húc Nghiêu bởi vì cảm thấy đề tài mới thảo luận rất ồn ào, cho nên trước tiên cứ để mọi người tranh luận hoàn tất, sau đó mới vào nghe ý kiến của bọn họ, cho nên lúc này, anh đang ngồi ở cầu thang lầu mười ba hút thuốc. Nghe được có người gọi, anh ngẩng đầu nhìn một cái, sau đó gật đầu.

"Sao ngài lại ở bên ngoài?"

"Bên trong ngột ngạt quá, tôi đi ra ngoài hóng mát một chút." Cảnh Húc Nghiêu hút một hơi thuốc, sau đó phun ra một vòng khói.

"Đi làm gì?"

"Tuyên Thành bên kia cử người tới đưa dự án thiết kế, tôi đi xuống một chuyến."

"Tuyên Thành?" Cảnh húc Nghiêu cảm thấy tên này có chút quen tai.

"Lúc trước, ngài và Lý tổng cùng đi xã giao với công ty đó. Ông chủ tên là Cố Thành." Tần Diệp tức thời nhắc nhở một câu.

Cảnh Húc Nghiêu lúc này mới chợt nhớ tới, đó là công ty Thạch Hâm, khó trách cảm thấy quen thuộc.

https://thuviensach.vn

"Là ai tới đây đưa dự án thiết kế?"

"Giống như tên là cái gì Thạch Hâm đó."

Vừa nghe tên Thạch Hâm, Cảnh Húc Nghiêu cảm giác máu toàn thân đều như sôi trào.

"Đưa người đó đến phòng làm việc của tôi."

Đã bao lâu anh không gặp Thạch Hâm rồi?

Kể từ khi buổi sáng hôm đó đưa cô về nhà, Cảnh Húc Nghiêu vẫn chờ Thạch Hâm gọi điện thoại đến tìm mình, ai ngờ đợi lâu như vậy, cũng không có thấy có động tĩnh. Anh nhớ rõ ràng đã đem số điện thoại cá nhân của mình viết lên trên danh thiếp, nhét vào trong quần áo Thạch Hâm.

Vốn là muốn để Lý Tiêu đi tìm Cố Thành hỏi số điện thoại của cô, vậy mà, bởi vì một ít chuyện anh phải trở về Giang Ninh, sau khi trở lại liền liên tục bận rộn họp, đem chuyện này ném ra sau ót.

Hiện tại, người này lại tự động xuất hiện trước mắt anh rồi.

Tần Diệp cảm thấy hành động của Cảnh Húc Nghiêu có chút kỳ quái. Anh đi theo bên cạnh Cảnh Húc Nghiêu lâu như vậy, chưa từng thấy anh lại quá coi trọng một công ty hợp tác thiết kế dự án như vậy, hơn nữa chỉ là một công ty lắp đặt thiết bị danh tiếng không lớn.

Tần Diệp phát huy sở trường làm phụ tá của mình, trong đầu tìm tòi mối liên hệ giữa Cảnh Húc Nghiêu và Thạch Hâm, chợt nhớ tới mấy ngày hôm trước nhận được một cú điện thoại.

Người phụ nữ nói muốn tìm Cảnh tổng kia? Hình như cũng là gọi Thạch Hâm? Không phải là Thạch Hâm này chứ?

Tần Diệp cảm thấy cần thiết phải báo cáo lại.

https://thuviensach.vn

"Cảnh tổng, cái kia, thật giống như. . . . . ." Tần Diệp không biết làm sao mở miệng.

"Cái gì?"

"Lúc trước, có người gọi điện thoại tìm đến ngài. Là một cô gái, hình như, gọi là cái gì Thạch Hâm?"

"Lúc nào?" Cảnh Húc Nghiêu hỏi.

Tần Diệp hồi tưởng một lúc. "Sau đêm đó anh Khiêm đã rất gấp gáp tìm ngài."

Cảnh Húc Nghiêu thoáng cái kinh ngạc, anh còn đang đau khổ chờ Thạch Hâm tìm mình, không nghĩ tới thế nhưng mình lại sơ sót.

"Dẫn người đến phòng làm việc của tôi." Cảnh Húc Nghiêu để lại một câu dặn dò rồi trở về phòng họp.

Trước tiên anh phải đi giải quyết đám người ở phòng họp kia đã.

Tần Diệp rất nhanh đã dẫn Thạch Hâm đến phòng làm việc của Cảnh Húc Nghiêu.

"Không phải nói Lý tổng đang họp sao?"

Thạch Hâm còn cảm thấy kỳ quái, ngồi ngốc ở tầng mười cũng tốt mà, sao phải dẫn mình lên phòng làm việc tầng mười ba chứ?

Tần Diệp mở ra cửa phòng làm việc của Cảnh Húc Nghiêu, bên trong không có ai, đoán chừng là còn chưa trở lại.

"Cô đợi ở đây là được."

https://thuviensach.vn

Anh không nói cho Thạch Hâm, thật ra đây là phòng làm việc của Cảnh Húc Nghiêu.

Cảnh Húc Nghiêu từ phòng họp đi ra ngoài, liền sải bước về phòng làm việc của mình, lúc này anh thật sự muốn gặp Thạch Hâm ngay lập tức.

Cảm giác như vậy, lúc trước chưa từng có. Lần đầu tiên nhìn thấy Thạch Hâm, anh đã cảm thấy cô gái nhỏ này không giống những người phụ nữ trước kia của anh, không nghĩ tới quả thật là không giống, kể từ sau đêm đó, anh đối với bất kỳ người phụ nữ nào cũng không có hứng thú, chỉ muốn ngày đêm ôm Thạch Hâm. Phảng phất giống như một loại độc dược gây nghiện, chỉ cần dính một chút sẽ không phòng bị được nữa.

Nghe được có tiếng mở cửa, Thạch Hâm lập tức đứng lên.

"Lý tổng. . . . . ."

Nhưng là vừa thấy người, cũng không phải là Lý tổng gì đó, mà là...

"Là anh?"

Không phải nói, loại chuyện nhỏ nhặt này không phải không phiền Cảnh tổng tự thân xuất mã sao? Làm sao lúc này lại xuất hiện.

Cảnh Húc Nghiêu đi vào phòng làm việc, thuận tay đóng cửa lại, anh đi tới trước mặt Thạch Hâm, đưa tay một cái, đã kéo Thạch Hâm ôm vào trong ngực của mình, anh đem đầu mình vùi sâu vào cần cổ của cô, hít lấy mùi hương của cô.

"Thơm quá." Anh khẽ lẩm bẩm.

Thạch Hâm bị giam cầm ở trong lòng ngực của anh, cô thử nhúc nhích.

"Anh buông ra."

https://thuviensach.vn

Nhưng không có biện pháp nhúc nhích được.

Cảnh Húc Nghiêu dĩ nhiên sẽ không cứ như vậy buông cô ra rồi. Một lúc lâu anh mới ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Thạch Hâm, sau đó nhắm ngay đôi môi của Thạch Hâm, cứ như vậy hôn xuống.

Thạch Hâm bị dọa.

"Này. . . . . ."

Đây là loại tình huống gì chứ.

Há mồm muốn nói chuyện, trong nháy mắt, Cảnh Húc Nghiêu đã cạy mở hàm răng cô, tiến vào khoang miệng cô rồi. Thạch Hâm dùng sức vỗ vào lồng ngực người đàn ông, thế nhưng hoàn toàn vô dụng.

Đánh một lúc lâu, người đàn ông vẫn không buông cô ra, ngược lại càng lúc càng dữ dội, Thạch Hâm không thể làm gì khác ngoài buông tha, tùy ý người đàn ông này lộng hành.

Cảnh Húc Nghiêu cảm thấy Thạch Hâm quả nhiên thật hợp khẩu vị, miệng của cô sao có thể ngọt như vậy chứ? Thật giống như đang ăn đường vậy.

Anh vô cùng hoài niệm loại hương vị này. Hương vị chỉ thuộc về một người duy nhất là Thạch Hâm.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 75

Editor: Miu Béo

***

Cảnh Húc Nghiêu cảm giác mình hôn đủ rồi, mới buông Thạch Hâm ra.

Thạch Hâm cảm giác giống như được sống lại, từng ngụm từng ngụm hít thở lấy không khí mới mẻ, đang lúc cô cho rằng mình có thể chết vì thiếu dưỡng khí, Cảnh Húc Nghiêu thả cô ra.

"Nhớ anh không?" Tiếng nói trầm thấp vang lên trong không gian yên tĩnh có vẻ đặc biệt độc đáo, hơn nữa nghe rất hay.

Cảnh Húc Nghiêu vốn có giọng nói hay, trước kia ở trường học, anh từng làm MC. Trường học có hoạt động lớn nhỏ gì người dẫn chương trình đều là Cảnh Húc Nghiêu, những năm gần đây, người đàn ông này không chỉ giọng nói không trở nên khó nghe, ngược lại còn có thêm hương vị thành thục của đàn ông.

Thạch Hâm còn có chút mơ mơ màng màng, căn bản không có nghe rõ người đàn ông nói gì, chẳng qua theo bản năng gật đầu.

Cảnh Húc Nghiêu thấy bộ dáng lúc này của cô, cảm giác yêu thích trong lòng lại càng tăng thêm mấy phần.

https://thuviensach.vn

**

Ngu Dao từ sau ngày nhắn tin cho Từ Khiêm, vẫn luôn đợi điện thoại của anh. Ai ngờ lâu như vậy mà không chỉ có điện thoại, ngay cả tin nhắn cũng không có.

Một thời gian ngắn gần đây, bởi vì vừa trải qua mấy ngày nghỉ, cả người đều có chút lười nhác, ngay công việc tiếp theo cũng có chút chậm trễ.

"Dao Dao, nghĩ gì thế?" Đường Lăng hết bận việc trong tay mình, thấy Ngu Dao nhìn máy tính ngẩn người, đẩy cô một cái nói.

"Không có chuyện gì." Cô ngồi thẳng người, nhìn thoáng qua phòng làm việc.

"Mọi người đi rồi?"

Cả phòng làm việc cũng chỉ còn cô và Đường Lăng.

"Doãn Sam sớm đã đi." Đường Lăng nói xong cũng cầm lấy đồ đạc của mình, chuẩn bị rời đi.

"Sáng mai gặp lại."

"Ngày mai gặp." Ngu Dao thấy thời gian không sớm, cũng bắt đầu thu thập đồ của mình, tắt máy vi tính tan việc.

Cô mới vừa đi ra cửa, điện thoại liền vang lên.

Người gọi đến hiển thị là Từ Khiêm.

"Alô." Đợi lâu như vậy, mới gọi đến, trong lòng Ngu Dao có chút tức giận.

https://thuviensach.vn

Bởi vì cô rất muốn biết đêm đó đã xảy ra chuyện gì.

"Tôi ở quán cà phê Starbucks bên cạnh công ty chờ em."

"Tốt, tôi lập tức sẽ tới." Ngu Dao cúp điện thoại liền đi đến Starbucks.

Từ Khiêm cũng không phải là rất thích quán cà phê này, nhưng mà gần chỗ làm việc của Ngu Dao cũng không có chỗ nào tốt hơn để nói chuyện, duy nhất chỉ có Starbucks coi như tạm được. Hơn nữa, Từ Khiêm cũng không dám bảo đảm, nếu như mình nói muốn đi chỗ khác, Ngu Dao có thể đến hay không. Căn cứ vào đủ loại nguyên nhân, Từ Khiêm không thể làm gì khác hơn là để mình chịu thiệt một tý.

Ngu Dao rất nhanh đã đến Starbucks.

Lúc cô đứng ở cửa, liền thấy người đàn ông ngồi cạnh cửa sổ.

Hôm nay Từ Khiêm mặc một bộ quần áo trắng, phía dưới là quần kaki.

Bởi vì thời gian hẹn đúng lúc là hoàng hôn, chỗ anh ngồi vừa vặn được mặt trời soi sáng, cả người anh bị ánh tà dương bao phủ, làm cho Ngu Dao nhìn có chút si mê.

Ngu Dao đẩy cửa vào Starbucks.

"Thật ngại, tôi đến muộn." Cô đi thẳng đến trước mặt Từ Khiêm ngồi xuống.

Từ Khiêm không đáp lời, chẳng qua là ngoắc tay gọi phục vụ.

"Nhìn xem em muốn uống gì?" Anh đem menu đưa cho Ngu Dao.

"Frappuccino." Ngu Dao thật ra cũng không quá thích uống cà phê, bởi vì vị rất đắng, cho dù có cho thêm đường, cô vẫn cảm thấy đắng như

https://thuviensach.vn

vậy, hoàn hảo là Frappuccino ngọt.

"Nhiều bơ." Cô nói thêm một câu.

Rất nhanh, đồ uống của Ngu Dao đã được đưa tới.

"Em tìm tôi, là vì chuyện bạn em?" Từ Khiêm chờ người phục vụ đi ra, lúc này mới mở miệng hỏi.

"Đúng vậy." Ngu Dao cũng không có giấu diếm bất kỳ điều gì.

Nếu như không phải vì muốn biết rõ ràng chuyện đêm đó, Ngu Dao căn bản sẽ không lén đến gặp Từ Khiêm.

Từ Khiêm bưng ly cà phê đặt trước mặt mình, uống một ngụm, cảm thấy mùi vị không đúng, lông mày nhẹ chau lại.

"Đêm đó, chuyện gì xảy ra, tôi cũng không rõ ràng lắm."

Nếu nói thật, chuyện gì xảy ra đêm đó, Từ Khiêm thật sự không biết.

Mặc dù anh đã hỏi Cảnh Húc Nghiêu. Nhưng Cảnh Húc Nghiêu cũng không nói thật.

Đơn giản chính là người phụ nữ này có dáng người tuyệt đẹp. Điển hình là loại mặc quần áo có vẻ gầy, nhưng cởi ra lại có thịt, nên mập một chút cũng không gầy, nên gầy một chút cũng không mập, rất là gợi cảm.

Ngoài ra chính là một vài lời thô tục trong miệng đàn ông.

Những câu này đương nhiên Từ Khiêm sẽ không nói với Ngu Dao.

"Đó là bạn của anh."

"Em cũng biết, là bạn tôi. Cũng không phải là tôi."

https://thuviensach.vn

Ngu Dao bị sặc một câu, cũng phải. Là bạn của Từ Khiêm, cũng không phải là bản thân Từ Khiêm.

Cô cảm thấy tự khinh bỉ mình, đã sớm biết đừng mòng nghe lời nói thật từ miệng người đàn ông này, cô đứng dậy chuẩn bị đi.

"Chẳng lẽ em cứ đi như vậy?"

"Nếu không...?"

Chẳng lẽ, lại cứ ngồi ở đây cùng anh sao? Ngu Dao mới không làm vậy.

"Tôi mặc dù không rõ lắm đêm đó đã xảy ra chuyện gì. Nhưng trong tay tôi có thứ muốn cho em xem." Từ Khiêm nhàn nhạt nói ra những lời này.

Ngu Dao không thể tin nhìn anh.

"Đúng vậy. Đi theo tôi." Từ Khiêm đứng lên, lôi kéo tay cô, đi đến bãi đậu xe.

Đoạn video trong tay Từ Khiêm là tất cả quá trình của Cảnh Húc Nghiêu và Thạch Hâm ở khách sạn đêm đó, bao gồm cả việc hai người đã làm gì trong phòng, toàn bộ đều được ghi lại.

Đoạn video này là Từ Khiêm trong lúc vô tình biết đến.

Thời điểm ở Giang Ninh, Cảnh Húc Nghiêu mặc dù không nói cho Từ Khiêm, tất cả quá trình phát sinh vào đêm đó, nhưng trong lúc vô tình đã tiết lộ tên khách sạn cùng với tên người thuê phòng.

Từ Khiêm đại khái đoán được, phòng khách sạn là do Cố Thành sai người thuê.

https://thuviensach.vn

Anh bảo Nam Dạ Tước tra xét ghi chép của khách sạn một chút.

Thật tra ra Cố Thành, từ nhỏ đến lớn Cố Thành đều lăn lộn ở thành phố Bạch Sa, sao không biết Nam Dạ Tước là ai?

Ngàn vạn lần ông ta cũng không nghĩ tới sau lưng Thạch Hâm, còn có một Nam Dạ Tước xen vào chuyện này.

Đêm đó, Cố Thành chờ Cảnh Húc Nghiêu và Thạch Hâm vào khách sạn, rồi quay lại.

Cố Thành tự mình lên kế hoạch, cho nên sau khi rời khỏi căn phòng khách sạn Thạch Hâm gặp Cảnh Húc Nghiêu lần đầu tiên, ông ta liền cho người thuê căn phòng kia, bên trong cài đặt đủ các loại máy quay. Từ cửa phòng, cho đến cả phòng ngủ.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Em Chán Ghét Nụ Hôn Của Tôi?

Editor: Miu Béo

***

Từ Khiêm là lần đầu tiên bị tát vào mặt. Cho dù là ông cụ nhà anh, cũng chưa từng động thủ đánh anh một lần.

Ngu Dao thật đúng là đã phá vỡ vô số tiền lệ của anh rồi.

Người đàn ông đứng dậy đuổi theo, kéo Ngu Dao đang chuẩn bị xuống lầu lại, cổ tay dùng sức một cái đã kéo cô về phòng nghỉ, sau đó đem giam cầm giữa bàn đọc sách và lồng ngực của mình.

"Em nói ai là cặn bã?" Người đàn ông đen mặt.

Ngu Dao muốn phản kháng, nhưng nhúc nhích không được.

"Nơi này trừ anh ra, còn có người khác sao?"

Sau khi Từ Khiêm nghe xong, sắc mặt càng thêm khó coi, một tay anh ôm lấy cái eo mảnh khảnh của Ngu Dao, một tay khẽ vuốt mặt cô.

"Em biết không người cặn bã, thật ra, sẽ không chú ý bất kỳ thời gian hay địa điểm mà ép buộc người hắn đã tưởng niệm thật lâu?"

https://thuviensach.vn

Ngu Dao nghe xong, cả người đều ở run lên, cái bộ dáng này của Từ Khiêm, không phải cô chưa gặp qua.

Lúc trước cô hiển nhiên đã quên mất, người đàn ông trước mắt, chính là loại người cặn bã trong suy nghĩ của cô. Nhưng cô chưa kịp tránh ra, đã bị anh bắt trở lại.

Đầu óc Ngu Dao bị đình trệ, lúc này, muốn cô lên tiếng thừa nhận, nhất định là không thể nào.

"Vậy em có biết hay không, Trung Quốc có một tội danh, gọi là tội cưỡng hiếp?"

"..."

"Vậy chúng ta có thể thử một chút, cuối cùng là tôi có lỗi, hay là em. Nói thử xem tội của tôi là gì?"

Nói xong, liền hôn lên đôi môi hồng của cô.

Nụ hôn này, không ôn nhu như lần trước, lần này như mang theo sự trừng phạt, có chứa một chút sức mạnh, anh hoàn toàn không dịu dàng như trong quá khứ, Ngu Dao liều mạng giãy dụa, cô muốn thoát khỏi người đàn ông này, nhưng cũng không thể thành công.

Ngu Dao cảm giác miệng mình đã tê dại, chỉ có thể cảm giác được một vật ẩm ướt nong nóng, ở trong miệng cô càn quét, đến nơi nào, cũng đều hung hăng cắn môi cô một chút. Đầu lưỡi người đàn ông cuốn lấy đầu lưỡi cô, còn có thể nhẹ nhàng ôm cô, không buông tay.

Ngu Dao cảm giác mình bởi vì hô hấp không khoái mái mà hít thở không thông, cô đã không còn sức phản kháng, chỉ có thể mặc cho người đàn ông này tác quái, một lúc lâu, lâu đến Ngu Dao cũng không biết là đã qua bao lâu, người đàn ông này mới buông cô ra.

https://thuviensach.vn

"Còn muốn tiếp tục sao?" Giọng đàn ông có chút khàn khàn.=

Ngu Dao đã hoàn toàn không có sức nói chuyện. Cô chỉ có thể cố gắng lắc đầu, đột nhiên cảm giác được dạ dày của mình lại dâng lên một hồi nước chua, cô đẩy anh ra, chạy tới bồn rửa tay, liên tiếp nôn khan.

Người đàn ông thấy bộ dạng này của cô, còn tưởng rằng cô ghét nụ hôn của mình, anh tiến lên, bắt lấy cánh tay Ngu Dao, buộc cô nhìn mình.

"Em ghét tôi?"

Dạ dày Ngu Dao trào ngược, căn bản không nói ra nói, cô dùng sức giãy dụa khỏi trói buộc của người đàn ông, ra sức nôn, súc súc miệng, sau đó tát nước lạnh rửa mặt. Cô cũng không biết chuyện gì xảy ra, sao đột nhiên lại có cảm giác buồn nôn, nhưng mà như vậy cũng tốt, có thể cho người đàn ông này biết, nụ hôn của mình, bị nhiều người ghét bỏ.

Từ Khiêm thấy cô đi ra ngoài, trầm mặt, hỏi: "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

Anh đương nhiên không muốn thừa nhận nụ hôn của mình bị cô ghét bỏ.

Sắc mặt Ngu Dao có chút tái nhợt, hẳn là mới vừa rồi do nôn rất dữ, cô cố hé ra một nụ cười nói: "Kỹ thuật hôn của anh Khiêm thật tốt. Đáng tiếc. . . . . ."

Lời của cô chưa nói xong, Ngu Dao tin tưởng, cho dù nói một nửa, giấu một nửa, Từ Khiêm cũng có thể hiểu ý của mình.

Người đàn ông cúi đầu, thật giống như đang suy nghĩ đến chuyện gì.

"Em, không phải là có đấy chứ?"

Phụ nữ đột nhiên buồn nôn, anh chỉ có thể nghĩ đến nguyên nhân này.

https://thuviensach.vn

"Là của người yêu bé nhỏ của em?"

Lúc trước, Ngu Dao cũng đã nói, cô và Diệp Tử Mặc chỉ là hẹn hò bình thường, thỉnh thoảng ở cùng một chỗ, cũng rất bình thường. Một đôi buổi tối cùng đắp chăn, có thể làm chuyện gì, kẻ ngu cũng biết.

Ngu Dao nghe Từ Khiêm nói, mặt liền đỏ, hoàn toàn không để ý, một giây trước thân thể cô còn không thoải mái, vừa mới nôn.

"Anh nói mò cái gì đó?"

"Phụ nữ nôn mửa, đơn giản là mang thai hoặc ăn đồ bậy bạ."

Đây là chuẩn đoán chuyện nghiệp từ bác sĩ Từ Khiêm.

"Không thể do ghét bỏ anh sao?"

Từ Khiêm nghe được câu này, đột nhiên cười, anh vươn tay, kéo Ngu Dao qua, ngu Dao mất trọng tâm đứng không vững liền ngã vào trong ngực của anh, thanh âm của người đàn ông, vang lên bên tai cô.

"Anh đối với mình rất có lòng tin."

Nếu ghét bỏ, đã sớm làm rồi, sao phải đợi đến lúc này mới làm chứ.

Ngu Dao nghe giọng nói của anh, nhảy dựng lên, cả người không thoải mái, cô giãy dụa, thấy vậy, người đàn ông liền lên tiếng: "Đừng động."

Ngu Dao nghe lời, thật sự không động đậy, chẳng được bao lâu, Ngu Dao vẫn cảm thấy không thoải mái, cô khẽ nhúc nhích người, muốn thoát ra khỏi lồng ngực của anh.

Từ Khiêm cả người bị Ngu Dao khiêu khích. Lửa cháy khó nhịn, người đẹp trong ngực, anh cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, làm sao có thể

https://thuviensach.vn

không động tâm.

"Ngu Dao, đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của anh."

Ngu Dao lúc này mới phát hiện, sắc mặt người đàn ông có cái gì không đúng. Thật giống như bị nghẹn, mặt có vệt hồng không bình thường.

"Anh làm sao vậy?"

"Đau sao."

"Hả?" Ngu Dao hiển nhiên không kịp phản ứng, nghĩa của những từ này.

Từ Khiêm thấy vẻ mặt này của cô, cảm thấy có chút khả ái, cuối cùng buông tha cho cô.

"Buổi trưa em ăn cái gì?"

Mới vừa rồi Ngu Dao gấp gáp nói rõ quan hệ giữa mình và Diệp Tử Mặc, Từ Khiêm đã biết rồi, cho nên, cuối cùng nguyên nhân của việc dạ dày khó chịu, chính là ăn không đúng bữa.

Ngu Dao suy nghĩ kỹ hồi lâu, buổi trưa ăn gì nhỉ?

"Hình như chưa ăn cơm."

Đúng, chính là chưa ăn cơm, một mực suy nghĩ không biết Từ Khiêm đã biết được gì mà lại gọi điện thoại, vừa lúc giờ ăn trưa cũng bận rộn, cô liền quên mất.

Khó trách dạ dày khó chịu. Thì ra là chưa ăn cơm, lại còn uống đồ lạnh.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm nghe Ngu Dao nói, cô chưa ăn cơm, sau đó mang cô ra ngoài ăn.

Đến khi đến chỗ ăn cơm Ngu Dao mới phát hiện, không phải là mình nên có ác cảm với Từ Khiêm sao? Không phải là nên ầm ĩ cãi nhau sao? Làm sao cuối cùng có thể cùng nhau ăn cơm một cách hài hòa như vậy?

Từ Khiêm cũng cảm thấy sự kiên nhẫn của mình tốt hơn rất nhiều so với trước kia, tại sao đối với Ngu Dao lại có tính nhẫn nại lâu như vậy đây?

Sau khi hai người cơm nước xong, Từ Khiêm chở Ngu Dao trở về. Trong lúc ăn cơm, Diệp Tử Mặc từng gọi điện thoại đến hỏi Ngu Dao lúc nào về đến nhà? Ngu Dao ấp úng nói ăn cơm cùng người bạn bên ngoài rồi mới trở về. Diệp Tử Mặc cũng không hỏi là ai, liền dặn dò cô chú ý an toàn đã tắt máy.

Thời điểm xe dừng lại, Ngu Dao mới nhớ tới một chuyện.

"Vậy đoạn video này. . . . . ."

"Em yên tâm, sẽ không truyền ra."

Ngu Dao lúc này mới yên lòng, thật ra cô cũng không dám nghĩ đến, nếu như đoạn video này truyền ra ngoài, vậy Thạch Hâm phải làm sao bây giờ?

"Cám ơn anh." Ngu Dao nói một câu chân thành.

Mặc dù cô không thích Từ Khiêm, nhưng anh ta cũng đã giúp mình, nói một câu cám ơn cũng là việc nên làm.

Từ Khiêm gật đầu. "Lên đi."

Ngu Dao mới mở cửa xe chuẩn bị về nhà.

https://thuviensach.vn

Cho đến khi thấy Ngu Dao lên lầu, Từ Khiêm lúc này mới lấy điện thoại, bấm gọi cho Cảnh Húc Nghiêu.

"Một lát, tôi đợi ở nhà cậu."

Anh cảm thấy, chuyện này, Cảnh Húc Nghiêu cần phải biết. Nếu đã tra được, như vậy, Cảnh Húc Nghiêu cũng cần biết để đề phòng một chút mới tốt.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Diễn Trò "Lạt Mềm Buộc Chặt"

Editor: Miu Béo

***

Bên này Cảnh Húc Nghiêu vừa mới chuẩn bị đi ăn tối với Thạch Hâm.

Trưa nay, Cảnh Húc Nghiêu đã giữ Thạch Hâm ở phòng làm việc của anh, không cho cô đi, còn dùng dự án thiết kế để uy hiếp cô. Nhiều lần Thạch Hâm cũng không nhịn được muốn mặc kệ hết thảy, rồi trực tiếp đi khỏi, nhưng mỗi lần đều bị Cảnh Húc Nghiêu bắt trở lại. Sau đó vừa ấn cô vào trong ngực, vừa hôn, thử mấy lần, Thạch Hâm cũng không dám đi, không thể làm gì khác hơn là ở lại trong phòng làm việc của anh, chờ anh làm xong chuyện.

"Chuyện gì mà lại vội vàng như vậy?" Cảnh Húc Nghiêu cảm thấy kỳ quái.

Đã bao giờ thấy Từ Khiêm vội vàng tìm anh như vậy chứ?

"Cậu quay lại, sẽ biết."

Sau khi Cảnh Húc Nghiêu cúp điện thoại, nhìn thoáng qua người đang ngồi trên ghế sa lon trong phòng làm việc của anh. Thạch Hâm lúc này đang cầm điện thoại di động không biết đang nói chuyện phiếm với ai. Còn nói chuyện rất vui vẻ, hi ha cười không ngừng.

https://thuviensach.vn

"Thạch Hâm, em đến đây." Cảnh Húc Nghiêu vẫy tay với cô.

Thạch Hâm thu hồi điện thoại di động, đứng dậy đi tới.

"Làm gì?"

"Đang nói chuyện với ai đấy? Cười vui vẻ như vậy?"

"Bạn." Thạch Hâm ứng phó một câu, cảm giác điện thoại di động trong túi áo lại rung lên, cô lấy ra nhìn một cái, là tin nhắn của Ngu Dao.

"Không còn chuyện gì nữa, tôi muốn về nhà."

Ngu Dao gởi nhắn tin tới hỏi cô, mấy giờ về? Nhắc cô không nên về quá muộn.

Cảnh Húc Nghiêu có chút nhức đầu xoa trán.

"Được rồi. Em về nhà chú ý an toàn."

Vốn muốn đưa cô trở về , nhưng cả đi và về mất rất nhiều thời gian, mà Từ Khiêm còn đang ở chỗ kia chờ anh.

Thạch Hâm gật đầu. "Biết rồi, cũng không còn là đứa trẻ nữa."

Nói xong, đi tới ghế sa lon cầm túi của mình, liền chuẩn bị rời đi.

Cảnh Húc Nghiêu nhìn cô đi rồi, lúc này mới thu hồi tầm mắt của mình, xem những giấy tờ trên bàn một chút, dường như có chút gấp gáp, anh chỉ muốn xem xong sớm một chút rồi đi về.

Anh có chút muốn biết Từ Khiêm tìm anh vội vàng như vậy, đến tột cùng là vì cái gì?

---

https://thuviensach.vn

Ngu Dao về đến nhà, mới nghĩ tới tại sao mình lại ngốc như vậy? Tại sao không tìmTừ Khiêm lấy đoạn video kia tiêu hủy là được. Tại sao còn muốn để anh giữ nó? Mặc dù Từ Khiêm nói sẽ không truyền đoạn video này đi, nhưng mà nếu không may thì sao?

Thời điểm Ngu Dao đang ảo não, Thạch Hâm mở cửa đi vào.

"Dao Dao, cậu làm gì đấy?"

Thạch Hâm gặp Ngu Dao trong phòng khách, đang tự đánh miệng mình, cô có chút không giải thích được hỏi.

Ngu Dao lúng túng đứng dậy. "Không có chuyện gì." Cô đi tới cửa trước.

"Cậu ăn cơm chưa?"

"Không có. Muốn ăn cháo thôi."

"Trong nhà không còn gạo rồi, hôm khác được không?"

Ngu Dao lúc này mới nghĩ tới, trong nhà không còn đồ ăn, vốn là hôm nay muốn đi mua đồ nhưng bị Từ Khiêm làm rối loạn kế hoạch.

Thạch Hâm đổi lại dép, đi tới phòng bếp, lật tủ bát xem một chút, quả thật không còn cái gì có thể ăn, cũng chỉ còn một gói mì tôm.

"Không còn cách nào khác, ăn cái này vậy."

Bất đắc dĩ tìm nồi, nấu nước chuẩn bị nấu bát mì.

"Ai dà, cậu ăn mì tôm sao?" Ngu Dao lúc này cũng theo tới, thấy Thạch Hâm chuẩn bị nấu nước, trên bếp đặt một gói mì tôm.

"Đúng vậy."

https://thuviensach.vn

"Ăn bên ngoài đi." Ngu Dao đề nghị.

"Quên đi, quá phiền toái, ăn mì tôm là được." Thạch Hâm cảm thấy, có thời gian ra ngoài xếp hàng mua đồ, không bằng tự nấu.

Thuần thục đem vắt mì bỏ vào nước, theo thứ tự thêm gói gia vị, chờ mì nấu chín, là được. trong lúc nấu nước, Thạch Hâm còn cố ý nhặt một ít cây cải dầu bỏ vào trong nồi. Thạch Hâm thích ăn sợi mì tương đối mềm, không thích nửa chín nửa sống, cho nên, cô cố ý nấu lâu một chút.

Ngu Dao thấy trong nồi, một chút thịt mỡ cũng không có.

"Cậu không thêm trứng gà sao?"

"Thôi. Cũng nấu xong rồi." Thạch Hâm vốn không thích ăn trứng gà cho nên mới không muốn bỏ thêm trứng.

Thoải mái ăn xong một chén mì, Thạch Hâm rất không có hình tượng ợ lên một cái, sau đó rửa chén, tự rót cho mình một ly nước chanh.

Hai người ngồi ở trong phòng khách, hàn huyên một lát, Ngu Dao liền chuẩn bị đi nghỉ, ngày mai cô còn có rất nhiều chuyện muốn làm.

Trong văn phòng, lúc Cảnh Húc Nghiêu giải quyết xong những chuyện trên tay, đã sắp tám giờ, nhất thời nhớ đến đã hẹn với Từ Khiêm, ngay cả máy tính cũng không kịp đóng, cầm khoác trên ghế dựa, đợi thang máy để đi xuống.

"Cảnh tổng." Tần Diệp mới vừa lên tới liền thấy Cảnh Húc Nghiêu chuẩn bị rời đi, anh cũng là mới vừa hết bận một lát, trong tay còn cầm điện thoại "là điện thoại của anh Khiêm."

https://thuviensach.vn

Cảnh Húc Nghiêu có chút nghi ngờ, Từ Khiêm sao phải gọi thông qua Tần Diệp chứ?

"Tôi lập tức sẽ qua."

Từ Khiêm còn chưa kịp nói chuyện, điện thoại đã bị ngắt rồi.

Cảnh Húc Nghiêu đưa điện thoại di động cho Tần Diệp, rồi phân phó: "Cậu cũng về sớm đi."

Mặc dù, Tần Diệp hiện tại đi theo Lý Tiêu, nhưng anh vẫn chịu trách nhiệm về một vài chuyện của Cảnh Húc Nghiêu.

Tần Diệp lấy điện thoại lại, gật đầu, sau đó thay Cảnh Húc Nghiêu nhấn thang máy, rất nhanh thang máy đã tới rồi.

Trong thang máy, Cảnh Húc Nghiêu lấy điện thoại di động của mình nhìn thoáng qua. Khó trách được, thì ra là điện thoại di động đã hết pin, không trách được Từ Khiêm điện thoại cho Tần Diệp.

Thời gian này đã sớm qua giờ cao điểm của thành phố, cộng thêm Cảnh Húc Nghiêu cố ý tăng tốc độ, cho nên từ Cảnh thị lái về chỗ ở của anh cũng không tới nửa giờ.

Xe anh mới vừa lái vào ga ra tầng ngầmliền Từ Khiêm đang dựa vào mui xe của anh hút thuốc.

"Vội vàng tìm tôi như vậy là có việc gì?" Cảnh Húc Nghiêu đem xe đỗ vào vị trí, quay cửa kính xe xuống hỏi.

Từ Khiêm dập điếu thuốc, thở ra một vòng khói, vứt trên mặt đất.

"Đi vào rồi nói."

Cảnh Húc Nghiêu rất nhanh đỗ xe xong, hai người liền lên lầu.

https://thuviensach.vn

Vừa vào nhà, Từ Khiêm đã đoạn video để lên mặt bàn thủy tinh, Cảnh Húc Nghiêu có chút không giải thích được, cầm lấy đoạn video nhìn thoáng qua.

"Đây là cái gì?"

"Phim AV của cậu."

"Cái gì?" Cảnh Húc Nghiêu không hiểu rõ ý tứ của những lời này.

"Không nghĩ tới, thân thể cậu rất đẹp."

Từ Khiêm trên dưới đánh giá một phen, nhìn Cảnh Húc Nghiêu có chút sợ hãi.

"Rốt cuộc có ý tứ gì?"

"À, chỗ cậu đang hợp tác kia... Là chỗ tổng giám đốc của Tuyên Thành, đưa cho cậu."

Từ Khiêm ý bảo Cảnh Húc Nghiêu mở ra xem rồi sẽ biết.

Cảnh Húc Nghiêu cầm lấy chiếc đĩa mở xem xong, sau khi thấy rõ tất cả hình ảnh, sắc mặt của anh nhất thời thay đổi.

"Đây là tôi nói Nam Dạ Tước nhanh chóng lấy về." Từ Khiêm nói.

Cảnh Húc Nghiêu nổi cơn giận dữ, vậy là đã biết nguyên do vì sao có đoạn clip kia.

Cố Thành tính kế anh.

Như vậy, liệu Thạch Hâm có biết chuyện này hay không? Có phải cô và Cố Thành là đồng phạm hay không?

Trong đầu Cảnh Húc Nghiêu bây giờ chỉ còn vấn đề này.

https://thuviensach.vn

Anh bắt đầu nghĩ, hết thảy đều là trùng hợp hay sao?

Tại sao lại gặp Thạch Hâm ở Cám Dỗ?

Vì sao Cố Thành đặt riêng phòng cho anh còn dặn quản lý nhắc lại?

Xâu chuỗi lại tất cả mọi chuyện, Thạch Hâm tới Cám Dỗ là để quyến rũ anh sao?

Từ Khiêm thấy Cảnh Húc Nghiêu nhìn chằm chằm vào TV không nói câu nào.

"Cô ấy không biết."

Nhìn thái độ này của cậu ta, Từ Khiêm có thể đoán được Cảnh Húc Nghiêu suy nghĩ điều gì.

"Nếu như là cô ấy, cách này sẽ bị dẹp ngay từ đầu."

Từ Khiêm tiếp tục nói.

"Lần đầu tiên cô ấy đã có thể hoàn toàn thuận theo cậu."

"Lạt mềm buộc chặt."

Cảnh Húc Nghiêu chỉ có thể nghĩ đến bốn chữ này để giải thích cho tất cả hành động của Thạch Hâm.

"Cần phải thế sao?"

Cảnh Húc Nghiêu nhàn nhạt nở nụ cười một tiếng: "Ai biết được?"

Từ Khiêm không nói gì nữa. Anh biết, lúc này có nói gì Cảnh Húc Nghiêu cũng không nghe lọt tai.

Anh ngồi đó thêm một lúc rồi rời đi.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm vừa về, Cảnh Húc Nghiêu tắt TV, anh cầm chiếc đĩa chuẩn bị tới nhà Thạch Hâm.

Anh muốn tìm cô hỏi cho rõ, tại sao lại bị người khác ghi hình?

Rốt cuộc, có phải cô và Cố Thành thông đồng với nhau hay không?

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Cảm Giác Năm Mới

Editor: Miu Béo

***

Cảnh Húc Nghiêu lái xe rất nhanh, lúc anh đến nhà Thạch Hâm, Thạch Hâm đang muốn đi ngủ.

Thấy điện thoại di động điện tới hiện là Cảnh Húc Nghiêu, Thạch Hâm có chút do dự.

"Xuống đây." Khẩu khí của Cảnh Húc Nghiêu không tốt lắm.

"Tôi đã ngủ."

"Cho em mười phút." Nói xong trực tiếp tắt điện thoại.

Thạch Hâm đứng dậy đi đến bệ cửa sổ nhìn thoáng qua, vừa hay nhìn thấy xe của người đàn ông, ở dưới lầu. Không có biện pháp, Thạch Hâm không thể làm gì khác hơn là đổi đồ ngủ, rón rén đi ra ngoài.

Vừa đi ra khỏi chung cư thì một cơn gió lạnh thổi tới, Thạch Hâm có chút sợ lạnh, kéo cao khóa áo khoác của mình, chạy tới trong xe.

Chui vào bên trong xe, thì luồng khói nồng đậm thổi tới, Thạch Hâm nhìn thoáng qua người đàn ông.

https://thuviensach.vn

"Có chuyện gì vậy?" Rõ ràng cô cảm giác được anh có cái gì không đúng.

"Không có chuyện gì." Cảnh Húc Nghiêu một lúc lâu mới trả lời ra một câu.

Trên đường đến, anh suy nghĩ rất nhiều, cũng cảm thấy Từ Khiêm nói rất đúng. Nếu như Thạch Hâm thật sự có ý bày mưu cùng Cố Thành muốn gài bẫy anh, không cần thiết khúc chiết như vậy. Lần đầu tiên gặp mặt nên cố bắt lấy anh không tha, cần gì đợi đến lâu như vậy chứ?

Hơn nữa, lần đó ở Cám Dỗ, bất kể là ánh mắt của cô hay là cách nói chuyện của Thạch Hâm đều giống như không muốn gặp lại anh. Nếu như không phải là mình bắt buộc, cô cũng sẽ không cùng mình đi. Nếu Thạch Hâm thật sự có toan tính tính toán anh, như vậy ngủ với anh đến sáng hôm sau sẽ quấn anh muốn hợp đồng hoặc là những vật khác, không thể nào là loại phản ứng này.

Căn cứ vào đủ loại, Cảnh Húc Nghiêu đoán được, đây là bẫy do Cố Thành thiết kế sẵn. Về phần mục đích? Là muốn hợp tác lâu dài với Cảnh thị. Chẳng qua là Cố Thành không nghĩ tới, cái bẫy này còn chưa dùng tới thì mình ngược lại gặp hạn.

Cảnh Húc Nghiêu bình sinh hận nhất chính là người khác sắp đặt mọi chuyện để đối phó với anh. Lần này còn bị quay video, mặc dù đoạn video này không để lộ những vị trí nhạy cảm nhưng cũng đủ để cho người khác có ý nghĩ kỳ quái rồi.

"Trễ như thế, anh đến làm gì?" Thạch Hâm cảm thấy Cảnh Húc Nghiêu rất kỳ quái. Đã trễ thế này còn tới tìm cô.

Nhưng đến rồi cũng không nói gì cả, cứ như vậy lẳng lặng ngồi ở trong xe. Cảnh Húc Nghiêu xoay đầu cô lại, ánh mắt chống lại con ngươi mát rượi của cô.

https://thuviensach.vn

"Nhớ em." Nói xong dùng tay sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Thoáng cái sắc mặt Thạch Hâm liền ửng hồng, cô không được tự nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, sau đó không nói gì. Hai người ngồi một lúc lâu ở trong xe, Thạch Hâm cũng đã ngáp liên tục rồi, Cảnh Húc Nghiêu dường như không có ý nghĩ để cô đi.

Thạch Hâm không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói: "Không có chuyện gì, tôi đi lên đây. Ngày mai còn phải đi làm đó."

"Ngày mai, phải đi xin nghỉ việc."

Cảnh Húc Nghiêu làm sao còn có thể để cho Thạch Hâm tiếp tục lưu lại làm việc cho Cố Thành chứ.

Thật ra Thạch Hâm cũng muốn nghỉ việc lắm chứ.

"Nhưng mà. . . . . ."

"Không có nhưng mà, ngày mai xin nghỉ đi."

"À..." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thạch Hâm cứng đờ, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng. Không biết tại sao, ở trước mặt Cảnh Húc Nghiêu, Thạch Hâm luôn không thể cứng rắn được.

Có thể đây chính là bản tính của phụ nữ. Trước mặt người đàn ông đầu tiên của mình, vĩnh viễn sẽ duy trì một biểu tình của cô gái nhỏ, đàn ông nói cái gì thì chính là cái đó. Sẽ không phản bác, chỉ có ngoan ngoãn nghe theo.

Sau hai dịp lễ, công việc bận rộn của Ngu Dao coi như có một kỳ giảm xóc, trong khoảng thời gian này cũng không quá bận. Tất cả mọi người muốn tập trung tinh lực chuẩn bị cho Nguyên Đán và năm mới.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao thấy thời gian không dùng tới, cảm giác nếu mình tiếp tục như vậy khẳng định không phải là kế hoạch lâu dài, ban đầu đến Carrefour cũng bởi vì không muốn ra ngoài phỏng vấn, cho nên, Ngu Dao mới trực tiếp đến đây, muốn chờ nửa năm rồi tính.

Trong khoảng thời gian này đúng lúc không có gì vội vàng, Ngu Dao liền báo danh một khóa học tiếng Anh. Ở đại học mặc dù cô học chính là tiếng Anh, nhưng bởi vì thường xuyên đi làm thêm bên ngoài, cho nên kiến thức căn bản cũng không quá tốt. Muốn làm việc có liên quan đến chuyên ngành đại học của mình thì phải học tập thêm.

Ban đầu, đại học cô đăng ký chuyên ngành này là bởi vì khi thi tốt nghiệp trung học, điểm của cô vừa vặn với điểm chuẩn trúng tuyển, nhưng đăng ký chuyên ngành khác cô sợ mình không đậu, nhưng điểm chuẩn ngành Anh Ngữ, nếu so với điểm chuẩn các ngành khác thấp hơn một chút, cho nên cô liền đăng ký ngành Anh Ngữ.

Gần đây cô cảm thấy buôn bán với nước ngoài là một việc tương đối khá, tăng tỉ giá tiền tệ, cho nên trong khoảng thời gian này, cô luôn luôn cố gắng học tiếng Anh, muốn đợi qua năm, đi xem một chút có công ty nào tương đối tốt hơn tuyển nhân viên.

Vừa vặn, năm nay năm mới và Nguyên Đán rất gần nhau, đại đa số người cũng sẽ tận dụng ngày nghỉ tết Nguyên Đán để đến siêu thị mua đồ, để tránh trước năm mới siêu thị lại đông đúc.

Đây cũng là lần đầu tiên Ngu Dao ở Carrefour trải qua ngày lễ lớn như vậy, lần này cô rất may mắn được an bài đến chi nhánh Yên Tửu hỗ trợ. Ngu Dao không cần hỗ trợ quá nhiều chuyện, bởi vì nhân viên căn bản cũng đủ rồi, Ngu Dao chỉ cần bày ra mấy hoạt động tiếp thị và bán hàng lớn để tuyên truyền là được.

https://thuviensach.vn

Mỗi năm năm mới một lần, Ngu Dao nhất định phải trở về, một năm chỉ có một dịp như vậy để về nhà tất nhiên là phải về rồi.

Kể từ khi Diệp Tử Mặc biết Ngu Dao báo đăng ký một khóa học tiếng Anh, vô cùng ủng hộ. Anh cũng cảm thấy con gái làm kinh doanh, thương mại nước ngoài tương đối tốt. Cho nên việc học tập của Ngu Dao, anh muốn hỗ trợ tối đa.

Đơn vị thực tập của Diệp Tử Mặc đã nghỉ từ sớm rồi. Cho nên anh đã trở về trước. Ngu Dao phải đợi đến 28 tháng chạp mới được nghỉ.

Sau lần trước ở Cám Dỗ, Ngu Dao cũng chưa gặp lại Từ Khiêm, cho dù sau đó lại bị đồng nghiệp rủ đến Cám Dỗ chơi mấy lần, cũng không đụng phải Từ Khiêm. Ngu Dao cảm thấy nhất định là Từ Khiêm buông tha cho cô rồi, đồng thời cũng cảm thấy may mắn, thì ra thành phố Bạch Sa còn rất lớn, ít nhất không giống như trước kia, ở nơi nào cũng có thể đụng phải Từ Khiêm.

Buổi tối sau khi tan việc, Ngu Dao liền vội vàng về nhà thu thập hành lý, cô đặt vé tàu về nhà vào sáng sớm ngày mai.

"Ôi, về nhà rồi."

Thạch Hâm cũng vừa vào cửa, còn chưa ngồi lâu đã nghe thấy tiếng mở cửa, quay đầu nhìn lại thì ra là Ngu Dao. Ngu Dao vội vàng vào nhà đóng cửa lại, bên ngoài quả thực là quá lạnh rồi.

"Đúng vậy nha. Lạnh chết mất."

Thành phố Bạch Sa nằm ở phương nam, mùa đông vừa ẩm ướt vừa lãnh lẽo, nhiệt độ bên trong và bên ngoài, hoàn toàn là giống nhau. Ngu Dao sợ lạnh từ nhỏ, mặc dù cô sinh sống ở phía Nam hai mươi mấy năm nhưng vẫn không bỏ được thói quen.

https://thuviensach.vn

"Ngày mai cậu sẽ về nhà?" Thạch Hâm rót cho Ngu Dao cốc nước ấm để thân thể cô nhanh chóng ấm áp.

Ngu Dao uống nước xong, nói: "Đúng vậy. Còn cậu?"

"Ngày mai tớ mới được nghỉ."

Lúc Thạch Hâm xin nghỉ việc ở công ty của Cố Thành, Cảnh Húc Nghiêu đã sắp xếp cô tới công ty của mình, làm công việc có liên quan tới tổ thiết kế. Thạch Hâm có năng khiếu về thiết kế, từ nhỏ cô đã thích vẽ tranh, nếu như không phải người nhà phản đối thì ban đầu Thạch Hâm đã chọn thi vào trường Mỹ thuật chứ không phải tiếng Anh.

"Nhà tớ ở gần nên lúc nào về cũng như nhau."

Ngu Dao vào phòng mở điều hòa, sau đó mà bắt đầu thu dọn hành lý chuẩn bị về nhà.

Ngày hôm sau, vừa rạng sáng Ngu Dao đã thức dậy, cô rửa mặt xong, cũng không kịp ăn sáng mà đi thẳng đến nhà ga.

Từ thành phố Bạch Sa về tới nhà Ngu Dao, đi đường thuận lợi thì cũng phải mất ba tiếng đồng hồ. Vì năm mới sắp tới nên các tàu cao tốc không thu phí, cho nên Ngu Dao đi trên đường hơn hai tiếng đã về tới nhà.

Sau khi xuống xe, Ngu Dao kéo hành lý, thấy cha mình đã xuất hiện ở cổng trạm chờ.

Tên đầy đủ của ông Ngu là Ngu Thế Minh, làm bí thư của thôn. Vì thế so với ở địa phương, nhà Ngu Dao cũng được coi là nhà có tiền. Hôm nay Ngu Thế Minh vẫn đang đi làm nên đi xe của cơ quan tới đón Ngu Dao.

"Ba."

Ngu Dao thấy ba từ xa, cất tiếng gọi ngọt ngào.

https://thuviensach.vn

Ngu Thế Minh cầm lấy hành lý trong tay con gái, cười cười: "Mệt không?"

"Không sao ạ." Ngu Dao đáp.

Về nhà sao có thể mệt được chứ.

Hai cha con đi ra khỏi đại sảnh, tới chỗ bãi đỗ xe.

"Ngu Dật Thần được nghỉ chưa ạ?" Ngu Dao rất nhớ cậu em trai nhỏ này.

Ngu Thế Minh đặt hành lý ở sau xe, sau đó lên xe.

"Ừ. Ngày hôm qua thi xong rồi."

"Thi có tốt không ạ?"

"Cứ như vậy thôi."

Đối với việc học tập của con trai, Ngu Thế Minh thường không quá áp đặt. Chỉ có điều Ngu Dật Thần học hành cũng không đến nỗi nào.

"Nghe nói, con có bạn trai?"

Ngu Dao vừa nghe là đã biết, nhất định là tên nội gián Ngu Dật Thần nói ra.

"Vâng. Bạn học thời đại học."

Ngu Thế Minh cũng không nói gì, lần trước Ngu Dật Thần gọi điện thoại về, ông đã hỏi kỹ rồi. Sau khi Ngu Dật Thần về nhà, Ngu Thế Minh lại gặng hỏi một lần nữa, rồi quên bẵng đi.

"Khi nào thì đưa về nhà?"

https://thuviensach.vn

Ngu Dao ngẩn ra. "Dạ?"

"Nếu như nó thật lòng với con thì ba ba không có ý kiến gì." Ngu Thế Minh rất tân tiến.

Ngu Dao thầm nghĩ trong lòng: "Ba ba, có như vậy mà ba đã muốn đuổi con gái ra khỏi nhà sao?"

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Cha Hiền Mẹ Nghiêm

Edit: Miu Béo

Beta: Dế Mèn

***

Lúc Ngu Dao về đến nhà, giờ cơm trưa đã qua từ lâu, nhưng bởi vì đã báo trước với người trong nhà nên cả nhà đều chờ cô về ăn cơm chung.

Cố Tuệ Nhàn vừa lúc từ trong bếp bưng đồ ăn đã xào xong đi ra ngoài, vừa đặt lên bàn liền thấy hai cha con mở cửa đi vào.

"Mẹ!" Ngu Dao gọi.

"Về rồi à?" Cố Tuệ Nhàn không mặn không nhạt trả lời một câu.

"Mau tới đây ăn cơm đi."

Bà trước giờ không thương Ngu Dao lắm. Có thể do tư tưởng giáo dục truyền thống, Cố Tuệ Nhàn cảm thấy đã gả vào nhà họ Ngu thì phải vì nhà họ nối dõi tông đường.

Ban đầu, lúc mang thai Ngu Dao, Cố Tuệ Nhàn rất khổ, thời gian mang thai bà nghén rất dữ. Khi đó Ngu Thế Minh cũng không có nhiều tiền, dĩ nhiên không mua được đồ ăn bổ dưỡng gì, một ngày được ăn một cái trứng gà coi như đã quá tốt rồi.

https://thuviensach.vn

Người trong nhà thấy Cố Tuệ Nhàn nghén như vậy cũng cảm thấy cái thai này hẳn là con trai nên mới hành hạ mẹ như thế. Cả khi tìm người biết xem tướng, ai cũng nói trong bụng Cố Tuệ Nhàn là con trai, Cố Tuệ Nhàn cũng rất cao hứng. Ai ngờ, sinh ra lại là con gái, Cố Tuệ Nhàn không thể tin được, bà đã hỏi bác sĩ liệu có bế nhầm không?

Bác sĩ nói, ngày đó trong bệnh viện chỉ có một mình ca sinh của bà, cơ bản không thể nào bế nhầm được.

Cố Tuệ Nhàn sinh tự nhiên nên chỉ cần khôi phục kinh nguyệt là có thể mang thai lần hai. Khi đó, bà không có kế hoạch hoá gia đình thế nên khi Ngu Dao được năm tháng, Cố Tuệ Nhàn cũng đã có kinh nguyệt lại bình thường.

Nhưng trời không toại lòng người. Bất luận Cố Tuệ Nhàn có cố gắng uống thuốc bổ, cùng Ngu Thế Minh cố gắng thế nào, bà mãi vẫn không có thai lại. Sau lại đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói, bởi vì lúc sinh lần đầu, tử cung của Cố Tuệ Nhàn đã bị tổn thương cho nên muốn mang thai lần thứ hai rất khó.

Trong nháy mắt, Cố Tuệ Nhàn quả thực cảm thấy trời muốn sập xuống. Bà cảm thấy đây hết thảy đều là do mang thai Ngu Dao mà thành. Từ đó, bà đã không ưa Ngu Dao, ném Ngu Dao cho bà ngoại ở quê nuôi dưỡng. Bà bắt đầu tìm những phương thuốc dân gian các vùng, qua rất nhiều khó khăn bốn năm sau bà mới có Ngu Dật Thần.

Được con trai không dễ, Cố Tuệ Nhàn tất nhiên thương yêu không tả được.

"Chị, mau tới đây ăn cơm đi." Ngu Dật Thần cũng từ trong phòng đi ra, gọi.

Ngu Dao lúc này mới để túi xuống, sau đó đi tới cạnh bàn ăn.

https://thuviensach.vn

"Mẹ, đến ăn cơm đi. Đừng làm nữa."

Thật ra Cố Tuệ Nhàn cũng không phải vì Ngu Dao về nhà mới làm nhiều món ăn như vậy. Bởi vì Ngu Dật Thần được nghỉ rồi, hiện tại cậu học lớp mười một, là thời điểm mấu chốt nhất, dĩ nhiên phải bồi bổ thật tốt.

Cố Tuệ Nhàn bưng món cuối cùng, một tô súp hầm xương bự đi ra.

"Ăn cơm đi."

Sau đó bà tháo tạp dề cất trong bếp.

"Dao Dao, khi nào thì đi?"

Ngu Dao nghe được câu này, lòng thấy nguội lạnh một nửa. Cô vừa mới trở về mà mẹ cô đã vội vã muốn cô đi?

"Dạ. Đặt vé mùng sáu." Ngu Dao nhàn nhạt trả lời.

Ngu Thế Minh ngồi bên cạnh không thích. "Con nó một năm mới về một lần, sao bà không quan tâm nó thêm một chút?"

Người vợ này, cái gì cũng tốt, chỉ có điều đối với con gái lại có sự khác biệt lớn,

Ông không có tư tưởng phong kiến như vậy, ông cảm thấy trai gái đều như nhau. Khi đó, ông cũng không ít lần khuyên Cố Tuệ Nhàn bỏ ý nghĩ sinh đứa thứ hai, nhưng đều bị phản bác.

Ngu Dao không có được tình thương của mẹ nhưng đã nhận được rất nhiều tình thương từ cha, thế nên Ngu Dao dĩ nhiên rất yêu bố mình.

"Nhìn khí sắc nó tốt như vậy, còn cần quan tâm cái gì?" Cố Tuệ Nhàn phun ra một câu.

https://thuviensach.vn

Lòng Ngu Dao hoàn toàn nguội lạnh, sắc mặt cô chuyển sang tái nhợt, cô cúi đầu chọc chọc chén cơm của mình.

Ngu Dật Thần ngồi đối diện Ngu Dao đương nhiên thấy được sắc mặt Ngu Dao không tốt. "Mẹ, đừng nói nữa, ăn cơm đi ạ."

Nói xong nháy mắt với mẹ mình một cái, Cố Tuệ Nhàn lúc này mới im lặng, không nói gì nữa.

Xong bữa cơm, Ngu Dao đưa thuốc bổ mình mang về cho bố mẹ, sau đó về phòng mình.

Cô tựa hồ vẫn có thể nghe thấy âm thanh cãi vã của bố mẹ ở phòng khách.

"Bà không thể nói vài lời dễ nghe sao?" Ngu Thế Minh trách.

Cố Tuệ Nhàn hừ lạnh, nói: "Người một nhà nói những thứ dối trá kia làm cái gì!"

Sau đó nhìn thoáng qua những thứ Ngu Dao mang về. Là táo tàu A Giao mua cho Cố Tuệ Nhàn bổ huyết bổ khí.

"Bà nhìn con gái bà kìa, biết bà thiếu máu nên mua đồ cho bà này." Ngu Thế Minh tất nhiên cũng nhìn thấy táo tàu A Giao.

Cố Tuệ Nhàn không phàn nàn, chỉ ngượng ngùng im lặng.

Ngu Dật Thần cơm nước xong cũng đã ra ngoài, nói là hẹn bạn đi ra ngoài chơi bóng, Ngu Thế Minh cũng ở nhà nghỉ ngơi một lát rồi trở về cơ quan. Trong nhà chỉ còn hai người Ngu Dao và Cố Tuệ Nhàn.

Cố Tuệ Nhàn đang bận chuẩn bị cho lễ mừng năm mới, cơm tất niên vẫn chưa chuẩn bị xong. Bà đi vào phòng của Ngu Dao, cửa cũng không gõ.

https://thuviensach.vn

"Dao Dao, đi xuống bếp giúp mẹ!"

Ngu Dao đúng lúc đang nói chuyện điện thoại với Diệp Tử Mặc; đột nhiên nghe tiếng gọi, cô sợ hết hồn.

"Mẹ, chuyện gì vậy ạ?" Ngu Dao vội vã cúp điện thoại.

"Vào bếp giúp mẹ một chút, một mình mẹ làm không xuể."

"Được, con tới ngay đây ạ." Ngu Dao đáp một tiếng.

Chờ Cố Tuệ Nhàn đi, cô gửi cho Diệp Tử Mặc một tin nhắn: "Em đi giúp mẹ, buổi tối sẽ gọi cho anh." Sau đó cô thay bộ đồ ở nhà, xuống bếp.

Trong phòng bếp chất đầy thức ăn. Cố Tuệ Nhàn đang làm sủi cảo trứng gà, đây là truyền thống của thành phố Côn nơi cô sống, lễ mừng năm mới mỗi nhà đều sẽ chuẩn bị.

"Con chia nhân sủi cảo đi."

Cố Tuệ Nhàn đem nhân bánh trong tay đưa cho Ngu Dao làm, còn mình thi đi chuẩn bị súp hầm xương, chuẩn bị để đêm 30 uống. Ngu Dao cũng bận rộn giúp chuẩn bị cơm tất niên, từ trưa đến tối.

Sau khi Ngu Dật Thần về, cậu nghe thấy chuông điện thoại của Ngu Dao vang lên.

"Chị, điện thoại di động của chị kêu này." Ngu Dật Thần không biết chị cậu đang ở đâu, không thể làm gì khác đành đứng trong phòng khách kêu lớn.

Ngu Dao rửa tay xong từ bếp đi ra, vội vàng về phòng nghe điện thoại.

Điện thoại hiển thị là Loan Nghi, bạn học tiểu học và trung học của cô. Mối quan hệ của hai người rất tốt.

https://thuviensach.vn

"Nhất Nhất?"

Đây là tên ở nhà của Loan Nghi.

"Dao Dao, cậu về rồi à?"

"Ừm,về rồi, còn cậu?"

Loan Nghi học đại học ở tuốt phía bắc, hai người một năm cũng chỉ có thể gặp nhau vào dịp Tết.

Loan Nghi nghe Ngu Dao đã về thì bảo cô buổi tối ra ngoài cùng nhau đi ăn một bữa. Ngu Dao không muốn ra ngoài nhưng chịu không nổi mấy lời nài nỉ của Loan Nghi nên đành đồng ý.

Ngu Dao suy nghĩ phải nói với Cố Tuệ Nhàn thế nào.

"Mẹ, Loan Nghi về rồi, hẹn con ra ngoài."

Cố Tuệ Nhàn là rất ít khi cho phép Ngu Dao đi ra ngoài vào buổi tối. Con gái tối đêm không ở nhà, ra ngoài lại loạn, không yên tâm.

Cố Tuệ Nhàn vừa nghe Ngu Dao muốn ra ngoài, sắc mặt lập tức trầm xuống.

"Tối đêm ra ngoài làm gì? Con gái nhà ai như vậy đâu."

Ngu Dao trong bếp bận trước bận sau chuẩn bị đồ từ nãy giờ, sắc mặt Cố Tuệ Nhàn khó khăn lắm mới tốt hơn đôi chút, giờ lại lập tức bị hủy.

"Khó lắm Loan Nghi mới về một lần." Ngu Dao đáp lại.

Ngu Dật Thần đang ở phòng khách xem TV, nghe hai người nói chuyện thì chêm vào một câu: "Mẹ, chị cũng lớn vậy rồi, buổi tối đi ra ngoài có sao đâu?"

https://thuviensach.vn

Cố Tuệ Nhàn trừng mắt liếc một thằng con ngồi trên sô pha.

"Xem TV thì lo mà xem đi."

"Thì sự thật là vậy mà!" Ngu Dật Thần không phục, nói lại một câu, sau đó còn nhỏ giọng nói thầm: "Đi gặp bạn bè chứ có phải đi đàm đúm đâu ạ."

"Con nói gì đấy?" Cố Tuệ Nhàn tất nhiên không nghe rõ câu nói sau của cậu.

"Không có gì ạ."

Cố Tuệ Nhàn nhìn thoáng qua Ngu Dao. "Đi đi, đi đi!"

Con gái lớn rồi cũng không còn là của mình nữa.

"9 giờ con sẽ về." Ngu Dao nhìn lướt qua đồng hồ trong phòng khách, lúc này mới 5 giờ. Bốn tiếng là đủ rồi. Ngu Dao về phòng thay quần áo rồi ra ngoài.

Ngu Dao nào biết, đã Tết nhất rồi nhưng ở địa phương nhỏ này cô lại đụng Từ Khiêm, người đã lâu không gặp.

---

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Người Đàn Ông Đưa Con Về Là Ai?

Edit: Tiểu Huyền Vũ

Beta: Dế Mèn

***

Khi Ngu Dao đến địa điểm đã hẹn với Loan Nghi thì thấy Loan Nghi tới rồi.

"Dao Dao, ở đây!" Loan Nghi vẫy vẫy tay với người vừa mới bước vào, ra dấu vị trí của mình.

Nhìn thấy, Ngu Dao lập tức đi tới.

Địa điểm hôm nay Loan Nghi hẹn cô tới là một nhà hàng BBQ, có tên là Bản Tự.

Đây là một nhà hàng đồ nướng mang đậm nét đặc sắc của xứ Hàn, bà chủ quán là người Hàn Quốc chính gốc, vì tình yêu mà gả sang đất Trung Quốc, mở quán đồ nướng này cùng với chồng yêu của mình.

Những đồ dùng được bài trí trong nhà hàng đều được lắp đặt dựa theo quy chuẩn quán nướng ở Hàn Quốc - vào nhà hàng phải đi dép lê, sử dụng loại chiếu Tatami của Nhật, vây quanh bếp lò là bàn giấy gỗ thô, bên trên đặt hai bộ chén đũa và thìa.

https://thuviensach.vn

Sau khi hai người gọi một vài món xong, Loan Nghi mới mở miệng hỏi: "Gọi cậu ra đây buổi tối, có phải đã bị dì mắng rồi không?" Cô ấy biết tính cách bố mẹ Ngu Dao, nhưng gần một năm nay không được gặp Ngu Dao rồi, cô ấy rất nhớ cô nàng này. Hơn nữa, ngày mai đã là đêm 30 rồi, Loan Nghi phải về quê ăn cơm tất niên ở nhà bà nội.

"Không sao." Ngu Dao nói không sao cả. Dù sao cũng đã nhiều năm trôi qua, cô cũng đã quen rồi.

Phần đồ ăn hai người gọi rất nhanh đã được đem lên, bởi vì theo lời của bà chủ Bản Tự thì tối nay là bữa bán cuối cùng nên đồ ăn không nhiều lắm, hai người cũng có thể hiểu được, không phàn nàn gì cả. Hiện giờ những cửa hàng còn mở cửa buôn bán cũng không còn nhiều.

Hai người vừa cùng nhau nướng thịt, vừa trò chuyện. "À, bạn trai cậu đâu?" Loan Nghi đột nhiên nhớ ra cái gì đó, cất tiếng hỏi.

Biết được tin Ngu Dao có bạn trai cũng là trước đây, khi đó cô ấy và Ngu Dao tám chuyện với nhau trên QQ, chính Ngu Dao đã nói cho cô ấy biết.

Mặc dù mấy năm nay số lần hai người gặp mặt vô cùng ít, nhưng tình bạn của hai người vẫn duy trì rất tốt.

"Anh ấy chắc đã về quê rồi."

"Không cùng cậu về gặp dì và chú sao?" Loan Nghi cười hề hề nói.

Không biết do đang nướng thịt, hay vì nghe được câu nói này mà mặt cô lập tức đỏ lên. "Nào nhanh như vậy!"

"Mùng mấy cậu quay lại?" Loan Nghi lấy rau xà lách bọc cẩn thận miếng thịt ba chỉ nướng, rưới chút nước tương rồi hỏi.

https://thuviensach.vn

"Đi xe sáng sớm mùng 6."

"Sớm vậy sao?"

"Ừ! Đi làm sớm mà. Còn cậu?" Ngu Dao thuận miệng hỏi một câu.

Ngành Loan Nghi học là y khoa, học năm năm, hiện tại cũng sắp sửa thực tập rồi.

"Tớ thi nghiên cứu sinh." Loan Nghi nói với giọng không vui: "Ba tớ bắt tớ nhất định phải thi nên đành phải thi chứ sao."

"Thi nghiên cứu sinh cũng không tồi mà." Nếu như không phải Cố Tuệ Nhàn nói con gái không cần phải học quá nhiều thì Ngu Dao cũng muốn thi.

Hai người nói chuyện với nhau đến tối muộn, Ngu Dao xem giờ trên điện thoại, đã tám giờ bốn lăm rồi. "Tớ đã nói với mẹ sẽ về nhà trước chín giờ rồi."

Thuê xe từ chỗ ăn cơm về nhà ít nhất cũng mất 20 phút.

"Vậy thì đi thôi." Loan Nghi thanh toán tiền, kéo Ngu Dao đi ra cửa.

Hai người đứng đợi trên đường cái một lúc lâu vẫn không gọi được taxi tới.

Từ Khiêm vốn đã quay về Giang Ninh từ sớm nhưng vẫn bị người lôi kéo, nói gì mà chỗ khu vực ngoại thành gần thành phố Bạch Sa có một chỗ tắm nước nóng vô cùng đặc biệt, là suối nước nóng lộ thiên, thế là kéo anh phải đi cùng.

Từ Khiêm không thoát được đành phải theo họ đi tới đây.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc từ khách sạn đi ra, anh nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang đứng đón xe bên đường đối diện.

Đụng phải Ngu Dao ở đây là chuyện ngoài ý muốn của anh. Anh biết, đây là quê nhà của cô, nhưng không ngờ anh vừa mới đến đây ngày đầu tiên thì đã gặp lại cô rồi.

Từ Khiêm lái xe dừng lại trước mặt Ngu Dao. "Lên xe đi!"

Ngu Dao liếc mắt nhìn người trong xe. "Từ Khiêm?"

Cái người đàn ông đã biến mất hơn mấy tháng nay tại sao lại xuất hiện ở đây?

"Dao Dao, bạn của cậu à?" Loan Nghi sớm đã chú ý tới chiếc xe này.

Chỗ các cô ăn cơm gần với một khách sạn cao cấp năm sao, bên trong không thiếu những kẻ có tiền, ra vào đa số đều là xe ô tô, nhưng thật sự chưa từng thấy qua chiếc Hummer này.

Chuyến đi này, Từ Khiêm bay từ Giang Ninh tới đây nên không mang theo chiếc Maserati, còn chiếc Hummer này là của một người bạn.

"Ừ." Ngu Dao lảng tránh câu hỏi của Loan Nghi.

"Nhất Nhất, tớ về trước, có chuyện gì thì điện thoại cho tớ."

Thời gian cũng tương đối gấp nên Ngu Dao cũng không từ chối lên xe của Từ Khiêm.

Loan Nghi gật đầu. "Chú ý an toàn! Về nhà thì chat Weibo nhé!"

"Được, cậu cũng mau về đi."

Đợi Ngu Dao thắt dây an toàn xong, Từ Khiêm liền khởi động xe.

https://thuviensach.vn

"Nhà em ở đâu?"

"Ở trên đường Hoài Hải, cư xá Kim Nguyên." Ngu Dao báo địa chỉ.

Từ Khiêm chưa thạo đường nơi này, xe cũng không có hệ thống định vị hướng dẫn. "Dùng điện thoại di động của em dẫn đường đi."

Ngu Dao làm theo.

"Sao anh lại ở đây?" Ngu Dao cảm thấy kì lạ.

Chẳng lẽ mấy tháng nay Từ Khiêm bỗng dưng biến mất là vì tới đây hay sao? Nhưng làm gì có cái lý đó được.

"Ừ, cùng bạn đến đây tắm suối nước nóng."

Ngu Dao gật đầu, cô biết những điểm đặc biệt ở quê nhà mình. Hai năm trước có một công nhân phát hiện ra một con suối tự nhiên, chính phủ đã vì vậy mà phát triển nơi này thành địa điểm du lịch, xây dựng một khu suối nước nóng, sử dụng chứng minh thư của người bản xứ thì có thể sử dụng miễn phí một lần.

Lúc ấy, khi khai trương khách sạn suối nước nóng kia, Ngu Dao và người nhà đã cùng tới đây, quả thật rất thoải mái.

Xe yên tĩnh chạy trên con đường lớn, một lát sau, tuyết lại rơi. "Woa, tuyết rơi!" Ngu Dao kinh ngạc thốt. Ở phương Nam rất hiếm khi được nhìn thấy tuyết rơi.

"Rất kì lạ sao?" Từ Khiêm sinh ra và lớn lên ở Giang Ninh, cũng vì Giang Ninh ở phương Bắc nên đương nhiên đã thấy tuyết rơi rất nhiều.

Ngu Dao hạ cửa kính xe xuống, đưa tay ra ngoài hứng bông tuyết rơi, cười hì hì nói: "Đương nhiên rồi."

https://thuviensach.vn

Lần tuyết rơi này tương đối nhanh, tương đối gấp, còn rất nhiều. Chỉ trong chốc lát, cả con đường đều ngập tràn màu trắng xóa. "Đẹp quá đi!" Ngu Dao lấy điện thoại ra chụp một tấm hình.

"Khi nào thì em quay lại Bạch Sa?" Từ Khiêm đột nhiên lên tiếng hỏi.

Ngu Dao còn đang bận dùng điện thoại chỉnh sửa lại tấm ảnh vừa chụp, cúi đầu nghịch. "Cuối tháng." Đó cũng là ngày mùng sáu tháng giêng.

Từ Khiêm âm thầm tính toán khoảng thời gian của mình, chắc cũng không cách nhau là mấy. "Cùng về không?"

"Không cần đâu. Tôi đã mua vé xe rồi."

"Vậy thì trả."

Ngu Dao đã chỉnh xong ảnh, còn gửi cho bạn bè. "Chú Khiêm à, cám ơn hảo ý của quý ngài, nhưng không cần đâu."

Từ Khiêm nghe thấy cách xưng hô này lập tức sửng sốt một chút, đã bao lâu chưa nghe cách gọi "chú Khiêm" của cô bé này rồi.

Xe mau chóng về đến nhà Ngu Dao. "Đã đến nơi." Lời chỉ dẫn dừng lại.

Từ Khiêm dừng xe, quét mắt nhìn, coi như đã thấy được cư xá. Xem ra nhà Ngu Dao cũng khá giả đấy!

"Cẩn thận đường trơn!" Từ Khiêm nhắc nhở.

Ngu Dao xuống xe, vẫy vẫy tay với người đàn ông ngồi trong xe rồi đi vòng qua đầu xe, chuẩn bị băng qua đường để về nhà. Không ngờ, vừa tới đầu xe, cô nhìn thấy mẹ mình đứng ở bên ngoài khu nhà.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao nhìn xung quanh một chút, thấy không có xe chạy tới, cô lập tức băng qua. "Mẹ, sao mẹ lại xuống đây?"

"Người đàn ông đưa con về là ai?" Khi nãy do Từ Khiêm hút thuốc nên hạ cửa kính xe xuống, lập tức bị Cố Tuệ Nhàn nhìn thấy.

Ngu Dao quay đầu liếc mắt nhìn. "Là..."

"Là ai?" Cố Tuệ Nhàn rống lên.

Nguyên nhân khiến bà không muốn cho Ngu Dao ra ngoài vào buổi tối ngoại trừ sự an toàn thì chính là sợ Ngu Dao làm xằng làm bậy ở bên ngoài với bạn bè, sợ cô gặp chuyện bất trắc.

"Một người bạn."

Từ Khiêm vốn định đợi đến khi thấy Ngu Dao lên nhà rồi mới đi, không ngờ cô vẫn chưa lên, còn ồn ào với một người phụ nữ khác ở dưới lầu.

Anh đang chuẩn bị mở cửa xuống xe hỏi rõ ràng thì bỗng dưng điện thoại ở phía sau vang lên. Anh liếc nhìn số hiển thị xem ai gọi tới, chính là người bạn cùng đến đây với anh.

"Chuyện gì?" Từ Khiêm đeo tai nghe bluetooth vào.

Đầu kia không biết đã nói gì nhưng Từ Khiêm bị kích động vô cùng.

"Cậu nói cái gì? Tìm được rồi? Chắc chắn?"

"Được, tôi lập tức trở về ngay." Từ Khiêm tháo tai nghe bluetooth xuống, ném sang ghế lái phụ. Bất chấp trước cổng khu nhà đang có người làm ầm ĩ với Ngu Dao, anh lập tức đạp chân ga lái xe đi mất.

---

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Là Vì Đến Cứu Cô Ấy Nên Mới Đến Đây!

Edit: Tiểu Huyền Vũ

Beta: Dế Mèn

***

Ngu Dao đứng dưới lầu không biết phải làm sao, khoảnh khắc vừa rồi cô thật sự hi vọng Từ Khiêm có thể xuống xe giải thích với mẹ cô nhưng điều này lại không xảy ra.

Cố Tuệ Nhàn liếc mắt nhìn chiếc xe đã đi xa, sau đó lại liếc sang Ngu Dao, bà lập tức không nói gì, xoay người đi vào nhà.

Ngu Dao âm thầm thở dài một hơi, chuyện này không cần phải tính nữa, có điều, mấy ngày tới Ngu Dao sẽ phải an phận thủ thường ở nhà rồi.

Sau khi về đến nhà, Ngu Dao chat Weibo với Diệp Tử Mặc, nhưng chờ lâu thật lâu vẫn không thấy trả lời. Rửa mặt xong vẫn không thấy điện thoại có bất kì động tĩnh nào, Ngu Dao đành đi ngủ.

Ngày hôm qua cô phải tăng ca, bận rộn nhiều việc, sau đó lại vội vàng về sắp xếp hành lý, sáng phải ra bắt xe, dù đã ngủ trên xe được một chút, nhưng dù sao trên xe cũng không thoải mái như ở giường nên chỉ lát sau Ngu Dao đã thiếp ngủ luôn.

---

https://thuviensach.vn

Dù Từ Khiêm đã lái xe rất nhanh nhưng cũng phải đến 20 phút sau mới tới được khách sạn.

Lần này anh đến đây không đơn thuần chỉ để tắm suối nước nóng mà còn chuyện quan trọng hơn vậy.

Mới vừa rồi người gọi điện thoại tới cho Từ Khiêm là một trong những người bạn của anh, Chương Minh.

"Xảy ra chuyện gì rồi?" Từ Khiêm vừa đi vào đại sảnh khách sạn đã thấy ngay Chương Minh đang ngồi chờ anh về, anh liền nhanh chóng bước về hướng đó.

Chương Minh thấy anh đi đến, cầm tập văn kiện trên bàn đá cẩm thạch lên. "Tự xem đi."

"Họ ở đâu?" Từ Khiêm xem hết toàn bộ giấy tờ bên trong, ngay sau đó lập tức hỏi.

"Trên đó viết, người đó đang ở khu cư xá Kim Nguyên đường Hoài Hải."

Từ Khiêm ngẫm lại, đó chẳng phải là con đường anh đưa Ngu Dao về đó sao?

"Sáng mai tới đó."

"Nhưng..." Chương Minh có phần do dự.

Từ Khiêm liếc anh ta một cái, hỏi: "Sao?"

"Sáng mai đã là đêm 30 rồi, nhất định phải đi sao?"

Ngày mai đã là đêm 30 rồi, trước khi ra khỏi nhà, Từ Diễn đã dặn đi dặn lại anh, mặc kệ tìm được hay không đều phải quay về ăn bữa cơm đoàn

https://thuviensach.vn

viên, xong mùng ba không ở nhà cũng được, nhưng ngày đầu tiên của năm nhất định phải ở nhà.

Từ Khiêm suy nghĩ trong chốc lát. "Đặt vé máy bay về đi."

Trong nhà còn có ông bà, nếu như chỉ có một nhà bốn người bọn họ thì có làm gì Từ Khiêm cũng sẽ không quay về, nhưng dính đến ông cụ kia, quả thực Từ Khiêm vẫn phải cố kỵ đôi chút.

Chương Minh cũng hiểu được nỗi băn khoăn của Từ Khiêm, ngay lập tức gọi điện thoại, đặt vé máy bay sáng ngày mai quay trở về Giang Ninh.

"Cậu không quay về sao?" Từ Khiêm nghe thấy anh ta chỉ đặt một vé, có phần nghi hoặc. Chương Minh ngắt điện thoại. "Tôi sẽ ở lại đây tiếp tục tìm, chẳng phải ở đây có tổng cộng ba người sao? Bây giờ chúng ta đi tìm là vừa."

Từ Khiêm gật đầu. "Ừ, mùng hai tôi sẽ quay lại." Anh không thể ngồi không ở nhà quá lâu được.

Ngày hôm sau khi trời vừa hửng sáng, Từ Khiêm đã ngồi máy bay quay trở về.

Vừa xuống máy bay, lại đúng lúc đụng phải Cảnh Húc Nghiêu dẫn Thạch Hâm theo từ trong sân bay đi ra.

"Trùng hợp vậy?" Từ Khiêm cũng vừa mới tới, vậy mà hai người đúng lúc đụng nhau.

Cảnh Húc Nghiêu đeo mắt kính màu trà, rõ ràng bây giờ đang là mùa đông, không biết lại đang làm bộ gì. "Không phải cậu về từ lâu rồi hay sao?" Anh ấy cảm thấy kỳ quái, Từ Khiêm vốn đã về Giang Ninh được mấy tháng rồi cơ mà, sao bây giờ lại xuất hiện ở sân bay này.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên Thạch Hâm cũng nhìn thấy Từ Khiêm, cô hoàn toàn không biết Từ Khiêm và Cảnh Húc Nghiêu quen biết nhau, lúc này cô muốn tránh cũng không được rồi.

Khi Từ Khiêm nhìn thấy bên cạnh Cảnh Húc Nghiêu còn có một người phụ nữ khác, anh còn tưởng Cảnh Húc Nghiêu mang trợ lý theo, nhưng khi nhìn rõ mới phát hiện hóa ra là Thạch Hâm.

"Sao anh lại đưa cô ấy về đây?"

Cảnh Húc Nghiêu nhún nhún vai. "Gặp bố mẹ." Ngay khi anh ấy thốt ra những lời này, không chỉ Từ Khiêm mà ngay cả Thạch Hâm cũng sợ ngây người.

"Anh nói cái gì?" Thạch Hâm đỏ mặt nói.

Cảnh Húc Nghiêu nghiêng đầu nhìn cô một cái, ý bảo cô câm miệng. Thạch Hâm đành phải ngậm miệng lại.

Từ Khiêm cũng lười để ý đến chuyện của hai người họ, nếu đã gặp nhau, thì đương nhiên Từ Khiêm sẽ theo xe của hai người họ để về rồi. Dù sao anh vốn định sẽ thuê xe từ sân bay về nhà vì anh không nói với ai khi nào mình về.

"Cậu lại ra ngoài nữa sao?" Cảnh Húc Nghiêu cảm thấy kì quái.

Từ Khiêm về Bạch Sa là vì nhận được điện thoại của Tôn Quân Trác, cả chuyện của bệnh viện chưa kịp xử lí cũng đã lập tức quay về. Lúc đó anh ấy không biết là chuyện gì, sau đó anh ấy lại phải gấp gáp "chiến đấu" với Thạch Hâm, đương nhiên cũng đã quên luôn chuyện này.

"Ừ." Từ Khiêm ngồi ở ghế sau, nhắm mắt thư giãn, dường như cả tối hôm qua anh không ngủ được, trời còn chưa sáng đã phải tới sân bay rồi.

https://thuviensach.vn

Cảnh Húc Nghiêu thấy khuôn mặt mệt mỏi của anh cũng không nói thêm gì nữa. Hôm nay là đêm 30, bình thường Từ Khiêm và Cảnh Húc Nghiêu đã ở nhà đón tất niên rồi, hôm nay Cảnh Húc Nghiêu cũng chỉ đưa Từ Khiêm về đến cửa nhà, cũng không có định đi vào.

"Cậu không về sao?" Trước khi xuống xe, Từ Khiêm quay đầu hỏi.

Cảnh Húc Nghiêu vặn chìa khóa, chuẩn bị khởi động xe. "Phải lo cho cô này đã. Tối sẽ về." Bữa cơm đoàn viên nhà họ Cảnh đều đến tối mới bắt đầu, cho nên giữa trưa có về hay không cũng không quan trọng, chỉ cần đến đó ăn cơm vào buổi tối là được.

Từ Khiêm hiểu ra, đẩy cửa xe bước xuống.

Vừa mới vào nhà, bà Từ đã lôi kéo anh. "Tìm được người chưa?" Bà cũng rất nóng vội.

"Tìm được một người. Chương Minh vẫn đang tiếp tục ở đó tìm." Từ Khiêm day day trán.

Bà Từ còn muốn nói thêm gì đó đã bị Từ Khiêm cắt ngang: "Mẹ. Con lên tầng nằm chút." Dứt lời anh liền đi lên lầu.

Theo lệ nhà họ Ngu, thông thường sẽ ăn cơm đoàn viên vào giữa trưa.

Trong nhà Ngu Thế Minh là con trưởng nên họ hàng thân thích hàng năm đều sẽ tới nhà ông ăn cơm đoàn viên.

Ngu Thế Minh còn có một em trai và em gái, người hai nhà đều đã tới đủ.

"Chị dâu, để em giúp chị." Em gái Ngu Thế Minh, Ngu Lộ, xắn tay áo lên định giúp đỡ nhưng Cố Tuệ Nhàn nào chịu. "Đừng, cô cứ ra phòng

https://thuviensach.vn

khách ngồi chơi đi."

Bà là chị dâu trưởng, cha mẹ trong nhà đều đã qua đời, chỉ dâu trưởng cũng như mẹ, sao có thể để mấy đứa em nắm mới mới gặp mặt phụ giúp mình?

Không thể nói lại được với Cố Tuệ Nhàn, Ngu Lộ đành phải ra ngoài phòng khách ngồi.

Ngu Dao đang cùng thảo luận về các phong cách thịnh hành gì đó với con gái của Ngu Lộ, Lê Thấm, ở phòng khách.

"Chị em mấy đứa đang nói gì đó?" Ngu Lộ đi tới ngồi dựa vào bên cạnh con gái, hỏi.

Lê Thấm cầm di động đưa cho Ngu Lộ xem. "Mẹ, con và chị đang nói về mấy dòng điện thoại đang lưu hành hiện nay." Con bé là một tín đồ đồ điện tử.

Mỗi khi có sản phẩm điện tử mới, Lê Thấm sẽ chú ý liền. Gia cảnh của cô bé cũng tương đối khá nên đương nhiên cũng phải sử dụng những sản phẩm tân tiến hợp thời rồi.

"Có cái gì mà xem, điện thoại của con chẳng phải mới đổi còn gì?" Ngu Lộ không muốn nhìn điện thoại con gái giơ trước mặt, chỉ nghiêm khắc nói.

Lê Thấm bĩu môi. "Bạn con đều đã dùng quả táo rồi, trong khi con vẫn dùng Vivo, thật không hợp tí nào!" Con bé là 9x điển hình.

"Tiểu Thấm, chị của con vẫn còn dùng Nokia kia kìa." Ngu Dao ở bên cạnh giễu.

"Chị à, chị quá cổ rồi."

https://thuviensach.vn

Ngu Lộ nhìn không được nữa, tự động vọt sang bên cạnh xem chồng và hai người anh trai chơi mạt chược.

Ngu Dao tiếp tục nói chuyện phiếm với Lê Thấm.

Cố Tuệ Nhàn đang bận không xuể, bất đắc dĩ phải gọi lớn. "Dao Dao, con xuống đây!"

"A!" Ngu Dao vội vàng trả lời: "Em tự chơi đi. Ngu Dật Thần đang ở trong phòng đấy, em đi tìm nó đi."

Ngu Dao chạy xuống bếp, định xem xem Cố Tuệ Nhàn tìm cô có chuyện gì. "Mẹ, sao vậy?"

"Không thấy mẹ bận thở không ra hơi rồi sao? Con nghĩ con là khách à?" Cố Tuệ Nhàn tức giận nói.

Ngu Dao sờ mũi, đành phải cầm tạp dề nấu ăn cùng với Cố Tuệ Nhàn.

---

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 82+83

Edit: Dế Mèn

***

Bởi vì thành phố Côn (quê nhà Ngu Dao nằm trong nội thành) có tập tục đêm 30 phải đón giao thừa, thế nên sau khi cả gia đình cơm nước xong xuôi, Ngu Sao và Ngu Dật Thần ở trong bếp thu dọn chén đũa, còn Ngu Thế Minh và Cố Tuệ Nhàn sắp xếp cho nhà em trai em dâu vào phòng khách chơi mạt chược rất náo nhiệt.

Lê Thấm vẫn thấy rất nhàm chán, ngồi trên sô pha nghịch điện thoại, xem chút tin giải trí.

Rửa chén xong, Ngu Dật Thần đi ra, Ngu Thấm liền ném di động ném xuống sô pha. "Anh, chúng ta đi ra ngoài chơi đi!"

Ngu Thấm chỉ thua Ngu Dật Thần nửa tuổi.

"Em ôn tập xong rồi à?" Ngu Dật Thần hỏi một câu.

Hai người học ở một khu trường cấp 3, tuy rằng không cùng ban, nhưng cũng cùng trường. Khai giảng xong, trường sẽ có ngay một cuộc thi thử; nghe nói sẽ dựa theo thành tích cuộc khảo thí này để phân ban lại lần nữa. Ngu Dật Thần đương nhiên muốn nỗ lực một phen để được vào lớp tốt, như vậy cũng giúp được mình trong cuộc thi vào đại học.

https://thuviensach.vn

Vừa nghe đến chuyện này Ngu Thấm liền đau đầu. So với Ngu Dật Thần, cô học hành đương nhiên không được tính là giỏi, thành tích trung học cơ sở dưới mức, thi đỗ vào một trường đại học không thành vấn đề, quan trọng không phải là trường đại học trọng điểm.

"Nghỉ! Để cho em nghỉ ngơi đi, nghỉ ngơi!" Ngu Thấm kêu rên. Cô thật sự phiền lắm rồi, lúc ở nhà cứ bị nhắc mãi, không ngờ hôm nay còn bị Ngu Dật Thần nhắc nữa.

Ngu Dao cũng vừa lúc từ trong bếp đi ra. "Sao thế?" Nhìn thấy Ngu Thấm vẻ mặt mất hứng, cô hỏi.

"Chị Thấm Thấm muốn ra ngoài chơi, bị anh Dật Thần mắng." Mở miệng nói chính là đứa con thứ hai của chú hai Ngu Dao, Ngu Tử Hiên, năm nay mới sáu tuổi, là đứa cháu nhỏ tuổi nhất của nhà họ Ngu, cũng là đứa con đến muộn của chú hai Ngu Dao.

Bởi vì Ngu Tử Hiên nhỏ tuổi nên chẳng ai chịu chơi với bé, trưởng bối đều đi Vạn Lý Trường Thành, chỉ có mình bé an tĩnh một mình xem hoạt hình trên Ipad.

"Ngu Dật Thần, em dẫn Thấm Thấm đi ra ngoài chơi đi!" Ngu Dao cũng biết hai đứa nó áp lực học hành lớn, bây giờ đang được nghỉ thì nên thả lỏng một phen cho đã.

Ngu Dật Thần vẻ không vui ngập mặt nhưng vẫn quay vào phòng lấy áo khoác, chuẩn bị đưa Ngu Thấm ra ngoài.

Ngu Tử Hiên cạnh bên không vui. "Em cũng muốn đi."

Con nít bây giờ có đứa nào chịu luẩn quẩn trong nhà trong mấy ngày lễ lớn đâu!

Cuối cùng, Ngu Dao đành phải một mình kéo ba đứa cùng đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Thành phố Giang Ninh...

Về tới nhà, Từ khiêm ở trong phòng nghỉ ngơi trong chốc lát liền xuống nhà dưới.

Vừa xuống nhà, anh đã thấy Từ Diễn từ bên ngoài trở về. "Anh về rồi!" Từ Khiêm lười biếng cất lời chào.

"Em thế nào rồi?" Từ Diễn đương nhiên biết chuyện Từ Khiêm tới thành phố Côn.

Từ Khiêm rót một ly nước, uống một ngụm, nói: "Tạm thời chỉ tìm được một người, Chương Minh vẫn ở bên đó."

"Ừm, cũng đừng sốt ruột quá! Bác sĩ bên đó nói thế nào?"

"Em xem báo cáo thấy không có vấn đề gì lớn, nhưng cần phẫu thuật sớm một chút."

Hai anh em hàn huyên trong ít phút rồi Từ Diễn lên lầu thay quần áo.

Từ Khiêm đi đến trước cửa sổ trong phòng khách, nhìn cái thành phố Giang Ninh này thế mà lại có tuyết, trong đầu anh chợt hiện lên vẻ mặt Ngu Dao khi nhìn thấy tuyết rơi.

Anh cười nhạt, sau đó quay người đi vào bếp.

"Mẹ, con đi ra ngoài một lát đây." Ban đầu Từ Khiêm định chờ cơm nước xong mới đi ra ngoài nhưng nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm.

Bữa cơm tất niên của nhà họ thường thường toàn 8 giờ tối mới bắt đầu, giờ vẫn còn quá sớm.

https://thuviensach.vn

Hiện tại mới xê xích 4 giờ, ngồi trong nhà chờ cơm chi bằng tới bệnh viện gặp cô ta.

Biết có giữ Từ Khiêm lại cũng không được, bà Từ liền chỉ chỉ. "8 giờ ăn cơm, nhớ kỹ mà về!" Bà dặn một câu.

Về phòng lấy áo và chìa khóa xe xong Từ Khiêm liền lái xe đi.

Giờ này đã không còn cửa hàng bán hoa nào mở cửa, anh vòng tới Carrefour mua một ít hoa quả, sau đó tới bệnh viện quân khu Giang Ninh.

Khu nội trú bệnh viện quân khu Giang Ninh nằm ở lầu bảy, là chỗ nằm của một số người nhà quân nhân và cán bộ kỳ cựu đã về hưu.

Từ Khiêm rất quen thuộc đường tới phòng bệnh 707. Anh lịch sự gõ cửa, bên trong một giọng thanh lạnh vang lên: "Mời vào."

Vừa đẩy cửa vào, Từ Khiêm đã thấy được người nằm trên giường bệnh.

"Sao anh lại đến đây?" Quý Tinh thật sự không ngờ Từ Khiêm lại xuất hiện ở đây vào giờ này.

Từ Khiêm nhìn thoáng qua phòng bệnh thấy có vẻ chỉ có mình cô ta, anh liền trầm giọng hỏi: "Tôn Quân Trác đâu?"

"Vừa rồi dì Tôn gọi điện bảo anh ấy về." Quý Tinh chỉ cần nhớ lại biểu cảm của Tôn Quân Trác khi nhận điện thoại lúc nãy liền cảm thấy trái tim băng giá.

"Cô sao rồi?"

Quý Tinh cười chua xót. "Cứ vậy thôi."

"Sẽ không có việc gì đâu." Từ Khiêm an ủi một câu.

https://thuviensach.vn

Quý Tinh không nói gì, chỉ là nhìn anh một cái.

Từ Khiêm lúc này mới đưa mắt nhìn kỹ Quý Tinh, khóe mắt cô ta đã bắt đầu có nếp nhăn, khuôn mặt cũng bởi vì bị bệnh mà không có chút huyết sắc nào, nhìn cả người trông nhừ nhừ, không có tí sức sống.

Từ Khiêm ngồi trong phòng bệnh với Quý Tinh một lúc, Quý Tinh nói muốn ra ngoài xem tuyết, Từ Khiêm lập tức cự tuyệt, hiện tại cô ta không được hứng gió lạnh dù chỉ một chút.

Mãi đến 6 giờ Từ Khiêm mới đứng dậy chuẩn bị đi về.

"Cô thật sự thấy không thành vấn đề chứ?" Từ Khiêm xác nhận lại với cô ta.

"Yên tâm đi. Không thành vấn đề." Quý Tinh bảo anh mau trở về, đừng để lỡ giờ.

Không còn cách nào khác, Từ Khiêm đành rời khỏi đó.

Người nhà của Quý Tinh đã không còn từ lâu nên cô ta nằm viện cũng không có người bên cạnh.

Đợi Từ Khiêm đi rồi, lúc này Quý Tinh mới xuống giường, đi đến bên cửa sổ. Trên lớp cửa đầy sương mù, cô ta viết xuống hai chữ "Từ Khiêm".

Bên cạnh cô ta không có người thân, ngay cả chuyện nằm viện đều là do Tôn Quân Trác một tay thu xếp. Lúc trước, nguyên nhân bà Từ không thể chấp nhận Quý Tinh, ngoại trừ vì gia thế cô ta, nguyên nhân nhiều hơn là vì bà Từ đã nhận cô gái Quý Tinh này tâm tư không giống vậy. Quả nhiên, không bao lâu sau khi bà Từ tới tìm cô ta, cô ta đã móc nối với Tôn Quân Trác.

https://thuviensach.vn

Nhà họ Từ không thể chấp nhận Quý Tinh không có nghĩa nhà họ Tôn có thể chấp nhận.

"Haiz..." Quý Tinh khẽ thở dài một tiếng.

Từ Khiêm ở nhà nhưng vẫn luôn đợi đến mùng ba tháng giêng để có thể quay về.

Anh đã nói chuyện rõ ràng với Chương Minh, đầu mùng hai, nhưng vì bà nội không đồng ý nên anh đành phải ở lại thêm một ngày.

Lúc quay về thành phố Côn, Chương Minh lập tức báo cáo tiến độ với Từ Khiêm: "Hai người kia vẫn chưa tra ra được."

"Vậy cứ tới cái nhà đã tìm ra kia trước đi."

Nghỉ ngơi một chốc, Chương Minh chuẩn bị một ít quà lễ rồi cùng Từ Khiêm lái xe tới đường Hoài Hải, tới tiểu khu Kim Nguyên.

"Leng keng leng keng!" Chương Minh ấn chuông cửa xong liền có người ra mở cửa.

Mở cửa là một người đàn ông, giọng nói rất trầm, hỏi một câu: "Các cậu tìm ai?"

Chương Minh cười ha hả, nói: "Dạ chào ông. Xin hỏi, ông là ông Ngu ạ?"

"Cậu là?"

"Chào ông, tôi từ công ty khoa học kỹ thuật Minh Tụng." Công ty gia đình này là của một người bạn của Chương Minh.

https://thuviensach.vn

Tới thăm hỏi nhà lãnh đạo thành phố Côn, có cái danh công ty gia đình sẽ tương đối dễ nói chuyện.

Ngu Thế Minh nhìn hai người trước mặt một chút sau đó lách người qua để hai người bọn họ vào.

"Mời vào!" Ông đơn thuần cho hai người như những người lần trước tới để chúc tết.

Sau khi vào nhà, Ngu Thế Minh mời hai người ngồi ghế sô pha, bảo Cố Tuệ Nhàn đi rót hai chén nước trà. "Mời dùng trà!" Sau đó ông cũng tự mình ngồi xuống.

"Thực xin lỗi, chủ nhiệm Ngu, tết nhất lại tới quấy rầy ông." Nói xong liền đưa quà trong tay tới.

Ngu Thế Minh nhìn chút quà lễ đó, trong lòng ông đã biết giá trị của nó, ông liền từ chối. "Các anh rất rõ, thế này là không được. Thế nên các anh mang về đi."

Chương Minh nhìn thoáng qua Từ Khiêm, thấy ánh mắt anh phiêu tán ở khắp nơi, anh ta đành phải căng da đầu nói: "Xin ông đừng khách khí, hôm nay tới nha là có chuyện quấy rầy ông ạ."

"Anh cứ nói."

Chương Minh còn chưa mở miệng đã nghe từ cửa truyền tới một chuỗi giọng nói: "Bố, bọn con về rồi."

Hôm nay mùng bốn, Ngu Dao đưa Ngu Dật Thần đi chúc tết cô. Hằng năm, Ngu Thế Minh đều phải ở nhà vì sẽ có người tới chúc tết, không cách nào ra ngoài, cho nên đành phải để Ngu Dao và Ngu Dật Thần đại diện qua đó.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm nghe giọng nói ấy, đầu óc liền hơi nóng lên. Anh theo tiếng vọng nhìn qua, quả nhiên liền thấy Ngu Dao.

Ngu dao đi vào nhà đương nhiên cũng thấy Từ Khiêm. Cô vô cùng kinh ngạc, sao người đàn ông này lại ở trong nhà mình?

Chương 83: Anh Maserati không phải bạn trai chị con

Edit: Dế Mèn

***

"Sao anh lại ở nhà tôi?" Ngu Dao cảm thấy rất kỳ quái.

Thế nào mà người đàn ông này lại xuất hiện ở nhà mình để chúc Tết bố?

Ngu Dật Thần theo sau Ngu Dao đi vào nhà, tất nhiên cũng thấy Từ Khiêm, cậu kinh ngạc gọi: "Anh Maserati?"

Từ Khiêm và Chương Minh tất nhiên nghe thấy một rõ hai ràng.

Nghe thế, Chương Minh thiếu chút nữa cười ra tiếng, vì Từ Khiêm sắc mặt không tốt lắm nên phải nín lại; thế nhưng chuyện là vẻ mặt khó coi của Từ Khiêm lại trông như miếng gan heo nên Chương Minh không thể nhịn được nữa.

Ngu Dao cũng có chút run sợ trong lòng. Cái thằng Ngu Dật Thần đáng chết, rốt cuộc nó có thể đừng nói gì không?

Cái gì mà anh Maserati?

https://thuviensach.vn

Đây là biệt danh Ngu Dật Thần đặt cho Từ Khiêm. Cậu hoàn toàn không biết người đàn ông này tên gì, chỉ biết loại xe anh hay lái, hơn nữa tuổi lại lớn hơn mình nhiều nên đương nhiên kêu anh là anh Maserati rồi.

Ngu Thế Minh cảm thấy rất kỳ quái, sao hai đứa con nhà mình lại quen hai người xa lạ này? Đột nhiên ông nhớ đến trước, khi Ngu Dật Thần gọi điện thoại cho ông và kể. "Không phải là bạn trai Dao Dao đấy chứ?"

"Bố!" Ngu Dật Thần và Ngu Dao đồng thanh kêu.

"Tuệ Nhàn, ra đây này!" Ngu Thế Minh làm lơ hai đứa con, chạy nhanh vào bếp, gọi Cố Tuệ Nhàn đang bận rộn ra.

Chương Minh có chút thắc mắc, hỏi một câu: "Thế nào đây? Đây là tình yêu nhỏ của cậu hả? Người một nhà sao?"

Anh ta biết chắc: Tết nhất Từ Khiêm không ở nhà mà lại chạy tới nơi này là vì bệnh của Quý Tinh. Hơn nữa, quá khứ của anh với Quý Tinh anh ta cũng biết rõ. Chỉ có điều, lúc nãy Ngu Thế Minh nói gì? Đây là bạn trai của con gái ông ta?

Từ Khiêm đưa mắt qua, trừng mắt với Chương Minh một cái, ý bảo anh ta câm miệng, chớ nói gì.

Ngu Thế Minh thấy Cố Tuệ Nhàn vẫn chưa ra, đành phải đi vào bếp. "Bà làm cái gì thế? Bạn trai của con gái đã tới nhà rồi sao bà còn chưa ra?"

Ngu Dao muốn giữ chặt bố mình lại để ông đừng nói nữa, kẻo làm trò hề cho thiên hạ, ầm ĩ chuyện chê cười. "Bố, anh ta không phải..."

Lời nói còn chưa nói xong, cánh tay Ngu Dao đã bị người ta túm, kéo lại.

https://thuviensach.vn

"Anh làm gì đây?" Ngu Dao nhìn thoáng qua Từ Khiêm, không rõ người đàn ông này giữ chặt cô là có ý gì.

Từ Khiêm buông tay ra. "Em sinh ngày 5 tháng 5 năm 1990?"

"Sao anh biết?" Ngu Dao có chút kỳ quái, có điều, sau đó cô lại nhớ Từ Khiêm thần thông quảng đại như vậy, muốn biết sinh nhật của cô thì khó gì?

"Có vấn đề gì sao?"

"Nhóm máu Rh - ?" Từ Khiêm tiếp tục hỏi.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Ngu Dao có hơi không kiên nhẫn, tại sao Từ Khiêm lại điều tra cô rõ như vậy, ngay cả nhóm máu cũng điều tra.

Từ Khiêm ôm trán, trước đây anh đã cho người điều tra hoàn cảnh đời sống sinh hoạt và một chút về các thành viên gia đình cô nhưng không đi sâu hơn.

Nào biết có chuyện trùng hợp ngẫu nhiên thế này.

Đúng lúc này, Ngu Thế Minh và Cố Tuệ Nhàn từ bếp đi ra, Cố Tuệ Nhàn trong miệng nói mãi: "Tới liền! Tới đây! Có gì lạ vậy nào!" Tựa hố như bà cũng không thực sự thấy hứng thú lắm với "bạn trai" của Ngu Dao.

Ngu Thế Minh thấy tất cả mọi người đều đứng liền cười ha hả, nói: "Dao Dao, sao không mời bạn con ngồi đi chứ?"

Vừa nói ông vừa đi tới, ý nói mấy người Từ Khiêm bọn họ ngồi xuống.

Chương Minh thấy thế đành phải mở miệng: "Chủ nhiệm Ngu, ông nghĩ sai rồi ạ."

https://thuviensach.vn

"Sai gì cơ?"

"Anh ta không phải bạn trai con." Ngu dao nói luôn. Có người bạn trai nào phải theo một người khác mới đến được nhà bạn gái? Lại còn tận dụng lúc bạn gái không có ở nhà?

Cố Tuệ Nhàn nghe nói vậy sắc mặt liền thay đổi trong nháy mắt.lúc trông thấy Từ Khiêm, bà đã lập tức cảm thấy có chút quen mắt.

Thật lâu sau mới bà mới nhớ tới ra, chính vào cái đêm 29 đó, người đàn ông này đã đưa Ngu Dao về nhà.

Tuy là buổi tối nhưng bà vẫn thấy rõ khuôn mặt người đàn ông.

Ngu Thế Minh nghe Ngu Dao nói xong thì hơi xấu hổ không biết phải làm sao. "Cái này..." Ông liếc nhìn xung quanh một cái xem Ngu Dật Thần đâu.

Ai ngờ thằng nhóc thấy có chuyện không đúng nên đã sớm chuồn đi rồi.

"Thưa bác, thật xin lỗi vì đột nhiên tới thăm." Từ Khiêm đứng bên cạnh mở miệng nói: "Hôm nay tới thăm gia đình là vì có một chuyện muốn thương lượng."

Đây mới là nguyên nhân quan trọng để anh không màng tới việc đang kì nghỉ tết mà chạy tới tận đây.

"Chuyện gì?"

Chương Minh nhìn nhìn Từ Khiêm, thấy anh gật đầu, anh ta mới mở miệng nói: "Không biết có tiện nói chuyện không?"

Ngu Thế Minh dẫn hai người bọn họ vào phòng làm việc, phòng khách chỉ còn Ngu Dao và Cố Tuệ Nhàn.

https://thuviensach.vn

"Dao Dao, hôm con về mẹ đã muốn hỏi con nhưng chưa kịp hỏi." Mấy việc nãy đang làm dở tay Cố Tuệ Nhàn cũng làm sắp xong rồi, là một người mẹ, cho dù không thích đứa con gái này nhưng có một số việc bà vẫn phải hỏi. "Nghe Dật Thần nói, con có bạn trai rồi?"

Cả bố cũng đã biết chuyện mình có bạn trai thì tất nhiên mẹ cũng đã biết, Ngu Dao gật gật đầu. "Dạ đúng ạ!"

"Là ai?"

"Anh ấy là..."

"Không đời nào! Nghĩ thôi cũng không có đâu!" Ngu Dao còn chưa nói xong đã nghe tiếng của Ngu Thế Minh từ phòng làm việc truyền đến.

Có vẻ thật sự rất tức giận.

Ngu Dao vội vàng đứng dậy, định tới phòng làm việc xem sao, ai ngờ chưa đi tới đã thấy Ngu Thế Minh mở cửa phòng làm việc, mời Từ Khiêm và Chương minh ra. "Hai cậu đi đi."

"Chủ nhiệm Ngu, ông hãy suy xét một chút." Chương Minh vẫn khuyên nhủ, đáng tiếc không được hiệu quả gì.

Khuôn mặt Từ Khiêm vẫn mang vẻ bình tĩnh giống Ngu Dao, người vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra. "Bố? Sao vậy?"

Ngu Thế Minh nhìn lướt qua Ngu Dao, nói: "Giúp bố tiễn hai cậu này về."

Lệnh đuổi khách đã hai lần được hạ xuống, không đi thì da mặt có vẻ dày quá. Từ Khiêm cất bước đi trước, Chương Minh theo sau.

Từ Khiêm đi trước, liếc nhìn Ngu Dao một cái mang ý vị sâu xa rồi mới xoay người đi về.

https://thuviensach.vn

"Bố, rốt cuộc là sao vậy?" Đóng cửa lớn lại xong, lúc này Ngu Dao mới hỏi.

Ngu Thế Minh vẫn chưa nói điều gì. "Sau này không được một mình gặp mặt hai người đó nữa!" Nói xong liền đóng cửa phòng làm việc "rầm" một cái.

Ngu Dao chưa rõ nguyên do cho lắm, bố rốt cuộc làm sao vậy? Cô thoáng nhìn qua Cố Tuệ Nhàn. "Mẹ, mẹ đi hỏi bố xem rốt cuộc làm sao thế? Sao giận dữ vậy?"

"Để sau đi. Lúc này bố con đang nổi nóng, hỏi cũng sẽ không nói." Cố Tuệ Nhàn thật sự hiểu Ngu Thế Minh.

Hiện tại ông giận dữ như vậy, nếu không biết tốt xấu đi lên dò hỏi, nói không chừng chẳng hỏi được gì mà có khi còn bị mắng một trận.

Chương Minh và Từ Khiêm xuống lầu, ngồi trong xe. Chương Minh đưa cho Từ Khiêm một điếu thuốc, hỏi: "Giờ làm sao đây?"

"Không phải còn hai người nữa sao?"

"Vậy tiếp tục tra à?" Chương Minh cẩn thận hỏi lại.

Từ Khiêm nhả một vòng khói, gật đầu.

Anh ngồi trong xe, lướt nhìn cửa sổ nhà Ngu Dao sau đó mới bảo Chương Minh lái xe đi.

Anh thầm cầu nguyện, chỉ mong có thể tìm ra hai người có cùng nhóm máu kia, hơn nữa, càng sớm càng tốt.

Bằng không, anh chỉ có thể tìm Ngu Dao.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Chỉ Có Cô Ấy Mới Cứu Được

Editor: Tiểu Huyền Vũ

***

Đến thời điểm kết thúc tháng giêng, Chương Minh vẫn chưa thể tìm được người có nhóm máu thích hợp.

Ngay từ ban đầu khi Từ Khiêm bị Cảnh Húc Nghiêu gọi điện thoại về, chỉ lưu lại một mình Chương Minh tiếp tục tìm người.

"Cậu trở về đi. Tôi phải phái người đi tiếp tục điều tra, để hai bác ngây ngốc ở bên kia cũng không phải cách."

Lúc này, Từ Khiêm đang ở trong khu nhà Tinh Hải.

Một tay anh vừa nắm chặt ly rượu vang đỏ, tay kia thì cầm điện thoại, cả người dựa vào bên cửa sổ sát đất trước mặt.

"Không phải đã tìm được một người có nhóm máu tương đương rồi hay sao? Tại sao còn phải tìm tiếp nữa?" Chương Minh có phần không hiểu hỏi.

Nếu đã tìm được người có nhóm máu thích hợp rồi thì nên thử trước đã rồi hẵng tính tiếp chứ. Từ Khiêm uống một ngụm rượu đỏ, chậm rãi nói: "Lỡ như cơ thể không thích hợp thì sao? Nếu đã làm thì tôi muốn phải giảm mức độ rủi ro đến mức thấp nhất."

https://thuviensach.vn

Thật ra, trong nội tâm Từ Khiêm mong muốn hơn chính là sử dụng hai người khác nhau.

Chương Minh ngẫm nghĩ, cũng cảm thấy Từ Khiêm nói đúng. "Vậy thì cứ vậy đi."

Quả thật anh ta không thể nán lại quá lâu, qua năm mới sẽ không thể quay về được nữa rồi, hơn nữa tháng giêng cũng đã qua rồi, lại không thể xuất hiện, lửa trong nhà đã cháy lớn lắm rồi.

"Quý Tinh gần đây thế nào rồi?"

"Vẫn vậy." Từ Khiêm nhớ lại cách đây hai ngày có tới bệnh viện thăm Quý Tinh.

Khuôn mặt của Quý Tinh dường như đã không còn chút huyết sắc nào nữa rồi. Gần đây cũng vì trời lạnh nên thành ra cảm lạnh, từ đó cũng dẫn tới nhiễm trùng đường hô hấp.

"Còn có thể chống chọi trong bao lâu?" Chương Minh lo lắng nhất là điều này.

Từ Khiêm liếc mắt nhìn cảnh sắc đằng sau cánh cửa sổ sát đất, sau đó buồn bực dốc cả ly rượu đỏ rực lên uống cạn.

"Tôi sẽ không để cô ấy phải chết đâu."

Hai người nói chuyện không bao lâu thì liền cúp máy.

Từ Khiêm lại tiếp tục suy nghĩ, sau đó gọi một cú điện thoại cho Ngu Dao. Ngu Dao ngay từ hôm mùng sáu đã trở lại thành phố Bạch Sa rồi, trong hai ngày này cũng không bận bịu gì nhiều, khi nhận được cuộc gọi của Từ Khiêm cũng là lúc cô đang nói chuyện phiếm cùng Đường Lăng ở trong phòng làm việc.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy có cuộc gọi tới, Ngu Dao vốn muốn nghe máy, nhưng bỗng nhiên nhớ tới ngày đó Ngu Thế Minh nóng nảy đến vậy, cho đến khi Ngu Dao rời đi, vẫn thấy Cố Tuệ Nhàn không nói lời nào với Ngu Dao, cũng là nguyên nhân Ngu Thế Minh nổi giận.

Vì biết rõ chuyện này, cuối cùng Ngu Dao vẫn nhấc máy.

"A lô?"

"Ngu Dao." Từ Khiêm cân nhắc làm thế nào để mở miệng nói chuyện với cô.

"Ngày mai mấy giờ em tan ca?"

"Có chuyện gì sao?"

"Ừ, tìm em có chút chuyện."

Ngu Dao nghĩ nghĩ, ngày mai cũng không có chuyện gì đặc biệt, Diệp Tử Mặc cũng vừa mới về, công việc có hơi bận một chút, hàng ngày chưa tới chín giờ thì chưa thể về được, mà cô cũng đã tự báo danh môn học rồi, ngày mai cũng không có lớp.

"Vậy thì 6 giờ tối, quán Starbucks gần công ty tôi đi."

"Được."

"Không có việc gì nữa thì tôi cúp máy đây."

Từ Khiêm còn muốn nói điều gì đó, nhưng Ngu Dao đã nhanh chóng cúp máy trước.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Từ Khiêm đã trở về đại viện một chuyến, nói với mẹ và bà nội là mình có chuyện phải trở về thành phố Bạch Sa, một tuần sau sẽ quay trở lại.

https://thuviensach.vn

Lúc đầu Từ phu nhân phản đối Từ Khiêm ở lại thành phố Bạch Sa, nhưng lúc này lại không thể để anh đi tới đó. Bởi vì hiện giờ Quý Tinh đã trở lại, còn bị bệnh phải nằm viện nữa.

Thời gian gần đây, trong mắt bà Từ, vì chuyện của Quý Tinh mà Từ Khiêm đã phải bôn ba khắp nơi, rảnh rỗi thì lại đến bệnh viện với Quý Tinh. Nói thật, hiện giờ là thời gian quan trọng, bà Từ cũng không muốn làm mọi chuyện trở nên phức tạp hơn. Dù sao Quý Tinh cũng là bạn gái cũ của Từ Khiêm, trước là do chính bà dùng thủ đoạn khiến cô ta phải ra đi, nếu lúc này hai người nối lại tình xưa thì tất cả những chuyện trước đó, đều trở nên vô ích cả rồi.

"Con cũng nên chú ý sức khỏe của mình một chút, đừng vì chuyện của cái cô họ Quý kia mà tự hành hạ bản thân mình."

Bà Từ cũng chỉ có thể dặn dò Từ Khiêm vài câu như vậy.

Bà biết cho dù bà có dặn dò hết lời thì Từ Khiêm cũng sẽ không nghe.

Từ Khiêm đã đặt vé máy bay là hai giờ chiều, bà Từ bảo anh ở lại ăn cơm trưa trước, anh cũng không ăn, chỉ nói: "Mẹ, trước khi đi, con muốn đến bệnh viện thăm Quý Tinh."

"Đi đi. Đừng làm lỡ giờ bay." Bà Từ bất đắc dĩ nói.

Từ Khiêm muốn đợi thêm chút nữa mới ra sân bay, vậy nên lúc này anh phân phó tài xế trong nhà đưa mình đến bệnh viện, vừa ra khỏi cửa liền đụng phải Từ Diễn.

Từ Diễn mới từ trụ sở về, đến đêm mới tới Giang Ninh, trước năm mới đã bảo về thẳng nhà, còn chưa thấy trở lại. Cho nên gần đây anh mới phải ở lại trong đại viện.

https://thuviensach.vn

"Anh với em cùng đi thăm cô ấy." Từ Diễn cầm chìa khóa xe đi ra ngoài, ra dấu cho tài xế đừng lái xe vội.

"Đi thôi."

Từ Diễn mở cửa của chiếc xe Audi màu đen ra.

"Em còn muốn giúp cô ta đến đâu nữa?"

Thị lực của Từ Diễn có hơi kém một chút, nên khi lái xe anh ta luôn phải đeo kính lên.

Đột nhiên hỏi một câu như vậy, khiến Từ Khiêm sửng sốt một chút.

"Đến đâu là sao?"

"Quý Tinh ấy. Em còn định giúp cô ta đến mức nào nữa?"

"Đợi cô ấy khỏe lên mới thôi."

Từ Diễn đã biết trước.

"A Khiêm. Em muốn giúp cô ấy, anh không phản đối. Nhưng em không thể vì giúp cô ta mà gây ra động thái lớn đến vậy được."

"Có ý gì?"

"Em đừng cho rằng anh không biết, em dùng danh nghĩa của ba để tìm ra người đã sinh ra cô ta. Hơn nữa còn là nhóm máu RH." Từ Diễn là kiểu người dụ kẻ khác mắc câu trong giới chính trị. Cho nên anh biết Từ Khiêm sau lưng anh đã làm ra những chuyện gì. Anh chỉ không vạch trần ra mà thôi, về sau anh cũng tự xử lí một số việc có liên quan, có vậy mới không bị ông Từ phát hiện ra.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm cười lạnh một tiếng: "Em nói này. Bình thường chưa bao giờ anh tự lái xe của mình, sao có thể tốt bụng đưa em tới bệnh viện được, thì ra là có mục đích khác."

"Em đừng có không biệt được tốt xấu." Từ Diễn khẽ quát một câu.

Lúc trước, chuyện của Từ Khiêm và Quý Tinh đã náo đến loạn cái nhà này. Ông Từ suýt chút nữa đã từ mặt đứa con trai Từ Khiêm này, cuối cùng nếu không nhờ bà Từ ra mặt chuyện của Quý Tinh thì tình huống không biết đã tồi tệ đến mức nào rồi.

Cuối cùng Từ Khiêm còn rơi vào thảm cảnh phải đến tận Bạch Sa xa xôi để làm bác sĩ. Nếu không chỉ cần ông Từ mở miệng, ai dám thuê Từ Khiêm sẽ không có kết quả tốt, Từ Khiêm cũng sẽ không chỉ chịu cảnh như vậy thôi đâu.

"Em không phân biệt được tốt xấu, vậy sao anh vẫn còn đi dọn dẹp cục diện rối rắm sau lưng em?" Từ Khiêm cũng không phải kẻ ngốc, anh làm ra động thái lớn như vậy để có thể tra ra được những tư liệu này, nhất định không thể gạt được ông Từ.

Nhưng đến giờ ông Từ vẫn không biết gì, chỉ có một nguyên nhân.

Đó chính là Từ Diễn đã khắc phục mọi hậu quả cho anh từ phía sau màn.

"Nếu không nhờ anh, em cho rằng bản thân có thể an ổn rời khỏi nhà?"

"Anh hoàn toàn không cần phải làm vậy." Từ Khiêm cảm thấy Từ Diễn làm những điều này hoàn toàn không cần thiết. Anh làm nhiều chuyện như vậy vì để cha biết được. Từ sau khi biết được tất cả sự việc cũng như hậu quả của nó, anh liền không muốn lừa gạt người nhà mình nữa.

https://thuviensach.vn

"Đừng chủ quan."

Hai người giằng co trong chốc lát, xe đã dừng lại trước cửa bệnh viện quân khu. Từ Khiêm lên tầng trước, Từ Diễn đi đến bãi đỗ xe. Thời tiết hôm nay rất tốt, Quý Tinh đang chuẩn bị thay quần áo đề y tá đẩy cô xuống sân phơi nắng, người còn chưa kịp xuống giường đã thấy Từ Khiêm đi tới.

"Anh đã tới rồi."

"Ừ. Hôm nay thế nào?"

"Không tệ lắm." Quý Tinh nói qua loa, mỉm cười với Từ Khiêm.

Từ Khiêm vịn Quý Tinh quay trở lại giường.

"Em bây giờ cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn."

Ý chính là rảnh rỗi thì không được lộn xộn, yên tĩnh nằm trên giường là tốt nhất.

"Nghỉ ngơi nhiều quá người em đã nhũn hết cả rồi." Quý Tinh làm bộ oán giận làm nũng nói. Từ Khiêm bất đắc dĩ cọ đầu mũi của cô, cưng chiều giống như trước đây. Yêu không nổi.

Đến khi Từ Khiêm muốn đi, Từ Diễn vẫn chưa đi lên, anh gửi tin nhắn cho Từ Khiêm nói mình gặp được người quen, nên không đi lên được, ở dưới tầng chờ anh, để anh không bị muộn.

Từ Khiêm đọc được tin nhắn, hừ lạnh một tiếng: "Hừ, gặp được người quen sao? Không bằng nói là gặp phải chị dâu cũ thì hơn."

"Lát nữa anh sẽ phải bay về thành phố Bạch Sa, em phải tự chăm sóc mình, có gì không thoải mái thì phải nói với bác sĩ, biết không?"

https://thuviensach.vn

Trước khi đi, Từ Khiêm không quên dặn dò Quý Tinh. Quý Tinh rất hiểu chuyện gật đầu.

"Được, anh cũng phải cẩn thận một chút."

"Em yên tâm, em sẽ không có chuyện gì đâu." Từ Khiêm rất có lòng tin nói.

Không phải sao? Cho dù không tìm được người thứ hai có nhóm máu giống như vậy, thì vẫn còn có người đầu tiên không phải sao?

"Hiện giờ cũng chỉ có Ngu Dao là có thể cứu được Quý Tinh thôi." Trong lòng Từ Khiêm lặng lẽ lên tiếng.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Tôi Không Muốn

Editor: Dế Mèn

***

Lúc Ngu Dao đến Starbucks, Từ Khiêm vẫn chưa tới.

Cô gọi một ly nước, sau đó nhận được tin nhắn của Từ Khiêm rằng, chuyến bay tối nay chỉ mới vừa hạ cánh.

Ngu Dao xem giờ, đã sắp 6 giờ. Từ sân bay đến đây thế nào cũng phải mất một tiếng, đó là chưa tính thời gian kẹt xe, nếu kẹt xe cũng khó nói tiếp.

Hay để hôm khác gặp đi? Đợi khi anh tới được đây đã muộn quá rồi! Ngu Dao nhắn lại.

Không ngờ Từ Khiêm lại gọi điện luôn.

"Nếu anh không có chuyện gì quan trọng thì hôm nào gặp cũng được." Ngu Dao nhận điện thoại rồi nói thẳng.

Tuy cô rất muốn biết hôm đó, trong phòng làm việc, Từ Khiêm với bố rốt cuộc đã nói chuyện gì mà khiến bố nổi trận lôi đình, nhưng nghĩ đến vấn đề thời gian thì cô lại hơi do dự.

https://thuviensach.vn

Lời cảnh cáo của bố vẫn còn ở bên tai, cô hiện tại lại lén gặp người đàn ông này sau lưng bố, lại còn gặp vào buổi tối.

"Ngu Dao, tôi có rất chuyện quan trọng cần nói với em." Từ Khiêm nói chuyện một cách trịnh trọng lạ thường. Chuyện này không thể kéo dài nữa, để càng lâu càng nguy hiểm cho Quý Tinh, anh sẽ không để Quý Tinh gặp nguy hiểm.

Ngu Dao hạ trận: "Chờ anh đến đây thì trễ quá, anh tới thẳng nhà tôi đi!"

"Được, gặp nhau sau!" Từ Khiêm cũng cảm thấy Starbucks không phải nơi thích hợp để nói chuyện, bây giờ đổi sang nhà Ngu Dao, anh cầu còn không đợ ấy chứ!

Ngu Dao thanh toán xong liền đi dọc theo con đường mình đã đi tới Starbucks, trạm xe buýt ở đây vừa khéo có xe chạy thẳng về nhà. Cô ngồi ở trạm đợi một hồi lâu mới nhìn thấy xe buýt từ từ chạy tới. Ngu Dao lên xe, quẹt thẻ, tìm một chỗ trống gần cửa sổ ngồi xuống.

Cô có một thói quen khi đi xe, đó là dù các loại xe công cộng đã được cải tiến an toàn thế nào thì cô vẫn thích ngồi ở phía trong, gần cửa sổ; lúc cảm thấy hơi mệt sẽ có thể dễ dàng tựa đầu vào cửa sổ, nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài hoặc cắm tai nghe, nghe chút nhạc.

Đang trong giờ cao điểm tan sở, Ngu Dao về nhà mất nhiều hơn nửa tiếng so với bình thường, về đến nhà cũng vừa lúc gặp Thạch Hâm về.

"Ủa, không phải đi ra ngoài hẹn hò à?" Thạch Hâm thấy rất lạ, dạo gần đây không biết sao không thấy Diệp Tử Mặc xuất hiện.

Ngu Dao hôm nay đã nói với cô nàng tối nay sẽ không nấu cơm, cô nàng còn tưởng rằng Ngu Dao và Diệp Tử Mặc hẹn hò.

https://thuviensach.vn

"Không! Tử Mặc dạo này bận lắm, khó gặp nhau được." Ngu Dao lôi chìa khóa trong ví ra, mở cửa.

Thạch Hâm vào phòng xong liền nằm phịch xuống sô pha. "Mệt quá! Mệt chết tớ rồi!" Cô nàng gần đây có một bản thiết kế phải hoàn thành gấp nên đã tăng ca mấy ngày rồi. Cảnh Húc Nghiêu vẫn luôn nghĩ cách xem làm thế nào để bắt cóc cô nàng đi chơi mà chưa thành công.

Từ sau lần tới Giang Ninh ăn tết với anh ta, Thạch Hâm hình như có phần tránh mặt anh.

"Cậu làm gì mà mệt đến vậy?" Ngu Dao về phòng thay quần áo, vừa đi ra đã nghe Thạch Hâm miệng đang than mệt; cô đi tới, dùng chân đá cẳng chân Thạch Hâm.

Dạo này tiết trời Bạch Sa đã hơi ấm lên, dù độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày còn hơi lớn. Ngu Dao về nhà xong đã thay chiếc áo khoác cotton nặng nề bằng một chiếc áo len ấm áp.

Thạch Hâm co chân lại, ngồi dậy nói: "Dạo này tăng ca aaaa! Bận không còn biết ngày biết đêm!" Cô nàng khóc lóc kể lể.

Ngu Dao đang định nói lại bị chuông điện thoại của Thạch Hâm ngắt. Cô nàng kịp lúc thấy tên Cảnh Húc Nghiêu hiện trên điện thoại, hơi tránh né, đi về phòng mình phòng nhận điện thoại.

Thấy dáng vẻ lảng tránh của Thạch Hâm, Ngu Dao đành đứng dậy đi vào bếp xem còn gì có thể ăn không. "Dao Dao, tớ ra ngoài một chút." Nhận điện thoại xong, đi ra ngoài, Thạch Hâm lại chuẩn bị dáng vẻ chạy lấy người.

Ngu Dao vẫn ở trong bếp húp cháo. "Cậu đi đâu đó?" Nhận một cuộc điện thoại xong liền phải đi ra ngoài, có gì đó kì dị.

https://thuviensach.vn

"Có việc! Buổi tối không cần chờ tớ về đâu." Thạch Hâm thay giày xong liền đi luôn.

Ngu Dao còn định nói nữa nhưng chẳng còn bóng người trong phòng.

Khi Từ Khiêm đến nhà Ngu Dao đã là 8 giờ tối, anh bị kẹt xe trên cầu vượt hết gần một tiếng.

"Trễ vậy?" Ngu Dao mở cửa cho Từ Khiêm, mời anh vào.

Từ Khiêm thần sắc có chút mỏi mệt, anh tự động ngồi xuống sô pha, day day chỗ ấn đường. "Trễ vầy còn làm phiền em."

"Không có gì!" Ngu Dao đi vào bếp rót ly nước, đặt xuống bàn trà cho anh. "Tìm tôi có việc quan trọng gì vậy?"

"Ngu Dao, em còn nhớ lần trước ở nhà em, tôi đã hỏi gì em không?"

Ngu Dao nghĩ ngợi một chút, vấn đề gì nhỉ? "Sinh nhật với nhóm máu của tôi?"

"Đúng!"

"Vậy can hệ gì với chuyện muốn gặp tôi?" Ngu Dao khó hiểu.

Từ Khiêm nhìn cô một cái, sau đó lấy ra một phần hồ sơ mình mang theo, đưa cho Ngu Dao.

Ngu Dao nhận tập hồ sơ, mở ra xem. Cô xem lướt qua một lần. "Anh muốn tôi đi hiến tủy?" Ngu Dao có chút không tin được, hỏi.

Tuy trên TV cũng thường xuyên chiếu các tin kêu gọi hiến tủy, nhưng khi loại chuyện này thật sự rớt xuống người mình, Ngu Dao vẫn chưa tin được.

https://thuviensach.vn

"Hiện tại em là hy vọng duy nhất của cô ấy."

"Cho nên, ngày đó anh tới nhà tôi, tìm bố tôi cũng là để nói chuyện này?" Ngu Dao hoàn toàn có thể hiểu được khi ấy Ngu Thế Minh vì sao lại tức giận như vậy.

Có người cha nào lại chịu để con gái mình đi làm vậy, cho dù sức khỏe sẽ không bị thương tổn lớn nhưng dù sao cũng là một cuộc phẫu thuật.

"Sẽ có thù lao, sẽ không để em phải hiến tủy không đâu." Từ Khiêm giải thích. Anh không tin, với khoản thù lao hậu hĩnh như vậy lại có người không động tâm, huống chi chuyện hiến tủy đối với một người đang khỏe mạnh mà nói, cũng không phải chịu thương tổn gì lớn.

Anh là bác sĩ, đương nhiên anh cũng hiểu tương đối nhiều.

"Từ Khiêm, tôi cứ tưởng anh chỉ là một người đàn ông khôn khéo không ngờ anh còn là một nhà buôn xuất sắc đấy."

"Em có ý gì?" Từ Khiêm không hiểu lời Ngu Dao nói có ý gì.

Ngu Dao thả hồ sơ trên tay xuống bàn trà, cô chậm rãi nói, "Cho nên, từ lúc bắt đầu, anh nói là muốn theo đuổi tôi, sau đó lần lượt là những cuộc gặp gỡ tình cờ, và anh đột nhiên xuất hiện ở nhà tôi, hết thảy những chuyện đó đều kế hoạch anh đã tính toán đâu vào đó?"

Ngu Dao không tin trên đời có nhiều sự trùng hợp như vậy, thế nào lại khéo như vậy? Từ Khiêm quen biết cô, sau mỗi lần cô xảy ra chuyện, Từ Khiêm đều sẽ giúp cô. Hơn nữa, tết nhất anh còn xuất hiện ở nhà cô, nói vơi cô gì mà tới để tắm suối nước nóng, tất cả đều là gạt người.

"Đương nhiên không phải!" Từ Khiêm hết đường chối cãi. Anh cũng không tin nổi sao mọi chuyện lại trùng hợp như vậy, Ngu Dao lại nằm trong

https://thuviensach.vn

nhóm người có nhóm máu đặc biệt anh đã tìm khắp nơi, trong thời gian lâu như vậy.

Ngu Dao đã không còn tin lời anh nói. "Anh Từ, thực sự xin lỗi! Tôi không thể đồng ý với anh." Nói xong, Ngu Dao liền mở cửa, mời Từ Khiêm đi ra ngoài.

Từ Khiêm còn định khuyên cô, nào ngờ Ngu Dao đã nổi giận, "Đi ra!"

Hết cách, Từ Khiêm đành phải đi về.

Trói Ngu Dao, đưa cô tới bệnh viện làm xét nghiệm, anh không làm được; dù có thành công, anh cũng không thể trói Ngu Dao mà đưa vào phòng phẫu thuật.

Chuyện này khó khăn hơn nhiều so với anh tưởng tượng.

Anh xuống lầu, gọi điện cho người vẫn ở Côn Minh để tìm người có nhóm máu RH. Đáp án vẫn như cũ, vẫn chưa có tin tức.

Nếu chuyện này vẫn không có tiến triển, anh sẽ đành phải dùng sức mạnh và thủ đoạn ngang ngược, ép Ngu Dao đi xét nghiệm.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Kiểm Tra Sức Khỏe

Editor: Dế Mèn

***

Sau khi Từ Khiêm về, cả người Ngu Dao xìu hẳn, ngồi xuống sô pha.

Trong đầu cô toàn bộ đều là những chữ viết trên tập hồ sơ Từ Khiêm vừa nãy cho cô xem, bệnh bạch cầu cấp tính.

Cô không biết tại sao khi mình nhìn thấy tên bệnh, tim cô lại đập nhanh đến vậy.

Cả đêm đó Ngu Dao không ngủ được, nửa đêm cô bò dậy, lên mạng tìm rất nhiều tư liệu. Cô nhớ, loại phẫu thuật hiến, cấy ghép tủy, nếu xét nghiệm của những người họ hàng gần nhau cho kết quả thích hợp thì xác xuất thành công sẽ khá lớn, hơn nữa, đâu nhất định phải cùng nhóm máu.

Sau đó cô lại xem rất nhiều tư liệu, cũng đi hỏi bác sĩ trực tuyến, thì được cho đáp án là, việc cấy ghép tủy cơ bản chỉ cần tủy thích hợp là có thể thành công, nhóm máu giống hay không căn bản không phải vấn đề; có điều, sau đó nhóm máu của người nhận tủy sẽ biến thành nhóm máu như người cho tủy.

Đặc biệt là, nếu người bệnh có nhóm máu hiếm, vì để phòng trường hợp mất máu quá nhiều giữa cuộc phẫu thuật, tốt nhất là người có tủy thích

https://thuviensach.vn

hợp nên có nhóm máu giống người nhận tủy, để tránh các trường hợp đột phát giữa cuộc phẫu thuật.

Xem câu trả lời của bác sĩ xong, Ngu Dao đóng notebook lại, lăn qua lộn lại nhưng vẫn không ngủ được.

Vừa rồi cô cũng hỏi vị bác sĩ kia, việc hiến tặng tủy có nguy hại cho bản thân không? Bác sĩ trả lời cô rằng, hiến tủy sẽ không ảnh hưởng gì với những người có sức khỏe tốt. Trọng lượng tủy của một người trưởng thành là 3 kilogram, một người hiến tủy chỉ cần hiến tặng 10 gram tủy tế bào gốc là đã có thể cứu được mạng của một người bị bệnh bạch cầu, điều này cũng không làm suy yếu chức năng miễn dịch hay khả năng tái tạo máu của họ. Khả năng tái tạo lại mô của tủy rất mạnh mẽ, tủy của một người hiến tủy khỏe mạnh sau mười ngày cho tủy đã có thể tái tạo lại đủ số lượng như ban đầu.

Đọc đến đây, trong lòng Ngu Dao có chút dao động, cô cảm thấy nếu mình làm một việc thiện, nếu có thể đổi lấy sinh mạng cho một người, thật ra cũng không có gì. Huống chi, với thân thể khỏe mạnh của cô mà nói, căn bản không gặp vấn đề gì lớn, chủ yếu sau giải phẫu cần phải tĩnh dưỡng thật tốt, chuyện đó cũng không thành vấn đề.

Thật sự thì trong lòng cô cũng đã có ý định này, cô tự nói với mình phải nghỉ ngơi sớm, chờ cuối tuần đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe, sau đó nghe tư vấn của bác sĩ, nếu được, cô thật sự nguyện ý cứu người.

Chỉ là, cô không muốn thừa nhận trước mặt Từ Khiêm thôi.

Thoáng cái đã tới cuối tuần, Ngu Dao buổi tối trước đó đi ngủ sớm, vì đi kiểm tra sức khoẻ cần giữ trạng thái tốt. Buổi sáng, khi cô vừa đang định đi ra ngoài thì đụng Diệp Tử Mặc tới gõ cửa.

https://thuviensach.vn

"Ủa, em định ra ngoài?" Diệp Tử Mặc thấy Ngu Dao ăn vận đàng hoàng đang đứng ở cửa, có chút lạ, hỏi.

Bình thường, Ngu Dao cuối tuần rất ít khi đi ra ngoài, ngay cả khi hẹn hò với Diệp Tử Mặc cũng đều hẹn ở những nơi gần gần nhà.

Ngu Dao đeo ba lô lên, sau đó khóa cửa. "Phải. Hôm nay hẹn làm kiểm tra sức khoẻ." Diệp Tử Mặc rõ ràng đã nói cuối tuần này có việc, phải tăng ca. "Sao anh giờ còn ở đây? Không phải nói tăng ca sao?"

"Thì đúng vậy nhưng 10 giờ mới tới công ty. Xem đồng hồ thấy còn kịp, định hẹn em ra ngoài ăn cơm."

"Xin lỗi anh nhiều nha! Hôm nay em phải đi kiểm tra sức khoẻ, không ăn được đâu." Ngu Dao hơi tự trách mình, nói.

Biết vậy họ đã hẹn nhau để thời gian tiện cho Diệp Tử Mặc. Từ sau Tết, hai người đều rất bận rộn, chẳng có bao nhiêu thời gian ở bên nhau, tận dụng được phút nào cứ tận dụng.

Diệp Tử Mặc vỗ vỗ đầu cô. "Nói ngại gì vậy?!" Anh dắt tay Ngu Dao, hai người cùng nhau xuống lầu. "Anh đưa em tới bệnh viện rồi tới công ty luôn."

"Được!" Ngu Dao thực sự trân trọng thời gian được ở bên anh, tất nhiên sẽ không từ chối đề nghị của Diệp Tử Mặc.

Đưa Ngu Dao tới bệnh viện xong, Diệp Tử Mặc liền đi, Ngu Dao một mình đi làm kiểm tra.

Kiểm tra một lượt xong, tình hình sức khỏe của cô thực sự không tồi, nếu tủy thích hợp, cô hoàn toàn phù hợp với yêu cầu hiến tặng tủy.

https://thuviensach.vn

Trước khi cô ra về, bác sĩ còn khen ngợi, tuyên dương. "Cô gái, hiện giờ rất ít người được như cô lắm!"

Ngu Dao hiểu ý tứ trong lời nói của bác sĩ. Mức sống càng tốt, ngược lại người bệnh lại càng nhiều, rất nhiều người bởi vì sợ nên sẽ không chịu làm việc thiện cứu người dù có nguy hại cho bản thân hay là không.

Từ Khiêm dạo gần đây rất phiền muộn, tình trạng của Quý Tinh càng lúc càng không tốt. Bác sĩ ở bệnh viện quân khu Giang Ninh đã nói riêng với Từ Khiêm, nếu không có tủy thích hợp, mạng sống của Quý Tinh đoán chừng chỉ còn ba tháng.

Từ Khiêm lập tức bay trở về Giang Ninh, gặp riêng Tôn Quân Trác.

Hai người hẹn gặp nhau ở câu lạc bộ Sentimental, câu lạc bộ do chính Tôn Quân Trác đầu tư.

"Vẫn chưa có tin tức sao?" Tôn Quân Trác rót cho Từ Khiêm một ly Whiskey, còn không quên bỏ thêm vài viên đá vào ly.

Rượu này rất mạnh, cứ uống không như vậy sẽ rất dễ say, thêm chút đá là tốt nhất.

Từ Khiêm cũng không cầm lấy ly rượu Tôn Quân Trác đưa, ngược lại, chỉ uống một ngụm nước đá. "Tạm thời mới chỉ tìm được một người."

"Nhà cậu thế nào rồi?" Từ Khiêm hỏi.

Tình hình bên nhà Tôn Quân Trác hoàn toàn không giống với Từ Khiêm. Lúc trước nếu không phải do Từ Khiêm bướng bỉnh, người nhà họ Từ cũng sẽ không cực lực phản đối chuyện của Từ Khiêm với Quý Tinh.

https://thuviensach.vn

Người nhà họ Từ vẫn luôn cho rằng Quý Tinh đã đứng một bên kích động Từ Khiêm từ y nên mới bất mãn với cô đến thế.

Trái lại, nhà họ Tôn lại không giống vậy. Mẹ Tôn Quân Trác, Đàm Nguyệt, vẫn luôn mong tìm được một người con dâu môn đăng hộ đối, hiển nhiên Quý Tinh không phải người phù hợp, hiện tại còn mắc loại bệnh như vậy.

"Không phải cậu vẫn luôn biết sao?" Đôi tay Tôn Quân Trác gối sau đầu, lưng dựa vào sô pha.

"Cậu bây giờ tính sao?"

"Có thể làm gì bây giờ? Chỉ có thể đi một bước tính một bước." Tôn Quân Trác cũng có nỗi khổ riêng. Anh ta không giống Từ Khiêm. Đàm Nguyệt là vợ nhỏ, bà ta nhiều năm qua sống ở nhà họ Tôn vẫn luôn nén giận, chính vì cho con trai mình một ngày kia có thể ra mặt, cho bà ta được uy phong một phen, hiện tại xem ra có chút khó khăn.

"Bên cậu có tin tức gì không?" Hai người trước giờ cùng nhau lo việc tìm ra người có cùng nhóm máu để làm xét nghiệm.

"Bên tôi tìm được mấy người rồi, đã làm xét nghiệm nhưng đều không được. Có người phù hợp nhưng tuổi quá lớn nên không được." Tôn Quân Trác nói sơ tình huống phía bên mình.

Bọn họ hy vọng Quý Tinh có thể có được trị liệu và tủy tốt nhất, tự nhiên là sẽ tiếp theo phiên công phu (自然是会下一番功夫的), người hiến tủy tốt nhất là nên cùng độ tuổi như cô.

Hai người ngồi ở câu lạc bộ hồi lâu mới đi về.

Ngày thứ hai, Từ Khiêm tới bệnh viện quân khu thăm Quý Tinh như thường lệ, không ngờ gặp phải mẹ Tôn Quân Trác, Đàm Nguyệt.

https://thuviensach.vn

"Dì, dì cũng tới ạ?" Từ Khiêm đi vào, vừa lúc thấy Đàm Nguyệt chuẩn bị về.

Đàm Nguyệt năm nay hơn bốn mươi bởi vì chăm sóc bồi dưỡng đàng hoàng nên nhìn qua cũng như hơn bốn mươi mà thôi. Bà ta búi mái tóc dài, vận một bộ áo lông màu đen, trên tay đeo chiếc nhẫn với hột đá to lóa mắt, dáng vẻ ung dung hoa quý*.

(*: đẹp đẽ và quý phái)

Thấy người đến là Từ Khiêm, Đàm Nguyệt cười nói: "Công ty Quân Trác hôm nay có việc, dì tới nhìn xem tình tình." Lời nói nghe thật sự trìu mến.

Nhìn qua cơ bản không giống người mẹ phản đối con trai qua lại với cô gái trước mặt.

"Dì, dì khách khí rồi ạ!" Quý Tinh sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, hơi yếu ớt, nói.

Bên tai cô còn quanh quẩn những lời Đàm Nguyệt mới vừa rồi nói, từng lời từng chữ thiêu đốt trái tim.

Hai người hàn huyên một phen, Từ Khiêm rất lễ phép, đưa Đàm Nguyệt xuống lầu. Nhìn Đàm Nguyệt lên xe về, Từ Khiêm lúc này mới xoay người quay lên lầu, ở ngoài phòng bệnh, anh nhận được một cuộc điện thoại.

"Thật vậy sao?" Từ Khiêm hỏi.

Bên kia không biết nói gì đó mà Từ Khiêm lập tức ngắt điện thoại, tự mình gọi điện đặt vé bay về Côn Minh.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Hôn Tôi Rồi Tôi Đi!

Editor: Dế Mèn

***

Từ Khiêm vừa ra sân bay liền thấy người của anh đang đứng tronh sảnh chờ.

Chính là Trương Tiêu, trợ lý riêng của Từ Khiêm.

Bởi vì lý do thời gian, sau khi đặt vé máy bay, Từ Khiêm lập tức cho Trương Tiêu đang ở Bạch Sa lái xe tới sân bay Côn Minh chờ mình. Lúc Trương Tiêu tới sân bay Côn Minh, máy bay chở Từ Khiêm vừa vặn đáp xuống, thời gian vừa kịp.

"Cậu chủ Khiêm!" Trương Tiêu tiến tới, nghiêng người chào Từ Khiêm.

Bởi vì trên máy bay cường độ ánh nắng trên máy bay mạnh, trên mũi người đàn ông có một cặp kính râm, anh tháo kính râm xuống, gật đầu với Trương Tiêu.

Trương Tiêu lái xe đưa Từ Khiêm về khách sạn.

Trương Tiêu ngồi trước lái xe, vừa nhìn đường, còn báo cáo tình huống mình có được cho Từ Khiêm. "Cậu chủ Khiêm, chuyện cậu nói tôi điều tra đã tra được rồi."

https://thuviensach.vn

Hóa ra, sau khi bảo Chương Minh đi về, Từ Khiêm đã cho Trương Tiêu tới Côn Minh. Trương Tiêu vẫn luôn đóng ở Bạch Sa, nếu có bất cứ vấn đề gì, chạy qua chạy lại giữa hai nơi cũng sẽ không mất quá nhiều thời gian.

Từ Khiêm nhẹ giọng "ừm" một tiếng, lật lật hồ sơ trong tay, nói: "Có địa chỉ hay tin tức nào khác không?"

"Có tra được ạ." Trương Tiêu đánh xe chạy vào đường cao tốc, đánh tay lái, rẽ vào một con đường dẫn tới một thị trấn trong thành phố Côn Minh. "Ngụy Kha. Sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với cô Quý, bằng tuổi cô Quý, cũng nhóm máu RH. Đã kết hôn. Dạy học ở một thị trấn ở Côn Minh, địa chỉ đã tra ra rồi."

Từ Khiêm vừa lúc lật tới tờ giấy hồ sơ của Ngụy Kha, tờ có ảnh chụp mới nhất của Ngụy Kha. Từ Khiêm nhìn thoáng qua, tiếp tục lật xem người phía sau.

"Còn có một người, tên Hồ Mạn, hơn cô Quý hai tuổi, hiện tại mới từ nước ngoài trở về Côn Minh." Trương Tiêu tiếp tục nói.

Trước giờ, ở Bạch Sa, số người phù hợp với điều kiện tuổi và cùng nhóm máu RH, Từ Khiêm tổng cộng chỉ tra được có ba người, mặt khác còn ở bài tra (其他的还在排查), nhưng xem ra, với tình hình trước mắt của Quý Tinh, phỏng chừng không đợi được nữa.

Xe nhanh chóng đến trường Ngụy Kha đang dạy. Trương Tiêu xuống xe mở cửa cho Từ Khiêm. Người đàn ông chân dài một dặm, khom người xuống xe.

"Cậu chủ Khiêm, cậu ở văn phòng đợi chút, tôi sẽ nói hiệu trưởng tìm Ngụy Kha tới." Trương Tiêu dẫn đường đưa Từ Khiêm tới văn phòng hiệu trưởng trước, Trương Tiêu đã nói chuyện với người bên này.

https://thuviensach.vn

"Đi đi, cứ đi làm đi!" Trong giọng nói của Từ Khiêm lộ ra một chút mỏi mệt.

Trương Tiêu đưa Từ Khiêm tới văn phòng xong liền cùng hiệu trưởng đi tìm Ngụy Kha. Người đàn ông ở trong văn phòng nhắm hai mắt dưỡng thần, không biết sao trong lòng anh lại có cảm giác bất an, cứ cảm thấy sẽ có chuyện phát sinh.

Mãi đến khi hiệu trưởng dẫn Ngụy Kha tới.

Ngu Dao từ khi làm kiểm tra sức khoẻ xong, biết sức khỏe của mình trong tình trạng tốt, cô cứ cân nhắc nên nói thế nào với Ngu Thế Minh và Cố Tuệ Nhàn về chuyện này.

Hôm nay, Diệp Tử Mặc tan làm tương đối sớm, hẹn Ngu Dao ra ngoài ăn cơm.

Hai người giải quyết bữa tối ở một quán cơm Hồ Nam gần nhà. "Dao Dao?" Diệp Tử Mặc cảm thấy Ngu Dao tối nay rất im lặng, cô trước giờ khi ăn cơm vẫn luôn ríu rít nói không ngừng; hôm nay ngược lại, rất an tĩnh, anh có chút không quen.

"Hở?" Ngu Dao lấy lại tinh thần. "Sao cơ?"

"Em đang nghĩ gì à?"

"Không có!" Ngu Dao không được tự nhiên, sửa sửa tóc mái trên trán.

Đó là thói quen nho nhỏ của cô.

"Dạo này Thạch Hâm bận gì mà lâu rồi không thấy cậu ấy?" Diệp Tử Mặc ăn một miếng súp lơ, như nhớ ra gì đó liền hỏi.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên bị hỏi như vậy, Ngu Dao cũng cảm giác mình cũng đã mấy ngày rồi không thấy bóng dáng Thạch Hâm.

"Hửm? Sao thế?" Diệp Tử Mặc gắp đồ ăn, bỏ vào trong chén cho Ngu Dao. "Lại không nói."

Ngu Dao xấu hổ cười cười: "Không có!"

Hai người ở ngoài ăn cơm, tay trong tay tản bộ rồi mới về nhà.

"Đúng rồi, em đã đăng ký lớp học thêm chưa?" Diệp Tử Mặc gần đây bận tối mặt, cũng quên hỏi Ngu Dao những chuyện này.

Ngu Dao tay cầm một bình nước, vừa nãy khát nước, Diệp Tử Mặc đã mua cho cô. "Ừm, đi học. Thứ hai, ba, năm, sáu, học bốn ngày."

"Ừm! Vậy em học cho tốt đấy!"

"Biết rồi!"

Hai người cứ như vậy vui vẻ cười đùa đi về nhà; khi sắp đến trước cửa thì nhìn thấy Thạch Hâm và một người đàn ông dưới lầu đang lôi lôi kéo kéo.

"Là Thạch Hâm." Ngu Dao mắt tinh phát hiện đôi nam nữ đang giằng co phía trước. Bởi vì người đàn ông đưa lưng về phía Ngu Dao nên cô không thấy được diện mạo anh ta.

"Đúng vậy. Người đàn ông kia là ai chứ?" Diệp Tử Mặc cũng thấy được, cũng chưa nghe nói Thạch Hâm có bạn trai, vậy người đang ông đang lôi kéo cô ấy là ai đây?

Cảnh Húc Nghiêu mới từ nơi khác trở về Bạch Sa, từ cái hôm gọi một cú điện thoại kêu Thạch Hâm ra, Thạch Hâm đã bị Cảnh Húc Nghiêu lừa đi công tác đến nơi khác, hôm nay mới vừa trở về.

https://thuviensach.vn

"Cảnh Húc Nghiêu, anh buông tôi ra!" Cổ tay Thạch Hâm bị người đàn ông lôi kéo, giãy một hồi cũng không thoát được.

"Em còn chưa hôn tôi mà." Người đàn ông mặt dày vô sỉ nói.

Thạch Hâm phiên một cái xem thường (石歆翻了一个白眼), thật sự không biết mình lại dính vào người đàn ông này, cái người trước mặt mang hình tượng công tử phong lưu quý phái, vạn người kính ngưỡng, sau lưng quả thực là một tên vô lại.

"Anh mau đi đi!" Thạch Hâm rất sợ cứ giằng co như vậy, sẽ bị Ngu Dao đi làm về bắt gặp.

Cô không tình nguyện, hôn mặt anh ta một cái. "Tha cho em." Cảnh Húc Nghiêu sờ sờ nơi đôi môi hồng của cô vừa hôn lên, lúc này mới lái xe đi.

Phía xa, Ngu Dao và Diệp Tử Mặc đương nhiên nhìn hết thảy những chuyện này vào mắt, hai người nhìn nhau.

"Thạch Hâm có vấn đề." Đây là kết luận của Ngu Dao đưa ra.

Hai người nhìn Thạch Hâm lên lầu, một lát sau mới đi lên. "Anh về trước đi!" Ngu Dao ở dưới lầu cũng đã nói xong với Diệp Tử Mặc.

Cô muốn hỏi Thạch Hâm xem người đàn ông vừa rồi rốt cuộc là ai? Từ sau chuyện lần trước, Thạch Hâm cũng không có biểu hiện gì khác, Ngu Dao còn luôn lo lắng cho cô ấy, hiện tại xem ra hơi dư thừa rồi.

Ngu Dao mở cửa vào nhà, đổi giày xong đi thẳng vào phòng Thạch Hâm, cô gõ gõ cửa. "Đá Nhỏ? Cậu có trong đó không?"

"Ừm, vào đi." Thạch Hâm ở trong trả lời.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao lúc này mới đẩy cửa phòng ra. "Đá Nhỏ, dạo này bận gì thế?"

"Không có việc gì đâu, đi công tác thôi."

"Hai ngày nay cậu không về, đi đâu thế?" Ngu Dao ngồi xuống giường Thạch Hâm, có chút bát quái hỏi. (有些八的问道)

Thạch Hâm hơi sửng sốt, cô ấy nhớ mình đã nói qua với Ngu Dao là mình phải đi công tác.

"Không phải tớ đã nói với cậu tớ đi công tác sao?" "Với đồng nghiệp nam?"

"Hả? Có ý gì?" Thạch Hâm bị cô làm cho mơ hồ.

Lần này đi công tác, thật sự cũng không phải chỉ có hai người cô và Cảnh Húc Nghiêu, còn có thư ký và quản lý bộ phận thiết kế.

"Vừa nãy, người đàn ông đưa cậu về là ai vậy?" Ngu Dao cũng không quanh co với cô ấy, hỏi thẳng.

Thạch Hâm gãi gãi đầu, nghĩ cách giải thích. "Là... Là một đồng nghiệp thôi." Cũng đâu phải nói xạo đâu! Làm việc chung công ty với Cảnh Húc Nghiêu cũng coi như là đồng nghiệp rồi, chỉ là che giấu chức vị của anh ra mà thôi.

"Đồng nghiệp?" Ngu Dao hiển nhiên không tin, cô còn định hỏi thêm lại nghe điện thoại mình reo.

Cô về phòng tìm di động, thế nhưng trên điện thoại hiển thị là Cố Tuệ Nhàn.

"Mẹ?" Ngu Dao bắt máy.

https://thuviensach.vn

Cố Tuệ Nhàn chưa bao giờ gọi điện cho cô, có chuyện gì cũng cùng lắm là gửi tin nhắn.

"Dao Dao, nhanh xin nghỉ về nhà! Xảy ra chuyện rồi!" Giọng nói Cố Tuệ Nhàn thực sự hoảng loạn, như đã xảy ra chuyện gì đại sự.

Ngu Dao vừa nghe, lập tức trấn an: "Mẹ, mẹ đừng hoảng! Con lập tức xin nghỉ về nhà!"

Cô xem giờ, xe buýt từ Bạch Sa về Côn Minh còn một chuyến ban đêm, cô cũng không kịp soạn đồ, lấy ba lô của mình rồi đi ngay.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Ngu Thế Minh Bị Điều Tra

Editor: Dế Mèn

***

Khi Ngu Dao chạy ra tới bến xe, chuyến xe muộn nhất về Côn Minh chỉ còn năm phút nữa là xuất phát. Ngu Dao chạy nhanh đi mua vé, lên xe tìm một chỗ ngồi xong mới nhớ phải gọi cho Lâm Tịch để xin nghỉ.

Cô thấy giờ đã khuya, lúc này mà gọi điện thoại chắc chắn sẽ quấy rầy Lâm Tịch nghỉ ngơi, cô liền gửi một tin nhắn cho Lâm Tịch. Sau ấy, sợ Lâm Tịch nhìn không thấy tin nhắn, cô lại nhắn tiếp trên WeChat.

Cô cũng nói với Đường Lăng, nếu ngày mai Lâm Tịch có hỏi tới mình thì xin nghỉ giúp cô, nói giúp cô trong nhà có việc gấp phải về, tạm thời xin nghỉ ba ngày, cuối tuần đi làm lại.

Xong xuôi, cô lại gọi điện thoại cho Diệp Tử Mặc.

"Dao Dao, sao còn chưa ngủ?" Diệp Tử Mặc mới vừa hoàn thành công việc xong, chuẩn bị đi nghỉ thì Ngu Dao điện thoại tới.

Ngu Dao bởi vì vừa rồi đuổi theo xe nên phải chạy liên tục, lúc này, nói chuyện vẫn mang theo tiếng thở dốc to. "Tử Mặc, nhà em... nhà em có chút chuyện, em phải về một chuyến."

"Xảy ra chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

"Em cũng không biết. Mới vừa về nhà thì mẹ gọi điện, bảo phải về ngay." Ngu Dao cũng rất lo lắng, lần đầu tiên Cố Tuệ Nhàn dùng giọng gấp gáp như vậy nói chuyện với Ngu Dao.

Diệp Tử Mặc nhíu mày một chút. "Vậy em về trước xem có chuyện gì rồi nói với anh!" Hiện tại anh cũng không có cách nào xin nghỉ để về với Ngu Dao.

"Được. Anh chú ý sức khỏe!" Ngu Dao dặn dò anh hai câu liền cúp điện thoại.

Nhìn đồng hồ, sắp xuất phát rồi, cô tựa đầu vào cửa sổ bên cạnh, nhìn thoáng qua cảnh sắc bên ngoài, sau đó đeo tai nghe vào, định nghỉ ngơi một chút.

Buổi tối 11 giờ, chuyến xe buýt xuất phát từ Bạch Sa về Côn Minh xuất phát đúng giờ.

Côn Minh.

Từ Khiêm ban ngày đã gặp Ngụy Kha, Trương Tiêu trước đó nói qua chuyện này với Ngụy Kha.

Ngụy Kha tỏ vẻ rất hiểu chuyện, hơn nữa, thù lao Từ Khiêm đưa ra rất đáng kể, với cuộc sống cũng không giàu có gì sau khi kết hôn của Ngụy Kha mà nói, đây là một điều may mắn.

Sau khi biết có người muốn tìm mình để xin mình hiến tủy, cô ấy cũng hỏi người bạn làm bác sĩ, cũng tìm rất nhiều tư liệu trên mạng, biết chuyện này cũng không nguy hại gì quá lớn cho bản thân mình.

https://thuviensach.vn

Ngụy Kha hẹn Từ Khiêm sáng hôm sau đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe, nếu sức khỏe cho phép, Từ Khiêm sẽ an bài cho cô ấy tới Giang Ninh một lần, làm một cuộc kiểm tra toàn diện, cũng để làm xét nghiệm xem có tủy có phù hợp không.

Ngụy Kha vui vẻ đồng ý.

Trương Tiêu tiễn Ngụy Kha xong liền đi thẳng vào phòng Từ Khiêm. Anh ta rất có quy củ, nhấn chuông cửa ba lần, không vội không vàng chờ người bên trong mở cửa.

Từ Khiêm sau khi trở lại khách sạn đã thay một bộ quần áo khác, trên người là bộ đồ mặc ở nhà mày trắng, quần kaki thoải mái, đi đôi dép xỏ ngón bằng bông dành riêng cho khách.

"Cậu chủ Khiêm!" Trương Tiêu vào phòng, đi theo sau Từ Khiêm, "Đã tiễn cô Ngụy về rồi ạ! Đã hẹn sáng ngày mai 8 giờ sẽ tới trường đưa cô ấy đi kiểm tra."

"Ừm. Được rồi, tôi biết rồi." Từ Khiêm trả lời một câu.

Từ Khiêm ngồi ở bàn làm việc, lướt xem di động, đột nhiên trong danh sách bạn bè, anh thấy Ngu Dao check in ở bến xe.

Nói tới danh sách bạn bè này, do lần trước, khi Từ Khiêm đưa Ngu Dao về nhà, dọc đường tuyết rơi, Ngu Dao ngồi trong xe chụp ảnh xong đăng cho bạn bè xem rồi bị anh thấy, anh giật lấy di động của Ngu Dao rồi kết bạn.

Thật ra anh cũng không thường dùng WeChat, con người sống trong thời đại tân tiến, WeChat là công cụ thông tin tất yếu không thể thiếu, anh đương nhiên cũng có, chỉ là không thường dùng thôi.

---

https://thuviensach.vn

Ngu Dao về đến nhà đã là hai giờ rưỡi sáng.

Cô đón taxi từ bến xe để về, về đến cô thấy đèn trong nhà sáng trưng.

Ngu Thế Minh tay đan vào nhau, gác trên trán, ngồi đó như đang suy nghĩ chuyện gì; Cố Tuệ Nhàn ngồi im lặng bên cạnh.

"Bố! Mẹ!" Ngu Dao vào nhà, chào bố mẹ.

Ngu Thế Minh lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía người đang thay giày ở cửa. "Dao Dao? Sao con lại về?" Ông cảm thấy rất quái lạ. Ông đã nhấn mạnh với Cố Tuệ Nhàn, không được nói cho bọn nhỏ trong nhà xảy ra chuyện, xem ra Cố Tuệ Nhàn cũng không nghe ông.

"Bố!" Ngu Dao vào phòng khách, ngồi xuống cạnh Ngu Thế Minh. "Trong nhà xảy ra chuyện gì thế ạ?"

"Dao Dao về rồi!" Cố Tuệ Nhàn cũng chỉ nói một câu. Thật sự gọi điện cho Ngu Dao xong bà cũng hối hận.

Nhưng trong nhà xảy ra sự tình, khi đó bà nhất thời không biết tìm ai để bàn bạc. Ngu Dật Thần chắc chắn là không được, thằng bé còn đi học, lại còn đang ở năm quan trọng nhất, tất nhiên không thể để nó phân tâm, cho nên cuối cùng bà đành gọi cho Ngu Dao.

"Không có việc gì." Ngu Thế Minh vẫn muốn gạt Ngu Dao.

Ngu Dao không vui. "Bố, rốt cuộc là sao vậy?"

Vừa vào nhà cô đã cảm thấy không khí trong nhà có gì không đúng, vào giờ này, Ngu Thế Minh đã sớm đi nghỉ rồi chứ không phải trong phòng khách. Hơn nữa, mới vừa rồi khi vào nhà, cô đã thấy ngay gạt tàn trên bàn trà trong phòng khách đầy tàn thuốc, chắc chắn Ngu Thế Minh đã hút thuốc.

https://thuviensach.vn

"Muộn quá rồi, con nghỉ ngơi trước đi, ngày mai lại nói." Ngu Thế Minh không muốn nói thêm gì nữa, đứng dậy trở về phòng ngủ.

Ngu Dao nhìn thoáng qua Cố Tuệ Nhàn, "Mẹ, rốt cuộc là sao vậy?"

"Mẹ... mẹ cũng không rõ." Cố Tuệ Nhàn có chút do dự, nói. "Hôm nay đột nhiên có một đám người tới, nói là phải điều tra bố con."

Nhớ lại chuyện ngày hôm nay, Cố Tuệ Nhàn vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Hôm nay, Ngu Thế Minh nghỉ phép một ngày, ăn qua cơm trưa xong ông ở trong phòng khách xem tin tức 12h trưa. Ngu Dật Thần vì bận học nên giữa trưa cũng không về nhà ăn cơm. Đột nhiên chuông cửa reo, Cố Tuệ Nhàn đi từ bếp ra mở cửa, bên ngoài có hai người đàn ông đang đứng đó, mở miệng đã hỏi: "Đây có phải nhà cửa Chủ tịch Ngu, Ngu Thế Minh?"

Cố Tuệ Nhàn ngẩn người gật gật đầu, nói: "Phải."

Hai người đàn ông lạ mặt kia liền xông vào, nói cái gì là người phía trên cử xuống, có người báo Ngu Thế Minh mưu lợi phi pháp, nói xong thật sự khiến Cố Tuệ Nhàn sợ hãi.

"Lão Ngu!" Cố Tuệ Nhàn lớn tiếng gọi người đã ngủ gục trên sô pha.

Ngu Thế Minh nghe tiếng kêu của Cố Tuệ Nhàn thì tỉnh dậy. Thấy trong nhà đột nhiên xuất hiện hai người đàn ông xa lạ, ông nhất thời vẫn chưa trở lại như bình thường, mãi đến khi Cố Tuệ Nhàn nói mục đích hai người đó tới đây, Ngu Thế Minh mới biết được chuyện gì đã xảy ra.

"Các anh nói muốn điều tra tôi?" Ngu Thế Minh cảm thấy có chút buồn cười. Bản thân ông tại chức nhiều năm như vậy, chưa bao giờ kiếm chác bất cứ thứ gì phi pháp, sao có thể có người tố cáo mình chứ?

https://thuviensach.vn

Người đàn ông dẫn đầu lôi một phong thư có đóng dấu thông tri từ trong túi công văn ra. "Mời ông tự xem!"

Ngu Thế Minh đi tới, lướt nhìn nhanh một lượt. "Chuyện này căn bản không có khả năng!."

"Chủ tịch Ngu, chúng ta lần này cũng chỉ là tới để đưa công hàm cho ông, còn công việc cụ thể, ông cứ chờ nội bộ điều tra đi." Nói xong hai người liền đi khỏi nhà họ Ngu.

Ngu Thế Minh héo hết cả người, cầm công hàm nằm liệt xuống trên sô pha.

Cố Tuệ Nhàn vẫn luôn ở bên cạnh hỏi ông rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ngu Thế Minh cũng không nói, chỉ dặn dò bà chuyện này không được nói với các con.

Cố Tuệ Nhàn sao chịu nghe lời ông? Đợi ăn cơm chiều xong, lúc Ngu Thế Minh đi tản bộ như ngày thường, Cố Tuệ Nhàn lúc đó mới gọi điện thoại cho Ngu Dao.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Cô Ấy Không Phù Hợp!

Editor: Dế Mèn

Sau khi Ngu Dao biết rõ kết quả mới về phòng nghỉ ngơi.

Cô nằm trên giường lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được. Chuyện Ngu Thế Minh bị điều tra cứ như một cục đá đè trái tim cô, không thở nổi.

Thật lâu sau, Ngu Dao nghĩ tới mọi chuyện, mới có thể đi vào giấc ngủ.

Hôm sau.

Trương Tiêu đúng giờ xuất hiện ở trường học nơi Ngụy Kha dạy. Có điều, lần này Từ Khiêm cũng có tới.

"Ủa, cái anh ngày hôm qua đi cùng anh không tới sao?" Ngụy Kha lên xe, nhìn không thấy Từ Khiêm thì hơi thắc mắc.

Cô nhớ rõ, chắc hẳn bạn gái Từ Khiêm cần cấy ghép tủy, thế nên anh mới không quản xa xôi ngàn dặm đến đến tìm mình?

Những người đàn ông đẹp trai, nhiều tiền lại còn nặng tình không còn thấy nhiều.

Ngụy Kha dù đã kết hôn, nhưng vẫn không che giấu sự yêu thích dành cho Từ Khiêm.

https://thuviensach.vn

Trương Tiêu lên xe xong, cài dây an toàn vào, lúc này mới trả lời cô. "Vâng, cậu chủ Khiêm có chút chuyện nên phải về rồi."

Lời này là thật sự.

Tối hôm qua, Từ Khiêm nhận được điện thoại của Tôn Quân Trác, nói tình trạng của Quý Tinh không tốt lắm, các bác sĩ đã thông báo tình trạng bệnh nguy kịch, bảo anh mau về một chuyến. Từ Khiêm suốt đêm chạy về, để Trương Tiêu tiếp tục theo sát bên này.

Ngụy Kha có chút không vui. "Ừ!" một tiếng.

Bởi vì trước đó đều đã sắp xếp xong xuôi, Trương Tiêu cũng đã nói với Ngụy kha trước khi làm kiểm tra không được ăn uống gì, vì vậy tất cả đều được tiến hành rất thuận lợi. Tới gần giữa trưa, Trương Tiêu lễ phép tính mời Ngụy Kha cùng nhau ăn cơm trưa, sẵn tiện chờ lấy báo cáo kiểm tra sức khoẻ, Ngụy Kha vui vẻ đồng ý.

Tuy cô muốn dùng cơm với Từ Khiêm hơn, nhưng người đàn ông trước mắt này cũng không thể coi là tồi. Dùng cơm cùng một người đàn ông như thế này lại càng thấy có hứng ăn uống hơn.

Lúc Ngu Dao thức dậy, bên ngoài mặt trời đã lên cao.

Cô nhìn đồng hồ, đã 10 giờ rưỡi, cô nhanh nhẹn rời giường, sau đó đi rửa mặt. Vừa ra khỏi phòng tắm liền thấy Ngu Thế Minh đang đi vào phòng làm việc, Ngu Dao vội vàng gọi: "Bố!"

Ngu Thế Minh bởi vì phải chịu sự điều tra nên đã bị cách chức tạm thời.

"Sao thế?" Ngu Thế Minh quay lại, hỏi.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao có chút ấp úng, cô muốn hỏi Ngu Thế Minh đã xảy ra sự tình gì, nhưng lại không tiện mở miệng. "Bố, chuyện đó, bố. . . bố. . ."

"Con muốn hỏi bố chuyện ngày hôm qua?" Ngu Thế Minh đương nhiên hiểu ý của con gái.

Ông sinh ra và nuôi dưỡng con gái hai mươi mấy năm, sao lại không biết trong lòng cô nghĩ cái gì chứ?

"Bố, bố nói cho con biết, có thể cùng nhau nghĩ cách mà!" Ngu Dao đi tới níu cánh tay Ngu Thế Minh.

Ngu Thế Minh nhìn thoáng qua Ngu Dao. "Vào đi!"

Hai người cùng vào phòng làm việc.

Ngu Thế Minh lấy công hàm ngày hôm qua đưa cho Ngu Dao. "Con xem đi."

Ngu Dao cầm lấy công hàm, cẩn thận xem một lần. Bên trên viết, có người nặc danh báo cá nhân Ngu Thế Minh có vấn đề nghiêm trọng về liêm chính. Trong các hoạt động thu hút đầu tư gần đây, khi điều tra đã phát hiện, gần đây có một số công ty lén đưa quà tặng cho Ngu Thế Minh để lót đường, tương lai được lợi thế đầu tư tốt.

Ngu Thế Minh vẫn luôn phụ trách mảng thu hút đầu tư ở Côn Minh. Đây là một chức vị rất béo bở, những người phụ trách trước đây đều do vấn đề tác phong vấn đề mà phải xuống đài; thế nên, Ngu Thế Minh từ lúc nhậm chức tới nay vẫn rất cẩn thận, sợ để chuôi vào tay người.

Cũng không biết người báo nặc danh kia lấy tin tức từ đây mà nói Ngu Thế Minh và người của công ty Duệ Thần qua lại rất gần, lúc Tết, ông chủ của Duệ Thần còn tới nhà chúc Tết; sau đó, hồ sơ xin xây dựng nhà xưởng

https://thuviensach.vn

trong khu khai phá của Côn Minh của công ty Duệ Thần lập tức được thông qua.

Vì vậy, người này cảm thấy Ngu Thế Minh nhất định đã nhận được lợi lộc từ Duệ Thần nên mới thông qua hồ sơ đó nhanh như vậy.

"Bố! Trong lòng bố có chắc không?" Ngu Dao xem xong văn kiện đó thì hỏi Ngu Thế Minh. Cô không hiểu sự tình trên chính trường, nhưng cô nghĩ Ngu Thế Minh hẳn sẽ rõ ai đã hãm hại sau lưng mình.

Ngu Thế Minh rất ít khi hút thuốc trước mặt con, hôm nay thật sự trong lòng phiền muộn không chịu được, ông đốt một điếu, hút một hơi dài. "Khu đất công ty Duệ Thần sẽ khởi công có quá nhiều người rình như hổ rình mồi, trong chốc lát thật sự nghĩ không ra."

Công ty Duệ Thần là công ty thương mại rất có tiếng ở Côn Minh, chủ yếu nhập và xuất khẩu hàng may mặc. Văn phòng của họ nằm trên khu phố thương mại ở Côn Minh bởi vì lượng xuất khẩu qua các quốc gia khác tương đối nhiều, các đơn hàng lẻ của họ càng ngày càng nhiều, không thể nào đưa tất cả các đơn đó cho các xưởng may khác làm.

Vì vậy, bọn họ muốn xây nhà xưởng trong khu khai phá của thành phố Côn Minh để tự may hàng, như vậy có thể tăng thu giảm chi; hơn nữa, càng có thể quảng bá cho nhãn hiệu của mình. Thế nhưng, vì việc xây dựng nhà xưởng trong khu khai phá cần có văn kiện thông qua của chính quyền, cho nên, ông chủ Duệ Thần năm ngoái đã không dưới năm lần tìm Ngu Thế Minh để nói chuyện này. Ngu Thế Minh đều nói tất cả mọi chuyện đều phải dựa theo trình tự mà làm. Thật sự lúc ấy Ngu Thế Minh đã xem qua bản kế hoạch của bọn họ, thấy thực sự không tồi.

Nếu nhà xưởng này được xây dựng thành công, đối với người dân Côn Minh mà nói, sẽ có thêm nhiều cơ hội việc làm hơn nữa; vì vậy, bản kế hoạch của Duệ Thần cũng đã được phê duyệt trước từ năm ngoái. Tuy

https://thuviensach.vn

nhiên, bởi vì sắp tới năm mới nên Ngu Thế Minh muốn ngâm thêm một thời gian, chờ qua năm mới ra thông báo, nào biết như vậy lại xảy ra vấn đề.

"Duệ Thần tới chúc tết đã đưa cho bố cái gì?" Ngu Dao nhớ lúc cô ở nhà, không có công ty nào tới chúc tết, cho nên, khả năng lớn nhất chính là sau khi Ngu Dao đã đi lại.

"Thật sự là nghĩ không ra." Năm mới đã qua lâu như vậy sao còn nhớ rõ cho được.

Ngu Dao cũng hết cách. "Bố, con có người bạn cấp ba làm luật sư, đến lúc đó con sẽ hỏi cậu ấy thử xem chuyện này phải xử lý thế nào?"

Ngu Thế Minh gật gật đầu. "Không sao đâu!" Ông ở trong giới chính trị lâu như vậy, sao lại không biết chuyện này là chuyện gì?

Rõ ràng là có người muốn cho ông một bài học.

Ngu Dao chỉ ở nhà hai ngày lại đi lại, nàng muốn về Bạch Sa nahnh nhanh để gặp người bạn hồi cấp ba để hỏi thử chuyện này, xem bây giờ phải làm sao.

Hiện tại, người của tổ điều tra vẫn đang trong giai đoạn điều tra, Ngu Thế Minh cũng chỉ là tạm thời bị cách chức.

Bệnh viện.

Báo cáo sức khỏe của Ngụy Kha đã có. Bởi vì trong nhà Ngụy Kha có việc nên việc lấy kết quả bị lùi lại một hôm. Hôm nay, Trương Tiêu cùng cô ấy tới bệnh viện.

Bệnh viện nói, sức khỏe Ngụy Kha tốt, không có vấn đề gì lớn.

https://thuviensach.vn

"Vậy, có thể hiến tủy chứ?" Trương Tiêu nghe bác sĩ nói xong liền hỏi.

Bác sĩ ban đầu cho rằng bọn họ chỉ tới để làm kiểm tra sức khoẻ thường lệ, không nghĩ là để hiến tủy, sắc mặt ông có chút nặng nề.

"Cái này. . . Cô Ngụy thể trạng tốt, nhưng nếu nói chuyện hiến tủy lời thì có chút vấn đề."

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Bệnh Tình Nguy Kịch!

Edit: Xi

Beta: Dế Mèn

***

Nghe bác sĩ nói, Ngụy Kha không hiểu nổi. "Tại sao?"

Không cầm làm kiểm tra sức khỏe, cô cũng biết bản thân mình khỏe mạnh.

Bác sĩ cầm báo cáo kiểm tra sức khỏe của cô.

"Cô Ngụy, bản báo cáo cho thấy cô có những dấu hiệu mắc bệnh viêm gan, vì vậy cô không thích hợp làm cuộc phẫu thuật hiến tặng này."

"Viêm gan?" Nghe mình bị viêm gan, chính Ngụy Kha cũng không thể tin được, cô không biết mình mắc bệnh.

"Cô không biết sao?"

"Tôi không biết."

Ngụy Kha suy nghĩ hồi lâu.

"Hình như chồng tôi có mắc bệnh viêm gan." Cô mơ hồ nói.

https://thuviensach.vn

"Vậy tốt nhất cô và chồng nên đến bệnh viện làm kiểm tra." Bác sĩ đưa ra đề nghị.

Ngụy Kha chợt nhớ ra chồng cô bị bệnh. Một lần chồng cô ăn cơm cùng với một người bạn, người bạn đó bị bệnh viêm gan, chồng cô không cẩn thận dùng chung chén đũa, sau đó đã bị nhiễm bệnh. Ngụy Kha sau khi biết đã cố gắng đem vật dụng dùng hàng ngày của mình và chồng để riêng ra nhưng không hiểu vì sao cô vẫn bị lây bệnh.

Sau khi xác định Ngụy Kha không đủ điều kiện để hiến tủy, Trương Tiêu và cô rời phòng làm việc của bác sĩ.

"Thật xin lỗi..." Ngụy Kha cứ cho rằng sẽ không có vấn đề gì, không ngờ mình lại bị viêm gan.

Trương Tiêu vỗ vai cô.

"Không sao." Anh rút trong túi ra một tờ chi phiếu.

"Chút ít này là của cô."

"Đây..."

Ngụy Kha muốn từ chối, nhưng khi nhìn thấy con số viết trên tờ chi phiếu cô liền dao động.

Đây là chi phiếu một trăm ngàn. Một trăm ngàn đối với Ngụy Kha mà nói là một số tiền lớn, có thể giúp cô trả tiền cọc mua một căn nhà ở thành phố.

"Cô Ngụy, xin đừng từ chối. Đây là điều tôi nên làm."

Cuối cùng, lưỡng lự mãi, Ngụy Kha vẫn nhận tờ chi phiếu.

https://thuviensach.vn

Sau khi tiễn Ngụy Kha, Trương Tiêu thông báo tình hình của Ngụy Kha cho Từ Khiêm biết, để anh xem tình hình liên hệ với người khác.

"Vâng, cậu chủ Khiêm."

Thành phố Bạch Sa.

Sau khi cô quay lại đây, Ngu Dao hẹn gặp bạn trung học của cô là Đồng Hâm.

Đồng Hâm học luật ở Đại học F, sau khi tốt nghiệp liền vào công ty luật Cẩm Thái tiếng tăm lẫy lừng ở Bạch Sa làm luật sư thực tập.

Nơi Ngu Dao hẹn anh là quán cà phê phía dưới văn phòng công ty luật Cẩm Thái.

Hiện tại đang trong thời gian làm việc nên tiệm cà phê khá ít người. Ngu Dao tìm thấy một chỗ ngồi ngay cửa sổ và ngồi ở đó. Đồng Hâm nhanh chóng tới nơi.

"Thật ngại quá, vì có cuộc họp nên tớ tới trễ." Đồng Hâm đến trễ hơn một chút so với thời gian cuộc hẹn.

Ngu Dao đưa thực đơn cho anh. "Không sao, tớ cũng vừa mới tới thôi."

"Cà phê." Đồng Hâm nói với người phục vụ.

Người phục vụ đi rồi, Đồng Hâm cầm lấy ly nước chanh trên bàn uống một ngụm. "Tìm tớ có chuyện gì? Sao có vẻ gấp gáp vậy?"

"Đồng Hâm, cậu có quen với luật sư phụ trách tố tụng hành chính không?"

https://thuviensach.vn

"Có chuyện gì vậy?"

"Bố tớ bị điều tra nội bộ." Nếu đã tìm anh thì Ngu Dao cũng không muốn gạt anh những chuyện có liên quan đến bố mình.

"Sao lại vậy?" Đồng Hâm nghe Ngu Thế Minh bị điều tra, anh cũng không tin được.

Anh đã gặp Ngu Thế Minh vài lần, đó là khi tốt nghiệp trung học, mọi người cùng nhau đi du lịch. Ngày đó, Ngu Thế Minh đưa Ngu Dao đến nhà ga, Đồng Hâm lúc đó là người phụ trách, anh và ông có tán gẫu với nhau vài câu, anh cảm thấy ông là người hòa nhã và có học thức.

Trước khi rời khỏi nhà, Ngu Dao đã photo một bản tài liệu mang theo, cô lấy từ trong túi ra đưa cho Đồng Hâm.

Sau khi Đồng Hâm sau khi xem xong tài liệu liền hỏi: " Đã tìm người phụ trách việc này của công ty chưa?"

Ngu Dao lắc đầu. " Chưa."

"Trước tiên, tìm người phụ trách của công ty, hỏi rõ ràng xem khi đó đến nhà cậu đã tặng những món gì?"

"Có ích gì không?" Ngu Dao không hiểu tại sao phải tìm người phụ trách Duệ Thần.

"Như vậy, có thể xem số quà tặng đó có nằm trong phạm vi cho phép nhận không." Đồng Hâm giải thích.

"Thông thường giá trị quà tặng cán bộ công chức được nhận đều được quy định rõ ràng, nếu vượt quá sẽ bị cáo buộc vào tội nhận hối lộ. Nếu biết được trị giá món quà Duệ Thần mang tặng thì việc này cũng dễ xử lí."

"Vậy nếu như vượt quá quy định thì phải làm sao bây giờ?"

https://thuviensach.vn

Đồng Hâm cắn cắn môi dưới. "Để làm rõ chuyện này, tiếp theo tớ sẽ nhờ thầy tớ giúp cậu."

"Được." Ngu Dao đối với việc này rất tin tưởng Đồng Hâm. "Có thời gian cậu dẫn tớ đi gặp thầy của cậu chứ."

"Không thành vấn đề."

Hai người ở tiệm cà phê nói rất nhiều chuyện, tất cả đều là chuyện Ngu Thế Minh bị điều tra, nên đối phó như thế nào.

Giang Ninh.

Từ khi nhận được cuộc điện thoại gần nhất của Tôn Quân Trác, Từ Khiêm ngay lập tức trở về. Lúc anh đến bệnh viện, Quý Tinh đang trong tình trạng hôn mê.

Sau khi cấp cứu, mặc dù đã tỉnh, nhưng tình trạng của Quý Tinh không khá hơn trước. Từ Khiêm có quen biết lâu năm với vị bác sỹ phụ trách tình trạng bệnh của Quý Tinh. "Giáo sư Lý, tình trạng của cô ấy có thể chống chọi được bao lâu ạ?"

"A Khiêm, tôi đã nói với cậu rồi, tình trạng của cô ấy, thời gian nhiều nhất còn khoảng nửa năm. Nhưng hiện tại còn kèm theo tình trạng nhiễm trùng đường hô hấp nên rất khó nói." Bác sỹ Lý là giáo sư thời đại học của Từ Khiêm, cũng là bác sĩ trưởng khoa nội của bệnh viên quân khu thành phố Giang Ninh.

Bản thân Từ Khiêm cũng là bác sỹ, tuy không phải là bác sỹ nội khoa nhưng anh cũng nhận thấy sự nguy hiểm của loại bệnh bạch cầu này.

https://thuviensach.vn

"Giáo sư Lý, bây giờ cách duy nhất cho cô ấy là chờ ghép tủy phải không ạ?"

Bác sĩ Lý nhìn lướt qua bệnh án của Quý Tinh. "Nếu khi đó sức khỏe của cô ấy cho phép..." Điều này có nghĩa là cho dù Quý Tinh đợi được đến lúc có thể ghép tủy nhưng cũng có thể cô không thể làm phẫu thuật cấy ghép. Từ Khiêm và bác sỹ Lý nói chuyện một lúc lâu, anh mới từ văn phòng làm việc đi ra.

Tôn Quân Trác vẫn trông nom ở giường bệnh của Quý Tinh, sau khi thấy Từ Khiêm trở lại, bàn tay đang nắm tay Quý Tinh lập tức buông xuống.

"Sao rồi?"

"Không có việc gì." Từ Khiêm nhìn thoáng qua Quý Tinh đang nằm trên giường bệnh.

Quý Tinh vừa mời tỉnh lại, cơ thể rất yếu. "A Khiêm, cơ thể của em, em biết rõ."

"Yên tâm, em không sao đâu."

Tôn Quân Trác nhìn thoáng qua Từ Khiêm, anh ta biết những lời này của Từ Khiêm không phải lừa Quý Tinh, anh đã nắm chắc mấy phần mới có thể nói vậy.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 91+92

Edit: Xi

Beta: Dế Mèn

Edit và đăng tải độc quyền bởi: Ngự Cảnh Uyển [NCU]

***

Từ Khiêm vẫn lại trong phòng bệnh của Quý Tinh đợi đến tối mới rời đi.

Tôn Quân Trác cũng đi theo anh. Anh ta đã mời cho Quý Tinh một nhân viên điều dưỡng, vì vậy buổi tối anh ta cũng không ở lại phòng bệnh.

Hai người đến bãi đỗ xe, Tôn Quân Trác lấy chìa khóa xe ra, ấn nút điều khiển từ xa, khóa xe liền tự động mở ra.

"Đưa cậu về?" Anh ta hỏi một câu.

Từ Khiêm vừa xuống máy bay đã lập tức đến bệnh viện, lại liên tục thảo luận với giáo sư Lý về bệnh tình của Quý Tinh mà chưa về nhà.

"Về Tinh Hải." Anh không muốn trở về đại viện. Đã hai ngày anh không nghỉ ngơi; nếu về, anh sẽ không thể tránh khỏi một hồi tra hỏi, chờ tinh thần anh khá hơn một chút rồi về sau vậy.

https://thuviensach.vn

"Bệnh của Quý Tinh rốt cuộc thế nào?" Tôn Quân Trác không phải là bác sĩ, hôm nay những điều giáo sư Lý nói đều là thuật ngữ chuyên nghành, với anh ta mà nói một chữ cũng không hiểu.

Nhưng anh ta biết, Quý Tinh hiện giờ đã ở bên bờ nguy hiểm rồi.

Từ Khiêm liếc nhìn Tôn Quân Trác, lấy thuốc lá trong túi ra, hiện tại anh rất mệt mỏi, chỉ có thể nhờ vào nicotin để làm mình dễ chịu hơn. "Thật sự không tốt."

"Cho dù tìm được tủy thích hợp, cơ thể Quý Tinh cũng chưa chắc có khả năng tiếp nhận cuộc phẫu thuật lớn như vậy." Từ Khiêm nói tiếp.

Tôn Quân Trác biết tình trạng của Quý Tinh không tốt, nhưng thật không ngờ đã nghiêm trọng như vậy.

"Có phải cậu đã tìm được người thích hợp không?" Anh ta nghĩ tới câu nói của Từ Khiêm trong bệnh viện.

Từ Khiêm không lên tiếng coi như ngầm đồng ý.

Ngu Dao? Cũng có thể xem là người thích hợp đi.

Trong xe yên lặng bỗng nhiên vang lên tiếng rè rè, Từ Khiêm cảm giác được điện thoại của mình đang rung. Anh lấy điện thoại di động ra, là Chương Minh.

"Có chuyện gì vậy?" Lúc ở bệnh viện, anh đã để điện thoại ở chế độ im lặng.

Khi gọi cho Trương Tiêu Chương Minh cũng mới biết Từ Khiêm đã trở về Giang Ninh.

"Quý Tinh thế nào rồi?"

https://thuviensach.vn

"Không tốt lắm."

"Nghe nói Ngụy Kha không thích hợp phải không?" Chương Minh cũng đi tìm những người này nên anh ta tất nhiên biết tên của bọn họ.

"Ừ." Từ Khiêm trả lời bằng giọng mũi.

"Ngu Thế Minh..."

Chương Minh còn chưa lên tiếng Từ Khiêm ngay lập tức cắt ngang.

"Còn một người nữa, thử trước rồi hãy nói."

Nếu không được, Từ Khiêm chắc chắn cũng sẽ không để cho Ngu Dao làm cuộc giải phẫu này. Lúc trước anh đi tìm cô cũng bởi vì không còn cách nào liên lạc với hai người lại. Dưới tình thế nguy cấp anh đã đi tìm Ngu Dao.

"Quý Tinh có thể đợi đến lúc đó sao?"

"Được." Từ Khiêm khẳng định nói.

Ở đầu bên kia Chương Minh lẩm bẩm một câu, Từ Khiêm không nghe rõ liền cúp điện thoại.

Thành phố Côn Minh.

Sau khi gặp Đồng Hâm, Ngu Dao liền quay về một chuyến, hỏi Ngu Thế Minh một số chuyện.

Hiện tại, tình huống của Ngu Thế Minh vẫn chỉ là điều tra nội bộ.

"Bố, bố còn nhớ lúc người của Duệ Thần tới nhà mình đã tặng thứ gì không?"

https://thuviensach.vn

"Đã lâu quá, thật sự không nhớ được." Ngu Thế Minh suy nghĩ rất lâu cũng không nhớ ra được gì.

Ngu Dao thì thầm một câu: "Vậy chỉ có thể tìm giám đốc của Duệ Thần hỏi."

"Con tìm hắn làm gì?" Ngu Thế Minh không hiểu Ngu Dao hỏi chuyện này để làm gì.

Ngu Dao lại đem lời của Đồng Hâm thuật lại cho Ngu Thế Minh. Sau khi nghe xong ông chỉ nói một câu: "Không cần phải tìm! Dù bố không nhớ rõ họ đưa cái gì, nhưng chỉ cần nhìn cách đóng gói cũng biết rất đắt tiền.

Ngày đó, giám đốc của Duệ Thần tới chơi, trong nhà đúng lúc có một nhóm khách khác. Sau khi Ngu Thế Minh mời khách vào, ông cơ bản không để ý đến những thứ kia. Lúc sau, ông có nhìn thoáng qua quà tặng để ở một góc phòng, có mấy món quà gói tinh xảo, ông hỏi mới biết là của ông chủ Duệ Thần tặng. Ông lập tức gọi điện thoại cho ông chủ Duệ Thần để trả lại; nhưng ông chủ bên kia lại nói đó chỉ là một chút tâm ý, nếu Ngu Thế Minh không rút lại lời vừa nãy tức là khinh thường ông ta. Thường xuyên có qua lại, Ngu Thế Minh ôm tâm lý sẽ chỉ để đó. Ai ngờ, ông bị nội bố tố cáo.

Buổi cuối tuần, Ngu Dao ở nhà. Giữa trưa chủ nhật, gần tới giờ cơm trưa, Ngu Dao nhận được một cuộc điện thoại, đối phương là đàn ông, muốn hẹn gặp Ngu Dao một lần.

"Ông là ai?" Ngu Dao vốn không biết người đàn ông này, sao có thể gặp hắn ta.

Người đàn ông cười một tiếng: "Nghe nói mới đây bố cô lại bị điều tra."

"Hẹn ở đâu?"

https://thuviensach.vn

"Nhà hàng Lạc Phi Tư trên đường Hương Giang." Người đàn ông nói ra một địa chỉ.

Ngu Dao cúp điện thoại, chào Cố Tuệ Nhàn một tiếng liền đi ra ngoài.

Cố Tuệ Nhàn biết cô đón xe đi cũng không hỏi gì nhiều.

Cô đón xe đến đường Hương Giang. Cô đẩy cửa chính của nhà hàng, chuông gió treo trên cửa vang lên. Cô đứng tại quầy tiếp tân hỏi thử, nhân viên phục vụ liền chỉ chỗ cho cô, cô bước thẳng đến chỗ ngồi ở cửa sổ thứ hai.

"Là anh gọi điện thoại cho tôi?" Ngu Dao đứng trước mặt người đàn ông.

Người đàn ông ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Ngu Dao: "Đúng vậy."

Người đàn ông chỉ tay vào ghế salon đối diện.

"Ngồi đi."

"Anh hẹn tôi rốt cuộc vì chuyện gì?"

Người đàn ông khẽ nhếch môi cười khẽ.

"Chuyện của bố cô giải quyết rồi sao?"

"Có gì anh cứ nói thẳng đi.'

"A, cô Ngu, cô đề phòng quá rồi." Người đàn ông khuấy cà phê trong tay mình một chút.

"Chủ tịch Ngu và tôi ngày trước cũng quen biết, tôi chỉ là có lòng tốt, quan tâm một chút."

https://thuviensach.vn

"Cảm ơn đã quan tâm." Nói xong Ngu Dao cũng chuẩn bị bỏ đi. Thấy cô muốn đi, người đàn ông bỏ chiếc muỗng xuống, uống một ngụm cà phê, nói: "Lẽ nào cô không muốn biết bố cô bị ai tố cáo sao?

Ngu Dao nghe được câu này hai mắt mở to.

"Anh biết?"

"Dĩ nhiên."

"Điều kiện của anh là gì?" Ngu Dao không ngốc, người đàn ông trước mặt cô không thể nào giúp cô mà không có mục đích gì, nếu đã thật sự muốn giúp thì khi bố cô đột ngột xảy ra chuyện đã đứng ra chứ không phải đợi tới lúc này.

Ngu Thế Minh thứ tư này sẽ có một cuộc nói chuyện nội bộ.

Nếu khi đó tổ điều tra có trong tay bằng chứng bất lợi với Ngu Thế Minh thì xong đời.

"Cô Ngu rất thông minh."

"Nói đi, anh muốn bao nhiêu?" Ngu Dao tưởng anh ta muốn tiền. Nếu số tiền hắn ta muốn không nhiều, nhà họ Ngu có thể góp chút đưa cho hắn.

"Tiền tôi có rất nhiều." Người đàn ông lắc đầu.

"Tôi chỉ muốn tìm cô Ngu để mượn một thứ khác thôi."

"Tìm tôi? Mượn đồ?" Ngu Dao hoàn toàn không hiểu.

Người đàn ông đưa ra một tập tài liệu, ánh mắt ra hiệu Ngu Dao mở ra xem.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao đưa tay cầm lấy tài liệu. Cô mở ra, nhìn thoáng qua, là bản báo cáo bệnh án của một cô gái, cô gái trong bản báo cáo bệnh tình nguy kịch và ảnh cô ấy nằm trên giường tiếp nhận điều trị.

"Ý anh là gì?"

"Hiện tại cô ấy đang chờ cô cứu cô ấy."

"Tôi sao?"

Người đàn ông gõ gõ đầu ngón tay xuống mặt bàn như pha lê. "Cô ấy bị bệnh nặng, phải làm phẩu thuật ghép tủy. Tôi biết thời gian trước cô đã làm kiểm tra sức khỏe, cơ thể cô rất khỏe mạnh."

"Anh muốn tôi hiến tủy?" Sau khi Ngu Dao nghe anh ta nói cũng đại khái hiểu được.

Cô không hiểu, thế giới này rốt cuộc là sao vậy? Thời gian trước, Từ Khiêm cũng tới nhà tìm cô, bảo cô hiến tủy cứu người; bây giờ người đàn ông trước mặt cũng muốn cô đi hiến tủy cứu người.

Trên thế giới này, tủy của người có nhóm máu RH rất khan hiếm phải không? Sao tất cả mọi người đều tìm cô để hiến tủy vậy?

"Thời gian suy nghĩ của cô là ba ngày." Người đàn ông biết, cuộc đàm thoại nội bộ đầu tiên của Ngu Thế Minh là ba ngày nữa.

Chương 92: Bị giam lại

Edit: Xi

Beta: Dế Mèn

https://thuviensach.vn

Edit và đăng tải độc quyền bởi: Ngự Cảnh Uyển [NCU]

***

Lúc Ngu Dao về tới nhà cũng đã sắp đến giờ Ngu Dao phải lên xe trở về thành phố Bạch Sa.

"Mẹ, mấy ngày nay ở nhà mẹ để ý bố nha!" Ngu Dao trước khi đi cố ý căn dặn Cố Tuệ Nhàn.

Cố Tuệ Nhàn gật đầu liên tục, bảo cô đừng trễ giờ, mau mau ra bến xe.

Ngu Dao về nhà cũng không mang theo nhiều hành lý, cô cầm lấy túi của mình rồi đi liền.

"Chuyện anh nói, tôi sẽ suy nghĩ." Ngu Dao gửi một tin nhắn cho người đàn ông cô gặp hôm nay.

Người đàn ông đưa ra điều kiện rất dụ người. Lúc Ngu Dao đi kiểm tra sức khỏe, cơ thể cô đã có thể sẵn sàng hiến tủy, nếu không có chuyện của bố cô, cô cũng sẽ làm.

Lúc Ngu Dao tới Bạch Sa, Diệp Tử Mặc ra đón cô.

"Mệt không?" Diệp Tử Mặc nắm tay Ngu Dao dịu dàng hỏi.

Trong khoảng thời gian này, hai người gặp nhau cũng không nhiều. Không phải Ngu Dao không muốn, chính là bởi vì chuyện của ba cô.

Diệp Tử Mặc sau khi biết chuyện này cũng cho Ngu Dao rất nhiều ý kiến. Nhưng dù sao hai người không phải dân chuyên nghiệp, cũng chỉ đưa ra những suy nghĩ thông thường.

"Khá tốt." Ngu Dao đưa một vài thứ mang từ nhà lên cho Diệp Tử Mặc xách.

https://thuviensach.vn

Hai người tay trong tay rời khỏi bến xe, ra đường cái bắt một chiếc xe về thẳng nhà.

"Chuyện của bố em thế nào rồi?" Từ khi xuống khỏi xe taxi, Diệp Tử Mặc chỉ hỏi một câu.

"Thứ tư là cuộc nói chuyện nội bộ đầu tiên."

"Vẫn không có chút tiến triển nào sao?"

"Đúng vậy." Ngu Dao cũng rất lo lắng, hiện tại tổ điều tra có bằng chứng gì, cô cơ bản là không biết.

Lúc cô đi xe, cô đã hẹn với Đồng Hâm ngày mai gặp mặt.

Diệp Tử Mặc đưa Ngu Dao trở về, anh cũng không vào nhà. Thấy dáng vẻ mệt mỏi của Ngu Dao, anh đoán ở nhà Ngu Dao cũng không tốt.

"Tối nay em nghỉ ngơi cho khỏe đi."

"Dạ, được." Thực sự Ngu Dao rất mệt. Sau khi cha cô gặp chuyện không may, cô cũng chưa có một giấc ngủ ngon.

Ngày hôm sau.

Bởi vì lý do công việc, Ngu Dao và Đồng Hâm chỉ có thể gặp nhau vào buổi tối.

Họ hẹn gặp nhau ở một nhà hàng Âu.

Sau khi hết giờ làm Ngu Dao liền chạy tới, còn chưa kịp ăn cơm. Đồng Hâm tới trước, anh đưa thực đơn cho Ngu Dao. "Cậu xem rồi gọi món gì ăn trước đi."

Ngu Dao cầm lấy thực đơn, gọi một phần mì Ý và một chén súp bắp.

https://thuviensach.vn

"Đồng Hâm, bố tớ ngày kia có cuộc nói chuyện nội bộ đầu tiên rồi."

Bởi vì Đông Hâm vẫn là luật sư thực tập, trong tay đang còn rất nhiều vụ án dang dở, dù hẹn ăn cơm tối với Ngu Dao nhưng tay anh vẫn cầm ttài liệu xem các vụ án. Giữa chừng anh dừng tay tháo mắt kính xuống hỏi: "Cậu đã tìm ông chủ Duệ Thần chưa?"

"Tớ hỏi bố tớ rồi." Ngu Dao đem nội dung hôm nói chuyện với Ngu Thế Minh nói cho Đồng Hâm.

Đồng Hâm sau khi nghe xong chìm trong suy tư một lát.

"Trước mắt vẫn chỉ là cuộc đàm thoại nội bộ, vẫn chưa bị đưa lên trên, để chờ xem sau đó sẽ là gì vậy?"

"Lỡ bố tớ bị bắt giam thì sao?" Đây chính là điều Ngu Dao lo lắng nhất.

"Yên tâm đi, tạm thời sẽ không đâu."

Ngu Thế Minh tuy đang bị điều tra nhưng chưa bị đưa lên Cục chống tham nhũng. Trước mắt, nội bộ tìm ông chất vấn sẽ có hai nghĩa, trong đó quan trọng nhất là hy vọng Ngu Thế Minh có thể thẳng thắn thừa nhận mình có nhận hối lộ khôngs?

Ngu Dao vẫn còn rất lo: "Thật không có việc gì sao?"

"Yên tâm đi! Chất vấn nội bộ chỉ là một quy trình để hy vọng chú Ngu có thể thừa nhận lỗi lầm thôi." Đồng Hâm an ủi.

"Chờ xong việc này, chúng ta có thể sẽ được biết tổ điều tra rốt cuộc có bao nhiêu bằng chứng."

Không còn cách nào, Ngu Dao chỉ có thể nghe Đồng Hâm.

https://thuviensach.vn

Thoáng một cái thời gian liền qua đi.

Hôm nay đã là thứ tư, Ngu Thế Minh đúng hẹn tới văn phòng tổ điều tra.

Người của tổ điều tra đã đợi ông trong văn phòng, tiến hành cuộc chất vấn gồm hai nam, một nữ.

Tới giờ trưa, tổ điều tra vẫn một mực hỏi Ngu Thế Minh, rốt cuộc ông có thừa nhận bản thân mình nhận hối lộ hay không? Ngu Thế Minh chỉ nói mình nhận được quà tặng đắt tiền, chứ không giao dịch tiền.

Tuy nhiên, tổ điều tra phát một đoạn video.

Trong đoạn phim, ông chủ của Duệ Thần, Đổng Tử Khôn thẳng thắn, thành khẩn nhận mình trong dịp Tết, lấy lý do biếu quà mà đã bỏ vào hộp qùa thẻ ngân hàng trị giá 300.000 tệ, người mở tài khoản là Ngu Thế Minh, hơn nữa còn cung cấp bằng chứng mở tài khoản.

Lúc tổ điều tra đem tất cả bằng chứng đặt trước mặt Ngu Thế Minh, ông không thể nói nên lời.

Ông căn bản không biết chuyện này, cũng chưa hề thấy thẻ ngân hàng này. Nếu ông biết trong hộp quà có thẻ ngân hàng, nói thế nào ông cũng sẽ không nhận.

"Những thứ này ông giải thích thế nào?" Thành viên tổ điều tra A hỏi.

Ngu Thế Minh lắc đầu, hiện tại dù có mười cái miệng cũng không nói được.

"Ngu Thế Minh, tìm ông tới nói chuyện là vì trong bộ phận còn tin tưởng ông, cho ông một cơ hội thừa nhận sai lầm." Thành viên tổ điều tra A

https://thuviensach.vn

vẫn tiếp tục nói: "Bây giờ, nếu ông thẳng thắn giao thẻ ngân hàng ra đây, ông vẫn còn cơ hội."

"Tôi không có."

Cuối cùng tổ điều tra tạm giam hành chính Ngu Thế Minh và thông báo cho Cố Tuệ Nhàn. Sau khi Cố Tuệ Nhàn nhận được điện thoại, hai chân đứng không vững, bà vội vã gọi cho Ngu Dao. Điện thoại vừa kết nối đã nghe: "Dao Dao, mau! Mau về!"

"Sao vậy ạ?" Ngu Dao cũng biết hôm nay bố cô tới nói chuyện nội bộ, cho nên từ sáng tới trưa tinh thần không yên.

"Bố con bị giam lại rồi."

---

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 93+94

Edit: Xi

Beta: Dế Mèn

***

Ngu Dao vừa nghe Ngu Thế Minh bị giam liền đánh rơi di động xuống đất.

"Này! Dao Dao? Con còn nghe không?" Cố Tuệ Nhàn chỉ nghe có thứ gì rớt, không biết Ngu Dao đã đánh rơi điện thoại xuống đất.

Đường Lăng ngồi trong văn phòng đánh xong một đống hóa đơn, thấy Ngu Dao sững sờ ngồi đó liền đi tới vỗ cô một cái.

"Cậu bị sao vậy?"

"Hả?"

"Điện thoại của cô rơi xuống đất rồi kìa." Đường Lăng thấy cô mất hồn mất vía chẳng biết điện thoại di động đã rơi xuống đất.

Ngu Dao gật đầu một cái, nhặt điện thoại từ dưới đất lên. Lúc này cô mới nói một câu: " Mẹ, mẹ đừng hoảng! Con lập tức xin nghỉ trở về."

Sau khi tắt điện thoại, Ngu Dao ngay lập tức đi tìm Lâm Tịch xin nghỉ.

https://thuviensach.vn

"Tháng này cô đã xin nghỉ mấy ngày rồi mà." Lâm Tịch vừa nghe Ngu Dao lại muốn xin nghỉ, cả khuôn mặt chuyển thành màu đen.

"Không được, tôi không thể phê chuẩn."

"Quản lý Lâm, nhà tôi thực sự có chuyện." Ngu Dao cũng biết mình là người mới, xin nghỉ phép nhiều cũng không nên.

Nhưng mà, không còn cách nào khác.

Lâm Tịch cầm giấy tờ trong tay "Bốp" một cái lên bàn làm việc, giọng điệu sắc bén, nói: "Ngu Dao, cô cho rằng công ty này là nhà cô mở sao?"

Ngu Dao cúi đầu nghe Lâm Tịch quở mắng, nếu như chịu nghe vài câu chửi mà có thể khiến Lâm Tịch phê chuẩn cho mình nghỉ, cô cũng không sao.

"Cô nói xin nghỉ là nghỉ, vậy việc của cô ai làm?"

"Giám đốc Lâm, nhà tôi thực sự có việc gấp."

Lâm Tịch nghe không nổi nữa, khoát tay tỏ ý Ngu Dao đừng tiếp tục nói nữa.

"Được rồi, được rồi, đừng nói nữa. Đây là lần cuối cùng, nếu có lần sau nữa thì cô đi luôn đi."

"Cám ơn chị, quản lý Lâm."

Sau khi từ phòng làm việc của Lâm Tịch đi ra, Ngu Dao tới chỗ của mình thu dọn đồ đạc xong liền đi.

"Đường Lăng, nhà tớ xảy ra chút chuyện; mấy ngày nay, lại làm phiền cậu làm giúp tớ."

https://thuviensach.vn

Cô vừa mới xin nghỉ nên việc cô phải làm đành để cho Đường Lăng làm, trong lòng Ngu Dao cũng áy náy.

"Không sao." Đường Lăng rất thoải mái nói: "Nhà cậu xảy ra chuyện, cậu cũng mau về đi, đừng chậm trễ!"

"Được. Trở lại nói sau." Ngu Dao thoáng nhìn đồng hồ của Đường Lăng, đã mười một giờ rưỡi.

Buổi chiều lúc một giờ rưỡi có một chuyến xe về thành phố Côn Minh, Ngu Dao định ngồi chuyến xe ấy về.

Thạch Hâm, bố mình xảy ra chuyện, mình phải về một chuyến. Ngu Dao vừa ra khỏi công ty liền gửi cho Thạch Hâm một tin nhắn thoại.

Sợ Thạch Hâm đang họp hay đang bận việc nên trong thời gian làm việc, cô rất ít gọi điện thoại cho Thạch Hâm.

Lúc này Thạch Hâm đang bị Cảnh Húc Nghiêu nhốt trong phòng làm việc, một tay hướng dẫn cô bản thiết kế nên sửa chỗ nào.

Thạch Hâm một tay cầm thước, một tay cầm bút vẽ, đang sửa lại bản thiết kế.

"Này, Cảnh Húc Nghiêu, tay của anh..."

Người đàn ông cao lớn đang đứng phía sau cô. Cảnh Húc Nghiêu một tay vòng qua hông của cô, một tay anh cầm bàn tay đang cầm bút vẽ của cô, cứ thế cả người anh liền dán vào lưng cô.

Cảnh Húc Nghiêu làm lơ câu nói của Thạch Hâm, vẫn theo ý mình như cũ - cầm tay Thạch Hâm, giúp cô sửa lại bản thiết kế.

"Tốt, có tiến bộ đấy!" Thấy bản thiết kế Thạch Hâm sửa càng lúc càng hoàn mỹ, Cảnh Húc Nghiêu nhịn không được mà khen.

https://thuviensach.vn

Thạch Hâm nghe xong đắc ý nói: "Dĩ nhiên."

"Ừ." Cảnh Húc Nghiêu đột nhiên ghé bên tai cô, nhỏ giọng nói câu gì đó làm Thạch Hâm phải mắng anh.

"Không biết xấu hổ!"

Bình thường đang làm việc điện thoại di động của Thạch Hâm đều để chế độ im lặng, nhưng di động có chớp đèn LED nhắc nhở, nên tin nhắn đến Thạch Hâm đều biết.

Cô giãy thoát khỏi cái ôm của người đàn ông, lấy điện thoại đặt ở bên cạnh. Điện thoại hiển thị tin nhắn của Ngu Dao, cô bấm phím mở ra nghe.

Giọng của Ngu Dao cứ như vậy vang lên trong không gian yên tĩnh.

Nghe xong, Thạch Hâm ngay lập tức gọi điện thoại lại cho Ngu Dao.

"Dao Dao, không có chuyện gì chứ?" Thạch Hâm cũng biết chút chuyện của Ngu Thế Minh, nhưng tình huống cụ thể như thế nào thì cô không rõ lắm. Hiện tại nghe xong lời nhắn của Ngu Dao, cô liền cảm thấy sự việc đã biến đổi rất nghiêm trọng.

Lúc này Ngu Dao đã về nhà, thu dọn một ít quần áo và đồ dùng hằng ngày cầm theo.

"Hiện giờ vẫn chưa rõ lắm."

"Vậy cậu cẩn thận một chút, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tớ."

"Được."

Thạch Hâm cúp điện thoại, dáng vẻ lo lắng. Cảnh Húc Nghiêu thấy thế, đi lại hỏi: "Sao vậy? Sao nghe xong lại như vậy?"

https://thuviensach.vn

"Không có chuyện gì." Thạch Hâm cất điện thoại rồi đột nhiên nở một nụ cười với anh.

Cô không muốn đem hết chuyện riêng của mình cho Cảnh Húc Nghiêu biết.

Chuyện hồi Tết đã là chuyện ngoài ý muốn rồi, cô không đem chuyện riêng tư của mình tiết lộ cho Cảnh Húc Nghiêu, một chút cũng không. Huống chi việc này không liên quan tới cô.

Cảnh Húc Nghiêu biết cô không muốn nói, cũng không ép. Thấy đã đến giờ cơm trưa, anh liền kéo cô cùng nhau đi ra ngoài ăn cơm.

Thành phố Côn Minh.

Ngu Thế Minh bị giam, sau khi thức dậy, Cố Tuệ Nhàn định mang qua cho ông mấy bộ quần áo nhưng đều bị từ chối.

Cố Tuệ Nhàn không thể làm gì hơn là đợi Ngu Dao về rồi bàn bạc nên làm gì lúc này.

Ngu Dao về đến nhà, ngay cả giày cũng không kịp thay, liền gọi: "Mẹ!"

Cố Tuệ Nhàn từ trong phòng đi ra: "Dao Dao, con về rồi!" Bà vừa khóc, mắt còn rất đỏ.

"Mẹ, rốt cuộc sao lại thế này?"

"Mẹ cũng không rõ." Nếu Cố Tuệ Nhàn biết nguyên nhân cũng sẽ không vội vội vàng vàng gọi điện cho Ngu Dao.

https://thuviensach.vn

"Hôm nay bố con phải nói chuyện với tổ điều tra, mẹ thấy ông ấy đi lâu quá mà chưa thấy về, định ra ngoài tìm ổng thì có người thông báo bố con đã bị tạm giam."

"Mẹ đi thăm bố chưa?"

"Họ không cho gặp."

"Được." Ngu Dao gật đầu, lấy điện thoại ra gọi cho Đồng Hâm.

Đồng Hâm đang họp, thấy điện thoại của Ngu Dao gọi đến nên tắt, không nhận. Ngu Dao gọi thêm vài cuộc nữa, Đồng Hâm cũng không nhận.

"Thế nào rồi?" Cố Tuệ Nhàn thấy cô cất điện thoại liền vội vàng hỏi.

Ngu Dao lắc đầu. "Cậu ấy không nhận, chắc bận việc rồi."

Cố Tuệ Nhàn nghe xong, cả người đều nặng nề, mắt lại đỏ lên, viền mắt ngấn lệ. "Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Mẹ, gọi điện thoại cho chú hai trước đã."

Chú hai mà Ngu Dao nói là em trai của Ngu Thế Minh, Ngu Thế Hoành.

Chuyện Ngu Thế Minh bị điều tra, chỉ có mấy người biết rõ, dễ dàng thấy Ngu Thế Hoành cũng không biết.

Ngu Thế Hoành nhận được điện thoại của cháu gái mình, không nói hai lời ngay lập tức chạy tới.

"Chị dâu, chị đừng hoảng!" Ngu Thế Hoành an ủi chị dâu mình.

"Chú hai, chú quen biết nhiều có thể giúp con gặp bố một lần được không?" Ngu Dao biết ở thành phố Côn Minh này chú hai có khả năng.

https://thuviensach.vn

Người ở cơ quan nhà nước, bạn bè chú hai đều có quen biết, tìm họ khai thông quan hệ, gặp mặt Ngu Thế Minh một lần hẳn không phải việc khó.

Ngu Thế Hoành một tay sờ cằm, rất lâu sau mới nói một câu: "Để chú nghĩ cách."

"Thế Hoành, chú nhất định phải có cách để chị được gặp anh chú nha!" Cố Tuệ Nhàn nói xong lại kích động.

"Chị dâu, em sẽ cố hết sức nghĩ cách."

Buổi tối, Ngu Dật Thần từ trường trở về đã là mười giờ rưỡi.

Ngu Dao vừa mới đưa Cố Tuệ Nhàn đi ngủ, cô về phòng khách thì liền nghe được tiếng mở cửa. Cho là Ngu Thế Minh về, cô vội vàng chạy tới cửa.

"Bố!" Tới khi thấy người về là Ngu Dật Thần, mặt cô xìu hẳn xuống.

"Chị, thấy em về cũng không cần phải vậy chứ!" Ngu Dật Thần cơ bản không biết trong nhà xảy ra chuyện, vẫn nói đùa với Ngu Dao.

Từ khi Ngu Thế Minh bắt đầu bị điều tra, Cố Tuệ Nhàn đã viện cớ bảo Ngu Dật Thần ở lại trường một thời gian. Tối nay bởi vì Ngu Dật Thần để quên vở học thêm ở nhà nên quay về lấy.

"Tại sao em lại về?"Ngu Dao đương nhiên biết chuyện Ngu Dật Thần ở trường.

"Em để quên vở ở nhà."

Ngu Dật Thần từ phòng mình đi ra, thấy Ngu Dao ngồi ngây người ở phòng khách.

https://thuviensach.vn

"Chị? Chị?"

"Hả? Sao vậy?"

"Chị sao vậy? Ngồi ngốc gì đó?"

"Không có gì."

Ngu Dật Thần không tin.

"Hôm nay mới thứ tư, sao chị lại về?" Thật kỳ lạ! Chị cậu cả năm khó khăn lắm mới được về một lần, dạo này sao lại chịu khó về như vậy?

"Dật Thần." Ngu Dao đang suy nghĩ không biết có nên mang chuyện của Ngu Thế Minh nói cho Ngu Dật Thần biết? Tự mình nói cho em biết, dù sao vẫn tốt hơn mấy tin cậu nghe được từ bạn bè, nhưng mà Ngu Dao sợ sẽ làm xao nhãng việc học của cậu.

"Không có gì." Ngu Dao vẫn quyết định không nói với Ngu Dật Thần.

Cô muốn xem bên chú hai có kết quả gì không sau đó mới nói với Ngu Dật Thần. Dù sao Dật Thần mấy ngày này cậu cũng không ở đây.

***

Chương 94: Nên làm gì bây giờ?

Edit: Xi

Beta: Dế Mèn

***

Tối hôm sau Ngu Thế Hoành đến nhà Ngu Dao.

https://thuviensach.vn

"Chú hai, thế nào rồi ạ?" Ngu Dao vừa mở cửa, nhìn thấy người đến là Ngu Thế Hoành liền gấp gáp hỏi.

Sau khi vào nhà, Ngu Thế Hoành lắc đầu một cái. "Không được."

Ông thấy Cố Tuệ Nhàn cũng đang từ phòng ngủ đi ra. "Hôm nay em đã nhờ vả hết bạn bè cũng không được."

"Tại sao?" Ngu Dao không hiểu lĩnh vực này, chẳng lẽ bị tạm giam hành chính cũng không thể đi thăm sao?

"Họ cho chuyện của anh cả có chút nghiêm trọng, không cho thăm nom."

Từ khi Ngu Thế Minh xảy ra chuyện đến nay, đêm nào Cố Tuệ Nhàn cũng ngủ không yên, hai hôm nay càng nghiêm trọng, mất ngủ cả đêm.

"Thật sự không được sao?" Bà chỉ muốn gặp chồng một lần, muốn xem ông thế nào rồi, lẽ nào như vậy cũng không được ư?

Ngu Thế Hoành lắc đầu. Hôm nay ông đã nhờ vả toàn bộ bạn bè có thể giúp mình, có một số người cũng lăn lộn trong quan trường. Hiện giờ lời đồn đại đã truyền ra khắp nơi, dù chuyện của Ngu Thế Minh không công bố ra bên ngoài, nhưng lời đồn đáng sợ biết bao nhiêu.

Vừa nghe Ngu Thế Hoành tới là muốn thông qua quan hệ để thử gặp anh mình, ai ai cũng đều lắc đầu, nói mình không giúp được gì.

Dù có người có thể giúp một tay thì lúc này họ cũng sẽ không muốn rước họa vào thân.

"Chú hai, chú giúp con nghĩ biện pháp đi!" Ngu Dao nghĩ, nhất định phải gặp cha mình một lần, cô phải biết rõ ràng chuyện này, sao lại bị tạm giam chứ?

https://thuviensach.vn

"Bao nhiêu tiền con cũng có thể."

"Dao Dao, vấn đề ở đây không phải là tiền."

"Chú hai, con biết chắc chắn chú có biện pháp mà!" Ngu Dao tin tưởng vào chú hai mình.

Ngu Thế Hoành thật sự không đành lòng cự tuyệt. "Vậy, để chú nghĩ cách khác." Đầu tiên chỉ có thể nhận lời trước đã.

Tiễn Ngu Thế Hoành về, Ngu Dao lại bắt đầu trấn an Cố Tuệ Nhàn. "Mẹ, mẹ đừng khóc!"

"Bố con bị nhốt trong đó không biết có sao không." Cố Tuệ Nhàn cũng chỉ là người làm nội trợ trong nhà.

Ngu Dao vỗ vài cái sau lưng của bà, sau đó rót một ly nước ấm cho bà uống một chút, rồi đưa bà đi nghỉ. Hôm qua bà một đêm không ngủ, hôm nay lại dậy từ rất sớm.

Trấn an Cố Tuệ Nhàn xong, cả người Ngu Dao cũng mệt mỏi vô cùng. Cô sờ bờ vai mỏi nhừ của mình.

Đồng Hâm vẫn chưa trả lời điện thoại của cô, cũng chưa biết chuyện gì xảy ra. Điện thoại di động của cô đang sạc pin, đành phải dùng điện thoại bàn trong nhà, gọi điện thoại lần nữa cho Đồng Hâm.

Lần này Đông Hâm bắt máy rất nhanh.

"Dao Dao?" Đồng Hâm nhìn thoáng qua số vùng là thành phố Côn Minh, có điều không phải điện thoại nhà mình, vậy chỉ có thể là Ngu Dao thôi.

"Đồng Hâm, cậu có đang bận không?"

https://thuviensach.vn

"Tớ vừa hoàn thành xong một vụ, sao thế?" Đông Hâm là luật sư thực tập, trong tay có rất nhiều việc, còn phải giúp đỡ luật sư sắp xếp việc trên tòa và chuyện gặp khách.

Hơn nữa, bản thân anh còn phải đang ứng phó với đủ mọi loại sát hạch.

"Đồng Hâm, bố tớ bị giam rồi, làm sao bây giờ?"

"Lúc nào cơ?" Đồng Hâm vẫn nhớ hôm qua chỉ là cuộc nói chuyện đầu tiên của Ngu Thế Minh, nhẽ ra chẳng có chuyện gì lớn.

"Thì ngày hôm qua."

"Cậu nghe được tình hình gì chưa?"

"Vẫn chưa rõ ràng lắm. Hiện tại họ không cho đi thăm hỏi." Vừa nghĩ tới chuyện mình không thể đi gặp Ngu Thế Minh, trong lòng Ngu Dao liền khó chịu vô cùng.

Đồng Hâm nghe được đáp án này, trong đầu ít nhiều đã hiểu tình hình đôi chút.

"Dao Dao, cậu đường gấp! Tớ xử lý mấy việc đang làm dở xong sẽ lập tức trở về."

Từ khi Ngu Dao về nhà, hai ngày nay cô đều phải lo nghĩ cách, làm thế nào để được gặp Ngu Thế Minh một lần, cũng chưa liên lạc lại với Diệp Tử Mặc.

Nhìn đồng hồ thấy chưa quá trễ, cô gửi cho Diệp Tử Mặc một tin nhắn.

Anh đang làm gì thế? Ngủ chưa?

https://thuviensach.vn

Lúc này Diệp Tử Mặc cũng vừa từ công ty về đến nhà. Không có Ngu Dao ở đây, anh chỉ có thể ra sức tăng ca, làm ông chủ vui lòng, sau này có thể được công ty giữ lại.

Nhận được tin nhắn Ngu Dao gửi tới, anh liền lập tức gọi điện cho Ngu Dao.

"Anh chưa ngủ nữa?" Ngu Dao nhận điện thoại của Diệp Tử Mặc, câu đầu tiên chính là như vậy. Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng nghĩ hoàn toàn khác.

Diệp Tử Mặc đi ra ban công, một tay anh chống vào lan can. "Ừ, nhớ em."

"Xạo!"

"Chuyện của bố em thế nào?"

"Haiz, một lời khó nói hết. Hiện tại, em đang nhờ chú hai giúp đỡ, xem có thể gặp bố em một lần không." Nói đến chuyện này, Ngu Dao cũng rất đau lòng.

Diệp Tử Mặc vẫn lo cho sức khỏe của cô nhất, sợ cô bận rộn sẽ không để ý tới việc nghỉ ngơi, ăn uống.

"Bản thân phải chú ý sức khỏe, em đừng để mình mệt mỏi quá!"

"Được. Anh cũng vậy."

Những người yêu nhau, lời ngọt ngào nói mãi không hết. Mãi đến khi Ngu Dao cảm thấy điện thoại của mình đang nóng lên mới cúp điện thoại.

---

https://thuviensach.vn

Dạo gần đây Ngu Dật Thần vẫn luôn ở nội trú. Hôm qua sau khi về nhà, thấy Ngu Dao, cậu định về nhà ở, đã mấy ngày cậu không gặp Ngu Thế Minh và Cố Tuệ Nhàn rồi. Sáng mai không phải đi học sớm, cậu dự định ở nhà nấu cho bố mẹ bữa sáng rồi sẽ trở lại trường.

Lúc Ngu Dật Thần quay về, Ngu Dao đang chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi.

"Sao em về vậy?" Thấy Ngu Dật Thần quay về, Ngu Dao có hơi nghi ngờ.

Không phải nó nói gần đây đều ở nội trú sao? Sao bỗng nhiên quay về rồi?

"Chị, ngày mai em không phải đến trường sớm nên tối nay em về nhà."

"Vậy em mau tắm rửa ngủ đi."

"Ủa, bố mẹ đâu?" Giờ này Ngu Thế Minh và Cố Tuệ Nhàn hẳn chưa đi nghỉ chứ?

Tối qua lúc về nhà lấy sách, Ngu Dật Thần đã cảm thấy có gì đó không đúng.

"Đi nghỉ rồi." Ngu Dao quanh năm không ở nhà, dĩ nhiên không biết giờ giấc sinh hoạt của bố mẹ.

"Không đúng à!"

"Sao chứ?"

"Bình thường bố thức rất khuya mà, sao ngủ sớm vậy được chứ?"

https://thuviensach.vn

"Thế à?" Ngu Dao lúng túng cười một tiếng. Cô nghĩ, hay tối nay nói với Ngu Dật Thần cho rồi, cứ tiếp tục giấu diếm cũng không phải cách. "Dật Thần, lại đây!"

"Sao vậy?" Cậu theo chị đi tới chỗ sô pha trong phòng khách.

"Gần đây bố bị điều tra nội bộ." Ngu Dao nói thật cho Ngu Dật Thần biết.

"Nghĩa là sao?"

"Thời gian trước, có người nặc danh tố cáo bố lén nhận hối lộ. Hôm trước bố bị tổ điều tra tìm nói chuyện, không biết xảy ra chuyện gì mà bố bị tạm giam hành chính rồi." Ngu Dao đem sự tình trước đó và kết quả nói đại khái cho Ngu Dật Thần. "Lúc trước không nói cho em là lo cho việc học hành của em. Chị thấy, em nhất định phải biết chuyện này."

"Vậy, bây giờ bố sao rồi?"

"Vẫn chưa rõ. Chị đã nhờ chú hai nhờ vả quan hệ, xem có thể đi gặp cha một chút không?"

"Khi nào ạ?" Ngu Dật Thần cũng muốn đi.

"Tạm thời vẫn chưa biết." Ngu Dao cũng không chắc chắn Ngu Thế Hoành có thể giải quyết không.

Thật sự không trong nghành, chỉ có thể chờ Đồng Hâm về rồi quyết định tiếp.

"Chị, em có thể giúp một tay không? Em có đứa bạn, trong nhà..."

Ngu Dao không nghe Dật Thần nói hết liền lập tức cắt ngang. "Em học cho giỏi là được, việc khác em không cần quan tâm."

https://thuviensach.vn

Cho dù gia đình người bạn của Ngu Dật Thần có quan hệ, cô cũng không muốn Ngu Dật Thần đi nhờ bạn.

Cho dù Ngu Thế Minh có trong sạch, nhưng một khi bị bạn học biết, trong trường học sẽ truyền ra, tất cả mọi người đều sẽ biết Ngu Dật Thần có một người cha nhận hối lộ; như vậy, ở trường Ngu Dật Thần sẽ bị bạn bè khinh thường. Hiện tại Ngu Dật Thần chỉ là một học sinh sắp đối mặt với kỳ thi tốt nghiệp trung học, không nên vì vậy mà phân tâm.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 95+96

Editor: Nhi

***

Hai hôm sau, buổi tối, Đồng Hâm đến thành phố Côn.

Sáng sớm Ngu Dao đã ra bến xe chờ anh ấy, mấy chiếc xe chạy vào bãi rất đúng giờ. Lúc đi ra, Đồng Hâm còn cầm theo một túi công văn.

"Đồng Hâm, ở đây!" Ngu Dao giữa đám người tìm kiếm rất lâu mới nhìn thấy Đồng Hâm.

Đồng Hâm vẫy tay gọi cô, sau đó đi ra khỏi bến.

"Chú Ngu giờ sao rồi?"

"Chú hai tớ dùng hết mối quan hệ vẫn không được." Ngu Dao khi nói ra những lời này thì cảm thấy rất thương tâm.

Ngu Thế Minh đã bị tạm giữ hành chính mấy ngày rồi.

Hiện giờ, không chừng Ngu Dật Thần đã biết, cả bên phía nhà cô cũng đã biết chuyện này.

Chú Lê Kiến Ba cũng đã đi tìm bạn bè, tất cả đều nói tạm thời chưa có cách để gặp Ngu Thế Minh, trừ phi có luật sư trình văn bản xin gặp, có lẽ

https://thuviensach.vn

mới có thể.

Cho nên, mấy ngày nay, Ngu Dao vẫn luôn gọi điện thoại hỏi Đồng Hâm khi nào thì có thể về, chờ anh ấy về để cùng thương thảo một chút.

"Ngày mai, tớ sẽ đệ đơn xin gặp xem sao." Đồng Hâm là luật sư tất nhiên cũng biết, khi bị tạm giữ hành chính, nếu người nhà không được gặp, như vậy chỉ luật sư là có thể đệ đơn xin gặp.

Đồng Hâm là người thành phố Côn, sau khi cùng Ngu Dao dùng cơm chiều, anh ấy liền về nhà mình.

Ngu Dao bước vào nhà đã thấy Cố Tuệ Nhàn và Ngu Dật Thần ngồi trong phòng khách, dường như đang chờ cô về.

"Thế nào rồi? Chị?" Ngu Dật Thần biết cô đi gặp người bạn làm luật sư.

Ngu Dao gật gật đầu. "Đồng Hâm nói, ngày mai anh ấy sẽ đệ đơn xin để chúng ta đi gặp bố."

Hiện tại cũng chỉ có thể đi trên con đường luật pháp, mặc kệ thế nào, Ngu Dao hiện giờ chỉ muốn được gặp bố một lần trước đã.

"Sẽ không có chuyện gì nữa đấy chứ?" Cố Tuệ Nhàn dạo này đã bị đả kích khó có thể chịu được, dù khi có tin tốt, bà vẫn bị ảnh hưởng.

"Đồng Hâm cũng không dám cam đoan." Ngu Dao không dám nói chắc nịch, sợ đến lúc đó nếu không được gặp Ngu Thế Minh thì với Cố Tuệ Nhàn mà nói, không thể nghi ngờ, đó sẽ lại là một đả kích lớn nữa.

Ngu Dao liếc nhìn đồng hồ, đã hơn 9 giờ nhiều. "Mẹ, mẹ uống thuốc rồi đi nghỉ đi."

https://thuviensach.vn

Cố Tuệ Nhàn càng ngày càng mất ngủ nghiêm trọng, hơn nữa còn xuất hiện hiện tượng chóng mặt. Ngu Dao đưa Cố Tuệ Nhàn đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói bà vì áp lực quá lớn nên sinh ra mất ngủ, kê cho bà thuốc an thần, dặn mỗi đêm uống một viên trước khi đi ngủ.

Ngu Dật Thần vào bếp rót một ly nước chín, Ngu Dao đỡ Cố Tuệ Nhàn về phòng ngủ, tìm trong tủ đầu giường lấy một viên thuốc cho Cố Tuệ Nhàn. Hai chị em nhìn Cố Tuệ Nhàn uống thuốc xong mới vì đắp chăn đâu vào đó cho bà rồi tắt đèn, rời phòng ngủ.

Cố Tuệ Nhàn mất ngủ càng ngày càng nghiêm trọng, hơn nữa xuất hiện hiện tượng chóng mặt, Ngu Dao đưa Cố Tuệ Nhàn đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói là bởi vì áp lực quá lớn, nên bà sinh ra mất ngủ bệnh. Sau đó kê cho bà đơn thuốc an thần, dặn dò mỗi đêm trước khi đi ngủ thì uống một viên.

Tìm người tặng lễ, chính là có thể được gặp Ngu Thế Minh.

Thế nhưng, trước đó đã có chuyện của Ngu Thế Minh, hiện tại ai còn dám nhận lễ quà?

"Hửm?" Ngu Dao vốn định tới phòng làm việc tra tư liệu. "Gì cơ?"

"Không có gì. Chỉ là muốn chị chú ý tới sức khỏe."

"Yên tâm đi. Chị sẽ không gục ngã." Là trưởng nữ trong nhà, Ngu Dao biết gánh nặng trên người nặng nề thế nào.

Thành phố Giang Ninh.

Sức khỏe Quý Tinh đã bắt đầu xuất hiện những chuyển biến xấu. Giáo sư Lý cũng đã nói rõ với Từ Khiêm, bây giờ cho dù có tìm được tủy thích

https://thuviensach.vn

hợp, chỉ e Quý Tinh cũng không thể làm phẫu thuật.

Từ Khiêm bỏ hết việc ở Bạch Sa, luôn ở Giang Ninh với Quý Tinh.

Anh đã nói Trương Tiêu không cần tìm người có nhóm máu RH nữa, bởi vì có tìm được cũng vô dụng.

Tôn Quân Trác sáng sớm tới phòng bệnh, vừa lúc Từ Khiêm cũng mới đến. "A Khiêm."

"Ừm, Tới rồi?"

"Cậu ra đây một chút!"

Từ Khiêm theo Tôn Quân Trác ra ngoài hành lang. Lúc lên đây, Tôn Quân Trác đã cố ý cầm theo tập văn kiện để trên xe theo, anh ta đưa văn kiện cho Từ Khiêm. Từ Khiêm không rõ nguyên do, nhìn anh ta. "Có ý gì?"

Tôn Quân Trác chỉ dùng ánh mắt ý bảo Từ Khiêm mở văn kiện xem xem bên trong chỉ là gì.

Từ Khiêm bán tín bán nghi lật ra, nhưng đó chính là tư liệu về gia đình Ngu Dao, bao gồm nhóm máu RH của Ngu Dao. Chuyện Từ Khiêm đã từng tới thăm nhà cô, sau chuyện anh bí mật gặp Ngu Thế Minh ở Bạch Sa cũng ở trong đó.

"Cậu điều tra cô ấy?"

Tôn Quân Trác tay chắp sau người, đứng trước cửa sổ sát đất ngoài hành lang, nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Bây giờ đã là đầu tháng ba, mùa của xuân về hoa nở, hoa lê, hoa đào, anh đào trong bệnh viện quân khu sớm đã có nụ, cây liễu cũng đã nảy mầm mới.

https://thuviensach.vn

"A Khiêm, cậu đã nói sẽ không để Quý Tinh có chuyện." Đây là câu nói Tôn Quân Trác vẫn luôn nhớ rõ.

Chính bởi vì câu nói này mà Tôn Quân Trác mới đi tìm Chương Minh hỏi rõ ràng.

Chương Minh cũng có thể coi là bạn lâu năm của Quý Tinh, lúc Từ Khiêm và Quý Tinh còn ở bên nhau, bọn họ thường xuyên đi chơi với nhau. Quý Tinh nhỏ tuổi hơn, lại là nữ nên đương nhiên được chiếu cố nhiều nhất, ai ai cũng rối rít xem cô gái ấy như em gái của mình mà quan tâm chăm sóc.

Sau khi Từ Khiêm và Quý Tinh chia tay, mọi người ai cũng đều thấy tiếc. Nhưng cũng có tình lý bên trong, gia đình Từ Khiêm như vậy sao có thể chấp nhận xuất thân của Quý Tinh. Cho dù vậy, chuyện này cũng không làm các mối quan hệ khác của cô ấy bị ảnh hưởng.

Sau khi về nước, Quý Tinh dần dần liên lạc lại với mọi người. Cô ấy sinh bệnh nằm viện, mọi người truyền cho nhau biết, tất cả đều sốt sắng nghĩ cách giúp, Chương Minh là một trong số đó.

"Chương Minh đưa tư liệu cho cậu?" Chỉ có anh ta là người biết được nhiều chuyện nhất.

Trương Tiêu tuyệt đối không có khả năng, cậu ta còn chưa hiểu ông chủ mình là người thế nào?

"Chuyện ai nói cho tôi biết nghiêm trọng vậy sao?" Tôn Quân Trác quay lại nhìn về phía Từ Khiêm. Từ Khiêm khó thở. Anh đi nhanh tới, một tay túm cổ áo Tôn Quân Trác, giọng nói hung tợn. "Cậu đừng có mà nghĩ tới chuyện đụng vào cô ấy." Đây là câu mấu chốt của Từ Khiêm.

Lúc trước, anh định tìm Ngu Dao để hiến tủy cho Quý Tinh; nhưng sau đó, khi Trương Tiêu tìm ra được hai người khác, Từ Khiêm lập tức đem

https://thuviensach.vn

hy vọng dần dần chuyển sang hai người kia. Khi báo cáo cuối cùng được đưa ra, tủy của Ngụy Kha không phù hợp để hiến tặng, người còn lại vẫn chưa đồng ý đi kiểm tra; nhưng vào lúc đó, Từ Khiêm đã dần dần không còn ý định nhờ Ngu Dao nữa rồi.

Thế nên, cho dù sau đó anh biết Ngu Thế Minh là người trong giới chính trị, anh cũng không có suy nghĩ lấy ông ra làm giao dịch với Ngu Dao.

"A Khiêm! Quý Tinh... cô ấy sắp chết!" Tôn Quân Trác gầm khẽ.

Anh ta thật sự sợ mất đi Quý Tinh. Nếu không phải yêu cô ấy thật lòng, anh ta hà tất phải mạo hiểm phá vỡ tình anh em để ở bên Quý Tinh.

"Cho dù là vậy, cậu cũng không được động tới cô ấy!" Từ Khiêm nói câu đó một cách rất bình tĩnh, hờ hững nhưng Tôn Quân Trác biết, Từ Khiêm thật sự đã tức giận.

Anh xoay người, đi khỏi bệnh viện, gọi điện đặt một vé máy bay, chuẩn bị bay thẳng về thành phố Côn.

Chương 96: Tôi ở dưới nhà em!

Lúc xuống lầu, Từ Khiêm vừa lúc đụng mặt Chương Minh tới bệnh viện thăm Quý Tinh.

Chương Minh vẫn không biết Từ Khiêm đã biết chuyện anh ta và Tôn Quân Trác làm sau lưng anh, vẫn nồng nhiệt tình chào anh: "Cậu chủ Khiêm! Đi đâu đó hả?"

Từ Khiêm liếc nhìn anh ta, ánh mắt mang một chút lửa giận. "Thu dọn cục diện rối rắm."

https://thuviensach.vn

Chương Minh hoàn toàn không rõ ý của Từ Khiêm.

Anh ta bối rối, mơ hồ nhìn từ khiêm. "Là ý gì?"

"Cậu hẳn phải rõ hơn tôi chứ?" Từ Khiêm hỏi lại.

Chương Minh suy nghĩ trong chốc lát mới nhớ ra. Chẳng lẽ, Từ Khiêm biết anh ta và Tôn Quân Trác lén lút làm? Đang suy nghĩ nên giải thích thế nào với Từ Khiêm, ai ngờ không thấy bóng dáng người đâu nữa.

Từ khiêm vô cùng hiểu tấm lòng muốn cứu Quý Tinh của Tôn Quân Trác.

Ngay từ đầu, anh quả thật đã nghĩ nếu lại không tìm được người thích hợp, anh sẽ dùng thủ đoạn đặc biệt để bức Ngu Dao đi vào khuôn khổ. Lúc sau, sau khi giáo sư Lý nói với anh về bệnh tình của Quý Tinh, Từ Khiêm đã thay đổi ý định ban đầu.

Giáo sư Lý nói, cứ cho sức khỏe của Quý Tinh có thể chịu được việc cấy tủy thì cũng phải cần thời gian năm năm quan sát. Trong năm năm này, xác suất tái phát rất cao, nếu chỉ nhiễm trùng cảm mạo một chút thôi thì bất cứ lúc nào cũng có khả năng lấy mạng Quý Tinh. Huống gì, xét tình hình trước mắt, sức khỏe Quý Tinh không có cách nào để chịu được cuộc phẫu thuật cấy tủy.

Sau khi biết được chuyện này từ giáo sư Lý, Từ Khiêm đã nói chuyện nghiêm túc một lần với riêng Quý Tinh. Anh nói đúng sự thật cho Quý Tinh về tình trạng sức khỏe của mình.

Sau khi biết, Quý Tinh nói rất bình tĩnh: "A Khiêm, em không làm phẫu thuật."

"Phải sống vô cùng cẩn thận như vậy suốt năm năm sau khi phẫu thuật, chi bằng cứ ra đi như vậy cho xong."

https://thuviensach.vn

"Chưa kể, nếu em chịu làm phẫu phẫu thì cũng chẳng ai có thể cam đoan em vẫn sẽ sống sót."

Sau khi biết suy nghĩ của Quý Tinh, tuy một mặt Từ Khiêm vẫn nỗ lực tìm tủy phù hợp, nhưng cũng đã giảm chậm tốc độ. Sống chết có số, cứ cho là bọn họ dùng sức mạnh và thủ đoạn ngang ngược để đổi lấy việc kéo dài sinh mạng của Quý Tinh đi, nhưng vẫn rất có khả năng bệnh tái phát trong lúc dùng thuốc kháng sinh.

Thành phố Côn.

Đồng Hâm đã đệ đơn xin gặp lên rồi, trước mắt vẫn đang chờ tin tức.

Ngày thứ năm sau khi Ngu Thế Minh bị tạm giữ hành chính, Ngu Dao được gặp ông.

Trong năm ngày đó, Ngu Thế Minh không còn khí phách nhiệt thành của một người đàn ông từng trải như trước kia, khuôn mặt ông ngập sự tang thương, râu ria xồm xàm, trên người vẫn mặc bộ quần áo hôm bị bắt.

Bọn họ được sắp xếp một phòng gặp mặt để gặp Ngu Thế Minh. "Bố!"

"Thế Minh!"

Nhìn thấy Ngu Thế Minh đi vào, cả Ngu Dao và Cố Tuệ Nhàn đều bật dậy.

Nhìn bộ dáng hiện giờ của chồng, hốc mắt của Cố Tuệ Nhàn lại không kìm được mà phiếm đỏ. Ngu dao ở bên cạnh, cầm tay Cố Tuệ Nhàn. "Mẹ à!"

Cô khẽ gọi, ý bảo mẹ đừng quá kích động, kẻo bố lại lo lắng.

https://thuviensach.vn

Lúc hai người ở nhà đã nói với nhau kỹ, vào lúc này, khi thấy Ngu Thế Minh thì không ai được kích động, cũng không được khóc, đừng để Ngu Thế Minh lại phải lo lắng cho mọi người ở nhà.

Đồng Hâm làm luật sư đại diện, cũng đi cùng tới đây.

"Chú Ngu!" Anh ấy lễ phép chào Ngu Thế Minh.

Hai viên cảnh sát sau khi phụ trách nhiệm vụ đưa Ngu Thế Minh tới đây xong liền ra khỏi phòng.

"Bố, rốt cuộc sao lại thế này?" Trong lòng Ngu Dao có vô số dấu chấm hỏi.

Ngu Thế Minh giương mắt nhìn ba người ngồi đối diện một lúc rồi ông lắc đầu. "Bố cũng không biết." Ông thật sự không biết sao lại như vầy, vì cái gì mà ông chủ Duệ Thần lại nói vậy.

Ngu Dao còn định hỏi thêm thì bị Đồng Hâm kéo lại. Anh ấy lắc đầu, ra hiệu Ngu Dao đừng hỏi nữa, đổi lại anh ấy nói: "Chú Ngu, cháu là Đồng Hâm, bạn học trước kia của Dao Dao."

"Chú vẫn nhớ cháu."

"Chú Ngu, bị giữ mấy ngày nay chú có khỏe không?"

"Vẫn khỏe." Ngu Thế Minh tất nhiên rõ ý tứ của Đồng Hâm khi hỏi ông những câu này.

"Vậy là tốt rồi." Đồng Hâm lật giấy tờ mình mang tới ra, tiếp tục nói: "Chú Ngu, chú còn nhớ mấy món đồ người của Duệ Thần đưa tới nhà chú không ạ?"

Ngu Thế Minh suy nghĩ rất lâu. "Có hai bình rượu Ngũ Lương Dịch, với một ít đồ bổ linh tinh." Thói quen thích uống hai ly trước khi dùng cơm

https://thuviensach.vn

của ông bạn bè xung quanh đều biết.

"Vậy, mấy món đồ đó còn ở nhà không?" Đồng Hâm hỏi câu hỏi mấu chốt nhất.

Nếu mấy thứ đó còn, sự tình sẽ biến thành rất đơn giản.

"Chắc là còn đấy."

Thời gian cho gặp mặt không được nhiều, rất nhiều chuyện vẫn còn chưa hỏi rõ ràng thì đã hết giờ rồi.

Cố Tuệ Nhàn vẫn luôn nắm tay Ngu Thế Minh tay buông. Ngu Thế Minh chỉ cầm tay bà, vỗ nhẹ nhẹ vài cái. "Sẽ không có việc gì đâu." Ánh mắt ông rất kiên định, nhìn ba người bọn họ.

"Đồng Hâm, bây giờ phải làm gì?"

Đồng Hâm cũng chưa nắm được chính xác hành động tiếp theo của tổ điều tra. "Về nhà xem trước đã. Chú Ngu nói mấy thứ đó vẫn còn ở nhà đúng không?"

Trước mắt, đây là việc duy nhất có thể làm.

Ba người bọn họ lập tức một đường trở về nhà. Ngu Dao vào phòng làm việc, quà Tết trong nhà đều được chất đống ở một góc nhỏ trong phòng.

Cô lục tới lui xem một lần vẫn không tìm được mấy món đồ Ngu Thế Minh nói. "Có khi nào nhớ lầm không?"

"Với trí nhớ của bố con sao có thể bị nhầm chứ?" Cố Tuệ Nhàn ở bên cạnh chêm vào một câu.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao chưa từ bỏ ý định, tìm lại một lần nữa, nhưng vẫn không tìm được như cũ.

Lúc Từ Khiêm tới thành phố Côn đã là buổi tối.

Ban đầu anh định bay thẳng tới thành phố Côn, nhưng lại nghĩ đến thành phố Côn rồi nhưng sẽ không có xe, không có phương tiện đi lại, thế nên anh liền về Bạch Sa một chuyến, sau đó lái xe tới thành phố Côn.

Trương Tiêu lúc đầu muốn đi theo Từ Khiêm tới đó nhưng bị Từ Khiêm ngăn lại.

Từ Khiêm vừa tới thành phố Côn liền gọi điện cho Ngu Dao.

Nhận được điện thoại của Từ Khiêm, Ngu Dao do dự một lúc. Lúc đầu cô không muốn bắt máy nên lập tức ném di động sang một bên, cho rằng nếu không bắt máy anh cũng sẽ thôi gọi nữa.

Nào ngờ, người gọi điện thoại còn kiên nhẫn hơn cô nhiều. Cuối cùng, chịu không nổi, Ngu Dao vẫn phải nhận điện thoại.

"Alo!"

"Tôi ở dưới nhà em, em xuống dưới đi!" Từ Khiêm ngồi trong xe nhìn một điểm trên tòa lầu cao trước mắt.

Ngu Dao tưởng anh đang nói tới căn nhà ở Bạch Sa. "Tôi không ở Bạch Sa."

"Tôi hiện tại đang đứng trên đường Hoài Hải, tiểu khu Kim Nguyên."

"Anh..."

https://thuviensach.vn

"Nhanh chạy xuống đi!"

Ngu Dao nhìn màn hình di động hiển thị cuộc gọi đã kết thúc. Cô dữ dằn ném di động xuống giường, sau đó chạy đến phòng Ngu Dật Thần.

Vì cửa sổ phòng Ngu Dật Thần nằm đối diện với đường cái, quả nhiên, liếc mắt một cái đã thấy xe của Từ Khiêm đỗ bên dưới.

Cô đã ngồi xe của Từ Khiêm rất nhiều lần, làm sao mà không nhận ra.

Lúc này Ngu Dật Thần vẫn chưa tan học về. Lo nếu mình không đi xuống, bị Ngu Dật Thần đi học về nhìn thấy được, nói với nhà thì sẽ không hay, cô cầm di động và ví tiền đi xuống lầu.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 97+98

Editor: Tiểu Huyền Vũ

Từ Khiêm không thể ngồi đợi trong xe được nữa, lập tức mở cửa xuống xe.

Anh dựa người bên cửa xe, hai đầu ngón tay kẹp một điếu thuốc, nhưng lại không nhen lửa.

Ngu Dao mới vừa mở cửa xuống tầng, ngay lập tức nhìn thấy một người đàn ông mặc bộ vest màu đen, hai ngón tay kẹp điếu thuốc, dựa thân người lên cửa kính xe, ánh đèn đường vàng quất ánh sáng lên trên có thể người đó.

Hình ảnh đó, thật khó để dùng từ ngữ nào hình dung được sự hài hòa của nó.

Từ Khiêm chưa bao giờ được cho là người đàn ông ôn hòa cả, Ngu Dao hiểu điều này hơn bất kì ai.

Tuy nhiên, lúc này Ngu Dao lại thấy được cụm từ đó trên thân người đàn ông này.

Có thể do cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm mình, Từ Khiêm khẽ ngước mắt lên, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Ngu Dao đang nhìn mình quyến luyến, anh giơ cao tay vẫy vẫy với cô.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao chú ý hai bên làn đường không có chiếc xe nào đi ngang qua, sau đó mới nhanh chóng chạy sang.

"Sao anh lại tới đây?" Chẳng phải anh ta lúc này đang ở thành phố Bạch Sa hay sao?

Con ngươi Từ Khiêm lãnh đạm đối diện với cô, "Tới thăm em một chút." Đây là lời nói thật.

Từ khi biết được Tôn Quân Trác và Chương Minh ra tay với cô sau lưng anh, ý nghĩ đầu tiên của Từ Khiêm chính là muốn ôm cô vào lòng, an ủi cô.

"Tới chỗ khác đi." Cô vẫn luôn thấy sợ hãi, từ lúc trở về vẫn luôn đắp chăn khóa mình ở trong phòng không ra ngoài.

Mặc dù cô biết Từ Khiêm không có tội, nhưng từ sau lần đó khi còn ở thành phố Bạch Sa đã khiến cô biết rõ ràng phải để người đàn ông này tránh xa ra khỏi cuộc sống của mình.

Thế nhưng thực tế cũng không thể phát triển theo hướng đi như cô mong muốn được.

"Ở đây thì sao?"

"Tới đường Hương Giang đi." Ngu Dao nói tới một địa điểm.

Đường Hương Giang được xem như là tuyến đường chính của thành phố C (thành phố Côn). Nơi này tương đối náo nhiệt, là trung tâm của khu chợ lớn, xung quanh có nhiều quán cơm và quán trà ngon.

Gần đây vì sự việc xảy ra trong nhà nên Ngu Dao rất mê uống trà. Cô vốn định tìm một quán cà phê, nhưng lại bị Từ Khiêm kéo lại.

Hai người đến một quán trà gần nhà.

https://thuviensach.vn

Phòng thưởng trà nằm trên một nơi không hẳn là bắt mắt trên đường Hương Giang, nếu không phải là người tinh mắt thì sẽ không biết được ở thành phố C có một phòng trà mang phong cách cổ xưa đến vậy. Mà khi nãy nhìn thấy Ngu Dao, Từ Khiêm liền phát hiện vành mắt của cô thâm đen lại, rõ ràng đang trong trạng thái ngủ không ngon giấc.

Hai người bao riêng một phòng, nhân viên phục vụ đốt huân hương riêng cho hai người, hỏi xem họ muốn uống loại trà gì?

Trong phòng bao, trên một tấm Tatami (một loại chiếu của Nhật) có một cái bàn trà nhỏ, hai người cởi giày, ngồi trên tấm Tatami kia.

Những tấm Tatami bên cạnh đặt một cái ghế cao đối diện với bàn trà, có lẽ là để cho những thương nhân bàn chuyện làm ăn ngồi.

Từ Khiêm gọi cho mình một bình Đại Hồng Bào, cho Ngu Dao một bình trà hoa Oải Hương.

"Trà hoa?" Ngu Dao còn chưa bao giờ được nếm thử Đại Hồng Bào đâu đấy.

"Trợ giúp cho giấc ngủ."

"À."

Nhân viên phục vụ nhanh chóng bưng hai bình trà lên.

Trà hoa không cần phải làm rườm rà, Đại Hồng Bào thì ngược lại, cần rất nhiều bước phức tạp. Sau khi làm xong tất cả, nhân viên phục vụ dâng trà đã pha xong cho Từ Khiêm, sau đó lui ra khỏi phòng như đã được hẹn trước.

Mùi thơm đậm đà của Đại Hồng Bào cuối cùng vẫn không thể bù lại được với mùi của vị trà hoa Oải Hương và huân hương.

https://thuviensach.vn

Cả phòng tràn ngập mùi hương hoa khiến Ngu Dao có chút buồn ngủ, cô chống lại cái đầu đang choáng váng, uống một ngụm trà, "Sao anh lại tới đây?"

"Điều này có quan trọng không?"

"Rất quan trọng?"

"Chỉ tới thăm em một chút thôi, chỉ đơn giản vậy thôi." Anh không nói gì nữa. Đến thành phố C cũng chỉ để thăm cô mà thôi.

Ngu Dao đã rất lâu không có một giấc ngủ ngon lành rồi, giờ phút này mùi thơm của huân hương tràn ngập khắp căn phòng, cô dần thấy buồn ngủ, cả người cô nằm úp hẳn lên mặt bàn, dường như miệng còn lảm nhảm điều gì đó, nhưng Từ Khiêm lại không nghe rõ, anh đi tới gần, lúc này mới nghe rõ Ngu Dao nói gì.

"Tới thăm tôi để làm cái gì? Cha tôi bị người ta hãm hại, tố cáo ông nhận hối lộ, bây giờ còn chưa được thả ra. Hôm nay khi cùng mẹ đi thăm ông, nhìn khuôn mặt tang thương của ông, đã không giống như người cha khí phách của ngày trước nữa rồi."

Ngu Dao không mở mắt, dựa vào cảm giác của bản thân cầm lấy chén trà, hớp một ngụm, tiếp tục lầm bầm, "Đồng Hâm cũng không có cách cứu cha tôi ra.Từ nay về sau phải làm sao đây?"

Từ sau khi về nhà, hai người đã lần tìm tất cả các địa chỉ, vẫn không tìm được người đưa đồ tới là ông chủ Nhuệ Thần kia. Đồng Hâm nói cho cô biết, nếu vẫn không tìm được người đó, thì việc Ngu Thế Minh nhận hối lộ sẽ cấu thành tội danh chính thức.

Vậy thì sẽ không còn là chuyện của bên tổ điều tra nữa, mà sẽ được chuyển giao toàn bộ cho bên cục chống tham ô. Lúc đó sẽ không còn gì có thể cứu vãn nữa.

https://thuviensach.vn

Sau khi biết được những điều này, Ngu Dao giống như phát điên lật đi lật lại những món đồ kia.

Thế nhưng những nơi trong nhà có thể nhiều tới đâu? Có thể có những chỗ nào đây?

Từ Khiêm thấy trước mắt Ngu Dao lòa xòa mấy sợi tóc, anh vén những sợi tóc đó ra sau tai cho Ngu Dao, cả khuôn mặt của Ngu Dao rõ ràng hơn dưới ánh đèn.

Khuôn mặt của cô ửng hồng, giống như vừa bước ra từ phòng tắm. Một tay chống một bên má, một tay nắm chặt chén trà, lông mi thật dài giống như cây quạt được xòe ra, trông thật đẹp.

Từ Khiêm nhìn có phần si mê.

Lúc trước, rốt cuộc anh đã ăn nhầm phải thứ gì mà bỗng nhiên lại hi vọng cô hi sinh tủy cứu Quý Tinh kia chứ?

Cho nên mới khiến Chương Minh và Tôn Quân Trác lợi dụng sơ hở, mới khiến Ngu Dao khổ sở như bây giờ.

"Tại sao lại không tới tìm tôi?" Từ Khiêm nhẹ nhàng nói.

Âm thanh lúc này, Ngu Dao không thể nghe được, cô khẽ hé môi, lại nhấp một ngụm trà.

Từ Khiêm biết mấy ngày nay cô nhất định đã không được ngủ ngon giấc, cho nên mới ngủ luôn ở phòng trà, anh cởi áo khoác của mình đắp lên lưng Ngu Dao, bản thân ngồi lên chiếc ghế gần đó, tự uống bình Đại Hồng Bào của mình.

**

https://thuviensach.vn

Diệp Tử Mặc đến thành phố C, không gọi điện báo cho Ngu Dao biết, anh quyết định cho Ngu Dao một sự bất ngờ.

Từ sau khi trở về nhà, ngoại trừ nói với nhau những chuyện quan trọng, hai người cũng rất ít khi liên lạc với nhau, anh xin được địa chỉ nhà Ngu Dao từ chỗ của Thạch Hâm, quyết định thẳng tiến tới nhà cô.

Thành phố C vào buổi tối hơi lạnh, may mắn Diệp Tử Mặc mang theo ít quần áo dày, anh mặc áo khoác, đi ra nhà ga, tiện tay vẫy một chiếc taxi, chuẩn bị tới nhà Ngu Dao.

Nào biết, đến khi nói với tài xế nơi muốn đến, tất cả đều từ chối, cuối cùng may mắn được một vị tài xế già tốt bụng chở anh đi.

Sau khi Diệp Tử Mặc lên xe, nhìn thời gian thì đã chín rưỡi tối rồi.

Nếu như theo thói quen thì chắc hẳn Ngu Dao vẫn chưa ngủ, anh liền gọi điện cho cô.

Khi Từ Khiêm đang uống trà liền nghe thấy tiếng rung, cẩn thận lắng nghe, hóa ra là điện thoại của Ngu Dao, anh đến bên cạnh Ngu Dao, mở túi xách của cô, lấy điện thoại từ trong túi ra.

Màn hình hiển thị cuộc gọi đến của Diệp Tử Mặc.

Từ Khiêm nở nụ cười lạnh (-_-), sau đó ngắt cuộc gọi.

Diệp Tử Mặc ngồi trên xe, nghe thấy giọng nữ thánh thót truyền đến, anh vẫn không từ bỏ tiếp tục gọi lại cho Ngu Dao.

Từ Khiêm nhìn điện thoại, vẫn là Diệp Tử Mặc, ngắt cuộc gọi lần nữa, sau đó tiện tay ngắt nguồn, ném lên trên bàn.

Ngẩng đầu liếc mắt, lại tiếp tục bò tới bên cạnh tấm Tatami nơi Ngu Dao đang nằm trên bàn trà nghỉ ngơi, khóe miệng khẽ nở nụ cười.

https://thuviensach.vn

Diệp Tử Mặc lại được nghe thấy giọng nói thánh thót lần nữa của nữ nhân viên tổng đài, "Số điện thoại này hiện đang tắt máy", cúp điện thoại, lại gọi lại lần nữa, cuối cùng vẫn tắt máy.

Anh không có máy bay riêng như nhà của Ngu Dao, đành phải nhờ Thạch Hâm đưa qua.

Lúc này, Thạch Hâm đang bị Cảnh Húc Nghiêu quấn lấy không tha.

Chương 98: Anh là người hãm hại cha tôi?

Editor: Tiểu Huyền Vũ

"Hãy thả tôi ra." Giọng điệu Thạch Hâm vô cùng bất mãn nói.

Hôm nay sau khi tan tầm, Cảnh Húc Nghiêu nói đưa Thạch Hâm đi ăn cơm, Thạch Hâm liền theo hắn ta lên xe. Nào ngờ kẻ này lại dẫn cô về nhà mình.

Cảnh Húc Nghiêu nói ăn đồ ăn bên ngoài đến chán ngấy rồi, muốn về nhà mình làm, cho nên tự tay làm cho Thạch Hâm một bữa tiệc lớn.

Ăn xong, Thạch Hâm muốn về nhà, Cảnh Húc Nghiêu lại không có ý để cô đi, vẫn quấn lấy cô, nói sẽ dạy cô vẽ, để buổi tối cô ngủ lại ở nhà hắn.

Thạch Hâm vừa nghe vậy đương nhiên không vui. Lần trước, hồi bị Cảnh Húc Nghiêu lừa khi còn ở thành phố Giang Ninh vẫn còn rõ ràng như ban ngày, lần này Thạch Hâm còn tin tưởng hắn nữa thì mới là lạ.

"Có điện thoại, anh thả tôi ra." Điện thoại của Thạch Hâm để ở trên bàn ăn cơm trong phòng khách, còn cô lại đang bị Húc Cảnh Nghiêu vây ở trong thư phòng.

Lúc này Cảnh Húc Nghiêu đang vây lấy người con gái trong lòng mình, đầu chôn trên cổ của cô, "Đừng để ý đến nó." Trời tối muộn thế này

https://thuviensach.vn

rồi, vậy mà có kẻ vẫn không tức thời quấy rầy đến hai người họ.

Thạch Hâm không vui, cô giãy dụa thân mình, muốn tránh thoát cái ôm của người đàn ông này, không ngờ càng giãy càng chọc cho dục hỏa của cái người này lớn hơn, tiếng nói trầm thấp của hắn vang lên, "Thạch Hâm, em cử động thêm nữa, tôi liền ném em lên giường luôn đấy."

Thạch Hâm vừa nghe vậy lập tức ngừng lại, vẻ mặt nịnh nọt, nói, "Muộn như vậy còn gọi điện tới chắc chắn có việc gấp." Cô cố gắng thuyết phục người đàn ông này buông mình.

"Đi đi." Khuôn mặt Cảnh Húc Nghiêu buồn rầu, đành phải buông người trong ngực ra, để cho cô đi nghe điện thoại.

Thạch Hâm chạy tới phòng ăn, nhìn thấy màn hình hiện lên số của Diệp Tử Mặc, cô liền nghe điện, "Tử Mặc?"

"Thạch Hâm, cô có liên lạc được với Dao Dao không?"

"Sao vậy?" Thạch Hâm cảm thấy kỳ quái.

Diệp Tử Mặc đã có thông tin địa chỉ của Ngu Dao ở thành phố C do cô đưa, cô còn tưởng rằng hiện giờ hai người này đã phải gặp nhau rồi chứ.

"Tôi gọi điện thoại cho Dao Dao, nhưng điện thoại của cô ấy vẫn không có người bắt máy, cuối cùng còn tắt điện thoại đi nữa." Diệp Tử Mặc có phần lo lắng cho Ngu Dao nói.

Anh ta chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế này cả.

"Có thể hết pin rồi."

"Không thể nào. Cô ấy luôn mang theo sạc dự phòng bên người mà."

https://thuviensach.vn

Đây là thói quen nho nhỏ của Ngu Dao, cô có chứng cuồng điện thoại di động, khi nào điện thoại sạc chưa được 100% thì sẽ cảm thấy khó chịu, mỗi lần hai người đi chơi với nhau, Ngu Dao nhất định sẽ sạc đầy pin hơn nữa còn mang theo sạc dự phòng đã được nạp đầy mới an tâm được.

"Đợi lát nữa tôi gọi điện cho cô ấy xem thế nào."

"Được. Đã làm phiền rồi, Thạch Hâm."

"Đừng khách sáo như vậy." Thạch Hâm nói xong liền ngắt điện thoại.

Cô tìm số của Ngu Dao, gọi cho Ngu Dao một cuộc, quả nhiên điện thoại đang trong tình trạng tắt máy, cô lại gọi cho Ngu Dao qua tin nhắn thoại Wechat, hi vọng đến khi mở máy thì tin nhắn này sẽ được gửi tới.

Thạch Hâm liên tục gọi cho Ngu Dao mấy cuộc điện thoại, vẫn đều trong tình trạng tắt máy, sự việc cấp bách, cô chỉ có thể gọi về máy ở nhà cho Ngu Dao.

Cô có số máy riêng của nhà Ngu Dao mà.

Sau khi Ngu Dật Thần đi học và tan học về, phát hiện chị gái của mình không có ở nhà, thấy Tuệ Nhàn đã uống thuốc đi nghỉ ngơi rồi, cậu liếc mắt thấy bà đã ngủ tương đối an ổn, liền mở đèn ngủ cho bà, nhẹ nhàng ra khỏi phòng, vừa tới phòng khách thì điện thoại trong nhà liền vang lên.

"A lô."

"Dật Thần, chị là Thạch Hâm." Thạch Hâm nghe điện thoại thấy là tiếng của đàn ông liền đoán là Ngu Dật Thần.

Ngu Thế Minh hiện đang bị tạm giam, đàn ông trong nhà đương nhiên chỉ có mình Ngu Dật Thần.

https://thuviensach.vn

"A, là chị Thạch Hâm. Đã trễ vậy rồi, có chuyện gì không ạ?" Ngu Dật Thần vừa nghe thấy là Thạch Hâm, vô cùng lễ phép chào hỏi cô.

Cậu liếc qua đồng hồ trong phòng khách, bây giờ đã hơn mười giờ rồi, vậy mà cô lại gọi điện đến đây, có phải chị của cậu đã xảy ra chuyện gì rồi không.

"Dật Thần, chị em đâu? Sao điện thoại của cô ấy lại tắt?"

"Hả? Tắt điện thoại?" Ngu Dật Thần ngạc nhiên khi nghe thấy điện thoại của Ngu Dao trong tình trạng tắt máy.

Chị của cậu là một kẻ cuồng điện thoại di động, điện thoại luôn trong trạng thái mở 24/24, lúc nào cũng được sạc đầy điện.

"Đúng vậy. Chị gọi cho cô ấy mấy lần vậy mà toàn tắt máy."

"Chị ấy không có ở nhà. Khi em đi học về thì đã không thấy đâu rồi." Ngu Dật Thần luống cuống, điện thoại của chị cậu sao có thể tắt máy đột ngột được? "Chị của em sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Không đâu, em đừng nghĩ lung tung. Vậy để chị gọi lại cho cô ấy thử xem, chắc là hết pin thôi." Thạch Hâm an ủi.

Ngu Dao cảm thấy cổ của mình hơi nhức mỏi, cô mơ hồ mở mắt, lúc này mới phát hiện không phải đang ở nhà mình, trong chốc lát liền nhớ ra mình và Từ Khiêm cùng đi uống trà, sao tự dưng cô lại ngủ ở đây thế này?

Cô vừa nắn bóp cái cổ căng cứng vừa ngồi dậy, liếc mắt nhìn bốn phía, vậy mà lại không thấy bóng dáng Từ Khiêm đâu.

Người đàn ông này sẽ không phải nhân lúc cô đang ngủ mà ném lại cô ở nơi này đấy chứ.

https://thuviensach.vn

Còn đang nghi hoặc, cô muốn đứng dậy đi ra ngoài nhìn xem, còn chưa đi tới cửa thì bỗng nhiên cửa phòng bao mở ra.

"Ồ, tỉnh rồi." Từ Khiêm vừa ra ngoài hành lang nghe điện thoại.

Ngu Dao nắn bóp cánh tay phải vừa được chưng dụng làm gối ngủ của mình, "Tại sao tôi lại ngủ ở chỗ này?"

"Em mệt quá." Từ Khiêm giải thích.

Ngu Dao gật đầu, cô cũng biết nhất định mình đã quá mệt mỏi, có lẽ là do tác dụng khi được uống trà an thần liền ngủ một chút.

"Không còn sớm nữa, để tôi đưa em về."

"Mấy giờ rồi?" Lúc này Ngu Dao mới nhớ ra mình từ nhà đi đến đây.

Từ Khiêm giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, "Mười giờ rưỡi."

"Cái gì? Đã trễ thế rồi." Ngu Dao ngạc nhiên.

Ngu Dao nhanh chóng cầm túi xách của mình, cùng người đàn ông bên cạnh ra khỏi phòng trà.

Trong xe.

"Ngu Dao." Từ Khiêm suy tính xem làm thế nào để mở miệng nói về chuyện cha của cô.

"Gì?"

"Em..."

Từ Khiêm còn chưa nói hết lời, thì liền bị Ngu Dao ngắt lời, "A, sao điện thoại của tôi lại tắt thế này?" Sau đó mở máy lên.

https://thuviensach.vn

Lúc này sóng điện thoại và kết nối internet đã được khôi phục lại, điện thoại của Ngu Dao lập tức vang liên hồi, toàn là tin nhắn thoại Wechat.

Có của Thạch Hâm, cả Ngu Dật Thần, còn cả của Diệp Tử Mặc.

"Tử Mặc?" Ngu Dao khẽ gọi một cái tên.

"Gì?" Từ Khiêm còn tưởng rằng cô đang nói với mình, khi nãy nghe không rõ.

Ngu Dao cất điện thoại đi, "Không có gì. Vừa rồi anh định nói chuyện gì với tôi?"

"Ngu Dao, chuyện của cha em...?"

"Sao anh lại biết chuyện của cha tôi?" Ngu Dao vừa nghe thấy Từ Khiêm nhắc tới chuyện của Ngu Thế Minh liền lập tức cảnh giác.

Theo lý thuyết, Ngu Thế Minh hiện giờ vẫn đang trong giai đoạn điều tra, chưa tới cấp độ kia, làm sao Từ Khiêm lại biết được.

"Chuyện của cha tôi có liên quan đến anh?" Ngu Dao dám cam đoan điều này là thật.

Từ Khiêm liếc mắt nhìn Ngu Dao, thấy sắc mặt của cô rất khó coi, dường như đang nghẹn tức vô cùng, "Không hoàn toàn."

Nếu không vì mình thì Chương Minh và Tôn Quân Trác cũng sẽ không tìm được tư liệu về Ngu Dao, từ đó sẽ không hãm hại Ngu Thế Minh.

"Vậy tức là có?" Ngu Dao gắt gỏng hỏi. "Tại sao anh phải làm như vậy?"

Ngu Dao hoàn toàn không ngờ điều này là sự thật.

https://thuviensach.vn

Cô vẫn cho rằng chuyện của Ngu Thế Minh là do có người hãm hại, thế nhưng hoàn toàn không ngờ tới là cố ý làm như vậy. "Vì để tôi quyên tủy sống?"

Từ Khiêm không nói gì, hiện giờ anh có nói cái gì thì Ngu Dao cũng sẽ không tin.

"Anh không nói gì, chính là đang thừa nhận?"

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Lúc Nãy Em Ngủ Cùng Với Hắn Ta?

Editor: Tiểu Huyền Vũ

Ngay từ đầu, Từ Khiêm quả thật đã từng nghĩ tới việc dùng chuyện của Ngu Thế Minh để uy hiếp bắt ép Ngu Dao phải làm theo ý mình, hiến tủy sống cho Quý Tinh, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, không thật sự làm loại chuyện này.

Sau đó đến khi biết được chuyện này, anh lập tức chạy tới thành phố C trước.

"Từ Khiêm, anh thật quá hèn hạ." Ngu Dao hung tợn nói. "Dừng xe."

Hiện giờ cô không hề muốn ở cùng một chỗ với Từ Khiêm chút nào.

Từ Khiêm liếc mắt nhìn đoạn đường đang đi.

"Em đừng làm loạn."

Tối muộn thế này, nếu cô xuống xe thì về thế nào? Nơi này làm gì bắt được taxi.

Ngu Dao không hề nghe lọt một chữ nào.

"Anh dừng xe lại cho tôi."

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm vẫn không phản ứng gì, Ngu Dao liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, xác định không có xe nào đi qua, lập tức mở cửa xe, nhảy xuống.

Từ Khiêm hoàn toàn không ngờ tới Ngu Dao sẽ nhảy thật, khi nãy anh còn đang gia tăng tốc độ nữa.

Thông qua kính chiếu hậu, anh nhìn thấy Ngu Dao đang lăn vài vòng cách xa, anh lập tức đạp thắng lại, đánh tay lái lái xe quay trở lại.

"Em điên rồi!"

Từ Khiêm xuống xe, đi tới trước mặt Ngu Dao hét lớn.

Ngu Dao đứng dậy, phủi bụi trên quần áo của mình, may mắn khi nhảy xuống xe cô không bị thương ở đâu cả.

Cô vỗ vỗ lòng bàn tay của mình.

"Tôi ngồi cùng một chỗ với kẻ hãm hại cha mình cả buổi tối mới thật sự là điên rồi."

Từ Khiêm thấy khuôn mặt cô không có bất cứ cảm xúc gì, trong ánh mắt dường như còn có hàn băng lạnh lẽo vô hình.

"Tôi đã nói rồi, chuyện này không liên quan gì đến tôi cả."

"Nếu thật sự do tôi làm, thì tôi còn đến tìm em sao?"

"Anh sẽ!" Ngu Dao lớn tiếng trả lời. "Vì muốn tôi phải hiến tủy, có chuyện gì mà anh không dám làm?"

Từ Khiêm nghẹn họng không cách nào phản bác lại, anh nhìn chằm chằm vào Ngu Dao rất lâu, sau đó mới mở miệng: "Lên xe trước đã. Tôi đưa em về."

https://thuviensach.vn

Dứt lời, anh giơ tay muốn kéo cô lên xe.

Theo bản năng, Ngu Dao lui lại sau một bước, hất tay, tát Từ Khiêm một cái bạt tai.

"Từ nay về sau, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa."

Cô đi lướt qua Từ Khiêm tự trở về nhà.

Thật ra nơi này đã không xa nhà cô lắm, tự đi về nhà cũng không mất nhiều thời gian.

Từ Khiêm vẫn đứng ở giữa đường, cái tát vừa rồi của Ngu Dao đã khiến đầu óc anh mụ mị.

Khi về đến nhà, Ngu Dao cảm giác đôi chân này đã không còn là của cô nữa rồi. Cô không ngờ đoạn đường này lại xa đến như vậy, như muốn giết người đền mạng vậy.

Cổ đổ cả người lên ghế sô pha, cơ thể mệt mỏi rã rời.

"Chị!" Ngu Dật Thần nghe thấy tiếng mở cửa liền chạy ra xem, lúc này liền nhìn thấy cả người Ngu Dao đang nằm trên ghế sô pha, giống như xác chết đến nơi.

"Ừ. Có chuyện gì sao?"

"Chị đã làm gì mà về muộn như vậy?"

"Sao vậy?" Ngu Dao kéo Từ Khiêm đi ra ngoài chính là vì không muốn để Ngu Dật Thần biết được chuyện cô và Từ Khiêm gặp mặt.

Từ sau khi biết được chuyện của Ngu Thế Minh có liên quan tới Từ Khiêm, cô càng không muốn cho cậu biết.

https://thuviensach.vn

"Anh Tử Mặc đã ở nhà chờ chị lâu lắm rồi." Ngu Dật Thần liếc mắt nhìn người đàn ông đứng bên cạnh.

"Gì?" Ngu Dao ngay lập tức bật dậy từ ghế sô pha.

Cô nhìn thấy Diệp Tử Mặc đang đứng cùng một chỗ với Ngu Dật Thần, sắc mặt trông rất khó coi, anh ta đi đến gần bên người cô.

"Điện thoại di động của em đâu?"

Ngu Dao không hiểu tại sao anh lại hỏi như vậy, cô lấy điện thoại ra, dường như còn lầm bầm lầu bầu cái gì đó.

"Điện thoại không biết bị làm sao bỗng nhiên tắt mất rồi."

Diệp Tử Mặc lập tức đoạt lấy điện thoại của cô, giọng nói rất nghiêm khắc cộng thêm tức giận:"Tự dưng tắt máy cái gì? Em không biết mọi người không tìm thấy em sẽ lo lắng hay sao?"

Ngu Dao không ngờ chuyện điện thoại của mình bị tắt sẽ khiến Diệp Tử Mặc tức giận đến mức này.

Cô chưa bao giờ thấy Diệp Tử Mặc tức giận đến vậy, ngay lập tức bị dọa.

Thật ra, chuyện Diệp Tử Mặc tức giận không hề sai. Trước đó, anh nhận được tin tức thông qua Thạch Hâm, nói Ngu Dao không có trong nhà, cô đã gọi điện cho Ngu Dao rất nhiều lần, nhưng lại toàn tắt máy, tâm trạng của Diệp Tử Mặc cũng theo thời gian càng trở nên xấu hơn.

Anh vẫn luôn lo lắng cho cô, không biết cô có xảy ra chuyện gì hay không? Có bị đụng xe hay không...?

Sau đó Thạch Hâm nói địa chỉ cụ thể nhà Ngu Dao cho Diệp Tử Mặc biết, anh liền tự thuê xe tới đó.

https://thuviensach.vn

Trước kia khi Ngu Dật Thần đến thành phố Bạch Sa, Diệp Tử Mặc có từng lưu lại số điện thoại của cậu, cũng may về sau cần dùng đến.

Anh gọi điện thoại nói với Ngu Dật Thần là tự mình tới thành phố C, nhưng lại không liên lạc được cho Ngu Dao.

Ngu Dật Thần rất nhiệt tình mời anh đến nhà. Lúc này Ngu Dao vẫn chưa trở lại, hai người còn đang định xem xem có nên ra ngoài tìm hay không nữa. Diệp Tử Mặc liền bảo nên chờ một chút, nếu qua 12h mà cô ấy vẫn chưa trở lại thì trực tiếp báo cảnh sát.

May mắn thay, Ngu Dao đã trở lại.

Nếu không, không biết hai người sẽ làm thế nào đây?

Ngu Dật Thần đứng ở một bên, nhìn thấy cả hai đều không lên tiếng, cậu đành ngượng ngùng ho khan một tiếng: "Ờm, chị, anh Tử Mặc đã chờ chị rất lâu rồi. Điện thoại di động của chị hết pin sao?"

Thật ra cậu cũng chỉ muốn giải vây cho chị gái mình mà thôi.

"Không hề." Ngu Dao khẽ nói.

"Chị và bạn cùng đi uống trà, sau đó uống một cốc trà oải hương, thấy hơi mệt chút, nên ngủ quên mất, điện thoại chắc do người kia tắt máy."

Ngu Dao lựa chọn nói thật. Cô cũng không nói rõ người bạn này là ai?

"Là người đàn ông lái chiếc Maserati kia?" Diệp Tử Mặc nói.

Ngu Dao vừa nghe vậy lập tức mở to hai mắt, làm sao Diệp Tử Mặc biết cô đi uống trà với Từ Khiêm?

"Anh Tử Mặc, anh nói cái gì vậy?" Ngu Dật Thần không hiểu hỏi.

https://thuviensach.vn

Sao có thể kéo anh Maserati vào chuyện này được.

Ngu Dao không nói gì. Bởi vì đây là sự thật, không có gì hay để nói cả.

Diệp Tử Mặc thấy cô không mở miệng nói chuyện thì càng tức giận hơn.

"Anh nhìn thấy qua cửa sổ."

Vừa rồi khi hai người đang ở trong phòng chờ Ngu Dao về, anh đứng ngồi không yên đi tới đi lui trong phòng. Trong đêm tối trời nổi gió lớn, cửa phòng ngủ của Dật Thần không đóng, muốn giúp cậu đóng lại, nếu không buổi tối đi ngủ mà quên đóng cửa sổ sẽ bị cảm mất. Anh chỉ muốn xem xem cửa sổ phòng có thể nhìn được đến đâu, nào ngờ lại nhìn thấy ở dưới lầu đang có một chiếc xe đỗ lại.

Lại còn là chiếc xe mà anh rất quen thuộc nữa.

Chiếc Maserati này anh đã từng thấy khi còn ở thành phố Bạch Sa, chiếc xe này đã đưa Ngu Dao về mấy lần.

Anh cũng nhận ra chủ nhân của chiếc xe kia. Chính là Từ Khiêm.

Không khó để đoán, tình huống lúc này là như thế nào. Chiếc xe dưới nhà, cộng thêm với việc Ngu Dao đã trở lại, Diệp Tử Mặc càng khẳng định buổi tối Ngu Dao đã ở chỗ của người đàn ông này.

"Vâng, tối nay em ở cùng chỗ với anh ta."

Ngu Dao thấy không thể giấu giếm, đành phải thừa nhận. Cô cũng không biết tại sao mình lại muốn giấu chuyện này với Diệp Tử Mặc nữa?

Từ rất lâu rồi, Diệp Tử Mặc đã muốn Ngu Dao phải cách xa cái con người Từ Khiêm này một chút. Nhưng đáng tiếc không có hiệu quả.

https://thuviensach.vn

"Lúc nãy em và hắn ta ngủ cùng nhau?" Diệp Tử Mặc bắt đầu hỏi.

Nếu không, thì tại sao tên đó có thể tắt máy của Ngu Dao được?

Nhất định hai người này đã làm chuyện gì đó mà không thể để người khác thấy được, nến mới không muốn bị điện thoại gọi tới quấy rầy.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 100+101

Editor: Dế Mèn

"Diệp Tử Mặc, anh nói gì đó!" Ngu Dao hét lớn tên anh.

Anh vừa nói gì?

Anh đã nói buổi tối cô ngủ với Từ Khiêm?

Câu đó ai nghe thấy cũng sẽ thấy tức giận huống gì là Ngu Dao.

"Anh vừa nói gì thì em còn rõ hơn anh!" Diệp Tử Mặc hoàn toàn không cho mình có gì sai.

Anh đã nói từ trước với Ngu Dao, đừng có tiếp xúc nhiều quá với Từ Khiêm, anh không thích, nhưng Ngu Dao lại không nghe. Cô sau đó vẫn gặp người tên Từ Khiêm ấy, vẫn hẹn người đàn ông đó ra ngoài gặp mặt.

Cô làm chuyện gì cũng chẳng với với anh.

Điều này làm Diệp Tử Mặc trong lòng không thoải mái vô cùng.

Đổi lại thì người đàn ông nào cũng đều không thích bạn gái không nghe lời mình như vậy thôi.

Ngu Dao không muốn cãi cọ tiếp với anh, cô bước nhanh tới trước mặt Diệp Tử Mặc, nắm áo anh, nói: "Anh ra ngoài cho em!"

https://thuviensach.vn

Sau đó cô mở cửa, nhốt Diệp Tử Mặc ở ngoài.

Ngu Dật Thần nhìn hai người khắc khẩu, cậu chẳng thể nói chen vào, chỉ có đứng nhìn bọn họ ầm ĩ. Mãi tới khi Ngu Dao đẩy Diệp Tử Mặc ra cửa, cậu mới mở miệng: "Chị, chị làm vậy thật quá đáng!"

Không quá sao?

"Anh Tử Mặc lo cho chị cả đêm nên nói chuyện có hơi khó nghe, về tình cảm có thể tha thứ."

Ngu Dật Thần căn bản không cảm thấy Diệp Tử Mặc có lời nào quá phận, không hiểu sao Ngu Dao lại bùng phát như vậy.

"Em biết gì! Xéo về ngủ cho chị!"

Lần đầu tiên Ngu Dao lớn tiếng như thế với Ngu Dật Thần.

Cô vẫn luôn chiều chuộng đứa em trai này, thương yêu hết mực, bình thường sẽ không để cậu làm việc gì nặng nhọc, làm sai chuyện gì cũng là cô nhận lỗi với bố mẹ. Đêm nay cô đã phát hỏa với cậu em này.

"Ngu Dao, chị nghĩ chị sao chứ? Chính chị buổi tối ra ngoài với một gã đàn ông xa lạ, chị còn có lý không?" Tính khí Ngu Dật Thần không tốt.

Cậu là con trai duy nhất trong nhà nên đương nhiên rất được nuông chiều.

Từ nhỏ đến giờ, mỗi lúc khó chịu, cậu toàn kêu thẳng họ tên. Sau này hiểu chuyện, cậu rất ít khi kêu tên của Ngu Dao.

Nghe em trai nói mình như vậy, Ngu Dao không muốn nói gì, chỉ liếc nhìn Ngu Dật Thần một cái rồi đi về phòng mình.

https://thuviensach.vn

Thấy chị chẳng nói gì, ban đầu Ngu Dật Thần định đi theo tranh cãi mộttrận nhưng rồi đột nhiên nhớ ra Diệp Tử Mặc còn ở ngoài cửa nên cậu vội vàng đi mở cửa, nhìn ngoài hành lang đã không còn bóng dáng Diệp Tử Mặc.

Bị Ngu Dao đuổi khỏi cửa, lúc này Diệp Tử Mặc lập tức lao xuống lầu như ngọn gió, đi tìm người đàn ông kia.

Từ Khiêm sau khi bị Ngu Dao tát một cái đã đứng giữa đường rất lâu mới quay trở vào xe.

Theo lý thuyết, với tính tình của mình, anh sẽ không đuổi theo, nhưng khi nhìn bóng dáng Ngu Dao chạy trốn trong đêm, trong lòng anh bỗng thoáng xúc động.

Anh lên xe rồi liền khởi động xe , đi theo sau cô cho tới khi cô trở về nhà an toàn và lên lầu.

Từ Khiêm ngồi trong xe hút một điếu thuốc. Hút hết điếu thuốc, anh đang định khởi động xe thì có người gõ vào cửa xe. Anh nhìn thoáng qua người ngoài cửa nhưng hóa ra là bạn trai của Ngu Dao.

Anh mở cửa xuống xe, khóe miệng dâng lên ý cười nhạt. Anh đang định chào hỏi thì không ngờ gã trai này đã tung một đấm.

Khả năng phản ứng của Từ Khiêm một chút cũng không có, cứ như vậy bất thình lình lãnh ngay một quyền.

Anh lau khóe miệng, có chút đau. Anh đứng dậy.

"Cậu có ý gì đây?"

Gã trai này vô duyên vô cớ lại đấm mình một đấm.

https://thuviensach.vn

"Về sau tránh bạn gái tôi ra một chút!" Diệp Tử Mặc không có chút sợ hãi.

Những lời này anh ta đã muốn nói với Từ Khiêm từ lâu, hôm nay cuối cùng đã có cơ hội, còn đấm được người đàn ông này một cú.

Anh ta thấy trong lòng vô cùng sảng khoái.

Từ Khiêm vốn định đánh trả, nhưng anh đã nhìn rõ người đang từ trong tiểu khu đi ra. Anh làm bộ ra dáng đang rất đau đớn vì bị đánh, cong người dựa vào xe, như thể đứng dậy không nổi.

Thấy bộ dạng anh như vậy, khỏi phải nói trong lòng Diệp Tử Mặc vui vẻ cỡ nào.

Anh ta vung nắm tay lên, tiến lên một bước, túm lấy vạt áo người đàn ông.

"Sau này còn để tôi thấy anh quấy rầy bạn gái tôi, thấy lần nào, tôi đánh lần đó."

Nói xong, đang định đấm anh một cú nữa thì chợt nghe phía sau có giọng nói vang lên.

"Diệp Tử Mặc, anh dừng tay lại!"

Giọng nói đó là của Ngu Dao.

Chương 101: Trước đây, hiện tại và tương lai, tôi cũng không thích anh

Editor: Dế Mèn

https://thuviensach.vn

***

Ngu Dao lúc đầu ngồi một mình trong phòng để bình tĩnh lại. Cô cũng biết đêm nay thái độ bản thân mình với Diệp Tử Mặc đêm nay có hơi quá đáng, Diệp Tử Mặc cũng vì lo lắng cho cô mới nói ra như vậy.

Sự việc xong rồi, cô cũng có hơi quá đáng với Ngu Dật Thần nữa.

Tóm lại đêm nay, đối với Ngu Dao mà nói, là một đêm quá đáng của Ngu Dao.

Đã biết thủ phạm đứng sau hãm hại bố mình, rồi đi cãi nhau với bạn trai, lại còn mắng đứa em mình yêu thương mười mấy năm, sao cô không cảm thấy khó chịu cho được.

Ngu Dật Thần sau khi thấy ở hành lang không có ai thì lầm bầm đi về phòng, vừa lúc Ngu Dao từ trong phòng mình đi ra, định nói chuyện đàng hoàng với Ngu Dật Thần, thấy cậu đang lầm bầm gì đó liền hỏi: "Em đang lảm nhảm gì đó?"

Ngu Dật Thần liếc nhìn chị mình một cái.

"Không có gì đâu."

"Không có gì là sao?"

"Em đi xem thử anh Tử Mặc bị chị đuổi còn ở ngoài không. Trễ thế này quanh đây cũng không còn taxi, khách sạn lại xa, em định kêu anh ấy vào nằm tạm với em một đêm." Ngu Dật Thần tức giận nói.

Cậu vẫn còn giận chị.

Ngu Dao lúc này mới bừng tỉnh sực nhớ, đã trễ thế này, gần nhà cô không có khách sạn, taxi ở thành phố Côn lại không có nhiều xe chạy ca đêm như ở Bạch Sa nên rất khó có xe chạy vào khu này.

https://thuviensach.vn

Cô khoác áo khoác lập tức chạy nhanh xuống lầu, hy vọng có thể đuổi kịp Diệp Tử Mặc mới bỏ đi không lâu.

Ai ngờ cô mới vừa ra khỏi khu nhà đã nhìn thấy Diệp Tử Mặc đang "ẩu đả" Từ Khiêm.

Cô lên tiếng ngăn không cho Diệp Tử Mặc xuống tay lần nữa. Không phải cô đau lòng cho Từ Khiêm, cô còn ước có người đánh chết Từ Khiêm mới đã; chẳng qua cô sợ Diệp Tử Mặc sẽ bị trả thù. Với bố cô, Từ Khiêm còn dám chỉnh như vậy; với anh ta mà nói, nếu muốn chỉnh Diệp tử Mặc, chẳng phải là chuyện rất đơn giản?

"Dao Dao, em bảo anh dừng tay?" Diệp Tử Mặc quay lại, thấy người đi tới là Ngu Dao thì có chút không thể tin được, nói với cô.

Diệp Tử Mặc cũng không rút nắm đấm về, anh vẫn giơ nắm tay nhắm ngay mặt Từ Khiêm, như thể sẽ đấm ngay bất cứ lúc nào.

Ngu Dao tiến tới một bước, kéo hai người ra. Từ Khiêm kêu rên một cách thống khổ. Rên xiết một hồi nhưng Ngu Dao như thể không nghe thấy, giữ chặt tay Diệp Tử Mặc, nói: "Bẩn!"

Từ Khiêm quả thực không tin được những gì mình vừa nghe.

Cô nói anh bẩn?

Từ Khiêm ngẩng gương mặt tuấn tú lên. "Em nói gì?"

Ngu Dao căn bản không liếc nhìn anh tới một cái, chỉ phun lại một câu rõ ràng: "Tôi nói anh bẩn!"

Lần này, câu chữ rõ ràng, có sức nặng. Từ Khiêm định an ủi rằng mình nghe lầm, anh thật đúng là một thằng bị người ta ép tới ngốc rồi.

"Ngu Dao!" Từ Khiêm nghiến răng nghiến lợi.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao vẫn không dao động, cô nắm chặt Diệp Tử Mặc, định về nhà. Đi được nửa đường, cô lại kéo Diệp Tử Mặc quay lại.

Thấy hai người họ quay lại, Từ Khiêm còn tưởng Ngu Dao sẽ xin lỗi mình. Anh trưng một bộ dạng cao ngạo nhìn người đi tới.

Không ngờ những gì Ngu Dao nói lại thực sự châm lửa trong lòng Từ Khiêm lớn thêm.

"Anh Từ, tôi trước kia không thích anh, bây giờ vẫn không thích anh, cho dù tương lai, tôi cũng sẽ không thích. Tôi yêu bạn trai tôi, dù anh ấy không có tiền như anh, không đẹp trai giống anh, gia đình không có quyền thế như anh, nhưng tôi thích anh ấy." Từng câu từng chữ của Ngu Dao nói ra vang vọng, rất có lực.

Cô ngừng một chút, nhìn Diệp Tử Mặc một cái, hơi mỉm cười với anh ấy rồi tiếp tục nói: "Cho dù sau này hai chúng ta có không ở cùng nhau nữa, tôi cũng sẽ không thích anh."

Từ Khiêm bị câu cuối này của cô kích động hết mức rồi. Ngu Dao như thế này là có ý gì, Từ Khiêm anh còn không hiểu?.

"Ngu Dao!" Từ Khiêm giận dữ hét: "Em đừng quên, bố em còn ở trong kia. Chọc giận tôi cơ bản sẽ không có tốt gì với em đâu!" Hiện tại, thứ duy nhất Từ Khiêm có thể lâu kéo, kiềm hãm Ngu Dao chỉ còn người bố đang bị điều tra của cô.

"Ông trong sạch. Tôi tin tưởng người của tổ điều tra." Ngu Dao đã sớm dự đoán được Từ Khiêm sẽ lấy bố ra để khống chế cô.

Từ Khiêm vỗ tay, cười ra tiếng. "Ngu Dao, em giỏi lắm! Sẽ có một ngày em tới cầu xin tôi."

https://thuviensach.vn

Nói xong, đang định mở cửa xe ngồi vào, anh lại ngoái đầu lại nói một câu: "Ngu Dao, tôi sẽ chờ em đến cầu xin tôi!"

Sau đó, anh không chút do dự kéo cửa xe ra, khởi động xe rồi lái đi.

Diệp Tử Mặc đứng đó, không nói một câu. Những lời Ngu Dao "thổ lộ" vừa nãy làm anh ngẩn ngơ, nếu chúng được tính là thổ lộ.

"Dao Dao, em..." Diệp Tử Mặc mở miệng.

"Tử Mặc, những gì anh nói em đều nhớ rất rõ. Nhưng em tin, anh còn rõ hơn em chuyện gì là thân bất do kỷ."

Sự thật là, Ngu Dao cũng rất muốn phân rõ giới hạn với Từ Khiêm, nhưng những lúc vậy luôn có những chuyện xảy ra, kéo hai người bọn họ hai người buộc vào nhau.

Đầu tiên là Thạch Hâm, sau là chuyện hiến tủy, lần này lại đến chuyện của Ngu Thế Minh.

"Vậy, chuyện của chú Ngu thì...?"

Vừa rồi nghe cuộc đối thoại của hai người, Diệp Tử Mặc đã đoán được đại khái, chuyện của Ngu Thế Minh hẳn không thoát khỏi việc có can hệ tới người đàn ông kia.

"Em tin pháp luật công chính." Lúc này Ngu Dao chỉ có thể an ủi bản thân mình như vậy.

Đèn đường màu vàng mật chiếu xuống trên mặt Ngu Dao, khiến nụ cười mỉm của cô trông thật sự vô lực. Diệp Tử Mặc dịu dàng ôm lấy Ngu Dao, nói: "Em còn có anh mà. Anh sẽ không để chú Ngu xảy ra chuyện."

"Ừm." Ngu Dao ở trong lòng Diệp Tử Mặc, nhẹ giọng trả lời.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm lái xe như bay, sắc mặt âm trầm, bên tai còn văng vẳng những lời Ngu Dao vừa nói.

"Trước kia, bây giờ, tương lai đều sẽ không thích anh!"

"Cho dù bọn tôi không còn cùng nhau nữa, tôi cũng sẽ không thích anh!"

Từ Khiêm lấy di động ra gọi vào một số, rất lâu sau bên kia mới có người ắt máy. Không đợi người bên kia nói, anh nói luôn: "Chuyện của Ngu Thế Minh, cho ông ấy chết cho tôi!"

Không đợi đối phương kịp trả lời, anh lập tức ngắt máy, sau đó dùng hết sức kéo tai nghe Bluetooth ra, ném xuống ghế lái phụ.

Anh hiện giờ đang chờ Ngu Dao tới khóc lóc cầu xin mình.

Tới lúc đó anh nhất định sẽ không có chút mềm lòng nào.

Nếu cô đã nói không thích mình, vậy anh cũng không cần phải đau lòng cho cô.

Tốt với cô thì sao, toàn là chó má!

Để cô bên cạnh mình anh thôi mới là phần thưởng tốt nhất cho thể xác và tinh thần anh.

Mặc kệ Ngu Dao có hạnh phúc không, điều đó đã không còn quan trọng với Từ Khiêm.

Hôm sau.

https://thuviensach.vn

Cố Tuệ Nhàn như cũ, thức dậy lại đi tới lui trong bếp chuẩn bị bữa sáng, tới khi bà làm xong, ra khỏi bếp, lại phát hiện trong nhà còn một người nữa.

Diệp Tử Mặc tối hôm qua ngủ cùng Ngu Dật Thần.

"Cậu là..." Trong nhà đột nhiên có một người đàn ông lạ hoắc, thực sự khiến Cố Tuệ Nhàn hoảng sợ.

Diệp Tử Mặc thấy Cố Tuệ Nhàn liền lễ phép chào Cố Tuệ Nhàn: "Dì, chào buổi sáng ạ!"

Anh đảo tròng mắt, đang suy nghĩ phải giới thiệu mình thế nào với Cố Tuệ Nhàn.

Lúc trước đã nghe Ngu Dao kể, chuyện của mình và cô chỉ có bố cô và em trai biết, còn mẹ thì không. Đang lúc anh suy nghĩ lấy cớ, Ngu Dao từ trong phòng đi ra.

"Mẹ, anh ấy là bạn trai con." Ngu Dao giới thiệu đơn giản với Cố Tuệ Nhàn.

"Anh ấy biết chuyện của bố nên tới đây xem có thể giúp gì không."

Ngu Dao cũng không nói xạo, đây thực sự là mục đích tới đây của Diệp Tử Mặc.

Cố Tuệ Nhàn sửng sốt nửa ngày mới có phản ứng, mời Diệp Tử Mặc vào ăn bữa sáng. Bà đi vào phòng khách lấy chút đồ, vừa lúc điện thoại bàn trong nhà reo lên, bà tiện tay bắt máy. Ngu Dao cũng không biết ai gọi, nói gì đó mà Cố Tuệ Nhàn cả kinh kêu lên: "Cái gì?"

Nghe tiếng Cố Tuệ Nhàn kêu, Ngu Dao chạy tới phòng khách, chỉ thấy Cố Tuệ Nhàn đã buông ống nghe, mặt mũi trắng bệch.

https://thuviensach.vn

"Mẹ! Mẹ làm sao vậy?" Ngu Dao vỗ vỗ mặt Cố Tuệ Nhàn.

Bộ dạng này của mẹ khiến Ngu Dao sợ chết khiếp.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 96: CạM Bẫy

Editor: Dế Mèn

Lúc này Cố Tuệ Nhàn đã hoàn toàn không nghe vào được lời nào.

Trong đầu bà vẫn chỉ quanh quẩn câu nói của người vừa rồi gọi điện tới.

"Bởi vì Ngu Thế Minh dính líu tới việc nhập, chi một lượng tiền lớn, yêu cầu chuyển giao qua cục chống tham nhũng."

Cố Tuệ Nhàn tuy không rõ chuyện lắm, nhưng mấy ngày nay nghe Ngu Dao và Đồng Hâm nói chuyện cũng hiểu việc Ngu Thế Minh bị chuyển qua cho Cục chống tham nhũng nghĩa là gì. Hiện giờ bà đứng không nổi, phải dựa vào sô pha, thêm Ngu Dao đỡ, bà mới đứng lên được.

"Dao Dao, mau!" Cố Tuệ Nhàn bíu chặt tay Ngu Dao.

"Chuẩn bị cho bố con mấy bộ quần áo, gọi cho Đồng Hâm, mau lên!" Bà đã không thể nghĩ thêm được gì nữa.

"Mẹ, rốt cuộc là sao vậy? Mẹ đừng làm con sợ."

Diệp Tử Mặc đứng bên thấy vậy cũng bước lên phụ Ngu Dao đỡ Cố Tuệ Nhàn.

"Dì, dì ngồi xuống trước đã."

https://thuviensach.vn

Hai chân Cố Tuệ Nhàn đã hoàn toàn mềm nhũn, cơ bản bước cũng không nổi, vẫn phải để Ngu Dao và Diệp Tử Mặc đỡ. Hai người dìu Cố Tuệ Nhàn tới ngồi lên sô pha.

"Mẹ, bố làm sao vậy?" Ngu Dao khẩn trương hỏi.

Cố Tuệ Nhàn hoàn toàn nghe không nghe vào, chỉ không ngừng lảm nhảm: "Chuyển qua Cục chống tham nhũng."

Ngu Dao ghé lại gần mới nghe rõ Cố Tuệ Nhàn nói gì. Cô thực sự không thể tin được, hai hôm trước lúc đi gặp, Ngu Thế Minh vẫn còn ổn, sao nói chuyển là chuyển.

Cô gọi cho Đồng Hâm, Đồng Hâm nói anh ấy sẽ đi hỏi thăm một chút, bảo Ngu Dao ở nhà chờ tin tức.

Nhìn bộ dạng này của Cố Tuệ Nhàn, Ngu Dao nhờ Diệp Tử Mặc vào phòng ngủ lấy thuốc của bà, rót ly nước chín, giúp Cố Tuệ Nhàn uống thuốc.

"Đây là thuốc gì vậy?" Diệp Tử Mặc thấy Cố Tuệ Nhàn uống thuốc xong trông có vẻ khá hơn, hơn nữa còn hơi mơ màng buồn ngủ.

Anh cầm lấy lọ thuốc nhìn y hệt trong tay Ngu Dao.

"Không có gì, là thuốc an thần bác sĩ kê cho thôi."

Từ khi Ngu Thế Minh xảy ra chuyện, Cố Tuệ Nhàn luôn xuất hiện triệu chứng ảo giác, hay tưởng tượng, lúc nghiêm trọng bà thậm chí còn nghĩ Ngu Thế Minh đang ở cạnh mình. Ngu Dao đi gặp bác sĩ tâm lý, bác sĩ nói đây là bệnh tâm lý, tạm thời chỉ có thể dựa vào thuốc để duy trì.

"Dì sẽ không sao chứ?"

https://thuviensach.vn

Ngu Dao thoáng nhìn qua Cố Tuệ Nhàn, bà vẫn ngồi thờ thẫn trên sô pha. "Không sao đâu."

Bệnh của Cố Tuệ Nhàn là tâm bệnh, chỉ có chờ khi Ngu Thế Minh được ra ngoài, bệnh của bà mới tốt lên được.

"Dao Dao, ở thành phố Côn, nhà anh có quen một vài người, chi bằng anh giúp em hỏi thăm thử nhé!" Sau một hồi lâu băn khoăn, Diệp Tử Mặc mở miệng nói.

Ngu Dao theo phản xạ cự tuyệt: "Không cần đâu."

"Tại sao?" Diệp Tử Mặc khó hiểu.

Lúc này không phải thêm một người thì có thêm một con đường sao?

Ngu Dao xua tay. "Bố em bị người ta hãm hại, chỉ là em không có chứng cớ."

"Là cái gã 'anh Từ' tối hôm qua?" Tuy hỏi, nhưng giọng điệu của anh lại là khẳng định.

Ngu Dao gật gật đầu.

"Tử Mặc, em biết anh muốn giúp em, nhưng em không muốn anh vì giúp em mà lâm vào trận lốc xoáy không cần thiết."

Huống gì, Diệp Tử Mặc vốn không phải người thành phố Côn, anh sao quen được những người có chức quyền ở đây.

"Dao Dao, em không tin anh?"

"Không, vì em không muốn thấy anh lâm vào cục diện bị người ta giăng sẵn." Thời khắc này Ngu Dao mới suy nghĩ được cẩn thận.

https://thuviensach.vn

Hết thảy tới giờ đều là cục diện của Từ Khiêm.

Từ lúc quen biết nhau ở Cám Dỗ tới nhiều lần anh ra tay cứu giúp sau đó, còn chuyện bảo cô hiến tủy, cho tới bây giờ là chuyện Ngu Thế Minh bị hãm hại.

Hết thảy hết thảy những chuyện này, Ngu Dao vô cùng chắc chắn, đều là do Từ Khiêm ở sau lưng thao túng.

Mục đích là để cô phải khuất phục.

Tối hôm qua, khi về lại khách sạn, Từ Khiêm nằm dài ra giường ngủ, buổi sáng lại bị Tôn Quân Trác điện thoại đánh thức.

"Alo?" Giọng anh vẫn chưa tỉnh ngủ hoàn toàn, trong giọng nói mang theo một chút khàn khàn.

Tôn Quân Trác còn tưởng mình gọi nhầm số. Anh ta nhìn lại màn hình thấy đúng là Từ Khiêm, giơ tay xem đồng hồ thấy đã không còn sớm, đã qua giờ thức dậy của Từ Khiêm từ lúc nào rồi.

"Nói!" Từ Khiêm không kiên nhẫn quát.

"A Khiêm, là tôi."

"Ờ."

"Quý Tinh, có thể chỉ gắng gượng được ít ngày nữa thôi" Chuyên môn của anh ta là gọi điện báo tình hình cho Từ Khiêm.

Từ Khiêm nghe thế thì đột nhiên tỉnh táo hoàn toàn.

"Tôi về ngay."

https://thuviensach.vn

Giáo sư Lý của bệnh viện quân khu là người Từ Khiêm quen biết, ông vẫn luôn theo dõi bệnh tình của Quý Tinh. Anh nghĩ nếu mình ở đó, giáo sư Lý sẽ nói thật với anh rốt cuộc Quý Tinh còn được bao nhiêu ngày.

Từ Khiêm không lái xe về Bạch Sa mà trực tiếp bay từ thành phố Côn về Giang Ninh rồi bảo Trương Tiêu tới đây lái xe mình về.

Lúc tới nơi đã là chạng vạng, Tôn Quân Trác tới đón anh.

Ra khỏi sân bay quốc nội đã thấy Tôn Quân Trác đang đứng dựa vào chiếc Land Rover đàng xa.

Hôm nay Giang Ninh có bão cát, Tôn Quân Trác đeo kính râm, mặc áo khoác da màu đen, quần màu trắng ngà, tóc tai gọn gàng, nhìn qua rất giống một thương nhân tinh anh.

Người tới lui trên đường đều nhìn chăm chú soái ca đẹp như tượng này. Tôn Quân Trác tựa như cũng quen rồi.

Từ Khiêm lập tức đi tới. Anh lên xe. "Rốt cuộc sao lại như vậy?"

"Giáo sư Lý nói, các bộ phận cơ quan của Quý Tinh đã bắt đầu suy kiệt rồi, lúc này chỉ có nhờ máy thở thôi."

Bệnh tình của Quý Tinh đã tới thời kì cuối, công năng của tim và thận, phổi đã bắt đầu suy kiệt, thực quản cũng bắt đầu bị hư tổn, ngày nào cũng phải dựa vào ống truyền dịch để duy trì.

"Tới bệnh viện trước!" Thấy Tôn Quân Trác đang định về đại viện, Từ Khiêm liền nói.

"Ông cụ tức giận lắm, cậu cứ về trước xem sao đi."

https://thuviensach.vn

Dạo này, trước những hành vi của đứa cháu trai này, ông cụ Từ đã không còn nhẫn nhịn được nữa. Mỗi lần về Giang Ninh, chuyện đầu tiên anh nhất định phải làm là tới bệnh viện gặp Quý Tinh trước, chuyện đó ông cụ vẫn có thể hiểu, nhưng ông không chấp nhận việc gần đây anh về Giang Ninh rồi lại đi mà không về nhà một lần.

Lúc trước, chính ông cụ đã ngầm đồng ý cho phép chia rẽ Quý Tinh và Từ Khiêm. Ông vẫn luôn xem trọng đứa cháu trai này, hy vọng nó có thể chứng tỏ uy tín nhà họ Từ trên đài chính trị như thằng anh Từ Diễn, ai ngờ tên tiểu tử này lại đi học y.

Cứ cho là vậy, nó lại còn đi yêu chết đi sống lại một đứa con gái không rõ gia thế, đây là chuyện duy nhất ông cụ Từ không thể chấp nhận.

"Nam nhi chí tại tứ phương", sao lại có thể vì tình trường với con gái mà không cần sự nghiệp của chính mình.

Sau khi thu xếp cho Quý Tinh xuất ngoại, ông liền ném Từ Khiêm tới Bạch Sa, nơi không còn hào quang của nhà họ Từ, để anh tự vật lộn. Không ngờ anh lại hòa nhập được với cuộc sống ở Bạch Sa, hơn thế nữa còn thành bạn với con trai gia đình xã hội đen, Nam Dạ Tước.

Đủ loại hành vi của Từ Khiêm ở Bạch Sa, ông cụ Từ đều rõ như lòng bàn tay, chỉ là mắt nhắm mắt mở cho qua mà thôi. Từ Khiêm chung quy vẫn phải về lại Giang Ninh, cho dù là làm chính trị hay làm kinh doanh cho nhà họ Từ đều được, nhưng không được làm bác sĩ.

"Tới bệnh viện!" Từ Khiêm căn bản không muốn về đại viện.

Tôn Quân Trác còn định nói gì đó, nhưng giờ phút này sắc mặt Từ Khiêm đã trông rất khó coi. Anh ta và Từ Khiêm đã cùng nhau lớn lên, sao không hiểu thái độ của Từ Khiêm lúc này có nghĩa gì? Anh ta đành chuyển làn đường, lái xe về hướng bệnh viện.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 103+104

Editor: Dế Mèn

Lúc tới bệnh viện đã vừa lúc hết giờ thăm bệnh, vì Từ Khiêm quen biết với giáo sư Lý nên quy định này cũng không có ý nghĩa.

"Chú Lý, Quý Tinh thế nào rồi ạ?"

Giáo sư Lý vốn là bạn bố Từ Khiêm đã quen biết lâu năm, Từ Khiêm vẫn gọi ông là chú.

Giáo sư Lý tháo cặp kính lão xuống, thở dài một hơi, lắc đầu với Từ Khiêm.

"Không quá lạc quan. Các cậu phải chuẩn bị tâm lý sẵn đi."

Ý ông là, Quý Tinh rất có khả năng sẽ lìa đời bất cứ lúc nào.

Từ Khiêm và Tôn Quân Trác tất nhiên rõ ý của giáo sư Lý, hai người không nói gì. Giáo sư Lý biết bọn họ cần một không gian riêng để chấp nhận chuyện này, ông thở dài rồi bỏ đi.

Trong khoảng thời gian này, Tôn Quân Trác vẫn luôn ở cạnh Quý Tinh, tuy hàng ngày đều thấy cô tiều tụy nhưng cũng không có cảm giác cô sẽ rời bỏ mình, mãi đến hôm nay, khi giáo sư Lý nói thẳng với họ bất cứ lúc nào Quý Tinh cũng có thể sẽ ra đi, tim anh ta chợt thắt lại, muốn nổ tung.

https://thuviensach.vn

Anh ta trở tay túm áo Từ Khiêm, dồn anh vào góc tường, nói: "Vì một đứa con gái không thích cậu mà cậu thà để mặc cô ấy chết!"

Tôn Quân Trác thế nào cũng không ngờ, dù đã nghe Quý Tinh không còn được nhiều thời gian nữa nhưng Từ Khiêm cũng có thể thờ ơ được như vậy.

Lúc trước, nếu Từ Khiêm sớm chịu dùng thủ đoạn ép Ngu Dao hiến tủy cho Quý Tinh, Quý Tinh cũng không phải tới mức như hiện giờ.

Từ Khiêm trở tay túm áo Tôn Quân Trác, dùng sức một cái, quật ngã anh ta xuống đất. Anh đè lên trên Tôn Quân Trác.

"Ai trong hai người họ có chuyện, tôi đều không muốn."

Thật vậy, cho dù là Quý Tinh hay Ngu Dao, Từ Khiêm đều hy vọng các cô có thể bình an sống sót. Nhưng anh không phải thượng đế, anh đã dùng hết thảy biện pháp để cứu Quý Tinh lại. Không chờ được tủy phù hợp là số mệnh của Quý Tinh, anh không thể vì một người cần làm phẫu thuật mà có thể sẽ thấy một người khác tử vong, không thể bắt Ngu Dao đi hiến tủy.

"Không chờ được tủy phù hợp là số mệnh của cô ấy."

Tôn Quân Trác muốn dùng sức đứng dậy nhưng sức của Từ Khiêm còn lớn hơn, anh ta gần như không cách nào phản kích.

Hai người cứ thế giằng co.

Thành phố Côn.

Ngu Dao sắp xếp cho Cố Tuệ Nhàn xong liền ra ngoài với Diệp Tử Mặc, đi gặp Đồng Hâm.

https://thuviensach.vn

Vừa rồi Đồng Hâm gọi điện tới, nói rằng anh ấy đã nghe được một ít tin tức, vì không muốn Cố Tuệ Nhàn lại bị kích động, Ngu Dao không dám để Đồng Hâm tới nhà mà hẹn gặp anh bên ngoài.

Nơi đó cách nhà Ngu Dao không xa, là quán trà sữa dành cho những người yêu mèo tới.

Bởi vì, chủ quán trà sữa thích nuôi mèo nên đã biến quán thành một quán trà sữa có đặc điểm riêng, bên trong có rất nhiều chủng mèo, cảnh trí rất đẹp, vô cùng an tĩnh, thích hợp để trò chuyện.

Chỉ có mình Cố Tuệ Nhàn ở nhà nên Ngu Dao cũng không dám đi đâu xa quá.

Lúc Diệp Tử Mặc đi vào quán trà sữa, Đồng Hâm cũng vừa từ trên xe taxi xuống, ba người gặp nhau ở cửa.

"Dao Dao, đây là?" Đồng Hâm chưa từng gặp Diệp Tử Mặc, đương nhiên không biết anh là ai.

Anh ấy biết Ngu Dao có em trai nhưng là hai người trông rất thân mật, không giống chị em.

"Đây là bạn trai tớ, Diệp Tử Mặc." Ngu Dao lúc này mới nhớ ra hai người họ đều không quen nhau.

"Tử Mặc, đây là bạn học cấp 3 của em, Đồng Hâm."

Hai người đàn ông bắt tay, ba người cùng nhau vào trong quán, tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Ngu Dao sớm đã không kiềm chế được.

https://thuviensach.vn

"Tớ đã đi hỏi tổ điều tra. Tình huống của chú Ngu ban đầu không phải vậy, nhưng không biết vì cớ gì Cục chống tham nhũng lại đột nhiên nhảy vào."

Đồng Hâm cũng cảm thấy thắc mắc. Theo lẽ thường mà nói, số lượng tiền Ngu Thế Minh dính líu tới cũng không lớn lắm, sao có thể khiến người ở Cục chống tham nhũng để mắt tới.

"Bố tớ hiện tại thế nào?"

"Tớ không gặp chú Ngu."

"Vậy, bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Đồng Hâm suy tư một lúc, uống một ngụm nước chanh, nói: "Tốt nhất là tìm ra ông chủ của Duệ Thần."

Đây là người duy nhất có thể chứng minh Ngu Thế Minh trong sạch.

Ba người nói chuyện một lúc, Ngu Dao cũng đã biết chuyện gì xảy ra nếu tính đến tình huống xấu nhất, Ngu Dao và Diệp Tử Mặc về nhà trước.

Cố Tuệ Nhàn vẫn còn ngủ. Cô sợ Cố Tuệ Nhàn tỉnh lại không thấy mình sẽ sốt ruột, lỡ xảy ra chuyện gì không hay.

Ngu Dật Thần lúc này cũng tan học về, cậu đã xin phép thầy tối nay không phải học lớp tự học.

"Chị! Anh Tử Mặc!"

Ngu Dao ở trong bếp nấu cơm, nghe tiếng động nên thoáng nhìn ra.

"Về rồi à?"

https://thuviensach.vn

Hai chị em cũng không đấu khẩu căng thẳng như tối qua, tính tình của Ngu Dật Thần thuộc kiểu tới mau mà đi cũng mau.

"Ừm, mẹ đâu?"

"Trong phòng nghỉ ngơi."

"Chị, em giúp chị nhé!" Ngu Dật Thần buông cặp sách xuống liền đi vào bếp.

Ngu Dao đưa bị khoai tây còn vỏ cho cậu. "Gọt vỏ đi."

Đứa em này rất thích món khoai tây hầm thịt của cô.

Mấy ngày này, cô thấy Ngu Dật Thần gầy đi rất nhiều vì chuyện của Ngu Thế Minh, việc học hành lại nặng nề, Ngu Dao thấy vậy trong lòng cũng rất đau lòng.

"Chị!" Ngu Dật Thần gọt khoai tây. "Chuyện của bố có phải do gã đàn ông lái chiếc Maserati kia làm không?"

"Hả?" Lúc đầu Ngu Dao vẫn chưa phản ứng kịp. "Sao lại nói vậy?"

"Tối hôm qua, lúc chị đuổi theo tìm anh Tử Mặc em cũng theo xuống, mọi người nói gì em đều nghe cả."

Tối qua sau khi đuổi theo Ngu Dao xuống dưới nhà, Ngu Dật Thần đã núp ở một chỗ kín đáo, nghe được toàn bộ nội dung ba người nói.

"Đúng vậy." Ngu Dao trả lời.

Cô căn bản cũng không có ý định giấu diếm chuyện này, nếu Ngu Dật Thần đã biết, cô cũng nói thẳng với cậu thôi.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao tay nhặt đậu, thở dài một tiếng, đem chuyện của mình và Từ Khiêm từ trước tới giờ kể lại một cách đơn giản. Ngu Dật Thần sau khi nghe xong, đưa bị khoai tây đã gọt vỏ xong cho Ngu Dao, nói: "Chị, vậy giờ chị định làm gì?"

Ngu Dật Thần đã biết thân phận của Từ Khiêm, cũng hiểu hiện tại sức lực của nhà cô gần như là không có cách đấu với Từ Khiêm,

Ngu Dao sao không biết trong lòng Ngu Dật Thần đang nghĩ gì? Cô thở dài nói: "Trước mắt chỉ có thể là đi một bước tính một bước."

Hai chị em ở trong bếp nói chuyện, hoàn toàn không để ý có người đang đứng ở cửa bếp.

Cố Tuệ Nhàn thấy khát, định ra uống lý nước. Bà đi ra phòng khách, không thấy ai nên tự mình cầm ly tới chỗ bình nước gần nhà bếp rót một ly, không ngờ nghe được cuộc đối thoại của hai chị em.

Bà lập tức rõ mọi chuyện.

Tại sao Ngu Thế Minh lại vô duyên vô cớ bị điều tra? Sao lại đột ngột bị chuyển qua cho Cục chống tham nhũng?

Hết thảy những chuyện này đều bởi Ngu Dao!

Vừa nãy vì bụng thấy không thoải mái, Diệp Tử Mặc vào phòng tắm, vừa đi ra thì nhìn thấy người đang đứng ở cửa bếp, anh gọi: "Dì, dì dậy rồi ạ?"

Tiếng gọi phá vỡ sự yên tĩnh, hai chị em torng bếp đều quay lại, thấy Cố Tuệ Nhàn đang đứng đàng sau.

"Mẹ, sao mẹ dậy rồi?" Ngu Dao đi tới, nhìn thấy ly nước trong tay Cố Tuệ Nhàn liền hiểu, bà chắc hẳn dậy uống nước.

https://thuviensach.vn

Hai chị em cũng không biết chuyện bọn họ vừa nói đã bị Cố Tuệ Nhàn nghe hết. Cố Tuệ Nhàn giơ tay, tát Ngu Dao một cái khiến cô bất ngờ.

Từ nhỏ đến lớn, Cố Tuệ Nhàn bất luận không thích Ngu Dao thế nào cũng chưa từng đánh cô, cái tát hôm nay dường như bà đã dùng hết sức lực của mình. Khóe miệng Ngu Dao lập tức có máu chảy ra. Ngu Dật Thần thấy Ngu Dao bị đánh liền đi tới.

"Mẹ! Sao mẹ đánh chị?"

"Ngu Dao, bố mày là do mày hại!" Cố Tuệ Nhàn kích động thét lên.

_____

Chương 104: Quý Tinh lìa trần

Editor: Dế Mèn

***

Cái tát của Cố Tuệ Nhàn làm Ngu Dao hơi hơi váng đầu hoa mắt.

"Dì!" Thấy Cố Tuệ Nhàn động tay đánh cô, Diệp Tử Mặc tiến lên giữ chặt Cố Tuệ Nhàn.

Cố Tuệ Nhàn rất muốn thoát khỏi sự khống chế của Diệp Tử Mặc, tiếc là không đủ sức lực. Bà bị kích động, ngất đi.

"Mẹ!" Ngu Dao thấy Cố Tuệ Nhàn ngã xuống lập tức lao tới ôm lấy bà.

Sắc mặt Cố Tuệ Nhàn lúc này tái nhợt, không có một chút huyết khí, môi khô nẻ. Thấy vậy, Ngu Dao đưa tay sờ trán bà. "Mẹ, mẹ sốt rồi."

https://thuviensach.vn

Từ sau khi Ngu Thế Minh bị đưa đi, sức khỏe Cố Tuệ Nhàn không còn như trước, đôi khi cảm xúc không ổn định sẽ kèm theo sốt nhẹ.

Hai người nam Ngu Dật Thần và Diệp Tử Mặc ôm Cố Tuệ Nhàn về phòng, Ngu Dao bận trước bận sau cho bà uống thuốc. Nhìn Cố Tuệ Nhàn thba iếp đi rồi, ba người mới rời khỏi phòng.

"Chị, chị không sao chứ.?" Ngu Dật Thần thấy má bên phải của Ngu Dao sưng đỏ một mảng, đau lòng hỏi.

Chuyện bố bị đưa đi, căn bản chẳng có chút can hệ với Ngu Dao; có điều, xét theo nghĩa nào đó, chuyện này liên quan nhiều đến Ngu Dao. Ngu Dật Thần thấy được bản chất của vấn đề nhưng Cố Tuệ Nhàn chỉ có thấy có mỗi mặt ngoài của vấn đề.

Diệp Tử Mặc đau lòng vuốt nhẹ hai má Ngu Dao. "Anh đi lấy băng dán lại cho em."

Ngu Dao không nói gì, ánh mắt trống rỗng không còn sức lực, vừa rồi cái tát của Cố Tuệ Nhàn như một đấm đánh vào lòng cô.

Có lẽ, mẹ không nói sai, thật sự bởi vì mình mà bố bị đưa đi.

Đây là suy nghĩ trong lòng Ngu Dao ngay lúc này.

Diệp Tử Mặc cầm băng tới, cẩn thận dán lên chỗ sưng, đau lòng thổi nhẹ. "Còn đau không?"

Ngu Dao lắc đầu.

Thật sự thì Cố Tuệ Nhàn cũng không có bao nhiêu sức lực, vừa rồi cũng thấy đau nhưng giờ đã không còn thấy đau rồi.

"Chị, lời mẹ nói chị đừng để trong lòng."

https://thuviensach.vn

"Chị biết."

Nhưng cô sao có thể không suy nghĩ lung tung cho được?

Từ Khiêm tối hôm qua đã nói anh ta sẽ chờ cô đi cầu xin anh ta, chờ cô bị chê cười.

Ngu Dao nghĩ tới nước mắt liền rơi xuống.

Diệp Tử Mặc thấy thế đau lòng vô cùng.

Thành phố Giang Ninh.

Sinh mạng của Quý Tinh đã dừng lại, khi cô hấp hối chỉ có Từ Khiêm và Tôn Quân Trác ở bên cạnh.

Từ Khiêm như thể đã sớm nhìn thấu chuyện này, cho nên, đối với cái chết của Quý Tinh, anh cũng không có biểu hiện đau khổ ra nhiều, ngược lại với Tôn Quân Trác - anh ta gắt gao ôm di thể của Quý Tinh, không cho người mang đi.

Anh ta chỉ vào Từ Khiêm, lên án anh rõ ràng biết có người có thể cứu Quý Tinh nhưng lại xót người phụ nữ kia, không cho cô ta hiến tủy cho Quý Tinh.

Anh ta nói: "A Khiêm, cậu căn bản không yêu Quý Tinh! Cậu hai năm trước không yêu cô ấy, hai năm sau cậu vẫn không yêu cô ấy."

Trước lời nói của Tôn Quân Trác, Từ Khiêm cũng không phản bác.

Anh suy nghĩ đăm chiêu, mình có phải thật sự như lời Tôn Quân Trác nói, anh không yêu Quý Tinh?

https://thuviensach.vn

Sau đó, Từ Khiêm cũng tự phủ nhận.

Là Quý Tinh từ bỏ tình cảm giữa bọn họ trước, là Quý Tinh không tin tưởng chính mình, lựa chọn cách rời anh, theo đuổi danh lợi.

Quý Tinh đã không còn người thân, việc hậu sự của cô cũng là một tay Tôn Quân Trác xử lý, anh ta không cho Từ Khiêm nhúng tay vào dù chỉ nửa phần.

"Tôi không muốn có người làm ô uế lễ tang của cô ấy."

Từ Khiêm cũng không kiên trì, anh nghĩ, nếu Tôn Quân Trác muốn một mình lo liệu vậy cứ để anh ta làm đi.

Một tuần sau khi Quý Tinh ra đi, Từ Khiêm về Bạch Sa.

Đã lâu lắm rồi anh không tới bệnh viện, tuy không cần phải nhọc lòng, nhưng anh vẫn phải quan tâm một chút.

Trương Tiêu thu xếp lịch ổn thỏa trình hàng ngày cho Từ Khiêm.

"Anh Khiêm, lúc trước anh định làm phẫu thuật cho người bạn của ông cụ nhà, bởi vì chuyện của cô Quý nên tôi đã nói bác sĩ Cố làm rồi."

Cuộc phẫu thuật của bạn hữu ông cụ trước là định để Từ Khiêm làm, nhưng sau đó gặp chuyện của Quý Tinh, Từ Khiêm có một khoảng thời gian không ở Bạch Sa. Thấy tình hình đó, Trương Tiêu liền tự quyết định để trưởng khoa Thần kinh của bệnh viện, bác sĩ Cố, làm phẫu thuật. Sau cuộc phẫu thuật, sức khỏe bệnh nhân khôi phục rất tốt, cũng đã xuất viện.

Từ Khiêm ở bệnh viện thơ thẩn một ngày rồi mới về.

Lúc này anh nhận được điện thoại của Chương Minh.

"A Khiêm!"

https://thuviensach.vn

"Gì vậy?"

"Lần trước cậu bảo tôi trị Ngu Thế Minh, giờ sao đây?"

"Hửm?" Từ Khiêm vẫn chưa nhớ ra chuyện này.

"Giờ sao đây là sao?"

"Đêm đó cậu gọi điện bảo tôi đưa Ngu Thế Minh vào thế chết, cậu quên rồi à?"

Nếu không phải Chương Minh gọi điện lại, Từ Khiêm thật sự đã quên mất. Hôm đó cũng chỉ vì cơn giận anh mới gọi điện nói những lời đó, sau ấy anh đã định bảo Chương Minh thu tay lại nhưng chuyện Quý Tinh ra đi mà anh quên béng.

"Thả đi."

"Cái gì?" Chương Minh quả thực không tin được những gì mình nghe.

"Cậu nói thả ông ta?"

"Ừm."

"Coi bộ hơi khó."

Chương Minh ở đầu kia điện thoại đem sự tình nói một cách đơn giản, chỉ thấy Từ Khiêm giận dữ không nhịn được, còn chưa đợi Chương Minh nói xong đã cúp điện thoại, đột ngột đổi hướng xe chạy về thành phố Côn.

Từ Khiêm lúc này rất muốn vặt đầu Chương Minh xuống để coi bên trong chứa thứ gì.

Sao lời anh nói khi tức giận mà cũng không nghe ra?

Anh nhấn mạnh chân ga chạy tới thành phố Côn.

https://thuviensach.vn

Ngu Thế Minh đã bị Cục chống tham nhũng dẫn đi hơn một tuần, trong lúc này cũng không có tin tức gì. Ngu Dao thông qua Đồng Hâm muốn xin gặp ông lần nữa nhưng cũng bị trả đơn lại.

Đồng Hâm cũng đi hỏi rất nhiều lần, bên trên đều nói sự tình còn đang trong giai đoạn điều tra, tạm thời chưa tiện tiết lộ, sau đó trả đơn về lại cho Đồng Hâm.

Ngu Dao thấy trước mắt không có cách nào gặp Ngu Thế Minh, mà công việc của Đồng Hâm cũng bận rộn vô cùng, khiến anh ấy phải về lại Bạch Sa trước.

Diệp Tử Mặc đã về lại Bạch Sa từ lâu, anh xin nghỉ phép, đương nhiên không được ở lại lâu.

Bởi vì chuyện của Ngu Thế Minh, Ngu Dao đã xin nghỉ việc, bằng không cũng không thể ở nhà lâu như vậy.

Cố Tuệ Nhàn mấy ngày nay đã không thể không có người bên cạnh. Bà cứ trông hoảng hốt, có chút không tỉnh táo, chạy ra ngoài gặp ai cũng hỏi: "Có gặp chồng tôi không?"

Ngu Dao không dám để Cố Tuệ Nhàn ở nhà một mình, luôn phải túc trực cạnh bà.

Hiện tại, thể xác và tinh thần Ngu Dao đều mệt mỏi.

Cô bắt đầu cúi đầu trước hiện thực, có phải đi cầu xin anh ta là bố sẽ được thả ra? Mẹ cũng sẽ tốt lên?

Ngu Dao không dám nghĩ nhà này nếu không còn bố sẽ thành ra cái gì?

Còn Cố Tuệ Nhàn sẽ ra sao?

https://thuviensach.vn

Dạo gần đây Ngu Dật Thần đã xin thầy không học giờ tự học. Kết quả học tập của cậu vẫn tốt, cậu lấy lý do sức khỏe người lớn trong nhà không tốt, muốn ở nhà tự học, thầy cũng đã đồng ý.

Tan học, Ngu Dật Thần mua cơm chiều, mang về cho Ngu Dao và Cố Tuệ Nhàn.

Bởi vì luôn cần có một người túc trực thường xuyên bên cạnh Cố Tuệ Nhàn nên căn bản không thể nấu cơm nhà, giữa trưa Ngu Dao đều gọi cơm hộp.

"Chị, em đi xem mẹ, chị đi ăn cơm đi." Ngu Dật Thần đẩy cửa phòng ngủ ra.

Cố Tuệ Nhàn ngồi ở mép giường, đưa lưng về phía cậu, đôi mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Ngu Dao gật gật đầu, đổi ca cho Ngu Dật Thần, đi ra ngoài phòng khách ăn cơm.

Không bao lâu, Ngu Dao nghe tiếng Ngu Dật Thần kêu: "Mẹ! Mẹ làm gì vậy?"

Ngu Dao vội vàng buông chén đũa, định đi xem chuyện gì xảy ra, còn chưa đi đến phòng ngủ đã bị Cố Tuệ Nhàn bóp cổ.

Sức lực của bà rất lớn, dường như muốn bóp chết Ngu Dao.

Miệng bà cứ mãi lảm nhảm: "Mày đồ hại người! Hại tao còn chưa đủ, còn hại cả bố mày. Mày đi chết đi!"

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 105+106

Được, cháu đi xin anh ta!

Editor: Dế Mèn

***

Ngu Dao bị Cố Tuệ Nhàn siết chặt cổ sắp không thở nổi, may là Ngu Dật Thần ở bên cạnh kéo Cố Tuệ Nhàn lại.

"Mẹ, mẹ buông tay!"

Ngu Dật Thần dùng sức kéo hai người ra.

Ngu Dao được giải thoát, ho lấy ho để. Mặt cô vừa rồi vì bị siết cổ thở không nổi mà đỏ bừng, cô chỉ thở được thoi thóp, người sượt xuống đất.

Lúc này cô bỗng nhiên muốn chết.

Cố Tuệ Nhàn cứ bóp chết mình đi cũng chẳng có gì tồi tệ.

Dù sao Cố Tuệ Nhàn cũng không thương cô, trong cái nhà này, cô không có được tình thương gì.

Không, không phải thế.

Ít nhất vẫn còn Ngu Thế Minh thực sự thương cô.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao nghĩ nghĩ, trước mắt bắt đầu mơ hồ. Trước khắc cô ngã xuống đất chỉ kịp nghe Ngu Dật Thần gọi to: "Chị! Chị!"

Thấy Ngu Dao ngất đi, Ngu Dật Thần cho Cố Tuệ Nhàn uống thuốc trước để chắc chắn bà sẽ thiếp đi trong một lúc, lúc này cậu mới bế Ngu Dao xuống lầu bắt xe đi bệnh viện.

Ngu Dao vừa vào bệnh viện thì gần như bên Từ Khiêm cũng nghe được tin tức.

Từ khi biết Tôn Quân Trác và Chương Minh sau lưng mình làm một số chuyện, Từ Khiêm lập tức bố trí người bên cạnh Ngu Dao để biết động thái của cô.

Sau khi nghe được Ngu Dao nằm viện, Từ Khiêm vừa đến thành phố Côn cũng không nghỉ ngơi mà lập tức chạy tới bệnh viện.

Từ quầy dịch vụ anh hỏi được phòng bệnh của Ngu Dao, khi đang định đi vào, anh nghe được giọng của Ngu Dật Thần.

"Chị, chị tỉnh rồi."

Ngu Dao trong chốc lát vẫn chưa trở lại bình thường, đại khái không rõ mình đang ở đâu.

"Đây là chỗ nào?"

"Chị bị xỉu, đây là bệnh viện."

Thấy Dgu Dao muốn ngồi dậy, Ngu Dật Thần điều chỉnh giường cao lên cho cô.

Lúc này Ngu Dao mới nhớ lại những chuyện xảy ra trước khi mình bất tỉnh.

https://thuviensach.vn

"Mẹ đâu?"

Giờ khắc này Ngu Dao vẫn lo lắng cho Cố Tuệ Nhàn.

"Em gọi điện thoại nhờ cô qua nhà rồi."

Tuy Cố Tuệ Nhàn đã uống thuốc nhưng là cậu không dám cam đoan bà có đột nhiên tỉnh lại, gây ra sự tình gì không.

Vì thế, trên đường đưa Ngu Dao tới bệnh viện, Ngu Dật Thần đã gọi điện cho Ngu Lộ, nhờ bà qua chăm coi một lúc.

Chuyện của Ngu Thế Minh, người trong nhà đều đã biết.

Bởi vì chuyện liên quan đến quan trường, Ngu Lộ và Ngu Thế Hoành cũng không có cách gì, cho nên nếu có thời gian chỉ có thể năng qua nhà anh coi một chút, xem chị dâu và hai cháu có cần gì không.

Này hai ngày, bởi vì mẹ chồng tới nên Ngu Lộ vẫn không có thời gian qua nhà; Ngu Thế Hoành cũng vì công việc mà đang phải đi công tác.

May là hôm nay mẹ chồng Ngu Lộ về rồi nên bà mới có thời gian tới coi sóc Cố Tuệ Nhàn.

"Chị..." Ngu Dật Thần dường như có chuyện muốn nói với cô nhưng không tiện mở miệng.

"Sao vậy?"

"Chuyện của bố, chị nghĩ làm sao bây giờ?"

"Trước cứ xem sao đã." Ngu Dao lúc này cũng không nghĩ ra được ý gì.

https://thuviensach.vn

Người của Cục chống tham nhũng đều đồng tâm như nhau không cho cô gặp Ngu Thế Minh. Cô muốn tìm hiểu tình hình nhưng không biết bắt đầu thế nào.

"Chị, chị không tính đi xin người kia sao?"

Người kia? Ngu Dao tất nhiên rõ Ngu Dật Thần đang nói ai.

Nghe xong lời Ngu Dật Thần nói, Ngu Dao sửng sốt, không nói gì.

Không đi xin ư ? Nếu không đi xin anh ta, nói không chừng bố thật sự sẽ bị anh ta hại chết trong đó.

Từ Khiêm vẫn luôn đứng ở cửa, nghe rõ ràng cuộc đối thoại của hai chị em.

Khuôn mặt anh trước đó vì chuyện Ngu Dao nằm viện mà trông lạnh lùng và hung dữ, giờ dường như đã hòa hoãn hơn chút; sau đó, không biết nghe được gì mà sắc mặt anh lại biến đổi, còn khó coi hơn trước. Anh không đi vào phòng, phất tay áo bỏ đi thẳng.

Sau khi rời bệnh viện, lịch trình của Từ Khiêm ban đầu còn hai ngày rảnh ở thành phố Côn, nhưng anh lập tức lái xe trở về Bạch Sa.

Ngu Dao cũng không có vấn đề gì lớn, truyền dịch xong liền cùng Ngu Dật Thần về nhà.

Vào cửa, Ngu Dao liền thấy Cố Tuệ Nhàn từ trong phòng đi ra. Bà quỳ gối cái "cộp" trước mặt Ngu Dao, bấu chặt quần áo Ngu Dao.

"Mẹ van xin con, con đi xin hắn ta đi!"

"Cầu xin con, con đi xin hắn đi!"

"Dao Dao, chỉ có con mới cứu được bố con."

https://thuviensach.vn

Ngu Dao hoàn toàn không kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, muốn kéo Cố Tuệ Nhàn dậy nhưng lại gần như không có sức lực. Ngu Lộ và Ngu Dật Thần ở bên cạnh, ba người hợp lực mới kéo Cố Tuệ Nhàn đứng dậy được.

Thế nhưng bà vẫn cứ bíu lấy quần áo Ngu Dao không buông.

"Ngu Dao, ba con bởi vì con mà bị vô trong đó, con không thể thấy chết mà không cứu được!"

"Chị, mau đi lấy thuốc an thần tiêm cho mẹ đi!"

Ngu Dật Thần thấy Cố Tuệ Nhàn ra như vậy, phỏng chừng uống thuốc cũng không có tác dụng, chỉ có thể dùng tới thuốc an thần.

Trước đó Cố Tuệ Nhàn cũng từng hay có tình trạng thế này, thế nên Ngu Dao đã đi học hỏi bác sĩ việc tiêm thuốc an thần cho Cố Tuệ Nhàn.

Ngu Dao vừa rồi bị Cố Tuệ Nhàn dọa, hoàn toàn không kịp phản ứng, Ngu Dật Thần gầm xong cô mới bừng tỉnh, vội vàng vào phòng lấy thuốc an thần. Hai người Ngu Dật Thần và Ngu Lộ hợp lực giữ Cố Tuệ Nhàn mới tiêm được thuốc. Cố Tuệ Nhàn lập tức xụi lơ.

Nhìn Ngu Dật Thần bế Cố Tuệ Nhàn vào phòng, Ngu Lộ lúc này mới có thời gian kéo cháu gái lại hỏi rõ ràng.

"Dao Dao, chuyện mẹ cháu nói rốt cuộc có phải vậy không?"

Vừa rồi khi bà tới nhà, Cố Tuệ Nhàn đã tỉnh, thấy bà thì liền kể hết nguyên cớ hậu quả sự tình với bà. Bà trước sau không tin có người vì theo đuổi cháu mình mà ra tay mạnh như vậy.

"Cô..." Ngu Dao muốn giải thích nhưng bản thân cô phát hiện, bất luận giải thích thế nào, chuyện này cũng giống như thật sự ít nhiều có liên quan tới cô.

https://thuviensach.vn

Ngu Lộ thấy cô như vậy, trong lòng càng khẳng định những gì Cố Tuệ Nhàn nói.

"Ngu Dao!"

Ngu Lộ thấy khó thở, giọng điệu tất nhiên cũng không vui.

"Từ nhỏ cháu không được mẹ yêu, cô liền đối với cháu như con. Bố cháu lại càng thương cháu, không thể chê lời nào. Tuy là trước đó gia đình vẫn luôn mong cháu là con trai, nhưng cũng đâu có bạc đãi cháu cái gì, sao cháu có thể như vậy?"

Ngu Lộ nói không có sai.

Ngu Dao từ nhỏ đã không được tình thương của mẹ từ Cố Tuệ Nhàn, lúc ấy, Ngu Lộ liền coi Ngu Dao như con gái mình, quần áo, giày, vớ đều là người cô này mua cho. Hiện tại đã biết anh mình ra như vậy là do đứa cháu này, bà đương nhiên không kiềm được giận.

"Cháu nói coi!" Không nghe Ngu Dao đáp lại lời nào, Ngu Lộ càng thêm tức, cũng to tiếng hơn nhiều.

Ngu Dao bỗng nhiên ngẩng đầu, nói: "Cô, bố sẽ không sao đâu. Cháu sẽ đi cầu xin anh ta!"

Chương 106: Chia tay

Editor: Dế Mèn

***

Ngu Dật Thần vừa đi ra liền nghe được những lời Ngu Dao nói.

https://thuviensach.vn

"Chị!" Vừa rồi ở bệnh viện, Ngu Dao còn nói chết cũng không đi cầu xin Từ Khiêm, sao lúc này lại vậy?

Ngu Lộ cũng không ngồi ngây ở nhà Ngu Dao lâu, liền đi về.

Nhà bà vẫn còn việc chờ bà về làm, trước khi về bà dặn dò Ngu Dao: "Ngu Dao, con nhớ kỹ những gì con nói."

Ngu Dao gật đầu. "Cô, cô yên tâm đi."

Ngu Lộ đi rồi, Ngu Dật Thần mới có cơ hội nói chuyện riêng với Ngu Dao.

"Chị, rốt cuộc sao lại thế này?"

Lúc Ngu Lộ tới vẫn ổn, sao giờ lại ra như vậy?

Vừa rồi đưa Cố Tuệ Nhàn về phòng, bởi vì tường ngăn cách âm thanh, ở trong phòng Ngu Dật Thần chỉ nghe được Ngu Lộ lớn tiếng chứ không nghe rõ Ngu Lộ nói gì. Chỉ trong chớp mắt đó Ngu Dao lại nói chị sẽ đi cầu xin Từ Khiêm.

Những lời chị nói ở bệnh viện chẳng lẽ là lừa cậu sao?

"Không sao đâu, Dật Thần, em đừng làm gì nữa, mau nghỉ ngơi đi."

Ngu Dao không muốn nói gì thêm với Ngu Dật Thần.

Thật ra Ngu Lộ nói rất đúng, chuyện của Ngu Thế Minh hoàn toàn do cô gây ra, sao cô có thể thấy chết mà không cứu? Cô rõ ràng cũng biết, chỉ cần cô khuất phục là sẽ xong.

Ngu Dao về phòng, lấy một quyển album ảnh trên giá sách của cô, trong đó chứa những ảnh chụp thời thơ ấu của cô.

https://thuviensach.vn

Trong album không có một tấm cô và Cố Tuệ Nhàn chụp chung, ngược lại toàn là hình cô với Ngu Thế Minh, Ngu Dật Thần và Ngu Lộ.

Ngu Dao từ nhỏ chỉ biết người mẹ này không thích cô, thích em trai hơn. Ngu Dao trước kia còn hỏi sao mẹ không thương con mà chỉ thương em? Sau đó, cô sẽ luôn rước lấy trận mắng đau của Cố Tuệ Nhàn, dần dà, Ngu Dao cũng không hề hỏi nữa.

Cô biết mẹ không thích mình nhất định là có nguyên nhân. Đến khi cô lớn hơn chút nữa, cô mới hiểu hóa ra lúc mang thai cô, Cố Tuệ Nhàn cứ tưởng là con trai. Kết quả, lúc sinh cô, bà sinh khó, tử cung bị tổn thương nên muốn muốn sinh con thứ hai rất khó, tất cả những chuyện này hiển nhiên bị Cố Tuệ Nhàn dí lên người Ngu Dao. Có thể thấy Cố Tuệ Nhàn rất không thích Ngu Dao.

Đêm ấy, Ngu Dao cả đêm không nghỉ, cô cầm album xem khóc cả đêm.

Cô hận cuộc sống của mình, hận thế gian này vì sao vẫn còn những kẻ thích chơi đùa, xoay chuyển trật tự xã hội? Cô cũng hận mình vô năng, không thể cứu người bố tuổi đã hơn nửa đời người ra ngoài, thậm chí muốn gặp mặt một lần cũng không được.

Ngu Dao ngồi thừ trong nhà cả tuần, đến cuối tuần mới đi.

Hôm rời nhà, Ngu Dao đã thu xếp đâu ra đó, cô làm bữa sáng cho Ngu Dật Thần và Cố Tuệ Nhàn, hầm món cháo táo đỏ Cố Tuệ Nhàn thích ăn nhất. Cô cũng chiên cho Ngu Dật Thần món há cảo chiên cậu thích, rồi cô gọi điện cho Ngu Lộ nhờ bà năng đến nhà xem chừng Cố Tuệ Nhàn. Sau đó, cô ngồi chuyến xe sớm nhất trở về Bạch Sa.

Sau khi về Bạch Sa, Ngu Dao cũng không vội đi tìm Từ Khiêm, cô về chỗ mình và Thạch Hâm thuê ở.

https://thuviensach.vn

Có điều, hơn nửa tháng không về mà trong nhà như bị một lớp tro bụi che kín.

"Chẳng nhẽ Thạch Hâm cũng không ở nhà sao?" Ngu Dao nhỏ giọng nói thầm.

Cô về phòng mình cất hành lý xong xuôi dọn dẹp trong nhà ngoài nhà một lần, xong cô đi tắm, thay một bộ quần áo. Nhìn đồng hồ thấy đã gần giữa trưa, cô lên lầu trên, tới phòng của Diệp Tử Mặc.

Hôm nay là thứ bảy, Diệp Tử Mặc tối hôm qua nhắn tin cho Ngu Dao bảo anh phải tăng ca đến rạng sáng mới về, thế nên chắc chắn bây giờ anh còn đang ngủ, chưa dậy sớm tới vậy đâu. Ngu Dao gõ cửa, cửa được mở rất nhanh nhưng không phải là Diệp Tử Mặc.

"Cô tìm ai?" Mở cửa là một cô gái.

Ngu Dao ngẩn người, cho rằng mình đi nhầm phòng. Cô lùi một bước, nhìn thử. Thật sự là phòng của Diệp Tử Mặc, đâu có sai!

"Chào cô, tôi tìm Diệp Tử Mặc."

"Hử, cô tìm Tử Mặc à?" Cô gái vừa nghe cô đến tìm Diệp Tử Mặc thì nghiêng người mời cô vào.

"Anh ấy vẫn chưa dậy đâu."

"Cô là...?" Ngu Dao có chút nghi hoặc, hỏi.

Cô chắc chắn mình không quen biết cô gái trước mặt, hơn nữa cũng chưa nghe Diệp Tử Mặc nói anh có chị em trong nhà, rốt cuộc chuyện gì đây?

"Diêm Nghiên, ai tới vậy?" Diệp Tử Mặc dường như vừa tỉnh ngủ, từ phòng ngủ đi ra.

https://thuviensach.vn

Trên người anh ấy không mặc áo, chỉ mặc một cái quần ngủ, còn bộ dạng ngái ngủ ấy nhìn qua như đang rất mệt. Thấy Diệp Tử Mặc đi ra nhưng không mặc áo, Diêm Nghiên tiện tay lấy cái áo khoác trên sô pha.

"Nào, sao không khoác áo vào đã ra ngoài như thế?"

Cô ấy đi lại đó, giúp Diệp Tử Mặc khoác áo vào, còn Diệp Tử Mặc thì như đứng sững, không có bất cứ phản ứng nào.

"Sao em ở đây?"

Anh ất không nhìn lầm chứ? Người trước mắt là Ngu Dao?

Nhưng Ngu Dao không phải đang ở quê sao? Sao lại xuất hiện ở nhà mình chứ?

Diệp Tử Mặc tưởng mình hoa mắt, dùng sức xoa xoa hốc mắt, hy vọng khi mở mắt ra lần nữa sẽ không có Ngu Dao ở trước mặt. Thế nhưng, không như mong muốn, đây là hiện thật.

"Dao Dao!"Diệp Tử Mặc tiến tới, muốn giải thích với Ngu Dao.

"Cô ấy là ai?" Ngu Dao không ngốc, hai người họ thân mật như vậy, cô không thể an ủi mình rằng, cô gái tên Diêm Nghiên này là đồng nghiệp hay người thân của anh.

Diệp Tử Mặc há miệng định nói, nhưng lời nói đến bên miệng, anh ấy vẫn chọn cách im lặng.

"Nói đi!" Ngu Dao căn bản không thể chấp nhận sự im lặng của anh.

"Diệp Tử Mặc, anh nói đi chứ!"

Diệp Tử Mặc quay đầu đi, không nói gì.

https://thuviensach.vn

"Vậy là anh thừa nhận?" Ngu Dao khàn giọng hỏi.

Thừa nhận anh còn có người khác? Thừa nhận, trong khoảng thời gian này không có em bên cạnh, anh đã yêu người khác rồi?

Thừa nhận tất cả những gì em thấy đây đều là sự thật?

Ngu Dao khóc, chạy khỏi nhà Diệp Tử Mặc. Cô chạy nhanh xuống lầu, về phòng mình, cô sụp xuống giường đau đớn.

Cô không hiểu sao Diệp Tử Mặc lại có người khác.

Chẳng lẽ là vì cô không muốn sống chung với anh sao? Tuy cô biết người con trai này có nhu cầu, nhưng trước giờ Diệp Tử Mặc thật sự tôn trọng cô, anh đã nói sẽ không ép buộc cô.

Khóc xong, Ngu Dao cảm thấy Diệp Tử Mặc có người khác bên ngoài cũng tốt, giữa cô và Diệp Tử Mặc cũng sẽ không còn gì.

Cô gái tên Diêm Nghiên ấy nhìn qua cũng không tồi, rất xứng đôi với Diệp Tử Mặc, bọn họ ở bên nhau hẳn sẽ hạnh phúc lắm, chính mình mới có lỗi với Diệp Tử Mặc.

Hôm nay cô trở về tìm Diệp Tử Mặc, vốn muốn cùng anh phá vỡ phòng tuyến cuối cùng, sau đó cô sẽ rời khỏi anh. Nhưng, hiện tại có vẻ không cần nữa rồi.

Cô đã nghĩ kỹ rồi, nếu yêu cầu của anh ta là có được cô, vậy cô có phải lần đầu tiên hay không cũng không sao?

Thứ anh ta muốn đơn giản chỉ là sự khuất phục mềm yếu của cô. Nếu đã thế Ngu Dao chỉ cần giả bộ thôi, chỉ cần cứu được bố, chuyện gì cô cũng có thể làm.

---

https://thuviensach.vn

Trên lầu, trong phòng Diệp Tử Mặc.

Sau khi Ngu Dao bỏ đi, Diệp Tử Mặc vẫn đứng tại chỗ, bất động, Diêm Nghiên thấy anh như vậy liền đi tới kéo kéo cổ tay Diệp Tử Mặc.

"Tử Mặc, vừa rồi là ai thế?"

Thật ra cô ta đã đoán ra người vừa tới có thể là bạn gái Diệp Tử Mặc, nhưng cô ta không dám tin, muốn nghe Diệp Tử Mặc nói.

"Không ai cả." Diệp Tử Mặc gỡ tay Diêm Nghiên ra.

"Một người bạn."

Nói xong Diệp Tử Mặc liền trở về phòng, để Diêm Nghiên một mình trong phòng khách.

Về tới phòng, Diệp Tử Mặc đã bật khóc. Thật ra anh biết hôm nay Ngu Dao sẽ về, cũng biết hôm nay Ngu Dao sẽ lên tìm mình. Tin nhắn ngày hôm qua là anh cố ý gửi, muốn nói với Ngu Dao rằng hôm nay buổi sáng mình sẽ ở nhà, như vậy, lúc đi lên, Ngu Dao có thể gặp Diêm Nghiên ở nhà anh, sẽ cho rằng anh đã có người con gái khác.

Diệp Tử Mặc ngồi ở mép giường, đôi tay đặt trên đầu gối, gục mặt vào tay, cố hết sức không cho ai thấy vẻ mặt đau thương này của anh.

Tất cả những chuyện này phải nói là từ sau khi Diệp Tử Mặc quay lại Bạch Sa.

Lúc còn ở thành phố Côn, Diệp Tử Mặc đã gọi điện cho nhà mình, nói nhà bạn gái mình ở thành phố Côn gặp chuyện rắc rối, anh muốn người nhà mình có thể ra mặt giải quyết một chút. Gia đình Diệp Tử Mặc từng bước từng bước mà trở thành gia đình phú quý, mình anh tự thân nỗ lực để vào

https://thuviensach.vn

đại học F ở Bạch Sa chính là vì không muốn chịu sự kiểm soát của gia đình.

Bố Diệp Tử Mặc, Diệp Cẩm Phong, là một thương nhân tiếng tăm lừng lẫy ở quê, trong nhà cũng có anh em làm quan chức, vừa khéo chú họ của Diệp Tử Mặc làm cán bộ ở thành phố Côn. Sau khi được Diệp Tử Mặc nhờ vả, Diệp Cẩm Phong liền vội vã đồng ý nhưng điều kiện chính là, Diệp Tử Mặc nhất định phải về nhà kế thừa sự nghiệp của gia tộc.

Khi trước Diệp Tử Mặc đi khỏi nhà chính là vì không muốn xử lý công việc của gia đình, vì vậy anh chọn tới đại đọc F học ngành tiếng Anh, nghề mà anh thật sự thích. Sau khi cân nhắc, Diệp Tử Mặc đã đồng ý, hiện giờ không gì quan trọng hơn chuyện cứu Ngu Thế Minh.

Có điều, sau một tuần vẫn không thấy động tĩnh gì, Diệp Tử Mặc gọi vài cú điện thoại về nhà. Diệp Cẩm Phong chỉ nói đã nói với chú họ anh rồi, bây giờ chỉ có thể chờ tin. Nhưng vấn đề là trước đó mấy ngày, sản nghiệp xưa nay chưa từng có trở ngại của nhà họ Diệp thì nay đã gặp. Vài bên đã thỏa thuận xong hợp đồng nhưng bỗng nhiên tất cả đều bội ước, khiến nhà họ Diệp chịu đả kích lớn. Tuy đối phương đã bồi thường khoản tương ứng nhưng không thể đền bù hết tổn thất đầu nhập của nhà họ Diệp.

Chuyện càng lúc càng trùng hợp khi chú họ của Diệp Tử Mặc ban đầu đồng ý hỗ trợ, giúp làm rõ chuyện của Ngu Thế Minh, sau lại cũng lấy cớ không có cách giúp. Hết thảy những chuyện này đã làm Diệp Tử Mặc có chút trở tay không kịp. Anh không thể hiểu tại sao tất cả mọi chuyện vốn đang tốt đẹp, sự tình đang tiến trình thuận lợi lại đột nhiên thay đổi.

Mãi đến khi Từ Khiêm tới tìm anh, anh mới hiểu hết thảy những chuyện xảy ra đều là do bàn tay người đàn ông này làm.

Mà điều kiện để Từ Khiêm buông tha Ngu Thế Minh và nhà họ Diệp chính là: Diệp Tử Mặc và Ngu Dao phải chia tay. Diệp Tử Mặc tất nhiên

https://thuviensach.vn

không đồng ý, anh cự tuyệt điều kiện của Từ Khiêm.

Sau đó, bố của Diệp Tử Mặc thật sự không chống đỡ được nữa. Qua người khác ông hỏi ra được lý do sản nghiệp của mình lại bị khống chế như vậy, hóa ra đầu sỏ gây tội lại chính là bạn gái của con trai mình. Diệp Cẩm Phong sau khi biết chuyện lập tức tới Bạch Sa, bắt Diệp Tử Mặc chia tay Ngu Dao, nếu không sẽ đoạn tuyệt tình cha con. Diệp Tử Mặc vẫn khước từ như cũ, cuối cùng Diệp Cẩm Phong phải lôi hết nhà họ Diệp từ trên xuống dưới ra mới lay động được Diệp Tử Mặc.

Diệp Cẩm Phong nói: "Tử Mặc, con không thể đứng nhìn sự nghiệp ông nội con gây dựng từ hai bàn tay trắng bị hủy trong tay con được!"

"Con bảo bố sau này trăm năm về với ông nội phải ăn nói thế nào với ông đây?"

"Tử Mặc, bố cầu xin con, hãy rời xa đứa con gái kia đi!"

Cuối cùng, Diệp Tử Mặc nén đau đồng ý lời thỉnh cầu của Diệp Cẩm Phong, chia tay Ngu Dao.

Từ Khiêm đã nói cho Diệp Tử Mặc biết Ngu Dao sắp quay về để an bài mặt sau của sự tình cho mình, thế nên mới có vỡ diễn sáng nay.

Diêm Nghiên là đồng nghiệp của Diệp Tử Mặc, vẫn luôn thích anh. Tối hôm qua, bọn họ không tăng ca mà cùng nhau đi bar, chơi đến rạng sáng mới về.

Diệp Tử Mặc cố ý gửi tin nhắn cho Ngu Dao vì cô biết thói quen của anh - nếu đêm trước tăng ca, hôm sau là cuối tuần thì chắc chắn anh sẽ ngủ cả buổi sáng. Quả nhiên Diệp Tử Mặc đã đoán đúng, Ngu Dao đã thấy anh và Diêm Nghiên ở cùng nhau.

Những lời nói mập mờ của anh hắn cũng đủ làm Ngu Dao hiểu lầm.

https://thuviensach.vn

Buổi tối.

Ngu Dao tới nhà Từ Khiêm.

Tuy cô tới đó không nhiều nhưng dựa theo trí nhớ, cô vẫn tìm đến được địa chỉ của Từ Khiêm.

Lúc Ngu Dao tới, Từ Khiêm không có ở nhà. Ngu Dao gọi mấy cú điện thoại nhưng Từ Khiêm đều không nhận. Không còn cách nào, cô đành phải ngồi trước nhà Từ Khiêm chờ anh về.

Lúc này, Từ Khiêm đang ở Cám Dỗ uống rượu cùng một đám bạn.

"Cậu chủ Khiêm, ai gọi cho cậu mà bám riết không tha thế?"

Người nói là bạn Từ Khiêm, Lộ Trình.

Bọn họ quen nhau đã lâu nhưng rất ít khi tụ tập uống rượu, hôm nay nhận được điện thoại của Từ Khiêm, Lộ Trình thật sự kinh ngạc.

"Chẳng ai cả, phá máy thôi."

"Là phụ nữ phá máy nhỉ?!" Một người bạn khác cười nói.

Từ Khiêm cười cười, không nói.

Mãi tới khi di động hiện lên một tin nhắn: "Tôi đang ở nhà anh, tôi sẽ chờ tới khi anh về."

Là Ngu Dao gửi tới.

Từ Khiêm không thèm để ý, vẫn uống rượu với đám bạn kia đến nửa đêm mới về.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm cứ tưởng về đến nhà sẽ không còn thấy Ngu Dao, không ngờ cô thật sự vẫn ở trước khu nhà anh chờ anh về.

Khu nhà Từ Khiêm ở bảo an vô cùng nghiêm ngặt, không có thẻ ra vào hay chủ căn hộ cho phép sẽ không được vào, cho nên Ngu Dao vẫn phải đứng trước cửa khu nhà chờ anh.

Ngu Dao nhìn thấy xe của Từ Khiêm chạy tới liền lập tức mở cửa xe ra, chui vào xe.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 107+108

Editor: Dế Mèn

***

Thấy động tác cô mau lẹ như vậy, Từ Khiêm không ngăn được sự kinh ngạc trong mắt.

"Em làm gì vậy?"

"Anh nói tôi đang làm gì?" Ngu Dao nhìn anh, hỏi lại.

Đến nơi này, Ngu Dao đã vô số lần làm công tác tư tưởng cho mình, chẳng qua chỉ là cùng anh ta một đêm thôi, gắng nhịn một hồi cũng sẽ qua.

Đuôi mắt Từ Khiêm liếc nhìn cô một cái, hôm nay Ngu Dao trang điểm rất đẹp. Cô mặc một chiếc đầm vải linen ôm cao chỗ cần nhô cao, bên ngoài khoác áo khoác màu xanh lá nhạt, chân vẫn đi giày thể thao cũ.

Trong ấn tượng của người đàn ông, hình như giày của Ngu Dao không còn loại nào khác ngoài loại thể thao này.

Khóe mắt anh lướt qua hai gò má cô. Ha! Đêm nay Ngu Dao thế mà lại trang điểm; tuy chỉ trang điểm nhẹ nhưng trông đã khác với vẻ thường ngoài của cô. Từ Khiêm liếc mắt một cái đã nhìn ra hôm nay cô trang điểm.

https://thuviensach.vn

"Em... Đang quyến rũ tôi?" Từ Khiêm dùng ánh mắt không có ý tốt đẹp nhìn cô.

Ăn vận kiểu này, trong mắt ai ai cũng đều sẽ cảm thấy cô gái này đang câu dẫn mình.

"Anh nói thế nào thì thế nấy." Ngu Dao cũng không phản bác lời anh nói.

Từ Khiêm hừ lạnh, không nói gì, anh huýt sáo cho bảo vệ mở thanh rào chắn để xe vào bãi đỗ xe ngầm.

Hai người đi thang máy dưới hầm để xe để lên nhà.

Vừa vào cửa, Từ Khiêm đã lập tức về phòng mình thay quần áo, để Ngu Dao một mình ở phòng khách.

Ngu Dao đánh giá căn phòng này một chút, cũng có thay đổi gì lớn so với lần trước cô tới. Điều khác biệt duy nhất chính là rượu trên quầy bar đã khác nhiều.

Lúc Từ Khiêm đi ra, thấy cô gái ấy đứng trong phòng khách nhìn khắp nơi. Anh đi đến quầy bar lấy một chai vang đỏ, lại lấy hai cái ly chân dài. Động tác của anh thuần thục, khui chai rượu ngon quý giá. Anh rót hai ly, rời quầy bar, đi tới đưa cho Ngu Dao.

Ngu Dao không nhận, chỉ nhìn thoáng qua người đưa rượu cho cô, người nọ đang dùng một loại ánh mắt không tốt đẹp nhìn cô chăm chú.

"Đối với em tôi chẳng cần phải hạ thuốc." Từ Khiêm phảng phất đoán ra.

Đúng vậy, xác thật là vậy!

https://thuviensach.vn

Nếu Từ Khiêm muốn dùng thuốc với Ngu Dao thì lúc còn hứng thú với cô anh đã dùng rồi, hà tất phải chờ tới bây giờ?

Cầm lấy ly rượu, Ngu Dao chỉ nhàn nhạt nhấm một ngụm.

"Thế nào?" Từ Khiêm hỏi.

"Chẳng có gì."

Từ Khiêm cũng không mong nghe được một đáp án tử tế từ cô, đối với câu trả lời của cô, anh chỉ cười cười: "Nói đi, trễ như vậy em tới tìm tôi vì chuyện gì?"

Đặt ly rượu xuống bàn trà, anh thoải mái nằm ngã người lên sô pha, hai chân bắt chéo nhau để ở phía bàn trà.

Ngu Dao cũng không quanh co lòng vòng với anh.

"Rốt cuộc tôi phải làm thế nào anh mới bằng lòng buông tha bố tôi?"

"Ra là một người con gái hiếu thuận đang tới cầu xin tôi."

"Từ Khiêm!"

"Sao? Không phải?" Từ Khiêm đứng dậy, một tay anh giữ cằm Ngu Dao bắt cô phải nhìn thẳng vào mình. Ngu Dao muốn né nhưng không ngờ người đàn ông này trông như vậy nhưng sức lực ở bàn tay quá lớn, cô cương không lại người đàn ông này.

Ngu Dao cao 1,67m, trung bình không thể tính là thấp so với nữ giới, nhưng đứng trước Từ Khiêm cao tới 1,88m, cô quả thực là người lùn. Đặc biệt tư thế nắm cằm cô của Từ Khiêm, điều này khiến Ngu Dao có cảm giác bị người ta đứng trên cao khuất nhục.

"Ngu Dao, tôi nói rồi, em sẽ đến cầu xin tôi."

https://thuviensach.vn

"Không phải bây giờ tôi tới rồi sao?" Ngu Dao tiếp lời anh, cô không muốn chọc giận Từ Khiêm.

"Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

"Tôi muốn thế nào không phải em rõ ràng nhất sao?" Anh nói xong cúi đầu, hôn xuống đôi môi đỏ hồng của Ngu Dao.

Bắt đầu chỉ là hôn nhẹ, thấm ướt, về sau, người đàn ông không còn thỏa mãn. Anh tăng thêm lực, cạy răng Ngu Dao ra, dây dưa nơi đầu lưỡi của cô, không cho cô trốn tránh, hô hấp của hai người càng nhanh.

Bàn tay người đàn ông ôm bờ eo nhỏ và dài của cô, vuốt ve tinh tế. Sau đó, anh buông bàn tay đang giữ cằm cô ra, giữ chặt phía sau đầu cô, hai người cứ như vậy dán sát vào nhau.

Thật lâu sau Từ Khiêm mới buông cô ra, dùng giọng nói trầm thấp mà rất có sức hút.

"Mèo hoang nhỏ, sao hôm nay nghe lời vậy?"

Cô nghe lời như vậy làm Từ Khiêm có cảm giác không chân thật.

"Không phải anh muốn tôi nghe lời sao?"

Hiện giờ cô đã làm được rồi. Hiện thực khiến cô phải học cách cúi đầu trước quyền thế.

"Ngu Dao, em có biết, đêm nay tới nhà tôi nghĩa là gì không?"

Ngón trỏ của người đàn ông xẹt qua má cô.

Nghe anh nói, Ngu Dao cúi đầu. Sao cô lại không biết đêm nay sẽ xảy ra chuyện gì? Nhưng không còn cách, nếu không tới tìm anh, Ngu Thế Minh có khả năng cả đời sẽ không thể ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Cô cũng chỉ có một người cha, cô không thể trơ mắt nhìn bố mình ngồi rục trong đó.

Lúc gần nửa đêm, Cố Tuệ Nhàn đã gọi cho cô, bóng gió ám chỉ cho cô biết người đàn ông kia chỉ muốn thân thể cô, so với chuyện của bố chuyện đó căn bản là gì, nếu có khả năng, Ngu Dao hẳn cũng phải lấy cả tính mạng mà cứu bố.

Phải hiểu rằng, nếu không có Ngu Thế Minh, Ngu Dao có lẽ đã không còn sống đến giờ ở nhà họ Ngu.

"Biết." Ngu Dao nuốt nuốt nước miếng, nói.

Cô bước lùi một bước ra khỏi lồng ngực người đàn ông, sau đó cởi áo khoác ra, chỉ còn một chiếc đầm dài trên người. Từ Khiêm nhìn động tác của cô liền đoán được tiếp theo cô sẽ làm gì. Quả nhiên, Ngu Dao đột nhiên cởi áo khoác ngoài, ngón trỏ khều dây vai áo xuống để lộ bả vai trơn láng rồi tiếp tục cởi xuống bên hông.

Cảnh xuân vô hạn.

Ngu Dao hôm nay mặc nội y màu tím nhạt, khóa khuôn ngực đẹp lại bên trong.

Vừa rồi cô phải đè nén, vì chưa thích ứng với sự tiếp xúc gần gũi khi nằm trong lòng người đàn ông, cô vặn vẹo eo. Đôi tay Từ Khiêm ôm Ngu Dao, anh nhìn mái tóc dài của cô chặn tầm mắt anh. Anh dịch một bàn tay, vén tóc Ngu Dao ra sau đầu, sau đó ôm chặt thân trên của cô.

"Đừng lộn xộn!"

Dục hỏa đã thiêu đốt người anh, Ngu Dao cứ động đậy như thế, anh sẽ không nhịn được nữa.

https://thuviensach.vn

"Em thật sự rất đẹp." Từ Khiêm ánh mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, nói.

Nghe anh nói vậy, Ngu Dao dùng giọng nói vô cùng nũng nịu quyến rũ, nói: "Vậy sao?"

"Vậy, anh thích không?"

"Thích muốn chết."

"Từ Khiêm, chúng ta vào phòng ngủ được không."

Ở chỗ như phòng khách, Ngu Dao cảm thấy không được tự nhiên.

"Ở phòng khách mới càng có cảm giác."

"Ha, Dao Dao, đừng nói gì cả!"

Hôm sau.

Ngu Dao có cảm giác cả người mình đều đau nhức vô cùng, cứ như bị xe nghiền qua, cô muốn xoay người nhưng không thể.

"Làm gì đấy?" Giọng nói người đàn ông vang lên sau lưng cô.

Ngu Dao nghiêng người nhìn thấy khuôn mặt Từ Khiêm.

Đêm hôm qua, cô nhớ rõ tất cả.

"Người còn đau à?" Từ Khiêm dán vào lưng cô, đôi tay vẫn không chịu yên, xoa xoa tấm lưng cô.

Ngu Dao không được tự nhiên tránh anh.

https://thuviensach.vn

"Ừm, khá hơn nhiều rồi."

Hai người cứ như vậy trầm mặc.

"Từ Khiêm, chúng ta dậy được chưa?"

Ngu Dao thật sự không quen nằm chung giường với người đàn ông.

"Chuyện nên làm đều làm rồi, em còn ngượng ngùng cái gì?"

Chương 108: Anh có thể thả bố tôi chưa?

Editor: Dế Mèn

***

Bị anh nói như vậy, cả khuôn mặt Ngu Dao lại đỏ lên, cô lật người, xuống giường. Tối hôm qua bởi vì quá kịch liệt, quần áo lại ở phòng khách, may là trong nhà có hai phòng tắm, Ngu Dao quấn chăn ra khỏi phòng.

Từ Khiêm gối đầu lên tay mình, trên người chẳng có thứ gì che thân. Anh nằm một lát mới lên vào phòng tắm tắm rửa.

Lúc Ngu Dao tắm rửa xong đi ra, trên bàn cơm trong phòng khách đã có bữa sáng dành cho hai người.

"Lại đây!" Từ Khiêm thấy Ngu Dao tới, vẫy tay với cô. "Ăn cơm đi!"

Đã 10 giờ sáng, ăn cơm giờ này phải nói là ăn trưa sớm với hai người họ.

Ngu Dao quả thật đang đói bụng, nhìn bàn cơm đầy đồ ngon như vậy, bụng cô nhất thời không biết điều mà kêu ục ục.

https://thuviensach.vn

Phòng khách yên tĩnh là thế,Từ Khiêm đương nhiên cũng nghe thấy.

"Mau tới đây đi!"

Ngu Dao đi qua, nhìn bàn cơm một chút, món Trung hay Tây đều có.

Có bánh quẩy và sữa đậu nành mà cô thích, cũng có bánh mì tỏi và sữa bò cô thỉnh thoảng dùng. Từ Khiêm rót một ly sữa bò đưa cho cô. "Uống chút sữa trước."

Ngu Dao nhận ly sữa, dùng lòng bàn tay thử độ ấm, rất vừa. Cô uống một ngụm sữa sau mới bắt đầu ăn.

Xong một bữa cơm, Ngu Dao cảm thấy máu huyết mình đã khôi phục.

Từ Khiêm thấy cô đã cơm nước xong liền định kéo cô tới sô pha ngồi một lúc, nhưng Ngu Dao lại bắt tay vào dọn bàn.

"Sẽ có người tới dọn." Từ Khiêm kéo tay cô, không cho cô động đậy.

Ngu Dao nghe anh nói như vậy cũng không từ chối, theo anh qua kia.

Từ Khiêm liền ôm Ngu Dao ngồi trên sô pha, một tay anh đùa giỡn các ngón tay Ngu Dao. Hai người cứ yên lặng ngồi như thế, qua một hồi lâu, Ngu Dao mới mở miệng: "Anh Từ..."

"Em gọi tôi là gì đấy?" Vừa nghe cô gọi mình là "Anh Từ", Từ Khiêm liền thấy khó chịu khắp người.

Chuyện thân mật giữa hai người họ cũng đã làm mà còn xưng hô với anh một cách xa lạ như vậy.

"Là 'anh Từ' đó!" Ngu Dao không sợ chết, lặp lại lần nữa.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm nghe cô nói như vậy, đôi tay đang ôm hông cô kéo mạnh cô vào trong lòng mình. Môi anh dán bên tai cô, nhẹ giọng nói: "Tối hôm qua em đâu có kêu tôi như thế."

Vừa nhắc đến tối hôm qua, Ngu Dao không nhịn được đỏ mặt. Cô gắng sức muốn thoát khỏi lồng ngực người đàn ông nhưng không cách nào thoát được.

"Anh buông tôi ra trước đã."

"Em muốn nói gì thì cứ nói đi."

Ngu Dao gắng vài lần vẫn không thoát khỏi sự khống chế của anh, đành phải từ bỏ. Cô nuốt nuốt nước miếng, lấy hết can đảm nói: "Tối hôm qua... Tối hôm qua tôi đã ở với anh rồi, vậy có phải anh cũng nên hết lòng giữ lời hứa - thả bố tôi ra?"

Nghe câu đó, Từ Khiêm vốn đang vuốt ve bờ eo cô, nháy mắt liền ngừng động tác lại. Sao anh thế mà quên, cô gái nhỏ trong ngực anh đây nếu không phải vì chuyện của bố mình, cô căn bản sẽ không theo mình lên giường.

"Dao Dao!" Từ Khiêm vùi mặt vào cổ cô, hít hà mùi thơm của sữa tắm trên người cô.

"Sáng sớm lại nói mấy đề tài mất hứng vậy! Phải phạt." Nói xong liền cắn một cái vào cổ cô trừng phạt.

"Á! Anh làm gì vậy?" Ngu Dao thấy ở cổ đau liền kêu lên, sau đó dùng tay đẩy người đàn ông ra.

Từ Khiêm bất mãn, lại cắn một cái nữa.

https://thuviensach.vn

Tới lúc này Ngu Dao đã nổi giận, cô đạp một cú vào chân Từ Khiêm, đẩy bàn tay trên eo mình ra, lập tức tránh khỏi anh.

"Anh là chó hả?!"

Thích cắn người đến thế! Còn cắn đau nữa! Cô ôm cổ mình, chắc chắn có cả dấu răng.

Từ Khiêm thấy bộ ạng tức giận của cô không nhịn được bật cười, anh vươn tay nắm chặt bàn tay nhỏ của Ngu Dao.

"Nói người đàn ông của em thế à?"

"Nếu tôi mà là chó thì em là mẹ của chó."

Ngu Dao mặc kệ anh.

"Rốt cuộc khi nào thì anh thả bố tôi ra?"

"Ngu Dao!" Từ Khiêm thật sự mất hứng vì chuyện này. "Em đừng đề cập tới chuyện này mãi được không?"

"Vốn dĩ chuyện là vậy mà!. Nếu không vì bố, anh biết đó, tôi có chết cũng đâu muốn có quan hệ gì với anh!"

"Nhất định phải phá hỏng buổi sáng tốt đẹp thành vầy sao?"

"Anh thấy buổi sáng hôm nay tốt đẹp sao?" Ngu Dao hỏi ngược lại.

Nếu không phải Từ Khiêm lợi dụng Ngu Thế Minh để khống chế chính mình, cô có chết cũng không muốn có bất cứ quan hệ gì với anh. Cô cũng đã làm hết thảy những gì anh muốn, anh chẳng lẽ không nên giữ lời hứa thả Ngu Thế Minh ra sao?

Ngu Dao không thèm nhìn anh, cô hít sâu.

https://thuviensach.vn

"Từ Khiêm, anh đã có được thứ anh muốn, rốt cuộc lúc nào anh mới thả bố tôi ra?"

"Ngu Dao, em nhất định phải phóng đại việc tôi đã dùng thủ đoạn ép em lên giường với tôi?"

"Chẳng lẽ không phải sao? Anh có biết tối hôm qua lúc làm, tôi khó chịu thế nào không? Tôi đã phải ép mình không được nhìn mặt anh ta mới có thể nhịn xuống được."

Nghe những lời này của Ngu Dao, Từ Khiêm hoàn toàn bị chọc giận. Anh túm Ngu Dao, lôi cô về phòng, ném cô lên giường rồi nằm đè lên người cô. Trong ánh mắt anh có ngọn lửa mơ hồ bùng lên, anh gắng sức kiềm chế cơn lửa giận trong người.

"Tối hôm qua em chỉ thấy khó chịu ư?"

Ngu Dao quay mặt đi, không nhìn anh, nhưng Từ Khiêm giữ cằm cô lại. Hai người bốn mắt nhìn nhau, không thể né, Ngu Dao đành nhìn thẳng vào mắt anh, trả lời: "Phải!"

"Được! Được lắm! Ngu dao, em thật sự rất biết cách làm tôi tức giận!"

Nếu Ngu Dao sáng sớm đừng nói với anh chuyện thả Ngu Thế Minh, có lẽ hai người sẽ trải qua một ngày thật an tĩnh, sau ấy Từ Khiêm cũng sẽ tự nhiên nhanh chóng giải quyết chuyện của Ngu Thế Minh. Ngu Dao từ sớm nay lại không sợ chết nói với anh cô không vui khi bị bắt lên giường với anh, điều này đã thật sự chọc giận Từ Khiêm.

Không biết Từ Khiêm sẽ làm gì tiếp theo, Ngu dao chỉ biết mở lớn hai mắt nhìn người đàn ông này. Chỉ chốc lát sau, cô liền nghe được tiếng xé quần áo.

"Anh làm gì vậy?"

https://thuviensach.vn

Hôm qua khi đến tìm Từ Khiêm, cô chỉ mặc một chiếc đầm dài, lúc này, nó đã biến thành vải vụn.

Từ Khiêm cởi nút áo ngực của cô.

"Không phải em nói chỉ thấy toàn khó chịu sao? Vậy hôm nay tôi cho em hưởng thụ vui vẻ một chút."

Nói xong, anh cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ của Ngu Dao.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 109+110

Editor: Dế Mèn

***

Từ Khiêm hôn xuống đôi môi hồng của Ngu Dao, đồng thời bàn tay cũng không nhàn rỗi.

"Từ Khiêm, anh dừng tay!" Ngu Dao muốn giãy người để thoát nhưng hoàn toàn không có sức.

Cô biết, nếu Từ Khiêm tiếp tục thì chuyện gì sẽ phát sinh.

Giọng cô mang theo một chút nức nở. Từ Khiêm hoàn toàn mặc kệ, những lời nói của Ngu Dao đã chọc giận anh.

Trong tâm cô muốn cứu Ngu Thế Minh, Từ Khiêm hoàn toàn có thể lý giải, anh chỉ là không rõ, chọc giận anh đối với Ngu Dao thì có gì tốt?

Cô trước sau vẫn chưa học được cách ngoan ngoãn nghe lời, nói lời dễ nghe.

Tối hôm qua hết thảy cũng chỉ là những biểu hiện giả dối.

Sau một hồi vận động kịch liệt, cả người Ngu Dao như mới từ bể bơi lên, cả người ướt rườn rượt, Từ Khiêm ôm cô vào phòng tắm rửa sạch sẽ.

https://thuviensach.vn

Hai người tắm rửa xong đi ra thì đã là buổi chiều.

Thấy mắt Ngu Dao bị quầng thâm rất rõ, Từ Khiêm nhẹ giọng dỗ dành.

"Ngủ một lát trước đi!"

Tối hôm qua lần đầu tiên Ngu Dao trải qua chuyện đó, thể lực của cô đã sớm tiêu hao quá sức, không bao lâu liền thiếp ngủ.

Từ Khiêm thấy cô đã ngủ say liền kéo chăn mỏng đắp cho cô, hôn nhẹ lên trán cô, bấy giờ mới đứng dậy ra khỏi phòng ngủ.

Anh lấy di động gọi cho Chương Minh lúc này đang ở thành phố Côn.

"Chương Minh, thả Ngu Thế Minh đi!" Khuôn mặt Từ Khiêm điềm tĩnh, anh nói, cứ như đang bàn luận chuyện thời tiết trong ngày.

Chương Minh kinh hãi. "Sao lại vậy?"

"Không sao cả, cứ thả như tôi nói đi." Từ Khiêm cũng không muốn nói quá nhiều với anh ta.

"Chuyện của ông ta hiện đã rất ồn ào ở Cục chống tham nhũng rồi, không giải quyết dễ vậy đâu."

"Tự cậu xem đấy mà làm. Tối nay nhất định ông ta phải được về nhà." Từ Khiêm không đi tin mấy lời nói kia của Chương Minh.

Đừng nói là ồn ào tới Cục chống tham nhũng, có ầm ĩ tới Ủy ban Kỷ luật Trung ương, Chương Minh cũng có cách kéo người ra.

Từ Khiêm không đợi Chương Minh kịp phản ứng, cúp điện thoại luôn.

https://thuviensach.vn

Chương Minh ở bên kia nhìn điện thoại hiển thị cuộc trò chuyện đã kết thúc, tức giận dậm chân.

Hết cách, anh ta đành phải đánh một cú điện thoại bảo người tìm cớ thả Ngu Thế Minh ra.

Thạch Hâm dạo gần đây vẫn luôn bị Cảnh Húc Nghiêu tìm đủ loại cớ đưa về nhà, còn căn phòng cô thuê cùng Ngu Dao đã rất lâu rồi cô không về. Thạch Hâm phát hiện hai người họ thân cận như vậy dường như có hơi không đúng, nên mấy ngày nay cô đều về sớm.

Hôm nay sau giờ tan làm, Thạch Hâm thu dọn đồ xong, chuẩn bị chạy lấy người thì Cảnh Húc Nghiêu lại tới thẳng phòng cô đón cô.

"Thạch Hâm!"

"Hử? Làm gì đấy?" Thạch Hâm bày vẻ mặt vô tội nhìn Cảnh Húc Nghiêu.

Cảnh Húc Nghiêu thấy cô lấy túi ôm trước ngực liền buồn cười, cô cho anh là gì? Hồng thủy mãnh thú* à?

(t/n: nước lũ và thú dữ, ví với tai họa ghê gớm)

"Đi tới văn phòng với tôi đi!"

"Không đi!"

"Em nói cái gì?"

"Tôi nói, tôi không đi." Thạch Hâm lặp lại.

https://thuviensach.vn

Toàn bộ người của phòng thiết kế đều đang nhìn hai người bọn họ, hoàn toàn không rõ tình huống này là thế nào. Tuy tất cả mọi người đều biết, Thạch Hâm với tổng giám đốc Cảnh Húc Nghiêu có cái gì đó, nhưng trắng trợn và táo bạp thế này vẫn là lần đầu tiên đó!

Hai người không thèm để ý đến ai, cứ như vậy nói chuyện, toàn bộ người của phòng thiết kế cũng coi như đang được xem phim, đã qua giờ tan việc nhưng mọi người đều không muốn đi.

Cảnh Húc Nghiêu cũng không phải người kiên nhẫn, anh chụp cổ tay Thạch Hâm, sau đó kéo cô đi về phòng mình.

"Cảnh Húc Nghiêu, anh buông tôi ra." Thạch Hâm bất mãn la lớn.

Cảnh Húc Nghiêu nào để ý cô, anh kéo cô vào thang máy dành riêng cho mình sau đó đi lên phòng anh.

Anh đá một văng cửa phòng, sau đó ném cô lên ghế sô pha tiếp khách.

"Dạo gần đây sao em lại như vậy?"

Cứ tan ca là chẳng thấy người, gọi điện thì không tiếp, gửi tin nhắn cũng không nhắn lại, còn chặn tin nhắn của anh.

"Sao vậy gì cơ?" Thạch Hâm xoa xoa cánh tay mình, hỏi ngược lại.

Thật ra, vừa rồi Cảnh Húc Nghiêu ném cô xuống sô pha cũng không mạnh, hơn nữa sô pha rất êm, nói chung cũng không có cảm giác lắm.

"Nói xem sao em lại tránh tôi?"

"Tôi trốn anh đâu! Tan việc thì tôi về nhà, không đúng sao?" Thạch Hâm ngửa cổ nhìn thẳng vào mắt anh, nói.

Cảnh Húc Nghiêu quả thực là bị vẻ mặt này của cô làm phì cười.

https://thuviensach.vn

"Nhà em ở đâu?"

"Thời Thần Hoa Uyển đó!" Đây là tên khu nhà Thạch Hâm và Ngu Dao thuê ở.

"Em nói gì?"

"Thời Thần Hoa Uyển!" Thạch Hâm nói to chỗ mình ở, sau đó còn nhỏ giọng bực tức một câu: "Nghễnh ngãng vậy!"

Cảnh Húc Nghiêu đương nhiên không có nghễnh ngãng, ngược lại thính lực của anh rất tốt; lời cô nói, một chữ anh cũng không nghe nhầm.

"Thạch Hâm, em to gan lắm, dám nói tôi nghễnh ngãng."

"Không, không có." Thạch Hâm quơ tay, ý nói mình không có nói như vậy.

"Được rồi, đừng có giả bộ!" Cảnh Húc Nghiêu không muốn nói không không có có với người khác.

"Nghe rõ này, nhà của em bây giờ là ở Ấn Tượng Thành, không phải Thời Thần Hoa Uyển gì đó."

Ấn Tượng Thành là chỗ Cảnh Húc Nghiêu đã mua khi tới Bạch Sa. Bởi vì chỗ này gần trung tâm thành phố, giao thông tiện lợi nên anh quyết định sống ở đó, quan trọng nhất chính là Ấn Tượng Thành vô cùng gần Cảnh Thị, chỉ mất mười phút lái xe.

Thạch Hâm đã đi qua đó vài lần, là bị Cảnh Húc Nghiêu lừa tới. Sau vài lần ngủ tại đó, đồ đạc cho cô cũng dần dần nhiều lên. Mấy ngày gần đây không hiểu sao Thạch Hâm không qua nữa, Cảnh Húc Nghiêu nghĩ tới nghĩ lui thấy chỉ có một khả năng.

https://thuviensach.vn

Đó chính là, lần trước có một cô gái đã mò tới Ấn Tượng Thành tìm mình, bị Thạch Hâm thấy được.

Trừ khả năng này ra, Cảnh Húc Nghiêu không nghĩ ra được lý do nào khiến Thạch Hâm không tới nhà mình nữa.

Quan hệ của bọn họ đã vượt quá bạn bè, lưng lửng giữa những người yêu nhau. Cảnh Húc Nghiêu đã vô số lần nói với cô rằng anh thích cô, nhưng Thạch Hâm không tin, cô thà không được bất cứ danh phận nào khi ở cùng anh, chứ không muốn cho mình danh phận bạn gái của Cảnh Húc Nghiêu.

Chương 110: Chúng ta kết hôn đi!

Editor: Dế Mèn

***

Cảnh Húc Nghiêu muốn trói Thạch Hâm lại cạnh mình, cách duy nhất chính là kết hôn.

Như thế họ sẽ có thể vĩnh viễn ở bên nhau.

Ý tưởng này làm chính Cảnh Húc Nghiêu cũng thấy sợ. Anh sao lại nghĩ đến chuyện kết hôn? Trong từ điển trước giờ của anh, kết hôn dường như là chuyện không có khả năng, nhưng vào giờ này ngày này, vì Thạch Hâm mà anh nghĩ đến việc bước chân vào hôn nhân.

"Thạch Hâm!"

Cảnh Húc Nghiêu nhìn cô gái trước mắt. Cô cũng không phải quá xinh đẹp, như một nụ anh đào thanh tú, môi hồng răng trắng. Mỗi lần cùng cô hôn môi, anh đều luyến tiếc khi rời đôi môi ấy, ngọt lành như mật mía.

https://thuviensach.vn

Thạch Hâm ngẩng đầu nhìn thoáng qua Cảnh Húc Nghiêu, cô thật sự không rõ tại sao Cảnh Húc Nghiêu muốn bám lấy mình không bỏ? Thật sự các cô gái đẹp hơn cô có rất nhiều, ngay cô gái tới tìm anh ngày hôm đó đã rất vô cùng quyến rũ rồi.

"Gì cơ?"

"Thạch Hâm, chúng ta kết hôn đi!"

"Anh, anh nói cái gì?" Thạch Hâm thực sự không thể tin được những gì mình cửa nghe.

Rốt cuộc là cô điên hay Cảnh Húc Nghiêu điên rồi? Vì sao một kim cương vương lão ngũ* lại muốn kết hôn với cô? Nếu trước kia Thạch Hâm chỉ đơn thuần cho rằng Cảnh Húc Nghiêu là người có chút tiền, thì hiện tại Thạch Hâm xác định trăm phần trăm, người đàn ông Cảnh Húc Nghiêu này, ngoại trừ tiền, anh không còn gì khác.

(t/n: đại khái chỉ người đàn ông có đủ năm tiêu chuẩn: 1. Nhiều tiền, gia đình giàu có quyền thế 2. Đẹp trai, độc thân 3. Học vấn cao 4. Có năng lực 5. Luôn cố gắng tránh xa ồn ào thị phị. Nguồn: tổng hợp)

Một vương lão ngũ ở trên cao vậy muốn kết hôn với mình, trò đùa gì vậy?

"Tôi không nói đùa với em." Cảnh Húc Nghiêu giống như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, nói ra lời.

Thạch Hâm ngẩn người, nói năng lộn xộn: "Tổng giám đốc Cảnh, tôi chỉ là một tiểu dân bình dân thôi, sao có thể làm anh phải ghé mắt nhìn! Đừng lấy tôi ra làm trò vui!"

Nói xong cô liền cầm túi xách định chạy.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng người đàn ông luôn nhanh tay lẹ mắt liền túm lấy cô.

"Thạch Hâm, em lại muốn chuồn sao?"

Nha đầu này, gặp được chuyện này lại muốn chuồn đi?

"Cảnh Húc Nghiêu!" Thấy mình không còn đường trốn, Thạch Hâm kêu lớn tên anh.

"Anh đã có hôn thê rồi sao còn muốn đùa giỡn tôi?"

"Có hôn thê hồi nào sao tôi cũng không biết?" Cảnh Húc Nghiêu có chút bực mình, có hôn thê mà sao chính anh cũng không biết?

Thạch Hâm nổi giận, cô gái hôm đó tới nhà tìm Cảnh Húc Nghiêu luôn miệng nói mình là hôn thê của Cảnh Húc Nghiêu, anh lại còn dám nói với mình là không có hôn thê?

"Có phải ở bên ngoài có nhiều phụ nữ quá nên quên mất rồi?"

"Tôi có bao nhiêu phụ nữ không phải em rõ nhất ư?"

Nghe những lời này của cô, Cảnh Húc Nghiêu không giận mà cười. Anh tiến tới một bước, ôm cái eo thon của cô, ôm siết Thạch Hâm lên cao gần bằng mình. Cảnh Húc Nghiêu ghé tới bên tai cô, nói với cô, ngữ khí cực kỳ mập mờ, thỉnh thoảng anh còn thổi nhẹ vào tai Thạch Hâm.

Hành động bất ngờ của Cảnh Húc Nghiêu làm Thạch Hâm không biết phải làm sao, từ cổ đến khuôn mặt cô đều hồng.

"Anh nói bậy gì đó!"

Người đàn ông này có bao nhiêu phụ nữ sao cô biết được?

"Tôi chỉ có một người phụ nữ sao em lại không hiểu?"

https://thuviensach.vn

Cảnh Húc Nghiêu cười tà mị. Cô ngốc này, đêm nào anh và cô cũng đều ở bên nhau, anh có người phụ nữ khác không chẳng phải đã quá rõ?

"Tôi nuôi em còn chưa đủ, sao còn có người phụ nữ nào khác được?"

Nghe câu nói đó, khuôn mặt Thạch Hâm đỏ bừng, lan tới tận tai.

"Còn xấu hổ?" Cảnh Húc Nghiêu ôm cô vào ngực nhẹ giọng hỏi.

Thạch Hâm chỉ lắc đầu, không nói lời nào. Người đàn ông này, sao có thể không thèm để ý ai, cứ vậy mà nói những lời riêng tư thế chứ! Tuy đây là văn phòng của anh nhưng vẫn là nơi công cộng, lỡ như có người đi vào nghe thấy làm sao bây giờ?

Thấy bộ dáng đáng yêu của Thạch Hâm, lòng Cảnh Húc Nghiêu lập tức mềm nhũn. Anh thích bộ dáng thẹn thùng của người con gái này, thực sự đáng yêu không chịu được.

Thạch Hâm đêm đương nhiên không về nhà, Cảnh Húc Nghiêu dẫn cô ra ngoài ăn cơm rồi đưa cô về Ấn Tượng Thành.

Đêm đó, hai người họ, Cảnh Húc Nghiêu chỉ có mình Thạch Hâm hay không, cùng nhau "nghiên cứu" thật kỹ càng.

Ngày hôm sau, lúc thức dậy, xương sống và thắt lưng của Thạch Hâm đều đau. Cô xoa cái eo thon nhỏ, mắng Cảnh Húc Nghiêu cầm thú, mặc sức đòi hỏi. Cô đi vào phòng tắm, nhìn thấy dấu hôn đầy người liền không khỏi sinh giận.

Cảnh Húc Nghiêu lúc này từ phía sau ôm lấy cô, cắn nhẹ vào sau gáy.

"Là của anh. Tất cả là của anh."

Cái giọng con nít này làm Thạch Hâm nghe xong không khỏi có chút buồn cười.

https://thuviensach.vn

Hai người rửa mặt xong ra ngoài đã là 8 rưỡi, dì giúp việc đã dọn bữa sáng lên bàn, tất cả đều là đồ ăn sáng Thạch Hâm thích nhất. Hai người vừa chuẩn bị dùng bữa liền nghe chuông cửa reo. Cảnh Húc Nghiêu đi mở cửa. Nhìn người phụ nữ đứng trước cửa, anh giật mình kêu: "Sao cô lại tới nữa?"

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Có Hai Quý Tinh!

Editor: Dế Mèn

***

Người tới không phải ai khác, đúng là người lần trước tự xưng là hôn thê của Cảnh Húc Nghiêu.

"Sao em lại không thể tới?" Người ấy hỏi lại.

Cô ta đẩy Cảnh Húc Nghiêu ra, đi vào. Thạch Hâm đang ăn bữa sáng rất ngon lành thì giờ cô đã ngừng ăn. Cô bỏ bánh mì lúa mạch trong tay xuống, đứng dậy.

Cô gái này, chính là người lần trước cô đã thấy.

Vị hôn thê của Cảnh Húc Nghiêu.

Từ khoảng cách gần vị hôn thê của Cảnh Húc Nghiêu nhìn rất xinh đẹp. Bộ sưu tập mùa xuân mới nhất của Chanel mặc trên người cô ấy trông hệt như người mẫu mặc trong các buổi ra mắt. Rất đẹp! Rất xứng!

Cô ta trang điểm nhẹ, làn da trắng nõn lại còn sáng.

"Hình Gia Huyên!" Cảnh Húc Nghiêu thấp giọng kêu tên cô ta.

Đúng vậy, cô gái này tên Hình Gia Huyên.

https://thuviensach.vn

"Sao cơ?" Hình Gia Huyên ném bừa chiếc túi Pranda của mình xuống sô pha, lại cởi áo khoác ném sang một bên, sau đó ngồi xuống.

"Cô tới làm gì?"

"Ha, tự nhiên anh đi hỏi câu này! Em đến gặp chồng chưa cưới của em, không được sao?"

Cảnh Húc Nghiêu ôm trán, đau đầu thoáng nhìn qua Thạch Hâm, khuôn mặt tái nhợt, môi không có chút máu. Anh hiện giờ rất hối hận vì tối hôm qua đã đưa Thạch Hâm về Ấn Tượng Thành.

Anh "đóng quân" ở Bạch Sa không phải chỉ vì nơi này gần Cảnh thị.

"Đó chỉ là mấy lời nói đùa của người lớn thôi, sao tôi không biết đại tiểu thư Hình cô lại tin là thật nhỉ?" Cảnh Húc Nghiêu vòng qua Hình Gia Huyên. Đi tới bàn ăn, đôi tay anh nắm lấy tay Thạch Hâm.

Thạch Hâm đang cúi đầu liền ngẩng lên liếc nhìn anh một cái, Cảnh Húc Nghiêu lắc đầu với Thạch Hâm, ý bảo không cần nghe cô gái kia nói. Thạch Hâm chỉ cắn môi, sau đó không nói gì.

Hình Gia Huyên nhìn lướt qua hai người ở bàn ăn, sau đó hừ lạnh.

"Ở ngoài bao nuôi à?"

Lời này tất nhiên là hỏi Cảnh Húc Nghiêu.

"Cô câm miệng!" Cảnh Húc Nghiêu quát lớn cho cô ta ngưng lại.

Giữa Cảnh Húc Nghiêu và Thạch Hâm vốn là một loại quan hệ không rõ ràng, bây giờ bị Hình Gia Huyên nói như vậy, Thạch Hâm ngược lại cảm thấy mình đúng là người được Cảnh Húc Nghiêu bao nuôi ở ngoài. Cô giãy khỏi tay Cảnh Húc Nghiêu.

https://thuviensach.vn

"Tôi đi trước. Hai người cứ nói chuyện đi."

Tình huống này, dù cô có thế nào cũng không thể tiếp tục đứng ngây ngốc, chỉ có thể rời khỏi đó.

Cảnh Húc Nghiêu định đi với cô, nhưng khi nhìn thoáng qua người ngồi ở sô pha, anh không đuổi theo cô nữa.

So với Thạch Hâm, người phụ nữ Hình Gia Huyên này khó giải quyết hơn.

"Hình Gia Huyên, từ đâu cô biết địa chỉ nơi tôi ở?"

Nơi ở của Cảnh Húc Nghiêu Bạch Sa không có nhiều người biết.

Hình Gia Huyên giơ bàn tay lên, nhìn bộ móng vừa mới được gắn đá xong.

"Anh nói đi?"

Muốn biết chỗ ở của Cảnh Húc Nghiêu có gì khó? Chỉ cần chạy tới chỗ ông Cảnh vài chuyến tự nhiên sẽ biết thôi.

"Hình Gia Huyên, hôn ước giữa tôi và cô, từ khi có trí nhớ, tôi đã nói, đời này tôi không đời nào cưới cô."

Phải, Hình Gia Huyên và Cảnh Húc Nghiêu được đính ước từ khi còn trong bụng mẹ.

Lúc trước bà Cảnh và mẹ Hình Gia Huyên là bạn từ bé đến lớn. Hai người cùng gả cho các nhà danh môn vọng tộc ở Giang Ninh, lại thường xuyên gặp mặt uống trà trưa, bàn chuyện các tin tức trong xã hội thượng lưu. Thường xuyên gặp mặt nên hai người trở thành bạn tốt.

https://thuviensach.vn

Hồi đó, mẹ của Hình Gia Huyên mang thai Hình Gia Huyên trước, sau đó bà Cảnh cũng có Cảnh Húc Nghiêu. Thấy cả hai đồng loạt có thai, hai người họ cảm thấy rất có duyên phận nên bảo nhau, nếu là một trai một gái, hai người sẽ kết thông gia, nếu không thì để bọn nhỏ thành anh em tốt hoặc chị em tốt cũng không tồi.

Sau đó mẹ của Cảnh Húc Nghiêu sinh non. Vừa thấy mình sinh con trai, bà liền mong bà Hình có thể sinh con gái để có thể kết làm thông gia, vừa lo xong chuyện hôn sự cho con trai sớm. Quả thực, bà Hình sau đó sinh một cô con gái là Hình Gia Huyên.

Bà Cảnh vô cùng ưng ý, thực sự coi Hình Gia Huyên như con mình, lúc cô còn nhỏ, bà thường xuyên đưa Hình Gia Huyên về nhà mình ở.

Khi đó, Cảnh Húc Nghiêu còn nhỏ nhưng cảm thấy mẹ mình rất thương Hình Gia Huyên mà không thương mình. Có lần anh nghi ngờ mình không phải con ruột nên bỏ nhà đi, bà Cảnh khi biết thì cười to con trai lòng dạ hẹp hòi.

"Húc Nghiêu, đây là vợ con đó, mẹ đương nhiên phải thương con bé chứ!"

Nguyên văn lời bà Cảnh nói chính là như thế.

Từ đó về sau, tự trong lòng Cảnh Húc Nghiêu chống đối Hình Gia Huyên, không chỉ vì Hình Gia Huyên được mẹ yêu thương, mà hơn nữa là Hình Gia Huyên ở trước mặt ông Cảnh rất thích mách lẻo, khiến Cảnh Húc Nghiêu lúc còn nhỏ bị đánh đòn không ít.

Hình Gia Huyên mười lăm tuổi đã ra nước ngoài du học. Cảnh Húc Nghiêu cảm thấy con tiểu ma nữ này cuối cùng đã biến khỏi đời mình rồi. Sau khi trưởng thành, Cảnh Húc Nghiêu cũng từng nhắc lại chuyện đính hôn kia với bà Cảnh, anh coi đó như lời nói vui xấu hổ thôi, không ngờ bà Cảnh không đồng ý.

https://thuviensach.vn

Sau đó nữa, Hình Gia Huyên hai năm liền không về nước, Cảnh Húc Nghiêu cũng dần dần tiếp nhận sự nghiệp ở Cảnh thị. Bà Cảnh thấy anh ngày đêm bận rộn chuyện công ty nên cũng không nhắc tới chuyện này, Cảnh Húc Nghiêu dần dần quên béng.

Bây giờ, kết quả Hình Gia Huyên lại quay về.

"Húc Nghiêu, mẹ đâu có nói như vậy đâu!" Hình Gia Huyên chớp chớp đôi mắt to, nói rất vô tội.

Hình Gia Huyên vẫn luôn gọi bà Cảnh là "mẹ".

Đây là bà Cảnh bắt cô gọi vậy, bà bảo cứ để cô từ nhỏ gọi "dì, dì" thì sau này gả về nhà họ Cảnh sẽ khó sửa được; cho nên, bà bắt Hình Gia Huyên từ nhỏ phải gọi mình là "mẹ".

Cảnh Húc Nghiêu chỉ cảm thấy đầu mình phình ra gấp đôi rồi. Một Hình Gia Huyên đã rất khó xử lý rồi, bây giờ bà Cảnh còn xen vào, hai người họ lại đứng cùng một phía, có lẽ Cảnh Húc Nghiêu sẽ bị bức điên mất.

Cảnh Húc Nghiêu lập tức túm Hình Gia Huyên kéo dậy, lấy áo khoác của cô, nói: "Đi, tôi đưa cô về Giang Ninh."

Ở Ấn Tượng Thành này, ngoại trừ Thạch Hâm, chưa có bất cứ người phụ nữ nào bước vào, Cảnh Húc Nghiêu đương nhiên không muốn Hình Gia Huyên ngồi lại đây.

Cảnh Húc Nghiêu gọi cho thư ký, đặt hai vé tàu lửa cao tốc về Giang Ninh.

Dạo này, bởi vì tin tức rủi ro về máy bay quá nhiều nên Cảnh Húc Nghiêu đã đồng ý với bà Cảnh, dạo này, dù là đi công tác, nơi nào có thể đi bằng tàu cao tốc tới thì anh đều đi tàu.

https://thuviensach.vn

Trạm xe lửa cao tốc thành phố Bạch Sa.

Hình Già Huyên vừa tới Bạch Sa không được mấy ngày, nghe nói gần gần Bạch Sa có rất nhiều thành phố du lịch, cô ta vẫn chơi chưa chán, đương nhiên không muốn về.

Cảnh Húc Nghiêu chụp cổ tay cô ta, cô ta dùng sức muốn thoát khỏi anh.

"Không! Em không về!"

"Nhất quyết phải về cho tôi!"

Hình Gia Huyên thấy chính mình cơ bản không có cách thoát khỏi sự khống chế của người đàn ông, đôi mắt nhìn xung quanh quan sát một lượt, nhắm chuẩn thời cơ rồi cắn vào cánh tay Cảnh Húc Nghiêu đang giữ tay mình. Cảnh Húc Nghiêu bị đau, lập tức buông tay, cô ta nhanh chân bỏ chạy.

Chạy chưa được vài bước lại va phải một người.

"Ngại quá! Ngại quá!" Hình Gia Huyên vừa quay đầu lại xem Cảnh Húc Nghiêu có đuổi theo không, vừa nói xin lỗi.

Người bị đụng trúng chỉ là phủi phủi quần áo, nói: "Không sao."

Sau khi biết mình bị lừa, Cảnh Húc Nghiêu lập tức đuổi theo, anh chụp lấy cánh tay Hình Gia Huyên, hung dữ nói: "Chút nữa để cô chạy rồi!"

Hình Gia Huyên chỉ cảm thấy sao số mình khổ thế chứ.

"Cô ơi, cô không sao chứ?"

https://thuviensach.vn

Cảnh Húc Nghiêu bắt được Hình Gia Huyên rồi mới biết cô ta vừa đụng phải người ta nên hỏi.

Cô gái kia chỉ cúi đầu phủi bụi đất trên quần áo, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Húc Nghiêu.

"Không sao."

"Quý Tinh!"

Cảnh Húc Nghiêu sau khi nhìn thấy khuôn mặt của cô gái thì kinh ngạc kêu to.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Chỉ Muốn Sống Yên Ổn Cùng Em (Lời Khẩn Cầu Đầu Tiên)

Editor: Dế Mèn

***

Lúc trước, khi Quý Tinh qua đời, Cảnh Húc Nghiêu bận đi công tác ở ngoài nên không về được.

Xong việc Từ Khiêm mới gọi điện nói cho anh biết.

Cảnh Húc Nghiêu nhìn cô gái trước mắt lại tưởng mình hoa mắt, sao giống nhau như đúc vậy?

"Anh biết tôi?" Cô gái tự chỉ vào mình, dùng giọng nói không chắc chắn hỏi.

Cảnh Húc Nghiêu lúc này còn có tâm tư nào để ý Hình Gia Huyên, anh thả tay ra. "Cô là Quý Tinh thật sao?"

"Tôi tên Quý Tinh, không sai!" Cô gái ấy nói xong còn lấy hộ chiếu từ trong túi ra. "Nhưng tôi lại không biết anh."

Sao cô lại không nhớ mình có quen một người đàn ông như thế nhỉ?

Cảnh Húc Nghiêu giựt tấm thẻ hộ chiếu nhìn phía tên họ ghi đĩnh đạc hai chữ "Quý Tinh", đầu óc anh liền nổ "ầm" một tiếng.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Từ Khiêm không thể nào lấy chuyện Quý Tinh qua đời ra nói giỡn, nhưng cô gái trước mắt có khuôn mặt như Quý Tinh, ngay cả tên cũng giống.

Chẳng lẽ trên đời này có hai Quý Tinh sao?

"Anh ơi!" Thấy Cảnh Húc Nghiêu cầm hộ chiếu của mình rồi đứng ngây ngốc, Quý Tinh lấy tay quơ quơ trước mặt anh. "Anh ơi, anh trả trả hộ chiếu lại cho tôi được chưa?"

Cảnh Húc Nghiêu lúc này mới hồi phục tinh thần, đưa hộ chiếu cho Quý Tinh.

"Cô có chị em sinh đôi không?" Đây là điều duy nhất Cảnh Húc Nghiêu có thể nghĩ đến.

Quý Tinh suy nghĩ, lắc đầu. "Không có."

"Thực sự xin lỗi! Bây giờ cô nhất định phải đi cùng tôi một chuyến về Giang Ninh. Cô quá giống với một người bạn mới qua đời của tôi." Cảnh Húc Nghiêu hiện tại đang choáng váng.

Trên đời này sao có thể có tồn tại một người trông giống như đúc vậy được. Anh căn bản không tin!

Hình Gia Huyên ở bên cạnh nghe không hiểu hai người bọn họ đang nói gì, chỉ nghe được Quý Tinh gì đó. Cô xuất ngoại sớm nên không biết nhân vật Quý Tinh đó, có điều, nghe qua có vẻ là một câu chuyện cũ.

Cô ta lập tức quấn lấy cổ Cảnh Húc Nghiêu. "Húc Nghiêu, chúng ta cùng nhau về đi!"

https://thuviensach.vn

Hình Gia Huyên thích nhất là xem chuyện náo nhiệt. Nói vậy, lần này về Giang Ninh, hẳn sẽ có chuyện thú vị phát sinh.

Cảnh Húc Nghiêu vốn đang muốn Hình Gia Huyên về, thế này càng tốt, tiểu ma đầu này đã chịu theo mình về, anh liền tận dụng.

Quý Tinh lại không muốn. "Sao tôi phải theo anh?"

Lỡ người này là tên buôn người thì sao?

"Cô xem đi." Cảnh Húc Nghiêu lấy chứng minh nhân dân và danh thiếp ra để bảo đảm mình không phải kẻ lừa đảo, cho cô ấy khỏi băn khoăn.

Quý Tinh xem một lúc, cẩn thận đánh giá người đàn ông. Cô cảm thấy dù là cách nói năng hay cách ăn mặc, người đàn ông này đều không giống kẻ lừa đảo. Hơn nữa cô gái bên cạnh anh ta, trên người toàn hàng hiệu, tổng cộng cũng phải tên một trăm ngàn, Quý Tinh nghĩ vậy liền tin.

Cô trả chứng minh nhân dân lại cho Cảnh Húc Nghiêu, còn danh thiếp thì cô giữ lại. "Trông anh cũng không giống kẻ lừa đảo."

Hơn nữa, những lời người đàn ông nói với cô, rằng có cô gái giống cô như đúc, cô thực sự cảm thấy hứng thú nên cũng muốn theo anh.

Khi Ngu Dao tỉnh lại đã là sáng hôm sau. Cô cọ quậy, cảm thấy cả người nhức mỏi, cả thân thể như không phải của mình.

Người đàn ông ngủ bên cô cũng đã tỉnh dậy khi nghe cô cọ quậy.

Từ Khiêm lúc này rất buồn phiền, sao anh lại không thể kiềm chế mình như vậy!

https://thuviensach.vn

Hôm qua, sau buổi chiều điên cuồng muốn cô, buổi tối anh vẫn không buông tha, lại muốn cô rất nhiều lần, căn bản không quan tâm cô là người mới bắt đầu trải nghiệm chuyện này.

Tối hôm qua Ngu Dao ngất đi, tuy Từ Khiêm xong việc đã bôi thuốc mỡ cho cô nhưng hôm nay vẫn khó tránh khỏi việc cô sẽ có chút không thoải mái.

Anh xoay người xuống giường, tròng quần ngủ vào, sau đó khoác áo choàng tắm rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

Ngu Dao không biết anh đi làm cái gì, cũng không có tâm tư để ý anh, hiện tại cô chỉ cảm thấy cả người mình đau không chịu được. "Đàn ông như sói như hổ, thật đáng sợ!" Cô chậm rãi ngồi dậy, xoa xoa bờ eo thon của mình, vẫn không quên chủi Từ Khiêm một câu.

Lúc này, Từ Khiêm vừa lúc cầm thuốc mỡ đi vào, đương nhiên nghe được lời cô chửi. "Đó cũng là bị em bức."

Anh nói xong liền đi tới xốc tấm chăn mỏng lên, dáng vẻ muốn bôi thuốc cho Ngu Dao.

Ngu Dao thấy bộ dạng của anh lại tưởng anh lại muốn nữa, vội vàng lấy chăn bao bọc mình. "Đừng! Không được!"

"Nghĩ gì vậy?" Từ Khiêm gõ gõ sau đầu cô. "Bôi thuốc cho em để khỏi nhiễm trùng."

Anh là bác sĩ, tuy không chuyện phụ khoa, nhưng kiến thức về giới tính phụ nữ anh cũng biết, nếu không dùng thuốc để vệ sinh, sẽ rất dễ bị nhiễm trùng.

"Để tôi tự làm." Ngu Dao cầm lấy lọ thuốc mỡ, định xuống giường, vào phòng tắm bôi.

https://thuviensach.vn

Chuyện thân mật như vậy, cô thật sự không cách nào để Từ Khiêm làm cho mình, tâm lý không thể chấp nhận.

Ngu Dao mặc bộ đồ ngủ pijama màu đỏ bằng lụa, tối hôm qua Từ Khiêm thay cho cô. Lúc này, ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa có đính hạt không được kéo kín, vừa lúc chiếu lên người Ngu Dao. Người cô được ánh sáng chiếu lên, mái tóc rũ trên vai tỏa vầng sáng nhạt, như một thiên thần, khiến Từ Khiêm nhìn ngây ngốc mê say.

Mặc kệ Từ Khiêm đang nhìn mình, Ngu Dao chỉ lo đi vào phòng tắm. Thân dưới đang rất đau, rất khó chịu, cô hiện tại chỉ muốn tắm rửa một cái, sau đó dùng nước ấm ngâm người một lát.

"Nhất định không được tắm bồn đấy!" Từ Khiêm gõ cửa, đứng ngoài nhắc nhở.

Các cô gái lần đầu trải qua chuyện ấy đều sẽ ngâm người trong bồn tắm để giảm cơn đau nhức, nhưng thật sự chuyện này là không nên, bởi vì ở bồn tắm lí gia vào đại lượng tắm rửa đồ dùng, sẽ tiến vào âm đạo rồi làm viêm.

Thuốc mỡ Từ Khiêm đưa cho Ngu Dao là loại thuốc đặc trị chứng viêm, làm giảm cơn đau, cho nên anh sợ cô cũng như các cô gái khác, sẽ lại đi tắm bồn.

Ngu Dao căn bản không nghe anh, ngâm người trong bồn tắm có thể làm giảm bớt mệt nhọc, như vậy mà cũng không hiểu? Trong lòng cô luôn có hố sâu ngăn cách với anh.

Cô cởi áo ngủ, mở nước rồi lấy sữa tắm, chuẩn bị tắm bồn, không ngờ lúc này Từ Khiêm đột nhiên đi vào.

Từ Khiêm đã đoán được Ngu Dao sẽ không nghe lời mình, thế nên anh đi tìm chìa khóa dự bị, mở cửa phòng tắm đi vào. "Bảo em đừng tắm

https://thuviensach.vn

bồn mà em vẫn không nghe?" Ngu Dao đã bước một chân vào, anh tiến tới, giữ chặt cô lại.

Sàn phòng tắm vốn rất trơn, Từ Khiêm đột nhiên xuất hiện làm Ngu Dao giật mình, mất trọng tâm. Bị dọa sợ, cô nghiêng cả người ra sau muốn té, may mắn Từ Khiêm nhanh tay lẹ mắt tiến tới ôm cô vào trong ngực mình.

"Cẩn thận một chút!" Anh nghiêm khắc nói.

Sàn phòng tắm lát đá cẩm thạch, không cẩn thận sẽ gây ra chuyện lớn.

"Còn không phải do anh!" Ngu Dao còn chưa kịp hoàn hồn, giọng nói mang theo một chút ngữ khí mềm mại, tan chảy.

Nếu không phải do anh đột nhiên xuất hiện, cô cũng sẽ không bị giật mình, cũng sẽ không té, anh còn dám nói do cô không cẩn thận!

"Em không nghe lời như vậy, xem ra lúc bôi thuốc, thế nào cũng phải tự tôi nhọc công rồi." Từ Khiêm nói xong liền bế ngang Ngu Dao đi ra phòng tắm.

Ngu Dao đang định phản bác rằng tự mình làm được, nhưng lời nói còn chưa ra khỏi miệng đã bị Từ Khiêm dùng ánh mắt bắt nuốt trở về.

Bôi thuốc cho Ngu Dao xong, Từ Khiêm lúc này mới an tâm đi ra khỏi phòng ngủ, cho cô không gian thay quần áo. Anh đã bảo người đem những bộ cánh của mùa mới nhất, hợp với số đó của Ngu Dao, đến nhà.

Trong lúc ở phòng khách chờ Ngu Dao thay quần áo, Từ Khiêm nhận được điện thoại của Cảnh Húc Nghiêu.

"Gì vậy?" Biết người này không có việc gì gấp sẽ không gọi cho mình nên câu đầu tiên Từ Khiêm nói chính là "Gì vậy?"

https://thuviensach.vn

Cảnh Húc Nghiêu cũng không dông dài với anh, đem toàn bộ chuyện hôm nay xảy ra ở bến tàu lửa cao tốc nói cho Từ Khiêm.

Từ Khiêm chỉ cười anh. "Cậu nhất định nhìn lầm rồi."

Anh quen Quý Tinh nhiều năm như vậy, cô có chị em sinh đôi hay không sao anh lại không biết?

"A Khiêm, tôi biết cậu không tin. Tôi gửi ảnh chụp cô ấy cho cậu rồi, cậu tự xem đi." Cảnh Húc Nghiêu nói xong liền cúp điện thoại.

Sau đó anh gửi hình chụp Hình Gia Huyên và cô gái kia đang ngồi tán gẫu với nhau sang cho Từ Khiêm.

Không có gì có sức nặng hơn ảnh chụp ngoài đời thật.

Từ Khiêm căn bản không đem lời Cảnh Húc Nghiêu nói để vào lòng, anh không xem tin nhắn nhưng trở về phòng ngủ.

"Thay xong chưa?" Từ Khiêm gõ cửa, ý rằng mình đang vào phòng.

Anh thấy Ngu Dao đã thay xong quần áo từ lúc nào, đang ngồi ở mép giường. "Sao không ra ngoài?"

Đã là giữa trưa, hai người cũng chưa ăn cơm, bụng Từ Khiêm bụng đã sớm gào to kế không thành*, anh cũng không tin Ngu Dao không đói bụng.

(t/n: không thành kế/ kế không thành - kế vườn không nhà trống)

"Không có gì." Ngu Dao đứng dậy, theo Từ Khiêm ra ngoài.

Hai người tới trung tâm thương mại gần chung cư ăn chút món, Ngu Dao lúc này mới ngập ngừng nói. "Từ Khiêm, tôi phải về nhà."

https://thuviensach.vn

Đã hai đêm Ngu Dao không về, không biết Thạch Hâm có ở nhà không, có biết cô đã trở về không?

"Sau này em ở lại chỗ tôi."

"Không được!" Phản xạ của Ngu Dao là cự tuyệt.

"Tại sao?" Từ Khiêm cơm nước xong thì có thói quen hút thuốc. Anh châm một điếu thuốc, xuyên qua làn khói, anh híp mắt nhìn Ngu Dao.

Ngu Dao bị anh nhìn chằm chằm có chút mất tự nhiên. Hôm nay cô mặc nguyên màu vàng nhạt, cả đầm và áo khoác ngoài; cô bất an, tay kéo làn váy. "Chuyện này không hay lắm."

Hai người không có bất cứ danh phận gì lại ở cùng nhau, Ngu Dao vẫn cảm thấy không được thích hợp.

"Sao lại không hay?" Từ Khiêm ngược lại không cảm thấy gì. Ngu Dao đã là người của anh, ở nhà anh thì có gì không ổn. "Ngu Dao, đi theo tôi, em không cần phải chịu khổ nhiều nữa."

Lời này có đầy ý cảnh cáo.

"Ừm, biết rồi." Ngu Dao đáp ứng.

Hai người cơm nước xong, Ngu Dao lại nói mình muốn về nhà một chuyến trước đã, lấy vài thứ rồi mới đi được. Từ Khiêm không lay đổi được cô đành phải lái xe đưa cô về.

"Tôi lên với em." Từ Khiêm cởi dây an toàn, định cùng Ngu Dao lên nhà.

"Không cần đâu, tôi lấy chút đồ sẽ xuống liền." Nói xong, Ngu Dao liền mở cửa xe đi xuống.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm nhìn bóng dáng Ngu Dao, cũng không nói gì. Anh một mình một bóng ngồi trong xe chờ cô xuống.

Ngu Dao lấy hết can đảm đi về nhà. Vẫn như cũ, không có gì thay đổi, xem ra Thạch Hâm cũng không về. Cô về phòng, ngồi một lúc lâu mới lấy đại một ít đồ, sau đó chuẩn bị đi lại.

Vừa mở cửa ra lại thấy Diệp Tử Mặc và Diêm Nghiên đang đi xuống.

"Dao Dao!" Diệp Tử Mặc mở lời trước.

Ngu Dao cười, chào: "Hi!"

"Em đi đâu vậy?" Nhìn vali hành lý trong tay cô, Diệp Tử Mặc hỏi. "Chú có khỏe không?"

Ngu Thế Minh vừa được thả, Ngu Dật Thần liền gọi điện cho anh, nhờ Diệp Tử Mặc chuyển lời cho Ngu Dao, Ngu Thế Minh đã không sao rồi. Ngu Dật Thần đã gọi cho Ngu Dao mấy cuộc, di động đều tắt máy, cậu đành phải gọi cho Diệp Tử Mặc.

Tan làm, Diệp Tử Mặc đã xuống gõ cửa nhà cô, trong nhà lại không có người. Anh có thể đoán ra, Ngu Dao tắt máy di động hẳn là đi tìm người đàn ông có thể giúp cô kia.

"Ừm, tới nhà người bạn ở vài ngày." Ngu Dao tránh nặng tìm nhẹ trả lời một câu.

Rõ ràng cô bỏ qua câu hỏi của anh về chuyện Ngu Thế Minh.

Ngu Dao đến giờ vẫn không biết Ngu Thế Minh đã vô tội và được thả ra. Từ sau hôm chọc giận Từ Khiêm, Ngu Dao đã ngậm miệng không đề cập tới chuyện của Ngu Thế Minh nữa, cô sợ một khi Từ Khiêm mất hứng sẽ khiến Ngu Thế Minh chết trong đó.

https://thuviensach.vn

Hai người cứ như vậy không nói lời nàochỉ nhìn đối phương. Diêm Nghiên đã sớm nhận thấy có gì không thích hợp, cô ta níu cánh tay Diệp Tử Mặc, cười hì hì, hỏi: "Tử Mặc, đợi lát nữa chúng ta đi đâu chơi?"

"Đâu cũng được hết." Diệp Tử Mặc cũng không liếc mắt nhìn cô ta một cái.

"Đi chơi bánh xe đu quay nhé!" Diêm Nghiên đề nghị.

Nghe bốn chữ "bánh xe đu quay" này, ngực Ngu Dao tê rần. Cô nhớ lúc mình và Diệp Tử Mặc cùng đi chơi bánh xe đu quay, nhớ họ ở đó ngắm cảnh đẹp và những lời êm ái dịu dàng họ nói với nhau. Ngu Dao cảm thấy mình không thở nổi. "Tôi đi trước." Nói xong, cô xách vali rồi phi nhanh xuống lầu.

Nhìn qua cửa sổ xe thấy Ngu Dao xách theo vali đi ra, Từ Khiêm mở cửa xe đi tới, cầm lấy chiếc vali trong tay Ngu Dao. "Mang theo cái gì mà nặng vậy?" Nếu là chỉ là quần áo thì đâu nặng như thế?

Ngu Dao còn đang suy nghĩ những lời Diêm Nghiên nói vừa nãy, cơ bản không nghe Từ Khiêm đang nói gì. "Hả?" Ngu Dao lấy lại tinh thần. "Anh nói gì?"

"Tôi nói, em mang theo cái gì vậy?"

"Không có gì, chỉ ít sách thôi." Ngu Dao định tiếp tục học chuyên sâu tiếng Anh, cô đã mua sách để học thêm ở ngoài rồi.

Để vali vào cốp sau xe, hai người liền lái xe rời đi.

Diệp Tử Mặc theo Ngu Dao xuống dưới, đương nhiên thấy tất cả. Diêm Nghiên cũng đi theo anh, nhìn thấy chiếc Maserati thì cảm khái một câu: "Hóa ra chèo được anh chồng 'rùa vàng.' "

https://thuviensach.vn

Đương nhiên cô ta đang nói Ngu Dao.

Sau lần gặp Ngu Dao ở nhà Diệp Tử Mặc, Diêm Nghiên đã đi khắp nơi hỏi thăm và biết được Ngu Dao là bạn gái cũ của Diệp Tử Mặc.

Cô ta hoàn toàn không biết chuyện giữa Ngu Dao và Diệp Tử Mặc còn có người thứ ba Từ Khiêm, chỉ cho Ngu Dao chèo được người có tiền, vứt bỏ Diệp Tử Mặc, mà quên sạch phản ứng của Ngu Dao lần trước khi thấy cô ta ở nhà Diệp Tử Mặc.

Diệp Tử Mặc nghe Diêm Nghiên nói vậy thì hất mạnh bàn tay Diêm Nghiên đang níu tay mình. "Cô không được nói cô ấy như vậy!"

Diêm Nghiên là con nhà giàu được nuông chiều từ bé, chưa có ai dám như vậy đối mình, cô ta đương nhiên giận thật sự. "Diệp Tử Mặc!"

"Cô ấy tốt hơn cô gấp mấy lần!"

"Là em, em sẽ không bỏ anh mà đi với gã đàn ông kia đâu!" Diêm Nghiên lớn tiếng nói.

Diệp Tử Mặc nghe câu sau thì cơn giận đã lập tức bùng lên, anh bước tới, túm cổ Diêm Nghiên. "Cô câm miệng cho tôi!"

Diêm Nghiên bị Diệp Tử Mặc túm cổ không thở được, mặt đỏ lên. Cô ta liều mạng chụp đánh cánh tay Diệp Tử Mặc nhưng không có hiệu quả; cuối cùng, cô ta đá một cú, Diệp Tử Mặc mới buông tay ra. Diêm Nghiên lập tức được tự do, hít thở phì phò. "Khụ, khụ, khụ khụ. . . Diệp Tử Mặc! Vì đứa con gái kia mà anh động thủ với tôi!"

Cô ta nghĩ không ra loại con gái đó rốt cuộc có điểm nào tốt, đáng để Diệp Tử Mặc đại động can qua* như vậy.

(t/n: gây lớn chuyện, làm lớn chuyện)

https://thuviensach.vn

Diệp Tử Mặc vừa rồi đã bị chọc tức, chỉ cần nghe có người nói Ngu Dao không tốt, tính tình anh sẽ trở nên hung hăng, hoàn toàn không còn là mình lúc bình thường. Bây giờ bình tĩnh lại, thấy Diêm Nghiên bộ dạng chật vật trước mặt mình như vậy, anh tiến lên dìu cô ta, đỡ sau lưng. "Anh, anh cũng không biết sao mình lại thế này, động thủ với em. . ."

Diêm Nghiên tất nhiên không tin lời anh nói, cô ta đẩy Diệp Tử Mặc. "Diệp Tử Mặc, anh không được quên hiện tại anh đang có việc muốn cầu xin tôi."

Phía bên kia, Từ Khiêm đưa thẳng Ngu Dao về chung cư nơi mình ở.

Từ Khiêm sửa sang phòng làm việc của mình thành phòng cho Ngu Dao học tập.

Trên đường trở về, Từ Khiêm đã biết kế hoạch sắp tới của Ngu Dao, cô muốn học tiếng Anh cho giỏi, xin vào làm việc ở các công ty thương mại nước ngoài.

Từ Khiêm rất tán đồng, công việc ở Cám Dỗ hay ở siêu thị đều không phải nơi cô gái đang ở độ tuổi như cô làm. Từ Khiêm vốn định bảo Ngu Dao, cô đi làm hay không cũng không sao; sau hồi suy nghĩ, anh không nói nữa.

Về tới nhà, Ngu Dao phân loại toàn bộ sách của mình, xếp trên bàn sách.

Sắp xếp xong, cô thấy Từ Khiêm mang một ly vang đỏ vào đưa cho mình.

"Uống chút vang đỏ có thể làm đẹp được đấy." Từ Khiêm đưa rượu, giải thích.

https://thuviensach.vn

"Không phải nói phải uống trước khi đi ngủ sao?" Ngu Dao tất nhiên có nghe điều này, nhưng trong sách đều nói phải uống vang đỏ vào buổi tối, trước khi đi ngủ thì mới có tác dụng được.

Nào ngờ buổi chiều uống vang đỏ vẫn có thể làm đẹp.

Từ Khiêm cười cười. "Không lừa được em rồi."

"Tôi đã đọc qua, được chưa?" Tuy cảm thấy những lời Từ Khiêm nói ra thật buồn cười, nhưng Ngu Dao vẫn uống một ngụm, cảm giác vị không tồi. "Ngon thật!"

"Rượu ngon xứng giai nhân."

Hai người liền uống hết cả chai vang đỏ trong nhà. Tửu lượng Ngu Dao không tốt, hơn nữa vì rượu vang đỏ tác dụng chậm, hiện tại cô đã mơ mơ màng màng.

Cả người cô dựa vào vai Từ Khiêm, khoa tay múa chân, miệng vẫn lảm nhảm: "Tôi nói các cậu nghe này, phòng chúng ta, tớ uống giỏi nhất!"

Từ Khiêm thấy cô sắp ngã liền vội vàng đỡ lấy, trong lòng thầm mắng mình sao lại để cô uống vang đỏ?

Ngu Dao nói "phòng chúng ta", đương nhiên Từ Khiêm có ấn tượng. Không nói tới Thạch Hâm, cái cô sinh viên anh đã được thấy bộ dáng say xỉn rất nhiều lần kia, hắn còn hai người lần trước anh thấy ở Giang Ninh nữa, Từ Khiêm cũng không quen biết họ nên đành nói ứng phó: "Phải phải phải, tửu lượng của Dao Dao chúng ta là tốt nhất."

"Đương nhiên!" Được khen, Ngu Dao vô cùng vui vẻ.

Từ Khiêm đỡ trán, ban đầu anh định cho Ngu Dao uống chút rượu, sau đó làm chút chuyện xấu hổ ngại ngùng, xem ra không thành rồi.

https://thuviensach.vn

Tửu lượng Ngu Dao kém như vậy là điều Từ Khiêm hoàn toàn không nghĩ tới. Ai ngờ một người đã làm từng làm thêm ở Cám Dỗ lại uống chưa được ba ly vang đỏ đã xỉn rồi. Nhìn chai vang đỏ nằm chỏng chơ trên mặt đất, có hơn phân nửa là anh uống.

Đỡ Ngu Dao đến phòng ngủ xong, Từ Khiêm liền gọi điện cho dì giúp việc theo giờ tới thu dọn, sau đó bảo bà nấu chút cháo để lát nữa Ngu Dao ngủ dậy có thể dùng.

Người giúp việc theo giờ này là Từ Khiêm bảo Trương Tiêu kiếm. Dì ấy họ Lã, năm nay năm mươi tuổi, có con gái đã kết hôn, đang làm việc ở Bạch Sa. Bình thường không có việc gì làm, bà lại đi kiếm việc làm thêm để phụ tiền sinh hoạt.

Căn nhà này của Từ Khiêm, dì Lã một tuần tới ba lần để quét tước dọn vệ sinh, mua đồ ăn chất vào tủ lạnh là được.

Dì Lã sống cách đây không xa lắm nên không lâu liền tới nơi. "Cậu Từ, hôm nay cậu ở nhà à?"

Dì Lã thường ngày hầu như không gặp được Từ Khiêm, làm ở đây lâu như vậy nhưng tính cả lần này thì dì Lã mới gặp Từ Khiêm được bốn lần.

"Ừm." Từ Khiêm nhẹ giọng đáp lời. Anh ngồi xoãi người trên sô pha trước cửa sổ sát đất đọc sách. "Dì Lã, hiện tại dì có tiện làm thêm giờ không?"

"Sao vậy ạ?"

"Chỗ tôi có lẽ cần dì tới nấu ba bữa một ngày."

Trước kia nếu chỉ có một mình mình, Từ Khiêm sẽ bảo dì Lã tới đây ba lần một tuần, những việc khác không cần phải quan tâm. Nhưng hiện tại

https://thuviensach.vn

có Ngu Dao, Từ Khiêm tất nhiên muốn thuê một người giúp việc tại nhà để chăm sóc cô.

"Chỉ làm cơm thôi ạ?"

"Đúng vậy, chỉ làm cơm, với lại quét dọn vệ sinh."

"Chuyện đó không thành vấn đề." Dì Lã vui vẻ đồng ý.

Cháu ngoại bà đã tới tuổi đi học, bình thường có cháu gái đón đưa, thế nên bà có đi làm cả ngày ở bên ngoài cũng hoàn toàn không có vấn đề, chỉ có điều không thể ngủ lại. Chung quy cháu còn nhỏ, ban đêm vì muốn con gái và con rể được ngủ ngon, bà đều ngủ với cháu, tránh gây ồn ào ảnh hưởng đến người đã phải đi làm cả ngày.

Từ Khiêm đóng sách lại, tháo kính xuống. "Chuyện tiền lương, Trương Tiêu sẽ nói rõ cho dì."

"Aida! Xong rồi, không sao! ." Dì Lã là người phương bắc điển hình, tính cách vô cùng tốt, tay chân cũng rất nhanh nhẹn, đây cũng lý do Từ Khiêm vẫn luôn thuê bà.

Từ Khiêm dặn dò dì Lã đi thu dọn. Lúc món cháo đã có thể dùng được rồi, anh đứng dậy, ném đại quyển sách xuống bàn trà, sau đó đi phòng ngủ.

Ngu Dao vẫn trong giấc ngủ ngon, bởi vì nhiệt độ hơi cao nên Từ Khiêm cố ý không đắp chăn cho cô, không ngờ người cô đổ đầy mồ hôi. Từ Khiêm khom lưng nhìn Ngu Dao mồ hôi ướt cả đầu, anh cầm lấy remote trên tủ đầu giường, bật máy điều hòa.

Đầu mùa xuân ở Bạch Sa, buổi chiều trời rất nắng, nếu ở bên ngoài vận động vẫn có thể mặc áo ngắn tay. Ngu Dao là người hay đổ mồ hôi nhiều, hơn nữa mới uống xong rượu nên mồ hôi lại càng ra thêm.

https://thuviensach.vn

Chỉnh nhiệt độ trong phòng thấp hơn một chút xong, Từ Khiêm lấy khăn giấy bên cạnh lau mồ hôi trên đầu cho Ngu Dao. Sau đó anh đắp chăn cho cô, dù sao đang là đầu xuân, mở điều hòa mà không đắp chăn sẽ bị cảm.

Ngón cái của Từ Khiêm xẹt qua trán Ngu Dao, lau sạch mồ hôi ướt nhẹp trên đó, để lộ vầng trán trơn láng. Từ Khiêm đứng dậy, khom lưng đặt một nụ hôn xuống trán cô, lúc này anh mới cảm thấy mỹ mãn. Nhìn bộ dáng Ngu Dao ngủ say trên chiếc giường của mình, Từ Khiêm trong lòng cảm thấy thỏa mãn không tả nên lời. Rốt cuộc là từ khi nào tình cảm của anh với cô đã bắt đầu thay đổi, không còn như lúc trước?

Chính Từ Khiêm cũng không biết tình cảm mình dành cho Ngu Dao là gì?

Ban đầu, anh quả thật muốn chiếm Ngu Dao cho riêng mình, lúc ấy, Ngu Dao trong mắt anh, ngoại trừ nhìn có chút giống Quý Tinh cũng chẳng khác gì các cô gái ở Cám Dỗ; anh cho rằng chỉ cần có tiền là có thể câu được Ngu Dao về bên cạnh mình. Thế nhưng, sau khi dần dà tiếp xúc, Từ Khiêm phát hiện, trên người cô gái này có một loại tinh thần phấn chấn, một loại sức sống mà anh không có.

Đó là một dạng tinh thần khao khát một cuộc sống ảo tưởng, cũng như những thái độ tích cực, vĩnh viễn.

Khi ấy Ngu Dao quá đơn thuần, đơn thuần đến mức cô cho rằng trên thế giới này không có cái gọi là người xấu. Sau đó cô có bạn trai, Từ Khiêm đã định từ bỏ; thế nhưng, mỗi khi nhìn thấy cô, Từ Khiêm đều bị khí chất chỉ có ở cô hấp dẫn, anh không còn kềm chế mình được nữa.

Vào lúc anh muốn từ bỏ ý định sở hữu cô thì Quý Tinh bị bệnh. Vì để tìm tủy phù hợp cho Quý Tinh, Từ Khiêm gần như lật tung cả Bạch Sa nhưng vẫn không có người phù hợp. Rồi khi vô tình biết được Ngu Dao có

https://thuviensach.vn

cùng nhóm máu với Quý Tinh, anh định để Ngu Dao hiến tủy, cứu Quý Tinh một mạng. Sau đó Ngu Dao cự tuyệt, thời điểm đó Từ Khiêm đã có suy nghĩ: nếu không còn ai có tủy phù hợp với Quý Tinh, anh sẽ không tiếc thủ đoạn cho tới khi Ngu Dao chịu hiến tủy.

Nhưng cuối cùng, Từ Khiêm trơ mắt nhìn Quý Tinh ra đi, anh vẫn không cách nào ép cô làm chuyện cô không thích, càng không muốn Ngu Dao hiểu lầm mình, bởi vì khi đó trong lòng anh đã có tính toán, định sẽ nói chuyện rõ ràng với cô. Anh thật sự thích cô, muốn cô hãy rời người bạn trai kia đi mà ở bên anh.

Đáng tiếc, không như mong muốn.

Anh suy nghĩ kỹ lưỡng nhưng vẫn bỏ sót. Cho là mình không ép Ngu Dao làm chuyện cô không thích, nhưng cũng không có nghĩa sẽ không còn ai khác gạt lừa anh làm những chuyện đó. Và đương nhiên, Ngu Dao đã hiểu lầm.

Lúc bọn họ ở dưới nhà cô cãi nhau, anh khi ấy đã định thỏa hiệp vì Ngu Dao, không nghĩ sự tình lại diễn biến thành như hiện tại.

Có lẽ, đó là số mệnh rồi!

Từ Khiêm nhìn Ngu Dao, hồi tưởng lại những gì hai người đã trải qua.

Màn đêm buông xuống, đèn nhà nhà lóe sáng, Ngu Dao cũng tỉnh dậy giữa cơn đau đầu. Cô vừa định ngồi dậy lại phát hiện mình đang bị người ta ôm trong ngực, cô vừa nhìn đã thấy Từ Khiêm.

Không biết Từ Khiêm đã ngủ cạnh cô từ lúc nào, còn ôm cô nữa.

Thấy Từ Khiêm ngủ ngon lành, Ngu Dao nhẹ nhàng cử động người, cố gắng không làm anh thức giấc. Sau khi thoát khỏi được vòng tay của anh, Ngu Dao đắp chăn lại cho Từ Khiêm rồi mở cửa sổ phòng ngủ. Lúc

https://thuviensach.vn

định đi khỏi phòng Ngu Dao mới phát hiện điều hòa trong phòng vẫn luôn bật lạnh; lo anh sẽ cảm lạnh, Ngu Dao tắt điều hòa xong đi ra ngoài.

Thấy trong bếp có cháo kê, Ngu Dao mới phát hiện bụng mình trống rỗng. Cô hâm cháo, ăn xong, Ngu Dao tìm được di động của mình trong kẹt ghế sô pha.

Di động vì hết phin nên đã tự động tắt máy. Tìm được đồ sạc pin xong, Ngu Dao khởi động máy, phát hiện có rất nhiều tin nhắn và cuộc gọi nhỡ.

Có Cố Tuệ Nhàn, máy nhà, Ngu Lộ, Ngu Dật Thần. . .

Đợi di động nạp được một lúc xong Ngu Dao rút đồ sạc ra, đi tới trước cửa sổ sát đất gọi điện về nhà.

Cô tất nhiên gọi vào di động của Cố Tuệ Nhàn.

"Mẹ." Chờ không lâu lắm điện thoại đã được bắt máy.

Người đầu dây bên kia không nói gì. Qua một hồi lâu, khi Ngu Dao tưởng điện thoại bị ngắt rồi, lúc này, một giọng nói khàn khàn mang chút tang thương mới vang lên. "Dao Dao!" Là Ngu Thế Minh.

"Ba!" Ngu Dao vì vẫn chưa liên lạc lại với gia đình lần nào nên không hề biết Ngu Thế Minh đã được ra ngoài.

Cô còn tưởng Từ Khiêm đã lừa cô.

Không ngờ Ngu Thế Minh đã được về nhà thật.

"Bố, bố không sao chứ?"

"Không sao!" Ngu Thế Minh bởi vì bị giam ở trong mấy ngày, bị tra hỏi liên tục, thanh quản cũng bị ảnh hưởng. "Dao Dao, cũng nhờ bạn con."

https://thuviensach.vn

Sau khi Ngu Thế Minh được ra ngoài, Cố Tuệ Nhàn đã nói đầu đuôi sự tình cho ông, đương nhiên có lược qua việc mình và Ngu Lộ dồn ép Ngu Dao đi cầu xin người đàn ông kia.

"Dạ, bạn con ạ?" Ngu Dao đương nhiên biết Cố Tuệ Nhàn sẽ không đem chuyện bà bắt mình đi cầu xin Từ Khiêm nói cho Ngu Thế Minh, cho nên cô cũng không đoán được người bạn kia là ai.

"Người bạn làm luật sư của con tốt thật, nhớ đưa bố đi cảm ơn người ta!" Ngu Thế Minh cũng chỉ cho là do Đồng Hâm hết sức giúp đỡ.

Ông tưởng Đồng Hâm tìm ra được lỗ hổng nên mình mới có thể ra ngoài chứ không hề biết sự hy sinh của con gái.

Ngu Dao nghe đến đó không kiềm được nước mắt, cô gắng hít thở. "Dạ, được bố ạ!"

Hai cha con hàn huyên một lúc lâu mới cúp máy.

Cúp điện thoại, Ngu Dao không cần phải đè nén nữa, cô ngồi xổm xuống òa khóc.

Khi Từ Khiêm đi ra, nhìn thấy Ngu Dao ngồi xổm trước cửa sổ sát đất mà khóc nức nở, tim anh đột nhiên như bị đánh, rất đau.

Rốt cuộc lúc trước anh vì cái gì mà lại muốn khiến cô đau khổ như thế này?

Anh đi tới trước, ôm lấy Ngu Dao, để cô khóc trong ngực mình. "Không có việc gì, tất cả đã qua rồi."

Trong mắt Từ Khiêm, tất cả đã qua, Ngu Thế Minh đã ra ngoài cũng tức là mọi chuyện đều ổn cả rồi. Thế nhưng, trong mắt Ngu Dao lại không phải như vậy.

https://thuviensach.vn

Trong ý thức của Ngu Dao, tất cả những chuyện này chỉ vừa mới vừa mới bắt đầu thôi.

Khóc mệt rồi, khóc no rồi, lúc này Ngu Dao mới đứng dậy, Từ Khiêm lại dùng sức một cái, kéo Ngu Dao trở lại vào lòng mình.

"Ngu Dao, mặc kệ thế nào, em là của tôi rồi." Từ Khiêm tuyên bố chủ quyền của mình.

Nhưng anh đang sợ hãi.

Hiện tại, anh chỉ muốn cùng Ngu Dao yên ổn bên nhau.

Hai người ôm nhau, cho nhau ấm áp.

Mãi đến khi một tràng chuông điện thoại reo lên phá vỡ bầu không khí ấm áp trong phòng.

Nếu cho rằng Cảnh Húc Nghiêu đã nhìn nhầm một cô gái có vẻ ngoài giống Quý Tinh, vậy thì Tôn Quân Trác, người đã từng yêu đương với Quý Tinh, sao có thể nhầm.

Tôn Quân Trác tới trạm tàu lửa cao tốc đón ba người Cảnh Húc Nghiêu, khi nhìn thấy cô gái theo sau Cảnh Húc Nghiêu, Tôn Quân Trác choáng váng cả người.

Lúc trước anh ta đã tận mắt nhìn Quý Tinh được hoả táng, những chuyện sau đó đều do một mình anh ta xử lý, khi nhìn thấy cô gái trước mặt, Tôn Quân Trác còn tưởng mình đã xuyên không.

Cảnh Húc Nghiêu kể tất cả đầu đuôi cho anh ta, Tôn Quân Trác cũng không tin trên đời này lại có hai người giống nhau như vậy.

Cô gái trước mặt này, bất luận ngũ quan hay nụ cười tươi kia, đều như phiên bản của Quý Tinh.

https://thuviensach.vn

Nếu không phải cô gái này vẫn một mực nhấn mạnh mình không hề biết bọn họ, lại nhìn thẻ lên máy bay, cô ấy mới trở về từ Australia hai hôm trước, bằng không, Tôn Quân Trác đã nghĩ người này chính là Quý Tinh rồi.

---

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Gọi "Cô Từ", Thật Dễ Nghe!

Editor: Dế Mèn

Tôn Quân Trác liếc sang Cảnh Húc Nghiêu, ánh mắt tựa hồ dò hỏi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Cảnh Húc Nghiêu sao biết được?

Nếu biết anh cũng đã không mơ hồ như vậy.

Lúc ở Bạch Sa, khi nhìn thấy cô gái này, anh thực sự hoảng sợ, chẳng biết Từ Khiêm nhìn ảnh chụp xong sẽ có phản ứng gì đây?

Bốn người lần lượt lên xe. Tôn Quân Trác trước tiên đưa Quý Tinh về khách sạn do thư ký của Cảnh Húc Nghiêu đã đặt trước, bên cạnh Bảo tàng Nghệ thuật Giang Ninh, không xa đại viện của quân khu lắm.

Thu xếp cho Quý Tinh xong, Tôn Quân Trác lúc này mới lái xe đi về hướng đại viện.

"Rốt cuộc chuyện gì xảy ra đây?" Tôn Quân Trác cảm thấy mình hiện tại như đang nằm mơ, hoàn toàn không nghĩ được gì.

Cảnh Húc Nghiêu chống cằm trầm tư. "Tôi cảm thấy cô gái này cần phải điều tra một chút."

https://thuviensach.vn

"Để tôi liên hệ Tần Hạo, để cậu ta vận dụng mạng lưới quan hệ nhà họ Tần đi tra xem." Tôn Quân Trác nói xong liền lấy di động ra.

Anh ta gửi tin nhắn, yêu cầu Tần Hạo điều tra người trong ảnh, đồng thời gửi hình chụp hộ chiếu qua.

Hình chụp hộ chiếu do Cảnh Húc Nghiêu chụp lén, bằng không cũng không cách nào tra lai lịch cô gái này.

Hình Gia Huyên nãy giờ ngồi ở ghế sau vẫn chưa nói lời nào, đợi hai người đàn ông nói xong rồi, cô ta mới mở miệng: "Anh Quân Trác, Quý Tinh kia rốt cuộc là ai thế?"

"Một người bạn đã qua đời rồi."

"A! Vừa rồi.. Người đó..." Hình Gia Huyên cảm giác mình vừa gặp ma.

"Gia Huyên, cái người Quý Tinh vừa rồi không phải người bạn bọn anh biết." Tôn Quân Trác giải thích.

Nhà họ Hình và nhà họ Tôn là họ hàng, xét theo quan hệ, Hình Gia Huyên là em họ Tôn Quân Trác, chỉ là mẹ Tôn Quân Trác sau khi gả vào nhà họ Tôn liền rất hiếm khi liên lạc với bên nhà họ Hình, thế nên, quan hệ giữa hai nhà cũng không gần gũi lắm. Hai nhà từ từ qua lại một cách nghiêm túc là nhờ bà Cảnh đứng giữa.

"Húc Nghiêu, cậu về đại viện hả?"

"Ừm." Cảnh Húc Nghiêu nhắm mắt lại, như đang suy nghĩ sự gì. "Thôi khỏi đi, mẹ tôi không có đứa con trai tôi đây."

Khi còn ở Giang Ninh, Cảnh Húc Nghiêu đều không thể nào về nhà, bây giờ tới Bạch Sa nắm giữ công ty con lại càng ít về. Lần này nhân dịp

https://thuviensach.vn

đưa Hình già huyên về, Cảnh Húc Nghiêu nhất định phải lộ mặt một chút.

Xe tiến vào đại viện, Tôn Quân Trác cho xe dừng trước cổng nhà họ Cảnh một cách điệu nghệ, Hình Gia Huyên từ ghế sau nhảy xuống, chạy vội vào nhà.

"Quân Trác, tôi biết trong lòng cậu đang có rất nhiều nghi ngờ, bất luận như thế nào, cứ chờ tài liệu Tần Hạo gửi qua hẵng nói." Cảnh Húc Nghiêu lo nhất là anh ta nhịn không được mà chạy tới khách sạn, nói những chuyện không nên nói với người ta.

Tôn Quân Trác đương nhiên hiểu rõ, anh ta luôn có dự cảm chuyện này không đơn giản như vậy.

Bạch Sa.

Từ Khiêm bởi vì bệnh viện có việc nên từ đêm đó, sau khi nhận được điện thoại liền đi thẳng tới bệnh viện, đã vài ngày chưa về.

Ngu Dao trong khoảng thời gian này,cũng không ra khỏi cửa. Không phải cô bị hạn chế tự do, mà cô phát hiện mình căn bản không có nơi nào để đi.

Cô rất muốn về Côn Minh gặp Ngu Thế Minh, nhưng hôm đó Từ Khiêm đi quá gấp nên cô không kịp mở lời thì Từ Khiêm đã đi rồi.

Mấy ngày nay, cô cầm lấy điện thoại, trước sau vẫn không có dũng khí bấm cho dãy số kia; thời gian cứ qua đi như vậy.

Lúc nghe có tiếng mở cửa, phản ứng đầu tiên của Ngu Dao là chắc là dì Lã tới rồi.

https://thuviensach.vn

Đêm đó, Từ Khiêm đã nói với Ngu Dao rằng nhà có thuê một dì giúp việc theo giờ, Ngu Dao mới đầu từ chối nhưng Từ Khiêm rất kiên quyết. Hơn nữa dì Lã chỉ tới đây phụ trách một ngày ba bữa cơm, không có ở lại; những lúc khác cũng sẽ không tới, Ngu Dao lúc đó mới đồng ý.

Hôm sau, lúc Ngu Dao ra khỏi phòng, vừa lúc gặp dì Lã dì sắp về. Hai người thấy nhau nên nói chuyện vài câu, cuối cùng dì Lã nói: "Cô Từ, tôi phải về rồi."

Ngu Dao nghe xưng hô thế thì kinh sợ.

Cô định nói với dì Lã rằng mình không phải cô Từ gì đó, lời nói dâng tới cổ họng rồi nhưng vẫn không nói được.

Cô phải nói với dì Lã thân phận mình trong nhà này là thế nào đây? Chẳng lẽ nói, mình là tình nhân của Từ Khiêm? Không! Không thể!

Cho dù chuyện là như thế, Ngu Dao cũng không muốn đề cập thân phận này trước mặt người khác.

Ngu Dao nhìn đồng hồ trong phòng khách, giờ này là giờ dì Lã tới nấu cơm.

"Dì Lã, dì tới rồi!"

Vào giờ này sẽ không còn ai khác tới, hơn nữa, chìa khóa trong nhà, chỉ có Từ Khiêm và dì Lã. Từ Khiêm đã vài ngày không về, Ngu Dao tự nhiên sẽ không cho rằng Từ Khiêm về.

"Sao tôi bị đổi giới tính rồi?"

Từ Khiêm vì có một ca giải phẫu gấp, hôm đó nhận được điện thoại của Trương Tiêu anh liền tới bệnh viện, cộng thêm vài hôm rồi chưa về nhà, hôm nay sẵn dịp bệnh tình của bệnh nhân ổn định, anh mới có thể trở

https://thuviensach.vn

về tắm rửa rồi ngủ một giấc. Thế mà vừa mới vào, anh đã bị cô gái nhỏ này gọi mình là "dì".

"Ủa, sao anh về rồi?" Ngu Dao quay người lại, nhìn người đang đứng ở cửa.

Cô còn tưởng dì Lã tới nấu cơm chứ.

"Không muốn gặp tôi, hửm?" Một loại giọng điệu rất nguy hiểm.

"Không, không phải." Ngu Dao vội vàng xua tay. "Không ngờ anh về giờ này thôi."

Từ Khiêm đi vào phòng khách, cởi áo khoác ném sang một bên. Toàn thân đầy mỏi mệt, anh ngồi trên sô pha, thuận tiện kéo Ngu Dao ngồi xuống với mình.

"Có ca phẫu thuật cần đích thân tôi cầm dao."

Anh là đang giải thích với Ngu Dao nguyên nhân mấy ngày nay mình không về.

Ngu Dao "ừm" một tiếng, ra chiều mình hiểu rồi.

Từ Khiêm gối đầu mình lên đùi Ngu Dao, tay nghịch mái tóc chưa được chải của cô.

"Mấy ngày nay em đi đâu?"

Đột nhiên anh rất muốn biết, lúc mình không ở nhà, Ngu Dao sẽ làm gì?

"Không làm gì cả, chỉ đọc sách, ngủ, nghe nhạc."

"Không ra ngoài?"

https://thuviensach.vn

"Ra ngoài làm gì?"

Ngu Dao lại không rành đường sá quanh đây, cô không biết mình ra đường làm gì.

"Đi dạo một chút quanh chung cư cũng được mà. Đừng ở lì trong nhà." Từ Khiêm khuyên nhủ, tuổi trẻ vậy lại đi làm trạch nữ thật sự chẳng phải chuyện tốt.

Ngu Dao gật gật đầu, nhưng khi nhận thấy người đàn ông đang nằm trên đùi mình không thể thấy mình gật đầu, cô liền nói: "Ừ, tôi biết rồi."

Hai người cứ vậy ngồi ở phòng khách, câu được câu chăng trò chuyện.

Lúc dì Lã tới, là nhìn thấy cảnh tượng một nam một nữ ngồi trên sô pha, người đàn ông gác đầu mình lên chân người phụ nữ đang bận bộ đồ ở nhà màu trắng ngà, dáng vẻ thể thao khỏe mạnh, vẻ mặt ôn hòa, hai người cười nói, không biết người đàn ông nói câu gì, còn chọc ghẹo đôi bàn tay trắng như phấn của người phụ nữ.

"Khụ khụ..." Dì Lã hơi xấu hổ, khụ khụ vài tiếng.

Không phải bà quấy rầy người ta, nhưng bà đã đứng ở cửa từ nãy giờ lâu lắm rồi nhưng cặp đôi đẹp đôi này vẫn không phát hiện ra, nếu bà cứ xồng xộc đi vào phòng khách chắc chắn sẽ làm hai người kia giật mình.

"Cậu Từ về rồi ạ." Dì Lã cười hiền đi vào phòng khách, vừa chào Từ Khiêm.

Từ Khiêm cũng không lưu tâm đáp lại.

Ngu Dao thấy người tới chợt bừng tỉnh, đẩy đẩy người đàn ông.

"Dậy đi, dì Lã cười kìa!"

https://thuviensach.vn

Dì Lã tuy rằng tuổi lớn nhưng tai vẫn còn thính lắm.

"Không sao đâu ạ, vợ chồng son phải thắm thiết chứ! Cô Từ, tôi đi nấu cơm trước."

Hai chữ "cô Từ" lọt vào tai hai người rất rõ ràng.

Ngu Dao định phủ nhận, cô nghĩ, không chừng Từ Khiêm trong lòng sẽ cho mình là loại người gì đây? Thế nhưng, cô không tìm được danh phận nào tốt đẹp để dán cho mình.

Trái lại, nghe dì Lã gọi Ngu Dao như vậy, Từ Khiêm bỗng nhiên cảm thấy cách gọi "cô Từ" này, áp dụng lên người Ngu Dao thật dễ nghe làm sao.

"Sao vậy?" Từ Khiêm thấy Ngu Dao ngây người, anh cười, tay vỗ vỗ nhẹ mặt Ngu Dao.

"Không có gì."

Bởi vì trong nhà còn người khác nên Từ Khiêm cũng không thể tiếp tục gối lên người Ngu Dao. Anh mới từ bệnh viện về, trên người đều là mùi thuốc khử trùng, nếu không phải vì quá mệt mỏi, sau khi về nhà việc, trước tiên anh làm hẳn là tắm rửa thay quần áo.

"Tôi đi tắm đã." Từ Khiêm đứng dậy đi về phòng ngủ.

Ngu Dao theo sau, cũng về phòng. Lúc tắm, Từ Khiêm bảo Ngu Dao nhất định phải ở ngoài chờ mình để còn lau tóc cho anh. Từ Khiêm thích nhất là được Ngu Dao lau khô tóc.

Tay Ngu Dao nhỏ, khi lơ đãng lướt qua trên người anh, trong lòng anh luôn cảm thấy ấm áp.

Dì Lã làm cơm xong liền về.

https://thuviensach.vn

Cơm nước xong, Từ Khiêm thấy thời gian còn sớm bèn kéo Ngu Dao ra ngoài, nói là dẫn cô đi dạo, cô ở lì trong nhà mấy ngày rồi, phải nên vận động một chút.

Cô vốn định cự tuyệt, không ngờ Từ Khiêm lại dọa cô, nếu cô không đi, anh không ngại giúp cô vận động trên giường một chút. Nghe vậy, đương nhiên Ngu Dao chọn ra ngoài, còn vận động trên giường, bớt đi được chút nào thì cứ bớt.

Hai người đi tới trung tâm mua sắm gần đó.

Quần áo trong nhà đều có người đưa tới cửa nên cơ bản không cần mua nữa. Từ Khiêm kéo cô ra ngoài mục đích muốn cho cô vận động chút thôi, không ngờ khi đi tới khúc cua trên lầu hai của trung tâm mua sắm, Ngu Dao nghe thấy một loạt tiếng hò reo.

"Yeah!! Cừ ghê!"

Dù gì cũng không có việc, hai người liền qua đó xem, hóa ra có người đang chơi trò gắp thú bông. Hình như là có người gắp được mấy cái liên tục, bạn bè đang cổ vũ cho cô ấy.

Ngu Dao cũng muốn thử, đút đồng xu đầu tiên xong, hiển nhiên không thành công. Trước đây cô từng chơi thử trò này và thấy rất khó, nhưng hôm nay thấy người khác làm được đến thế, lòng hiếu thắng lại trỗi dậy. Nhìn người khác gắp được dễ dàng, cô cảm thấy mình cũng có thể làm, không ngờ đổ rất nhiều xu vào đó rồi nhưng đến một con cũng chưa gắp được.

Từ Khiêm đứng cạnh xem chỉ thấy đúng là trò con nít, nhưng anh không muốn phá hỏng tâm tình đang tốt của Ngu Dao.

Anh đành phải ra tay phụ Ngu Dao gắp một con lên, nhưng cô lại không chịu.

https://thuviensach.vn

"Ngốc!" Từ Khiêm gõ nhẹ lên đầu Ngu Dao. "Xích ra để tôi gắp cho!"

Từ đại thiếu gia muốn ra tay, tất nhiên Ngu Dao sẽ ngoan ngoãn bước sang một bên. Có điều không ngờ Từ Khiêm cũng chỉ là tay mơ, gắp rất nhiều lần vẫn không được cái nào, Ngu Dao ở bên cạnh thấy vậy, cười khanh khách.

"Hừ, nói tôi ngốc, anh cũng vậy thôi!"

Ban đầu cứ tưởng không có gì Từ đại thiếu gia không làm được, anh có thế nào cũng phải gắp được một con cho Ngu Dao xem.

Cuối cùng, Từ Khiêm nhét năm mươi xu tiền mới gắp được một con thú bông móc chìa khóa giá ba xu. Ngu Dao cầm "chiến lợi phẩm" ở trong tay, săm soi.

"Thật chẳng đáng giá!"

Lời này cô cố ý nói cho Từ Khiêm nghe.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Cùng Sống Êm Ấm

Editor: Dế Mèn

***

Hai người dùng cơm chiều ở trung tâm mua sắm rồi mới về. Từ Khiêm cố ý gọi điện thoại dặn dì Lã buổi tối không cần tới nấu cơm, hai người sẽ ăn ở ngoài.

Từ Khiêm dẫn Ngu Dao tới nhà hàng Nhật. Hai người gọi năm món, một cái lẩu thịt mỡ, rau củ tempura, cánh gà hầm sả, sushi kinh điển và thịt xông khói nấm kim châm, cuối cùng còn gọi một chai sake.

Các nguyên liệu nấu món Nhật có một vị ngọt thanh, với người thích ăn cay như Ngu Dao thì không thích lắm; Từ Khiêm không thể ăn cay, so ra đồ Nhật hợp với anh hơn.

Rót cho Ngu Dao một ly sake đầy, Từ Khiêm dùng ánh mắt bảo cô. "Nếm thử đi, thực sự không tồi đâu."

Rượu sake là loại rượu đại biểu cho Nhật Bản, cũng nổi danh như rượu soju của Hàn Quốc vậy.

Ngu Dao cầm chén rượu nhấp một ngụm, lại thiếu chút nữa phun ra ngoài. Cô vội vàng cầm ly nước chanh bên cạnh lên, uống ừng ực.

"Đây là cái mùi gì vậy?"

https://thuviensach.vn

Vị rượu không nồng lắm, lại có mùi rất kì.

"Không biết nhìn hàng!" Từ Khiêm khinh khỉnh nói. "Đây mới là rượu ngon đấy!"

"Không thích."

Mùi vị rượu sake thật cổ quái, Ngu Dao thà uống rượu đế, chứ không thích hương vị rượu sake này.

Hai người cơm nước xong ra về đã là 8 giờ. "Chúng ta về đi!" Ngu Dao hơi mệt, cô đã lâu không được thư giãn như hôm nay.

Từ Khiêm nâng cổ tay lên xem đồng hồ, không còn sớm nữa, nếu Ngu Dao muốn về thì về vậy.

Hai người đi thẳng ra hầm để xe lấy xe rồi đi về.

Vào nhà, chưa kịp đóng cửa đàng hoàng Từ Khiêm đã không nhịn được mà ôm Ngu Dao vào ngực. "Dao Dao!" Hai gò má anh cọ xát vào sườn mặt Ngu Dao, bộ dạng gấp gáp cầu hoan là đây.

Ngu Dao sao lại không biết thái độ này của anh nghĩa là gì.

"Đi tắm trước đi." Ngu Dao muốn kéo người đàn ông lại.

Từ Khiêm quen sạch sẽ, trong khoảng thời gian Ngu Dao sống cùng người đàn ông này, chỉ cần vừa về nhà, anh nhất định sẽ đi tắm rửa thay quần áo trước.

"Được đó. Chúng ta đi tắm uyên ương." Từ Khiêm cười xấu xa, sau đó bế ngang Ngu Dao lên, đi về phòng ngủ.

---

https://thuviensach.vn

Giang Ninh.

Cảnh Húc Nghiêu đưa Hình Gia Huyên về nhà họ Hình xong, anh mới về nhà mình.

Bà Cảnh an vị trên sô pha, nhìn anh vào cửa. "A Nghiêu, lại đây ngồi đi!" Bà vẫy tay ra hiệu Cảnh Húc Nghiêu tới.

Bà Cảnh tên gọi Lâm Minh Giai, thời bà còn trẻ, nhà họ Lâm cũng là một danh môn vọng tộc ở Giang Ninh. Lâm Minh Giai thời trẻ là một mỹ nhân, dù đã có dấu vết của năm tháng nhưng bà xinh đẹp như vậy.

Hôm nay bà mặc một bộ sườn xám màu tím sậm, khoác áo choàng bên ngoài, vẫn còn rất thu hút.

"Mẹ, trễ vậy rồi sao còn không ngủ?"

"Gia Huyên về rồi?"

"Ừm, con uống trà với bác Hình một lúc mới về." Cảnh Húc Nghiêu từ sau khi tiếp nhận công việc của gia đình thì cũng rất ít khi tới nhà họ Hình.

Lâm Minh Giai gật gật đầu. "Nên qua lại nhiều hơn nữa."

"Mẹ, hôn ước của con với Gia Huyên đừng nhắc lại nữa." Đây cũng là mục đích của Cảnh Húc Nghiêu khi trở về lần này.

Anh vốn chỉ cần đưa Hình Gia Huyên lên tàu thôi là được, hoàn toàn không cần thiết phải bỏ chuyện công ty mà quay về một chuyến, nhưng chuyện hôn ước này nên anh nhất định phải về.

"Sao? Gia Huyên không tốt?" Lâm Minh Giai thật sự không hiểu, con bétốt như vậy sao thằng con mình lại không vừa mắt chứ?

https://thuviensach.vn

"Mẹ, chuyện của con, con tự có chừng mực." Cảnh Húc Nghiêu không muốn tiếp tục đề tài này, anh đứng dậy. "Mẹ nên nói rõ ràng với bác Hình và dì Hình đi!"

Lời nói vui của đời trước sao có thể xem là thật chứ!

"Con có người thương rồi? Là Thạch Hâm kia à?"

Hồi Tết, Cảnh Húc Nghiêu dẫn Thạch Hâm về Giang Ninh, tuy anh không đưa cô về nhà họ Cảnh nhưng Lâm Minh Giai cũng biết.

"Mẹ, đừng để con biết mẹ có làm gì cô ấy!" Bỏ lại mấy lời này xong, Cảnh Húc Nghiêu tông cửa ra ngoài.

Vừa vào nhà anh đã nhận được tin nhắn của Tôn Quân Trác, bảo anh tới Lệ Xá chơi một chuyến, anh cũng không có việc gì nên liền tới đó.

Nếu ở nhà cứ phải nghe mẹ lảm nhảm, Cảnh Húc Nghiêu chi bằng ra ngoài tìm vui.

Lúc lái xe đến Lệ Xá, nhóm của Tôn Quân Trác đã mở màn rồi, cả nam lẫn nữ ngồi chật phòng. Bên trong tràn ngập đủ loại hương vị, mùi thuốc lá, mùi nước hoa, mùi rượu hòa trộn với nhau, thiếu chút nữa làm Cảnh Húc Nghiêu thở không nổi.

"Hey, cậu chủ Cảnh sao thế này?" Một người bạn thấy Cảnh Húc Nghiêu đứng ở cửa không vào, nói vui.

Cảnh Húc Nghiêu nhíu mày. "Không có gì."

"Chẳng lẽ ở Bạch Sa lâu lắm rồi không sống cuộc sống về đêm à?" Người nọ nói, còn đẩy đẩy cô gái cạnh mình tới. "Đi, hạ hỏa cho cậu chủ Cảnh!"

https://thuviensach.vn

Cô gái kia ngượng ngùng õng õng ẹo ẹo đi tới. "Cậu chủ Cảnh, uống một ly đi!" Cô ta cầm ly vang đỏ đưa tới trước mặt Cảnh Húc Nghiêu, muốn nâng ly cho anh.

Cảnh Húc Nghiêu chỉ nhìn cô ta một cái, sau đó đẩy cô ta ra, tự ngồi xuống ghế. "Quân Trác đâu?" Anh hỏi.

"Ở đâu bên kia." Người kia dùng ngón tay chỉ vào căn phòng bên trong, trả lời.

Cảnh Húc Nghiêu đi thẳng vào phòng bao.

Quả nhiên, chỉ có một mình Tôn Quân Trác ngồi. "Cậu đang làm gì đấy?"

"Không có gì." Nghe có người tới, Tôn Quân Trác cất di động.

"Xem ảnh của Quý Tinh à?"

Tôn Quân Trác không trả lời, tức là thừa nhận. Quý Tinh đi lâu vậy rồi, mỗi khi nhớ cô, Tôn Quân Trác lại lấy ra di động ra xem ảnh cô.

"Cô gái ngày hôm nay, sao cậu tìm được vậy?" Tôn Quân Trác đang nói người trông giống Quý Tinh.

Thật trùng hợp! Hai ngươ giống nhau như vậy, ngay cả tên cũng giống, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

"Hôm nay lúc đưa Gia Huyên về thì gặp ở trạm tàu cao tốc." Cảnh Húc Nghiêu nói sơ lược.

"Tôi luôn có cảm giác, chuyện này không đơn giản như vậy." Tôn Quân Trác chép miệng, có chút không tưởng tượng được, nói.

https://thuviensach.vn

Bạch Sa rộng như vậy, sao lại dễ dàng gặp trúng chứ? Lại còn giữa chốn đông đúc ở trạm tàu cao tốc, thật quá khéo!

Hiện tại Tôn Quân Trác chẳng thể làm gì, chỉ có thể chờ Tần Hạo gửi tài liệu tới mới có thể biết tất cả chuyện này rốt cuộc là gì. "A Khiêm biết chuyện này không?"

"Tôi gửi ảnh cho cậu ấy rồi nhưng chưa trả lời."

Cảnh Húc Nghiêu đoán, Từ Khiêm căn bản không tin lời mình nói nên không thèm mở tin nhắn, đương nhiên cũng sẽ không xem ảnh, bằng không phía cậu ấy cũng sẽ không yên tĩnh như vậy.

Cho dù chuyện của cậu ấy và Quý Tinh đều đã qua, nhưng địa vị của Quý Tinh trong lòng Từ Khiêm thế nào thì Cảnh Húc Nghiêu vẫn hiểu; bằng không, lúc trước, khi biết sức khỏe của Quý Tinh có vấn đề, cậu ấy đã không vứt công việc ở Bạch Sa lại mà chạy bôn ba như vậy.

Hôm sau.

Từ Khiêm dậy trước Ngu Dao, tối hôm qua anh đòi hỏi vô độ, làm Ngu Dao thực sự rất mệt.

Anh nhẹ nhàng đặt người trong lòng xuống, im lặng không một tiếng động xuống giường. Từ Khiêm khoác áo choàng tắm vào xong liền nghiêng người hôn một cái lên trán Ngu Dao rồi mới ra khỏi phòng ngủ.

Vì Ngu Dao ngủ hay bị thức giấc, nếu mình dậy trước, Từ Khiêm đều đi rửa mặt ở phòng ngoài.

Buổi sáng anh nhất định phải tắm vòi sen, bằng không sẽ thấy không thoải mái.

Từ Khiêm rửa mặt xong đi ra, dì Lã đã làm xong bữa sáng. "Cậu Từ!"

https://thuviensach.vn

"Ừm." Từ Khiêm không mặn không nhạt lên tiếng: "Dì Lã, không có việc gì thì dì cứ về đi, hôm nay đừng tới, tôi dẫn cô ấy ra ngoài một chút."

"Được ạ." Dì Lã cười trả lời.

Dọn bếp sạch sẽ xong dì Lã mới đi về.

Từ Khiêm nhìn lướt qua bữa sáng, cả bàn đều là những món Ngu Dao thích nhất.

Sữa đậu nành, bánh quẩy, bánh bao, cháo kê, hoành thánh... Từ Khiêm từ nhỏ cũng là ăn những món này mà lớn lên. Bởi vì sống chung với ông cụ Từ, bữa sáng của nhà họ Từ cơ bản rất ít khi xuất hiện món Tây, trừ phi được báo trước.

Vào phòng ngủ, Ngu Dao tướng ngủ rất xấu, nếu Từ Khiêm không khóa cô vào ngực, cô đã sớm nằm quay một vòng trên giường. Hiện giờ, chăn mền đều đã bị cô đá xuống đất. Từ Khiêm cười lắc đầu, anh lại gần, nhặt chăn lên, đắp ngay ngắn lại cho Ngu Dao, sau đó anh mới ngồi xuống bên cạnh, tay ôm khuôn mặt Ngu Dao, tươi cười. "Dao Dao!"

Không có phản ứng.

"Bảo bối, dậy ăn cơm!"

"Không ăn, buồn ngủ lắm!" Ngu Dao nỉ non.

"Không được, không ăn bữa sáng sẽ không tốt cho dạ dày, ăn xong lại ngủ?"

"Không! Anh phiền quá đấy!" Ngu Dao hơi bực bội, nói. Cô xoay người, đưa lưng về phía Từ Khiêm.

Với hành động trẻ con của cô, Từ Khiêm chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng nếu bữa sáng nguội sẽ không ăn được nữa. "Mau dậy nào!"

https://thuviensach.vn

Ngu Dao vẫn như cũ, không có động tĩnh.

"Dao Dao, nếu em cứ nằm im, tôi sẽ dùng cách của tôi để em phải dậy đấy!"

Vừa nghe câu này, Ngu Dao lập tức ngồi dậy.

Cô sợ nhất là Từ Khiêm nói anh sẽ dùng cách của anh để gọi cô dậy; một khi nói câu này la cô sẽ tự động dậy liền.

Rửa mặt xong, Ngu Dao tùy tiện ăn vài món. "Đợi lát nữa sẽ dẫn em đi tới thành phố Lâm chơi một ngày."

Từ Khiêm không có việc, bệnh viện đã có Trương Tiêu chăm coi, anh không cần tới đó mỗi ngày. Dù sao đang rảnh rỗi, anh cũng muốn mang Ngu Dao đi ra ngoài một chút.

"Từ Khiêm." Ngu Dao hớp một thìa cháo. "Tôi muốn về nhà nhìn bố."

Ngu Thế Minh được thả lâu rồi nhưng Ngu Dao còn chưa về lần nào, cô không biết bố thế nào sau khi được thả ra ngoài. Cô rất muốn biết, Ngu Thế Minh ở trong đó có bị đối xử bất công gì không.

"Tôi đưa em về."

"Không cần đâu." Ngu Dao cự tuyệt. "Tôi không biết phải giới thiệu anh thế nào với bố tôi."

"Nên nói thế nào thì cứ thế mà nói, có gì mà không biết?" Từ Khiêm nói như lẽ đương nhiên.

Thật ra ý của anh là muốn Ngu Dao giới thiệu anh là bạn trai cô được rồi, không cần nghĩ tới khía cạnh khác. Thế nhưng lời này nghe vào lỗ tai Ngu Dao lại không phải vậy, cô cho ý của Từ Khiêm là, em dẫn tôi về, cứ nói tôi là kim chủ của em là được rồi.

https://thuviensach.vn

"Thật sự không cần." Ngu Dao lại từ chối. "Tôi chỉ về một đêm, sáng mai sẽ về liền, được không?" Trong giọng nói có một tia khẩn cầu.

Từ Khiêm nhìn khuôn mặt đầy vẻ kinh hoảng của cô, ma xui quỷ khiến thế nào mà anh lại đồng ý.

Cơm nước xong, Từ Khiêm đưa Ngu Dao đến nhà ga. Anh vốn định đưa cô về, Ngu Dao lại không đồng ý, giằng co một lúc vẫn là Từ Khiêm thỏa hiệp.

"Về đến nhà phải cho tôi biết." Tới cửa vào ga, Từ Khiêm dặn dò Ngu Dao, cứ sợ cô về rồi liền quên báo bình an cho anh.

"Được, anh về đi." Ngu Dao xách một cái túi, chẳng mang gì nhiều. Cô chỉ ở nhà một đêm, không cần mang theo gì nhiều; còn những thứ khác, cô định chờ về nhà rồi hẵng mua.

Từ khiêm nhìn Ngu Dao lên xe rồi mới đi. Anh vừa đi tới xe mình thì điện thoại reo, hiển thị tên Tôn Quân Trác.

Từ sau khi Quý Tinh qua đời, hai người họ rất ít khi liên lạc, không biết lần này Tôn Quân Trác tìm anh có việc gì.

Từ Khiêm bắt máy, bên kia không biết Tôn Quân Trác nói gì mà sắc mặt Từ Khiêm lập tức thay đổi. Anh cúp điện thoại, chạy vào bến xe, ngăn chiếc xe chở Ngu Dao chuẩn bị xuất phát đi tới thành phố Côn Minh.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Bạch Liên Hoa* Bên Cạnh Cậu Chủ Khiêm

(t/n: chỉ những cô gái tâm tính hiền lành, trong sáng)

Editor: Dế Mèn

***

Ngu Dao mới vừa ngồi lên xe, xe liền khởi động. Cô còn âm thầm nghĩ mình may mắn, vừa kịp chuyến xe, không lại phải chờ chuyến xe tiếp theo.

Có điều, xe còn chưa lăn bánh, tài xế liền thấy có người bám vào cửa xe, ông ta còn tưởng có chuyện gì liền bấm nút mở cửa.Chờ cửa xe vừa mở ra, Từ Khiêm liền bước một bước lên bậc thang, tay túm lấy Ngu Dao ngồi ở ghế đầu tiên, kéo cô xuống xe.

"Anh làm gì vậy?" Ngu Dao vẫn chưa hiểu chuyện gì.

"Cứ theo tôi là được." Từ Khiêm cũng không nói nhiều, kéo Ngu Dao xuống xong liền đi thẳng ra khỏi bến xe.

Ngu Dao không hiểu rốt cuộc có chuyện gì, vừa rồi lúc cô đi ra xe đã gọi điện thoại cho Ngu Thế Minh rằng mình đang về nhà.

"Rốt cuộc sao lại thế này?"

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm mím môi không nói lời nào. Anh nhét Ngu Dao vào xe, sau đó đóng mạnh cửa lại, vòng qua đầu xe, ngồi vào vị trí điều khiển, khởi động rồi cho xe chạy.

Thấy anh nãy giờ không nói gì, Ngu Dao cũng hết cách, đành phải nhắn tin cho Ngu Dật Thần, bảo mình có việc đột xuất không về được, đợi lần sau sẽ về gặp bố mẹ, đồng thời dặn cậu nhất định phải để tâm chuyện trong nhà hơn, bất luận có chuyện gì cũng phải gọi cho cô.

Từ Khiêm từ bến xe đi thẳng ra sân bay, Trương Tiêu đã ở sân bay chờ sẵn.

"Anh Khiêm!" Trương Tiêu đứng ở cửa trạm T2 ga quốc nội, liếc mắt một cái đã thấy Từ Khiêm.

Hôm nay thời tiết ở Bạch Sa vô cùng đẹp, mới khoảng 10 giờ trời đã ngập nắng. Buổi sáng, lúc đưa Ngu Dao đi, Từ Khiêm cố ý đeo một cặp kính râm, áo sơ mi và quần dài màu đen phối hợp với chiều cao 1m88 của anh, giữa đám đông chen chúc ở sân bay, Trương Tiêu liếc mắt thôi cũng có thể nhận ra anh. Một người đẹp như vậy, có lẽ ở đâu đâu nơi nào cũng đều lấp lánh.

"Ừm, chuyện ở bệnh viện cậu cứ coi đi." Từ Khiêm cầm lấy vé máy bay và chứng minh Trương Tiêu đưa.

Trương Tiêu từ trong túi quần tây lấy ra cái gì đó, đưa cho Ngu Dao.

"Cô Ngu, đây là vé của cô."

Ngu Dao cầm lấy vé, thấy là vé bay từ Bạch Sa tới Giang Ninh.

"Tôi tới Giang Ninh làm gì?"

https://thuviensach.vn

Bay quốc nội không cần hộ chiếu này nọ, chỉ cần chứng mình nhân dân là bay được.

"Đi thôi!" Từ Khiêm cũng không trả lời câu hỏi của Ngu Dao, anh chào Trương Tiêu xong liền kéo Ngu Dao vào sảnh kiểm tra an nình.

Bởi vì chỉ còn nửa giờ nữa là cất cánh, máy bay sẽ ngừng đón khách trước mười phút nên trong vòng hai mươi phút, nhất định bọn họ phải làm xong thủ tục kiểm tra an ninh.

Đặt vé đột xuất nên chỉ còn vé ở khoang thương nhân, may là vẫn được hai chỗ gần nhau.

Lên máy bay xong Từ Khiêm lúc này mới giải thích cho Ngu Dao mục đích về Giang Ninh lần này.

"Bạn tôi ở Giang Ninh có việc, muốn tôi về một chuyến."

"Tôi đi theo làm gì?" Ngu Dao không rõ, bạn Từ Khiêm có chuyện sao anh không về một mình còn kéo cô về cùng làm cái gì?

"Lần này về có thể phải ở lại lâu, tôi không yên tâm để em ở lại Bạch Sa một mình."

"Tôi có thể ở Côn Minh chờ anh về."

"Em ở cạnh tôi thấy yên tâm hơn." Nói xong, Từ Khiêm liền kéo tấm che nắng xuống, đeo bịt mắt, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Ngu Dao còn muốn nói chuyện với anh nữa, nhưng thấy dáng vẻ anh không thèm quan tâm tới phản ứng của mình, cô cũng im lặng không nói nữa.

Hai người cứ không để ý tới nhau như vậy cho tới khi máy bay hạ cánh.

https://thuviensach.vn

Người tới đón là Cảnh Húc Nghiêu, vừa thấy Từ Khiêm và Ngu Dao đi ra, vẻ mặt anh ta kinh ngạc.

"Sao hai người đi cùng nhau?"

"Bớt nhảm đi! Lái xe1" Từ Khiêm vẻ mặt khó chịu, trực tiếp lên xe

Cảnh Húc Nghiêu có chút nghi hoặc nhìn Ngu Dao, định nói gì đó lại nghe Từ Khiêm.

"Ngu Dao, đi nhanh lên."

Tâm tình anh không tốt lắm, có lẽ do mới ngủ trên máy bay dậy nên nói với Ngu Dao bằng một giọng điệu không tốt lắm.

Ngu Dao nghe anh kêu mình liền vội vàng lên xe, để lại Cảnh Húc Nghiêu với vẻ mặt ngây ngốc, anh ta gãi gãi đầu rồi ngồi vào ghế lái.

"Rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy?" Từ Khiêm cuối cùng cũng nhịn không được.

Lúc sáng, nhận được điện thoại của Tôn Quân Trác nói thấy có một cô gái trông rất giống Quý Tinh, Từ Khiêm còn mắng anh ta có phải nhớ Quý Tinh mà bị ảo giác rồi không. Tôn Quân Trác nói không phả, cô gái này là do Cảnh Húc Nghiêu gặp được ở Bạch Sa. Từ Khiêm lập tức nhớ ra lúc đó Cảnh Húc Nghiêu có điện thoại cho mình, nói gặp được một cô gái giống Quý Tinh như đúc, còn gửi hình chụp qua cho anh. Từ Khiêm lập tức mở tin nhắn, quả nhiên thấy có hình chụp Cảnh Húc Nghiêu gửi tới. Cô gái trong ảnh giống Quý Tinh như đúc, cả tên cũng giống.

Từ Khiêm nhìn cái tên trên hộ chiếu, lấp lánh rõ hai chữ "Quý Tinh".

Từ Khiêm khi ấy liền ngây ngốc, anh còn nghĩ đã thấy ma, nhưng cô gái kia đang cười nói với Hình Gia Huyên, hoàn toàn là dáng vẻ của một

https://thuviensach.vn

người đang sống, nhìn thế nào cũng không giống ma.

Nói chuyện điện thoại với anh rồi, chuyện nhờ Tần Hạo tra cũng đã có tin tức, nên Tôn Quân Trác bảo Từ Khiêm phải lập tức về, xem Tần Hạo nói thế nào.

Thế nên Từ Khiêm lúc nãy mới chặn xe Ngu Dao lại, dẫn theo cô về Giang Ninh.

Thật ra, Ngu Dao có tới Giang Ninh hay không cũng không liên quan nhiều lắm, nhưng từ sau chuyện của Quý Tinh, bà Từ vẫn luôn giục Từ Khiêm kết hôn. Mỗi lần anh về Giang Ninh, bà Từ hận không thể thu xếp cho Từ Khiêm gặp mặt n cô gái, nếu cảm thấy có duyên thì cứ phát triển tình cảm, không được thì lại đi xem mặt.

Từ Khiêm thật sự là không còn cách, thế nên mỗi lần về Giang Ninh, hễ tránh được chuyện về đại viện thì anh sẽ tránh.

Lần này trở về không biết phải ở Giang Ninh bao lâu, hơn nữa sức khỏe bà cụ Từ không tốt, Từ Khiêm không thể không về đại viện xem một cái. Vì không muốn bà Từ tiếp tục sắp xếp bảo anh đi xem mặt, anh đành phải đưa Ngu Dao về, phòng lúc cần thiết có thể qua loa đại khái với bà Từ.

Cảnh Húc Nghiêu ngồi trước lái xe. "Tôi cũng không rõ lắm, cô gái này giống Quý Tinh như đúc, cả tên cũng giống."

Từ Khiêm hiện tại chỉ muốn xe vào đến thành phố thật nhanh để nghe Tần Hạo nói xem mọi chuyện là thế nào.

"Đi thẳng tới chỗ Tần Hạo nhé?" Cảnh Húc Nghiêu liếc nhìn Từ Khiêm qua kính chiếu hậu.

"Chứ còn đi đâu?" Từ Khiêm không hiểu sao cậu ta lại đi hỏi như vậy.

https://thuviensach.vn

Hiện tại việc cấp bách đương nhiên là đi gặp Tần Hạo, biết rõ còn phải hỏi sao?

Nói xong câu đó, Từ Khiêm lại cảm thấy không ổn lắm. Anh liếc qua Ngu Dao, nhưng chỗ Tần Hạo hẹn và chỗ anh ở nằm trái đường. Nếu đưa Ngu Dao về rồi mới qua chỗ Tần Hạo, nhất định sẽ gặp cảnh kẹt xe nghiêm trọng, vì vậy, Từ Khiêm quyết định đưa Ngu Dao theo cùng.

Xe dừng lại trước cửa một câu lạc bộ ở ngoại ô Giang Ninh. Cậu thiếu niên giữ cửa rất được việc, đi tới giúp mở cửa, thấy người ngồi trong liền cung kính khom người. "Cậu chủ Cảnh! Cậu chủ Khiêm!"

Nơi này là câu lạc bộ tư nhân của Tần Hạo, trước đây Từ Khiêm và bọn họ cũng thường xuyên tới đây, cho nên cậu thiếu niên giữ cửa ấy đương nhiên nhận ra bọn họ ngay.

Có điều mấy năm nay, Tần Hạo chủ yếu phát triển sự nghiệp ở nước ngoài, Từ Khiêm lại rất ít khi trở về Giang Ninh, nên rất ít khi tới đây.

Đi vào câu lạc bộ, đập vào mắt là một dòng suối phun nước nhân tạo, bên cạnh đó là một kệ tam giác đặt chiếc dương cầm, nghe nói Tần Hạo thích chơi đàn, trước đây nếu rảnh rỗi thường tự mình đàn một bản.

Phòng của Tần Hạo ở lầu ba, có thang máy đi thẳng lên, vừa ra khỏi thang máy sẽ thấy ngay phòng riêng của Tần Hạo.

"A Khiêm, Húc Nghiêu, các cậu tới rồi à!"

"Rốt cuộc chuyện là thế nào vậy?" Từ Khiêm không thèm chào hỏi người bạn lâu rồi không gặp.

Tần Hạo rất hiểu tâm tư của Từ Khiêm nên cũng không nói nhiều, đi thẳng tới bàn làm việc, lấy ra một xấp giấy tờ trong ngăn kéo đưa cho Từ Khiêm.

https://thuviensach.vn

"Xem xong cậu sẽ biết."

Từ Khiêm cầm tư liệu, xem lướt qua một lượt.

Anh ném mạnh xấp tư liệu xuống đất. "Sao có thể được?"

"Cậu không tin mạng lưới tình báo của tôi?"

"Tần Hạo, cậu bảo tôi làm sao mà tin được?" Từ Khiêm thật không muốn tin những gì mình vừa được xem.

Cảnh Húc Nghiêu không hiểu bọn họ nói gì, anh nhặt xấp giấy tờ trên mặt đất lên.

"Tần Hạo, có khi nào nhầm không?"

"Cậu ấy đã không tin, nhưng sao cậu cũng không tin tôi?" Từ Khiêm không muốn nghi ngờ mạng lưới tình báo của Tần Hạo, nhưng nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Cảnh Húc Nghiêu, anh không thể thuyết phục mình tin.

Tần Hạo lấy một chai vang đỏ trên tủ rượu cạnh giá sách, khui ra, rót đầy vào ba chiếc ly chân cao.

"Chính xác 1000%."

Anh ta lần lượt đưa cho Từ Khiêm, Cảnh Húc Nghiêu và Ngu Dao. Ngu Dao chỉ đi theo, không nói câu nào. Trường hợp này, không có chỗ cho cô nói chuyện, cô chỉ cần im lặng là được.

Lúc Tần Hạo đưa rượu, Ngu Dao xua tay, cô cơ bản sẽ không uống rượu. "Cám ơn, tôi không uống đâu ạ."

"Bên cạnh cậu chủ Khiêm xuất hiện một đóa tiểu bạch hoa từ khi nào thế nào?" Nghe như khen Ngu Dao, nhưng nói chung vẫn có cảm giác chỗ nào không đúng?

https://thuviensach.vn

Ngu Dao không để ý lời anh ta nói, chỉ cười cười, sau đó cô vẫn nhận ly rượu. "Cám ơn."

Cô vốn không muốn nhận ly rượu, nhưng ngẫm lại, xuất phát từ phép lịch sự, cần gì phải gây thêm khó xử?

"Tần Hạo, Quân Trác nói thế nào?" Từ Khiêm cũng không để ý câu nói của Tần Hạo, bởi vì anh biết, Tần Hạo hay nói mấy lời không đứng đắn chứ con người anh ta cũng không có gì.

"Cũng giống cậu, không tin được."

Tần Hạo mới từ Ý về sáng sớm hôm nay, xuống máy bay, nhận được tư liệu liền lập tức bảo Tôn Quân Trác cùng xem, có điều không nghĩ năng lực chấp nhận sự việc của Tôn Quân Trác lại kém như vậy, xem xong tư liệu, một cậu cũng không nói đã bỏ đi.

"Ha, người phụ nữ ở bên tôi hai năm lại vẫn luôn dùng thân phận giả!" Từ Khiêm tự giễu.

"Cậu cũng đừng nói như vậy, ít ra con người cô ấy vẫn là thật." Tần Hạo độc miệng nói. "Sợ nhất là cái gì của cô ấy cũng đều là giả, cả mặt mũi cũng là giả."

"Vậy Quý Tinh thật đâu?" Từ Khiêm hỏi Cảnh Húc Nghiêu.

"Ở khách sạn tôi thu xếp."

"Đi, đưa tôi đi gặp."

Tâm tình Từ Khiêm lúc này, dù là Tần Hạo hay Cảnh Húc Nghiêu, đều không thể lý giải.

Trên đường ra khách sạn, Từ Khiêm nhờ Cảnh Húc Nghiêu cho Ngu Dao xuống. Anh lấy ra một chùm chìa khóa.

https://thuviensach.vn

"Em kêu xe tới cư xá Tinh Hải, lô 2, phòng 2808."

Từ Khiêm ban đầu không định để Ngu Dao về một mình, nhưng thấy cô đầy vẻ mỏi mệt, sắc mặt hơi trắng bệch, anh không khỏi nhớ tới tối hôm qua Ngu Dao hầu như không ngủ được bao lâu, sáng sớm đã dậy để chuẩn bị về Côn Minh, sau lại bị anh kéo tới Giang Ninh. Bôn ba liên tục, cả Từ Khiêm còn chịu không nổi huống chi là Ngu Dao.

Vả lại, anh cũng không nỡ để Ngu Dao đi theo mình rồi biết rõ mọi chuyện, Ngu Dao cơ bản không cần phải biết. Thế nên, anh bảo Ngu Dao đón xe về.

Ngu Dao rất nghe lời, xuống xe. "Được. Tôi biết rồi."

Cô cảm thấy may là mình có mang theo túi riêng, trông không tới nỗi khó coi.

Trước con đại lộ xa lạ, Ngu Dao chẳng biết một ai, cô đứng trên đường thật lâu mới gọi được một chiếc taxi, thế nhưng cô không về chỗ ở của Từ Khiêm mà đi gặp Thẩm Ninh Tịch.

Lúc ở cậu lạc bộ của Tần Hạo, Ngu Dao đã nhắn tin cho Thẩm Ninh Tịch nói mình đang ở Giang Ninh. Thẩm Ninh Tịch hỏi cô đang ở đâu, Ngu Dao trả lời không biết, sau đó Thẩm Ninh Tịch gửi thẳng vị trí định của mình qua cho Ngu Dao.

Lúc này Ngu Dao đang dùng định vị của mình tới chỗ Thẩm Ninh Tịch.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Thật Giả Về Quý Tinh, Thân Thế Được Bật Mí

Editor: Dế Mèn

***

Thẩm Ninh Tịch hiện tại đang làm việc cho một nhà xuất bản dịch thuật sách ngoại văn ở Giang Ninh, thời gian tương đối tự do, muốn đi ra ngoài chỉ cần đăng kí đi gặp khách hàng ở quầy tiếp tân là được.

Ngu Dao tới tiệm cà phê dưới lầu công ty Thẩm Ninh Tịch chờ cô ấy xuống. Tiệm cà phê này dựa theo khẩu vị người châu Á để pha chế cà phê phù hợp, không đắng như Starbucks. Bạch Sa cũng có tiệm cà phê như vậy, có điều Ngu Dao chưa tới lần nào.

Cà phê và các món đồ trang trí đi kèm rất hợp với các đôi tình nhân nói chuyện yêu đương, hoặc cho giới văn phòng đi gặp khách hàng.

Ngu Dao gọi một ly Cappuccino và một phần bánh pho mát. Cô chọn vị trí gần cửa sổ để ngồi, không bao lâu, Thẩm Ninh Tịch đã tới.

"Hi, Dao Dao!" Thẩm Ninh Tịch ở ngoài đã Ngu Dao đang ngồi gần cửa sổ.

Thẩm Ninh Tịch trang điểm ăn vận kiểu dân văn phòng, nhìn qua rất có phong thái tinh anh, trên sống mũi là cặp kính gọng đen, dù đã makeup

https://thuviensach.vn

nhưng cũng không giấu được vẻ mỏi mệt và quầng thâm mắt, vừa nhìn đã biết cô ấy phải thường xuyên thức đêm làm việc.

"Ninh Tịch, sao lại thành gấu trúc rồi?" Ngu Dao thấy bộ dáng này của cô ấy cũng rất kinh ngạc.

Trong trí nhớ của cô, Thẩm Ninh Tịch luôn luôn tỏa sáng, dù cả đêm không ngủ được thì hôm sau cô nàng cũng sẽ makeup để che đi quầng thâm mắt, thế mà người đang ở trước mặt lại hoàn toàn không thèm che bộ dạng thiếu ngủ của mình.

"Tớ đi gọi đồ uống trước đã." Thẩm Ninh Tịch chưa kịp ngồi xuống liền tới quầy order. Quán cà phê này cũng giống KFC, tự mình đi gọi món, tự phục vụ.

Lát sau, Thẩm Ninh Tịch bưng một cái khay lại. "Dao Dao, đi làm vất vả quá à!" Cô nàng oán giận nói.

Thẩm Ninh Tịch trước kia rất thích đọc tiểu thuyết, giấc mơ lớn nhất của cô nàng là làm biên tập cho một nhà xuất bản. Cô ấy rất thích một tác giả có tên là LIN, tới giờ vẫn rất muốn được hợp tác một lần. Sau khi tốt nghiệp đại học, Thẩm Ninh Tịch tuy đã đi phỏng vấn ở vài công ty sách không tồi, nhưng vấn đề của cô nàng là, làm chưa được bao lâu lại từ chức.

Sau đó, với sự giúp đỡ của anh trai là Thẩm Ninh Kiện, cô ấy mới gia nhập công ty dịch thuật sách ngoại văn này cho tới giờ.

Vì trái múi giờ nên Thẩm Ninh Tịch phải thường xuyên thức khuya làm việc và tăng ca, nhưng cũng may tiền lương và phúc lợi đều không tồi nên Thẩm Ninh Tịch cắn răng nhịn.

"Đi làm đương nhiên vất vả rồi, cậu làm việc ở Giang Ninh, được sống cùng gia đình là đủ vui rồi."

https://thuviensach.vn

"Aaaa, Dao Dao, tại sao tớ chịu cực chịu khổ cả tháng, kết quả là còn không bằng tác giả trên mạng người ta viết một quyển sách?" Thẩm Ninh Tịch vì đọc tiểu thuyết rất nhiều nên quen rất nhiều tác giả viết trên mạng. Mỗi lần nói chuyện phiếm với nhau lại bị vị tác giả đó làm đau lòng một phen.

"Vậy cậu cũng viết đi!" Ngu Dao kiến nghị.

Cô đang nói thật lòng. Thẩm Ninh Tịch lúc học đại học cũng đã từng viết tiểu thuyết. Ngu Dao còn nhớ lúc ấy, Thạch Hâm và Úy Lăng đều như điên, giục Thẩm Ninh Tịch viết nhanh nhanh. Sau đó, Thẩm Ninh Tịch quen một anh học trưởng ở trường, hai người nhanh chóng rơi vào bể tình, áng văn ấy vẫn chưa được giải quyết.

Sau đó nữa, lúc quét dọn phòng, Ngu Dao đột nhiên thấy quyển ghi chép ấy, trong lúc rảnh rỗi cũng lật xem một chút. Cô nhớ đại khái cuốn đó viết về câu chuyện giữa ông chú và Lolita, viết khá tốt.

Thẩm Ninh Tịch chống cằm, sắc mặt đau khổ: "Nghe nói, hội gõ chữ và hội FA phối hợp cùng nhau."

Cô nàng thuộc kiểu người không có tình yêu sẽ chết, sao có thể vì điểm cặn bã này, đi làm kẻ độc thân, lại nói, cô ấy cũng không thiếu thứ không giá trị đó.

Ngu Dao bị những lời này chọc cười.

"Sao cậu lại tới Giang Ninh?" Thẩm Ninh Tịch bấy giờ mới nhớ ra.

Thẩm Ninh Tịch lúc trước vẫn nhiều lần khuyên Ngu Dao tới Giang Ninh làm việc nhưng đều bị Ngu Dao lấy lý do không muốn xa gia đình mà từ chối.

https://thuviensach.vn

"Ừm, có chút việc nên tới một chút." Ngu Dao tránh nặng tìm nhẹ trả lời.

Thẩm Ninh Tịch cũng không nghĩ nhiều. Cô ấy biết Ngu Dao làm ở một siêu thị với quy mô toàn quốc, chỉ nghĩ Ngu Dao đang đi công tác nên cũng không nghĩ nhiều, thậm chí nhà Ngu Dao xảy ra chuyện cô ấy cũng chưa biết.

"Khi nào thì đi?"

"Cũng chưa biết nữa, chắc phải mấy ngày."

"Trước khi về, cùng nhau ăn bữa cơm đi." Thẩm Ninh Tịch uống một ngụm cà phê, miệng liền bị dính bọt kem.

Ngu Dao gật gật đầu. "Đến lúc đó mình sẽ liên lạc."

Hai người cũng không nói chuyện được nhiều, bởi vì hôm nay Thẩm Ninh Tịch buổi có hội nghị thường kỳ nhưng cô nàng lén chuồn ra ngoài nên hai người nhanh chóng chia tay.

Bên này, Từ Khiêm cùng Cảnh Húc Nghiêu cũng đã tới khách sạn.

Vừa vào sảnh khách sạn, hai người bọn họ liền thấy người có khuôn mặt giống Quý Tinh và cả tên cũng giống kia.

"Bên kia." Cảnh Húc Nghiêu một tay đặt sau lưng Từ Khiêm, một tay chỉ vào khu cho khách ngồi nghỉ trong đại sảnh.

Quý Tinh vốn định hôm nay sẽ rời Giang Ninh. Hiện tại lý trí đã quay về, cô thật sự không hiểu sao mình lại đi theo một người xa lạ tới chỗ này.

Từ khi đến đây, Cảnh Húc Nghiêu, người đưa cô tới vẫn không xuất hiện, ngược lại, người đón cô trạm tàu cao tốc lại xuất hiện hai lần, nói một đống chuyện cô không thể hiểu, làm đầu cô muốn phình ra.

https://thuviensach.vn

"Cô Quý!" Cảnh Húc Nghiêu lịch sự chào.

Quý Tinh ngẩng đầu, khoảnh khắc đôi mắt ấy thấy Từ Khiêm, Từ Khiêm cả người ngẩn ra.

Anh chưa từng có nghĩ trên đời này thật sự sẽ có hai người giống nhau như đúc. Tâm tình lúc xem hình chụp hoàn toàn không giống cảm giác khi chính mắt nhìn thấy hiện tại.

"Vị này là?" Quý Tinh chưa từng gặp Từ Khiêm, tất nhiên không quen biết.

"Anh ấy là một người bạn của tôi." Cảnh Húc Nghiêu giới thiệu đơn giản.

Hai người ngồi xuống, phục vụ mau chóng bưng nước lọc cho họ, đồng thời hỏi bọn họ có muốn dùng gì không? Dù sao cũng là khách sạn năm sao, phục vụ không tồi.

"Cô sinh sống ở nước ngoài sao?" Từ Khiêm mở miệng dò hỏi.

"Đúng vậy." Quý Tinh bởi vì tới sớm nên trước mặt trước mặt cô là một ly hồng trà. "Bố mẹ tôi là Hoa kiều, tôi từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài."

Từ Khiêm nhớ lại tư liệu của Tần Hạo. "Cô xác định mình không có chị em sinh đôi?"

"Không có, tôi chắc chắn."

Cảnh Húc Nghiêu từ trong túi lấy ra xấp giấy tờ, ý bảo cô ấy xem.

Quý Tinh bán tín bán nghi nhận tập hồ sơ. Cô mở ra xem lướt qua những thứ trong đó rồi lập tức ném văn kiện sang phía sô pha không có ai ngồi. "Sao có thể được?"

https://thuviensach.vn

"Chúng ta cũng đã hoài nghi về tính thật giả của chuyện này, nhưng sự thật đã ở trước mắt. Đây là sự thật." Từ Khiêm đoán cô ấy cũng như mình, không tin những gì ghi trên tư liệu, nhưng đó là sự thật.

Không có gì thật hơn mạng lưới tình báo của Tần Hạo thu được.

"Anh nói, tôi và cô gái các anh biết đều được nhận nuôi từ Viện phúc lợi?" Trong giọng nói của Quý Tinh lộ ra sự thiếu chắc chắn, không thể không nghi ngờ.

Từ Khiêm gật gật đầu. "Tôi tin cô đã xem xong tư liệu rồi."

"Thật vớ vẩn!" Quý Tinh cười bất đắc dĩ.

Hóa ra, Quý Tinh mà phía Từ Khiêm quen biết tên thật không phải là Quý Tinh, cô ấy là Quý Nhu, được cha mẹ họ Quý nhận nuôi từ Viện phúc lợi.

Lúc trước, Quý Tinh, cô gái đang ở trước mặt anh đây cũng được người ta nhận nuôi.

Lúc ông bà Quý nhận nuôi chị em Quý Tinh, gia cảnh có thể coi là khá giả, nhưng không lâu sau, công ty nơi ông Quý làm việc được bán cho một ông chủ vô lương tâm, ông ta sa thải rất nhiều người, ông Quý chính là một trong số đó.

Trụ cột trong nhà đột ngột gục ngã, ông Quý đành phải đem Quý Tinh cho hàng xóm nuôi. Cũng bởi vì khi ấy, sức khỏe của Quý Tinh không tốt, luôn bị bệnh, phải tiêu tốn rất nhiều, vì vậy nhà họ Quý giữ lại Quý Nhu, đứa bé khỏe mạnh hơn.

Quý Nhu lớn lên, trong một cuộc tụ tập thì quen được Từ Khiêm.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy, Quý Nhu vốn muốn nói tên thật của mình cho Từ Khiêm, nhưng lời nói tới miệng lại bị cô nuốt trở về, cô nói với anh tên mình là Quý Tinh.

Quý Nhu cũng là sau khi lớn lên mới được mẹ cho biết mình còn một người chị tên là Quý Tinh.

Quý Nhu vẫn luôn cảm thấy cái tên "Quý Tinh" dễ nghe hơn tên của mình, cho nên năm thi đại học, cô giấu bố mẹ, đổi tên mình thành Quý Tinh.

Sau khi biết chuyện, ông Quý lập tức liền cầm chổi lông gà định dạy cho Quý Nhu một trận nhưng nị bà Quý chắn trước mặt. "Hai đứa đều là con của chúng ta, mặc kệ tên gì, không phải đều gọi chúng ta là bố mẹ sao?"

Thật sự những gì bà Quý nói đã lòng ông Quý động lòng.

Trong lòng ông thấy áy náy với Quý Tinh, ôn luôn nghĩ mình đưa con bé cho người khác là sai rồi. Khi trước, nếu đã đưa con bé từ Viện phúc lợi về, thì dù trong nhà có bất cứ chuyện kinh thiên động địa nào cũng không được vứt bỏ nó, đây là tâm bệnh của ông Quý.

Sau đó, ông Quý cũng mặc nhận, gọi Quý Nhu là Quý Tinh. Mỗi khi gọi "Quý Tinh", bà Quý luôn cảm thấy như đó là đứa con họ đã vứt bỏ, dù trong lòng biết rõ đây không phải Quý Tinh nhưng vì muốn bồi đắp phần nào nên càng thương yêu Quý Nhu.

Quý Nhu vào đại học, quen với Từ Khiêm, sau khi hai người qua lại, cô vẫn luôn dùng cái tên mình đã đổi, cũng không nói gì về chuyện mình đổi tên.

Khi xem báo cáo, cả người Từ Khiêm ngây ngốc, anh không ngờ người phụ nữ mình yêu hai năm lại gạt anh, dùng một cái tên giả. Nhưng,

https://thuviensach.vn

nếu nói từ một góc độ khác, Quý Nhu cũng không có lừa gạt Từ Khiêm, chỉ là, có đến chết cô cũng không có nghĩ Từ Khiêm sẽ tương ngộ người chị sinh đôi của mình.

"Tôi nghĩ, tôi cần chút thời gian để suy nghĩ về chuyện này." Quý Tinh hoàn toàn chưa có cách chấp nhận chuyện này.

Thật sự quá vớ vẩn!

Quý Tinh run rẩy đứng dậy, sau đó khom người lấy túi xách và thẻ phòng, quay về phòng mình.

Cô gọi điện cho bố mẹ ở nước ngoài, ban đầu định đối chất với ông bà về chuyện này, thế nhưng khi nghe mẹ ở bên kia từng câu dặn dò mình, những lời định nói chỉ biến thành một câu: "Bố mẹ phải giữ gìn sức khỏe!"

Quý Tinh khi còn nhỏ cũng từng hỏi mẹ, tại sao bố họ Võ, mẹ họ Trần, nhưng mình lại họ Quý?

Lúc ấy, mẹ nói thế nào nhỉ?

Mẹ nói: "Bởi vì khi mẹ sinh Tinh Tinh đã trải qua rất nhiều chuyện, cuối cùng có một vị bác sĩ họ Quý đã tới đỡ đẻ cho mẹ, vì báo đáp ơn cứu mạng của bà ấy nên mới cho Tinh Tinh mang họ của vị bác sĩ đó."

Chuyện đó là khi Quý Tinh còn rất nhỏ, những lời nói bố mẹ nói, cô luôn tin tưởng không nghi ngờ, đương nhiên cũng tin ngay mấy lời này.

Giờ này ngày này, cô thật sự không thể tưởng được mình hóa ra không phải do bố mẹ sinh ra, mà là bị bố mẹ ruột vứt bỏ, sau lại bị bố mẹ nhận nuôi vứt bỏ.

Quý Tinh cảm thấy mình rốt cuộc đã gây tạo nghiệt gì mà kiếp này gặp phải những chuyện hoang đường, vô lý như vậy?

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Từ Sau Này Sẽ Không Bao Giờ Buông Em Ra

Editor: Dế Mèn

***

Lúc Từ Khiêm trở lại cư xá Tinh Hải, lại bất ngờ không thấy người đâu.

Anh nhớ mình rõ ràng đã nói cho Ngu Dao địa chỉ chỗ này. Đây là khu dân cư cao cấp rất nổi tiếng, bất cứ tài xế taxi nào cũng có thể tới đây, sẽ không có chuyện lạc đường.

Hơn nữa, các biển chỉ báo ở nơi này rõ ràng, tới gần Tam Hoàn, giao thông thuận lợi, cách đó không xa còn có một trạm tàu điện ngầm, Ngu Dao có ngốc cũng sẽ dùng định vị trên di động để tìm được cư xá này.

Trừ phi, Ngu Dao không muốn.

Từ Khiêm lấy di động ra gọi cho Ngu Dao, qua rất lâu Ngu Dao mới bắt máy.

"Từ Khiêm, tôi lạc đường rồi."

Quả nhiên, cô nghĩ nơi Từ Khiêm ở hẳn rất dễ tìm, Giang Ninh lại lớn như vậy, nói tên cư xá là tài xế taxi sẽ biết liền. Ngu Dao dùng phần mềm gọi xe gọi một chiếc xe, kết quả lại gặp một người tài xế không tin được, đưa cô đến một chỗ lạ hoắc, còn nói đã tới nơi rồi.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao chưa từng tới nơi này, cô cũng đã thông báo địa điểm đến trên phần mềm nên cũng không nghi ngờ mà xuống xe. Cô dùng thẻ vào cổng Từ Khiêm đưa, thử nửa ngày cổng cũng không có mở. Phòng an ninh thấy thế liền hỏi cô ở lô mấy, tầng nào?

Ngu Dao trả lời xong, bảo vệ liền nói, nơi này chỉ có 22 tầng, không có cao tới 28 tầng như cô nói.

"Đây không phải cư xá Tinh Hải ạ?" Ngu Dao nghi hoặc hỏi.

"Không phải thưa chị, chị nhầm rồi. Đây là cư xá Tinh Thần, nằm trong chuỗi bất động sản được triển khai cùng với Tinh Hải." Bảo vệ tốt bụng giải thích cho cô.

Trước đó, Ngu Dao cứ sợ tài xế nhầm đường, còn cố ý nhắc nhở tài xế dùng thiết bị hướng dẫn đi, tài xế nói: "Tôi đã đưa nhiều khách tới cư xá này lắm rồi, cô yên tâm đi."

Kết quả, tài xế nhầm thật.

"Vậy giờ em ở đâu?"

"Chỗ này hình như là cư xá Tinh Thần gì đó." Ngu Dao nhìn nhìn xung quanh, sau đó nói tên cư xá người bảo vệ đã nói nói cho Từ Khiêm.

Từ Khiêm vừa nghe cái tên này thì thấp giọng chửi một câu.

"Em thế nào mà chạy tới đó vậy?"

Tinh Hải và Tinh Thần ở hai hướng ngược nhau hoàn toàn. Tinh Hải hướng theo dạng chung cư cao cấp hạng sang, còn Tinh Thần chỉ là dạng căn hộ bình thường; giá cả hai khu không như nhau, đương nhiên diện tích cũng không thể giống nhau.

https://thuviensach.vn

"Tại tài xế đưa tôi tới đấy chứ!" Ngu Dao cũng rất bực. Rõ ràng mình đã nói rất rõ, kết quả lại bị đưa tới lộn chỗ.

"Được rồi, cứ đứng yên ở đó đừng đi đâu, tôi tới đón em." Nói xong, Từ Khiêm liền cúp điện thoại.

May là trong hầm đỗ xe, anh có để một chiếc xe phòng khi dùng tới, không ngờ hôm nay đã phát huy công dụng.

Đi tới bãi lấy xe, Từ Khiêm liền lái ngay tới cư xá Tinh Thần.

Lúc này đang là giờ cao điểm tan tầm ở Giang Ninh, buổi tối sẽ kẹt xe rất nghiêm trọng, lộ trình vốn chỉ mất bốn mươi phút, Từ Khiêm phải đợi mất gần hai tiếng mới đến nơi.

Khi hậu Giang Ninh vốn dĩ thuộc khía hậu phương bắc, tuy hiện tại đã là tháng ba mùa xuân, nhưng trước sau vẫn có sự chênh lệch nhiệt độ trong ngày, ban đêm còn có gió nhẹ cấp ba. Ngu Dao vẫn luôn đứng bên đường chờ Từ Khiêm, hiện giờ đã sớm bị gió thổi tới đau đầu.

May thay khi cô đang bị đông lạnh muốn cảm thì Từ Khiêm rốt cuộc cũng xuất hiện. Không đợi anh dừng xe hẳn, Ngu Dao đã lập tức mở cửa xe, chui vào. "Lãnh gớm! Lạnh chết tôi rồi!" Xoa xoa hai bàn tay bị đông lạnh, Ngu Dao ngồi ở trong xe mới cảm giác được một tia ấm.

Thời tiết Giang Ninh quả thực quá tùy hứng. Ban ngày lúc đi gặp Thẩm Ninh Tịch gặp mặt, ngồi tựa bên cửa sổ, ánh nắng chiếu trên người làm đổ cả mồ hôi; tới tối lại lạnh như vậy.

"Cho đáng! Tài xế đã không biết chữ, cả em cũng không biết sao?" Từ Khiêm ở một bên châm chọc mỉa mai. Anh còn cho Ngu Dao thông minh thế nào.

https://thuviensach.vn

"Không biết đường cũng biết đọc bản đồ chứ? Hướng dẫn trên di động của em dùng để làm gì?"

"Đó có phải nhà tôi đâu, sao tôi phải biết chứ." Ngu Dao phản bác.

Vốn dĩ cô là bị tài xế đại ca gạt chở đi sai đường, còn phải đứng đông lạnh trên đường lâu như vậy, tâm tình đang không tốt, lúc này nghe Từ Khiêm nói vậy càng thấy lạnh lẽo.

Nếu không phải anh vứt cô lại giữa đường, cô đến nỗi này sao? Mất 100 tệ thuê xe không nói, còn bị lừa đến cái chỗ quỷ quái, bị gió thổi lạnh cả đêm.

Từ Khiêm vốn định nói, sau này em phải sống ở Giang Ninh, lại nuốt trở vào.

Khóe mắt anh liếc nhìn Ngu Dao, mũi hơi hồng hồng, mái tóc vốn cột gọn gàng ra sau cũng bởi vì bị gió thổi mà có hơi chút hỗn độn.

Đột nhiên, nơi mềm yếu trong trái tim anh chợt rung động, anh một tay nắm tay lái, một tay nhẹ vuốt tóc Ngu Dao, nhẹ giọng dỗ dành.

"Sau này sẽ không để em phải chịu thế nữa."

Giống như lời cam đoan, lại như lời hứa hẹn.

Ngu Dao chỉ chớp chớp mắt nhìn anh, không nói gì rồi cúi đầu xuống.

Thật ra, cô cũng không ngờ sẽ nghe Từ Khiêm nói những lời như vậy. Cô còn tưởng Từ Khiêm sẽ nói: Đi theo tôi thì phải làm cho tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể bị tôi bỏ xuống. Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng. Hoặc là nghe anh nói: Nếu không quen, vậy đi luôn đi!

Không như trông đợi, cô không chỉ không phải nghe những gì mình nghĩ, ngược lại còn được nghe những lời như vậy. Cô cứ cho rằng Từ

https://thuviensach.vn

Khiêm cơ bản không thể nào nói những lời như vậy với mình.

Ngu Dao sẽ không biết, Từ Khiêm dùng hết tâm tư mới có được, sao có thể dễ dàng buông ra?

Hai người trầm mặc không nói gì dọc đường.

Trên đường về nhà, Từ Khiêm nhớ ra hai người cũng chưa ăn cơm chiều liền chọn bừa một nhà hàng để mua một ít đồ ăn mang về.

Khẩu vị người Giang Ninh thanh đạm, Ngu Dao lại là người thích cay. Các đầu bếp ở mấy chỗ xa hoa nơi này, hơn phân nửa đều là nấu theo vị thanh đạm, nếu là món cay, cũng sẽ theo ý khách mà thêm một chút xíu vị cay; với Ngu Dao mà nói, chắc chắn sẽ ăn không quen.

Vì thế, Từ Khiêm đã ghé tiệm cơm "Nhà họ Mao" mua cho cô mấy món Hồ Nam. Tiệm cơm "Nhà họ Mao" là tiệm bán món ăn Hồ Nam rất nổi tiếng ở Giang Ninh, rất nhiều người nổi tiếng vì mộ danh mà đến đây nên tiếng vang càng lớn.

Về đến nhà, Từ Khiêm chỉ gọi đặt một tô cháo cá giao tận nhà, cũng không gọi món gì ăn kèm thêm.

"Anh thật sự không ăn thêm à?" Ngu Dao ăn đồ ăn Từ Khiêm mua cho mình, quanh môi còn dính dầu ớt.

Đã lâu rồi không được ăn món Hồ Nam chính tông, cái dạ dày thèm ăn của Ngu Dao đã bị câu dẫn rồi.

Từ Khiêm nhìn thoáng qua mấy món mua về, món canh cá có một lớp dầu ớt nổi trên.

"Em cứ ăn đi."

https://thuviensach.vn

Nhìn mớ ớt cay kia, Từ Khiêm thấy dạ dày của mình muốn thắt lại rồi, chứ đừng nói là ăn vào.

Ngu Dao thấy anh thật sự không muốn ăn chút nào liền không miễn cưỡng. "Vậy tôi ăn đấy!"

Ăn một bữa cay xé, Ngu Dao đã sớm đổ mồ hôi khắp người. Từ Khiêm nói cô không được cởi áo ra, cơm nước xong thì nghỉ một lát rồi đi tắm.

"Nóng quá, tôi cởi áo khoác thôi." Ngu Dao rút một tờ khăn giấy trên bàn, lau mồ hôi sau đầu, năn nỉ.

Từ Khiêm đã ăn cháo xong từ lâu, đang ở sô pha cách đó không xa xem tin tức tài chính và kinh tế. Anh không quay đầu lại nhìn, nói: "Không được."

"Tại sao?"

"Tối nay em đã hứng gió rồi, lại ăn ớt cay bị đổ mồ hôi, tí nữa tắm nước nóng để tránh mai lại bị cảm, bây giờ cởi áo ra có phải công cốc?"

Ngu Dao lúc này mới "À" một tiếng, sau đó không thấy nói gì nữa.

Coi xong tin tức tài chính kinh tế, Từ Khiêm tắt TV, lúc chuẩn bị trở về phòng ngủ thì phát hiện Ngu Dao đang gục trên sô pha mà ngủ.

Bảo sao lúc anh xem tin tức, tiểu nha đầu này lại im lặng như vậy. Hóa ra đã ngủ rồi.

Cũng khó trách, tối hôm qua cô không được ngủ ngon, sáng lại dậy sớm, cả ngày hôm nay lăn lộn, anh còn thấy khá mệt huống gì là cô nhóc này.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm bế ngang người cô lên đi về phòng ngủ. Xem ra, đêm nay nhiệm vụ tắm rửa cho cô nhóc này chỉ có thể do anh hoàn thành giúp. Khóe miệng Từ Khiêm mỉm mỉm cười.

Bạch Sa.

Cảnh Húc Nghiêu phong trần mệt mỏi xuống máy bay.

Anh lúc đầu định lùa Hình Gia Huyên về Giang Ninh xong sẽ quay về liền, ai ngờ sẽ xảy ra chuyện kia, làm anh phải ở lại Giang Ninh tới mấy ngày.

Trong khoảng thời gian đó anh vẫn luôn gọi điện cho Thạch Hâm, cô nàng này cũng không tiếp, còn dứt khoát tắt máy.

Anh bảo trợ lý tra xem Thạch Hâm có đi làm không, không ngờ, Thạch Hâm cũng không đi làm mà xin nghỉ phép.

Lúc này, Cảnh Húc Nghiêu thật sự không ở lại được nữa, lập tức đặt vé máy bay về Bạch Sa, dù đi máy bay không an toàn anh vẫn đi.

Sau khi máy bay hạ cánh, Cảnh Húc Nghiêu vẫn không ngừng gọi vào số nhà riêng cho Thạch Hâm, vẫn không ai bắt máy. Số điện thoại này là do quản lý bên bộ phận nhân sự tìm cho anh.

Cảnh Húc Nghiêu sốt ruột. Lúc cô chạy ra khỏi nhà mình, Cảnh Húc Nghiêu cơ bản là không suy nghĩ nhiều, cứ nghĩ đưa Hình Gia Huyên đưa về trước, chờ xong việc sẽ giải thích với Thạch Hâm.

Ai ngờ được, cô gái nhỏ này dứt khoát chặt đứt phương thức liên hệ với anh, không tiếp điện thoại của anh, cả công ty cũng không đến.

https://thuviensach.vn

Chuyện này khiến trong lòng Cảnh Húc Nghiêu có chút bất an. Anh lái xe thẳng đến nhà Thạch Hâm, vừa lúc thấy người vừa từ bên ngoài về tới.

"Thạch Hâm!" Cảnh Húc Nghiêu mới vừa xuống xe liền thấy phía trước có một cô gái, bóng dáng giống người anh đang muốn tìm kia.

Thạch Hâm mới từ bệnh viện về. Ngày đó, sau khi ra khỏi nhà Cảnh Húc Nghiêu, cô đã ở nhà khóc thảm thiết một hồi, sau đó ép mình phải quên người đàn ông này. Buổi tối cô uống rượu, người thấy nóng không chịu được liền vọt đi tắm nước lạnh, không ngờ lại bị cảm.

Nghe đàng sau có người gọi mình, Thạch Hâm xoay người liền thấy người đàn ông đã vắng mặt ba ngày nay.

"Tổng giám đốc Cảnh!"

Nghe khách khí làm sao!

Nghe cách chào hỏi lạnh nhạt như thế, sắc mặt Cảnh Húc Nghiêu lập tức trông khó coi.

"Tổng giám đốc Cảnh? ! Em khách khí thật đấy!"

"Anh có chuyện gì sao?" Thạch Hâm đương nhiên nghe ra sự khó chịu trong lời nói của anh, cô cũng không để tâm.

"Mấy ngày nay không đi làm, em đã làm gì vậy?" Cảnh Húc Nghiêu bắt lấy cổ tay cô, hỏi.

Anh đã hỏi cho rõ ràng, từ sau khi anh rời Bạch Sa, Thạch Hâm không tới công ty nữa.

"Nghỉ bệnh."

https://thuviensach.vn

Cảnh Húc Nghiêu nghe xong lúc này mới quan sát kỹ bộ dạng của cô - đeo khẩu trang y tế, sắc mặt hơi tái, lúc nãy nói chuyện giọng cũng không như bình thường.

"Sao vậy? Tới bệnh viện hả?" Bất chấp cơn giận, người đàn ông hai tay xoa má cô, đầy đau lòng mà hỏi.

Thạch Hâm lập tức mau chóng sự ôn nhu của người đàn ông đánh bại, nhưng nghĩ tới vị hôn thê kia của anh, cô liền lùi lại.

"Đã không sao rồi, cám ơn anh quan tâm."

Cảnh Húc Nghiêu nhìn bàn tay mình vừa rồi còn ấp má cô, bây giờ đã trống không, trong lòng không khỏi dâng một đốm lửa giận, anh thấp giọng hỏi: "Em đang làm loạn gì vậy?"

Thạch Hâm cảm thấy câu hỏi của anh có chút buồn cười, cái gì mà "em đang làm loạn "?

Phủi sạch quan hệ với người đã có gia đình, chẳng lẽ không nên sao?

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Không Có Gì Quan Trọng Hơn Em!

Editor: Dế Mèn

***

Thấy Thạch Hâm không nói lời nào, Cảnh Húc Nghiêu tiến tới, kéo cả người Thạch Hâm vào trong lòng.

"Em biết rõ, cô ta không phải người mà anh muốn."

Thạch Hâm đang còn giãy giụa lập tức bất động,

Mùi hương quen thuộc khi nằm trong lòng anh, là nguyên nhân khiến cô đã mất ngủ liên tục mấy ngày.

Lúc đổ bệnh, cô vẫn luôn mong chờ người đàn ông này có thể lập tức đến cạnh mình, cho mình cái ôm vững chãi ấm áp, nhưng đợi hôm này sang hôm nọ, cô vẫn không thấy người đàn ông này, cuối cùng gắng không nổi nữa, cô mới phải một mình tới bệnh viện.

Không ngờ vừa từ bệnh viện trở về nhà lại thấy được anh.

"Nhưng hai người có hôn ước." Thạch Hâm rầu rĩ nói ra những lời này.

Sự thật là, cô thích anh.

https://thuviensach.vn

"Chuyện đó không quan trọng."

Rất lâu sau, Cảnh Húc Nghiêu mới buông người trong lòng ra, anh nhìn chăm chú khuôn mặt đã vài ngày không được thấy, có chút tiều tụy, sắc mặt tái nhợt.

"Có sốt không?" Anh nói, tay thử nhiệt độ trên trán cô. Vẫn ổn, không nóng lắm.

"Không sao, tôi có thuốc rồi."

"Đi lên đi, tránh ở dưới lầu trúng gió." Cảnh Húc Nghiêu nói, cầm bị thuốc trong tay cô, một tay ôm lấy cô đi lên lầu.

Bởi vì không có Ngu Dao, Thạch Hâm hầu như không nấu cơm nhà, chỉ trữ mì gói, không thì gọi cơm hộp.

"Em ở nhà ăn mấy thứ này đó hả?" Cảnh Húc Nghiêu nhìn mấy gói mì và mấy hộp cơm không chưa vứt nằm đầy trên bàn.

Thạch Hâm nhìn lướt qua.

"Ừ, Dao Dao không ở nhà, một người tôi không muốn nấu cơm."

Cô đi vào bếp, nấu một nồi nước.

Cảnh Húc Nghiêu nhìn qua một lượt, anh vẫn biết Thạch Hâm ở cùng một người bạn, không ngờ đó lại là Ngu Dao.

Thấy bộ dạng này của Thạch Hâm, hẳn cô ấy vẫn chưa biết chuyện Ngu Dao đã theo Từ Khiêm nhỉ? Cảnh Húc Nghiêu còn đang suy nghĩ có nên nói cho Thạch Hâm biết, chỉ có điều, anh cảm thấy loại chuyện này nên để Ngu Dao tự mình nói sẽ tốt hơn.

Sau đó anh ngồi ở sô pha, lấy thuốc ra.

https://thuviensach.vn

"Thuốc của em phải uống sau bữa ăn đúng không?"

"Ừm, đợi lát nữa tôi gọi cơm hộp đến , anh mau về đi!"

"Em còn ăn cơm hộp?"

"Chứ còn sao?" Thạch Hâm cảm thấy kỳ quái, không ăn cơm hộp thì ăn gì.

Từ sau khi Ngu Thế Minh xảy ra chuyện, Ngu Dao rất ít khi về đây. Chuyện nấu nướng trong nhà vẫn luôn do Ngu Dao phụ trách; còn cô, từ khi bị Cảnh Húc Nghiêu kéo vòng vòng bảo hộ của anh, chuyện ăn uống đều do Cảnh Húc Nghiêu dẫn đi, cơ bản không có dịp tự nấu cơm, một khi đã lười thì rất khó chữa.

Cảnh Húc Nghiêu lấy lại thuốc của cô. "Đi thôi! Về Ấn Tượng Thành."

Ít ra, trong nhà có người giúp việc theo giờ tới đó nấu cơm, không cần phải ăn món cơm hộp không có dinh dưỡng đó.

"Không đi." Thạch Hâm từ đáy lòng kháng cự.

"Vì sao?"

Thạch Hâm không nói lời nào. Cô sẽ không nói, cô không muốn tới nơi cô hôn thê kia đã tới, ai mà biết, hai người bọn họ đã làm gì ở đó.

"Không vì cái sao hết."

Cảnh Húc Nghiêu là ai chứ, vừa nhìn bộ dáng của Thạch Hâm anh cũng đã biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì.

"Hôm đó sau khi em bỏ đi, anh đã đưa Hình Gia Huyên về Giang Ninh."

https://thuviensach.vn

Anh giải thích, cũng nói rõ hết cho cô mấy ngày nay anh đã đi đâu.

"Hử, anh không cần phải giải thích." Thạch Hâm thất thần trả lời.

Cô lấy di động gửi tin nhắn cho Ngu Dao.

Trong khoảng thời gian này, hai người không liên lạc với nhau, Thạch Hâm cũng không biết tình hình Ngu Dao giờ thế nào, Ngu Thế Minh ra sao rồi?

Mỗi lần gọi cho Ngu Dao, cô ấy toàn nói chưa được vài câu đã cúp máy, mấy ngày nay còn hơn thế nữa - không thể liên lạc được.

Cô đoán chuyện Ngu Thế Minh có biến cố nên cũng ngại quấy rầy cô ấy.

Có điều, hôm nay trên đường từ bệnh viện trở về, Thạch Hâm thấy nhàm chán nên lướt xem tin tức của bạn bè một vòng, thấy Thẩm Ninh Tịch đăng status mới, nói mình được gặp người bạn đã lâu rồi không gặp, từ Bạch Sa tới Giang Ninh đi công tác.

Thạch Hâm tự hỏi, người bạn đến từ Bạch Sa, có quan hệ khá tốt với Thẩm Ninh Tịch, không phải cô thì chính là Ngu Dao, chẳng lẽ Ngu Dao đi Giang Ninh?

Cô gửi cho Ngu Dao tin nhắn: Dao Dao, cậu đi Giang Ninh à?

Hồi lâu, bên kia vẫn chưa trả lời.

Thạch Hâm đoán Ngu Dao chưa thấy tin nhắn nên ném di động sang một bên, cầm ly đi lấy nước.

Giọng cô thật sự không thoải mái. "Anh còn chưa đi sao?"

https://thuviensach.vn

Lấy nước xong, quay lại, Thạch Hâm phát hiện Cảnh Húc Nghiêu vẫn ở đó.

Cảnh Húc Nghiêu liếc mắt nhìn cô một cái. "Ở đây làm phiền em?" Tiểu nha đầu này muốn anh đi vậy sao?

"Nhìn trời không còn sớm, anh về nghỉ ngơi sớm chút đi." Thạch Hâm thấy sắc mặt anh cũng không tốt.

Cảnh Húc Nghiêu xoa xoa đôi mắt đỏ ngầu. "Em đi cùng anh đi!"

"Không được. Tôi ở nhà cũng khá ổn."

Cảnh Húc Nghiêu chỉ chỉ mấy hộp cơm. "Đây là cái khá ổn mà em nói?"

Thạch Hâm không đáp, cô cũng không cảm thấy ăn cơm hộp có vấn đề gì.

"Hiện giờ em là người bệnh, trước tiên tới nhà anh hai ngày, chờ hết bệnh rồi anh cho em về."

"Không được." Lỡ như lại bị vị hôn thê của anh gặp nữa thì sao?

"Nếu vậy, anh sẽ ở lại đây." Cảnh Húc Nghiêu dường như hạ tâm mà nói.

"Cái gì?!"

"Anh nói, em không đi thì anh dọn tới đây." Cảnh Húc Nghiêu lặp lại lần nữa.

Nói rồi Cảnh Húc Nghiêu đứng dậy. "Em đi mua cho anh đồ dùng vệ sinh cá nhân! Anh đi tắm trước đã."

https://thuviensach.vn

Anh đã xem hết kết cấu toàn bộ căn nhà rồi. Phòng tắm hẳn là ở cạnh bếp.

"Không được!" Thạch Hâm ngăn anh lại.

Chỗ cô ở nhỏ như thế, sao có thể để anh ở lại được.

Cảnh Húc Nghiêu hoàn toàn không màng tới sự ngăn cản của cô, tự mình đi tới phòng tắm. "Thạch Hâm, không muốn anh khỏa thân ngồi trong nhà em thì mau đi mua đồ cho anh đi."

Thạch Hâm hết cách, đành cầm ví tiền, đi ra siêu thị ngoài khu nhà mua đồ cho anh.

Nếu không, cô thật sự lo anh nói là làm - khỏa thân trong nhà mình.

Cảnh Húc Nghiêu tất nhiên nghe được tiếng Thạch Hâm đóng cửa. Anh đi ra khỏi phòng tắm, sau đó lấy di động gọi cho trợ lý, bảo anh ta đem mấy bộ đồ ở nhà đến đây cho anh, nếu không anh thật sự lo quần áo Thạch Hâm mua không biết anh có thể mặc mà đi ra ngoài không?

Lo tất cả mọi chuyện xong, Cảnh Húc Nghiêu lúc này mới đi tắm.

Tắm rửa sạch sẽ bằng nước nóng xong, cả người cảm thấy rất thoải mái, Cảnh Húc Nghiêu cầm một cái khăn tắm, quấn người đi ra ngoài.

"Á, sao anh xài khăn tắm của tôi vậy?" Thạch Hâm từ bên ngoài trở về thì thấy Cảnh Húc Nghiêu đang quấn khăn tắm của mình.

"Sao?" Cảnh Húc Nghiêu nhìn thoáng lại người mình. "Cái này không dùng được sao?"

"Đó là của tôi."

"Anh biết." Cảnh Húc Nghiêu vô lại nói.

https://thuviensach.vn

"Vậy anh còn dùng?!"

"Em chậm chạp như vậy, chẳng lẽ em muốn anh trần trụi đi ra ngoài à?" Cảnh Húc Nghiêu nói lý.

Bây giờ thì ngược lại, Thạch Hâm không đúng rồi.

Thạch Hâm trừng mắt liếc anh một cái, sau đó ném mớ đồ trên tay mình xuống sô pha. Cảnh Húc Nghiêu thấy cô nổi giận mới dùng lời ngon lẽ ngọt khuyên nhủ: "Được, bây giờ anh cởi ra cho em là được chứ gì?"

"Ai muốn chứ!"

"Ồ, ghét bỏ anh rồi phải không?"

Thạch Hâm nghiến răng nghiến lợi nói: "Phải!"

"Không sao, anh không chê em là được."

Thạch Hâm cảm thấy mình nói không lại anh, đành phải xoay người về phòng, lúc này chuông cửa reo lên.

Cô đi mở cửa. "Ô, Tần Diệp?" Thạch Hâm tiếp xúc với Cảnh Húc Nghiêu lâu như vậy, đương nhiên cũng biết trợ lý của anh.

Tần Diệp cả người vận tây trang nghiêm chỉnh, tay xách một vali nhỏ, "Cô Thạch, tổng giám đốc Cảnh có ở đây không ạ?"

"Tần Diệp, vào đi." Nghe giọng của trợ lý, Cảnh Húc Nghiêu ngồi trong phòng gọi.

Thạch Hâm nhìn thoáng qua đồ trong tay Tần Diệp, cô đoán Tần Diệp tới đưa quần áo cho Cảnh Húc Nghiêu nên tránh đường. "Anh vào đi."

https://thuviensach.vn

Lúc này Cảnh Húc Nghiêu đã thay một bộ quần áo, đồ anh mặc là bộ đồ ngủ giá rẻ Thạch Hâm mua cho anh. "Để đồ xuống đi!"

Ở bên ngoài, ngoại trừ Thạch Hâm, Cảnh Húc Nghiêu luôn mang bộ mặt nghiêm túc, điều này khiến Thạch Hâm luôn hoài nghi, có phải là sắc mặt người này không có trạng thái khác hay không?

Tần Diệp để đồ xuống sô pha, sau đó không biết lấy đâu ra một tập văn kiện đưa cho Cảnh Húc Nghiêu.

"Tổng giám đốc Cảnh, đây là tập văn kiện khẩn, cần anh ký tên."

Cảnh Húc Nghiêu nhìn qua tập văn kiên, xác thật đó là một phần văn kiện rất trọng yếu, vốn cần phải xử lý trong mấy ngày này, không ngờ lại phải đột xuất về Giang Ninh nên lại bị trì hoãn. "Được, tôi ký xong ngày mai sẽ mang tới công ty." Ngụ ý là, cậu có thể đi được rồi, không cần ở đây đợi tôi ký tên.

Tần Diệp nhìn thoáng qua Cảnh Húc Nghiêu, anh đóng văn kiện lại, ném lên trên bàn trà. Anh ta còn định nói mấy câu nhưng đã bị Cảnh Húc Nghiêu nhanh chóng đuổi đi. Trước khi anh ta đi, Thạch Hâm đưa anh ta tới cửa.

"Cô Thạch, cô nhất định phải nhắc tổng giám đốc Cảnh, tập văn kiện kia thật sự rất quan trọng, không thể hoãn nữa, bên đối phương đã giục rất nhiều lần rồi."

Thạch Hâm gật đầu. "Được, tôi biết rồi."

Đóng cửa, Thạch Hâm quay lại, chỉ thấy Cảnh Húc Nghiêu đang cầm đồ của mình, bắt đầu bày biện. Tư thế này là muốn coi đây là nhà mình đây mà!

https://thuviensach.vn

Cảnh Húc Nghiêu lần lượt cất dao cạo râu và kem cạo râu cất vào phòng tắm, sau đó lại quay ra.

"Phòng em là phòng nào?"

Thạch Hâm chỉ chỉ phòng mình, cô tính cho Cảnh Húc Nghiêu ở phòng mình, còn cô sang phòng Ngu Dao, dù sao Ngu Dao cũng không ở đây.

Cảnh Húc Nghiêu đi vào phòng của Thạch Hâm, lần lượt treo quần áo lên, sau đó cầm tập văn kiện Tần Diệp đưa tới, ngồi ở chiếc bàn của Thạch Hâm làm việc.

Anh đi Giang Ninh đột xuất, chuyện công ty cũng tự nhiên chồng chất khá nhiều, may là Tần Diệp lanh lẹn mang laptop của anh tới đây luôn, bằng không không cách nào làm việc.

"Thạch Hâm." Cảnh Húc Nghiêu ở trong phòng, gọi to.

Thạch Hâm đi tới. "Sao vậy?"

"Đợi lát nữa sẽ có người đưa cơm tới đây, em nhớ mở cửa đấy!" Cảnh Húc Nghiêu phân phó.

Đã qua giờ ăn tối từ lâu, anh gọi điện thoại bảo đầu bếp khách sạn quốc tế làm một ít đồ ăn đưa đến đây, Thạch Hâm còn đang bệnh, cần phải ăn món có dinh dưỡng một chút.

"Cơm nước xong, nhớ uống thuốc đấy!" Anh nhắc.

"Ừm, biết rồi."

Không bao lâu, nhân viên khách sạn đưa cơm tới, Thạch Hâm bày từng món từng món ra bàn, sau đó đi gõ cửa kêu Cảnh Húc Nghiêu ra ăn cơm. "Ăn cơm!"

https://thuviensach.vn

Cảnh Húc Nghiêu cũng vừa hoàn thành xong một việc. "Tới đây!"

Hai người yên lặng dùng cơm. Cảnh Húc Nghiêu còn bắt Thạch Hâm uống hết một chén canh gà mới thôi.

"Đi uống thuốc." Cảnh Húc Nghiêu nhìn đồng hồ đeo tay, đã 9 giờ tối.

Thạch Hâm ngoan ngoãn đi uống thuốc, lúc quay lại phát hiện bàn ăn đã được thu dọn sạch sẽ, cô ở trong phòng đi vài vòng cho tiêu bớt cơm rồi mới đi tắm rửa.

Buổi tối, cô nàng đang chuẩn bị về phòng Ngu Dao, nào ngờ lại bị Cảnh Húc Nghiêu giữ chặt, thế nào cũng không cho đi.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Vô Cớ Không Thấy Quý Tinh

Editor: Dế Mèn

***

"Làm gì vậy?" Thạch Hâm dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Cảnh Húc Nghiêu.

Anh chặn cô lại để làm gì?

"Em ôm gối đi đâu?" Cảnh Húc Nghiêu nhìn cái gối cô đang ôm trong ngực.

"Đi sang phòng bên ngủ." Thạch Hâm trả lời như lẽ đương nhiên.

Cảnh Húc Nghiêu nhìn cô bằng ánh mắt như không thể tưởng tượng nổi, như muốn nói: Chúng ta đều ở đây mà em còn muốn sang phòng khác ngủ?

"Anh làm gì?" Thạch Hâm có chút mệt mỏi, cô mới vừa uống thuốc, bây giờ thuốc đã có tác dụng, cô nhịn không được mà ngáp một cái.

"Ở lại đây ngủ đi!" Cảnh Húc Nghiêu tất nhiên biết cô bây giờ đã hơi mệt .

Anh ôm chặt cô, sau đó hai người đều nằm xuống chiếc giường mềm mại kia.

https://thuviensach.vn

Thạch Hâm còn định giãy ra lại bị Cảnh Húc Nghiêu ôm chặt lấy, một cho thấy chút dấu hiệu sẽ buông ra. Qua rất lâu sau, Thạch Hâm không còn sức, cho nên trái tim thả lỏng, ngủ thôi mà, dù sao cũng chẳng phải lần đầu tiên, cô buồn ngủ muốn chết rồi.

Cảnh Húc Nghiêu nhìn người trong ngực mình, không có dấu hiệu sẽ giãy ra, lúc này anh mới mở mắt ra, thấy người nọ đã ngủ say từ nào.

Anh nhẹ nhàng buông người trong ngực ra, sau đó đứng dậy đắp chăn cho cô rồi mới ngồi vào bàn tiếp tục làm việc.

Công việc ở Cảnh thị đã chồng chất quá nhiều chưa được xử lý. Ban đầu tới Bạch Sa là bởi vì đây là một dự án hợp tác lớn, mới có thể chuyển địa điểm công tác ở bên này; tới hiện tại, dự án hợp tác đã bước vào giai đoạn mấu chốt, anh lại vì một chút chuyện mà phải về Giang Ninh đột xuất nên đã chậm trễ vài ngày, đương nhiên không thể trễ nữa.

Bận rộn một hồi, Cảnh Húc Nghiêu có chút mệt mỏi, anh định đi uống nước. Tay với lấy ly nước để cạnh cửa sổ, phát hiện ly không có nước, anh đành phải đứng dậy đi ra ngoài lấy cho mình ly nước. Rót nước xong quay về, anh đứng ngây ở cạnh giường, nhìn người đang ngủ ngon lành trên giường, khóe miệng anh chớt hiện lên ý cười nhạt.

Hôm sau.

Lúc Ngu Dao dậy, đầu hơi đau. Cô ngồi dậy, mơ hồ nhìn quanh bốn phía, cô gõ gõ đầu mình mới từ từ nhớ ra hôm qua mình đã làm gì. Uống một chút rượu vang, cô đã không thắng được men rượu, liền say.

Sau đó là Từ Khiêm tắm rửa, thay quần áo cho cô.

Lúc nhớ tới chuyện sau đó nữa, Ngu Dao khó giấu được xấu hổ.

https://thuviensach.vn

Từ Khiêm tắm cho cô xong nhưng cô vẫn lôi kéo Từ Khiêm mãi, không cho anh đi. Trên sàn phòng tắm, tất cả đều là nước do cô khi tắm trong bồn đã quậy làm tung tóe. Từ Khiêm lúc đầu còn biết lý lẽ một chút nhưng cô cứ lôi kéo Từ Khiêm không cho anh đi, còn hát cho anh nghe. Cô ca rất nhiều bài hát thiếu nhi, rất xấu hổ. Cái gì mà "Hai con hổ", "Mặt trời chiếu trên cao", còn có bài Ngu Dao còn không biết là nhạc thiếu nhi hay không. Cô uống say, nhưng hát vẫn lanh lảnh, nhớ lời.

Ngu Dao càng nhớ ra càng cảm thấy hôm nay chẳng có cách nào gặp người ta.

Từ Khiêm sẽ nghĩ như thế về mình chứ?

Ngu Dao gục mặt vào hai chân, chuyện này quả thực là mất mặt, đúng là rượu vào hỏng việc mà!

Từ Khiêm dậy trước Ngu Dao, anh gọi điện thoại bảo người giúp việc theo giờ phụ trách bên cư xá Hải Tinh này tới dọn dẹp, sau đó mua một chút đồ ăn, mấy ngày này anh phải ở lại đây.

Dì giúp việc đã nấu cháo cho họ, còn trộn một vài món salad và dưa chuột ngâm ngon miệng.

Ngu Dao cảm thấy mình hoàn toàn không có mặt mũi gặp Từ Khiêm. Thay quần áo xong cô vẫn ngồi lì trong phòng ngủ không chịu đi ra ngoài mãi đến khi Từ Khiêm đi vào.

"Dậy?" Từ Khiêm vào phòng thấy Ngu Dao đã dậy, hơn nữa còn thay quần áo xong xuôi rồi.

"Sao không ra ngoài?"

Ngu Dao chưa nhìn anh, từ lúc Từ Khiêm đi vào, cô vẫn luôn cúi đầu, không dám nhìn anh. "Ừm, ra liền."

https://thuviensach.vn

"Em làm sao vậy?" Sao cứ cúi gằm đầu, nói chuyện cũng không ngẩng đầu nhìn anh.

Từ Khiêm tiến lên một bước, ngón trỏ nâng cằm Ngu Dao lên. "Mặt đỏ vậy? Sốt rồi sao?" Thấy cả khuôn mặt Ngu Dao ửng hồng như quả táo, anh còn tưởng cô bị bệnh, tay anh sờ thử trán Ngu Dao, nhiệt độ bình thường mà? !

"Không sao cả." Ngu Dao quay đầu đi, cô không thể tại mình nhớ lại chuyện tối qua nên đỏ mặt.

Từ Khiêm thấy bộ dáng lẩn tránh của cô, đầu óc chuyển động một chút liền hiểu ra. "Nhớ ra chuyện tối qua rồi?"

Anh mím môi, muốn cười.

Thật sự anh không biết, hóa ra bộ dạng khi uống say của Ngu Dao lại đáng yêu như vậy.

Cô cứ níu lấy anh, nói muốn hát cho anh nghe. Lúc ấy, anh lại đang phải lau khô mấy vệt nước trong phòng tắm cho nhanh nên đành dỗ dành cô rằng, chờ anh xử lý xong mấy vũng nước trong phòng tắm xong rồi nói. Không ngờ, Ngu Dao níu cánh tay không cho anh đi. Cô cứ hát mãi, giọng cô cũng không lớn, anh đành phải ghé sát tai vào miệng cô mới được hóa ra cô đang hát nhạc thiếu nhi.

Hai người làm ầm ĩ hơn nửa đêm, tới khi Ngu Dao không còn sức lực mới yên tĩnh đi ngủ, Từ Khiêm bấy giờ mới có thể thoát thân, đi lau dọn phòng tắm.

Từ Khiêm vốn dĩ sống độc lập, anh từ nhỏ lớn lên trong quân khu, khi còn nhỏ rất thích theo bố đi đóng quân một thời gian, vì vậy, với mấy chuyện dọn dẹp vệ sinh này đương nhiên không thành vấn đề. Theo thời

https://thuviensach.vn

gian trưởng thành, sau khi bước vào xã hội, tuy bề ngoài Từ Khiêm luôn ra kiểu công tử hào hoa, nhưng kì thực anh không phải.

Lúc học đại học, anh tự gánh vác cuộc sống sinh hoạt của mình, không nhờ vả gia đình bất cứ thứ gì. Khi yêu Quý Nhu, hai người họ sau đó sống cùng nhau, việc vệ sinh nhà cửa cũng do một tay bọn họ làm. Chỉ là sau này, công việc ở bệnh viện quá nhiều, anh không có thời gian nên mới bảo Trương Tiêu kiếm cho anh một người giúp việc theo giờ.

Dì giúp việc bên cư xá Hải Tinh hàng tuần cũng chỉ tới đây một lần, bởi chung quy nơi này không có người ở nên chỉ cần giữ cho sạch sẽ là được.

"Tối hôm qua có chuyện gì cơ?" Ngu Dao vừa nghe Từ Khiêm nói vậy, lập tức ngẩng đầu nhìn anh.

Thấy cô như vậy, Từ Khiêm nhịn không được muốn cười, nhưng vì không muốn Ngu Dao không còn mặt mũi để ra ngoài, anh có nhịn. "Không có gì, ra ăn cháo đi." Nói xong anh kéo Ngu Dao ra khỏi phòng ngủ.

Hai người vui vẻ yên tĩnh ăn cháo. Từ Khiêm còn có việc phải đi ra ngoài, "Đi cùng nhau đi?" Anh thử hỏi Ngu Dao.

Anh lo Ngu Dao chưa quen với nơi này, không muốn đi ra ngoài.

Ngu Dao suy nghĩ, hôm nay thứ sáu, Thẩm Ninh Tịch nói hôm nay có thể về sớm, muốn cùng cô ăn bữa cơm. "Được."

Từ Khiêm thay quần áo xong hai người mới ra ngoài.

Hôm nay thời tiết Giang Ninh rất đẹp. Từ Khiêm mặc một cái áo len dệt kim màu trắng, quần kaki thoải mái, đeo cặp kính râm màu đen, nhìn

https://thuviensach.vn

qua không giống như đàn ông đã đi làm, ngược lại như cậu sinh viên còn đi học.

"Nhìn gì thế?" Từ Khiêm đang lái xe nhưng cảm giác được có một ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chú vào mình.

Ngu Dao thu hồi lại tầm mắt. "Không có gì." Sau đó cô nhìn ra phía ngoài cửa sổ. "Anh cho tôi tới đường Đan Bạch đi." Công ty Thẩm Ninh Tịch nằm trên con đường đó.

Vừa rồi cô đã nhắn tin hỏi Thẩm Ninh Tịch, mình đang ở trên xe, bây giờ phải tới chỗ nào, Thẩm Ninh Tịch trả lời tới đường Đan Bạch là được.

"Đi đâu? Làm gì?"

"Bạn đại học làm việc gần đó, có hẹn nhau ăn cơm."

"Em có bạn đại học ở Giang Ninh à?" Lần trước ở Lệ Xá, Từ Khiêm chưa gặp Thẩm Ninh Tịch.

Sau đó, lúc gặp bốn cô gái đi cùng nhau ở ngõ Tiên Cảnh, anh còn tưởng các cô đi cùng nhau tới Giang Ninh du lịch, chứ không nghĩ Ngu Dao có bạn học là dân ở đây.

"Ừm, lần trước tới Giang Ninh là vì đây là quê cậu ấy nên mới tới." Ngu Dao giải thích.

Từ Khiêm nghe xong gật gật đầu, sau đó đánh tay lái hướng tới đường Đan Bạch.

"Buổi tối gọi điện cho tôi, tôi sẽ tới đón em." Từ Khiêm dặn cô.

Anh sợ Ngu Dao lại ngốc rồi gọi nhầm xe.

"Được."

https://thuviensach.vn

Đưa Ngu Dao đến đường Đan Bạch xong anh mới lái tới nơi hôm nay mình cần tới.

Tối hôm qua, Tôn Quân Trác gọi điện thoại cho anh nói hôm nay muốn mặt để nói về chuyện của Quý Tinh và Quý Nhu. Hai người đã hẹn gặp nhau ở một câu lạc bộ gần khu CBD.

Câu lạc bộ này cũng tài sản dưới quyền sở hữu của Tần Hạo.

Lúc Từ Khiêm tới nơi, Tôn Quân Trác đã tới rồi.

"Cậu chủ Khiêm, cậu chủ Tôn chờ anh ở lầu ba." Quản lý câu lạc bộ nhìn thấy Từ Khiêm thì cúi đầu kính cẩn, sau đó dẫn anh lên lầu ba.

Câu lạc bộ tên là Mị Sắc.

Ban ngày là một hội quán thương mại, buổi tối là một câu lạc bộ. Ở gần khu CBD lại có thể mở một câu lạc bộ với hai chức năng như vậy, ngoài trừ bản thân có chút tài sản, cũng phải có sức nặng ở cả hai giới hắc, bạch. Tần Hạo chính là loại người này.

Quản lý câu lạc bộ đưa Từ Khiêm lên lầu ba, gõ cửa căn phòng trong cùng, chờ người bên trong cho phép mới mở cửa cho Từ Khiêm mở cửa, sau đó tự lui xuống.

Căn phòng này là phòng riêng của Tần Hạo, câu lạc bộ nào của anh ta cũng đều có một phòng riêng, đề phòng bất cứ tình huống nào.

"Tới?" Nhìn thấy Từ Khiêm đi vào, Tôn Quân Trác nói.

Từ Khiêm thấy Tôn Quân Trác ngồi trên sô pha. "Ừm. Tần Hạo đâu?"

"À, đuổi theo Nữu Nhi rồi."

https://thuviensach.vn

"Bạn hồi đại học?" Từ Khiêm quen Tần Hạo lâu như thế, người có thể khiến Tần Hạo theo đuổi, trừ cô bạn thời đại học kia, Từ Khiêm không nghĩ ra được người thứ hai.

Từ Khiêm đi tới, tìm một chỗ ngồi xuống. "Gặp cô ta chưa?" "Cô ta" kia đương nhiên là Quý Tinh thật.

Tôn Quân Trác gật gật đầu. "Hai người họ thật sự rất giống nhau."

"Đáng tiếc, tính tình lại không giống."

Từ Khiêm tuy chỉ tiếp xúc với Quý Tinh trong chốc lát, nhưng anh cảm giác được, hai người tính cách hoàn toàn không giống nhau.

Tính tình của Quý Nhu, người đã qua đời, dịu ngoan, nhìn qua rất mỏng manh yếu đuối; Quý Tinh trái lại, tuy trên mặt rất thân thiện, nhưng thực ra không phải là người dễ chọc.

Tôn Quân Trác ngồi nói chuyện với Từ Khiêm rất lâu, lâu tới nỗi họ đã quên, từ lúc Quý Nhu rời bỏ Từ Khiêm để sang Mĩ, bọn họ đã bao lâu rồi không ngồi hàn huyên như vậy, mỗi lần gặp mặt đều vội vội vàng vàng, mà Từ Khiêm lại không ở Giang Ninh thường xuyên.

Tôn Quân Trác rất nhiều lần muốn nói với Từ Khiêm vì sao mình và Quý Nhu ở bên nhau, nhưng mỗi lần lời nói đến bên miệng đều bị nuốt xuống. Anh ta cảm thấy không cần, nếu bên Từ Khiêm đã có người mới, vậy, chuyện trước kia anh ta có cần giải thích không cũng không quan trọng.

Tôn Quân Trác sau lại đề nghị tới khách sạn gặp Quý Tinh, cô ấy cũng coi như là người thân duy nhất còn lại của Quý Nhu. Không biết do xuất phát từ tâm lý gì, Tôn Quân Trác vẫn luôn muốn thay Quý Nhu quan tâm chiếu cố người chị này của cô.

https://thuviensach.vn

Hai người lần lượt đánh xe tới khách sạn, lại được nhân viên khách sạn báo rằng, Quý Tinh đã sớm trả phòng đi rồi.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Phiên Ngoại Trò Chơi Hào Môn – Ký Sự Cầu Hôn Của Từ Khiêm

Chuyện kể rằng, hôm nay là ngày Quốc tế Phụ nữ 8/3, Dung Ân đã hẹn với Sênh Tiêu, Phó Nhiễm và Ngu Dao đi dạo phố từ tuần trước, xem có đồ gì mua được không.

Do mối quan hệ với Sênh Tiêu, Dung Ân và Phó Nhiễm cũng đã sớm quen biết nhau; dù gì, phụ nữ khi ở cùng một chỗ luôn luôn có đề tài để nói chuyện. Về phần Ngu Dao, lần trước, lúc Từ Khiêm dẫn cô ấy tới dự tiệc sinh nhật của Duật Tôn là đã thấy được quan hệ giữa hai người không hời hợt.

Mặc dù các ông xã có đầy đủ khả năng mua những sản phẩm dưỡng da và quần áo đắt tiền cho mấy cô, nhưng trời sinh phụ nữ chính là thích xem hàng giảm giá, và cảm giác "tranh giật" một món đồ với những người phụ nữ khác trong sóng người ở trung tâm thương mại bằng một tờ phiếu.

—

Nam Dạ Tước: "Ân Ân, hôm nay cho Vương Linh đưa Đồng Đồng đến chỗ mẹ đi! Hôm nay anh có công chuyện, không phải em cũng có hẹn rồi ư?"

Dung Ân: "Dạ, nhưng buổi tối anh phải đón con về. Mẹ lớn tuổi rồi, có lẽ không chơi với con nổi đâu."

https://thuviensach.vn

Nam Dạ Tước ăn sáng xong liền lái xe đi trước. Dung Ân ở nhà xếp cho con gái một ít đồ chơi bỏ vào ba lô của con, còn cả bình nước con thường dùng,..v.v… Dù bên Sở Mộ cái gì cũng có, nhưng Đồng Đồng lâu lâu mới qua đó. Mỗi lần qua, mọi thứ bên đó lại được đem đi tiệt trùng sạch sẽ; cũng thật phiền toái, không bằng trực tiếp mang đồ ở nhà tới.

Xếp đồ xong, Đồng Đồng lập tức được tài xế do Sở Mộ sắp xếp tới đón đi. Dung Ân nhìn đồng hồ thấy cũng không còn sớm liền lên lầu thay quần áo chuẩn bị ra ngoài.

Lúc Dung Ân tới trung tâm thương mại, mới có một mình Phó Nhiễm tới. Họ gọi cà phê, ngồi ở phòng ngoài của quán chờ hai người kia.

“Tiểu Nhiễm? Cậu đến sớm hơn tớ à? Từ Nghênh An tới đây lúc nào thế?”

Phó Nhiễm uống một hớp cà phê, thong thả nói: “Tớ vừa tới. Sáng nay đã lái xe từ bên đó qua đây.”

—

Bên kia, ở câu lạc bộ Cám Dỗ.

Chỗ này, tầng ba lúc đầu là phòng của quản lý, Nam Dạ Tước đã cho đổi phòng đánh cờ, thỉnh thoảng có vụ gì cũng đều sẽ tiến hành ở đây.

Hôm nay, buổi tụ tập những người đàn ông đã có vợ là do Từ Khiêm phát động tổ chức, nói cho hoa mỹ là để xúc tiến tình cảm anh em, còn mục đích thực sự sợ là chỉ có anh ta biết.

Duật Tôn và Minh Thành Hữu dĩ nhiên là bất mãn với vụ phát động này của Từ Khiêm.

https://thuviensach.vn

Cuối tuần tuyệt vời thế này mà ở nhà với vợ không phải rất tuyệt sao? Sao lại phải tới đây đánh bài với mấy vị đại lão gia này chứ?

Duật Tôn trút hết lửa giận trong lòng lên bàn mạt chược, anh cầm một quân bài, chẳng thèm nhìn đã quẳng mạnh xuống: "Tớ nói này Từ Khiêm, cậu có bị bệnh không? Cuối tuần trời đẹp, cậu không có phụ nữ để ở cùng nhưng ba người chúng tớ đều có bà xã ở nhà đấy!"

Quả nhiên, lời của phúc hắc đại nhân nói ra, có người thấy rất thoải mái. Dĩ nhiên, cũng sẽ có người thấy khó chịu.

Từ Khiêm liếc nhìn trường thành, âm thầm thở dài, nói xấu trong bụng: "Dung Ân kéo người phụ nữ của tớ ra ngoài rồi, tớ phải làm sao được?"

Dĩ nhiên, mấy câu này anh không dám nói trước mặt Nam Dạ Tước à!

Yên lặng đánh tới lượt thứ năm, vẫn chưa nhà nào sờ bài. Minh Thành Hữu đổ bài xuống đầu tiên: "Tất cả trùng màu, cháy."

Từ Khiêm lần nữa chấp nhận số phận. Kẻ xui xẻo đứng lên. Tùy tiện đánh ra một quân bài cũng có thể để cho người khác thắng tiền!

"Nếu không nói mục đích buổi tụ tập hôm nay, tớ đi đây." Nãy giờ chưa lên tiếng, Nam Dạ Tước lại không nhịn được trước.

Từ Khiêm suy nghĩ.

Cũng không phải là chuyện gì mất mặt, hỏi thôi có gì phải căng thẳng? Hơn nữa, những chuyện trước kia của Duật Tôn và Nam Dạ Tước, anh cũng biết rõ ràng.

"Tớ muốn hỏi một chút, lúc đầu các cậu cầu hôn bà xã mình thế nào?"

https://thuviensach.vn

Vừa nghe chuyện này, Minh Thành Hữu vui vẻ hắn lên: “Ai da! Hóa ra anh Khiêm đang muốn nhảy vào nấm mồ hôn nhân à?”

Từ Khiêm liếc anh một cái:“Hình như cuộc hôn nhân của Tam thiếu là hai gia đình kết thông gia mà? Cậu cũng từng cầu hôn sao?”

Minh Tam thiếu dầu gì cũng là người đã nhìn rõ sự đời:“Tớ cho cậu biết, phụ nữ rất thích lãng mạn. Cậu càng lãng mạn càng tốt. Cô ấy mà cảm động không phải sẽ gật đầu sao?”

“Nói nhảm!!! Thế nào mới được coi là lãng mạn?”

Ba quý ông đã có vợ không hiến được kế sách nào.

Nhớ rằng bọn họ trước đây đều là cao thủ tung hoành tình trường, phải nói chuyện đùa giỡn phụ nữ thế nào, còn có thể vạch ra từng kế sách. Còn liên quan tới chuyện lãng mạn, một nhóm đại lão gia lại ở chung một chỗ để thảo luận chuyện này ư?

Nam Dạ Tước xòe tay đầu tiên: “Chuyện giữa tớ và Dung Ân, tớ nghĩ cậu biết rõ ràng mà. Bọn tớ cũng là nước chảy thành sông, chẳng có bao nhiêu lãng mạn để nói, chỉ có tình yêu là điều quan trọng nhất để tạo tiền đề cho một cuộc hôn nhân.”

Đúng! Nói có lý! Từ Khiêm âm thầm ghi nhớ.

Ngẩng đầu nhìn Duật Tôn, Duật Tôn lại đáp lại anh bằng một cái nhìn xem thường.

Từ Khiêm thầm nghĩ, về điểm này cậu rõ ràng không có cửa đâu, cậu cưỡng ép Sênh Tiêu; nếu không có Bôn Bôn, cậu xem Sênh Tiêu có thèm cậu không?

https://thuviensach.vn

Về phần Minh Tam thiếu, Từ Khiêm định cho qua. Người này có nói cũng như không. Đột nhiên nhớ tới một chuyện làm Từ Khiêm chú tâm.

—

Buổi tối, khi các cô đã "càn quét" đồ xong liền trở về nhà. Mấy người đàn ông ở đây nói chuyện sự nghiệp rồi kinh tế dạo này đã đủ, cũng quay xe ai về nhà nấy.

Lúc Ngu Dao về tới nhà, Từ Khiêm cũng vừa về tới.

"Có mua được gì không ? Sao ít vậy?" Từ Khiêm thấy trong tay Ngu Dao chỉ có hai cái bao, hơi thấy lạ nên hỏi.

Theo lý mà nói, phụ nữ mà cùng nhau đi "càn quét" hàng thì phải xếp đầy thuyền trở về chứ, sao Dao Dao nhà anh lại ít đồ vậy?

Ngu Dao ngoảnh mặt đi, có vẻ như không được thoải mái: "Không có gì."

Sau khi hai người lên lầu, Ngu Dao về phòng cất đồ, còn Từ Khiêm không biết vào thư phòng làm gì.

Ngu Dao đi ăn cùng nhóm Dung Ân rồi mới về, không biết người đàn ông này đã ăn cơm tối chưa. Cô tới thư phòng, vừa lúc nghe người đàn ông đang nói điện thoại, giống như bảo gởi vé hành lý gì tới?

Cô gõ cửa một cái rồi đẩy cửa đi vào, đúng lúc thấy Từ Khiêm cúp điện thoại: "Bữa tối anh ăn chưa? Em ăn với Ân Ân và mọi người rồi mới về đây."

Từ Khiêm cũng không trả lời cô, ngoắc tay ra hiệu cô đi tới. Ngu Dao không rõ tâm tư người đang ông cho lắm: " Sao cơ?"

https://thuviensach.vn

Vừa đi tới trước mặt người đàn ông, Ngu Dao đã bị anh giơ tay ôm vào trong ngực. Cằm người đàn ông gác lên trán cô: “Dao Dao, chúng ta ở chung với nhau cũng được mấy năm rồi. Thời gian em theo anh cũng không ngắn, có nghĩ tới tương lai của chúng ta không?”

Lời nói của người đàn ông làm Ngu Dao hơi bối rối, không biết trả lời thế nào: “Từ Khiêm, rốt cuộc anh muốn nói cái gì? Muốn chia tay sao?”

Nhớ tới quãng ngày trước, khi người đàn ông phải kết hôn với đối tượng gia đình đã sắp đặt, anh cũng đã nói những lời như vậy .

Nghe được nỗi lo lắng trong câu nói của cô, Từ Khiêm đưa tay vỗ vỗ lưng cô: “Dao Dao, đừng nên suy nghĩ nhiều. Chẳng qua, anh cảm thấy, hai chúng ta cũng đến tuổi kết hôn rồi.”

Vừa nói anh vừa buông Ngu Dao ra, lôi một chiếc nhẫn từ trong túi ra: “Chiếc nhẫn này là do anh mua một viên kim cương trần màu hồng, về tự mình khảm nạm mà thành. Nó có bốn khung xương hình tròn đỡ lấy viên kim cương hồng, giống như anh luôn nâng niu em trong lòng bàn tay vậy.”

Từ Khiêm tạo tình huống bất thình lình làm Ngu Dao hơi lo sợ: “Từ Khiêm, anh ……”

Lời còn chưa nói hết, người đàn ông đã quỳ một chân xuống: “Dao Dao, em có đồng ý lấy anh không?”

Ngu Dao hơi nghẹn lời, chỉ biết thấp giọng khóc khe khẽ. Từ Khiêm cho rằng cô không muốn nên hơi ủ rũ cúi đầu, chợt nhớ vẫn còn một chuyện: “Dao Dao, em từng mơ được tới nước Ý, lúc ở sân bay, em muốn bỏ đi nhưng anh đã mang em về lại. Anh biết, sau lần đó, nước Ý chính là giấc mơ của em, em đã muốn khởi hành rồi lại sợ. Đây, hai vé bay thẳng từ Bạch Sa tới Ý! Nếu em đồng ý, chúng ta sẽ tới Ý cử hành hôn lễ.”

https://thuviensach.vn

Hôm nay Ngu Dao quả thật bị chấn động không nhẹ, cô lau nước mắt, đưa tay mình ra trước mắt người đàn ông, điều này nói rõ…

“Dao Dao, em đồng ý? Em đồng ý lời cầu hôn của anh?”

“Còn không đeo nhẫn vào cho em? Cẩn thận không em đổi ý!”

Từ Khiêm nhanh chóng đeo vào ngón tay Ngu Dao, rồi ôm cô lên xoay một vòng.

Nhân vật: 4 người đàn ông, 4 người phụ nữ cùng rất nhiều trẻ con.

4 cầm thú đang chơi mạt chược, chơi rất cao hứng.

Từ Khiêm bị thua bài, tức giận nói: “Vì sao má Yêu không sáng tác về tớ?”

Từ Khiêm cãi: “Tên của tớ nghe rất hay mà, là má xem từ điển đặt tên cho tớ.”

Minh Thành Hữu chốt lại một câu: “Má Yêu không thích quân tử, má Yêu thích cầm thú, độc giả nhà chúng ta cũng vậy. Tên của cậu rất quân tử, ai bảo cậu làm nghề y, cậu đừng đắc ý mà vẫn còn ra vẻ. Ba chúng tớ ai mà không bị ngược thảm? Hề hề… Chỉ có cậu mang theo cái hòm thuốc chết tiệt lúc ẩn lúc hiện, cuộc sống đó tốt hơn.”

Má Yêu ra sân khấu, gõ vào đầu Từ Khiêm một cái, thu xếp ổn thỏa.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 111: NgoạI TruyệN Từ Khiêm – Câu ChuyệN Ăn LẩU

Gần đây, gió thu bắt đầu xào xạc, tiết trời thành phố Giang Ninh giá lạnh lạ lùng. Kể từ sau khi Ngu Dao và Từ Khiêm nối lại tình xưa, hai người liền từ Bạch Sa quay về Giang Ninh, dù sao gốc rễ nhà họ Từ vẫn là ở đó, ba mẹ ruột của Ngu Dao cũng ở đấy.

Hôm đó Ngu Dao ở trong phòng làm việc, nghe đồng nghiệp nói thời tiết thế này ăn lẩu là tuyệt nhất; sau khi tan sở, cô đi ra ngay siêu thị mua một đống nguyên liệu mang về, có nấm đông cô, nấm bào ngư, chả cá viên, tôm viên, thanh cua gì đó; tóm lại là đi siêu thị mua nguyên liệu nấu lẩu nhưng cô mua tất cả mỗi thứ một chút mang về.

Lúc Từ Khiêm tan việc về nhà, vừa lúc Ngu Dao đã nấu xong, đang bày đồ ăn.

“Hôm nay có hứng ăn lẩu ở nhà à?”

Ngu Dao lấy chén đũa ra: “Trời lạnh. Nghe đồng nghiệp nói lúc này mà ăn lẩu là tuyệt nhất nên muốn nấu ở nhà ấy mà.”

Nói xong, cô vội giục Từ Khiêm đi thay quần áo, rửa tay chuẩn bị ăn.

Mở nắp ra, Từ Khiêm nhìn nhìn nồi lẩu.

Ừm, cũng không tệ lắm, ít nhất còn nhớ anh không thể ăn cay, còn cố ý nấu lẩu uyên ương!

https://thuviensach.vn

Còn nhớ lúc hai người mới sống chung; để trả thù, khi làm cơm, Ngu Dao cố ý cho rất nhiều tiêu, Từ Khiêm ăn vào, đau dạ dày ba ngày. Dạ dày anh chưa thủng cũng coi như không tệ.

Có chữa được cơn đau hay không, cơ thể Từ Khiêm dựa vào đó mà cảm nhận.

“Kìa! Em không cho hạt tiêu đâu.”

Ngu Dao đưa gia vị, dầu thơm, nước tương vừng cho Từ Khiêm, còn không quên chế giễu anh một câu.

Bữa ăn kết thúc, hai người ăn hết sạch đồ ăn. Ngu Dao no căng, có hơi khó khăn khi nhúc nhích, sờ cái bụng nhỏ đã hơi căng lên. Ngu Dao vừa định đem đồ ăn thừa dọn dẹp vào bếp liền bị kéo lại: “Đợi lát nãy dọn. Cứ đi xuống dưới một lúc đã, không dạ dày sẽ khó chịu.”

Ngu Dao không còn cách nào khác, không thể không cùng người đàn ông xuống lầu đi tản bộ một chút.

“Dao Dao, em nói đi! Ban đầu nếu không có chuyện kia, em có tha thứ cho anh không? Có còn ở cạnh anh không?”

Từ Khiêm kéo Ngu Dao đi dạo loanh quanh trong vườn hoa của khu nhà.

Buổi tối không khí đặc biệt tốt, ngẩng đầu là có thể thấy sao, so với thời tiết sương mù lúc trước, rõ ràng tốt hơn rất nhiều.

Ngu Dao cười yếu ớt: “Không biết. Sẽ không có nếu như, quan trọng nhất là kết quả. Bây giờ chúng ta ở cùng nhau, đó mới là tốt nhất, không phải sao?”

https://thuviensach.vn

Trong đêm tối, con ngươi trong mắt người đàn ông giống như sao trên trời, chiếu sáng lấp lánh.

Người đàn ông nhìn Ngu Dao chăm chú, cúi đầu hôn lướt trên cánh môi cô, sau đó ôm cô nói:“Dao Dao, anh yêu em.”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Lễ Thất Tịch (Phiên NgoạI NgắN)

Lại một lễ Thất tịch nữa.

Ngày hôm đó Từ Khiêm tan việc về nhà rất sớm, trong nhà lại không có bóng dáng Ngu Dao.

Chẳng lẽ cô đã quên mất hôm nay là ngày gì sao? Từ Khiêm thầm nghĩ trong lòng.

Nói đến Thất tịch, Từ Khiêm cảm thấy có hơi áy náy. Bọn họ ở cùng nhau thật sự đã mấy năm, chỉ có đêm giao thừa là anh về nhà với Ngu Dao; những ngày lễ khác, trong mắt anh cùng đều bình thường, không có quá nhiều ý nghĩa.

Đang suy nghĩ, chợt anh nghe tiếng mở chìa khóa từ ngoài cửa. Từ Khiêm đi ra cửa, đang định từ trong mở cửa ra thì Ngu Dao đã đẩy cửa ra rồi. Thấy người đàn ông đang đứng trong nhà, cô có suy nghĩ: “Sao hôm nay anh về sớm vậy?”

Từ Khiêm nhìn thấy tay cô cầm đồ, vội vàng đưa tay cầm lấy. “Em đi đâu vậy?”

Người đàn ông không trả lời câu hỏi của cô mà hỏi ngược lại.

“Hôm nay lúc tan làm, Lâm Mông nói em đi với cô đi tới trung tâm thương mại mua đồ, cho nên mới về trễ.” Ngu Dao đi vào bếp, chuẩn bị bắt

https://thuviensach.vn

đầu làm cơm tối luôn.

Người đàn ông cũng đi theo vào bếp, cầm lấy con dao xắt thức ăn trong tay cô.

“Thôi, hôm nay để anh làm cơm, em đi tắm trước đi.”

Ngu Dao không dám tin tưởng mấy, nhìn anh. Mặc dù cô đã biết trước tài nấu nướng của người đàn ông cũng không tệ lắm, nhưng mà lâu nay, số lần anh xuống bếp chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

“Hôm nay sao thế? Từ đại thầy thuốc không cầm dao giải phẫu, lại muốn cầm dao thái thức ăn? ”

Người đàn ông nghe nói vậy, trợn mắt nhìn cô một cái. Ngu Dao thấy Từ Khiêm sắp tức giận, liền vội vàng thoát khỏi chiến trường.

Trở về phòng, Ngu Dao lấy một cái hộp đen từ trong túi xách ra. Đó là mẫu măng sét mới trong mùa này của Armani. Cô đi cùng Lâm Mông tới trung tâm thương mại mới biết thì ra hôm nay là Thất tịch. Chiếc măng sét này, cũng là dưới sự thúc giục của Lâm Mông mà cô mới mua.

Ngu Dao cũng không biết, quan hệ bây giờ giữa cô và Từ Khiêm có được tính là tình nhân hay không?

Quên đi, không cần nghĩ nhiều như vậy! Ngu Dao cầm món quà trong tay, đi vào bếp.

Thấy bóng dáng bận rộn trong bếp, khóe miệng Ngu Dao không kìm được, cong lên nét vui vẻ nhàn nhạt. Cô bước tới, đứng ở phía sau người đàn ông, ôm eo anh.

“Em biết lý do hôm nay anh về nhà. Từ Khiêm, trước kia, chúng ta cũng rất cố chấp, cố chấp đến ngay cả khi chúng ta yêu nhau vẫn còn muốn

https://thuviensach.vn

làm tổn thương nhau. Cho tới hiện tại, chúng ta đã bỏ lỡ rất nhiều thời gian. Lần này, có thể cùng anh thế này, em đã tự nhủ, bất kể sau này như thế nào, em sẽ quý trọng thời khắc ở cạnh anh, dù cho giây kế tiếp chúng ta có bị xa nhau."

Giọng nói mềm mại, đặc biệt của Ngu Dao dính vào sau lưng người đàn ông, nghe vào có một tia ý làm nũng.

Từ Khiêm xoay người lại, ôm cô: "Dao Dao, không gì có thể chia tách chúng ta nữa, cho dù là ông trời cũng không được!"

Nghe như vậy, Ngu Dao càng cười vui vẻ hơn, lui khỏi vòng ôm từ ngực anh, giơ tay làm hình trái tim tới trước mặt anh.

"Quà lễ Thất tịch."

Từ Khiêm cầm lấy món quà, cũng không vội mở ra xem đó là thứ gì. Anh đã cho là, trong lòng Ngu Dao căn bản sẽ không biết ngày lễ này có ý nghĩa thế nào với anh.

Từ Khiêm cúi đầu, giữ lấy cô, hôn lên môi cô.

Thất tịch năm nay với bọn họ mà nói, là ngày hạnh phúc nhất, ngọt ngào lan tràn khắp phòng！！！

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Cậu Và Cảnh Húc Nghiêu Có Quan Hệ Gì?

Editor: Dế Mèn

***

"Thưa anh, cô Quý ở phòng 1208 tối hôm qua đã trả phòng rồi ạ." cô gái ở quầy lễ tân lịch sự tra danh sách xong mỉm cười thông báo

Từ Khiêm và Tôn Quân Trác liếc nhìn nhau, hai người đều cảm thấy rất lạ.

Cô gái cô khuôn mặt giống Quý Nhu này cứ đột nhiên xuất hiện rồi lại đột nhiên biến mất, chẳng có chút gì báo hiệu trước.

Sự xuất hiện của cô ta rốt cuộc là trùng hợp hay có âm mưu sẵn, hiện tại Từ Khiêm đang nghi ngờ.

Biết được thân thế của mình rồi lập tức bỏ đi, khiến người ta có chút hoài nghi.

"Có khi nào cô ta đi tìm bố mẹ nuôi không?" Tôn Quân Trác suy đoán.

Giống như khi trải qua những chuyện đại hỉ đại bi rồi, việc đầu tiên làm là sẽ đi gặp bố mẹ để đối chất.

Từ Khiêm lấy di động ra, gọi vào một số điện thoại, cho người lập tức đi điều tra hướng đi của Quý Tinh.

https://thuviensach.vn

Mười phút sau, Từ Khiêm nhận được điện thoại, Quý Tinh vẫn chưa rời Giang Ninh, trong hồ sơ xuất nhập cảnh không có tên cô ta.

Vậy, một người trưởng thành, còn sống sờ sờ sao lại biến mất như vậy?

Giang Ninh tuy nói là địa bàn của Từ Khiêm và Tôn Quân Trác, muốn tìm người không khó, nhưng nếu người này cố ý trốn, e là dù Từ Khiêm có lật Giang Ninh lên cũng rất khó tìm được.

"Sự xuất hiện của cô ta, tôi vẫn cảm thấy không đơn giản như vậy!" Từ Khiêm vuốt cằm, suy tư nói.

Tôn Quân Trác đồng ý với những gì anh nói.

Hai người không ở lại khách sạn lâu liền lái xe đi.

Ngu Dao và Thẩm Ninh Tịch cũng vừa gặp nhau, hai người hẹn nhau ở một cửa hàng thịt nướng dùng cơm.

Có thể đang giờ làm nên cửa hàng vốn đông khách các ngày trong tuần mà hôm nay cũng không có nhiều người, hai người gọi nhanh vài món, trong lúc chờ đồ ăn được đem lên, hai người lại tám chuyện.

"Ninh Tịch, cậu và Uất Lăng thế nào rồi?" Ngu Dao cầm bình nước chanh phục vụ bưng tới, rót một ly đưa cho người ngồi đối diện.

Thẩm Ninh Tịch cầm lấy ly nước Ngu Dao đưa. "Okê lắm. Công việc của tớ rối bù, chẳng phân biệt được ngày với đêm, không thể so với Uất Lăng, cậu ấy khá hơn tớ nhiều."

Uất Lăng là bạn cùng phòng thời đại học của các cô, quan hệ cũng tương đối tốt.

https://thuviensach.vn

"Bây giờ cậu ấy làm gì vậy?" Ngu Dao hỏi.

Ngày thường mọi người đều rất bận, chỉ biết cúi đầu vào công việc, cũng không rõ ràng những người khác thế nào rồi?

"Cậu ấy hả? Làm trợ lý cho Tổng giám đốc một công ty nước ngoài, đôi khi còn được điều ra nước ngoài nữa."

Công việc của Uất Lăng xem ra là công việc của cổ cồn trắng thật sự rồi.

Phát âm của cô ấy không tồi chút nào, làm việc ở môi trường nước ngoài cũng coi như được luyện giọng chuẩn.

"Thật không tồi nha!" Ngu Dao có chút hâm mộ nói. "Thạch Hâm bây giờ chuyển sang làm thiết kế rồi."

"Cậu ấy vẫn luôn thích vậy mà!" Thẩm Ninh Tịch cũng biết ước mơ của Thạch Hâm, lúc đó còn cổ vũ cô ấy nộp đơn thi nghiên cứu sinh Viện Mĩ thuật, với tính tình của Thạch Hâm, chắc chắn sẽ không thành vấn đề. Nhưng sau đó, vì cái tên Lê Bình kia mà Thạch Hâm từ bỏ, rồi đi làm luôn.

"Ai cũng đều có chỗ đứng của mình rồi, chỉ còn tớ vẫn chưa vào đâu." Ngu Dao cảm thán, mọi người ai cũng đã có mục tiêu phấn đấu cho mình, chỉ có cô hiện tại vẫn giậm chân tại chỗ.

"Dao Dao, nếu cậu đồng ý tới Giang Ninh, chị đây sẽ nhường công việc lại cho cậu." Thẩm Ninh Tịch hào phóng nói.

Cô ấy vẫn luôn luôn mogn Ngu Dao sẽ tới Giang Ninh, chỉ là Ngu Dao không muốn.

Ngu Dao cười. "Cậu giao việc cho tớ còn mình thì về nhà viết văn kiếm thật nhiều tiền, đúng không?" Dường như đã nhìn thấu nhau, Ngu

https://thuviensach.vn

Dao chọc thẳng vào tâm tư của Thẩm Ninh Tịch.

Thẩm Ninh Tịch cười nhạo. "Thật không có mà!" Cô ấy thật sự không nghĩ tới chuyện chỉ chuyên tâm, dành hết thời gian làm nhà văn, đó không phải cuộc sống cô ấy muốn.

Hai người gọi rất nhiều đồ ăn, trong đó, Thẩm Ninh Tịch đã gọi một chai rượu trắng Hàn Quốc rượu trắng để uống với Ngu Dao.

Ngu Dao ban đầu định từ chối, tối hôm qua say rượu giờ còn hơi đau đầu, nhưng thấy Thẩm Ninh Tịch cao hứng như vậy, cô cũng không muốn phá hỏng không khí, đành căng da đầu uống với cô ấy.

Có thịt nướng làm mồi, chai rượu trắng nhanh chóng được uống hết.

Hai người vừa ăn vừa uống vừa hồi tưởng, náo nhiệt làm sao!

Từ quán thịt nướng đi ra đã là ba giờ chiều. Một bữa cơm mất gần ba tiếng đồng hồ, Ngu Dao cũng cảm thấy mình thật tài. Hai người đang thảo luận tiếp theo sẽ đi đâu, Thẩm Ninh Tịch đột nhiên nhận được điện thoại, nói hợp đồng tác giả của cô xảy ra chút vấn đề, bảo cô lập tức về công ty xử lý.

"Chuyện quan trọng." Ngu Dao vội vàng khuyên nhủ.

Thẩm Ninh Tịch vốn định đợi đến thứ hai đi làm rồi giải quyết nhưng lại được Ngu Dao khuyên.

"Tớ đi trước đây!" Thẩm Ninh Tịch thấy hơi ngại, nói.

Ngu Dao gật gật đầu. "Không có việc gì, mau đi đi!" Tụ tập thì lúc nào cũng được, chuyện công việc vẫn quan trọng.

Hai người chia tay nhau xong, Ngu Dao một mình đi dọc con đường cái một vòng. Đi ngang qua một công viên, cô muốn xua bớt mùi rượu nên

https://thuviensach.vn

liền vào công viên tản bộ.

Tuy độ cồn của rượu trắng cũng không nhiều, nhưng uống nhiều thì trên người cũng khó tránh khỏi có chút mùi rượu.

Cô ở công viên dạo một vòng thì Từ Khiêm điện thoại tới.

"Ở đâu thế?"

Ngu Dao nhìn xung quanh. "Tôi đang ở công viên Hải Mã." Cô tìm được tên công viên.

Đầu óc Từ Khiêm chuyển động. "Sao tới đó được vậy?"

Công viên Hải Mã tuy nằm trên đường Đan Bạch nhưng cách đó khá xa.

"Ừm, ăn no quá nên tản bộ."

"Được rồi, đứng ở công viên chờ tôi." Từ Khiêm nói xong liền cúp điện thoại.

Ngu Dao cũng không dám trễ nễ, cúp điện thoại xong liền nhắm hướng cổng công viên mà đi.

Hai người vừa tới nơi thì người kia cũng vừa đi tới.

Từ Khiêm vẫn không xuống xe, anh ngồi trong xe nhìn Ngu Dao đang đứng chờ ở cửa, áo khoác màu vàng nhạt, quần quần màu kiểu dáng thoải mái, tóc dài và thẳng, khi gió nhẹ thổi qua, mấy sơi tóc lại cong lên. Người đàn ông cố ý nhấn còi, Ngu Dao lúc này mới thấy xe của anh đậu cách đó không xa, cô cười đi qua đó, mở cửa xe ngồi vào.

"Trưa ăn cái gì rồi?" Từ Khiêm quan tâm hỏi.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao xoa xoa cái bụng còn căng của mình. "Ăn thịt nướng, no chết được!"

"No thì ăn ít thôi." Nói xong, từ ngăn kéo trong xe, anh lấy ra mấy vỉ thuốc chống đầy hơi đưa cho cô.

Ngu Dao cầm thuốc, có hơi nghi ngờ. "Anh cố ý đi mua à" Nếu không sao trên xe anh lại có loại thuốc này.

Từ Khiêm không đáp, chỉ nhìn cô một cái, sau đó lái xe đi.

Buổi tối, Từ Khiêm vốn có hẹn với một đám bạn ở Giang Ninh, nhưng lại nghĩ Ngu Dao lần đầu tiên tới đây, chưa quen thuộc gì nhiều nên anh khước từ mấy hoạt động về đêm đó.

"Buổi tối ăn nữa không?" Từ Khiêm liếc thấy Ngu Dao uống hai viên xong liền hỏi.

Hiện giờ, chỉ cần vừa nghe đến chữ "ăn" là cả người Ngu Dao liền không ổn. "Chắc chắn ăn không vô." Mới ăn trưa xong chưa được bao lâu đã nghĩ tới cơm tốt rồi?

Từ Khiêm mím môi không nói câu nào. Tối thứ sáu kẹt xe nghiêm trọng, hai người về đến nhà cũng đã sắp 7 giờ.

"Aaa, lại chặn!!" Thấy sắp tới nhà rồi còn gặp phải một ngã tư đèn xanh đèn đỏ, đợi cả nửa ngày, Ngu Dao có chút buồn bực.

Cô ngồi xe muốn đờ đẫn, hận ngay lập tức không thể xuống mà đi vài bước.

Đôi tay Từ Khiêm đặt trên vô lăng, nhìn cô lại nổi tính trẻ con. "Ngồi yên!" Dây an toàn của cô không còn ngay ngắn vì cô cứ xoay người hết trái rồi phải.

https://thuviensach.vn

Ngu Dao nghe lời, lập tức ngồi yên. "Ngồi mãi choáng đầu quá!"

Từ Khiêm không thèm để ý cô, thấy phía trước xe đã có một khoảng trống, anh đạp nhanh chân ga, lập tức xông ra ngoài.

"Mau đi tắm đi!" Về đến nhà, Từ Khiêm liền giục Ngu Dao mau đi tắm rửa, vì lúc nãy ở trên xe, Ngu Dao nói mình bị váng đầu, hiện tại tắm nước nóng là tốt nhất.

Ngu Dao nghe lời, cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Từ Khiêm thấy quái lạ, sao hôm nay Ngu Dao lại nghe lời vậy?

Ngu Dao vào phòng tắm xong, Từ Khiêm cũng theo vào. Cô vừa cởi nội y ra liền cảm giác được đàng sau có đôi tay mạnh mẽ ôm lấy mình, cô giật mình kêu lên: "Làm gì đó?"

Từ Khiêm dán vào sau lưng cô. "Dao Dao, tôi vẫn còn muốn nghe em hát!" Ý anh là, tối hôm qua Ngu Dao uống say sau đó lôi kéo anh hát nhạc thiếu nhi.

Ngu Dao nghe thế không khỏi xấu hổ, cô giãy ra. "Anh bỏ tôi ra!"

Bị anh ôm như vậy, cô thấy không thoải mái lắm!

"Không bỏ!"

Ngu Dao giãy hai lần vẫn không thoát được nên cũng mặc anh. Từ Khiêm ghé sát vào cô, ngửi mùi hương từ người cô. "Em uống rượu?" Anh đột nhiên ngửi được một mùi rượu nhàn nhạt.

Hương vị cũng không nồng lắm, mùi cũng không nặng lắm, nồng độ cồn có lẽ cũng không nhiều.

https://thuviensach.vn

"Ừm, uống với Ninh Tịch mấy ly!" Thấy Từ Khiêm nghe ra mùi rượu, Ngu Dao cũng không giấu anh.

Hơn nữa, cô cũng không định dấu diếm.

"Ừm, uống chơi một chút, không đáng ngại." Huống hồ, đây là đất của anh, sẽ không có ai dám làm gì Ngu Dao.

"Rốt cuộc anh không tắm hả?" Ngu Dao hỏi người đàn ông phía sau. Bị anh ôm như vậy, cô cũng chẳng cách nào tắm được. Thật ra hôm nay cô nghe lời anh như vậy là vì buổi trưa ăn thịt nướng nên trên người ám mùi khói, hơn nữa phải đi đường xa nên mồ hôi đã dính ướt người, rất không thoải mái.

"Chúng ta tắm chung!" Từ Khiêm cười xấu xa, nói.

Ngu Dao chẳng đáp, cô biết mình có phản kháng cũng vô dụng, chi bằng chấp nhận; lại nói, hai người cái gì cũng làm rồi, tắm chung cũng chẳng có gì.

Ở Giang Ninh mấy ngày, Từ Khiêm gấp gáp xử lý công việc xong lại về đại viện một chuyến, sau đó anh mới dẫn Ngu Dao trở về Bạch Sa.

Còn Quý Tinh biến mất kia vẫn không thấy xuất hiện. Bên cục xuất nhập cảnh đã nói, một khi có tin tức của cô ta sẽ lập tức thông báo.

Từ Khiêm cũng không muốn có qua lại gì với cô gái Quý Tinh này, nhưng là có một số việc khiến anh luôn cảm thấy kỳ lạ. Tuy không cần phải nghi ngờ độ xác thực của tư liệu Tần Hạo điều tra, nhưng Từ Khiêm vẫn có cảm giác gì không đúng.

Thời gian, địa điểm cô gái này xuất hiện đều trùng hợp quá mức. Anh không tin đó chỉ là cuộc tương ngộ đơn thuần.

https://thuviensach.vn

Sau khi về lại Bạch Sa, Ngu Dao lập tức liên hệ thầy dạy thêm của mình.

Tuy cô đã đóng học phí, cũng đã học được mấy khóa, nhưng vì sự tình trong nhà, Ngu Dao trước đó đã xin nghỉ, giáo viên cũng hiểu và cũng đã sắp xếp chương trình học mới cho cô.

Ngu Dao rất biết ơn sự sắp xếp của thầy dành cho mình, cô hứa mình sẽ không gây phiền toái gì nữa, sẽ hoàn thành xong khóa học.

Tan trường xong, Ngu Dao gọi điện thoại hẹn gặp Thạch Hâm.

Hôm ở Giang Ninh đụng mặt Cảnh Húc Nghiêu, Ngu Dao lúc ấy mới nhớ tới Thạch Hâm. Sau khi trở về, cô vẫn chưa liên lạc với Thạch Hâm, cũng không kể cho Thạch Hâm nghe chuyện của mình. Cô cảm thấy việc mình sống cùng Từ Khiêm cũng chẳng phải chuyện vẻ vang gì, nhưng đã lâu rồi cô không về, Thạch Hâm nhất định sẽ phát hiện ra gì đó. Hơn nữa, cô cảm giác quan hệ giữa Cảnh Húc Nghiêu và Thạch Hâm cũng không đơn giản.

Quả nhiên, hôm hẹn nhau đi ăn, từ chỗ ngồi gần cửa sổ, Ngu Dao nhìn thấy Thạch Hâm bước từ trên một chiếc xe xuống, mà người lái xe lại là Cảnh Húc Nghiêu.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI HÀO MÔN: BÁC SĨ CẦM THÚ, ĐỂ TÔI ĐI

Đường Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Gọi Là Bà Từ, Không Thích Hợp Với Tôi

Edit: Xi

***

Kể từ lần cuối cùng Cảnh Húc Nghiêu ở nhà Thạch Hâm sau khi rời khỏi, anh cũng không từng quay trở về Ấn Tượng Thành.

Thạch Hâm mấy lần cũng không có hiệu quả, hơn nữa cô cũng chẳng thích, cũng tùy theo anh đi.

Ngày hôm nay lúc nhận được điện thoại gặp mặt cuả Ngu Dao, gặp nhau Cảnh Húc Nghiêu đang ở bên cạnh.

"Anh đưa em đi."

Thạch Hâm ngay từ đầu vốn muốn cự tuyệt, thế nhưng vừa nhìn sắc mặt không ít vui mừng của anh, lời nói cự tuyệt cũng không nỡ nói ra. Gần đây bởi vì chuyện hợp tác của Cảnh Thị cùng một công ty nước ngoài tiến hành không qua thuận lợi, tâm tình Cảnh Húc Nghiêu vẫn luôn không được tốt lắm. Tuy rằng anh đối với Thạch Hâm cũng không có nóng giận, thế nhưng những nhân viên cấp cao làm việc dưới tay anh mỗi người đều bị anh mắng xối xả, mỗi lần đưa ra đề án hợp tác, đều bị Cảnh Húc Nghiêu dùng "Không có năng lực" bị trả trở lại.

https://thuviensach.vn

Thạch Hâm cũng không muốn vì chút chuyện nhỏ này cùng anh cãi nhau, anh muốn đưa cô đi thì đi. Bản thân cô còn có thể tiết kiệm chút tiền đi xe, sao không đồng ý chứ.

Gần tới nhà hàng hẹn gặp, Thạch Hâm để Cảnh Húc Nghiêu dừng xe nhưng anh không nghe, anh lái xe lao thẳng đến đối diện nhà hàng, mới dừng lại.

"Đi đi." Cảnh Húc Nghiêu mở khóa xe để cho Thạch Hâm xuống xe.

Sau khi Thạch Hâm cầm túi của mình ở ghế sau lấy lại, đã đi xuống xe.

Hôm nay Ngu Dao hẹn cô gặp nhau ở một nhà hàng Tây, đây là nhà hàng trước đây các cô thỉnh thoảng tới, tuy rằng số lần tới không nhiều lắm nhưng ông chủ và nhân viên phục vụ đối với các cô lại có ấn tượng.

"Cô đã tới, bạn của cô đang ở bên kia chờ cô."

Một người phục vụ thấy Thạch Hâm đi vào nhà hàng tay chỉ hướng ngồi của Ngu Dao.

Thạch Hâm đối với anh ta cười cười sau đó nói "Cảm ơn." Liền đi qua đó.

"Dao Dao! "Thạch Hâm kêu một tiếng.

Ánh mắt Ngu Dao vốn còn đang nhìn ngoài cửa sổ liền thu hồi lại.

"Tới rồi." Cô mỉm cười nói.

Thạch Hâm ngồi vào chỗ, chỉ một ly nước bắp và một phần hành tây chiên.

"Cậu nhìn gì vậy?"

https://thuviensach.vn

Lúc cô tới, đã thấy ánh mắt của Ngu Dao vẫn đang nhìn ngoài cửa sổ, cô cũng nhìn thoáng qua cũng không tìm ra có gì đẹp.

" Không có gì." Ngu Dao trả lời.

"Chuyện của ba cậu thế nào rồi?"

Trước mắt đây là chuyện Thạch Hâm quan tâm nhất.

"Không sao."

Ngu Dao khuấy nước chanh trong tay mình một chút, cô vẫn còn suy nghĩ hỏi thế nào, chuyện của Cảnh Húc Nghiêu và Thạch Hâm.

Cô hiển nhiên không biết, quan hệ bây giờ của Thạch Hâm và Cảnh Húc Nghiêu.

Hai người cùng chìm trong im lặng, Thạch Hâm vẫn muốn hỏi, chuyện của Ngu Dao và Diệp Tử Mặc bây giờ thế nào? Vì hai ngày trước, ở trong hành lang cô đụng phải Diệp Tử Mặc và một cô gái xa lạ ở chung một chỗ, khi đó trên mặt anh ta rất khó có thể hình dung đang biểu cảm gì.

Ngay lúc ấy Thạch Hâm muốn tiến lên hỏi Diệp Tử Mặc, chuyện gì xảy ra? Lại bị cô bé kia đem Diệp Tử Mặc lôi đi trước một bước. Sau đó Thạch Hâm đi lên trên lầu tìm Diệp Tử Mặc nhưng trong nhà không có người, cô đang phân vân nên hay không nên nói cho Ngu Dao biết chuyện mình nhìn thấy. Điện thoại của Ngu Dao đã gọi tới.

"Dao Dao, cậu và Diệp Tử Mặc, gần đây có liên lạc không?"

Suy nghĩ cả buổi, Thạch Hâm vẫn quyết định lên tiếng hỏi.

Ngu Dao rõ ràng không tính đến, Thạch Hâm sẽ hỏi mình chuyện này.

"Làm sao vậy?"

https://thuviensach.vn

"Lần trước, tớ gặp anh ta và một nữ sinh ở chung một chỗ, cậu biết không?"

"Biết." Ngu Dao vốn cũng không định che giấu chuyện này.

"Thạch Hâm, thật ra tớ và Diệp Tử Mặc đã chia tay."

"Hả?" Thạch Hâm bị những lời này khiến cô bất ngờ. "Chuyện khi nào?"

"Một thời gian rồi."

"Tại sao?" Thạch Hâm nghĩ không ra. "Hai người các cậu, không phải đang rất tốt sao?"

"Có một số việc, trong một lúc cũng không nói rõ được."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Ngu Dao càng như vậy, thì Thạch Hâm càng lo lắng.

Trong khoảng thời gian này, vì chuyện của mình và Cảnh Húc Nghiêu, cô cũng không quan tâm tới Ngu Dao lắm, mặc dù có gọi điện thoại cho cô ấy, nhưng cũng chỉ là vội vàng nói vài câu, liền cúp máy, cũng không có nói vấn đề then chốt.

"Dao Dao, tóm lại chuyện gì xảy ra?"

Ngu Dao có thể bình tĩnh nói những lời này như vậy, nhất định là có chuyện gạt cô, Thạch Hâm cùng Ngu Dao, coi như là người thân nhất ở đại học, tuy rằng cũng Thẩm Trữ Tịch, Úy Lăng quan hệ cũng không tệ, nhưng từ đầu tới cuối không cách gì chân thành với nhau được đến như vậy, so với lần này là tốt rồi, chuyện của Ngu Thế Minh, thật ra nếu như Ngu Dao muốn Thẩm Trữ Tịch giúp đỡ, vấn đề cũng không khó, chỉ là Ngu Dao

https://thuviensach.vn

không muốn để chuyện này có quá nhiều người biết, bất kể là đối với ai cũng không quan tâm quá được.

"Không có gì." Ngu Dao suy nghĩ hồi lâu, vẫn là không nói ra.

Cô thật không có biện pháp đem chuyện của mình và Từ Khiêm, dùng một giọng điệu dễ dàng nói ra.

"Có phải hay không có liên quan tới chuyện của cha cậu?" Thạch Hâm suy đoán nói.

"Diệp Tử Mặc sau khi biết chuyện của cha cậu, cùng cậu chia tay?"

Đây là khả năng duy nhất cô có thể nghĩ tới có thể xảy ra, nhưng cảm giác như thế nào cũng không đúng, Diệp Tử Mặc không giống loại người như vậy. Theo cô biết, nhà Diệp Tử Mặc cũng coi là gia đình tiểu tư, cũng có chút thực lực.

"Không phải, anh ấy không có liên quan, là mình."

Ngu Dao không muốn để cho Thạch Hâm hiểu lầm Diệp Tử Mặc. Chuyện này từ đầu tới cuối, Diệp Tử Mặc căn bản không có lỗi.

"Dao Dao, rốt cuộc là thế nào?"

"Thạch Hâm, mình và Diệp Tử Mặc chia tay, vấn đề là ở mình, không phải anh ấy." Ngu Dao lúc này mới lên tiếng nói.

"Mình rất sớm đã từ thành phố Côn Minh trở lại rồi, quay về nhà một lần, sau đó liền dọn đến nhà Từ Khiêm. Chính là người đàn ông đến nhà chúng ta ăn cơm."

"Khi nào?" Thạch Hâm bị làm cho kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Cô biết, Ngu Dao trong lòng thật sự thích Diệp Tử Mặc, có lẽ ban đầu, Ngu Dao đối với đoạn tình cảm này cảm giác cũng không lớn bao nhiêu, nhưng mà về sau con người Ngu Dao hoàn toàn thay đổi, cô có thể cho làm cho em trai mình biết Diệp Tử Mặc, đã nói lên trong lòng cô đã muốn đồng ý Diệp Tử Mặc là người cùng ở bên cô đến cuối cùng. Không như mong muốn, hai người cuối cùng không thể đi đến cuối cùng. Ngu Dao muốn mở lời hỏi Thạch Hâm và Cảnh Húc Nghiêu thì lúc này điện thoại của Từ Khiêm gọi tới, Ngu Dao nhìn thoáng qua Thạch Hâm, cũng không có gì băn do dự liền nhận điện thoại, dù sao Thạch Hâm cái gì cũng biết.

"Alo." Ngu Dao nhận điện thoại.

"Có chuyện gì?"

"Ở đâu?"

"Cùng Thạch Hâm hẹn ở bên ngoài."

Từ Khiêm suy nghĩ trong chốc lát, mới nhớ Thạch Hâm này là ai.

"Trở về sớm một chút."

Không nói gì thêm, trực tiếp cúp điện thoại.

"Sao vậy? Cậu phải về sao?" Thạch Hâm thấy cô nhận điện thoại xong có phần lo lắng có vẻ lo lắng.

"Không có việc gì." Ngu Dao cất điện thoại.

Hai người ở nhà hàng ngồi một lát, bởi vì thời gian đi làm của Thạch Hâm đã tới, cho nên cũng phải trở về sớm một chút, hai người liền chia tay, trước khi đi, Ngu Dao dặn dò Thạch Hâm.

"Tiền thuê nhà đúng hạn tớ sẽ đưa cho cậu, cậu giữ gian phòng đó lại cho mình nha."

https://thuviensach.vn

"Mình biết rồi." Thạch Hâm cười nói.

Sau khi hai người tản ra, Ngu Dao phải đi gọi xe trở về, không nghĩ tới, Từ Khiêm lại ở nhà.

"Anh ở nhà sao?"

Hôm nay rõ ràng anh nói có chuyện phải xử lý, đến khuya mới có thể trở về mà.

Từ Khiêm đang ngồi trên ghế sa lon đọc sách, anh quay đầu nhìn thoáng qua người đứng ở cửa.

"Ừ, đã trở về."

Ngu Dao đổi dép vào nhà, phát hiện hôm nay dì Lữ chưa đến.

"Dì Lữ hôm nay không tới nấu cơm sao?"

"Anh nói dì ấy hôm nay không cần sang đây."

"Buổi tối ăn gì?"

Ngu Dao vào nhà bếp xem có đồ ăn gì không.

Họ mới từ Giang Ninh trở về, cũng không biết trong tủ lạnh có đồ ăn gì không, có thể ăn tối tạm, mở tủ lạnh ra cô phát hiện có mấy quả trứng gà.

"Buổi tối anh muốn anh trứng luộc không?" Ngu Dao mang trứng trong tủ ra.

Từ Khiêm đóng sách lại, đứng dậy đi tới.

"Em không phải vừa mới ăn cơm xong lại đói bụng?"

Từ Khiêm có chút cưng chiều đánh nhẹ vào chóp mũi cô.

https://thuviensach.vn

"Đây không phải là lo lắng anh đói sao?"

Ngu Dao có phần ủy khuất nói. Cô thấy dì Lữ hôm nay không tới, khẳng địnhTừ Khiêm cũng chưa ăn cơm trưa.

"Anh từ bệnh viện lúc quay về đã ăn rồi."

"À."

Đem trứng bỏ vào tủ lạnh, hai người đi ra phòng khách, Từ Khiêm ôm Ngu Dao ngồi xuống, sau đó từ túi của mình lấy ra hai vé xe đưa cho Ngu Dao, Ngu Dao tiếp nhận lại thấy vé xe quay về thành phố Côn Minh.

"Đây là?" Ngu Dao có phần không rõ.

"Vé xe ngày mai, em trở về thăm ba của em đi."

Từ Khiêm biết, trong lòng Ngu Dao thật sự vẫn rất nhớ Ngu Thế Minh. Trước là vì đột nhiên phải quay về Giang Ninh, mà Từ Khiêm vừa không nỡ cùng cô ngăn cách quá xa, cho nên buộc lòng phải làm cho cô dời ngày trở về, hôm nay từ bệnh viện trở về lúc đi ngang qua chỗ bán vé xe, anh đã đi xuống xe vì cô mua hai vé về nhà.

"Chỉ có điều, chỉ có thể trở về ở một đêm." Cuối cùng Từ Khiêm nói thêm một câu."

"Được." Ngu Dao cười đồng ý.

Chỉ cần có thể trở về xem Ngu Thế Minh, cho dù là ở một đêm, hay trong ngày vừa đi vừa về, Ngu Dao cũng không hỏi, quan trọng là có thể nhìn thấy Ngu Thế Minh.

Ngày hôm sau.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm Ngu Dao đã thức dậy cô trở về hai ngày, cũng không có đồ đạc gì cần mang, hơn nữa tối hôm qua Từ Khiêm rồi mua cho cô rất nhiều thuốc bổ đưa cho Ngu Thế Minh, Ngu Dao chỉ cần mang một số đồ chăm sóc sức khoẻ những thứ khác cũng không cần.

Dược liệu nổi tiếng và quý giá này đừng nói Cố Tuệ Nhàn sẽ không mua, chỉ là giá cả nhìn liền líu lưỡi, ngộ nhỡ Ngu Thế Minh hỏi, Ngu Dao cũng không trả lời được, vô luận là phương diện kinh tế này, những thứ này Ngu Dao cũng không có khả năng mua được.

Dì Lữ sáng sớm tới đây làm bữa tối cho họ, rất ngon miệng, cháo gạo kê cùng món rau trộn.

"Cô chủ, cô mới dậy?" Dì Lữ bưng cháo gạo kê vừa nấu xong đi ra cười hỏi.

Ngu Dao nghe tiếng cô chủ, có chút ngơ ngẩn.

"Dì Lữ, người về sau gọi con là Ngu Dao là được rồi." Cô không phải cô chủ gì đó.

Cô và Từ Khiêm rất bình thường, người liên quan gọi cô một tiếng cô chủ, có phần quá đề cao cô rồi.

"Vậy. . . ." Dì Lữ có phần lúng túng, ở nhà người khác làm công gọi nữ chủ nhân một tiếng cô chủ, là tôn trọng tối thiểu.

"Không có việc gì, dì Lữ, về sau gọi con là Ngu Dao là được."

Thấy cô kiên trì, Dì Lữ sẽ không gọi nữa, cười nói: "Được, Dao Dao."

Vì có vẻ chưa thân, dì Lữ vẫn chưa gọi đầy đủ tên cô.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Một Trò Chơi, Một Giấc Mộng
Chương 2: Hóa Ra Em Cũng Ở Đây
Chương 3: Thuở Ban Đầu Quen Nhau
Chương 4: Cảm Thấy Có Hứng Thú Với Cô
Chương 5: Chuyến Đi Tới Giang Ninh (1)
Chương 6: Chuyến Đi Tới Giang Ninh (2)
Chương 7: Có Tin Tôi "Làm" Em Ngay Tại Đây Hay Không?
Chương 8: Bị Anh Đè Lên Người
Chương 9: Duyên Phận Hay Là Phân Vượn?
Chương 10: Hay Là Đêm Nay Chúng Ta Thử Xem?
Chương 11: Bị Đuổi Ra Khỏi Trường
Chương 12: Bị Lợi Dụng
Chương 13: Bị Làm Người Thay Thế
Chương 14: Đi Theo Tôi
Chương 15: Anh Coi Tôi Là Cái Gì?
Chương 16: Cậu Thích Cô Ấy À?
Chương 17: Không Muốn Làm Thế Thân
Chương 18: Nơi Này Có Gì Tốt?
Chương 19: Lần Thứ Hai Gặp Mặt
Chương 20: Rượu Giao Bôi
Chương 21: Thiếu Chút Nữa "Thất Thân"*
Chương 22: Dùng Nụ Hôn Thay Cho Thù Lao
Chương 23: Nụ Hôn Này Không Phải Là Cho Không 9207.950X0.Jpg
Chương 24: Tỏ Tình
Chương 25: Nói Rõ Ràng
Chương 26: Nụ Hôn Dịu Dàng
Chương 27: Bữa Cơm Ấm Áp
Chương 28: Cảm Xúc Đua Xe

https://thuviensach.vn

Chương 29: Trong Ánh Mắt Tràn Đầy Dịu Dàng
Chương 30: Tại Sao Anh Thích Em?
Chương 31: Thích Em Đâu Cần Phải Có Lý Do
Chương 32: Quý Tinh Trở Về
Chương 33: Đây Là Bạn Trai Tôi
Chương 34: Tôi Rất Thích Anh Ấy
Chương 35: Lần Đầu Tiên Hẹn Hò
Chương 36: Rung Động Trước Tình Yêu
Chương 37: Ở Cùng Cậu Ta Tốt Hơn So Với Tôi Sao?
Chương 38: Tại Sao Tôi Phải Giúp Em?
Chương 39: Người Của Tôi Mà Cậu Cũng Dám Trêu Chọc?
Chương 40: Hôn Trộm
Chương 41: Chúng Ta Đâu Có Vụng Trộm
Chương 42: Hai Người Rốt Cuộc Là Quan Hệ Thế Nào?
Chương 43: Người Đó Không Muốn Gần Cô?
Chương 44: Bạn Trai Tôi Muốn Mời Anh Ăn Cơm
Chương 45: Giữa Chúng Ta Không Cần Khách Sáo Như Vậy
Chương 46: Tôi Coi Cô Ấy Như Cháu Gái
Chương 47: Chú Khiêm À, Chú Ăn Nhiều Một Chút
Chương 48: Em Không Thích Chú Khiêm Sao?
Chương 49: Rời Khỏi Cám Dỗ
Chương 50: Sắp Mất Hết Kiên Nhẫn
Chương 51: Hình Như Đã Ngủ Cùng Người Đó?
Chương 52: Uống Rượu Xảy Ra Chuyện
Chương 53: Món Quà Thần Bí Của Cảnh Húc Nghiêu
Chương 54: Người Của Tôi, Không Ai Được Động Vào
Chương 55: Con Mãnh Thú Và Dòng Nước Lũ
Chương 56: Ngu Dật Thần
Chương 57: Anh Rể, Sao Anh Chịu Được Chị Em?
Chương 58: Ngu Dật Thần, Tên Nội Gián Này!
Chương 59: Cả Đêm Không Về
Chương 60: Theo Tôi Một Đêm

https://thuviensach.vn

Chương 61: Không Phải Lần Đầu Tiên
Chương 63: Vậy Em Để Trần Đi
Chương 63+64
Chương 65: Cưỡng Hôn
Chương 66: Tiếp Tục Làm Chuyện Chưa Làm
Chương 67: Em Còn Nhớ Tôi Ư?
Chương 68: Tên Nhóc Chuyên Phá Đám
Chương 69: Đã Có Chuyện Xảy Ra
Chương 70: Không Có Gì Cả
Chương 71: Tổng Giám Đốc Cảnh Rất Bận
Chương 72: Chỉ Là Để Đối Phó Với Cô
Chương 73: Chuyện Sống Chung
Chương 74: Hoài Niệm Hương Vị Thuộc Về Cô
Chương 75
Chương 76: Em Chán Ghét Nụ Hôn Của Tôi?
Chương 77: Diễn Trò "Lạt Mềm Buộc Chặt"
Chương 78: Cảm Giác Năm Mới
Chương 79: Cha Hiền Mẹ Nghiêm
Chương 80: Người Đàn Ông Đưa Con Về Là Ai?
Chương 81: Là Vì Đến Cứu Cô Ấy Nên Mới Đến Đây!
Chương 82+83
Chương 83: Chỉ Có Cô Ấy Mới Cứu Được
Chương 84: Tôi Không Muốn
Chương 85: Kiểm Tra Sức Khỏe
Chương 86: Hôn Tôi Rồi Tôi Đi!
Chương 87: Ngu Thế Minh Bị Điều Tra
Chương 88: Cô Ấy Không Phù Hợp!
Chương 89: Bệnh Tình Nguy Kịch!
Chương 91+92
Chương 93+94
Chương 95+96
Chương 97+98

https://thuviensach.vn

Chương 94: Lúc Nãy Em Ngủ Cùng Với Hắn Ta?
Chương 100+101
Chương 96: CạM Bẫy
Chương 103+104
Chương 105+106
Chương 107+108
Chương 109+110
Chương 101: Có Hai Quý Tinh!
Chương 102: Chỉ Muốn Sống Yên Ổn Cùng Em (Lời Khẩn Cầu Đầu Tiên)
Chương 103: Gọi "Cô Từ", Thật Dễ Nghe!
Chương 104: Cùng Sống Êm Ấm
Chương 105: Bạch Liên Hoa* Bên Cạnh Cậu Chủ Khiêm
Chương 106: Thật Giả Về Quý Tinh, Thân Thế Được Bật Mí
Chương 107: Từ Sau Này Sẽ Không Bao Giờ Buông Em Ra
Chương 108: Không Có Gì Quan Trọng Hơn Em!
Chương 109: Vô Cớ Không Thấy Quý Tinh
Chương 110: Phiên Ngoại Trò Chơi Hào Môn – Ký Sự Cầu Hôn Của Từ Khiêm
Chương 111: NgoạI TruyệN Từ Khiêm – Câu ChuyệN Ăn LẩU
Chương 112: Lễ Thất Tịch (Phiên NgoạI NgắN)
Chương 113: Cậu Và Cảnh Húc Nghiêu Có Quan Hệ Gì?
Chương 114: Gọi Là Bà Từ, Không Thích Hợp Với Tôi

https://thuviensach.vn